

Y nữ xuân thu

Contents

Y nữ xuân thu	2
1. Tiết Tử	2
2. Chương 01 - 02	3
3. Chương 03 - 04	8
4. Chương 05 - 06	13
5. Chương 07 - 08	18
6. Chương 09 - 10	23
7. Chương 11 - 12	29
8. Chương 13 - 14	34
9. Chương 15-16	39
10. Chương 17-18	44
11. Chương 19-20	49
12. Chương 21-22	55
13. Chương 23-24	59
14. Chương 25-26	65
15. Chương 27-28	70
16. Chương 29-30	75
17. Chương 31-32	80
18. Chương 33-34	84
19. Chương 35-36	89
20. Chương 37-38	96
21. Chương 39-40	103
22. Chương 41-42	109
23. Chương 43-44	116
24. Chương 45	123
25. Chương 46	126
26. Chương 47-48	130
27. Chương 49	136
28. Chương 50	140
29. Chương 51	144
30. Chương 52	147
31. Chương 53	150
32. Chương 54	154
33. Chương 55-56	157
34. Chương 57-58	163
35. Chương 59-60	168
36. Chương 61-62	174
37. Chương 63	179
38. Chương 64	185
39. Chương 65	188
40. Chương 66	191
41. Chương 67-68	195

42. Chương 69-70	201
43. Chương 71-72	207
44. Chương 73	213
45. Chương 74	216
46. Chương 75-76	220
47. Phiên Ngoại (hết)	226

Y nữ xuân thu

Giới thiệu

Nàng — Liên Kiều, tên cũng là tên của một vị thuốc. Nghề nghiệp: Chuyên viên dinh dưỡng cao cấp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/y-nu-xuan-thu>

1. Tiết Tử

Tiết tử

Mặt trời mùa hạ toả ánh nắng chói chang, cát vàng lại càng toả nhiệt cao hơn nữa, từ vật sống đến vật chết đều như bị hút hết

t hơi nước, thân thể khô héo, da bong ra từng mảng, rốt cục ở cái đại mạc này ngoài cát vàng ra thì cho dù là hình cũng khó tránh khỏi bị cái nóng làm cho hồn lìa khỏi xác, haiz...

Đã ngày thứ ba đến cái sa mạc mênh mông mờ mịt vô bờ này rồi, nàng không còn mấy tinh lực nữa, nếu không mau gọi ba hồn bảy vía của nàng về để không cho nó tiêu tán mất mà không tìm được kí chủ thì đợi cho đến lúc sức cùng lực kiệt thì nàng sẽ không tránh khỏi cảnh hồn phi phách tán a.

Thời gian cứ vô tình trôi qua, tinh thần của nàng bắt đầu có chút kiệt quệ, trước mắt cảnh vật dần dần mờ hồ, aizz, chết thì chết thôi. Trong vụ tai nạn bất ngờ trước đó, nàng sớm đã chết rồi, có thể kéo dài đến nay cũng phải cảm ơn cái tên tử thần tâm thần kia đã cho nàng chết một cách đáng hận như thế này. Nếu không phải tại tên biến thái nhà hần lợ là nhiệm vụ thì nàng sao có thể chết trong cái vụ tai nạn máy bay kia chứ, hần nói số nàng chưa tận, nên muốn sửa chữa để nàng có thể sống lại được rồi ném nàng đến cái nơi này, còn hạn nàng trong vòng ba ngày phải tìm được kí chủ nếu không hồn phách tự động tiêu thất, đến lúc đó nàng chết chắc.

Cho tới bây giờ nàng vẫn không hiểu, tên tử thần kia vì cái gì mà lại hành hạ nàng như vậy, với cái nghề tử thần của hần thì tuý tiện tìm một cái thể xác xinh đẹp có khó gì đâu, thế mà hần lại bắt nàng phải tự tìm kí chủ cho mình, làm cho nàng không khỏi nghi ngờ chuyện tên tử thần này làm việc không tới nơi tới chốn, muốn sát nhân diệt khẩu, nhằm sát quỷ diệt khẩu? Haiz, nàng không khỏi cảm thấy bí ai cho vận mệnh của nhân loại khi bị tên tử thần này cai quản.

Lúc này nàng đã không còn sức lực để đi nữa, mệt mỏi quỵ chân nằm trên cát vàng chờ đợi hồn phi phách tán. Nào biết ngay tại thời điểm nàng nghĩ mình sắp biến mất một cái bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, mệt mỏi liếc mắt nhìn bóng đen kia, nàng cười khổ “ Đến lúc rồi sao?”

Tử thần buông áo choàng xuống, đem toàn thân nàng che lại, trong áo choàng trống rỗng nhưng lại hiện lên một hình người rõ ràng. Chỉ thấy hần nhẹ nhàng gập đầu “Ồ trước kia thôi”.

Nàng ngạc nhiên, không nghĩ tới hồn phi phách tán còn được chọn địa điểm, nàng không còn khí lực, chỉ còn mong cho cái cực hình này sớm chấm dứt. Tử thần thấy nàng thật lâu không phản ứng, bỗng dừng vung tay áo một cái, hồn phách nàng tự động bay lên trời, tay áo vung đi khiến nàng bay theo một quỹ đạo parabol đáp thẳng xuống đất, càng làm cho nàng thêm đầu váng mắt hoa, thiếu mỗi việc ngắt xiu nữa là đủ bộ.

“Vào đi.” một tiếng mệnh lệnh, nàng cố gắng dùng chút khí lực còn lại để mở mắt ra, lọt vào mắt là thi thể của một nữ nhân còn trẻ tuổi. Nhìn thi thể vô danh trước mắt, tuy mặt khuôn mặt úp xuống nên không thể nhìn rõ được, thể nhưng ý chí sống còn mãnh liệt khiến thần trí nàng đột nhiên minh mẫn hẳn lên. Chẳng lẽ nàng vẫn còn một con đường sống hay sao? Nàng giương mắt nhìn về phía tử thần không biết tự khi nào đã đứng bên cạnh, muốn hỏi đi vào thế nào a? Nàng lại nghe được một thanh âm

“ Đây là kí chủ của ngươi”.

2. Chương 01 - 02

Chương 1: Sống lại

“Nước, nước,...” một giọng khàn thấp cơ hồ không thể nghe thấy vang lên,

đôi môi khô nứt hơi mấp máy, thực không ai chú ý tới yêu cầu của nàng a. Chỉ chốc lát sau, một cổ chất lỏng mát lạnh ngọt lành chậm rãi rót vào miệng nàng, mặc dù cổ họng đau rát tựa ngàn mũi kim châm vào nhưng nàng vẫn vội vàng cố gắng nuốt cái chất lỏng này vào.

“Mẹ, nàng sẽ chết sao?”

“Không chết được”

“Nàng là ai?”

“Không rõ lắm, xem diện mạo có thể là người trong nước, dù sao không phải là người tộc Ngạc Lỗ chúng ta.”

“Oa,nàng đẹp quá!”

“Nữ nhân xinh đẹp đều không thể tin.”

“Nàng là người xấu sao?”

“Chờ nàng tỉnh người đến hỏi nàng đi!”

.....

Một thời gian rất lâu sau, nàng đang trong trạng thái hỗn loạn cùng hôn mê, bên tai luôn là thanh âm cần n của một già một trẻ đang nói cái gì đó có khi thực rõ ràng có khi thực mơ hồ. Ở bên tai nàng nói chuyện rút cuộc là ai, nhưng mí mắt nàng thủy chung không mở ra, tình huống như vậy vẫn liên tục đến ngày thứ mười.

Nàng khó khăn mở mắt ra, cảnh vật đầu tiên nàng nhìn thấy chính là đồ trang trí trên nóc lều. Thử chuyển động cổ nhìn xung quanh, lều trại trang trí đơn giản gần như bàn hàn, trừ bỏ cái giường nàng ngủ ra cơ hồ

không có vật gì khác. Nghĩ muốn xoay người ngồi dậy, bắt quá tay chân mềm mại vô lực lại làm cho nàng ngã trở về giường.

Aizz, đây là làm sao? Nàng đến tốt cùng là làm sao vậy? Nàng nhú nhú mi, dần dần nhớ lại. Giờ phút này tuy toàn thân vô lực, nhưng vì xác định lại, nàng dùng móng tay hung hăng bấm vào lòng bàn tay mình. Đau! Nàng vui sướng phát hiện cái này có thể chứng minh mình vẫn còn sống. Nàng nhớ ra là mình đang chậm rãi nằm phủ lên thi thể nữ nhân kia thì một thanh âm lạnh lùng vang lên,

“Từ nay về sau, người hãy dùng khối thân thể này để tiếp tục sống, thẳng đến sống thọ và chết tại nhà, lúc đó ta mới có thể mang người đi”

Nói như vậy chẳng phải nàng là Tá Thi Hoàn Hồn sao, haiz cũng tốt, có thể còn sống dù sao cũng là quý rồi. Kiếp trước cùng nàng vô can, nay buộc lại một đời, nàng muốn dùng thân thể này hảo hảo sống tốt. Nàng cũng không phải không lưu luyến, dù sao kiếp trước nàng cũng có một cuộc sống tương đối hậu đãi. Tuổi còn trẻ đã lấy được bằng Tư vấn dinh dưỡng cao cấp nhất, làm cố vấn dinh dưỡng cho một công ty thực phẩm tốt nhất, lương một năm mấy trăm vạn tệ. Tuy từ nhỏ cha mẹ sớm mất, nhưng ông nội nàng là ngôi sao sáng trong giới trung y lại xem nàng như châu bảo, đem sở học suốt đời truyền thụ cho nàng. Mặc dù cuối cùng nàng không kế thừa y bát của ông nhưng cái chức danh chuyên viên tư vấn dinh dưỡng cao cấp cũng không tính là bôi nhọ thân phận ông. May mắn ông nội đi trước nàng nếu không thì ông làm sao để thừa nhận được người đầu bạc tiền người đầu xanh đây. Hiện giờ kiếp trước của nàng đã không còn luyến tiếc, sống lại trong thân thể này cũng coi như không tiếc nuối.

“Nha, người tỉnh!” nghiêng đầu nhìn lại, một tiểu cô nương ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, kinh ngạc nhìn nàng. Tuy rằng da ngăm đen, bộ dạng cũng bình thường nhưng lại có đôi mắt trong suốt. Tiểu cô nương buông thủy bồn trong tay xuống, chạy vội ra ngoài: “Mẹ, mẹ...” thanh âm dần dần đi xa.

Tiểu cô nương ăn mặc nhìn thực quen mắt, tóc trát thành vô số cái tiểu biện cuối cùng lại dùng một cái trâm cài lên đỉnh đầu, giống người tân cương, nhưng áo choàng cùng giày ủng rộng thùng thình lại cực kỳ giống người Mông cổ. Nàng luôn không rõ ràng lắm về cách ăn mặc của dân tộc thiểu số, tiểu cô nương kia phục sức càng làm cho nàng hoang mang không biết mình đang ở đâu.

Lát sau cửa lều trại bố liêm lại bị nhắc lên, trừ tiểu cô nương vừa rồi còn có một vị phụ nhân trung niên.

“Người đã tỉnh?” giọng nói già nua thô ráp làm cho nàng kinh ngạc.

Tiểu cô nương đứng bên cười cười: “Có phải thanh âm của mẹ ta rất kì quái? Rất nhiều người giống người, nhưng mẹ ta bệnh đã lâu, cũng dùng rất nhiều thảo dược nhưng không có chuyển biến tốt”

“Ô Lạp!” Vị phụ nhân trừng mắt liếc tiểu cô nương tỏ vẻ mắng nàng ta lắm miệng, lại cười nói với nàng, “Cô nương đói bụng chưa, ta lấy chút gì cho cô nương” nói xong liền giơ lên trước mắt nàng một cái đào quán.

Mùi hương lập tức gọi lên cho nàng cảm giác thèm ăn, aiz bắt quá khối thân thể này thập phần suy yếu, không đứng dậy nổi. Tiểu cô nương Ô Lạp thật lạnh lợi nhảy bắn đến bên giường đem nàng đẩy ngồi xuống. Nàng nửa nằm nửa ngồi trên giường, vị phụ nhân đã đem một chén cháo lúa mì thơm ngát ngồi xuống bên nàng, nhẹ nhàng thổi nguội đưa vào sát bên môi nàng. Cũng thực sự đói bụng, nàng đem thìa cháo đưa vào miệng, nàng cảm nhận được vị lúa mì thanh thanh ngọt ngọt. Cứ như vậy chậm rãi ăn xong, tuy nàng vẫn còn cảm giác vô lực nhưng đã thoải mái hơn vài phần.

“Cám ơn!” nàng nói ra thực cũng doạ chính mình.

Ô Lạp kinh hỉ kêu to: “Nguyên lai người có thể nói”, khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen có chút vi đỏ lên: “Lúc người mới được cứu về chỉ biết động thân, thanh âm đều không phát ra, ta còn nghĩ người là người câm điếc. Ha ha, cái này tốt lắm, về sau ta đã có người nói chuyện cùng.”

“Ô Lạp” vị phụ nhân trừng mắt liếc tiểu cô nương một cái. Ô Lạp thè lưỡi, không dám lắm miệng nữa.

“Ta gọi là Đẳng Triệt, là mẹ Ô Lạp, người được nam nhân của ta ra sa mạc cứu về. Cô nương tên là gì? Là người ở nơi nào đến? Sau này dưỡng cho tốt rồi ta bảo người đưa người trở về”. Vị phụ nhân này hỏi nhưng trong thần sắc ẩn ẩn tia phòng bị.

Tên? Khối thân thể này tên gì nàng không biết a, ông nội đã đặt cho nàng một cái tên – Liên Kiều. “Ta gọi Liên Kiều”, về phần đến từ đâu a, khó mà nói nàng là tá thi hoàn hồn, nói vậy sẽ bị xem là yêu dị cũng

Đặng Triệt thấy nàng chỉ nói tên, nghĩ đến nàng không muốn nhiều lời nên cũng không hỏi, đỡ nàng nằm xuống liền kéo Tô Lạp ra ngoài.

Phụ nhân đi rồi nàng cũng thấy mệt mỏi, liền nhắm mắt lại trong chốc lát đã ngủ thiếp đi.

Năm ngày sau Liên Kiều rốt cục đã có thể xuống giường. Tô Lạp thường xuyên thích vào lều tìm nàng nói chuyện, Theo Tô Lạp thì nàng đang ở trong một tiểu bộ tộc tên là Ngạc Lỗ trên thảo nguyên, có khoảng bảy mươi hộ. Năm tháng trước, cha của Tô Lạp đi theo thương đội của sa mạc trở về, trên đường về thì trông thấy nàng đang hấp hối nên cứu về.

Trên thảo nguyên mệnh mông vô bờ này trừ bỏ Ngạc Lỗ tộc còn có rất nhiều dân tộc khác, tỷ như Khánh Liên tộc, Hồng Ba tộc, Duy Dịch tộc, Khảm Lạp tộc, mà lớn nhất là Phiên liệt tộc cũng là tộc thống trị thảo nguyên gọi là Phiên quốc. Sinh hoạt trên thảo nguyên này đều là dân chăn nuôi, dùng Phiên ngữ làm ngôn ngữ chính. Ngạc Lỗ tộc bọn họ cho tới nay đều lấy đất khô cằn mà sống, chủ yếu nhờ vào thương mại giao dịch với Nam Lương quốc, bởi vậy tộc nhân từ nhỏ đều phải học tiếng Lương quốc, để sau khi trưởng thành cũng đi theo thương đội xuất ngoại kinh thương. Nhưng những năm gần đây, sa mạc Tây Tác quốc không ngừng lấn chiếm thảo nguyên khiến cho các tiểu bộ tộc không ngừng phải di chuyển, còn phải lo lắng Cách Tát kỵ binh đánh lên. Cổ họng mẹ Tô Lạp cách đây 2 năm bị Cách Tát kỵ binh đánh đột kích, hoả thiêu lều trại nên bị khối làm cho hư.

Nghe Tô Lạp căm giận chỉ trích Cách Tát quốc hung ác, Liên Kiều chỉ cảm thấy việc không liên quan đến mình nên cứ hờ hững. Bất quá nghe Tô Lạp nói nàng đã biết mình đi vào một không gian xa lạ, tên những bộ tộc, các địa danh nàng đều không biết, chỉ may mắn là ngôn ngữ tương thông, không đến mức làm khó mình.

Nằm trong lều mười lăm ngày, Liên Kiều lần đầu tiên bước ra ngoài trướng. Bầu trời xanh cùng với màu xanh của thảo nguyên sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi nhỏ, từng khối mây trắng theo gió bay đến, hít vào không khí trong lành thơm ngát của thảo nguyên, giờ đây nàng mới cảm nhận được là mình đã sống lại.

“Đó là mẹ ta cùng mẹ Mãn” Tô Lạp đưa cái tay nhỏ bé hướng về trước chỉ, nàng nhìn theo tay phía trước Đặng Triệt cùng Mãn lý đi ra.

“Mẹ, người có thể đi được rồi” Tô Lạp hưng phấn hướng Đặng Triệt phát phát tay.

“Đi, ta mang người đi gặp bằng hữu mới” Tô Lạp giữ chặt tay Liên Kiều kéo nàng đi nhanh về phía trước. Vừa mới được một chút tất nhiên không tránh khỏi vấp ngã, chạy đến trước mặt mọi người nàng có chút thở gấp. “Tiểu Lạp” Đặng Triệt bước tới, một phen túm áo Tô Lạp, “Liên cô nương cơ thể vừa khôi phục sao chống lại nổi sức kéo của người”.

“y” Tô Lạp lộ vẻ trẻ con ảo não nhìn nàng gãi gãi đầu ra vẻ biết tội.

Liên Kiều nhẹ nhàng cười: “không có việc gì”, mọi người đều có bộ dạng ngây ngốc ngơ ngác nhìn nàng, không nghĩ tới nàng cười lại đẹp đến như vậy. Nàng không rõ nhìn mọi người, lại nhìn hướng Tô Lạp thấy nha đầu này cũng có vẻ mặt cực kỳ hâm mộ nhìn chằm chằm vào nàng cười híp mắt. Nhíu nhíu mày, nàng nhìn Đặng Triệt cầu cứu,

“Đừng lo, bọn họ vì chưa từng gặp qua vị nữ tử nào xinh đẹp như vậy nên nhìn đến choáng váng đó mà”. Đặng Triệt cười nói với nàng bằng giọng khàn khàn, giải thích với nàng.

Xinh đẹp? Nàng nhất thời không tiêu hoá được lời của Đặng Triệt, kiếp trước nàng tư sắc chỉ bình thường, cho tới bây giờ chưa ai dùng từ xinh đẹp nói với nàng. Chẳng lẽ thân thể thật là một đại mỹ nhân?

“Cha đã về”.

Không đợi nàng phục hồi tinh thần, Tô Lạp hưng phấn chỉ về phía xa hướng thảo nguyên mà kêu to.

Chương 2: Rong huyết

Không lâu sau, bên tai đã loáng thoáng truyền đến âm thanh rầm rập, Liên Kiều quay lại nhìn về phía đường chân trời, chỉ thấy một đường đen h

a chung với bụi. Dần dần mới phát hiện đó là một đoàn ngựa thồ đang chạy đến.

Mỗi người một ngựa chạy ở hàng trước, hàng sau theo hơn mười con ngựa cao to, cách sắp xếp như vậy cũng thấy được thanh thế có chút đồ sộ. Còn Tô Lạp thì đã muốn nhảy vọt qua đó.

“Cha...” người còn chưa chạy đến trước mặt, nam nhân trên ngựa đột nhiên rút roi, Liên Kiều nhất thời há hốc mồm, không nghĩ đến cái người Tô Lạp xưng là cha kia lại hướng nàng mà vun roi. Chỉ thấy cái roi kia giống như linh xà quấn trên thân Tô Lạp lôi đi, Tô Lạp liền một mạch bị kéo lên ngựa, ngồi trong lòng nam nhân kia.

“Ha ha, ha h tiếng cười của Tô Lạp không ngừng quanh quẩn cùng khoái hoạt vang lên trên thảo nguyên.

Cha của Tô Lạp là thủ lĩnh của bộ lạc, tên là Đạt Cách Lỗ, cũng chính là người cứu Liên Kiều về từ trên sa mạc. Nàng không khỏi ngừng mắt nhìn hướng người đang ôm Tô Lạp trên ngựa- mặt ngăm đen, cái trán rộng lớn mà ngay ngắn, ánh mắt chất phát, bộ dạng giống người Mông cổ.

Rốt cục Đạt Cách Lỗ cũng dừng ngựa, đem Tô Lạp ôm trong lòng buông ra, rồi lập tức nhảy xuống ngựa. Nghiêng đầu đã nhìn thấy Liên Kiều đang đứng cách đó ba trượng, ánh mắt dừng lại một chút theo sau đó là nụ cười sáng sủa, tay dắt Tô Lạp hướng nàng đi tới.

“ Thân thể đã tốt hơn ?” Đạt Cách Lỗ cười đến sượng nhiên, giọng nói như chuông đồng vang lên, cả khuôn mặt đều bừng sáng.

Liên kiều xoa xoa cằm: “Đã tốt hơn nhiều, đa tạ.”

“Ngô” Đạt Cách Lỗ đem nàng đánh giá nàng một phen, sang sảng cười, “ không nghĩ tới ta cứ nhiên lại cứu về một đại mỹ nhân a, ha ha..”

Lại khen nàng đẹp, Liên Kiều trong lòng không nhịn được tò mò nghĩ muốn lấy gương nhìn xem khuôn mặt này đến cùng là mỹ tới độ nào, sao lại làm cho cái nhóm người này nhìn nàng đến ngây ngốc, xem ra tử thần kia cũng không phải là không có đạo đức.

Lúc này Đằng Triệt từ trong đám người đi ra, hai tay giơ lên cao, trong tay đang cầm một chiếc cẩm bào thật dày, cung kính đi đến trước mặt Đạt Cách Lỗ, một mặt đem cẩm bào khoác lên người hắn, mặt khác thì thầm bằng giọng khàn đục: “ Hân lạc mã da hồ hách hoa, vĩ đại na mẫu sơn thần, cảm tạ ngài đưa bọn họ bình an trở về mảnh đất này, cảm tạ ngài.”(?)

Đạt Cách Lỗ vẻ mặt sung sướng quay sang nói với mấy chục tráng hán vài câu mà Liên Kiều nghe không hiểu, nàng phỏng chừng đây là phiên ngữ, vị tráng hán nghe Đạt Cách Lỗ nói xong liền đem tay trái nắm chặt thành quyền đặt trước ngực, nhìn động tác cùng thái độ cung kính của hán tử này nàng hoài nghi Đạt Cách Lỗ thân phận không đơn giản chỉ là thủ lĩnh thương đội, thân phận của hắn nhất định không bình thường, bất quá thân phận của hắn cùng nàng không quan hệ, nàng chỉ là một linh hồn bị vị tử thần kia đem đến đây thôi.

Buổi tối cùng cả nhà Đạt Cách Lỗ dùng cơm, nàng mới biết được nguyên lai Đạt Cách Lỗ không chỉ có Đằng Triệt là thê tử, cũng không chỉ có mình Tô Lạp là con. Đạt Cách Lỗ tổng cộng có ba thê tử, cùng năm đứa con, đứa lớn nhất mới mười tuổi, nhỏ nhất mới ba tuổi. Đằng Triệt là nữ nhân gả cho hắn đầu tiên, sinh được một con thì không sinh nữa, nhiều thê tử như vậy nhưng chỉ có Đằng Triệt có thể làm cho hắn vui.

Cơm chiều được bày trong lều, hắn cùng ba thê tử ngồi một bên, nàng cùng bọn nhỏ ngồi với nhau. Trước mặt là bàn ăn, mọi người ngồi trên chiếu, dưới trải thảm lông thật dày, ngồi dưới đất cũng không khó chịu, nhưng chính là thức ăn có mùi lạ làm nàng một chút cũng không thèm ăn, Đạt Cách Lỗ thấy nàng không động vào thức ăn liền tỏ vẻ thân thiết hỏi: “ Người thế nào lại không ăn, có phải thân thể vẫn chưa khỏe ?”

Nàng lãnh đạm cười: “Có chút mệt.”

Đạt Cách Lỗ giật mình nói: “ Người thân thể vừa khôi phục, không nên ngồi lâu, sớm quay về trường nghỉ ngơi đi thôi.”

Nàng lễ phép hướng bốn người phía đối diện gật đầu, Liên Kiều nhất thân lên định rời khỏi lều – “bịch” một tiếng, một tráng hán vội vàng chạy vào thiếu chút nữa đâm xầm vào Liên Kiều, tuy chỉ đụng nhẹ nhưng cũng làm nàng choáng váng.

Hán tử kia xem ra cũng không thấy nàng, liếc mắt nhìn một cái, vẻ mặt kích động quì trước Đạt Cách Lỗ lớn tiếng nói vài câu, Đạt cách lỗ lúc trước còn có vẻ giận, nghe hán nói liền chau mày đứng lên, hai người nói với nhau vài câu liền đi ra lều lớn.

Liên Kiều mờ mịt nhìn về phía Đàng Triệt, thấy sắc mặt nàng ngưng trọng cũng lập tức theo ra ngoài.

“ Queri vừa mới sinh, giờ đang chảy rất nhiều máu nhưng bà mẹ không ngăn được, nói là nếu cứ xuất huyết như vậy người sẽ không chịu được nữa” Tô Lạp đi lại túm tay áo Liên Kiều nói cho nàng biết nội dung.

“ Là hậu sản rong huyết.” Liên kiều kinh hãi.

“ Người nói cái gì?” Tô Lạp không nghe ra nàng nói gì.

“ Không có gì”. Nàng cúi đầu đối Tô Lạp nói, “Chúng ta cũng đi xem đi.”

Đi ra lều lớn, xa xa chỉ thấy vài người tay bưng thũy bồn hướng lều màu trắng đi ra đi vào, đèn đuốc sáng trưng, bóng người cứ chớp hiện trên vách lều. Đạt Cách Lỗ đang ở ngoài trướng cùng mấy vị đại lão nói chuyện.

“ Bọn họ đang nói cái gì?”, đến gần hơn nhưng nàng nghe không hiểu, liền hỏi

“ Cha đang hỏi bà mẹ tình hình của mẫu tử bên trong trướng, bà mẹ nói người mẹ sanh khó vì đứa nhỏ quá lớn, vất vả lắm mới đem được đứa nhỏ ra, nhưng cơ thể người mẹ đã rất yếu rồi, huyết chảy không ngừng uống thuốc cũng vô dụng.”

Tô Lạp có chút âm thầm cảm thương, nhẹ nhàng nhỏ giọng nói: “Queri là một nữ nhân tốt, thường giúp ta làm việc, những lúc ta bị khi dễ, nàng cũng giúp ta đối phó với họ, hy vọng nàng có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.” Chậm rãi bước tới ngoài trướng, trong không khí tràn ngập một mùi máu tươi cùng một ít mùi thuốc Đông y.

Đứng trước cửa trướng trong chốc lát nàng liền ngửi thấy mùi vị thuốc có chút không ổn, nàng không khỏi ra tiếng hỏi:

“Các người cho sản phụ dùng được gì?”

Hỏi xong mới thấy chính mình nhiệt tâm quá, trước đó nàng đã lấy tính cách lạnh nhạt để cư xử giờ lại nhiệt tâm thì có chỗ không hợp, nếu trước kia nàng lười quản chuyện người khác, lấy tiền tài cân nhắc hết thấy mọi thứ, nghĩ là tình bạc như tờ giấy, sớm đã dùng sự im lặng để nhìn thế gian, nhưng lại nghĩ đến ở chung với Tô Lạp lâu ngày nhìn nàng thương tâm, có chút ảnh hưởng đến cảm xúc của nàng, haiz.

Đang cùng Đạt Cách Lỗ nói chuyện bà mẹ thần sắc kinh ngạc nhìn nàng, nàng không nói lời nào vén màn lên đi vào.

Liên Kiều liền trông thấy một nữ nhân suy yếu sắc mặt tái nhợt như tờ giấy nằm trên giường, máu tươi thấm ướt thành màu đỏ sẫm lọt vào mắt làm nàng kinh tâm. Một lão bà đang dùng nước lau hạ thân cho nàng kia, người khác đang nâng đầu nàng đem chén được cho nàng uống.

Không chút suy nghĩ liên kiều đoạt lấy chén được, vị phụ nhân kia giật mình ngây ngốc, không biết nên phản ứng như thế nào. Nàng cầm chén được đưa lên mũi ngửi, Liên Kiều lạnh lùng nói:

“Đem phương thuốc cho ta xem.”

Lúc này ngoài trướng bà mẹ cũng theo tiến vào, có vẻ không kiên nhẫn phát phát tay nói:

“Ra ngoài, ra ngoài, buông chén được xuống đi ra ngoài, người đừng ở chỗ này phá rối.”

Liên Kiều một chút cũng không nhút nhích, lạnh lùng nhìn chằm chằm bà mẹ nói từng chữ: “ Đưa, ta, phương, thuốc”.

Bà mụ bị thần sắc của nàng làm hoảng s mất vài giây, lập tức tức giận nói: “ Chỗ này đâu tới lượt người, không hiểu gì đừng ở chỗ này quấy rối, đi ra ngoài”.

Liên Kiều cũng không tức giận đi ra ngoài hướng Đạt Cách Lỗ nói: “ Đem phương thuốc cho ta”.

Đạt Cách Lỗ nghi hoặc hỏi: “ Người cần phương thuốc làm gì?”

“ Ta hoài nghi được của nàng có chỗ sai.”

Đạt Cách Lỗ ngạc nhiên, lập tức hỏi: “ Người là thầy thuốc?”

“ Phải, mà cũng không phải.” Liên Kiều nghĩ không được trả lời: “ Ta chỉ muốn nhìn phương thuốc một chút.”

Đạt Cách Lỗ trầm ngâm một chút, lớn tiếng nói với bà mụ bên trong: “ Đem phương thuốc đến đây”.

Bà mụ khúm núm đi ra, nhẹ giọng nói: “ Nào có cái phương thuốc gì, nữ nhân xưa nay sinh đẻ đều dùng được này”, nói xong oán hận lén liếc Liên Kiều một cái

“ Vậy dùng được gì báo ta nghe”. Liên Kiều thản nhiên nói.

Bà mụ ghen một hơi, cực kì không tình nguyện nói nhỏ: “ Đương qui, sao bạch thược, địa cốt da, phần đan da, hoàng kì, đại thực địa.”

“Không có ?” Liên Kiều nhú mày.

“Không có gì?”.

Trách không được, nguyên lai hai vị thuốc trọng yếu để cầm máu lại không có, những cái khác đều là ích khí, dưỡng huyết, thanh nhiệt, không thể cầm máu, sản phụ này xuất huyết nhiều đương nhiên không thể.

Nàng lập tức hỏi nhanh: “ Người không cho sinh long cốt cùng a giao?”

Bà mụ khó hiểu hỏi: “ Đây là loại dược gì? Nghe cũng chưa từng nghe qua.”

Đáng chết, bị nặng như vậy lại không có hai vị dược liệu này, cứ nhiên còn chưa nghe qua, vấn đề là cho dù tìm được long cốt nhưng còn a giao thì phải chờ điều chế. Vậy phải làm sao bây giờ?.

Bất giác nhú mày, thoáng nhìn bà mụ kia ánh mắt không khỏi có chút tức giận, chợt nghe xa x truyền đến tiếng trư kêu, trong đầu chợt loé tinh quang.

Liên Kiều giương mắt hướng Đạt Cách Lỗ hỏi: “ Nơi này có heo mẹ?”

Đạt Cách Lỗ đầu tiên là sững sốt, về sau khó hiểu nói: “ Đây là thảo nguyên chúng ta nguyên là không dưỡng trư, lần này đi biên cảnh lương quốc, ngang qua chỗ người quen có tặng cho ta một con heo mẹ, hơn nữa nó còn mang thai, không lâu sau sẽ sinh heo con, ta bắt nó mang về cũng là chờ nó sinh rồi sẽ cho mọi người ném thử, người hỏi cái này để làm gì, có phải có liên quan?”

Nàng nhìn hẩn nghiêm mặt nói: “ Phải”.

3. Chương 03 - 04

Chương 3: Heo mẹ thí (chất bài tiết của heo ấy mà)

Nàng cùng Đạt Cách Lỗ

i xuống hướng cuối hàng rào liền thấy một cái chuồng bên trong quả nhiên là một đại hắc trư, bụng phình lên chứng tỏ nó sắp sinh. Mùi hôi dày đặc trong không khí, kỳ thật heo thích sạch sẽ nên mọi bài tiết của nó sẽ không nằm trong khu nó sống, bài tiết sẽ nằm cạnh hàng rào, đây cũng là cái nàng cần. Liên kiều

dùng hai nhánh cây nhặt được gần đó cẩn thận lấy thử của heo mẹ lên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người nàng chậm rãi xoay người đứng lên :

“Lấy chậu than, mau.” Liên Kiều vẻ mặt nghiêm túc hạ lệnh cho bà mẹ.

“ Hân Đạt?” Vẻ mặt không tình nguyện nhìn về phía Đạt Cách Lỗ, không nghĩ nữ nhân không rõ lai lịch này cư nhiên dám sai sử nàng. Cái làm cho nàng không nghĩ tới chính là Đạt Cách Lỗ lại gạt đầu một, buộc nàng phải làm theo.

Chậu than đã được đốt lên, chỉ thấy Liên Kiều đem thử heo bỏ vào nồi đun lên. Chỉ chốc lát sau, liền tỏa ra một cỗ mùi vừa khai lại vừa thối rất khó ngửi, làm người ta muốn nôn.

“Có rượu không?” Liên Kiều hỏi nhưng không ngần đầu lên chỉ chú ý vào nồi đất trước mặt.

“ Có.” Đạt Cách Lỗ hứng thú nhìn nàng. Nàng xinh đẹp không giống nữ tử dị tộc, lúc nàng hấp hối ngã trên sa mạc không rõ thân phận lai lịch liền đem nàng về doanh trướng, hẳn nghĩ thân hình nàng mảnh mai gió thổi cũng ngã sổng không được vài ngày nên để nàng tự sinh tự diệt. Không nghĩ tới sau khi từ Lương Quốc trở về, nữ nhân vốn đã chết đi này lại như có kỳ tích giờ đang đứng trước mặt hắn. Mới gặp nàng, nàng đã làm hắn kinh ngạc, giờ lại liên tiếp không ngừng gây cho hắn nghi hoặc cùng ngạc nhiên. Biểu tình bình tĩnh tự nhiên, cử chỉ rụt rè có lễ, lời nói và việc làm không kiêu ngạo không siểm nịnh, biểu hiện của nàng tất cả đều là được giáo dưỡng rất tốt, nữ tử này nhất định không phải sinh trong gia đình bình thường. Nhưng mà thiên kim hoặc tiểu thư quan gia Lương Quốc hẳn cũng không phải chưa thấy qua là nữ tử có tri thức hiểu lễ nghĩa nhưng lại nhất gan, cả gan làm loạn sống tùy hứng là kiêu man. Sống nhiều năm, đi qua nhiều nơi như vậy còn chưa gặp qua nữ tử nào kỳ lạ như nàng, nàng làm hắn bị mê hoặc.

Nhìn chằm trong nồi dần dần bị nướng hoá thành một khối cháy đen cứng rắn, Liên Kiều có chút bất ổn. Từ nhỏ bị ông nội buộc học các loại sách thuốc, được kinh, chất bài tiết của heo mẹ có thể cầm máu thì nàng đã biết từ nhỏ, chỉ là chưa thử qua. Nhưng cho tới bây giờ cũng không có người nguyên ý ăn loại này, ông nội đương nhiên cũng không dùng cách này. Nàng bắt đầu hối hận lúc đó nhất thời xúc động, nhưng chỉ có thể thử một lần, hy vọng Lý Khi Trân(1) sẽ không đùa chết nàng.

Thử trư nướng xong không sai biệt lắm với hiểu biết của nàng, Liên Kiều ngần đầu thuỷ chung đứng một bên Đạt Cách Lỗ nói: “Đưa cốc rượu cho ta.”

Đạt Cách Lỗ hất cằm, bà mẹ ngoan ngoãn đem chén rượu dâng lên. Tiếp nhận chén rượu, Liên Kiều cẩn thận đem thử trư đã nướng thành tro bỏ vào chén rượu, lại thật cẩn thận dùng cây khuấy đều chờ cho tan hết.

Đem chén rượu đưa tới trước mặt bà mẹ: “Đem cho sản phụ uống”.

“Cái này...Sao?” bà mẹ trừng mắt, vẻ mặt không tin nổi, “ngươi, ngươi nói cho sản phụ uống... uống cái này?”

Liên Kiều yên lặng gạt đầu: “Đúng, uống cái này, việc này không nên chậm trễ, sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“ Hân Đạt”. bà mẹ lại bắt lực nhìn về phía Đạt Cách Lỗ, xem ra Đạt Cách Lỗ hẳn là nhân vật quan trọng lắm, mọi việc đều phải xin hắn chỉ thị.

Đối với bà mẹ lẽ mề, Đạt Cách Lỗ giống như không còn chút kiên nhẫn, nhíu mi lại, lạnh lùng nói: “Ngươi không nghe Liên cô nương phân phó sao? Còn không nhanh lên?”.

Nhìn bà mẹ đem chén rượu đưa lên miệng sản phụ, Liên Kiều có chút hốt dạ nên đi ra ngoài. Trên thảo nguyên gió đêm rất lạnh, cái lạnh như đâm vào da thịt rất đau, ngần đầu nhìn lên bầu trời đầy sao trong lòng không khỏi phiền muộn. Mặc dù đến nay còn chưa thấy được gương mặt hiện tại của nàng nhưng da thịt lộ ra trắng nõn nà, mềm mại như trẻ con nàng cũng hiểu khối thân thể này là một người cực kỳ xinh đẹp và được yêu quý. Hiện giờ thân thể này bị nàng chiếm cứ lại đi vào một nơi không biết là đâu, giờ nên đi nơi nào cũng không rõ.

“ Aiz” suy nghĩ trong lòng đột nhiên lại phát ra một tiếng than nhẹ, vốn không thể nghe thấy, không ngờ vẫn bị người hữu tâm bắt được.

“Người có tâm sự?” một thanh âm âm trầm, Đạt Cách Lỗ đã đứng đó tự bao giờ, người này không tính là tuần láng nhưng lại có một đôi mắt thâm trầm của sự lồi đời.

Thấy hần, nàng lạnh nhạt trở lại, đem ánh mắt hướng lên biển trời đầy sao:

“Không có”.

Cảm giác được đối phương đi đến cùng đứng sóng vai với nàng, hồi lâu mới nghe Đạt Cách Lỗ chậm rãi nói: “Ta rất ngạc nhiên, người sao lại ngã trên sa mạc hấp hối”.

Đối với vấn đề này, nàng chỉ có cười khổ, đến nay chính mình còn tưởng mình nằm mơ. Hết thấy mọi thứ đều như không đúng, nhưng lại tồn tại thật sự. Thấy nàng chỉ cười không nói, Đạt Cách Lỗ biết nàng không muốn nói nhiều, vì thế lại chuyển hướng đề tài.

“Người có thân nhân sao? Nhà ở đâu?”

“Ta— không biết”.

Hần kinh ngạc nhìn nàng như đang chờ nàng giải thích.

Nàng nhẹ thở dài: “Ta là cô nhi, không có cha mẹ, cũng không có bằng hữu. Nhà, là một khái niệm xa xôi không thể thành”. Tuy rằng nói mơ hồ nhưng cũng không tính là bịa chuyện, thuở nhỏ cha mẹ sớm vong coi như là cô nhi, cuối cùng Gia gia cũng bỏ nàng đi, vậy cũng như không có nhà.

“Là như thế sao?” hần nửa tin nửa ngờ kéo dài âm cuối.

Không nghĩ đến cùng hần đây đưa, đang muốn rời đi, xa xa truyền đến tiếng Queri la. Nói gì nàng nghe không hiểu nhưng ít ra có một chút có thể xác định, đó là tiếng của sự vui sướng.

Đi theo Đạt cách lỗ bước nhanh đến trước trưởng của sản phụ, nàng bước đi có chút do dự, tuy rằng đọc nhiều sách thuốc, nhưng trị bệnh cứu người vẫn là lần đầu, không biết nàng nói thuốc là thử trư cùng rượu thì sản phụ sẽ như thế nào, haiz.

Chỉ thấy trưởng phu của Queri vẻ mặt kích động đối Đạt Cách Lỗ nói cái gì, nàng chỉ có thể hướng về Đằng Triệt xin giúp đỡ. Không đợi Đằng Triệt nói, Tô Lạp liền hưng phấn mà lao tới, một phen túm ống tay áo của nàng, lớn tiếng nói: “Máu đã ngừng, Liên Kiều người thật lợi hại, người là thần y.”

Nghe Tô Lạp nói xong, nàng rốt cục thở ra một hơi, trong lòng cũng nhẹ bớt không ít. Lúc này, hần đột nhiên đi tới trước mặt nàng, đột nhiên quì xuống đất, dọa nàng mất cả hồn vía.

“Ta ơn cứu mạng của cô nương, ta thật không biết lấy gì báo đáp, mệnh này của ta từ nay về sau là của cô nương.” Tuy cái người này lỗ mãng nhưng hần đối với thê tử thâm tình, nhẹ nhàng nâng hần dậy, Liên Kiều lãnh đạm cười:

“Ta chỉ giúp một chút thôi, không cần quan tâm”. Thấy hần giống như phải cho ta thấy được tâm chí của mình, Liên Kiều mệt mỏi phát tay, “Ta trở về ngủ, rượu kia nhớ rõ mỗi bốn canh giờ phải cho uống một lần, ba ngày có thể khỏi hần, thêm chén thuốc ích khí bổ huyết trước kia bà mẹ cho thê tử người uống, từ từ điều trị, tự khả khôi phục.” Nói xong không hề nhìn về phía mọi người, nàng kéo thân hình mềm nhũn quay về lều của mình ngủ.

(1): tên một tác giả của sách về dược mà LK đã đọc, chi tiết mời lên google ca ca tìm hiểu.

Chương 4: Tập kích đêm

Trải qua đêm đó, toàn bộ doanh tộc đều đối với nàng khác trước, nhìn thấy nàng thì chủ động hành lễ, m m cười thăm hỏi. Liên Kiều đối với trạng thái như vậy vẫn thản nhiên, dù sao cảm giác có người tôn kính cũng tốt. Duy chỉ bà mẹ kia thủy chung đối với nàng lộ mặt không vui. Nghĩ lại người này nhiều năm được tôn kính nhưng lại bị một nữ tử ngoại tộc đoạt mất tất nhiên không cam lòng, đối với nàng ác liệt cũng là tự nhiên. Nhưng nàng lại bất an chính là ánh mắt của Đạt Cách Lỗ, nàng không phải ngốc, có thể cảm giác rõ ràng ánh mắt nhìn nàng ngập tràn thương thức cùng cảnh giác. Đạt Cách Lỗ đã có ba thê tử nhưng muốn thú thêm một thê tử nữa thì cũng không phải không thể. Nhưng nàng đối với Đạt Cách Lỗ căn bản

chưa có cảm giác gì, càng không có hứng thú trở thành một trong ‘đồng’ thê tử của hân. (cào: sao lại là ‘đồng’ nhỉ, aiz, giống cái chi chi, hắc hắc. Yu: e hèm, nàng à, không được diễn giải linh tinh như thế. Làm ta suy diễn lung tung a =]])

“Liên tử, mẹ gọi người đi vãn thực”(1). Tô Lạp nhắc mình đi vào gọi.

Aiz, lại tới giờ ăn cơm chiều sao? Một ngày qua thực mau, trên thảo nguyên rộng lớn này, nàng như đã ở lại đây nhiều tháng rồi.

“Hảo, đi thôi.” Chậm rãi trả lời, nàng chấn chỉnh lại suy nghĩ lung tung rồi theo Tô Lạp bước đi.

“Liên cô nương đến đây”. Đẳng Triệt thường ngày không thấy cười nhiều, hướng nàng ngoắc lại: “Đến đây, đây là thịt heo con, rất thơm.” Quả nhiên là một cỗ mùi thịt nồng đậm bay tới, đã lâu không nếm được loại hương vị thịt tươi mới này, nàng thiếu chút nữa không chịu được chảy nước miếng ra rờn rờn rồi. (cào: ta cũng chảy nè. Yu: ướt áo rồi kìa, chùi ngay cho tui >”<)

Tiếp nhận chén thịt lớn Đẳng Triệt đưa, nhin không được liền bốc một khối đưa lên miệng.

“Ô- ngon.” Một ngày đến đây ăn thịt dê cũng sắp ỏi ra rồi, Liên kiều từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ vị thịt trong miệng, vị thịt tươi làm cho nàng xỉ giáp lưu hương (2).

“Nguyên lai người ăn không quen thịt dê”. Đẳng Cách Lỗ không biết đến khi nào, đứng phía sau nàng mỉm cười nói.

Nhìn thấy hân Liên Kiều luôn tự cảnh giác, nàng hơi gật đầu nhẹ giọng nói: “Ta đi trước”. Nàng bước ra, nhưng luôn cảm nhận được phía sau luôn có một cỗ khí nóng rực định trên lưng nàng, làm nàng cực không thoải mái.

Nàng trở lại lều của mình, Tô Lạp cũng chỉ ăn mấy khối thịt rồi cũng đi theo. Ngày thường tính tình Tô Lạp vui vẻ vô tư, nay ngồi kế bên nàng lại không nói một lời, im lặng đến kì lạ.

“Sao lại không nói lời nào? Người câm rồi à?” Liên Kiều cố gắng chọc ghẹo nàng.

Tô Lạp cúi lòng đầy tâm sự lén liếc nàng một cái, muốn nói lại thôi.

Liên Kiều nghĩ nhất định là có việc, nàng nghiêm mặt nói: “Tô Lạp, nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?”

Dù sao vẫn là đứa trẻ, không chế không được áp lực trong lòng

“ A, cha, cha muốn thú người, ô-.. ta, chúng ta từ nay về sau rút cuộc, rút cuộc không được làm bằng hữu...ô..”

Quả nhiên chuyện Liên Kiều lo lắng rốt cục cũng xảy ra, nàng cũng đoán trước rồi. Tĩnh táo lại, nàng lau đi lệ trên mặt Tô Lạp, lẳng lặng hỏi: “ Người làm sao mà biết được? Là cha người nói với người?”

“Không” Tô Lạp vẫn khóc thút thít như cũ, “Là ta vừa rồi ở ngoài trường nghe cha mẹ nói chuyện, cha nói tháng sau sẽ thú người, kêu mẹ ta chuẩn bị.”

Nàng cười lạnh, “Vậy mẹ người nói như thế nào?”

“Không biết, ta nghe thế liền bỏ chạy đến đây, nhưng mẹ ta sẽ không phản đối vì phản đối cũng vô dụng, cha đã quyết thì không ai có thể cãi lời”, Tô Lạp vừa nói vừa khóc nức lên.

Tiếng khóc của Tô Lạp làm nàng có chút phiền lòng, nàng phát tay bảo Tô Lạp ra ngoài, nàng phải suy nghĩ đối sách thật kỹ.

Đẳng Cách Lỗ là tộc trưởng, là chỉ huy của bộ lạc, mọi người coi hân như Thiên lôi sai đâu đánh đó. Nếu trực tiếp cự tuyệt hân sẽ dẫn tới mọi người bất mãn, bất lợi cho mình, nàng vừa đến đây không muốn cùng kẻ nào đối nghịch. Vậy duy nhất có thể chính là rời đi, lén lút rời đi. Nhưng mà ở đây thảo nguyên rộng lớn mờ mịt nếu muốn chạy trốn nói thì dễ nhưng làm thì khó, đừng nói là chỉ có một mình đi ra ngoài có bao nhiêu nguy hiểm, cho dù có thể thật nhưng cảnh màn trời chiếu đất không nước uống không thức ăn, trốn được nhưng bất quá nửa ngày sau cũng bị đoàn ngựa của hân đuổi theo. Càng nghĩ càng không có biện pháp, cuối cùng nàng quyết định đi tìm Đẳng Triệt.

“Ta nghĩ người nói với nam nhân của người ta không muốn kết hôn với hân”. Nàng nhìn Đằng Triệt nói thẳng, xem phản ứng của nàng ta như thế nào.

“Chuyện này người không nên tới tìm ta, trực tiếp đi tìm hân đi.” Đằng Triệt không có phản ứng gì, thậm chí mí mắt cũng chưa nâng một chút nào, thản nhiên quay đi chỗ khác.

“Vậy ý tứ của người

“Việc này không tới phiên ta quản, hân phân phó, ta làm theo.”

Liên Kiều im lặng mà tức giận, trách không được Đạt Cách Lỗ cưới nhiều vợ như vậy. Dậm chân, nàng quyết định tự mình tìm Đạt Cách Lỗ nói chuyện.

“Vô dụng, quyết định của hân không ai thay đổi được, đừng uống phí khí lực.”

Đêm khuya nằm trong trướng, câu nói cuối cùng kia của Đằng Triệt vẫn còn quanh quẩn bên tai nàng làm cho nàng trở mình không ngủ được. Nghĩ lại mình cũng có chút lỗ măng, tùy tiện đi tìm Đạt Cách Lỗ nói chuyện chỉ là dả thảo kinh xà, khiến cho hân cảnh giác thêm, sợ ngay đến cơ hội bỏ trốn cũng không còn.

(cào: anh nam chính chuẩn bị lên sàn, cơ mà máu me ko hà, hix. Yu: *hóng-ing*)

“Suu..” một đạo âm thanh kì quái vang lên cắt đứt màn đêm yên tĩnh, sau đó lại mang theo một chuỗi âm thanh thật cao. Tiếp đến là tiếng vang xé gió. Không lâu, doanh trại bốn phía truyền đến thanh âm nam tử hô quát, phụ nữ và trẻ em khóc la liên tiếp. Kinh tiễn phá lều trại bắn xoẹt qua chân nàng, cuối cùng Liên Kiều cũng ý thức được tình thế nghiêm trọng.

Xóc màn lên, mắt đã nhìn thấy một cảnh thảm sát kinh khủng. Không biết khi nào một đội kỵ binh đã xâm nhập từ bốn phía, gặp người liền giết không cần nghi, thi thể đã ở khắp nơi. Liên Kiều xem đến choáng váng, ngơ ngác đứng nhìn khung cảnh trước mắt, sống gần ba mươi năm nàng chưa từng gặp qua cảnh bạo lực như vậy bao giờ, nguyên lai lịch sử chinh phạt rõ ràng diễn ra ngay trước mắt.

“Chạy mau a.” xa xa có tiếng gào to làm nàng thức tỉnh, nhìn lại, nàng thấy Tô Lạp ngăn cổ họng gào “Chạy a, chạy mau, là Cách Tát nhân.”

Liên Kiều rút cục khôi phục thần trí, nhanh chân chạy. Khắp nơi đều là người Cách Tát cưỡi ngựa cao to cầm trường đao, đao quang loé sáng nhất thời khó biết phương hướng. Nàng chỉ biết nhắm chỗ tối trốn tránh mà chạy, tựa hồ như vậy mới có thể an toàn. Đột nhiên, một đợt kiếm quang chắn trước mặt nàng, bắt nàng dừng lại. Hoảng sợ nhìn chằm chằm vào mũi kiếm, kiếm phong chớp lên ánh lửa, toả lam quang phát ra hàn khí thấu xương. Tâm đột nhiên run rẩy, ánh mắt theo thân kiếm chậm rãi nhìn lên, một đôi mắt màu lam băng lãnh nhìn nàng. Cặp mắt kia chạm đến ánh mắt của nàng liền hiện lên một thần sắc phức tạp.

Đôi mắt màu lam băng lãnh kia toàn ý như muốn bao quanh nàng lại, tựa như có thể đem người ta đông lại thành băng. Khuôn mặt dưới ánh mắt ấy đều bị miếng vải đen che lại không thấy được. Nàng đứng cứng một chỗ không dám đi tới cũng không dám lui về phía sau, chỉ sợ vừa thoáng động kiếm kia liền đâm vào cổ họng nàng.

Không biết qua bao lâu, bên tai tiếng la khóc cũng dần dần lắng xuống. Đôi mắt kia rút cục lướt qua nàng nhìn quét toàn bộ doanh trại.

Một người khác đi đến trước mặt hân, xoay người xuống ngựa liền quì một gối truyền đạt cái gì đấy. Đôi mắt băng lãnh đó tiếp nhận, đáy mắt lập tức xẹt qua với thần sắc khinh miệt, Liên Kiều theo bản năng nhìn theo hướng đó, nhất thời run lên, một cổ hàn ý lạnh lẽo chạy dọc theo chân, thẳng tiến lục phủ ngũ tạng làm nàng thiếu chút nữa đứng không vững té ngã trên đất. Nguyên lai người nọ cầm theo đầu người – đầu của Đạt Cách Lỗ. Đầu văng mắt hoa lên, nàng cực lực ổn định thân mình không cho ngã xuống. Ngay sau đó mũi kiếm được thu hồi, ra lệnh một tiếng, người nọ quay đầu ngựa rời đi.

Liên Kiều thình lình bị người chặn lại thô lỗ lên ngựa, nàng kinh hãi mở to mắt nhìn. Không đợi nàng phản ứng lại, ngựa đã chạy vội đi. Nàng chết ngất, trong đầu chỉ hiện lên đôi mắt màu lam băng lãnh kia làm nàng thổ cũng không thông.

(1)văn thực: ăn cơm

(2):xi giáp lưu hương: vị động lại trong mũi

4. Chương 05 - 06

Chương 5: Huyết thái tử

Mỗi lần nàng tỉnh lại thì bị cho uống thực vật, rất nhanh lại mê man đi, tuy rằng có thể khẳng định mình bị hạ được, biết rõ mỗi ngày đều ăn cơm nhưng tứ chi mềm nhũn, nàng vô lực phản kháng. Bất quá có thể yên tâm không lo lắng tính mạng. Bọn giết người

không chớp mắt đó lại cho nàng uống mê dược mang nàng đi, tốt cùng không hiểu là vì sao lại như vậy? Lưu nàng sống có ý nghĩa với chúng hay không? Còn cái người che mặt có đôi mắt màu lam băng lãnh đó là ai? Mỗi lần thanh tỉnh ngắn ngủi trong đầu nàng không ngừng quanh quẩn vấn đề này, làm đầu đau đến muốn nứt ra vậy.

Không rõ qua bao lâu, Liên Kiều bị một chậu nước lạnh làm nàng tỉnh lại, lại bị một đại hán khiêng từ trên xe ngựa xuống, lọt vào tầm mắt là một toà thành cao lớn hùng vĩ, cùng loại với kiến trúc cổ xưa ở thế giới của nàng. Tường thành thật dày, dưới chân có một loại cỏ có niêm tính rất mạnh, mấy trăm năm thậm chí hơn ngàn năm cũng sẽ không bị ăn mòn, phong hoá. Lần đi Tân Cương giảng bài từng thấy qua một vài di tích thành cổ có cùng loại kiến trúc như vậy, giản dị tự nhiên lại làm cho người ta có cảm giác yên tĩnh, mà thành này so với thành cổ ở Tân Cương càng thêm chắc chắn hùng vĩ hơn.

Đầu óc tuy đã tỉnh táo đôi chút nhưng tay chân vẫn vô lực, chỉ có thể như con gà con tuý ý cho người kia mang vào một gian phòng nhỏ. Nghe cánh cửa nặng nề đóng lại, từ đầu tới giờ nàng chưa từng hoảng sợ nhưng những người này mang nàng đến nơi này sẽ không chỉ để nhìn nàng chứ, haiz, trước mắt việc duy nhất là chờ đợi thôi.

Phòng ở coi như sạch sẽ, có giường có bàn, không giống với thứ phạm nhân dùng. Theo hướng cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ nhìn thấy năm sáu tường thành ở trước mắt, dọc theo tường thành cách một khoảng đều có thành lâu, rất xa cũng có thể trông thấy có người đứng trên thành lâu canh gác. Xem ra thành trì này còn kiêm chức năng quân sự.

Aiz được tỉnh lại nổi lên, cảm giác có chút mệt mỏi Liên Kiều tự động lên giường ngã đầu liền ngủ. Cũng không biết qua bao lâu, mông mông lung lung giống như nghe thấy có người khóc, nàng mệt mỏi cố gắng mở hai mắt, dưới bóng đèn lay động hai bóng người, trong lòng nàng chợt trầm xuống, da đầu lập tức có cảm giác run lên. Hai cái bóng này không biết là người hay là quỷ lại vào đây khi nào. Mở to hai mắt buộc mình mau chóng nhìn lại, đèn thì quá mờ, ngoài phòng lại tối, hai người kia lại đưa lưng về phía nàng khiến nàng như thế nào cũng không thể thấy rõ khuôn mặt đối phương.

Sau một lúc lâu, nàng cố lấy dũng khí nhẹ giọng hỏi: “Là ai?”

“Liên Kiều tỷ tỷ, người đã tỉnh rồi”

“Tô Lạp?” nàng hoạt kê, vốn tưởng rằng Tô Lạp đã sớm chết không nghĩ giờ cứ nhiên lại thấy nàng ở đây.

Nàng có cảm giác như đã lâu lắm mới gặp lại, Liên Kiều xuống giường đi lại gần Tô Lạp muốn hảo hảo nhìn xem nàng không ngờ cảnh tượng trước mắt làm cho nàng hộp một ngụm khí lạnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trơn bóng trước đây của Tô Lạp giờ vết máu giăng kín mặt, hơn nữa lại chưa khô làm khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đáng sợ. Trên người, y phục lam lũ hiện lên vết máu đỏ tươi, cũng có vết đã nhạt đi lại có vết sạm đen như đã khô. Những vết máu này đã có từ trước không phải vết mới, ánh mắt nàng rời đi nhìn Tô Lạp giờ đây huyết nhục mơ hồ.

“Đằng Triệt...” nàng thở c không dám thở mạnh, cả người không ngừng run rẩy. Những người đó rốt cục đã làm gì hai mẹ con này? Tàn nhẫn tra tấn các nàng thành bộ dạng như vậy, sao không cho các nàng một đao giải toả thống khoái.

Nàng thanh âm run run hỏi: “Này...rốt cục...sao lại thế này?” Sao lại tàn nhẫn như vậy a, chẳng lẽ thời này không có vương pháp sao? Xem mạng người như cỏ rác.

Đằng Triệt miễn cưỡng há miệng thở dốc, một chữ cũng không nói ra được. Tô Lạp nhào vào trong lòng Liên Kiều khóc không thành tiếng, nước mắt rơi như thác đổ, hỗn hợp máu và nước mắt dính trên vạt áo nàng biến thành màu đỏ nhạt. Vỗ nhẹ Tô Lạp, mũi nàng cũng bắt đầu đỏ lên nóng nóng. Một khắc trước nàng vẫn ngây thơ khờ dại, thân hình nhỏ nhắn mảnh mai còn nấp trong lòng cha làm nũng, giờ khắc này lại phải đối mặt với sinh ly tử biệt, trơ mắt nhìn phụ thân mình bị chặt đầu, tộc nhân bị giết hầu như không còn ai, biến đổi lớn như vậy thì một cô nương mười bốn mười lăm tuổi sao chấp nhận được đây?.

“Bọn họ là ai? Là ai? Rốt cuộc là vì cái gì?” Từ khi đi vào thời đại này, nàng luôn dùng sự lạnh nhạt để nhìn hết thấy quanh mình, giống như mọi sự đối với nàng đều là hư ảo, nhưng khi nhìn thấy Tô Lạp và Đằng Triệt như vậy, từ tận đáy lòng nàng lần đầu tiên sinh ra tâm trạng phẫn nộ, phẫn nộ đối với những tên hung đồ này, phẫn nộ với thời đại này, thậm chí với tên tử thần bỏ rơi nhiệm vụ kia. Không ai, không một ai có thể giẫm lên sinh mệnh của người khác như vậy.

“Là Huyết Thái Tử” Tô Lạp vui cười trong ngực nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói ra từng chữ.

“Huyết Thái Tử?” Nàng thì thào lặp lại tên này, trong đầu đối với ba chữ này không hề có khái niệm.

“n” Tô Lạp ngẩn đầu lên, hai mắt trợn lên đầy phẫn nộ nhưng lại nặng nề mà gật đầu, “Là hắc, chính là hắc, hắc giết phụ thân, giết đệ đệ, giết mọi người, tất cả mọi người ...” Nói xong lời cuối cũng đã khóc không thành tiếng.

Nàng ôm Tô Lạp vào lòng nhẹ giọng an ủi: “Đừng khóc, khóc cũng không hết đau, cừ hận cũng không hết. Nước mắt của ngươi đối với tên Huyết Thái tử kia chẳng là gì.” Nếu đau xót không thể tiêu trừ, vậy thì cừ hận chính là thứ duy nhất làm cho người ta có lý do để kiên cường sống.

Trong chốc lát, Tô Lạp quả nhiên nín khóc, mắt sáng như đuốc, tất cả nước mắt tựa hồ như đều đã bốc hơi hết.

Thấy nàng đã bình tĩnh lại, Liên Kiều tiếp tục nói: “Nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì.”

Hít một hơi thật sâu, Tô Lạp đem ánh mắt u ám hướng ra ngoài cửa sổ, lời nói có vẻ mờ ảo vô định: “Huyết thái tử là thái tử của Cách Tắt quốc, hai năm trước vì phụ thân không muốn thần phục hắc nên chuẩn bị mang theo tộc nhân rời đi, sau đó đêm đến Huyết thái tử liền xuất lĩnh Huyết kỵ binh đánh vào bộ tộc chúng ta. Suốt một đêm, phụ thân mang ta cùng một nhóm tộc nhân phá tan vòng vây trốn thoát, muốn là từ nay về sau mai danh ẩn tích, không dám tự xưng là người của Ngạc lỗ tộc nữa, chỉ vì tránh né Huyết thái tử đuổi giết, ta còn nhớ rõ đêm đó trong gió phiêu tán một mùi máu tươi rất nồng đậm. Vốn tưởng rằng dưới sự bảo vệ của Phiên quốc có thể ở lại nơi đó, không cần vừa chạy trốn vừa lo lắng nữa, không nghĩ tới hắc lại như âm hồn không tan, rốt cục vẫn bị hắc bắt được rồi đem chúng ta đến nơi này, Ngạc lỗ tộc vẫn không thoát được kiếp diệt tộc.”

“Nếu Huyết thái tử kia mục đích là đem mọi người một lưới bắt hết vậy vì sao không giết các người?” Không phải nàng vô tình nhưng đây chỉ là nghi vấn trong lòng, giết Đạp Cách Lỗ cùng tộc nhân nhưng cố tình để lại mẹ con Tô Lạp, nếu Huyết thái tử không phải ngu ngốc nhất định là hiểu đạo lý diệt cỏ phải diệt tận gốc. Bất luận nhìn mẹ con này nhỏ bé nhu nhược cỡ nào chắc chắn sẽ không chịu được đã kích. Lưu lại mạng sống của các nàng, việc này không hợp lý.

Lắc đầu, Tô Lạp cũng không rõ: “Không biết, bọn họ đem ta cùng mẹ dùng dây thừng buộc lại sau xe ngựa kéo đi.”

“Cái gì?” Nàng hét lên đầy khiếp sợ, trách không được nhìn hai mẹ con họ rất thảm người đầy thương tích, toàn thân huyết nhục mơ hồ. Những người đó thiệt là biến thái...

Phát hiện Đằng Triệt bên kia có chút lay động, Liên Kiều chạy nhanh qua đặt nàng nằm xuống, thuận thế cũng để Tô Lạp nằm xuống, tuy rằng trên giường hai người nằm thì hơi chật nhưng so với ngủ mặt đất thì

tốt hơn nhiều.

Nhìn Tô Lạp mơ mơ màng màng dần ngủ say, nhìn ngọn đèn mờ nhạt chiếu lên hai gương mặt này Liên Kiều khẽ thở dài, không biết vận mệnh của mình sẽ như thế nào đây nữa. Ở thời đại không biết là đâu này, nàng không có hi vọng gì, chỉ sợ là tự bảo vệ mình còn không xong.

Chương 6: Chịu nhục>Nằm trên bàn ngủ một đêm, tỉnh lại thì trời đã sáng. Cử động gân cốt, thân thể cũng đã mềm mại, nàng cảm giác thể lực đang dần dần khôi phục rồi. Trên giường Tô Lạp cùng Đằng Triệt vẫn chưa tỉnh, nhìn các nàng toàn thân thương tích lớn nhỏ chần chịt Liên Kiều sợ miệng vết thương bị nhiễm trùng liền đưa tay đặt lên trán

xác định xem có bị sốt không, may mắn là không sốt. Sau đó nàng lại bắt mạch, mạch tượng tuy có hơi yếu nhưng cũng không đáng ngại. Bên ngoài loáng thoáng có tiếng người đến, cửa phòng lập tức bị đẩy ra, một cái khay đựng thức ăn được đặt trên mặt đất, còn chưa nhìn rõ là ai đến thì cánh cửa nặng nề đã bị đóng lại.

Đi đến cạnh cửa, nàng bưng khay lên, bên trong là ba cái bánh nướng áp chảo và nước, xem ra đây là bữa sáng, so với lúc trước thật là tốt, ít nhất không cho nàng ăn sủi thủy môi thuốc(1). Một bên cầm bánh nướng ăn, một bên suy nghĩ lại lời nói của Tô Lạp tối hôm qua, phân tích lại cảm thấy trong đó có điểm khả nghi rất lớn. Như lời nói của Tô Lạp thì thứ nhất, Huyết thái tử vì Ngạc Lỗ tộc không khuất phục nên mới tiêu diệt họ, vì sao lại để các nàng sống? Thứ hai, những người này đã được huấn luyện rất tốt, mỗi người đều che mặt và khi ra tay thì không lưu lại dấu vết, tác phong làm việc giống một đám cướp của giết người, giang dương đại đạo. Thứ ba, nàng không phải người trong tộc, bọn họ không có lý do buông tha nàng, càng không nói đến việc mang nàng về đây, lại không ngược đãi nàng, tựa như xem nàng là người của họ vậy. Nhiều dấu hiệu cho thấy, việc này nhất định có liên quan đến mình nhưng lại không lý giải được, haiz.

Tô Lạp đã muốn tỉnh lại, giật giật hàng mi, mở to mắt liền thấy Liên Kiều đang cầm bánh nướng ngẩn người, liền gọi: “Tỷ tỷ!”

Suy nghĩ bị gián đoạn, bỏ bánh nướng trong tay xuống, Liên Kiều đứng lên đi đến trước giường, đưa tay đẩy Tô Lạp ngồi xuống: “Đau không?”

Tô Lạp gật gật đầu, lại lập tức lắc đầu: “Không đau, Tô Lạp không đau, nhưng mẹ ta...” nhìn về phía Đằng Triệt đang nằm trên giường, mặt lộ vẻ u sầu.

“Đằng Triệt không có việc gì người yên tâm”. Vỗ nhẹ vào bàn tay nàng, “Đến đây, tỉnh rồi cũng nên rời giường đi, lại ăn một chút này.”

Đem bánh nướng đưa cho Tô Lạp, cô gái nhỏ mắt không hề chớp cứ nhìn chăm chăm, liếm liếm đôi môi khô khốc, cầm lấy bánh cắn nhanh từng ngụm, xem ra thật sự là đói lắm. Sợ nàng nghẹn, Liên Kiều vội đem nước lại cho nàng uống.

“từ từ thôi, không ai giành với người đâu”. Nhìn Tô Lạp ăn, Liên Kiều có chút lo lắng nhìn lại Đằng Triệt vẫn chưa tỉnh, dù sao cũng lớn tuổi, muốn hồi phục nhanh cũng khó.

“Phanh” cánh cửa bị đá văng, xông vào là hai gã người vạm vỡ, trực tiếp kéo Liên Kiều ra ngoài.

“Tỷ tỷ, Liên tỷ” Tô Lạp kinh hãi, thình lình bị hai người đàn ông nhảy vào dọa cho choáng váng, sống chết nắm lấy tay Liên Kiều không cho họ mang nàng đi.

“Cút ngay.” Một gã không kiên nhẫn đá vào ngực Tô Lạp một cước, Tô Lạp ngã trên đất không đứng dậy nổi, Liên Kiều cũng thất kinh, bất lực để cho bọn họ mang đi nhưng vẫn liên tục quay lại nhìn Tô Lạp khoe miệng đang vương tơ máu cùng với hai mắt hoảng sợ đầy tuyệt vọng.

Xuyên qua mấy cái thông đạo, qua vài cái cửa lớn, cuối cùng nàng bị đưa vào một căn phòng vừa to vừa rộng, hai gã đại hán đem nàng đẩy vào, đến nỗi nàng thân thiết luôn với mặt đất, may mà trên sàn có thảm màu trắng tuyết thật dày nên không đau nhiều như nàng nghĩ.

Vừa đứng dậy bên tai liền truyền đến một đạo mệnh lệnh: “Cởi quần áo ra.”

Ách? Liên Kiều ngạc nhiên ngẩn đầu lên lại thấy ngay một đôi mắt xanh băng lãnh. Đôi mắt kia giống như muốn đem người ta nhốt vào trong đó và mang theo về băng lãnh cùng khinh thường nhìn nàng.

Là hấn, nhưng lần này hấn không che mặt, khuôn mặt tuấn mỹ gần như tà ác cùng khí chất vương giả không gì sánh kịp nhưng lại phản phát toả ra hơi thở nguy hiểm, hấn tà tà nằm dựa người vào ghế phủ tấm da gấu phía trên. Một bộ trường bào rộng được thắt đai, đem những đường cong đầy nam tính cùng thể hình trắng kiêu to lớn như tượng điêu khắc. Một mái tóc như thác nước tuôn chảy xuống phát ra ngân quang, vài sợi tóc lơ đãng trên gương mặt cương nghị mà thâm thúy. Bộ dáng của hấn như vậy càng toả thêm khí chất bức nhân, đẹp đến mê người.

Vô luận là ở phương Đông hay phương Tây, cho dù người đẹp đến cỡ nào so ra vẫn kém hấn vạn phần. Nàng chưa từng gặp qua nam nhân nào xuất sắc như vậy, trong lúc nhất thời nàng không ý thức được là mình đang còn nằm trên mặt đất ngơ ngác ngác, ngây ngốc nhìn hấn không phản ứng được gì.

Nhìn Liên Kiều bộ dáng ngây ngốc như vậy, đôi mắt băng lam kia phúng ý càng sâu, nhẹ nhàng chuyển động, khoé miệng gợi lên một chút ý đùa cợt, âm thanh trầm thấp thu hút người vang lên: “Đem quần áo của người cởi ra hết, một chút cũng không được để lại.” Tuy mang theo ý cười nhưng ngữ khí băng hàn lại làm cho người ta rùng mình sợ hãi.

Liên Kiều rốt cục cũng phản ứng lại, không ngờ nam nhân tuấn mỹ trước mắt này lại yêu cầu nàng cởi quần áo. Kỳ lạ là hấn không phần nộ, nhưng cũng cái mâu trung như ác quỷ ấy nhìn thấy nữ nhân là phác*. Quái, hấn không duyên không cớ, cớ gì lại tìm nàng?

“Không được”, nam nhân này tám phần là kẻ điên, nàng cũng không muốn điên cùng hấn a. Nàng không nhanh không chậm đứng lên, một câu lập tức cự tuyệt yêu cầu vô lý của hấn.

Mâu quang băng lam rõ ràng như đang bị kiềm hãm. Đuôi lông mày hấn khẽ nhếch tựa như không dự đoán được nàng sẽ có loại phản ứng này.

“Không được?” Hấn cười nhạt, tiếp tục chuyển động môi, “Xem ra người càng ngày càng có định lực”.

Liên Kiều nhú mày, hấn nói vậy là có ý tứ gì? Nàng hiểu ra...chẳng lẽ nói... bỗng nhiên ý thức được rằng bấy lâu nay nàng đều xem nhẹ vấn đề này, thân thể này rốt cục là ai, cho dù không cha không mẹ là cô nhi đi nữa cũng phải có người quen biết chứ. Chẳng lẽ hấn biết thân thể này là ai?

“Chúng ta biết nhau sao?” Nàng thử hỏi.

“Điểm này người so với ta càng rõ hơn chứ”. Hấn cố ý trả lời vòng vo.

“Có điều ta dễ quên”. Muốn vòng vo, nàng đáp ứng.

Hấn chăm chú nhìn nàng, đáy mắt sáng lạnh làm nàng sợ hãi, rụt rụt cổ, theo bản năng lui về sau nửa bước. Không hề báo trước, hấn đột nhiên tiến đến, cách nàng chỉ còn bốn năm trượng, thật quỷ mị. Lãnh khí bức nhân, hấn rốt cuộc là người hay quỷ. Thế nhưng rất nhanh, tóc dài đã bị hấn hung hăng kéo, Liên Kiều thủ thế không được liền ngã về sau. Thân thể khổng lồ của hấn lập tức áp chế nàng, nàng còn chưa kịp phản ứng thì quần áo trên người đã thành nhiều mảnh.

Hấn ở trên thân thể nàng tùy ý chà đạp, Liên Kiều trong lòng rất rõ ràng, sức lực nàng và hấn hoàn toàn cách xa căn bản không thể chống cự lại hấn, nàng giờ chỉ biết đơn giản buông tay không giãy dụa nữa. Hạ thân hấn chuyển động, tàn nhẫn đâm vào trong cơ thể nàng, nàng không cảm thấy đau đớn nhiều lắm, chỉ là có chút khô, làm nàng đau. Điều này cũng khiến nàng hiểu được khối thân thể này không còn là xử nữ, như vậy nàng cũng không áy náy, kí chủ này đã không còn trong sạch, nàng cũng không cần phải ra sức bảo vệ.

Tên cầm thú trên người nàng điên cuồng rong ruổi, dần dần, nàng cũng bị thân thể cường tráng này mang đến một loạt những khoái cảm, như vậy cũng tùy theo hấn mà cử động, rên rỉ...

Xong việc, Liên Kiều cảm thấy mệt nên nằm xuống thắm mà thở dốc, mồ hôi đổ đầm đìa. Kỳ thật nàng nên thừa nhận nam nhân này kỹ thuật và thể lực rất tốt, ở hiện đại quan niệm về trinh tiết không quá khắt khe, mọi người sớm đã không xem trọng nó rồi, nàng mặc dù không đến mức lạm tình nhưng trước sau gì cũng đã có qua vài người bạn trai, nhưng không một nam nhân nào có thể so sánh được với người trước mặt

này, nàng mang vẻ mặt có chút không đứng đắn nhìn hấn mà nghĩ, hấn cường hãn bá đạo cuồng mãnh, càng....kéo dài. Ách, nghĩ như vậy có chút dâm dăng, nhưng thân thể có phản ứng này thì không lừa được ai, mà nàng cũng không nghĩ sẽ lừa dối hấn, aiz đang là tù binh mà.

“Người quả nhiên không thay đổi, đúng là kỹ nữ”. Những lời vũ nhục hấn nói ra cũng không làm nàng tổn thương, bất quá bị mắng như vậy mà không đáp trả lại nàng không phải gọi Liên Kiều.

Nàng cười lạnh: “Nếu như vậy cũng không thể tránh khỏi việc này, sao không để nó trở thành một cách hưởng thụ đi.” Đối với loại người cường ngạnh, vẻ đáng thương sẽ chỉ làm mình lâm vào cảnh đáng buồn hơn.

Trong tích tắc, đôi mắt hấn chuyển sang sắc bén đến đáng sợ, hấn không ngờ được nàng lại đáp lời hấn như vậy.

“Ba!” một bàn tay vung lên đánh nàng một cái khiến nàng hoa cả mắt, khoé miệng chậm rãi hiện một đường tơ máu.

“Thấp hèn.”

Gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Liên Kiều lập tức sưng to một bên, tuy rằng đau nhưng lại có khoái cảm của thắng lợi. Trong tình huống này thân thể nàng vô lực kháng cự nên mới chịu nhục như vậy, nàng sẽ không để cho hấn có cơ hội lại giẫm lên tôn nghiêm của nàng. Cho nên nàng vẫn như cũ ngẩng cao đầu, dù chết cũng không cúi đầu.

Hấn bị chọc giận, bàn tay bóp chặt cằm của Liên Kiều, lực đạo khá mạnh, nàng đau đón cổ thở lấy một hơi, quật cường không để rơi một giọt nước mắt.

“Người nghĩ bao nhiêu đó đã là tất cả sao?” Thanh âm theo cổ họng hấn phát ra giống như đến từ địa ngục âm u vậy, “Từ hôm nay, người phải phục vụ tất cả nam nhân ở đây.”

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Liên Kiều bắt đầu sợ hãi có chiến tranh, để an ủi binh lính xa nhà sẽ có một vài kỹ nữ được đưa đến làm quân kỹ, nàng không muốn trải qua cảnh tượng này, nàng không muốn như vậy, vậy thì có khác gì sống không bằng chết, nếu thật sự rơi vào kết cục như vậy thì nàng chỉ còn một con đường, dù sao cũng đã chết một lần, chết một lần nữa cũng đâu có sao.

Giấy dựa ra khỏi bàn tay của hấn, toàn thân trần trụi, liếc mắt nhìn xung quanh, vung tay đem màn che cửa sổ dùng sức quấn thật chặt lên người. Hấn mặt không chút thay đổi nhìn nhất cử nhất động của nàng, đáy mắt nàng không chút sợ hãi. Đến khi đã che lại thân người xong, nàng đứng trước mặt hấn nói.

“Người có sinh khương** không? Nếu có thể thỉnh người cho ta một ít, đa tạ.”

Hấn vẫn vẻ mặt như cũ nhìn nàng không thay đổi, Liên Kiều nhún nhún vai: “Không có sao, xem như ta chưa nói vậy.”

Nàng xoay người bước đi, hấn vẫn không cản nàng. Ngoài cửa một gã tráng hán lập tức mang nàng đi. Đến khi thân ảnh nàng biến mất khỏi tầm mắt hấn, hấn nhíu mi thầm nói: “Không phải nàng...”

(1)sưu thủy môi thuốc: thức ăn ôi thiu.

*phác: chém

**sinh khương: gừng, dùng để sát trùng rất tốt, cũng là một vị thuốc dùng chung với một số khác để tránh thai

5. Chương 07 - 08

Chương 7: Trát Nhân Tây

Trở lại tù thất* nhưng lại không thấy Đằng Triệt và Tô Lạp. Liên Kiều trong lòng chột lạnh, các nàng chung quy cũng không thoát chết sao? Nhưng nàng cũng nhanh chóng bác bỏ phỏng đoán của mình trước đó, các nàng không thể đến bây giờ mới bị giết, nhất định là có nguyên nhân khác, có lẽ là bị đưa đ

n nơi tù thất khác.

Thân thể nàng thấm mệt, muốn nằm bật ra giường ngủ nhưng thủy chung không ngủ được, nàng lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, trông thấy một cái cây cam thảo, iện ngắt một lá cây cầm trên tay nhìn ngắm. Nàng biết đây là một loại sinh trưởng trong các đồng cỏ ở sa mạc, toàn bộ cây này đều có thể dùng được, hoa có thể ăn được cũng có thể sấy khô rồi ăn, lá cây của nó sẽ thay đổi theo mùa mà có từng loại hương vị ngon khác nhau. Trong khoảng tháng năm, sáu vào mùa hè là lúc lá và thân cây sẽ sinh ra chất dính, động vật ăn phải sẽ bị <thổ thủy>, ăn quả tươi sẽ khiến bụng trưởng đau, nhưng sau khi sấy khô sẽ không độc hại. Nhiều loại thực vật thật kỳ dị, chúng biến đổi theo môi trường, khả năng thích ứng và sức sống mãnh liệt mặc dù nhỏ bé nhưng khi cần chúng sẽ tự dùng độc của mình để tự vệ, so với con người thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nhìn thành lâu cao cao, ánh mặt trời chiếu lên tường thành xa hoa vàng óng ánh, Liên Kiều chậm rãi đem phiến lá cam thảo lên môi nhẹ nhàng thổi ra một khúc nhạc dân ca-<Mặt trời trên thảo nguyên không bao giờ lặn>, thanh âm thanh thúy từ phiến lá vang vọng quanh quần theo cửa sổ bay ra bốn phía.

Khúc nhạc vừa mới hết, tiếng thở dài từ trong sâu kín tận đáy lòng ai đó lại vang lên, Liên Kiều hoảng sợ, vội vàng từ trên ghế đứng lên, thanh âm này thật quý dị giống như đang ở bên tai mình, nhưng rõ ràng trong phòng không có ai a.

Một bóng người chột loé, Liên Kiều lúc này mới thấy rõ có một nam nhân đang đứng ngoài cửa sổ. Thân mặc trường bào kiểu Ảập nhưng không đội một cái mũ kiểu Ảập, một kiểu như áo mũ dính kèm, trong cái mũ trùm rộng bay ra những sợi tóc vàng mềm mại óng ánh. Gương mặt tinh tế hài hoà như ngọc được chạm trổ, đáng tiếc mi mắt buông xuống nên không thể nhìn được ánh mắt của hắn.

Liên Kiều cảm nhận được hắn không gây nguy hiểm cho mình nên yên lòng hỏi: “Người là ai?”

Trên khuôn mặt của vị ngọc diện nam tử gợi lên một nụ cười khê: “Người thổi khúc nhạc này rất êm tai, ta thích.”

Nam tử này mặc dù không đường hoàng nhưng trên vạt áo, cổ tay áo được thêu tinh xảo thì chắc chắn thân phận không bình thường, thêm nữa là ở đây ruồi nhặng còn không qua lọt nhưng hắn lại đi lại tùy ý chứng tỏ hắn có những đặc quyền mà người thường không được hưởng. Liên Kiều mơ hồ cảm giác được người này có thể giúp nàng thoát ra khỏi cảnh.

“Đa tạ” Liên Kiều chậm rãi thổi tiếp một khúc, nàng không có ý lấy lòng nhưng nàng đủ thông minh để không đem những bức thiết trong lòng lộ ra, nàng vẫn đang duy trì lịch sự chu đáo với người khác.

Khúc nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên.

“Cảm ơn, ta hôm nay thật s rất vui.” Nam tử khê cười, giọng nói réo rất ngân vang như dòng suối mát lạnh tuông chảy, làm cho người nghe được trong lòng có chút gọn sáng.

“Ngày mai ta có thể tới nghe nữa không?” Đôi mắt vẫn như cũ mí mắt không mở ra, nét mặt thanh bình.

“Đương nhiên.” Liên Kiều lễ phép, không nhanh không chậm nói: “Nếu ngày mai ta còn sống.”

Nam tử kia trên mặt vẫn là thần thái an hoà: “Nga, thật đáng tiếc.”

Liên Kiều không nói nổi nữa, người này không phải bị rối loạn tình cảm chứ, vì sao khi nghe được nàng sẽ chết cũng không có phản ứng gì? Thật sự là một quái nhân.

Người nọ chậm rãi xoay người rời đi...

Liên Kiều đột nhiên phát hiện hắc trong tay hắc chống một cây gậy, nàng giật mình, nguyên lai hắc là người mù, trách không được khi nói chuyện ánh mắt của hắc không nhìn người đối diện.

“Chờ đã” Liên Kiều bỗng nhiên gọi hắc lại, hắc dừng lại, chậm rãi xoay người.

Cắn chặt răng nàng quyết định bất cứ giá nào cũng phải thoát khỏi đây: “Có thể cho ta xem mắt của ngươi không?”

Thân hình hắc cứng đờ.

“Cho ta xem, có lẽ ta có thể trị khỏi mắt cho ngươi.”

Hắc cười, nụ cười mơ hồ: “Rất nhiều thầy thuốc đều nói như vậy, nhưng...”

“Nếu đã thất bại nhiều lần như vậy cho dù có thêm một lần nữa cũng không tổn thất gì, huống hồ ngươi không thử thì làm sao biết ta không thể trị cho ngươi?”

Hắc trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi Liên Kiều nghĩ hắc đã muốn hoá đá ở đó luôn rồi. Đến khi—hắc chậm rãi nâng mí mắt lên...

Một mảng sương mù, Liên Kiều nhìn vào mắt hắc chỉ thấy sương mù che khuất bầu trời rộng lớn và thế giới của hắc. Lúc này tâm Liên Kiều cũng nhẹ bớt, loại bệnh này nàng đã gặp qua.

“Có thể cho ta bắt mạch?”

“Được”. Hắc đưa cổ tay trắng mut như ngọc từ ngoài cửa sổ vói vào, gác trên khung cửa.

Đặt tay lên cổ tay hắc, một lúc lâu sau, nàng đã hiểu rõ, nhìn về phía hắc hỏi: “Mắt của ngươi không phải hoàn toàn nhìn không thấy phải không?”

“Đúng”

“Nếu lấy tay chà sát, có thể nhìn thấy rõ hơn một chút nhưng sẽ vô cùng đau đớn, hơn nữa còn chảy nước mắt?”

“Không tồi.” Lúc này đôi mắt hắc chuyển hướng nhìn nàng.

Nàng nhìn hắc, nhân nhả: “Ta có thể trị.”

Như Liên Kiều mong muốn, nàng được đưa ra khỏi tù thất, nhưng tiếp theo lại bị đưa đến nơi đã làm cho nàng khắc sâu trong trí nhớ.

“Vương huynh, ta muốn nàng chữa bệnh cho ta.”

Người ngồi trên ngôi vị cao cao có đôi mắt màu lam kia nguyên lai là ca ca của hắc, hắc gọi là Vương huynh, hay là người này là Huyết thái tử?

Liên Kiều vừa đến đã lập tức quỳ xuống nhìn về phía nam tử có đôi mắt màu lam kia, yêu cầu để cho nàng trị liệu. Huyết thái tử thâm ý liếc nhìn nàng, đi đến nâng đệ đệ dậy.

“Nữ nhân này là tử tù.”

“Vậy chờ nàng chữa khỏi mắt cho đệ rồi lại giết nàng cũng được.”

Aiz, hắc thật không phải người mà, có thể nói thần nhiên như vậy, còn với vẻ mặt vô tội nữa, hắc một là không hiểu biết hai là một người lãnh huyết vô tình. Hắc so với ca ca hắc cũng không kém gì, quả nhiên là huynh đệ tình thâm, cùng một dòng máu mà.

Lúc này Huyết thái tử đã đi đến trước mặt Liên Kiều, hắc nhìn nàng chăm chú làm nàng cảm thấy bị áp lực, nhưng nàng vẫn buộc mình phải nhìn thẳng, tuyệt không lùi bước.

Hắc đứng cách nàng chừng vài bước, yên lặng nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Đệ đệ của ta bị bệnh gì?”

Liên Kiều biết hắc kiểm tra nàng, chậm rãi nói: “Là mắt sinh ế màng**, lúc còn nhỏ bị ánh sáng làm chói mắt đến nỗi mù, phải thường xoa bóp xung quanh mi tâm và chân mày, dùng dải băng bịt mắt lại không

hoạt động mắt nữa thì ế này tự hết. Nhưng không thể kéo dài, bỏ ra mắt đau, phải thêm được liệu để chữa trị.”

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt nàng, muốn từ đó nhìn thấy được chút dấu vết nàng không thật hoặc có chút khả nghi. Nếu vậy hắn lập tức sẽ cho nàng chết không có chỗ chôn, nhưng là—không có, ánh mắt của nàng thanh minh, trong suốt, thấy vậy hắn lại có chút cảm giác xấu hổ.

Hồi lâu sau, hắn dường như xác định được chuyện gì đó, vung tay lên cho người dẫn Liên Kiều đi.

“Vương huynh...”

Huyết thái tử khoát tay, ý bảo đệ đệ an tâm một chút: “Trát Nhân Tây, nữ nhân này ta còn muốn xác định lại thân phận, ngươi hãy chờ một chút đi”.

Trát Nhân Tây đã rất khẩn cấp: “Đệ muốn nàng chữa bệnh cho đệ, đệ đã chờ đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng không được, Vương huynh, huynh có biết đệ đã trải qua bao nhiêu ngày thống khổ không? Đệ...”

Huyết thái tử hít sâu một hơi, nhìn người trước mặt là bào đệ cùng một mẹ với hắn, đáy mắt toát ra vẻ dao động: “Aiz, thực không có biện pháp với người.”

“Vương huynh...”

“Được rồi, ta muốn xem nàng có khả năng gì để chữa khỏi cho người.” Hắn cũng thực muốn xác định một việc...nàng rốt cục là ai? Một công đôi việc đi.

CAM THẢO

(ABRUS PRECATORIUS)

Tên cây : Cam Thảo Dây, cườm thảo đỏ, dây chi chi, dây cườm cườm, tương tư đằng, cảm sảo (Tày)

Mô tả : Dây leo, sống nhiều năm; cành non có lông nhỏ. Lá kép lông chim chẵn, mọc so le. Hoa màu hồng, mọc thành chùm ở kẽ lá. Quả đậu, dẹt, có 3-7 hạt hình trứng, màu đỏ có đốm đen, rất độc. Toàn cây có vị ngọt.

Phân bố : Cây mọc hoang ở vùng rừng núi, nhiều nhất ở vùng ven biển. Còn được trồng.

Bộ phận dùng : Rễ, dây, lá. Thu hái vào mùa thu đông, tốt nhất lúc cây mới ra hoa. Dùng tươi hoặc phơi, sấy khô. Hạt độc, dùng ngoài.

Thành phần hóa học : Trong hạt có protein độc : L(+) abrin, glucosid abralin, hemagglutinin làm vón máu, N-methyl tryptophan, men ureasa. Rễ và dây mang lá chứa glycyrrhizin.

Công dụng : Chữa ho, cảm sốt, hoàng đản do viêm gan siêu vi trùng, giải độc, vị ngọt nên dùng trong các đơn thuốc cho dễ uống. Ngày 8-16g rễ, dây, sắc. Hạt độc, giã đắp ngoài, sát khuẩn, tiêu viêm, làm mụn nhọt chống vỡ, trị vú sưng đau, tắc tia sữa.

*tù thất: nơi giam giữ tù nhân

**mắt sinh ế màng: mắt kéo mây- bệnh mắt cườm.

Chương 8: Long đăm

Đãi ngộ của Liên Kiều cũng thay đổi không ít, nhưng vẫn bị giám thị. Phòng ở rộng hơn, bên trong có hai cái giường, có mẹ con Tô Lạp đã ở cạnh nàng cũng yên tâm không ít. Chờ thị vệ ra khỏi cửa, Tô Lạp liền chạy tới ôm chặt lấy người Liên Kiều.

“Ta nghĩ sẽ không gặp lại tỷ nữa, bọn họ mang tỷ đi thật sự làm ta sợ muốn chết.”

Liên Kiều vỗ nhẹ vai nàng nói: “Ta không sao, ta đi rồi hai người bị bọn họ đưa đi đâu?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Tô Lạp ngược lên, hốc mắt ảm ảm chút lệ: “Bọn họ đem ta và mẹ đi thăm vấn, hỏi ta làm sao lại quen biết tỷ, ta không biết trả lời như thế nào chỉ theo tình hình thực tế mà trả lời.” Ngừng một chút, nàng chợt dạ nhìn Liên Kiều hỏi: “Liên tỷ ta không nói sai gì chứ.”

Liên Kiều mỉm cười: “Không sao, có như thế nào thì nói thế ấy.”

Từ đó, thức ăn của các nàng được cải thiện tốt hơn một chút, ngoài bánh nướng áp chảo còn có chút thịt muối, nhưng nàng không ngờ tới yêu cầu mang sinh khương (gừng) cho nàng Huyết Thái tử cũng đáp ứng.

Liên Kiều đem gừng cắt nhỏ, nhẹ nhàng chà sát vết thương đã kết vảy trên mặt Tô Lạp, ngăn không cho máu chảy ra còn có thể làm vết thương liền lại được và không để lại sẹo, Tô Lạp dù sao cũng là một tiểu cô nương, nếu có thể rời đi sau này còn phải lập gia đình, vết sẹo trên mặt nàng nếu không tiêu trừ được thì tương lai còn nam nhân nào dám thú nàng.

Liên Kiều cũng muốn làm cho Đằng Triệt nhưng lại bị cự tuyệt chỉ nói giúp Tô Lạp là được rồi. Liên Kiều biết nàng là cực hận nên muốn để lại vết thương trên mặt để nhắc nhở nàng khắc cốt ghi tâm mỗi cừu hận này.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Liên Kiều đã bị mang đi.

Gian phòng này có chút ý vị, cột màu trắng được điêu khắc tinh xảo uyển chuyển hàm xúc tính ôn nhu, màn cửa sổ màu vàng nhạt rủ xuống những tua thật dài cùng với màu vàng sậm của màn ngủ được phối hợp rất tinh tế.

Bên giường Huyết Thái tử ngồi trên ghế mặt không chút thay đổi, Liên Kiều trong lòng cười thầm, nam nhân này cơ thể cứng ngắc, vẫn bày ra cái mặt như cá chết, hắc không cấu nhưng người khác nhìn đều sợ.

“Nếu người dám có ý đồ gây rối, bổn vương lập tức chôn sống người.” Hắc nghiêm mặt băng lãnh nói.

Liên Kiều cũng không sợ hắc, dù sao hiện tại hắc cũng cần tới nàng: “Y giả tại tâm**, ta sẽ không giết hắc.” Nàng lập tức ngồi xuống vén màn lên bắt mạch, trong chốc lát nàng thu hồi tay lại.

“Thế nào?” Trát Nhân Tây nhin không được hỏi.

Liên Kiều liếc mắt nhìn Huyết Thái Tử bên cạnh, bày ra một bộ dáng bí hiểm nói: “Mắt người là nơi thể hiện tình trạng cơ thể con người, tình trạng của lục phủ ngũ tạng, tất cả đều hiện lên trên hai mắt. Quý thể của điện hạ bản chất là nhiệt, lại điều dưỡng quá độ, cho nên bên trong tích tụ nhiệt, máu huyết cũng vì thế mà nóng, dồn lên hai mắt, gây đỏ mắt, nếu không lập tức điều trị, tích tụ lâu ngày, sẽ tạo nên màng chắn màu trắng. Ước chừng, to như gạt vừng, cứ lập đi lập lại sẽ sinh ra thêm lớp màng mắt, che lấp đồng tử, trước là mắt mờ, sau sẽ thành mù”.

Huyết thái tử rõ ràng không kiên nhẫn: “Cuối cùng là có thể chữa khỏi hay không?”

Liên Kiều nghiêng đầu nhìn hắc, mặt vẫn như cũ chậm rãi: “Trị thì có thể trị, nhưng...”

“Cái gì?” Huyết thái tử trong mắt đã ẩn hiện sát khí.

“Mắt hắc không phải mới bị như vậy một hai ngày.”

“Có từ nhỏ.”

“Sao lại không mời thầy thuốc trị liệu? Không nên để đến bây giờ nghiêm trọng như vậy mới giải quyết.”

Hắc cười lạnh: “Thầy thuốc không biết đã mời bao nhiêu người, nhưng không một ai có thể trị cho mắt của vương đệ, chúng đều là lang băm, tất cả đều bị ta lấy hai mắt đền tội cho vương đệ.”

Lời hắc nói làm Liên Kiều lạnh cả người. Hắc từ nhỏ đã bị bệnh, lấy địa vị của bọn họ thì có lẽ đếm không hết số thầy thuốc bị bọn lấy đi đôi mắt, quả thực lãnh huyết vô tình cực điểm.

Tâm lý có chút xôn xao nhưng nàng đã kịp lấy lại tinh thần, Liên Kiều tới bên bàn lấy bút viết phương thuốc lên giấy. Viết xong nàng thổi thổi rồi đưa cho Huyết thái tử.

“Gọi người dựa vào đây mà lấy được.”

Buổi chiều Liên Kiều đang giúp Tô Lạp sát gừng vào vết thương thì cánh cửa bị đẩy mạnh, bước vào là hai gã vẻ mặt như hung thần ác sát tiến tới kéo Liên Kiều ra ngoài mặc cho Tô Lạp ở phía sau khóc lóc thảm thiết cũng không quay đầu lại liếc mắt một cái.

“Ba” trên mặt lại bị một bạt tai, Liên Kiều thống hận cực độ loại vũ nhục này, nhưng hai cánh tay lại bị chế trụ không thể động đậy.

Huyết thái tử ánh mắt lộ hàn quang, sát ý lộ rõ: “Dám lường gạt bổn vương, lá gan ngươi cũng không nhỏ.”

Phun ra một ít máu, Liên Kiều ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn: “Ta làm sao lường gạt ngươi?” Trên mặt nàng giờ đau rát, đánh nữ nhân, căn bản không xứng được gọi là nam nhân.

Huyết thái tử rút ra tờ giấy ném tới trước mặt nàng: “Ngươi đưa phương thuốc này căn bản không thể dùng.”

Liên Kiều nhú mày: “Sao lại không thể dùng?” Nàng nghi hoặc nhìn hắn: “Phương thuốc của ta tuyệt đối không sai.”

“Có thật không?” Hắn cười lạnh, “Phương thuốc này của ngươi đã đưa cho vài thầy thuốc nghiên cứu, có một loại được trên đời này căn bản không thể có.”

Ách! Thảm, chẳng lẽ thế giới này được liệu khác với thế giới của nàng. Haiz, chẳng lẽ nàng thực sự sẽ bỏ mạng ở đây.

Nàng hít thở sâu bình tĩnh lại nàng hỏi: “Là được gì?”

“Long đảm!” Hắn lạnh lùng nói, “Long chính là biểu tượng của Lương quốc, người dân Lương quốc cúng bái, người nói đi phải làm như thế nào lấy được long chi đảm?”

Không thể nào, Liên Kiều cảm thấy mình muốn té xỉu ở đây, Huyết thái tử này rốt cục mời đến thầy thuốc gì a. Sao đến long đảm cũng không biết, còn dám làm thầy thuốc, quả thực không biết sống chết, trách không được đệ đệ hắn bệnh lâu năm như vậy lại không có khởi sắc, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, hai huynh đệ này đúng là ngu ngốc mà, xứng đáng bị người ta lừa

Liên Kiều trong giọng nói mang ngữ khí trào phúng: “Trong sách thuốc nói long đảm này kỳ thật là long đảm thảo, thanh nhiệt giải độc, lưu thông máu khử phong hàn, sao lại ngu ngốc có thể ví long đảm này là long chi đảm đây?”

Huyết thái tử híp mắt nhìn nàng, muốn xác định lời nói của nàng. Sau một lúc lâu.

“Bổn vương sẽ tin ngươi một lần, nhưng sẽ cho thầy thuốc cùng ngươi tranh luận.”

“Tuỳ, ta phụng bồi là được.”

Gặp thầy thuốc ở đây Liên Kiều mới biết được không phải là thế giới này được vật cùng thế giới nàng không giống mà là có rất nhiều thảo dược không phát hiện được giá trị của nó, vì vậy mới không được dùng đến. Xem ra thế giới này Lý Khi Trần còn chưa sinh ra đâu.

Huyết thái tử lập tức phái người đi tìm dược, lại sai người chiếu theo phương thuốc đem những loại dược còn lại về.

Thị vệ vừa chuẩn bị đem Liên Kiều áp giải trở về, nàng đột nhiên hỏi Huyết thái tử: “Ngươi điều tra ta?”

Huyết thái tử chậm rãi xoay người, nhìn nàng.

“Vì sao?” Nàng trừng mắt nhìn hắn, “Vì sao phải điều tra ta? Ngươi có mục đích gì? Ta với ngươi chưa từng gặp mặt, ngươi bắt ta tới chỗ này thật ra là có mục đích gì?”

“Chưa từng gặp?” Hắn nheo mắt tinh tế đánh giá nàng, “Ngươi tên Liên Kiều?”

“Phải”

“Cho tới nay đều là tên này?”

“Phải”

“Ngươi từ đâu tới đây?”

Không suy nghĩ nàng nói: “Không biết, ta tỉnh lại đã nằm ở Ngạc Lỗ tộc, nghe nói là Đạt Cách Lỗ cứu ta, trước kia từng xảy ra chuyện gì ta không nhớ rõ.”

Huyết thái tử gắt gao nhìn thẳng vào hai mắt nàng, chậm rãi nói: “như vậy—người có từng nghe qua tên Điệp Tiên?”

“Không có”. Nàng thần nhiên trả lời.

Huyết thái tử nhìn nàng ước chừng năm phút, sau đó quay người lại rời đi.

Liên Kiều có cảm giác hần hẩn là có biết nàng, biết thân thể này. Hơn nữa hiện giờ nàng đang chiếm cứ thân thể này, rất có thể là người mà hần gọi là Điệp Tiên. Nhưng rốt cuộc thì Điệp Tiên cùng Huyết thái tử có quan hệ gì? Nếu là địch, hần sao lại vừa thấy nàng liền thương nàng? Nếu là tình nhân, càng không thể không có đạo lý ngược nàng như vậy. Một mảng sương mù làm nàng cứ nghĩ đến là đầu lại đau, nàng vẫn không tìm được đáp án. Thôi thì bỏ đi, tới đâu tính tới đó.

*Long đảm: Long Đảm Thảo: Vị đắng, tính hàn, quy kinh lạc gan và mật, gồm hai công hiệu chữa trị chủ yếu: Một là thanh nhiệt thẩm thấp, thích hợp điều trị các chứng hoàng đảm, sưng và ngứa bộ phận sinh dục, bạch đới phụ nữ, ban sởi dẫn đến ngứa ngáy. Hai là hạ hỏa gan và mật, thích hợp điều trị chứng đau đầu, mắt đỏ, tai điếc, đau sườn, mồm đắng do gan hỏa gây nên, chứng co giật bởi trúng phong v.v. Các trường hợp này thường dùng chung với Sài Hồ, Hoàng Cầm và Chi Tử.

Cách dùng và liều lượng: Dùng Long Đảm Thảo sắc nước uống, mỗi lần từ 3-6 gam.

Điều cần phải lưu ý là: Những người tỳ hàn vị hàn không nên dùng, âm hư phương hại tới hệ thống chất tiết nên thận trọng khi sử dụng.

**Y giả tại tâm: là thầy thuốc thì phải có tâm.

6. Chương 09 - 10

Chương 9: Tồi Hoa

Ba ngày sau, người đi tìm dược cũng đã trở về, Liên Kiều cẩn thận phân biệt Long đảm thảo. Nàng đem cách điều chế dược nói cho những thầy thuốc ở đây biết hết không bỏ sót điều gì. Sau đó đem dược cho Trát Nhân Tây uống. Huyết thái tử lo lắng Vương đệ bị đầu độc nên bắt Liên Kiều uống trước một ngụm, nửa giờ sau xem nàng có phản ứng gì không mới sai người đem tới cho đệ đệ h

n. Hết thấy đều thuận lợi, một tuần sau mắt Trát Nhân Tây không đau nữa, hai tuần kế tiếp ể màng chậm rãi phai nhạt. Một tháng sau mắt Trát Nhân Tây đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Lúc này, sự căm thù của Huyết thái tử đối với nàng cũng dần biến mất, Liên Kiều tự do nhưng vẫn chịu khống chế, chỉ là không còn những thị vệ đi theo nữa, nàng có thể tự do hành động trong phạm vi nhỏ. Một hôm, Liên Kiều lấy can đảm hỏi Huyết thái tử: “Có thể cho ta nước để tắm không? Cả người bốc mùi. Nàng cười khổ.

Từ khi bị bắt đến đây nàng chưa bao giờ được tắm rửa thoải mái, tuy rằng sa mạc rất khô ráo nhưng ban ngày nóng bức khiến nàng có cử động hay không cũng đầy mồ hôi, nếu không tắm rửa thì người nàng hôi mốc lên luôn. Thật ra cũng đã nhiều ngày nay nàng cảm nhận được trên người mình có một cỗ mùi khó ngửi rồi.

Khuôn mặt Huyết thái tử ngay cả nâng lên cũng không thêm, một lòng chăm chăm nhìn vào cuốn sách, giống như không phát hiện nàng đang đứng trong phòng vậy.

Thật lâu cũng không nhận được câu trả lời của đối phương, Liên Kiều không muốn ngây ngốc đứng chờ đợi nữa, nàng quay người lại đi ra ngoài. Không nghĩ tới buổi tối lại có một nữ nhân đến hầu nàng đi tắm rửa. Điều này làm Liên Kiều thụ sủng nhược kinh, nàng biết rõ nước ở sa mạc có thể sánh ngang với vàng, rất

là quý hiếm, uống cũng không đủ dùng mà lấy tắm rửa quả thực để người khác biết được thể nào nàng cũng bị mang ra chém. Nàng vốn không trông cậy Huyết thái tử sẽ thuận theo yêu cầu cho nàng tắm rửa, không nghĩ tới hẳn đồng ý với nàng.

Nữ hầu mang nàng đến trước một gian phòng nhỏ rồi dừng lại, nói: “Liên cô nương, thỉnh, nô tỳ sẽ đứng bên ngoài chờ, có chuyện gì cứ việc phân phó.”

Đẩy cửa ra, sương mù giăng đầy phòng, bước qua bình phong, lọt vào tầm mắt nàng là một tiểu đàn đang bốc hơi. Da! Đây là ôn tuyền mà, địa chất ở đây thật kỳ quái, sa mạc lại có ôn tuyền.

Liên Kiều lập tức cởi bỏ y phục trên người, nhanh tiến vào ôn tuyền, chỗ này có thể chứa được hai người a, một cảm giác vui sướng nháy mắt đã vây quanh nàng. Dòng nước ấm áp nhanh làm từng lỗ chân lông trên người nàng giãn ra, lâu rồi làn da trắng mịn của nàng mới được thông khí, được hô hấp. Liên Kiều thoải mái rên rỉ, từ khi đi vào không gian này nàng mới cảm thấy thống khoái như vậy.

Tắm ở ôn tuyền này miết sinh ra nghiện, Liên Kiều mỗi ngày đều đến đây tắm một lần, có khi còn mang theo Tô Lạp cùng đi, mà Huyết thái tử cũng không tỏ vẻ gì, tựa như ngầm đồng ý cho hành vi của nàng.

Tối hôm nay, Liên Kiều lại cùng Tô Lạp đến ôn tuyền. Mấy ngày nay, Liên Kiều dùng gừng phối hợp với liệu pháp mát sa ở ôn tuyền nên vết sẹo trên gương mặt của Tô Lạp cũng mờ dần, những vết thương nhỏ không còn thấy nữa. Tô Lạp rất vui, dù sao cũng là một tiểu cô nương mặc dù là phạm nhân bị nhốt nhưng thích cái đẹp thì có tăng chứ không giảm.

Liên Kiều động tác nhanh lẹ, tắm xong mặc quần áo vào liền bước ra ngoài ngồi ở cửa chờ Tô Lạp. Từng đợt gió thổi làm sợi tóc nàng bay bay, bốn bề im lặng ngoại trừ tiếng giọt âm thanh nào khác. Một vòng ánh trăng sáng cao cao, yêu mị chiếu trên mặt đất nhuộm một màu sương trắng. Nhắm mắt lại nàng cảm nhận sự phong hoa tuyết mỹ của sa mạc, Trước đây nàng cũng giống như hôm nay ngồi trước cửa vui vui sướng sướng, haiz, giờ đây, chỉ nói thể sự vô thường.

Bỗng nhiên ngửi được mùi hương cỏ xanh thoang thoảng, sau đó là cảm giác áp bách chậm rãi đi tới bên nàng. Liên Kiều kinh sợ mở mắt ra, sương trắng trên mặt đất chiếu rọi lên một đôi giày màu trắng bạc, một bộ trường bào màu trắng với những đường viền thêu tinh tế, một đôi mắt bằng lam thâm thúy.

Liên Kiều liền đứng lên: “Thái tử?” Hẳn vì sao đột nhiên lại ở đây? Trong đầu nàng liền hiện ra hàng trăm ngàn nghi vấn, bỗng nhiên nghĩ đến Tô Lạp còn đang tắm rửa bên trong, tên sắc ma này sẽ không đi về phía này chứ. Liên Kiều không tự chủ được liền lui về phía sau theo bản năng dùng thân mình ngăn trước cửa.

Huyết thái tử liếc mắt nhìn nàng một cái, mặt không chút thay đổi nói: “Tránh ra”.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, oán hận trừng trừng nhìn hắn, một hồi lâu sau nàng giống như bong bóng xì hơi, hai tay hạ xuống, ánh mắt ảm đạm, cắn chặt răng nghiêng thân mình tránh ra khỏi cánh cửa. Nàng không phải phẩm hạnh cao thượng cũng không phải thánh nhân, lại càng không phải đại hiệp võ công cao cường, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối không chịu nổi tổn thương. Nàng không làm được việc hy sinh thân mình vì người khác, càng không thể một chuồng đánh chết tên ma quỷ trước mặt. Nàng bất lực, cho dù nàng hy sinh cũng không thể cứu được người bên trong. Nàng không nghĩ vất vả tìm được vài ngày thoải mái lại đem mình đẩy vào địa ngục như vậy. Huyết thái tử động cơ rất rõ ràng, hôm nay nếu không tránh ra nàng sẽ là người sống không bằng chết. Nàng chỉ có thể nói với chính mình là nàng đã cố gắng hết sức.

Huyết thái tử từng bước mở cửa đi vào, Liên Kiều cố nén nước mắt nhưng vẫn không được, nàng hận chính mình, vì tự lợi, chỉ nghĩ cho mình, yếu đuối bất tài, không thể cứu được Tô Lạp, lại còn luôn tìm cớ tự an ủi mình để tránh cắn rứt lương tâm, nàng thật sự là một nữ nhân không có lương tâm mà.

“Ai? Người là ai, người muốn làm gì? Ai nha.... Người làm gì.... Liên tỷ, Liên tỷ mau cứu ta... mau tới cứu ta... cứu ta...ô...”

Liên Kiều không chịu nổi, hai tay bịt tai lại chạy đi.

Liên Kiều thở hồng hộc quay về tù thất, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Đẳng Triệt một mạch chui đầu vào chăn trùm kín lại, không kiểm soát được cơ thể đang run rẩy. Nàng thực sự có lỗi với Tô Lạp, có

lỗi với Đẳng Triệt tự đáy lòng nàng âm thầm thề, hôm nay Tô Lạp chịu khổ nhất định sau này phải bắt hẩn bồi thường.

Thăng đến buổi sáng hôm sau, Tô Lạp vẫn chưa trở về, Liên Kiều có chút nóng nảy, thừa dịp xem bệnh cho Trát Nhân Tây, nàng lên đi đến chỗ của Huyết thái tử, thấy thị vệ cũng không ngăn cản nàng, thậm chí thông báo một tiếng cũng không có, để nàng trực tiếp đi vào.

Liên Kiều trong lòng nghi hoặc nhưng không suy nghĩ được nhiều, không ngờ vừa bước vào đã thấy Tô Lạp ngồi trên ghế tựa cạnh cửa sổ trong phòng. Nhưng căn phòng to như vậy cũng chỉ có một mình Tô Lạp.

Tô Lạp thấy Liên Kiều ánh mắt có chút phức tạp sau một lúc lâu mới kêu một tiếng: “Liên tỷ tỷ”.

Liên Kiều cảm thấy thẹn với lòng, không dám đối mặt với Tô Lạp, khó khăn mở miệng: “Người...có khoẻ không?”

Tô Lạp cười khổ: “Ta không sao”

Cắn chặt răng, Liên Kiều lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn nàng, nhưng lại kinh ngạc phát hiện tiểu cô nương Tô Lạp ngày thơ không thấy đâu nữa, thay thế là ánh mắt của một nữ nhi trưởng thành. Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ... một ý niệm không tốt nảy lên trong đầu Liên Kiều.

“Người sau này định như thế nào?”

“Còn có thể làm gì?” Tô Lạp ánh mắt mờ đi nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, nhìn bức tường cao cao ngoài kia nói: “Hắn đâu nói sẽ thú ta.”

Liên Kiều khiếp sợ. Chuyện đáng sợ nhất đã xảy ra. Nam nhân vô sỉ so với ma quỷ còn ác hơn này, hẩn giẫm lên sinh mệnh, chà đạp tôn nghiêm, đem hết tẩy tủy tôn của người ta dẫm nát dưới chân còn muốn theo hẩn vấy đuôi mừng chủ nữa. Nàng thật không hiểu vì sao hẩn lại làm như vậy. Hẩn không biết được đó là điều quan trọng nhất của con người sao, chẳng lẽ nhìn người khác bị chà đạp lên tôn nghiêm, xem người ta như đồ vật muốn vứt là vứt, như vậy hẩn mới cảm thấy vui vẻ cùng khoái cảm được thỏa mãn sao? Quả nhiên là một ác ma biến thái.

Liên Kiều bước đến ôm lấy hai vai Tô Lạp, nhìn chằm chằm nàng nói từng chữ một: “Là ta sai, là ta hại người, tối hôm qua ta bỏ chạy, không cứu người, người hận ta đi, hận ta đi.”

Đối với Tô Lạp, thù giết cha, mối hận diệt tộc sâu nặng như vậy, bất luận như thế nào cũng là hận nhiều hơn thích. Cho dù nàng ta hận nàng, Liên Kiều cũng không muốn nàng bị cái tên ma quỷ kia mê hoặc, mỗi ngày suy nghĩ phải ly lòng hẩn như thế nào, nếu thật sự là như vậy, Tô Lạp thà chết còn hơn.

Tô Lạp lắc đầu, khoé miệng trước sau vẫn cười khổ: “Liên tỷ tỷ, người không cần tự trách, người không sai, dù có người thì cũng không thay đổi được gì.” Ánh mắt lại buồn bã hướng ra ngoài cửa sổ: “Ai cũng sẽ không cứu ta.”

Liên Kiều rời mắt khỏi Tô Lạp bỗng nhiên phát hiện có một bóng người cao lớn đứng cách đó không xa. Mặt không chút thay đổi, đôi mắt băng lãnh, nhưng khoé miệng lại nhếch lên một tia khinh miệt cùng châm chọc. Ánh mắt kia như đang nói: “Người so với ta cũng không kém, về mặt nhu nhược giả vờ lương thiện, tâm cũng tệ giống nhau thôi. So với ta càng ác hơn.”

Liên Kiều chạy đi, tựa như có mấy chục con sói ở sau truy đuổi nàng, nàng thầm nghĩ phải chạy, chạy đến khi hết sức, chạy đến khi ngã xuống, chạy đến khi chết...

Chương 10: Phong thấp

Tô Lạp không thể trở về nữa, cả đời nàng đã bị nam nhân tà ác kia làm hỏng. Liên Kiều thất tha thất thểu chạy về tù thất, nhìn thấy Đẳng Triệt về mặt chất phát ngồi ở đầu giường mới đột nhiên nghĩ đến, nàng gần đây chỉ lo lắng cho Tô Lạp rồi trị mắt cho Trát Nhân Tây, lại xem nhẹ sự tồn tại của Đẳng triệt. Nàng đúng là một nữ nhân có số khổ mà, gặp biến cố lớn đã mất đi tượng phụ, mất đi thân nhân vậy mà hiện giờ nữ nhi duy nhất cũng...Liên Kiều do dự kh ng biết có nên đem chuyện của Tô Lạp nói cho nàng biết hay không.

Thân thể mệt mỏi không chịu được, Liên Kiều ngã vật lên giường từ từ nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn đến vẻ mặt Đằng Triệt đang ngây ra.

Trong chốc lát nàng lại có cảm giác có người đến gần nàng, mở mắt ra nhìn thấy Đằng Triệt đang ngồi bên giường nàng với đôi mắt trũng sâu đầy sầu lo.

Đằng Triệt chậm rãi làm khẩu hình*, Liên Kiều nhìn một hồi mới hiểu được là nàng đang hỏi Tô Lạp đi đâu.

Một luồng khí tức thương tâm và đau xót dồn nén về lên mũi, Liên Kiều ngồi dậy, yên lặng nhìn Đằng Triệt, chậm rãi nói: “Có một việc người có quyền biết nhưng người phải bình tĩnh một chút nghe ta nói hết, được không?”

Đằng Triệt nhìn nàng, đáy mắt hiện rõ nỗi sợ hãi nhưng vẫn gật gật đầu yên lặng lắng nghe.

Liên Kiều cúi đầu, suy nghĩ không biết nên giải thích thế nào, sau một lúc lâu mới nói: “Tô Lạp giờ đã là người của Huyết Thái tử, nàng... sau này sẽ có cuộc sống tốt hơn, hân đồng ý thú nàng.”

Nói xong, nàng trước sau vẫn cúi đầu không dám nhìn Đằng Triệt, hơn nữa ngày vẫn không thấy Đằng Triệt có phản ứng gì, nàng tò mò ngẩn đầu lên nhìn.

Chỉ thấy Đằng Triệt hai mắt trợn lên, đôi tròng mắt đục ngầu giăng đầy tơ máu như muốn rớt ra ngoài, hai tay nắm chặt thành quyền, mu bàn tay nổi lên một mạng gân xanh, đốt ngón tay tím ngắt, cả người run rẩy không ngừng. Liên Kiều lo lắng nàng sẽ đi tìm ác quỷ kia, vội vàng nhào tới ôm chặt lấy thân thể của nàng kéo lại. Liên Kiều không nghĩ Đằng Triệt lại có sức lực lớn vô cùng, lập tức đã đẩy nàng ngã xuống, rồi đứng lên vẻ mặt điên cuồng hô to: “Hắn là cố ý, cố ý... hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, giết người nhiều như vậy nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định...hắn là ma quỷ, là sai lang thích ăn tươi nuốt sống người, hắn là ác quỷ đến từ địa ngục...” Đằng Triệt giống như người điên, la đến khản cả giọng, thanh âm này càng khiến nàng giống như lệ quỷ đến từ địa phủ âm u. Có thể do bị kích thích quá mạnh mới khiến nàng mở miệng nói chuyện, vì từ khi bị nhốt ở đây, Đằng Triệt một câu cũng không nói, Liên Kiều nghĩ nàng bị mất tiếng nói, vốn định tìm cơ hội chữa trị cho nàng. Hiện tại xem ra không cần nữa rồi.

“Hắn không buông tha chúng ta, sẽ không bỏ qua cho chúng ta...” Hai mắt Đằng Triệt đầy sợ hãi nhưng lập tức lại giống như người bệnh tâm thần cười ha ha: “Hắn cả đời này đừng hòng nghĩ đến, ha ha ha...đời này đừng hòng nghĩ đến, ta sẽ không để hắn thực hiện được, ha ha ha ha..ha ha..”

Tiếng cười của nàng cực kỳ giống với tiếng khóc của trẻ con, Liên Kiều cùng nàng sống ở đây nghe được lòng cũng dựng đứng cả lên. Bất quá lúc Đằng Triệt điên điên khùng khùng, thanh âm đứt quãng tê rỏng lên, như vậy nàng mới hiểu được một điều quan trọng, một tin tức cực kỳ quan trọng. Trong tay Đằng Triệt có vật mà Huyết thái tử cần nên vì việc này mà hắn mới diệt cả tộc Ngạc lỗ. Như vậy Huyết thái tử đối với Tô Lạp sở tác sở vi...nàng không còn dám nghĩ tới nữa.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua ngọn cây chiếu vào phòng, chiếu thẳng lên mặt Liên Kiều, nàng liền tỉnh, nàng không biết Đằng Triệt khi nào thì ngừng cũng không biết khi nào mình ngủ, tỉnh lại chỉ thấy cả người đều đau, nàng đưa tay xoa xoa huyệt thái dương.

Mệt mỏi đứng lên, thấy Đằng Triệt nằm trên giường không biết là đang ngủ hay giả vờ ngủ, tóm lại là đang nhắm mắt, haiz. Nàng đẩy cửa rồi đi ra ngoài, không ai ngăn chặn nàng. Nàng giống như cô hồn bước đi thoát đến nơi của Tô Lạp lúc nào không hay, nhưng cũng chỉ đứng bên ngoài không dám đi vào.

Đứng một hồi, Liên Kiều cảm thấy như vậy cũng không có ý nghĩa gì, cho dù gặp mặt cũng không biết nên nói gì. Xoay người đi lại bị một âm thanh tinh tế mà ôn nhu gọi lại.

“Liên cô nương, chủ tử gọi người vào.” Cất tiếng gọi nàng là một tiểu cô nương với gương mặt thanh tú, so với Tô Lạp cũng không nhỏ hơn bao nhiêu.

“Chủ tử?” Liên Kiều nghi ngờ hỏi lại.

“Đúng vậy, chủ tử phân phó ta thấy Liên cô nương đến nhất định phải lễ phép”. Tiểu nha đầu này nói chuyện lanh lợi nhu thuận như vậy làm người ta rất thích.

Đi theo tiểu cô nương vào bên trong, thấy Tô Lạp ngồi trên mép giường, thần sắc thật bình tĩnh. Liên Kiều đi qua nhẹ nhàng ngồi bên cạnh nàng.

Tô Lạp ngẩn đầu nhìn nàng thần nhiên cười.

Liên Kiều có chút hoa mắt, phát hiện Tô Lạp đúng thật là một nữ tử xinh đẹp.

“Mục Sa Tu Hạ, đó là tên của hắc, ngày đó hắc nói cho ta biết.” Tô Lạp thần nhiên nói, khoe miệng ả ả hàm chứa nụ cười, “Hoá ra tên của hắc nghe hay như vậy.”

Liên Kiều nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Tô Lạp, nắm chặt bàn tay nàng, “Hắc đối đãi với ngươi có tốt không?”

Tô Lạp gật gật đầu, trên mặt một thoáng ửng hồng.

“Hắc nói hai ngày nữa mang ta về kinh, hắc muốn phụ hoàng gặp ta.” Nói ra lời này trong mắt Tô Lạp hiện rõ khát khao.

Xem ra Tô Lạp không hiểu được ý đồ của hắc, mà không hay biết gì cũng không phải là việc xấu, chỉ sợ mòng thì một ngày nào đó cũng phải tỉnh.

Hai ngày sau quả nhiên theo như lời Tô Lạp nói, Huyết thái tử phải về kinh. Trát Nhân Tây, Tô Lạp, Đằng triệt, thậm chí Liên Kiều cũng bị dẫn về. Đi về thượng kinh đường cũng không xa, hai ngày sau là tới nơi. Vào thành một lúc, Liên Kiều phát hiện nơi đây rộng lớn vô cùng, thành thị phồn vinh, một chút cũng không thấy cảnh sa mạc tiêu điều. Một con sông lớn xuyên qua toàn bộ thành thị, mọi người ở đây gọi nó là Thủy Tinh hải, thật ra đây là một trong ba lưu vực sông lớn nhất ở đây. Ngoài thành còn có mấy nhánh sông vòng quanh tường thành, hình thành hàng rào thành tự nhiên. Một toà thành nằm giữa sa mạc lớn như một mảnh ốc đảo, cây cỏ tốt tươi, phong cảnh động lòng người, dân cư phần tập trung phần đông, phồn vinh hưng thịnh, đây là thủ đô của Cách Tát quốc.

Mục Sa Tu Hạ đem Tô Lạp và Đằng Triệt bố trí ở phủ đệ của mình, không biết vì sao lại đem Liên Kiều mang vào cung. Đưa nàng cho một nữ quan rồi cứ thế mà vô vô mòng bỏ chạy.

Liên Kiều bị an bài giúp việc ở Tịnh đình uyển, thường ngày làm công việc dọn dẹp quét tước vệ sinh, tuy rằng đối với người khác nàng là dị tộc rất đáng khâm nghi, nhưng nàng là do thái tử mang về nên cũng chỉ có thể nói năng thận trọng hơn, không dám hỏi han gì, như vậy nàng cũng thanh tĩnh được phần nào. Nhưng nàng đối với tương lai mờ mịt, không biết mình có thể cứ như vậy mà làm cung nữ, an an ổn ổn sống cuộc đời còn lại đến khi chết thì không chừng có thể trở lại thế giới cũ. Nghĩ như vậy Liên Kiều cũng không vì mỗi ngày lập lại một cách đơn điệu mà cảm thấy đơn điệu, ngược lại còn thật sự nghiêm túc vui vẻ mà sống. Trong cung có vài cung nhân sinh bệnh nhưng không mời được thái y chữa bệnh, nàng cũng giúp đỡ bọn họ chữa trị, cũng chữa được cho nhiều người mắc bệnh mãn tính nên mọi người dần dần cũng không hề bài xích nàng nữa, ngược lại lại càng ngày càng thích nàng, nàng ở trong cung quan hệ với mọi người cũng ngày càng tốt hơn.

Bỗng một hôm, có hai người mặc áo bào đen, chân mang giày ủng màu nâu chạy đến tìm nàng. Khi nữ quan quản sự của Tịnh đình uyển đem hai người kia đến trước mặt nàng, nàng có chút dự cảm nhưng không nghĩ ra là việc gì.

“Thỉnh Liên cô nương theo chúng ta một chuyến”. Một trong hai người nói.

Khoe môi thoáng hiện một nụ cười khổ, thật có thể không đi sao?

Cái gì tới thì trốn cũng không được, Liên Kiều đưa tay ra trước ý bảo họ dẫn đường.

Rẽ trái rẽ phải một hồi, Liên Kiều đi theo hai người này cũng chừng nửa canh giờ, thật không nghĩ hoàng cung rộng lớn này so với Tử Cấm Thành có hơn chứ không kém. Hai chân nàng đã muốn rút ra rồi, đang muốn mở miệng hỏi bọn họ đã tới hay chưa thì hai người phía trước đột nhiên dừng lại, xoay người nói: “Liên cô nương thỉnh chờ.” Nói xong liền biến đi nhanh không thấy tăm hơi.

Liên Kiều đứng ở ngoài cửa tò mò nhìn qua nhìn lại, phát hiện đây là một toà đại điện. Đỉnh điện cao cao, tất cả đều mạ vàng, trong điện có tám cây cột trụ bằng gỗ lim một người ôm cũng không hết, trên thân cột chạm trổ phù điêu sống động, nhìn kỹ thì không phải là phù điêu hình rồng mà là biểu tượng của sa mạc – Dã Lang, thì ra đây là biểu tượng mà Cách Tát quốc sùng bái.

Trong điện trống rỗng, ngoài một cái giường bằng gỗ lim lớn khắc hoa mạ vàng ở ngoài phủ sa trướng thì không có vật gì hết. Bố trí như vậy nhất định là do lo lắng bị tấn công, không gian to như vậy lại không có chỗ để che giấu muốn tiếp cận cũng không phải chuyện dễ gì, xem ra người ngủ ở bên trong nhất định sẽ có cảm giác rất an toàn.

Trong chốc lát bên trong có một vị thái giám vẻ mặt già nua đi ra mời nàng vào. Đi theo vào bên trong điện, Liên Kiều liếc mắt đã thấy Huyết thái tử đứng ở bên giường, khuôn mặt anh tuấn tối sầm. Kế bên hắn còn có một người mang khăn che mặt, mặc một bộ cẩm y, dáng người yếu điệu, vòng eo thon nhỏ uyển chuyển như rắn nước, phía trên cái khăn che mặt kia lộ ra một đôi mi nhãn khiến người ta hồn xiêu phách lạc, nhìn vào ánh mắt đó cho dù là thân nữ nhân cũng bị nàng mê hoặc đến mất tâm thần. Ánh mắt trong suốt như chứa lệ quang, thật chỉ có thể nói là hạt sương trên hoa, không biết sau khi bỏ cái khăn che mặt kia ra thì khuynh quốc khuynh thành cỡ nào.

Thấy nàng đến gần, Mục Sa Tu Hạ mới lạnh lùng nói: “Người cũng biết người nằm trên giường này là ai?”

Liên Kiều thần nhiên đảo mắt liếc hắn một cái, không lên tiếng.

Hắn tiếp tục nói: “Đây là dương kim thiên tử của Cách Tát quốc, còn không mau quỳ xuống.”

Aiz, tình cảnh bắt buộc Liên Kiều đành phải quỳ gối hành lễ miệng ân cần thăm hỏi ma quỷ nằm trên giường có thể sống một vạn năm, rồi lại chúc phúc cho hắn sống đến một ngàn tuổi, trong lòng lại thầm nói <Giờ chứ? Lão tử nhà ngươi muốn ta đến hành lễ vậy à?> không nghĩ tới hắn còn nói: “Đây là Mặc đại thượng phi, còn không mau hành lễ.”

Quỳ lão tử rồi còn muốn quỳ tiểu nhân, nhưng người đang dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu a.

“Lại đây.” Hắn ra lệnh một tiếng Liên Kiều bất đắc dĩ phải tới gần.

“Hoàng thượng bệnh nặng, người nếu không dùng hết tâm sức trị liệu thì cẩn thận cái đầu của người.”

Liên Kiều nghe xong lời này liền phát hỏa, cái gì mà không dùng hết tâm sức thì đầu rơi chứ? Hiện tại rốt cuộc ai cầu ai? Nàng lập tức cười lạnh nói: “Thái tử nói quá lời, dùng người thì không nghi, nghi thì không dùng người, nếu Thái tử không tin được ta thì xin thỉnh cao nhân khác, ta chỉ là nữ nhân nhỏ bé yếu đuối không đủ khả năng nhận tội danh này đâu.”

Vốn tưởng rằng Mục Sa Tu Hạ chắc chắn sẽ giận tím mặt, không ngờ hắn lại không phát hỏa mà lạnh lùng nhìn nàng, ngữ khí hoà hoãn một chút: “Nếu người trị được bệnh cho Hoàng thượng người sẽ được trọng thưởng.”

Nữ nhân xinh đẹp bên cạnh cũng mềm mại mở miệng, thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở càng thêm duyên dáng: “Liên cô nương nếu có thể chữa khỏi bệnh cho Hoàng thượng ta nguyện cả đời vì cô nương bưng trà rót nước, tuy cô nương sai khiến.”

Thiệt, nữ nhân này nói chuyện thật giả dối, cho dù nàng trị hết bệnh cho Hoàng đế thì nàng thật có lá gan dám kêu phi tử của Hoàng đế đến hầu hạ nàng sao? Lúc đó chắc nàng ngại mệnh mình dài quá a.

Không muốn để bọn họ nói nhảm nhiều, Liên Kiều ngồi xuống lẳng lặng bắt mạch cho lão Hoàng đế, lại nhìn nhìn cánh tay, đầu gối, chỗ các đốt ngón tay, hỏi: “Hoàng thượng có phải thường xuyên bị đau ở các đốt ngón tay không?”

“Đúng. Hôm nay đã đau đến không cử động thân thể được, viện thái y đều thúc thủ vô sách – bó tay không có biện pháp.” Một lão thái giám trả lời.

Liên Kiều gật gật đầu: “Hắn là viêm khớp mãn tính, nhưng nơi này là sa mạc, khí hậu khô ráo sao lại mắc chứng bệnh này?”

Không đợi thái giám đáp lời, bên trong lão Hoàng đế lại mở miệng trước: “Trẫm thời trẻ mang binh đi đánh giặc, từng một đường đánh tới Lương quốc, nơi đó có một khe núi bốn mùa như xuân, phong cảnh như bức tranh, đặc biệt ẩm thấp, lúc ấy trẫm đang bị thương, ở lại nơi đó để trị thương mới trở về, nhưng lại bị đau khớp. Tuổi trẻ thể lực cường tráng nên không chú tâm, đến khi càng ngày càng già thì càng nặng, vài năm trở lại đây còn không thể bước đi được nữa.”

Thì ra là thế, lão Hoàng đế bị thấp độc** thâm nhập vào các đốt ngón tay từ thâm căn cố đế nào rồi, nếu lúc ấy có thể dùng đúng phương pháp trị liệu, xử lý kịp thời thì hoàn toàn có thể trị tận gốc nhưng hiện tại muốn loại bỏ thấp độc trong cơ thể mà dụng cụ y học tiên tiến hiện đại phụ trợ không có thì không có khả năng trị rồi.

Đi ra ngoài điện, Liên Kiều đem bản khoản trong lòng nói cho Mục Sa Tu Hạ biết.

“Bệnh của Hoàng thượng ta chỉ có thể tận lực giảm bớt đau đớn cho ông ấy nhưng thấp độc đã xâm lấn trong cơ thể nhiều năm, hiện đã thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng rồi. Theo phương thuốc của ta chỉ có thể trị được phần ngọn không trị phần gốc, thỉnh thái tử điện hạ hiểu cho, ta chỉ là thầy thuốc không phải thần tiên.”

Mục Sa Tu Hạ gật gật đầu: “Điểm ấy bổn vương biết, người chỉ cần làm tốt bổn phận của người, mặt khác không cần lo lắng.”

Aiz? Nam nhân lãnh huyết này từ khi nào thì trở nên nói chuyện dễ nghe như vậy? Liên Kiều cảm thấy thích ứng có chút khó khăn. Có điều, hắn đã nói nếu trị không hết nàng cũng không cần lo lắng, vậy thì nàng cũng không cần lo lắng nhiều như vậy.

Tiểu thái giám ở phía trước dẫn đường, Liên Kiều theo hắn đến y quán của viện thái y.

Mục Sa Tu Hạ nhìn bóng dáng nàng dần dần đi xa thì thào tự nói: “Chẳng lẽ trên đời thật sự có người giống nhau vậy sao?”

7. Chương 11 - 12

Chương 11: Nhậm chức

Bệnh phong thấp của hoàng đế có chút khó giải quyết, Liên Kiều quyết định lấy thuốc trị thấp độc trước rồi lại dùng hoá khí* hút độc, trong ngoài kiên trì chữa trị nhất định hiệu quả tốt hơn.

Liên Kiều cẩn thận xem xét cái gọi là viện thái y của triều đình, cảm thấy nơi này không giống trong tưởng tượng, cái gì cũng không có, đến hoá quán** cũng phải tự làm. Nhưng cũng may mắn, Mục

Sa Tu Hạ cho nàng quyền hành lớn nhất, mấy lão thái y cũng phải nghe nàng điều khiển. Nàng đương nhiên cũng ngại vì họ đáng tuổi ông của nàng nên chỉ cho họ làm những việc đơn giản, nhưng mặc khác viện thái y cũng có một nhóm thái y trẻ tuổi sẽ không có được mệnh tốt như vậy, tất cả đều bị Liên Kiều sai sử.

Không có loại dược nàng cần? Đi tìm. Không biết hình dáng dược như thế nào? Dược, vẽ cho người bức tranh, rồi nhanh đi tìm. Tìm về lại không đúng? Lăn đi tìm tiếp cho ta. (Yu: cái này ng ta kiu là chỉ tay 5 ngón nà)

Tuy nói kinh thành là một ốc đảo màu mỡ, nhưng khả năng tìm thảo dược cũng có hạn, đa số đều dựa vào nhập khẩu, có khi còn phải nhập về thực phẩm nên để phải tìm đúng dược trị bệnh cho lão hoàng đế không phải ngày một ngày hai. Nhưng lão hoàng đế bệnh nặng, nàng không có cách nào ngồi chờ a, đành phải giải độc cho hắn khẩn cấp trước tiên rồi sau đó mới chậm rãi điều trị.

Vì vậy mà Liên Kiều phải dùng cách không trâu bắt chó đi cà cách mình không sở trường nhất là châm cứu phối hợp với bát hoá quán để giảm bớt thống khổ cho lão hoàng đế. Mà hắn dù sao cũng là hoàng đế không thể nào trở thành vật thí nghiệm cho nàng, do đó thái y trong viện trở thành vật thí nghiệm của nàng. Ngày nào cũng đem họ trở thành nhím cuối cùng cũng luyện thành phương pháp châm cứu trị phong thấp mà trước đó nàng luyện cả nửa đời cũng không quen.

Ban đêm lão hoàng đế lại đau đớn hơn, lại mặc kệ có tìm được dược hay không cũng nhất định phải bắt nàng đến giúp giảm bớt đau đớn. Lòng Liên Kiều cũng biết rõ, nói là thỉnh nàng đến giúp lão hoàng đế nhưng nếu đau đớn không giảm bớt, người đau đớn kế tiếp sẽ là nàng. Lập tức mang thùng thuốc đi theo thái giám bước nhanh tới Trường Phong điện.

Liên Kiều trải ra một mảnh vải mỏng thật dài, hàng tá ngàn châm lớn nhỏ không đồng nhất xếp đầy trên bàn. Thái giám và cung nữ đứng cạnh bên giật nảy mình, tò mò không biết nàng mang mấy thứ này tới đây chữa bệnh cho hoàng đế như thế nào. Trong khi mọi người còn do dự có nên báo cho thái tử và nương nương hay không thì Liên Kiều đã cắm châm xuống. Vài tiểu cung nữ không chịu nổi cảnh kích thích như vậy thở hắt một hơi rồi hôn mê bất tỉnh. Liên Kiều nhíu nhíu mày, quát nhẹ: “Còn không mang đi?”

Nhìn mấy tiểu thái giám ba chân bốn cẳng đem cung nữ kia đi ra ngoài Liên Kiều mới lại dời ánh mắt trở về, tiếp tục châm cứu. Huyết chính là thủ phạm gây ra triệu chứng đau khớp; đau di chuyển qua các khớp, huyết cách du, huyết hải; đau dữ dội ở các đốt ngón tay, là huyết tức tam lý, thương khâu; đau ở một khớp, trời càng lạnh càng đau chườm nóng thì đỡ là huyết thận du, quan nguyên; các đốt ngón tay sưng đỏ trướng đau là huyết đại truy, khúc trì. Cộng thêm, các huyết trên khuỷu tay: khúc trì, hợp cốc, ngoại quan, kiên ngưng, xích trạch; cổ tay thêm: dương trì, ngoại quan, dương khê; lưng thêm: thủy cầu, dương quan, thân trụ, giáp tích; cổ thêm: trập biên, thừa phù, phong trì, dương lăng tuyền; đầu gối thêm: lương khâu, dương lăng tuyền, dương quan; gót chân thêm: thân mạch, khí hải, côn lôn, khâu khư... (Yu: clap clap, tất cả chị em vỗ tay hoan hô nàng cao nào. Clap clap. *tung hoa*)

Cứ như vậy từng huyết vị được châm vào, mỗi một lần đổi đều phải bảy bảy bốn mươi chín châm, trong vòng ba ngày. Cả người Liên Kiều đỏ mồ hôi như mưa, thở hồng hộc, toàn thân mềm nhũn, nhìn lại lão hoàng đế đang thoải mái ngủ, còn ngáy nữa.

Nàng chuẩn bị mang hòm thuốc rời đi, một lão thái giám lệ rơi đầy mặt khóc không thành tiếng nói: “Hoàng thượng đã lâu không có giấc ngủ ngon như vậy, Liên cô nương thật đúng là thần y. Lão hủ tại đây xin dập đầu tạ ơn cô nương.” Nói xong không đợi nàng phản ứng, hần liền bùm một tiếng đã quỳ xuống, những người khác cũng quỳ xuống t

Liên Kiều choáng váng, tay chân luống cuống nhìn những người quỳ dưới đất, phát tay nói: “Các người đừng như vậy, ta chỉ cố gắng hết mình thôi, ta không phải là thần, mau đứng lên, mau đứng lên đi.”

Mặc cho nàng nói gì thì nói những người này đều quỳ một chỗ không đứng dậy, liên tiếp dập đầu tạ ơn, Liên Kiều bị bức đến tức giận, hung hăng nói: “Các người làm như vậy còn gì thể thống, đánh thức Hoàng Thượng các người chán sống rồi sao.”

Những người đó nghe nàng nói xong mới chậm rãi đứng dậy, nhưng trong mắt chỉ cùng một biểu tình cảm kích làm cho nàng toàn thân nổi da gà, aiz, mấy người này thật hết nói mà.

Nàng bắt đắc dĩ lắc đầu, đi ra khỏi đại điện.

Ngoài điện nhìn lên bầu trời rộng mênh mông ánh trăng sáng nhàn nhạt thẳng chiếu vào một người đang đứng ở xa kia càng thêm chói lọi. Trường bào màu cây day viền vàng, tóc mềm như nước, đôi mắt màu lam tựa băng hàn.

Thở dài, nàng bắt đắc dĩ bước qua thi lễ: “Thái tử điện hạ.”

Không đợi hần lên tiếng, Liên Kiều tự động đứng thẳng thân mình, cũng không thấy hần nhìn mình nên xoay người rời đi.

Lão hoàng đế hai năm nay chưa ngày nào ngon giấc, sau khi tỉnh lại liền tán thưởng y thuật Liên Kiều cao minh, sau lại mắng cả viện thái y toàn là lang băm, là giá áo túi cơm, thậm chí còn muốn đem họ đi xử trảm. Tuy nhiên Liên Kiều lên tiếng xin cho nên họ mới thoát tội, nhưng lại làm nàng nhận thấy hoàng đế này là người trở mặt vô tình. Xem ra trong hoàng cung này muốn kiếm cái ăn cũng thật khó, mọi bước đều phải cẩn thận.

Thực tế chứng minh y thuật của Liên Kiều rất cao minh, mọi người đối với nàng cũng không có gì không phục, hơn nữa Liên Kiều lại cứu mọi người trong thái y viện nên tất cả mọi người trong cung đều tôn nàng là Bồ Tát sống. Hoàng thượng phê chuẩn cho Liên Kiều làm đại thái y tại Cách Tát quốc, và cũng là nữ thái y đầu tiên ở Cách Tát quốc.

Đã nhiều ngày sau khi nhậm chức nhưng người đến chúc mừng vẫn nối tiếp không dứt, đặc biệt là trước kia nàng làm tại Tịnh Đình Uyển có nhiều người chịu ân huệ của nàng, lại nghe nói nàng làm nữ thái y nên mọi người đều chạy đến chúc mừng, cánh cửa thái y viện cũng muốn thay luôn cái mới. Buổi tối khi mọi việc

kết thúc, một tiểu thái giám đem những thứ mấy ngày qua mọi người tặng thông báo lại cho nàng:(tính lượt 3000 từ không sai được, cái gì cũng có từ trứng chim cho tới.... cái... ac ac... cái bô cũng có luôn.) (Yu: ... cái này của tác giả nha mọi người =,=)

Liên Kiều nghe xong thấy phiền muốn quay về nghỉ ngơi, nhiều thế này cũng không biết của ai với của ai để mà trả lại, lại nghỉ tất nhiên sẽ làm cho mọi người trong thái y viện chướng mắt, mấy tiểu thái giám cung nữ này cũng không được, không cần thiết phải đem chất đầy thành núi lễ vật trong thái y viện như vậy, rõ ràng không thấy được ánh sáng luôn mà.

Thấy bọn họ đang tụ tập chia lễ vật, Liên Kiều ra ngoài y quán hít thở không khí. Trăng trên hôm nay thật sáng, cũng giống với mặt trăng ở thời đại của nàng.

Nghĩ đến đây không khỏi thở dài.

“Liên thái y, phong cảnh như vậy sao lại thở dài?”

Ách? Vừa ngẩng lên, lại là hắc. Sao đi đến đâu cũng đụng phải người này? Thái tử rất nhân rồi sao?

Liên Kiều vốn coi thường hắc, nhưng trong lòng lại thủy chung nhớ một người.

“Nàng, khỏe không?” Vốn nàng muốn hỏi hắc có ngược đãi Tô Lạp hay không, nhưng nghĩ lại dù sao người ta cũng là thái tử, như vậy không được lễ phép.

Hắc lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Người đừng có mà ố c còn không mang nỗi mình ố c còn ở đó quản người khác chết sống ra sao?”

Sớm biết rằng có hỏi người này cũng như không, haiz, lại tự mình tìm phiền toái.

Thở dài, nàng quyết định đổi đề tài: “Cái kia, ta có thể xuất cung hay không?” Tránh tầm mắt sắc bén của hắc phóng tới, nàng liền nhanh chóng giải thích: “Ta chỉ muốn ra cung xem có được liệu hay không để mua một ít về, người cũng biết thái y viện này thật sự .. rất khó coi.” Hy vọng hắc không nhìn ra việc nàng muốn mượn việc công để ra ngoài giải tỏa những ý niệm sâu muộn trong đầu, người này rất tinh, hắc chăm chú nhìn nàng, cái gì cũng không thể che giấu hắc.

Trầm mặt một lát, Mục Sa Tu Hạ thản nhiên nói: “Mang theo thị vệ, ngoài cung rất nguy hiểm.”

Ách? Nàng không nghe lầm, ngẩng đầu nhìn hắc muốn hỏi rõ ràng hắc rốt cuộc có ý tứ gì thì người đã không thấy đâu.

Chương 12: Du lịch

Được rang thật là vui, kinh thành này thật sự là một nơi rất tốt có thể giải thoát khỏi tâm trạng bồn khoăn để tìm hiểu phong tục ở nơi này. Lúc này đây, nàng mang theo người hầu do thái tử đặc phái, chậm rãi nghênh ngang đi ra từ cửa chính của hoàng cung, tâm tình tất nhiên là rất phấn chấn. Ngồi trong khoang xe ngựa rộng rãi, Liên Kiều mang theo tâm tình thật tốt nhìn ra bên ngoài xem xét, ra khỏi hoàng cung là một khoảng đất rộng trống trải, sau đó mới bước vào khu dân cư. Những ngôi nhà ở đây đại bộ phận cấu trúc là tường đất, giản dị mà vững chãi

c, nhưng mỗi hộ sẽ đem các bức tường này sơn màu sắc khác nhau, họ mô tả những hoa văn đa dạng, nhìn qua nhìn lại toàn là những màu sắc rực rỡ rất náo nhiệt. Có thể thấy người dân ở đây rất là yêu cuộc sống, cũng không giống với miêu tả của Tô Lạp là người Cách tát ăn tươi nuốt sống như quái vật. Thực tế, đối với những quốc gia đối lập, một khi đặt lên tấm màn che của chính trị thì tất cả những điều tốt đẹp đều trở nên ghê tởm nhưng dân chúng thì vẫn chất phát, đơn giản đến đáng yêu.

Kinh thành rất rộng lớn, phía nam thành là khu vực của nhà giàu, phía bắc thành là khu vực của dân nghèo, phía đông là khu buôn bán, phía tây là khu giải trí (Nam sĩ chuyên khu, nữ chỗ tiến*). Đoàn người của Liên Kiều chậm rãi hướng phía thành đông mà đi. Dọc phố dày đặc những quán ăn cửa hiệu, bản hiệu cờ xí đủ cả, Liên Kiều ngó đông ngó tây không biết làm thế nào để tìm ra cửa hiệu thuốc. Thành đông phố xá san sát nhau, ngoại trừ những màu sắc rực rỡ của những bức tường cũng có vài toà nhà lầu kết cấu chuyên mộc**. Đi theo tiểu thái giám Tiểu Đức Tử nghe hắc khoe khoang với nàng, những nhà lầu này là sản nghiệp của các đại thương nhân, ở nơi này chỉ có người có tiền mới xây dựng được nhà lầu. Liên Kiều gật gật đầu, chờ hắc dẫn vào hiệu thuốc lớn nhất.

“Bách Thảo Đường”. Tầm biển này là một trong những tầm biển rất hiếm ngoài đường lớn mà Liên Kiêu hiểu được, chợt buột miệng đọc ra.

“Đúng, cô nương biết Lương văn?” Chưởng quầy khôn khéo của Bách thảo đường nhìn thấy Liên Kiêu liền nghĩ người này bộ dáng cùng tư thế đi trên đường không là danh môn cũng là phú quý, vội vàng đi ra thân tình tươi cười đưa đón.

“Vài cái chữ Lương văn thì tính là cái gì? Cô nương của chúng ta chính là thái y viện đại thái y đó nha.” Tiểu Đức tử lại bắt đầu khoe khoang, bị Liên Kiêu trừng, liền ngoan ngoãn cầm miệng.

“Thì ra cô nương chính là vị thần y mà gần đây dân chúng tương truyền. Tiểu nhân thật là có mắt vô tròng, cô nương quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, Liên thái y dung mạo như thiên tiên, mỗi bước đi đều mang theo trận trận tiên phong a.” Chưởng quầy hai mắt toả sáng, còn muốn kèm theo nước miếng mà nhìn

“Ta nói nha, sáng hôm nay sao lại có chim hỉ thước kêu ở trước cửa nhà, thì ra là báo trước hôm nay có vị khách quý đến nha...”

Chim hỉ thước cái quý gì, trong phạm vi ngàn dặm quanh đây toàn là sa mạc, tỷ lệ nhìn thấy chim khách còn thấp hơn so với gặp quỷ nữa là, tên chưởng quầy này thật là vớ vẩn, giỏi diễn trò, người chết cũng có thể lừa cho sống lại.

Thấy hắn nói liên miên không dứt, Liên Kiêu liền nhanh ngăn hắn lại: “Chúng ta đến là muốn biết ngài đây có những dược liệu gì, chọn mua một ít bổ sung cho thái y viện, mong chưởng quầy chỉ điểm cho.”

Vị chưởng quầy cao hứng đến nỗi thịt béo run run lên, vừa nhìn đã biết là gian thương: “Cao nhân trước mặt đây làm sao tiểu nhân dám dùng hai chữ chỉ điểm a, Liên thái y mời theo tiểu nhân đến hậu đường, vừa uống trà vừa chọn lựa.”

Đi vào hậu đường, nơi này cũng thật lịch sự tào nhả lại thanh tĩnh, chưởng quầy mời Liên Kiêu thứ trà tốt nhất mà hắn có, sau đó xoay người ra lệnh cho tiểu nhị đi đem tất cả gia sản trong điểm lấy ra cho nàng xem qua.

Hương trà xanh đã lâu không gặp quanh quần trên chớp mũi, ở đây mọi người thường uống trà sữa hay trà bơ***, nếu không thì là rượu mạnh, Liên Kiêu uống không quen, chỉ có thể uống nước sôi, từ khi đến đây lần đầu tiên được uống trà xanh. Nàng cầm chén trà trong tay, luyến tiếc mãi không buông. Chưởng quầy là một người lối đời khôn khéo, nhìn thấy Liên Kiêu uống từng ngụm trà, lập tức đưa ra khuôn mặt tươi cười nói muốn tặng nàng mấy gói trà. Liên Kiêu hiểu rõ toan tính của hắn, hắn muốn dùng mấy gói trà này xem như trả hoa hồng cho nàng, tất cả đều hiện hết lên trên mặt hắn. Tuy rằng trong dược điểm chỉ có những loại thảo dược bình thường chủng loại không nhiều nhưng nàng cũng chọn một vài thứ để mua. Aiz, xem ra thói hư tật xấu này của nàng đã cắm rễ sâu vào tận trong người nàng rồi.

Một cước bước ra Bách thảo đường, vừa thấy cảnh tượng ngoài cửa thật muốn dọa Liên Kiêu nhảy dựng lên luôn. Trên đường tràn đầy người với người, thấy nàng đi ra thì âm ỉ quỳ xuống, miệng hô vang: “Cầu xin thần y, cứu khổ cứu nạn, cầu xin thần y, cứu khổ cứu nạn, thần y, cứu khổ cứu nạn...”

Thị vệ đi theo sớm đã giương cung bạt kiếm đi lên đứng phía trước mặt nàng, nếu có người nào tùy tiện tiến lên thì nhất định sẽ huyết tiến đương tràng****. Liên Kiêu mở mịt ngơ ngác nhìn về phía Tiểu Đức tử: “Bọn họ là đang làm sao vậy?”

Tiểu Đức tử một chút cũng không hĩ ra: “Này, có thể là đến chiêm ngưỡng phong thái của người thì phải.”

Liên Kiêu lườm hắn một cái, thẳng nhai này nói cũng như chưa nói. Bảo bọn thị vệ đứng chắn trước mặt nàng lui ra, Liên Kiêu hướng mọi người đang quỳ trên đất khoát tay, mọi người quả nhiên lập tức im lặng.

Thanh thanh yết hầu, Liên Kiêu cất cao giọng nói: “Các vị hương thân làm gì vậy, mọi người có chuyện gì cứ nói ra, đừng quỳ như vậy, tiểu nữ tử không có khả năng nhận.”

Một lão giả ngẩng đầu lên, tuổi cũng đã cao, nhưng thanh âm thật to vì vậy nên được mọi người cử ra làm đại biểu, nói: “Liên thần y là tiên nhân được phái xuống cho Cách Tất quốc chúng ta, trị hết bệnh cho thiên tử của chúng ta, Cách Tất quốc ta quả thật có phúc khí, thật là trời xanh có mắt! Hơn nữa chúng tôi cũng nghe nói thần y không chỉ có y thuật cao minh, trị hết bệnh cho Hoàng Thượng mà trong cung cung nữ hay

tạp dịch cũng nhận ân huệ từ thần y, thần y tâm địa Bồ tát, thật là đại từ đại bi. Hôm nay chúng ta đến đây thứ nhất là vì ngưỡng mộ phong thái thần y, thứ hai là muốn thỉnh thần y cam lộ phổ hàng, trị bệnh cho dân chúng chúng ta, nếu có xúc phạm đến thần y tiên tử thật là có chết vạn lần cũng không đền hết tội.”

Thì ra là vậy, Liên Kiều hiểu được y thuật ở đây rất lạc hậu, mà muốn cầu y thì phải là kẻ có tiền mới có được đãi ngộ đó, người nghèo có bệnh thì cũng phải nhịn, hoặc là dùng mấy phương thuốc dân gian để trị, trị không hết thì cũng chỉ có chờ chết. Dân chúng đối với bệnh tật sợ hãi nằng cũng có thể lý giải được, nhưng bây giờ thân phận của nàng là thái y của thái y viện, là thấy thuốc ngự dụng của hoàng đế, muốn xem bệnh cho dân chúng không biết hoàng đế có cho phép hay không đây.

Nghĩ vậy nàng lập tức an ủi, nói: “Các hương thân chịu khổ Liên Kiều cũng cảm động thay, để khi hồi cung đem nguyện vọng của mọi người báo lên Hoàng thượng, Hoàng thượng anh minh, ta tin nhất định có thể có một câu trả lời vừa lòng mọi người.”

Lời của nàng làm dân chúng từng đợt hoan hô ủng hộ, hận không thể khắc nàng thành tượng để cung nghênh về nhà. Liên Kiều bất đắc dĩ lắc đầu, dân chúng thật ngây thơ khờ dại, bất tự***** còn chưa có lại như kết cục đã định, chắc còn muốn tổ chức tiệc nữa a. Xem ra chuyện này nên làm nhanh một chút, dù sao dân chúng cũng thật đáng thương, nàng mặc dù không tính là chân thực nhiệt tình nhưng từ nhỏ theo ông nội học y, mưa dầm thấm đất, một chút tâm địa từ bi cũng có.

Bất quá vốn nghĩ muốn dạo phố nhưng giờ phút này đành từ bỏ ý niệm này thôi, qua loa sai người đem đóng gói được liệu rồi hồi cung đi, hai

Liên Kiều trước mặt Hoàng đế kể về những khó khăn của dân chúng thêm mắm thêm muối vào, hơn nữa còn nói Hoàng đế là người cần chính yêu dân, anh minh thần võ một phen tán thưởng tâm phúc, đem lão Hoàng đế đưa đến tận trời xanh, thiên thượng hữu địa thượng vô, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, đích thật là một đại chủ minh quân. Làm cho long nhan vui vẻ đương nhiên đối với đề nghị của nàng là nói gì nghe vậy mà, tuyệt bút vung lên, phê chuẩn cho Liên Kiều mua y quán bên ngoài cung, mỗi tháng hai ngày có thể chữa bệnh theo yêu cầu của dân chúng, cũng là làm cho dân chúng khi nhận được ân huệ của thiên tử sẽ cảm thụ được hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn.

Liên Kiều lập tức quỳ xuống lạy, tán dương Hoàng thượng anh minh. Vì thế từ nay về sau nàng danh chính ngôn thuận xuất nhập hoàng cung. Aiz, mùa xuân của nàng cuối cùng cũng đến rồi a.

Ghi chú:

- Nam sĩ chuyên khu, nữ chớ tiến*: khu của nam nhân, nữ không được vào
- Chuyên mộc**: chỉ bằng gỗ
- Huyết tiến đương tràng***: máu nhuộm đầy đường
- Cam lộ phổ hàng****: ban cho nước cam lộ, cam lộ là nước thánh trong bình của Bồ tát ấy, ý là mong Liên tỷ ban ơn cứu vớt, trị bệnh cho họ.
- Bất tự*****:văn bản
- [trà bơ]:

Trà bơ ở Tây Tạng

Trà bơ là thức uống cực phổ biến ở Tây Tạng, được làm từ loại bơ đặc biệt chiết xuất bởi sữa bò yak (loại bò to sống ở vùng cao nguyên có lông dài, sừng dài và cong), muối và nước trà.

Một người Tây Tạng trung bình một ngày có thể uống từ 50 đến 60 cốc trà bơ. Trà để pha là loại trà Trung Quốc được phơi khô khoảng vài ngày trước khi đem ra đun cùng với muối, bơ và một lượng nhỏ nước soda nữa. Khi thưởng thức loại trà này, bạn có thể bỏ thêm vào cốc... bột và “tsu”. Tsu là một hỗn hợp đặc biệt làm từ các loại pho mát cứng, bơ và đường. Bỏ thêm “tsu” cũng giống như chúng mình bỏ thêm đường và sữa vào trong café ý!

8. Chương 13 - 14

Chương 13: Đêm tập kích

Mấy ngày liên tiếp đều xuất cung mua dược liệu, nghiên cứu phương thuốc, luyện tập châm cứu, đặt mua y quán, chỉnh lý lại các hạng mục cùng sự vụ trong thái y viện, bận tới nỗi Liên Kiều không ngẩng mặt lên được. Vất vả lắm mới sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, nàng cũng có thể dừng lại để thở.

Tối đó, nàng cùng vài tiểu thái giám và cung nữ vây quanh bếp lò cùng nhau ăn lẩu, làm bọn họ thêm ăn đến nhỏ dãi đầy đất, đều khen lẩu ăn ngon, khen nàng không chỉ y thuật cao minh ngay cả

trù nghệ cũng là nhất tuyệt, nếu đêm điểm này hiến cho Hoàng thượng nhất định sẽ làm cho Long nhan hứng khởi.

Liên Kiều thấy họ ai nấy đều phấn khích như trẻ con, không phân lớn nhỏ, thật đúng là vô pháp vô thiên mà.

Tiểu Đức tử nheo nheo mắt, cười gian: “Chuyện tốt này thì để danh cho người, người đi tâu lại với Hoàng thượng, làm cho Hoàng thượng vui vẻ rồi phong người làm đại nội tổng quản đi ha.”

Tiểu Đức tử biết rõ Liên Kiều đang mắng hắn, đành cười gượng: “Hắc hắc, ta chỉ mong được hầu hạ Liên cô nương, cho ta làm đại quan ta cũng không làm.”

Hừ, Liên Kiều cười nhạt, quay sang nhìn tiểu cung nữ đang ăn đến không biết trời trăng gì nữa, nói: “Nhìn đi, đây là tấm lòng của bề trên, nếu lỡ miệng nói sai ắt phải chết, có khi nào hắn đem người đi bán mà người còn phải trả tiền cho người ta không!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Mã chợt đỏ ửng lên, cuối đầu thì thầm: “Liên cô nương thật là đáng ghét!”.

“Ha ha ha” Liên Kiều cười vui vẻ, đây là nụ cười sảng khoái nhất của nàng từ khi đến đây tới nay. Đã đến nước này rồi thì chỉ còn cách đem hết sở trường mà nàng học được cống hiến thật tốt cho xã hội. Khó có được lão hoàng đế lại coi trọng nàng như vậy nên đành nhận lấy trọng trách này, vì thời đại này mà làm một ít việc trong khả năng của mình, đây cũng hẳn là ý định ban đầu của đồng chí tử thần.

Rượu quá tam tuần, Liên Kiều cũng thấy hơi say, vỗ vỗ cái bụng đã no nê, nàng đứng lên nhìn Y Mã và Tiểu Đức tử, khoát tay nói: “Ta no rồi, ta đi ngủ, các người thu dọn sạch sẽ rồi cũng đi nghỉ ngơi đi”.

Nói xong liền xoay người đi lên phòng ngủ ở lầu hai, ngã đầu xuống liền ngủ.

Đêm khuya yên tĩnh, sương rơi càng nặng, cơn trùng bên ngoài phòng tí tí kêu to, ánh trăng như mặt nước phủ xuống, đêm yên tĩnh chứa đựng biết bao điều thần bí mà con người chưa biết được. Đột nhiên một thân ảnh chợt hiện lên, tiến vào y quán, tránh thoát tất cả cung nữ thái giám đang ngủ ngoài đại đường, lặng lẽ nhảy lên phòng ngủ lầu hai, mà không ai phát hiện...

Ánh trăng xuyên quan màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu đến bên giường, bên trong màn là nhân nhi đang ngủ say, trong mộng giống như đang có người nhẹ nhàng lay động nàng, hơn nữa càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, lực tay rất lớn, càng lay càng mạnh, Liên Kiều rốt cục cũng bị lay cho tỉnh, chậm rãi mở mắt ra.

“A...” không đợi nàng kêu ra tiếng, người nọ liền bịt kín miệng nàng.

“Điệp Tiên, là ta” Người nọ mặt ẩn dưới ánh trăng, khuất sáng nên che mắt không thấy được hẳn là cái dạng gì.

Lại là Diệp Tiên, tên này nàng đã nghe được lần thứ hai. Mà người này là ai? Vì sao đêm hôm khuya khoắt lại đến tìm nàng? Lấy lại bình tĩnh, Liên Kiều quyết định tạm thời bất động thanh sắc, nhìn xem hẳn định làm gì.

“Người tìm ta có chuyện gì?” Nàng thần nhiên hỏi.

Người nọ cười ta: “Người không phải vui vẻ đến quên mất tình nhân của mình chứ?” Nói xong lại hướng ngực nàng vươn ma trảo*. (Yu: * bàn tay)

Liên Kiều nhú mào, lắc mình tránh đi: “Làm gì vậy?”

Người nọ hơi sững sốt, cũng không hờn giận nói: “Sao? Nghĩ có hoàng đế là chỗ dựa cho người nên bắt đầu tự cao tự đại trước mặt gia? Nói cho người biết nếu dám làm hỏng chuyện của đại nhân thì cần thận cái mạng nhỏ của người.”

Liên Kiều thâm kinh hãi, nhận thấy thân phận giữa kí chủ của mình và người này lúc trước nhất định không đơn giản, hơn nữa nghe ra ý từ trong lời nói của người này, sau lưng bọn họ nhất định còn có một tổ chức khổng lồ nữa, mà nàng chỉ là một kẻ tiểu tốt thôi.

Nghĩ thế, nàng cố ý mềm giọng, xuôi theo hắn mà nói: “Người nghĩ đi đâu vậy, chỉ là thân thể ta không tiện, người đừng nghĩ thần nghĩ quỷ. Người khoan dung cho ta một chút đi.”

Người nọ nghe Liên Kiều nói vậy thần sắc mới dịu xuống: “Biểu hiện của người rất xuất sắc, đại nhân rất vừa lòng, làm sao không nói tốt cho người chứ. Đúng rồi, bốn tháng trước người vì sao lại đột nhiên mất tích? Trong khoảng thời gian đi đâu vậy? Mà y thuật cao minh này người học được từ đâu? Đại nhân cũng chưa từng nói người có y thuật.”

Đầu óc Liên Kiều lập tức lơ mơ, may nhờ ánh trăng bị mây che khuất, nếu không sẽ nhận ra thần sắc nàng đang vô cùng kinh hoảng. Nuốt nuốt nước miếng, Liên Kiều cố trấn định: “Đây là bí mật của ta và đại nhân, sao có thể tùy tiện nói ra, đại nhân làm vậy tất có chủ ý.”

Người nọ bình tĩnh nhìn nàng, nghĩ mỗi người trong tổ chức đều một tay đại nhân dạy dỗ, tuy rằng đều vì đại nhân mà làm việc nhưng chi tiết về mỗi người chỉ có đại nhân là rõ ràng, người bên ngoài không hỏi được, cũng không hỏi, Liên Kiều trách như vậy thật cũng doạ được hắn.

Vì thế giọng nói của hắn càng trở nên lạnh lùng hơn: “Đại nhân đã an bài, ta tự cũng sẽ không hỏi đến những vật đại nhân cần, người phải có được càng sớm càng tốt, nếu không...” hắn cười nham hiểm, quay người ẩn vào bóng đêm, tựa như ma quỷ.

Liên Kiều ngơ ngác nhìn người nọ rời đi, một lúc lâu sau tiếng tim đập mới quay trở lại như bình thường. Không cần nghĩ nhiều, nàng tin rằng thân thể này từng là gián điệp, người nọ chính là người liên hệ, người gọi là Đại nhân hẳn là người đứng sau điều khiển. Nhưng trước khi đi hắn nói nàng phải trộm vật gì đó, thật ra vật gì đây? Hơn nữa xem ra thứ này là ở trong hoàng cung. Nếu không nhanh chóng giải quyết chuyện này nàng tin những tháng ngày sau của nàng rất khó qua nha. Nhưng đối với vấn đề này nàng không biết gì cả, phải tự cứu mình như thế nào đây, nàng thật sự không nghĩ ra biện pháp nào giải quyết nguy cơ trước mắt.

Đột nhiên nàng nghĩ đến một người, một người cũng quen biết với Điệp tiên, hẳn có thể giúp nàng giải toả bí ẩn này.

Liên Kiều lặn qua lộn lại không ngủ được cả đêm, sáng sớm hai mắt như mắt gấu mèo từ trên lầu đi xuống doạ Tiểu Đức tử đang quét rác muốn thét lên.

“Liên cô nương, người làm sao vậy? Sắc mặt kém quá”. Liên Kiều tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Buổi tối người nói mớ kêu gà gọi mèo đến Phật còn bị người đánh thức nữa là.”

Tiểu Đức tử gãi gãi đầu, vẻ mặt ủy khuất nói: “Ta nói mớ đến trên lầu hai còn nghe thấy sao? Không thể nào, sao trước kia không ai nói ta nghe?”

Liên Kiều ra vẻ đồng tình vỗ vỗ vai hắn chậm rãi nói: “Chấp nhận số phận đi, đó là do mọi người thương cảm người a.” Nàng lắc lắc đầu ra khỏi y quán để lại hắn ngơ ngác ngác giật tóc

Mục Sa Tu Hạ có phủ đệ của mình, không ở trong hoàng cung, ký ức buổi tối rồi người nọ đến và đi như gió, cùng với vị đại nhân thân thông quản đại phía sau bức màn kia nữa, nói không chừng hoàng cung này nơi nơi đều có cơ sở ngầm của bọn họ. Nếu nàng lỡ mồm đi tìm thái tử sẽ dả thảo kinh xà, gọi lên sự nghi ngờ của họ. Xem ra chỉ có đi từng bước tính từng bước, Mục Sa Tu Hạ luôn có cơ hội gặp mặt mà, trước mặt người nọ cũng sẽ không vội vã bức nàng đem đồ vật gì đó giao ra đâu, tạm thời coi như cũng được an toàn.

Buông lỏng gánh nặng trong lòng, buổi sáng nàng đi xem bệnh tình của lão hoàng đế, cho hắn uống thuốc, lại cho giúp hắn thư thư phục phục hoá quán** (**: giác hơi đó mà =x=) , hầu hạ hắn ngủ xong mới trở lại y quán ăn cơm. Cơm nước xong lại chạy ra ngoài y quán đem được liệu ra tập trung phân loại cho tốt xong rồi lại hướng tới cung điện.

Đi ngang qua phố xá thành đông, Liên Kiều không nén được lại đi tới hướng đám đông, trên đường cái có bán điểm tâm bánh ngọt, bán đồ cổ sứ, son bột nước, còn có làm xiếc hát rong, rất náo nhiệt.

Trên đường có vẻ có rất nhiều người quen biết với nàng, từ xa thấy nàng đã gật đầu thăm hỏi, lễ phép bảo trì khoảng cách nhất định với nàng, không dám tiến lên quấy nhiễu nàng. Những người này quả thực rất đáng mến.

Đột nhiên Liên Kiều quét ánh mắt qua cửa sổ lầu hai của một tửu lâu liền nhìn thấy có một bóng người quen thuộc. Nàng không tự chủ được liền đi vào tửu lâu kia, lặng lẽ tiến lên lầu hai.

“Mạc y đại thẩm, người thật là giàu có a? Mỗi ngày đều đi tiệm ăn, chỉ cho huynh đệ con đường phát tài đi nha.”

“Cái gì mà đường phát tài, ta có được những đồng tiền nay cũng cực kỳ nguy hiểm đó nha, người cho là dễ có vậy sao?”

“Gì mà nguy hiểm? Không phải là người đi giết người chứ?”

“Còn thú vị hơn cả giết người. Là diệt tộc, tộc Ngạc Lỗ ngoại trừ Đạt Cách Lỗ và hai người phụ nữ ra, còn lại những người khác đều chết hết.” Tiếng nói rõ ràng đã đè thấp xuống nhưng Liên Kiều vẫn nghe thấy được.

“Tiền này?”

“Là ta đem tin tức bán cho một người.”

“hắc hắc hắc...”

Liên Kiều tức giận đến phát run, tay nắm chặt lại đến nỗi các khớp ngón tay kêu lên răn rắc. Quay người lại, nàng bước ra khỏi tửu lâu, mặt lạnh lùng phân phó Tiểu Đức tử: “Điều tra nữ nhân trên lầu kia cho ta, ta muốn biết chỗ ở của bà ta, đừng để ả trốn thoát.”

Nguyên lại Ngạc lỗ tộc diệt vong là do bà ta bán tin tức, đem chỗ ẩn thân của Ngạc lỗ tộc nói cho Huyết thái tử, bởi vậy mới nhận được kết cục bi thảm – toàn bộ chết thảm. Mục Sát Tu Hạ thật đáng giận, việc này liên lụy tới hai tộc, lợi ích hai quốc gia, chính trị xung đột, hắn không hề nghĩ tới việc này. Chiến tranh từ xưa đến nay vốn không hề gián đoạn, chiến tranh tồn tại là tất nhiên, nhưng bà mẹ này thật vô sỉ, vì chút ít tư lợi lại có thể không màng đến trăm ngàn tính mạng, thử hỏi sao không khiến người ta tức giận. Người như thế chết một vạn lần cũng không giải được nỗi hận này.

Liên Kiều tự nhận mình vô lực chống lại Mục Sát Tu hạ, nhưng cừu hận của Tô Lạp và Đằng Triệt không ít cũng nên trút bỏ. Giờ đã có bà mẹ này dùng để bái tế vong hồn người tộc Ngạc Lỗ. Nàng là người có thù tất báo. (Yu: me too =.

=)

Yu: lẽ ra chương này có từ thứ 6 tuần trước rồi nhưng Yu bệnh nên ko beta nổi, hux hux, mọi ng thông cảm hén

Chương 14: Cung yến

Không biết Tiểu Đức Tử sử dụng biện pháp gì mà ngày hôm sau Mạc Y liền bị giam vào nhà tù, Tên tiểu tử này thông minh, rất giỏi sát ngôn quan sắc (*Cào: nghe là hiểu được liền), nàng chỉ nói một câu như vậy hắn liền ngầm hiểu, không hổ là đã sống trong hoàng cung hỗn loạn ngập tràn hiểm ác này từ nhỏ.

Liên Kiều suy nghĩ xem nên khi nào thì nói chuyện này cho mẹ con Tô Lạp nghe xem họ có ý tứ gì. Muốn tra tấn tiện n

hân kia hay là cho ả chết thì tùy, dù sao đây cũng là cừu hận của họ.

Nhiều ngày qua, bệnh phong thấp của Hoàng đế đã tốt hơn rất nhiều, tâm tình cũng tốt. Sau lại đột nhiên muốn chuẩn bị đại yến quần thần. Chắc là muốn cho bọn quan lại biết Hoàng đế hấn thân thể vẫn cường tráng, để tất cả những ý niệm bất nháo trong đầu họ đều phải thu hồi, ai còn muốn có chút hành động khác người thì để ý xem chừng đầu mình chuyển nh

Trong ngày tổ chức cung yến, trong cung xuất hiện rất nhiều gương mặt. Aiz, trong cung lại được nhìn thấy nhiều người như vậy, ngoại trừ Hoàng đế thì thấy được nam nhân bên ngoài quả thật như là trăm năm kỳ quan khó gặp. Y quán bên ngoài xem như đã xong, Liên Kiều mệt đến nỗi cả người xụi lơ mà còn phải quay vào cung. Dọc theo đường đi thấy không ít quan to, quý nhân, phu nhân, thiên kim, Liên Kiều cũng không quen những người này nhưng bọn họ lại giống như đã quen biết nàng, nhìn thấy nàng đều gật đầu mỉm cười, khoa trương chút còn đứng lại khom mình hành lễ.

Liên Kiều cả người suy yếu gật đầu đáp lại.

Trở lại thái y viện, Tiểu Đức tử cùng Y mã nhìn thấy nàng tựa như nhìn thấy mẹ liền nhào đến.

“Cô nãi nãi của ta ơi, ngài cuối cùng cũng trở lại. Hoàng thượng phái Phú công công đến đây thúc giục vài lần, ngài nếu không trở về chúng ta thế nào cũng phải gấp đến độ muốn thắt cổ chết đi.” Tiểu Đức tử khoa trương nói.

“Hoàng thượng tìm ta làm gì chứ? Buổi sáng không phải ta đã xem bệnh qua cho hấn rồi sao? Chẳng lẽ lại phát bệnh?” Liên Kiều không cho là đúng, quay qua nằm lên trường kỉ chuẩn bị ngủ một chút, Y mã một phen che miệng nàng lại.

“Cô nãi nãi của ta ơi không được nói như vậy, ngài cẩn thận mồm miệng kéo tai vách mạch rừng.” Tiểu cung nữ khấn trương nhìn xung quanh, Liên Kiều cười nhạt, lại bị Y mã kéo đứng lên, gắt gao kéo nàng lên lầu hai, đẩy nàng đến ngồi trước bàn trang điểm, khí lực vô cùng lớn.

“Thời gian không còn kịp nữa rồi, ngài đừng trách Y mã thô lỗ, Phú công công cứ thúc giục như thế này ngài sẽ không đủ thời gian để xem lại cách ăn mặc.” Y mã vừa nói, một bên xoay khởi gấp lên một cục than bên cạnh đưa lên đầu nàng.

“Người muốn làm gì?” Liên Kiều khấn trương kêu lên, trốn vào bên cạnh, Tiểu cô nương này bình thường văn văn tĩnh tĩnh, không nghĩ tới nàng lại hung hãn như vậy.

Y mã tức giận nói: “Vấn tóc.”

Cái gọi là vấn tóc, kỳ thật là gấp than đốt nóng rồi quấn lấy tóc nàng để uốn tóc lại, quấn sát lại dùng sức nóng của than tạo thành từng lọn tóc lớn như song dợn, nói thực ra những người ở đây từ quần áo đến cách ăn mặc giống với khuynh hướng của người Trung Đông. Rất nhiều thiên kim nhà giàu đều có mái tóc uốn cong thành lọn sóng như thế này, cài thêm trâm châu m mã làm đồ trang sức. Nhưng vì cái gì nàng là cấp trên của họ mà cũng không được cự tuyệt a?

“Không được”. Y mã ngữ khí kiên định không cho phép người khác cãi lại, một phen túm trụ nàng lại rồi tiếp tục gấp than.

“A” một tiếng hét thảm thiết phát ra từ viện thái y, người nghe thấy cũng muốn không chịu nổi.

Chuẩn bị xong Liên Kiều bước xuống tiền sảnh của y quán, Tiểu Đức tử đang đứng đợi ở cầu thang miệng há hốc kinh ngạc nhìn người đang bước xuống, từng giọt từng giọt nước miếng rơi xuống.

Mái tóc dài đen bóng được uốn cong tán quanh thân đầy vẻ phong tình vạn chủng, giữa trán rủ xuống một viên đá màu màu đỏ hoà cùng chuỗi đá mắt mèo màu hoàng kim xuyên vào nhau thành một món đồ trang sức lấp lánh, mày liễu mắt to toả ra ánh sáng mê người như mang theo ẩn tình, hàng mi cong dày dính kim phấn, mỗi cái chớp mắt là khiến người ta hồn xiêu phách lạc. Chớp mũi thẳng, đôi môi anh đào đỏ tươi gợi cảm, giống như đang chờ đợi người hữu duyên đến hái. Lễ phục chia hai đoạn, phần thân áo màu vàng ngấn bó sát người lộ ra cái rốn đáng yêu được cắn một viên rubi lên, thân áo bó sát làm lộ ra vòng ngực tròn đầy đặn, hạ thân là làn váy thướt tha được thêu hoa hồng quanh hông, theo bên hông phải là một chuỗi kim linh đáng yêu khéo léo được buông lơ xuống, từng bước đi là từng tiếng lay động của kim linh khiến mọi ánh mắt đều dõi theo nàng, đẹp đến bức người.

“Cô, cô nương, đẹp quá!” Đứng cả nửa ngày Tiểu Đức tử mới thoảng phục hồi lại tinh thần, chặt vật chà xát khoe miệng đang đầy nước miếng. (*Cào:moá ơi, anh là thái giám mà cũng...)

Liên Kiều buồn bực nhìn mái tóc bị cuộn lại như lò xo không khác gì với sợi dây điện, tiếc thương cho mái tóc đen trắng mượt mềm mại của mình nàng chỉ biết than thở. Sau lại cảm giận trừng nhìn Y mã, giận dữ nói: “Không phải là Hoàng đế gọi đến thôi sao, gì chứ, sao lại biến ta thành như kỹ nữ?”

Y mã nhìn nàng với ánh mắt vô vọng: “Cô nương như thế nào còn không hiểu được, Hoàng thượng đây là mời ngài đi tham gia đại yến sao có thể tùy tiện như trước được, không trang điểm một chút chẳng phải là thất lễ sao?”

“Cái này gọi là trang điểm một chút?” Liên kiều thu lại mớ tóc quăn của nàng lên, vẻ mặt kích động hỏi mà trong lòng đau muốn chết.

“Được lắm, được lắm mà, Phú công công lập tức tới đây ngay, ngài nghĩ muốn làm cho tóc thẳng cũng không còn kịp rồi. Ngài ráng chịu đựng đêm nay thôi, xong rồi trở lại ta lập tức làm thẳng lại, được không?” Y mã không còn cách nào khác chỉ có thể dùng âm thanh mềm mại dỗ cô.

“Thật sao?” Liên Kiều bán tín bán nghi.

“Liên cô nương đã trở lại sao?” Đang lúc nói Phú công công nâng một thân béo tròn xuất hiện ở ngoài cửa lớn thái y viện.

Tiểu Đức tử lập tức tươi cười: “Đã trở lại, đã trở lại, có thể đi được rồi công công a.” Nói xong cùng Y mã hai người ba chân bốn cẳng đẩy Liên Kiều ra cửa. Nàng oán hận quay đầu trừng mắt nhìn hai người bọn họ, không ngờ hai người này còn dám đứng ở hai bên cửa phất tay với nàng nói: “Đi vui về a.”

Bụng bị từng đợt gió đêm thổi trúng làm dạ dày co rút, loại quần áo quý quá này ai thiết kế không biết, quả thực nữ nhân khỏe mạnh cũng muốn bóp nghẹt chết a.

Liên Kiều chậm chậm tiến vào nơi có ánh đèn sáng rực. Đại điện trang hoàng rực rỡ, những tiếng người ồn ào lại chợt im lặng, tất cả đều ngơ ngác nhìn nàng mang theo hào quang tỏa ra lấp lánh tươi đẹp đến trong suốt bước vào, ở nơi nào đó có tiếng chén bát rơi xuống nhưng mọi người vẫn như cũ không nghe thấy gì chỉ có ánh mắt si ngốc nhìn nàng.

Đi trên thảm đỏ thật dài, nàng coi thường ánh mắt của chúng nam tử đang nhìn nàng mà thêm nhỏ dãi, đi thẳng một đường đến dưới ngai vàng của Hoàng đế hành lễ: “Liên Kiều khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Hoàng thượng ngồi nhìn Liên Kiều một thân trang phục xinh đẹp mê người đến quên kêu nàng đứng lên, bên cạnh Phú công công thấy không được lập tức ho khan vài tiếng mới gọi được thần trí Hoàng thượng trở về, cười cười chính mình đã thất thố: “Ha ha, Liên thái y quả thực làm cho trẫm không thể tin được, ha ha ha, bình thân bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Liên Kiều ôn nhu đứng dậy, nâng mắt nhìn lên lại thấy một khuôn mặt tuần tú với vẻ mặt lạnh tanh là Mục Sa Tu Hạ.

Nàng cười: “Thái tử, buổi tối tốt lành.”

Không nghĩ tới Mục Sa Tu Hạ ánh mắt thản nhiên quét về phía trong điện, như không nhìn thấy nàng. Liên Kiều bĩu môi, nhún nhún vai, tránh qua một bên. Trông cậy vào khối băng này có phản ứng chắc trời đổ mưa

Trong chốc lát, Hoàng đế lên tiếng: “Trẫm hôm nay bãi yến, các vị công thần chắc cũng biết vì sao.”

Trong điện im lặng đến lá rụng cũng có thể nghe, một nam tử trung niên bước ra từng bước cất cao giọng nói: “Thánh thượng ngày gần đây long thể ngày càng an khang, thật đáng mừng, thần xin vui mừng cùng Thánh thượng.”

Hắn vừa nói xong tất cả mọi người như là đã tập luyện tốt từ trước đồng loạt quỳ xuống cùng kêu lên: “Hoàng thượng long thể khỏe mạnh, vận mệnh của Cách Tất quốc hưng thịnh.”

Lão Hoàng đế mặt mày hồng hào trông rất là cao húng, khoát tay cho mọi người bình thân: “Bệnh của Trầm có thể khỏi nhanh như vậy nên rất cao húng, đây đều là công lao của một người. Hôm nay, Trầm mời các vị chư thần đến chính là muốn mọi người biết được ân nhân cứu mạng của Trầm.”

Đột nhiên như ánh đèn lập tức chiếu thẳng lên người Liên Kiều, ánh mắt mọi người tựa như đèn pha cùng nhau toàn bộ tụ trên người nàng, đang nghĩ muốn lấy một ít thức ăn giờ lại trở mắt nhìn tình huống xảy ra như vậy, Liên Kiều nghĩ may mắn là mình chưa kịp làm.

Làm trang thực nữ là sở trường của nàng, vừa mỉm cười vừa nghiêng đầu lại vừa phải lộ ra ánh mắt xấu hổ khiêm tốn nhận những ánh mắt chú mục vào mình của mọi người.”

“Liên Kiều, Liên thái y.” Lão hoàng đế dùng hết mười phần khí lực điểm danh nàng.

Liên Kiều đứng lên hành lễ: “Thần vì Thánh thượng giải quyết ưu phiền, cũng là tâm nguyện của dân chúng trong thiên hạ, Liên Kiều chỉ may mắn mà thôi, Hoàng Thượng đừng khen thần như vậy.”

“Ha ha ha, Liên thái y thật sự là quá mức khiêm tốn, thử hỏi cả nước có ai có thể so sánh với Liên thái y diệu thủ hồi xuân đâu.”

“Đúng vậy, Liên thái y không chỉ có y thuật cao minh, cả người cũng thật sự là làm cho toàn đại diện phải kinh diễm a.” Ngồi ở phía bên phải Hoàng đế Thượng phi ôn nhu mở miệng, cách nói chuyện cũng không làm mất đi phẩm cách là nữ nhân của hoàng đế, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào Liên Kiều, sợ nổi bật bị đoạt đi nên ngoài miệng mặc dù ca ngợi nàng nhưng trong lòng thì ghen tị đến chết.

Liên Kiều mỉm cười thần nhiên trả lời: “Liên Kiều chỉ là một thôn phụ lỗ mãng, tướng mạo bình thường, không làm cho các vị hết bỏ đã nên vui mừng rồi, Thượng phi mới là ngôi sao sáng như ngọc, dung mạo còn tuyệt thế hơn so với thiên tiên a.”

Một phen tán dương đã làm cho Thượng phi cười đến run rẩy cả người: “Liên thái y sao có thể nói vậy.”

Người lại quay qua nhìn Hoàng thượng nũng nịu nói: “Hoàng thượng hôm nay đại yến quần thần Mặc Đại xin nhảy một đoạn khổng tước vũ trợ hứng cho Hoàng thượng, được không?”

Lão hoàng đế cười đến mị mắt: “Khó có được ái phi có nhã hứng như vậy, vậy làm phiền ái phi.”

m nhạc vang lên, Mặc Đại thượng phi liếc mắt cho Lão hoàng đế một cái mị nhãn, một làn gió thơm bay qua người đã đi tới chính điện.

9. Chương 15-16

Chương 15: Cung yến 2

Tối nay, Mặc Đại mặc y phục màu xanh biếc đính kim tuyến lộ ra tề trang (*Cào cào: cái yếm), thực phù hợp với khổng tước vũ. Hơn nữa thắt lưng lại mềm mại, chiếc cổ dài tinh tế, người như vậy quả nhiên có thể múa ra một khổng tước vũ linh động nhẹ nhàng. Giữa khán đài Mặc Đại hoặc đứng hoặc nằm, hoặc xoay hoặc nhảy, trong chớp lát dừng lại, hai tay ôm lấy thân giống chim tước đang sợ hãi, chớp lát lại mở tay ra nhảy lên không trung như được tự do không bị gì ngăn trở. Mọi người ở đây đều nhìn không rời mắt, trầm trồ khen ngợi. Cuối cùng là một vòng lại một vòng

xoay tạo thành dải màu xanh biếc xinh đẹp mê người. m nhạc dừng lại, thân hình đang xoay tròn cũng dừng lại, toàn bộ vũ đạo lưu loát liền mạch kết thúc, đại diện tuôn ra những tràng pháo tay nhiệt liệt.

Mặc Đại rất đắc ý, ngẩng cao đầu, trên mặt là một vẻ mỉm cười thắng lợi lại vụng trộm liếc mắt bí hiểm nhìn Mục Sa Tu Hạ rồi lại đi về phía Hoàng đế. Đi ngang qua Liên Kiều lại cho nàng một cái nhìn khinh miệt. Liên Kiều dở khóc dở cười, không biết mình khi nào thì đắc tội với nữ nhân này.

“Hoàng thượng, thấy Mặc Đại như thế nào?” Mặc Đại nũng nịu nhào vào lòng Hoàng thượng làm nũng.

Hoàng đế vỗ về lưng nàng, vui vẻ cười nói: “Hảo, võ thuật của Mặc Đại không ai so bì được”. (*Cào cào: kỹ thuật nhảy múa)

Mặc Đại mỉm cười liếc về phía Liên Kiều: “Hôm nay cao hứng như vậy, Hoàng thượng, thần thiếp có đề nghị nhỏ này.”

“Ồ? Ái phi không ngại nói cho trẫm nghe một chút chứ?” Hoàng đế hưng trí.

Liên Kiều khẽ nhủ mảy, ánh mắt của Mặc Đại thượng phi này làm cho nàng có dự cảm không tốt, quả nhiên...

“Mặc Đại rất muốn biết Liên thái y trừ bỏ y thuật cao siêu còn có thêm sở trường gì nữa. Không bằng thỉnh nàng cũng cho chúng ta một tiết mục biểu diễn đi, cũng làm cho Mặc Đại đại khai nhãn giới a.”

“Chuyện này...Liên thái y?” Hoàng đế có chút khó xử nhìn về phía Liên Kiều.

Liên Kiều thầm cười lạnh, Mặc Đại quả nhiên tâm địa không tốt, biểu hiện lại quá rõ ràng, thật sự là một nữ nhân ngu ngốc. Không nhìn lại mặt nàng đi, nghĩ nàng thật sự dễ bị người ta khi dễ sao, hừ.

Thản nhiên cười, Liên Kiều bình tĩnh tiếp nhận: “Được thượng phi nương nương để mắt, tiểu nữ xin bêu xấu.”

Quay người lại, nàng yên lặng đi đến trước mặt Mục Sa Tu Hạ mỉm cười nói: “Điện hạ có thể cho mượn loan đao dùng một chút không?” Toàn bộ đại điện có thể đeo binh khí trừ bỏ thị vệ đang ẩn thân chỉ có một người là Mục Sa Tu Hạ. Hơn nữa ngoại trừ lần đầu tiên nhìn thấy hắn dùng là kiếm thì những lúc còn lại đều là loan đao.

Mục sa tu hạ nhìn nàng, ánh mắt bén nhọn chợt loé, cúi xuống bội đao bên hông ném cho Liên Kiều.

Liên Kiều mỉm cười tiếp được bội đao, nàng điềm nhiên nói tạ ơn. Tiếp đến lại đến bên nhạc sĩ nói nhỏ vài câu, sau đó chậm rãi đi vào giữa đại điện. Mọi người chăm chú nhìn nàng, đem một góc váy buộc lại bên hông, lộ ra đôi chân trắng ngọc ngà thon dài, cởi bỏ giày, chân trần mang theo tiếng kim linh dễ nghe càng tôn thêm đôi chân phần nộn như đôi ngọc sinh đôi đang lộ ra trước mặt mọi người. Đôi mắt đẹp lưu chuyển, mị thị lướt qua mọi người trong điện. Hành động của nàng làm cho hoàng thân quốc thích, vương công quý tộc, quần thần đều hít vào một ngụm lạnh khí. Cách Tát Quốc tuy rằng dân phong phóng khoáng, nữ tử mặc tương đối lộ liễu nhưng ít có nữ tử nào dám trước mặt công chúng làm ra hành động khiêu khích như vậy. Mọi người đều nín thở không biết bước tiếp theo nàng muốn làm gì.

Lướt mắt nhìn mọi người, Liên Kiều ngẩng đầu nhìn lên Hoàng đế đang ngồi trên cao: “Hôm nay quân thần cùng vui, tiểu nữ cả gan bêu xấu, vũ một khúc đao phong giúp vui, mong rằng thượng phi nương nương ch một chút.”

Từ nhỏ đi theo ông nội học tập, nàng không chỉ học y thuật cũng học thêm một ít võ cường thân kiện thể, tỷ như: mộc lan quyền, mộc lan kiếm, thái cực quyền, tuy trên tay giờ là loan đao so với đại đao trước kia không giống nhưng cũng không làm khó được nàng, đối thế cầm đao, phối hợp thêm quyền pháp, kiếm pháp, không cần chiêu chiêu tinh diệu chỉ cần vũ đẹp là được.

m nhạc vang lên, tiếng đàn cổ xưa mang theo một vùng trời mênh mông, Liên Kiều chậm rãi nâng chân lên xoay ra nhảy lên. Loan đao trong tay kim quang phát ra ánh sáng nhập nhòa, làm những người trong điện im lặng nín thở nhìn ánh sáng chói mắt đó.

Bỗng nhiên tiếng đàn tăng nhanh nhịp độ, như thiên binh vạn mã hùng hổ như thác nước mạnh mẽ chảy xuống từ núi cao, trong điện Liên Kiều tựa hồ đang ngủ say giờ bừng tỉnh, một cái xoay người, kim quang trong tay tung bay, tóc dài bay lên, khảm, thứ, đằng, na, chỉ, điểm, phách, phá (*Cào cào: bổ xuống, nhảy lên, di chuyển, đâm, chẻ, chém<tóm lại là các tư thế của đánh kiếm>), loan đao trong tay nàng biến ảo ra vô số chiêu thức, nhanh nhẹn mạnh mẽ, hào hùng, kỹ thuật của nàng làm kinh diễm toàn điện. Theo tiếng đàn lúc nhanh lúc chậm, lúc mềm mại lúc mạnh mẽ, loan đao trên tay cũng chợt nhanh chợt chậm, chợt nhu chợt cương.... Màu vàng chói mắt xoay người bay lên, từ ánh mắt có thể biến ảo thành vô số bóng hình xinh đẹp khác nhau, có tàn nhẫn, có lạnh lùng, xinh đẹp, nhu hoà, linh hoạt, yếu đuối, thanh tú, hoang dã...

Cuối cùng tiếng đàn dần dần nhẹ nhàng trở lại, quay về một khung trời mênh mông rộng rãi, Liên Kiều cũng từ vô số phân thân chậm rãi quay về chính thể, cuối cùng một cái nhảy lên nhẹ nhàng chậm rãi thu hồi lại như lúc ban đầu. Tiếng đàn dừng mà Liên Kiều tựa như biến thành pho tượng lẳng lẳng đứng giữa đại điện, hết thấy mọi người tựa như đang nhìn thấy ảo giác, cái gì cũng chưa từng diễn ra.

Toàn bộ đại điện đắm chìm trong một mảnh yên tĩnh, quên mất vỗ tay, quên luôn hô hấp...

Không biết là ai quát một tiếng hạo đầu tiên, nháy mắt trong điện tuôn ra tiếng vỗ tay như sấm, cùng với thanh âm ủng hộ, mọi người kim lòng không đậu đứng lên tại chỗ dùng sức vỗ tay thật lâu, tay đau cũng không có cảm giác.

Nhìn qua nhìn lại, Mặc Đại tức giận đến tái mặt. Nhìn qua Hoàng đế giả ý đau đầu, oán hận rời khỏi đại điện. Tuy rằng cảm thấy có chút thống khoái nhưng vẫn có chút hối hận mình đã lỗ mãng, trải qua chuyện lần này, nhất định Mặc Đại càng hận nàng thấu xương, tương lai cũng nên cẩn thận, nữ nhân này không thể không phòng ngừa.

Đem loan đao đưa tới trước mặt Mục Sa Tu Hạ: “Đa tạ.

Hắn nhẹ lướt mắt nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Nữ nhân chạm qua ta không cần.”

Hứ, tự cao, Liên Kiều sờ sờ mũi, thất vọng đem đao thu hồi. Bỗng nhiên nghĩ đến buổi tối đáng sợ mấy ngày trước, nàng ngẩn đầu định hỏi hắn chuyện Điệp Tiên nhưng sợ chung quanh có nhiều người nên đành há miệng rồi ngậm lại nuốt xuống. Hành lễ với Mục Sa Tu Hạ rồi xoay người rời đi.

Phía sau, Mục Sa Tu Hạ chau mày nhìn chăm chú vào bóng dáng nàng, híp mắt lại không lên tiếng.

Quần thần ở trong cung yển cùng hoàng đế khen ngợi không ngớt cùng tiếng cười vui vẻ cũng đạt tới cao trào...

Gió đêm nhẹ nhàng thổi đi những đám mây che đi ánh trăng, đem ánh sáng màu thủy ngân toả ra trên mặt đất. Tránh đi yển hội náo nhiệt, Liên Kiều bước chân trần đi trên những tảng đá lót trong hoàng cung, lạnh thấu xương nhưng so với ánh sáng trên ngọn đèn trong điện toả ra cùng với tiếng cười trong trẻo nhưng lạnh lùng kia càng làm nàng thấy tốt hơn thư thái hơn, được hít thở gió đêm mang theo hương cỏ xanh.

“Người muốn nói gì?” m thanh trầm thấp hùng hậu mê người đột nhiên vang lên sau lưng nàng.

Liên Kiều kinh hãi xoay người, Mục Sa Tu Hạ đang đứng phía sau cách nàng hai thước hờ hững đạm nhiên nhìn nàng.

Thần nàng ngây ngốc không hiểu phản ứng như thế nào, hắn nhíu mi, có chút mất kiên nhẫn: “Vừa rồi trong điện không phải người có chuyện muốn nói với bốn vương sao?”

Khi được hắn nhắc nhở nàng mới nhớ đến, vừa muốn há mồm lại cố kị nhìn trái nhìn phải, chỉ sợ có người nghe lên.

“Trong vòng một trăm bước không có người.” Nhìn ra nàng đang băn khoăn hắn hạo tâm nói. Chết tiệt, mình lại đối với nữ nhân này vàng ngày càng có kiên nhẫn.

Liên Kiều ho nhẹ vẻ xấu hổ: “Là như vậy, mấy ngày trước đây ta gặp một người, hắn biết ta, còn gọi ta là Điệp Tiên.” Im lặng nhìn sắc mặt hắn lại nhìn không ra có thay đổi nào, thật là biết kiềm chế.

Hắn bất động thanh sắc, nàng chỉ còn cách tiếp tục nói: “Hắn còn nói đại nhân muốn ta trộm đồ vật gì đó, nhưng là ta không biết người nọ gọi đại nhân là ai, càng không biết phải trộm cái gì.”

Mục Sa Tu Hạ khoé miệng trào phúng nhếch nhếch lên, mâu trung tàn khốc chợt loé, rốt cục cũng có phản ứng: “Vậy người nói thế nào?”

Liên Kiều nhún vai nói: “Còn có thể thế nào? Hắn tùy lúc có thể lấy mạng của ta, ta đương nhiên chỉ có thể tạm thời trấn định hắn, đáp ứng yêu cầu của hắn.”

Mục Sa Tu Hạ khoanh hai tay trước ngực, thần nhiên tựa vào hành lang, khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng bang quơ nói: “Việc này người nên bẩm báo cho Hoàng thượng, vì sao tới tìm ta?”

Hắn chắc chắn là hồ ly, tu luyện thành tinh, nói một câu là đâm vào tử huyệt của người ta, Liên Kiều trong lòng căm giận, ngoài miệng vẫn là cười cười lấy lòng: “Còn không phải bởi vì ta đột nhiên nhớ tới điện hạ cũng từng hỏi ta có nghe tên Điệp Tiên này. Ta nghĩ điện hạ có thể có chút manh mối.”

Nói xong lại chờ mong nhìn về phía hắn, mắt to cố gắng tỏ ra vô tội mà cũng vô hại nhìn hắn.

“Không biết”.

“Aiz?”

Chương 16: Người lạ

“Gian trá, gian trá, gian trá. Đệ nhất gian trá...”

Y Mã cùng Tiểu Đức tử hai mặt nhìn nhau nhìn người trước mặt bọn họ cả đêm không ngừng mắng hai chữ gian trá, tức giận nắm tóc đảo vòng quanh phòng chính là Liên đại thái y của họ, không biết nàng mắng tên đệ nhất gian trá kia rốt cuộc là ai, càng không biết đêm nay rốt cuộc là ai ăn gan hùm mật g

u, dám đắc tội với người tâm phúc nhất hiện tại của Hoàng thượng a.

“Liên cô nương...” tiểu Đức tử nhỏ giọng la lên một chút.

“Gì chứ?” đôi mắt mọng nước thật to hung hăng trừng tiểu Đức tử, dọa hắn sợ rụt cả cổ lại, không dám phát ra âm thanh.

“Hừ, tiểu nhân gian trá xảo quyệt, hắn cố ý, cố ý làm khó ta, ta chết có chỗ nào tốt cho hắn chứ?”

“Cô nương...” Y Mã kinh hô, không ngăn miệng nàng đang nói hươu nói vượn thái y đại nhân này cái gì cũng tốt chỉ là không kiêng kị gì cứ nói ra ngoài miệng, hại bọn họ mỗi ngày đều lo lắng sợ hãi.

Liên Kiều tâm phiền ý loạn phát phát tay: “Tránh ra, tránh ra, đừng phiền ta, ruồi bọ các ngươi bay xa một chút”.

“Cô nương...cô nương...” Tiểu Đức tử cùng Y Mã ủ khuất kêu lên, nhìn thấy nàng giơ lên cái cối đá dùng giã thuốc liền sợ tới mức chạy ra ngoài suýt ngã.

An tĩnh.

Ngồi lại trước bàn, một tay chống cằm, một tay một chút lại một chút giã vào thuốc trong cối, suy nghĩ đến xuất thần.

Xem ra tình huống trước mắt có chút nguy hiểm, cái tên thần bí kia không biết khi nào thì xuất hiện, hắn hiển nhiên xác định nàng là Điệp Tiên không nghi ngờ, mà tổ chức thần bí phía sau là mối nguy hiểm vô hình lớn. Vốn tưởng rằng đem sự tình nói cho Mục Sa Tu Hạ biết có thể trợ giúp một ít, không nhiều cũng sẽ có thêm manh mối, nào ngờ nhấn lại đi bỏ của chạy lấy người, hoàn toàn không ngó ngang gì đến nàng, quả nhiên là lãnh khốc mà, biết có gian tế lẫn vào mà vẫn thờ ơ, xem ra hy vọng phá sản rồi.

Trước có sói, sau có hổ, chạy không thoát, trốn cũng không thoát. Nàng nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ mệnh yếu tại đây? Trong lòng sầu muộn lại không tìm thấy biện pháp giải quyết khốn cảnh trước mắt, có lẽ phải đi bước nào xem bước nấy thôi.

Hôm nay là ngày Liên Kiều ra chẩn bệnh cho dân chúng, từ sáng sớm ngoài cửa y quán đã thấy một hàng dài xếp hàng chờ sẵn, tuy rằng bệnh nhân rất nhiều, bất quá tất cả mọi người cũng im lặng ngồi trước cửa, trật tự yên tĩnh, không chen ngang, không ồn ào, không có hiện tượng xấu, rất văn minh.

Xe ngựa của Liên Kiều từ xa xa đến đã thấy già trẻ lớn bé canh trước y quán đồng loạt đứng dậy, đối với nàng đang bước xuống từ xe ngựa cung cung kính kính hành lễ.

Liên Kiều cười cười, chào mọi người rồi đi vào y quán.

“Mọi người xếp thành hàng, từng người một, bệnh nặng có thể khám gấp.” Tiểu Đức tử ở phía sau nàng chào rồi tuyên bố giờ chẩn bệnh bắt đầu.

Bận việc cho tới giờ ngọ, buông viết xuống, tay như muốn đứt ra luôn. Bên ngoài dân chúng vẫn còn rất nhiều, xếp một hàng dài còn chưa rút ngắn được.

“Cô nương, ngài nghỉ ngơi chút đi, dù sao nhiều người như vậy một chỗ cũng không xong, không bằng ăn cơm trước đã trong>. Y Mã tay chân lanh lẹ dọn xong bàn ăn, chờ nàng lại dùng cơm. Thái y đại nhân của bọn họ thật đúng là thú vị, ăn cơm không cần dùng tay, lại dùng hai cái cây gỗ tinh xảo gấp thức ăn, nhìn thật phiền toái.

Ngẫm lại cũng đúng, nhiều người như vậy sớm hay muộn đều như nhau.

“Được rồi, ăn cơm đi”. Liên Kiều đứng dậy đi đến trước bàn cơm, cầm lấy chiếc đũa vừa muốn gấp thức ăn chợt nghe bên ngoài có chút ồn ào, không khỏi ghé mắt nhìn ra ngoài.

Ngoài cửa có ba người nam nhân xa lạ, quần áo có vẻ là hàng tốt, không giống dân chúng bình thường. Trong đó một người khí chất thực đặc biệt, cầm cương nghị, gương mặt góc cạnh rõ ràng, đôi môi mỏng, mũi thẳng, mày kiếm, nhìn thế nào cũng là thuộc loại nam tính, lại cố tình sinh ra một đôi mắt xé đem chính thể đánh vỡ, khiến cho người này thoát nhìn cương mãnh lại âm nhu, mà hai loại khí chất này vốn không hoà hợp với nhau nhưng lại rất thoả đáng mà hoà hợp trên cơ thể hắn, loại này vừa chính vừa tà là loại có lực hấp dẫn trí mạng a. Hai người đi kế bên khí thế trên người cũng thấp hơn rất nhiều, rõ ràng là người hầu.

Lúc này Tiểu Đức tử tức đến mặt đỏ tai hồng, phát điên nói: “Các người dựa vào cái gì không xếp hàng? Tới nơi này xem bệnh đều phải xếp hàng. Ai quản chủ tử người là ai, cho dù là hoàng thân quốc thích muốn cô nương chúng ta chẩn bệnh cũng phải hẹn trước.”

Một người hầu nhìn Tiểu Đức khinh miệt nói: “Người chỉ là hạng tiểu dân, dám xuất khẩu cuồng ngôn, vương chúng ta..”

“Mặc.” Nam tử có đôi mắt phượng nhẹ nhàng gọi hắn, người nọ lập tức ngoan ngoãn cầm miệng. Lại mỉm cười nhìn về phía Tiểu Đức tử, hữu lễ: “Hạ nhân lỗ mãng, va chạm tiểu ca, có chỗ nào thất lễ mong rằng thông cảm.”

Tiểu Đức tử cũng là có mắt nhìn người, đã sớm nhìn ra lai lịch người này không nhỏ, người ta đã cho cái thang rồi cũng nên thuận thể mà leo xuống thôi.

“Công tử đừng trách, chủ yếu là người xem này người chẩn bệnh nhiều lắm, các người cứ xông tới như vậy, ta sợ mọi người không phục.”

Nam tử mang theo nụ cười nho nhã như trước, không nhanh không chậm nói: “Chúng ta ở đây chờ người cũng được.”

“Công tử, Liên cô nương cho mời.” Y Mã lịch sự đứng ở

Chỉ liếc mắt xem cũng biết ba người này thân thể đều vô cùng tốt, ăn ngon ngủ được, không bệnh tật. Liên Kiều cũng có chút tò mò, muốn nhìn xem rốt cuộc trong hồ lô bọn họ chứa thuốc gì, nên để Y Mã kêu bọn họ vào.

Đôi mắt phượng của nam tử kia thật lợi hại, tuy rằng không cố ý nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác sắc bén vô cùng. Giờ phút này ánh mắt ấy đang tinh tế đánh giá nàng.

“Công tử họ gì? Đến hàn xá cầu y sao?” Liên Kiều ra vẻ ngây thơ cũng lễ phép hỏi.

Đôi phượng nhãn vừa lộ ra vẻ tươi cười mê người vừa thu hồi ánh mắt đang đánh giá nàng, kính cẩn nói: “Tại hạ họ Long, tên một chữ Tiêu. Hôm nay đặc biệt đến bái phỏng, không cầu y hỏi được, nghe được cô nương y thuật trác tuyệt, tâm địa Bồ tát, muốn được chiêm ngưỡng phong thái cô nương thôi.”

Người này không thành thật, thu lại nét mặt tươi cười, nàng nghiêm mặt nói: “Giờ đã thấy được rồi vậy nên làm thế nào đây?”

Người nọ hơi ngạc nhiên, không dự đoán được Liên Kiều lại hỏi như vậy, lập tức ý cười càng sâu: “Trăm nghe không bằng một thấy, Liên cô nương thật sự đã cho Long một ấn tượng sâu sắc a.”

“Quá khen”. Liên Kiều ôn hoà đáp lại, chờ phản ứng của đối phương.

Long Tiêu nhìn quanh sau đó ánh mắt dừng lại trên người Liên Kiều nói: “Liên cô nương, y quán bố cục thật hợp lý, phân loại chính xác chỉ nhìn sơ cũng biết bố cục y quán đã nói lên được Liên cô nương thật sự là có kiến thức hơn người.”

Nàng cười nhìn hắn nhưng không nói, nhìn hắn làm như thế nào để diễn trọn vai này.

Quả nhiên hắn còn nói: “Tại hạ cũng là gia truyền nghề y, muốn cùng cô nương luận bàn, hy vọng được chỉ giáo.” Xem xem, đúng là giấu đầu lòi đuôi.

“Không dám không dám, Long công tử hắn là cũng nhìn thấy bên ngoài có nhiều người chờ xem bệnh, công tử quý nhân bận rộn, tiểu nữ tử không tiện quấy rầy.” Còn muốn bàn luận, thật muốn đem cái đồ ngốc này ra bằm chặt rồi ném ra ngoài quá.

Nhưng mà hình như cũng không dễ dàng đuổi cổ hắn đi như vậy, lại nghe hắn nói: “Kỳ thật cô nương thân mình có chút dị thường, Long mỗ cả gan, có thể hay không cho tại hạ bắt mạch giúp cô nương

Liên kiều trong lòng trầm xuống, bất giác ghé mắt nhìn hắn, người này bình tĩnh tự nhiên, cố thu lại ánh mắt sắc bén, bí hiểm của mình. Hắn không phải đã nhìn ra cái gì chứ. Tuy rằng từ khi hồn phách bám vào thân thể này đến nay không xuất hiện trục trặc gì, nhưng lời nói của người này làm nàng có chút khẩn trương, chẳng lẽ bản thân mình có cái gì không hợp lý, nhưng lại không cảm giác được là có chỗ nào.

Hít một hơi thật sâu, Liên Kiều quả quyết nói: “Vâng, làm phiền công tử.” Dù sao bị xem một chút cũng không chết.

Chậm rãi kéo ống tay áo lên, hắn gắt gao nhìn nàng lộ ra cổ tay trắng muốt như ngọc, nàng nhú mi, người này ánh mắt thật quá trắng trợn đi, tay nàng xem tốt như vậy sao? Nhịn không được buông tay áo xuống, người nọ thấy thế lại bước tới lập tức đem tay áo nàng kéo cao lên, lộ ra cánh tay phần nộn.

“Cô nương.... Người làm gì vậy.” Y mã cùng Tiểu Đức đồng thời lên tiếng. Lại bị hai người hầu kia ngăn lại.

Liên Kiều cũng cả kinh, không nghĩ tới hắn đột nhiên ra tay. Muốn tránh thoát kiểm chế nhưng lại như thế nào cũng không thể động đậy.

“Buông tay.” Nàng quát khẽ, trong lòng tức giận, tự trách mình dẫn sói vào nhà.

Người nọ gắt gao nhìn chằm chằm cánh tay nàng, rồi sao đó mới chậm rãi chuyển ánh mắt nhìn lên gương mặt nàng, nheo mắt nhìn nàng, đột nhiên buông tay, quay người lại đi nhanh ra ngoài.

Liên Kiều kinh hãi chưa định hồn, tim thình thịch đập nhanh đến khi hắn biến mất, trong đầu đầy đặc ánh nhìn của hắn lúc rời đi.

Hắn rốt cuộc là ai? Nàng cảm thấy được mình như đang bị một lực lượng vô hình cuốn mình vào một trận lốc xoáy.

10. Chương 17-18

Chương 17+18: Đặc phái viên

Hai ngày nay Liên Kiều trước sau vẫn vì cái tên nam tử mắt phượng kia đột ngột đến y quán mà cả người cảm thấy không thoải mái, ánh mắt hắn nhìn nàng làm nàng nổi cả da gà.

Y Mã ôm gói thảo dược đi vào thái y viện, liền nhìn thấy Liên Kiều ngồi ở trước sảnh không biết đang làm cái gì đó kỳ kỳ quái quái.

“Cô nương, người đang làm gì vậy?” Y Mã tò mò hỏi.

“Ám tiên.” Liên Kiều trả lời mà đầu cũng không nâng lên. Mấy ngày nay gặp quái nhân, không làm ám khí phòng thân thì khó giữ được cái mạng nhỏ này nha.

“Đó là cái gì vậy?” Y Mã vẫn rất ngạc nhiên, chủ tử trả lời như vậy cũng như chưa nói, nàng nghe hoàn toàn không hiểu.

“Dùng để giết người.”

“A” Y Mã kêu lên một tiếng sợ hãi, ngơ ngác ngác nhìn chủ tử của mình. Lập tức lại bất đắc dĩ thở dài, trong lòng đem cái tên sắc lang chết tiệt mà hai ngày trước khi để tiểu thư mắng cho thối đầu. Nếu không vì hắn, người ôn nhu xinh đẹp, thần thông quảng đại, không gì làm không được Liên đại thái y như thế nào vẫn rầu rĩ không vui chút, còn làm loại đồ nguy hiểm này để phòng thân. Buông thả được xuống, Y Mã tiến đến trước mặt Liên Kiều, cố ý nở ra một nụ cười thật tươi.

Liên Kiều liếc nhìn nàng, tức giận nói: “Gì chứ, sao lại cười gian tà như vậy?”

Y Mã vẫn như cũ, ngọt ngào cười nói: “Tiểu thư, nghe nói sứ giả Lương quốc đến, Hoàng thượng bãi yến ở Quỳnh Hoa điện đó.”

Tặng cho nàng ta một cái nhìn xem thường, Liên Kiều nói giọng mang theo buồn bực: “Không phải chuyện của ta.”

Y Mã không tha, tiếp tục nói: “Nghe nói sứ giả Lương quốc cũng có địa vị rất lớn, là đệ đệ của Hoàng đế Lương quốc, là một vị vương gia nha. Hơn nữa ta còn nghe nói, vị vương gia này bộ dạng anh tuấn bất phàm, còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, uy vũ hơn cả nam nhân nha.”

Aiz, tiểu nữ hài thật là dễ dàng bị tuấn mỹ nam tử làm ảnh hưởng cực độ a.

Liên Kiều lại tặng tiếp cho nàng một ánh mắt xem thường lớn hơn, lạnh lùng nói: “Vậy gọi là yêu nhân.”

Ai nha, tiểu thư của các nàng sao không có một chút lòng hiếu kỳ nào hết vậy. Nàng đã sử dụng hết các tính từ để hình dung, vậy mà Liên đại thái y vẫn không có phản ứng a. Có phải có vấn đề gì hay không? Mặc kệ, cao nhân đều cao cao tại thượng, với chỉ số thông minh của nàng không cách nào lý giải được suy nghĩ của tiểu thư nhà nàng a, vẫn là nên ngoan ngoãn đảo được đi.

Tối mới vừa cơm nước xong, Liên Kiều chuẩn bị đi ngủ sớm một chút, không ngờ tới Phú công công lê một thân thịt béo đi vào thái y viện, triệu nàng đến Quỳnh Hoa điện. Ba chân bốn cẳng chạy qua nhờ Y Mã giúp đỡ một chút về cách ăn mặc, liền vội vàng đi theo Phú công công.

Dọc theo đường đi Liên Kiều nghĩ đến cái gọi là Hoàng đế triệu kiến, kỳ thật là cái tên sứ giả Lương quốc kia nghe nói Cách tát quốc có một nữ thần y nên muốn gặp thôi. Hừ, nàng cũng không phải tam bồi, kêu đến là đến, hoặc là mèo hay chó kêu là đến ngay. Nàng làm đại thái y vậy mà cũng phải bất lực.

Trong lòng căm giận, đi vào Quỳnh Hoa điện. Xa xa đã thấy lão Hoàng đế ngồi trên chủ vị, bên trái là Mục Sa Tu Hạ, kế đến là Trát Nhân Tây, tiểu tử này bình thường cũng không tham gia loại tụ hội chính trị này, hôm nay mặt trời mọc hướng tây hả?

Hướng ánh mắt về phía bên phải, một thân nam tử măng bào hoa phục tử lan (Cào: áo bào màu lan tím), chậm rãi quay sang phía nàng, một đôi mắt phượng hút hồn người.

“Là người?” Liên Kiều kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới nam nhân kia lại xuất hiện ở hoàng cung.

Long Tiêu lại nở nụ cười: “Là ta”

Liên Kiều cố gắng bình tĩnh, định tâm lại, bước vào trong điện, nhẹ nhàng quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Hoàng đế bệ hạ, Thái tử điện hạ, Nhị điện hạ.”

Hoàng đế nét mặt hiền hoà chuẩn cho nàng bình thân xong mới nói: “Liên thái y biết Tiêu Dao vương?”

Liên Kiều hạ mi, bình tĩnh nói: “Từng gặp qua một lần.”

“A?” Lão hoàng đế hưng trí: “Các người gặp qua khi nào?”

Long Tiêu đứng dậy nói: “Hai ngày trước, đi ngang qua ngoại y quán của Liên thái y nên vào trong ngồi chốc lát.”

Hoàng đế cao hứng nói: “Liên thái y là người được dân Cách Tát quốc chúng ta kính yêu a.”

“Đúng vậy, ngay cả Hoàng đế Đại Lương chúng ta cũng nghe đến tên tuổi vang dội của Liên thái y.”

“Vậy sao?” Hoàng đế cười ha ha, nhìn về phía Liên Kiều nói: “Thanh danh ái khanh đã truyền xa như vậy, ngay cả trẫm cũng phải cam bái hạ phong.”

“Vi thần không dám.” Liên Kiều nhẹ cuối đầu, aiz, lễ tiết cung đình thực làm khổ người ta mà, người bình thường cũng bức đến điên luôn, may mắn là bản thân còn chịu được, hy vọng đừng xảy ra chuyện gì.

“Trẫm mệt rồi, các người còn trẻ tuổi cùng ở lại tán gẫu đi.” Hoàng đế rời đi, để lại Thái tử, Nhị hoàng tử, Long Tiêu và Liên Kiều.

Khoé miệng Mục Sa Tu Hạ gọi lên nói: “Tiêu Dao vương vẫn khỏe?!”

Ánh mắt Long Tiêu đầy thâm ý liếc nhìn Liên Kiều một cái rồi nói: “Thái tử điện hạ, người có cảm thấy được Liên thái y rất giống một người?”

“A?” Mục Sa Tu Hạ cố ý kéo dài âm thanh nói: “Là ai?”

Long Tiêu vẫn nhìn chằm chằm vào Liên Kiều, cho tới bây giờ, hắn vẫn không thể xác định được một việc.

“Điệp Tiên.” Long Tiêu tuôn ra tên này khiến Liên Kiều chấn động, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Long Tiêu, rồi lại càng hạ thấp đầu.

Mục Sa Tu Hạ nhíu mi, tựa như đang lục tìm lại nơi nào đó xa xôi trong trí nhớ, thật lâu mới nói: “A, là nàng, ta nhớ ra rồi, đó là thọ lễ Tiêu Dao vương tặng cho ta.”

Long Tiêu càng cười đến sáng lạng: “Nàng kia, có hợp với sở thích của điện hạ.”

Mục Sa Tu Hạ cũng cười, cười đến lạnh lùng: “Rất có công phu hầu hạ nam nhân.”

Ách, không phải chứ, hai nam nhân này, dám ở trước mặt nàng đàm luận Ngọc nữ tâm kinh(nguyên văn: Ngự nữ tâm kinh), mặt không đỏ, khí không suyễn, chẳng lẽ đã xem nàng như họ? Không nhớ rõ trước kia từng nghe ai nói qua, nam nhân nói chuyện cùng nhau ngoại trừ chính trị thì là nữ nhân, những lời này quả là không sai chút nào.

Long Tiêu cười nói: “Ta nhớ rõ, Điệp Tiên là vũ nghệ số một ở Lương quốc, Thái tử điện hạ có thể đem sở yêu trong lòng thỉnh ra biểu diễn cho chúng ta xem một khúc? Cũng là giải bớt nỗi nhớ nhà của ta.”

Lam mâu thần nhiên quét về phía Long Tiêu, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Chỉ sợ nguyện vọng của Vương gia không thể đạt thành.”

“Sao?”strong> Long Tiêu kéo dài âm, chờ hắn giải thích.

“Nàng đã chết.”

Lòng Liên Kiều trầm xuống, nâng mắt nhìn Mục Sa Tu Hạ, nhìn không ra trong đáy mắt hắn là đùa cợt hay là tiếc hận.

Long Tiêu lại dị thường bình tĩnh nói: “Vì sao?”

Mục Sa Tu Hạ nhìn vào hai mắt Liên Kiều, giống như xuyên thấu nàng: “Nàng trộm một vật của ta rồi chạy, đã chết trên sa mạc.”

“Làm sao biết được nàng thật sự đã chết?”

“Khi nàng chạy trốn thị vệ của ta theo sát sau đó, là tận mắt thấy nàng chết giữa sa mạc.”

Thân thể Liên Kiều hơi run rẩy, nghe Mục Sa Tu Hạ nói như là đang luận về thời tiết lại dường như là tự thuật, nàng thực sự khó có thể tưởng tượng, một nữ nhân có quan hệ xác thịt với hắn cũng coi như có chút tình người đi, aiz, chỉ vì trộm đồ của hắn mà hắn lại có thể trở mặt nhìn nàng đi tìm chết, hờ hững nhìn vào sinh mệnh của nàng biến mất trên sa mạc mờ mịt. Sao mà tàn nhẫn, lãnh huyết như vậy.

Nàng rốt cục biết Điệp Tiên, cũng chính là kí chủ của nàng có vận mệnh thực đáng buồn, một nữ nhân đáng thương. Bị nam nhân xem như lễ vật đưa qua đưa lại, đến cuối một chút thương hại cũng không nhận được từ người nam nhân của mình. Lúc nàng chết nhất định là rất tuyệt vọng và cũng rất đau đi.

Long Tiêu gật gật đầu nói: “Xác thực nàng đáng chết.” Tiệp đà nhìn về phía Liên Kiều nói: “Liên thái y tú ngoại huệ trung, y thuật trác tuyệt, bổn vương trong lòng áy náy, sao lại đem một nữ nhân đề tiện như vậy đánh đồng cùng Liên thái y, mong rằng Liên thái y thứ lỗi.”

Liên Kiều thầm giận dữ, ngoài mặt mang theo nụ cười lạnh nói: “Vương gia quá lo lắng, thiên hạ to lớn, không gì không có, người giống người cũng không có gì kỳ quái.”

Lúc này Trát Nhân Tây một mực yên lặng đột nhiên mở miệng nói: “Ta nhớ rõ lần trước khi ở chỗ Vương huynh xem Điệp Tiên khiêu vũ, cánh tay phải của nàng có một cái ấn ký hình hoa mai, không biết trên cánh tay Liên thái y có hay không?”

Liên Kiều oán độc hung hăng trừng mắt nhìn Trát Nhân Tây, tên biến thái này, luôn thích làm cho người ta chán ghét. Bất quá nghĩ lại cũng không phát hiện trên người mình có ấn ký hoa mai gì đâu?

Nhìn Long Tiêu và Mục Sa Tu Hạ không hẹn mà cùng nhìn về phía nàng, nàng cười khổ, tiếp đó chậm rãi giơ cao tay áo của mình, một mảnh trơn bóng. Bất quá động tác này lại làm Liên Kiều nhớ tới lần đầu tiên Long Tiêu nhìn thấy nàng cũng một phen dồn sức kéo tay áo nàng để nhìn cánh tay nàng, giờ mới hiểu là vì xác định thân phận nàng. Nhưng sao Long Tiêu lại biết chính xác ấn ký kia nằm ở nơi đó? Nói không chừng hẳn cùng Điệp Tiên cũng có chút quan hệ. Trời ạ, tiền thân của nàng rốt cuộc đã cùng mấy nam nhân phát sinh quan hệ a. Tử thần kia thực ác, sao lại làm cho nàng lâm vào hoàn cảnh không minh bạch như vậy, nàng mau bắt tinh đi a. Hôm nào nhất định phải tìm Mục Sa Tu Hạ hỏi cho rõ ràng một chút.

Đã là đầu hạ nên buổi tối cũng có chút lạnh. Hoa viên trong thái y viện nguyên bản đang nở rộ hoa nhưng đều bị Liên Kiều nhổ sạch, trồng lên các loại thảo dược. Tưới nước cho thảo dược xong, thấy ánh trăng thật đẹp liền lôi kéo Y Mã ra ngồi ở chòi nghỉ mát kể chuyện ma quỷ, làm cho tiểu nha đầu sợ tới mức la hét um sùm.

“Cuối cùng thế nào?” Y Mã sợ tới mức chết khiếp nhưng nhin không được vẫn muốn biết kết cục.

Mặt Liên Kiều có một nửa ẩn trong tối, một nửa bị ánh trăng chiếu vào có chút ghê rợn.

“Cuối cùng nha—nữ quỷ bám trên người vị chủ nhà, cứ như vậy mà hoà thành một a...” Liên Kiều duỗi thẳng hai tay giả bộ hướng trên người Y Mã nhào tới, nào biết tiểu nha đầu “A” một tiếng kinh hoàng thảm thiết, hai mắt khê đảo ngã ra bất tỉnh.

“Hừ, thật vô dụng.” Liên Kiều cười nhạt. Đứng lên chuẩn bị kêu tiểu Đức lại đem nha đầu vô dụng này khiêng trở về. Giương mắt lên lại vừa thấy trước cửa có một người đang đứng.

“Vương gia thật có nhã hứng đi tản bộ.” Liên Kiều không nóng không lạnh chào hỏi. Vốn muốn làm như là không thấy hắn, lập tức rời khỏi đây. Nhưng nghĩ lại, cảm thấy không cần, hắn tuyệt đối không vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây.

Long Tiêu vẫn lộ vẻ tự cho là tuần tú nhất mà tươi cười nói: “Liên thái y kể chuyện rất thú vị.”

Nàng chớp mắt nhìn hắn, không biết hắn đang nói cái gì.

“Không rõ là sau khi người chết thì có hồn phách hay không, có thể luân hồi hay không, có thể bám vào trên sinh mệnh khác hay không.”

Người này nói chuyện thật kỳ quái, không biết hắn nói cái này là có ý gì, tóm lại Liên Kiều nghe tới liền biết hắn đang có ẩn tâm.

Được rồi, nếu phải thảo luận vấn đề này vậy cho hắn một chút tư tưởng giáo dục mới đi: “Người đã chết lúc sau là dạng gì thật ra ta không biết, nhưng thiện ác hữu báo, báo ứng sẽ xác đáng, người đang làm thì trời đang nhìn. Nhân quả tuần hoàn, không phải là không báo mà thời điểm chưa tới mà thôi.”

“Tuệt, thật sự tuyệt diệu”. Không ngờ rằng hắn lại nhẹ nhàng tán thưởng, buồn nôn, chỉ làm ra vẻ mà thôi.

“Liên thái y, lời nói của nàng thật sự rất sâu sắc .”

Liên Kiều nghiêm mặt nói: “Không dám, vẫn là trị bệnh cứu người thiết thực hơn.”

Long Tiêu gật đầu, hoàn toàn đồng ý với lời nói của nàng: “Y thuật Liên thái y trác tuyệt, không biết vì sư ở nơi nào?”

“Vô sự tự thông.” Muốn nàng nói ra, không có cửa đâu.

Hắn cười: “Liên thái y thật đúng là người thông minh nhất thiên hạ.”

Nàng nghe ra hắn nói là có ý chăm chọc, liền trả lời lại một cách mỉa mai: “Thực tiễn là hiểu biết thực tế chính xác nhất, tri thức trên sách vở nhất định phải là chân lý sao?”

Hắn cười to, con ngươi phát sáng: “Hay cho một câu thực tiễn là hiểu biết chính xác nhất, Liên thái y thật sự là diệu ngữ mệnh mông. Long mỗ bội phục.”

Bội phục còn chưa đủ? Liên Kiều thâm mắng trong lòng.

“Liên thái y nghĩ tới đi Lương quốc phát triển không.”

“Lý do?”

“Lương quốc đất rộng của nhiều, lịch sử lâu đời, khí hậu hợp lòng người, như vậy thì nhân tài như Liên thái y mới có thể tha hồ vận dụng sở trường.”

“Theo ta được biết, thực lực của Cách Tát quốc cũng không thua gì so với Lương quốc, kém hơn chỉ có Phiên quốc mà thôi. Nếu hôm nay ta là thái y của Phiên quốc, Vương gia nói như vậy thật sự có chút hấp dẫn.”

“Tuy nói vậy nhưng Lương quốc ta là một đại quốc mệnh mông rộng lớn, cũng không phải nhất thời mới nổi như Cách Tát quốc, vậy thì sao có thể so sánh bằng?”

Liên Kiều cười lạnh: “Cách Tát quốc đã tâm bưng bưng, đối với Phiên quốc như hổ rình mồi, sớm đem Phiên quốc như vật trong bàn tay, tin tưởng Hoàng đế Lương quốc đã sớm thấy rõ lợi hại trong đó, vì vậy mới phái Vương gia ngài đi sứ Cách tát, nguyên hai quốc thân thiện hữu hảo, chẳng lẽ không phải ngầm đồng ý với sách lược xa thân gần đánh sao? Nếu không phải tâm không lo lắng bản khoản sao lại tự hạ giá trị của mình. Lương quốc thật muốn đến đây sao?”

Từng chữ từng chữ như châu ngọc đổ vào, Long Tiêu lại không dùng được ngôn từ nào chống đỡ, hắn lần đầu tiên cảm thấy nữ nhân trước mắt này đáng sợ, có thể hiểu rõ càng đáng sợ hơn. Một thái y trong thái y viện nho nhỏ lại nhìn thấy rõ phong vân biến hoá, như nắm trong tay mọi điều. Nàng có thật là một thầy thuốc không?

“Liên thái y dường như không phải người Cách Tát quốc.”

“Phải thì sao, mà không phải thì sao?”

Long Tiêu á náy nói: “Đừng hiểu lầm, ta chỉ cảm thấy dung mạo Liên thái y càng nhìn càng thấy giống người Lương quốc.”

Nếu hắn nghĩ hắn biết chi tiết về nàng thì nàng sẽ cho hắn một đáp án: “Ta đã bị trọng thương, tỉnh lại cảm thấy như là đã chết một lần, chuyện cũ trước kia không nhớ chút gì hết.”

“Mất trí nhớ?” Hắn lặp lại lời của nàng, tựa như khó có thể tin được.

“Không sai, là mất trí nhớ.” Liên Kiều lạnh nhạt, “Một người mất đi trí nhớ cũng không phải chuyện xấu, có lẽ ta trước kia sống một cuộc sống cũng không vui vẻ nên trời thương xót cho ta cơ hội sống lại lần nữa. Cuộc sống rất ngắn ngủi, người nhiều hơn việc, không có gì nhìn không ra nghĩ không ra, nên quên thì quên, khi người quên đi hết thấy sẽ phát hiện ra, trên thế giới này không có gì người không bỏ xuống được. Người không cần phải mang nhiều ký ức, làm vậy chỉ thêm mệt.”

Thấy hắn kinh ngạc đến xuất thần, nàng thản nhiên ngẩng ra tiếng đuổi khách: “Muộn rồi, đêm lại lạnh, ở bên ngoài lâu như vậy rất dễ nhiễm bệnh, Vương gia thỉnh sớm đi nghỉ ngơi.”

Ánh mắt Long Tiêu loé sáng, lập tức chậm rãi thu lại, ý cười thâm trầm: “Long mỗ xin thụ giáo.”

“Không tiễn” Liên Kiều xoay người lên lầu, để hắn một mình trong đình viện.

Long Tiêu giương mắt nhìn lên, gian phòng ở lầu hai vừa sáng đèn, trên cửa sổ in bóng một thân ảnh yếu điệu ôn nhu. Nhìn đạo thân ảnh kia, hắn có chút mê hoặc, khẽ lẩm bẩm: “Sớm biết hôm nay như vậy, bổn vương tuyệt không đem người đưa cho bất luận kẻ nào.”

Bên ngoài thành, sa mạc rộng lớn thẳng tắp mà yên tĩnh.

Một đạo bóng đen nhanh một cách quỷ mị, nhẹ nhàng lướt tới, dừng ở dưới tán cây hồ dương.

“Hắc Ly tham kiến đại nhân.”

Sau cây hồ dương một giọng nam trầm thấp vang lên: “Từ ngày hôm nay người phải theo dõi Điện Tiên chặt chẽ từng nhất cử nhất động, có tình huống gì lập tức báo cáo.”

“Dạ”

“Mặt khác, không được làm cho nàng phát hiện người, lại càng không được quấy rầy nàng, đừng cho là ta không biết người và nàng có chuyện xấu gì, hiểu chưa?”

“Tuân mệnh.” Mồ hôi lạnh từ thái dương Hắc y chảy ra.

“Việc đánh cắp Thiên Lang Nha tạm hoãn, ta sẽ phái người khác đi làm.”

“Dạ”

“Còn chưa dứt?”

“Đại nhân, nửa năm,... giải được của ta...”

Một cái bình màu bạc nhỏ bắn ra, người nọ tiếp được, đầu chân mày rớt cuộc cũng thả lỏng.

“Tạ ơn đại nhân, tạ ơn đại nhân...”

“Cút”

Bóng đen lao đi, một người bước ra từ sau cây hồ dương, cũng một thân hắc y che mặt, chính là có một đôi mắt phượng nhiếp làm cho người ta khó có thể quên được.

“Nửa năm, độc của người không phát tác, ngay cả ấn ký hoa mai của độc dược cũng biến mất, trên đời này độc này không có thuốc giải, là được thần y giải hay là người căn bản không phải là Điện tiên?”

11. Chương 19-20

Chương 19: Ngộ thương

Liên tiếp nhiều ngày nay xảy ra nhiều việc làm Liên Kiều quên mất Tô Lạp. Không phải Tiểu Đức nhắc nhở Mạc Y còn nhốt trong lao lý nên xử lý thế nào thì nàng có thể đem bà mẹ hỗn đản kia nhốt đến chết già trong đó luôn, không nhớ nổi là có nhân vật lớn này ở đây nha.

Canh thời gian Hoàng đế bãi triều, Liên Kiều chặn đường Mục Sa Tu Hạ lại,

“Thái tử điện hạ.”

Mục Sa Tu Hạ lạnh lùng nhìn nàng nói: “Chuyện gì?”

“Đã lâu rồi ta không gặp Tô Lạp.” Nàng đi thẳng vào vấn đề rõ ràng.

“Không được.” Hắn cũng một tiếng từ chối rõ ràng.

Liên Kiều vẫn như cũ không từ bỏ ý định, tiếp tục đuổi theo hắn hỏi: “Không gặp cũng được, Điện hạ có thể giúp ta truyền lời không?”

Lá gan nữ nhân này quả là càng ngày càng lớn, Mục Sa Tu Hạ híp mắt lại, hai tay khoanh trước ngực: “Ta được lợi gì?” Nếu nàng muốn luận điều kiện thì hẳn cũng thử nghe xem nàng có cái gì để trao đổi.

Liên Kiều nghĩ nghĩ, buông tay ra nói: “Ta nghèo, hai bàn tay trắng, không có gì gọi là đáng giá, nếu nhất định phải có vật trao đổi ta có thể cho người một lần yêu cầu ta làm một việc.”

Nhìn lên thì thấy đáy mắt hẳn chợt lóe sáng, nàng vội bổ sung nói: “Đương nhiên trừ việc bảo ta đi tìm chết.” (Yu: sao nàng lại học theo kư Trương Vô Kỵ zậy a, thất sách thất sách.)

Hắn cười châm chọc: “Mạng không đáng giá.”

“Vậy giao dịch này người không đáp ứng à?” Liên Kiều bị thái độ không rõ ràng của hắn khiến cho nàng mất kiên nhẫn.

Nàng liếc mắt thì thấy hắn đang thanh thanh thản thản dựa người vào tường nói: “Nói cái gì, nói đi.”

Liên Kiều suy tư một chút rồi nói: “Người chỉ cần hỏi Tô Lạp một vấn đề: Bà mẹ Mạc Y bán đứng Ngạc Lỗ tộc nên xử trí như thế nào?”

Hắn nháy mắt nhìn nàng, không ngờ nàng lại bắt được Mạc Y, càng buồn cười hơn chính là lại dám bảo hắn là người truyền lời, đầu óc nàng có phải bị hỏng ở đâu rồi không.

Liên Kiều nhìn hắn nói: “Ngạc Lỗ tộc ngoài mẹ con Tô Lạp ra không còn người nào khác, người không cần lộ ra ánh mắt kinh dị như vậy nhìn ta, người muốn giết ai ta không xen vào, nhưng người phản bội phải bị trừng phạt. Những lời này truyền hay không truyền, người xem rồi quyết định đi.”

Xoay người định rời đi, lại bị hắn nắm cánh tay kéo lại ngã vào lòng ngực hắn, tiếng nói trầm thấp từ đỉnh đầu nàng vang lên.

“Nữ nhân, nếu đây là thủ đoạn câu dẫn ta thì chúc mừng người, người đã thành công khiến ta chú ý đến người rồi đó.” (Yu: câu này quen thiết, dạo này mấy soái ca thích tự kỷ ghê nơi.)

Nàng bối rối ngẩng đầu lên, liền rơi vào một vùng nước sâu thẳm. Lưng bị cánh cay cứng như thép ôm chặt, gáy bị chế trụ, khuôn mặt tuần tú của Mục Sa Tu Hạ phóng đại trong mắt nàng, cho đến khi đôi cánh hoa nhỏ nhắn trơn bóng của nàng bị dán chặt vào môi hắn. Đầu nàng vang lên ầm ầm như sắp mất đi ý thức, chỉ mãnh liệt cảm nhận được hơi thở nam tính đang cuồng ngạnh chiếm lấy tất cả cảm quan của nàng. Chỉ thấy người bá đạo lãnh khốc như vậy nhưng môi thì lại mềm mại mê người như thế. Á, nàng đang miên man nghĩ vớ vẩn cái gì đây.

Đẩy ra, ra sức đẩy hắn ra nhưng đều phí công. Hắn tựa như cái vòng thiết cô, trói chặt nàng vào lòng ngực, khiến nàng không thể động đậy.

Hắn hôn lên cánh hoa môi mềm mại của nàng cực kỳ bá đạo, lưỡi linh hoạt khiêu khai hàm răng của nàng, cuồng ngạnh mà chiếm đoạt lấy khoan miêng ngọt ngào của nàng. Công thành đoạt đất không chút thương tiếc. Liên Kiều vừa thẹn vừa giận, nơi này là con đường chúng thần vào triều, bãi triều đi ra cũng đường này, hắn đối đãi nàng như vậy làm cho mọi người đều nhìn thấy.

Người này quả thực là giống man ngư (Cào:ac, sao thấy giống như [trâu diên] nên để man ngư đi cho vãn vãn, thực ra là trâu đực a...), tay đâm vô ngực hắn thì lại như đánh lên trên tường cứng, đã vô ích còn làm cho tay nàng đau, hẳn rốt cuộc làm bằng gì, thiết cốt à? Nàng gấp quá, há mồm cắn hắn, không ngờ hắn lại sớm phát hiện ý định của nàng, cánh tay phía sau càng siết chặt. Nàng hé miệng ra định cắn vào lưỡi hắn, ngược lại làm cho hắn càng tiến sâu vào. Liên Kiều cảm thấy được phổi mình như bị hắn hút hết dưỡng khí, dưới tình thế cấp bách, khoát tay, một ám tiễn bắn ra..

Tiếng kêu rên vang lên bên tai, Liên Kiều được như nguyện, thoát khỏi gông cùm của hắn.

Mục Sa Tu Hạ khó có thể tin được trông mắt nhìn nàng, cúi đầu nhìn xuống ngực mình, một vùng đỏ sẫm ở trên trường bào màu đen dần dần mở rộng, hóa thành một đóa hoa hồng đỏ thắm xinh đẹp.

Nhìn ám tiễn của mình gây thương tích cho Mục Sa Tu Hạ, Liên Kiều cũng có chút ngây ngốc, nàng không ngờ mình lại làm hắn bị thương, nàng vô tình đã thương người rồi.

Xa xa, thị vệ cảnh giác đi tới: “Điện hạ, ngài không có việc gì chứ?”

Liên Kiều sợ tới mức thở cũng không dám thở, ám sát thái tử chính là tử tội, nếu bị phát hiện... Da đầu nàng run lên nhìn bọn họ đang đi tới...

Không ngờ Mục Sa Tu Hạ trầm giọng quát: “Đứng lại, không được rời khỏi cương vị công tác.” Dứt lời, một phen kéo Liên Kiều lại che trước ngực mình, che lại đóa hoa màu đỏ chói mắt kia.

“Đi, không được quay đầu lại, không nhìn đông nhìn tây.”

Liên Kiều ngậy ngốc nhìn hấn kéo đi, thẳng đến khi ra cung mới một phát ném nàng vào trong xe ngựa, chính mình cũng tiến vào.

Thở ra một hơi dài, nàng có chút cảm kích, có chút áy náy, lại có chút cău giận nhìn ám tiễn ngắn nhỏ vẫn cắm trên ngực hấn, không rõ hấn vì sao không vạch trần nàng

“Người thế nào rồi?” Liên Kiều nhin không được hỏi.

Mặt hấn không đổi sắc nói: “Không chết được.” Đưa tay rút ám tiễn ra, chân mày cũng không nhăn một chút, Liên Kiều nhìn mà cả người nổi cả da gà. Lực sát thương ám tiễn cũng không lớn, Liên Kiều biết nếu ám tiễn này nhích xuống một chút thì mạng của hấn...mà khi này cận kề quá nên ám tiễn cũng cắm sâu, nếu cắm trên người mình chắc đau đến chết đi sống lại. Theo góc độ y học phân tích, chỉ có thể nói người này trời sinh thần kinh cảm giác đau bị trì độn.

Nhìn người cương nghị, lạnh lùng lại có thân hình lập thể tuần mỹ bên cạnh, rồi nhớ tới cái hôn nồng nhiệt kia, tim gia tốc nhanh hơn, toàn thân máu đều chảy hết lên trên mặt.

“Bị thương là ta, người đổ mặt cái gì?” Hấn vừa tựa vào nhuyển tháp trên xe ngựa vừa trêu ghẹo nàng

Trùng mắt liếc hấn một cái, nàng tức giận nói: “Tốt nhất người cứ chảy máu tới chết đi.”

Hấn mang theo trong mắt chút đùa cợt: “Ta chết, người cũng trốn không thoát, người cũng phải chôn cùng ta.”

Lườm hấn một cái, quay mặt qua chỗ khác không nhìn hấn, trong lòng âm thầm nguyên rửa hấn tốt nhất nên mất máu nhiều một chút, người nhiều máu quá thì không phải người tốt. Nói lầm bầm. Nhìn xem hấn từ nay về sau còn dám đối với nàng như vậy không.

Mục Sa Tu Hạ sai người cho xe ngựa chạy thẳng vào phủ thái tử, tuy rằng Liên Kiều trong lòng đối với người này cực kỳ khó chịu, nhưng thấy hấn không tố giác mình nên Liên Kiều vẫn hảo tâm đỡ hấn đi vào phòng ngủ.

Liên Kiều tiến lên làm động tác dịu hấn, làm cho Mục Sa Tu Hạ có một giây giật mình, chưa có một nữ nhân nào chưa có sự cho phép của hấn mà tới gần hấn trong tình huống này, càng không nói đến đụng vào thân thể hấn, kỳ lạ chính là Liên Kiều đụng chạm đến hấn lại không làm cho hấn có phản cảm, ngược lại làm cho hấn thấy thực sự được hưởng thụ, thật ra là chuyện gì đang xảy ra, hấn có chút hoang mang.

“Người có thuốc trị thương không?” Liên Kiều đưa hấn đến bên giường nằm xuống.

Thị vệ thân cận của Mục Sa Tu Hạ đã ở bên ngoài cửa nói: “Điện hạ, thuốc trị thương.”

Liên Kiều bước đến lấy ra thuốc trị thương và băng gạc, huyết thị vệ chợt lóe rồi lại biến mất, huyết thị vệ ẩn thân ở một nơi nào đó tuy rằng không thấy nhưng vẫn đang canh giữ ở chung quanh, Liên Kiều bỗng nhiên sinh ra một loại ý tưởng, không biết lúc Mục Sa Tu Hạ ngoạn nữ nhân, tắm rửa, đại tiện, có phải bọn họ cũng ở bên cạnh nhìn, ý niệm này chợt nảy ra trong đầu làm nàng không khỏi thoáng nhìn người trên giường với ánh mắt thương hại.

Mục Sa Tu Hạ quay đầu nhìn nàng, bỗng nhiên cảm thấy được Liên Kiều nhìn hấn với ánh mắt thập phần quái dị, khiến lòng hấn một trận lại một không thoải mái.

Liên Kiều đem dược đặt lên bàn, sau đó vạch vạt áo trước ngực của Mục Sa Tu Hạ, làm lộ ra vòm ngực màu đồng cường tráng, da thịt tựa nhung tơ, vân da rõ ràng, vô cùng lực lưỡng, so với những người thoa dầu ôliu trong cuộc thi lực sĩ trên tivi thì đẹp hơn nhiều.

“Người nhìn đủ chưa.”

Ai? Liên Kiều ngạc nhiên ngẩn đầu, nhìn thấy một đôi mắt muốn phun lửa. Nghĩ đến mình vừa rồi nhìn không chuyển mắt, lập tức muốn sung huyết não. Làm sao vậy hả? Sao lại như chưa từng nhìn thấy qua nam nhân. Cuối cùng Liên Kiều cắn giận mà đem trạng thái không bình thường này mà qui kết cho cái tên đại gian đại ác kia.

Lại nói, đối với ánh mắt nam nhân này Liên Kiều cũng không có nhiều ác cảm, tuy rằng hắn cường bạo nàng, thương tổn nàng, nghĩ là hắn muốn xác định thân phận nàng, nam nhân nếu muốn xác định tình nhân của mình thực hay giả, trực tiếp nhất là phương pháp thượng nàng ta, điểm này nàng có thể lý giải như vậy. Cho nên, cùng với nói hắn là cường bạo nàng không bằng nói hắn cùng tình nhân cũ vui vẻ đi. Sau lại nói, hắn đem nàng tới nơi này tuy rằng đối với nàng hoà nghi, lời nói lạnh nhạt, ít nhất cũng không ngược đãi nàng, ngược lại nàng mới có cơ hội làm chủ thái y viện, cuộc sống tạm ổn, còn lại coi như không tới. Về phần hắn lãnh huyết, hắn tàn khốc, hắn giết người không chớp mắt, chỉ cần người chết không phải nàng, vậy không có quan hệ đến nàng. Cho nên đối với việc xử lý quan hệ của mình và Mục Sa Tu Hạ thì chỉ cần kiên trì một nguyên tắc là tốt rồi, chính là không cần nhìn hắn.

Liên Kiều vừa suy nghĩ vừa đem khăn mặt thấm nước ấm lau sạch xung quanh miệng vết thương. Đắp lên chút thuốc trị thương rồi dùng băng gạc đem hắn buộc thành xác ướp cho hả giận.

Mục Sa Tu Hạ nhìn nàng tay chân loạn xạ, đoán chắc là đang làm xằng làm bậy trên người hắn, hai tròng mắt yên lặng khóa trên người nàng, không rên lên một tiếng.

“Thứ người dùng để đánh lên ta là cái gì?” Thật lâu sau hắn đột nhiên mở miệng.

Ồ? Liên Kiều ngạc nhiên ngẩn đầu chống lại ánh mắt thâm trầm của hắn, giật mình nửa giây lập tức có chút xấu hổ khụ thanh, nói: “Ấm tiền”

“Cho ta xem”

Liên Kiều bất đắc dĩ phải kéo tay áo lên lộ ra trên cổ tay nàng là chiếc nỏ bắn tên.

Mục Sa Tu Hạ cởi ấm tiền của nàng xuống, đưa lên tay cẩn thận, đôi mắt xanh thâm trầm bỗng nhiên lóe sáng, vẻ mặt có chút kích động nhìn về phía Liên Kiều: “Thứ này ai làm?”

Liên Kiều cho hắn xem xong trong lòng sợ hãi, ngập ngừng nói: “Ta... ta làm.”

Hắn nhìn nàng không nói được một lời, nàng chặt vật cúi thấp đầu.

“Thứ này có thể phóng lớn không?” Thật lâu sau hắn mới phun ra được một câu.

Liên Kiều ngẩn đầu nghi hoặc nhìn hắn, sau một lúc lâu mới gật đầu nói: “Có thể.”

Chương 20: Thiếu niên [1]

Cái kia... hắn giống như là đang ngủ nha. Liên Kiều vươn một ngón trở nhẹ nhàng chạm vào cánh tay hắn,...không phản ứng, thật tốt quá, nếu đã tới phủ thái tử rồi thì cũng nên đến nơi này một chuyến.

Liên Kiều lén lút bước ra phòng ngủ, vẫn chưa phát hiện có đôi mắt yên lặng phía sau đang chăm chú nhìn nàng.

Tuỳ tiện bắt một tiểu thị nữ lại, Liên Kiều vẻ mặt ôn hoà hỏi: “Người có biết Tô Lạp bị giữ ở nơi nào không?”

Tiểu thị nữ hiển nhiên không hiểu vấn đề của nàng, nghiêng đầu nói: “Tô Lạp? Ở đây không có người này?”

“Không thể nào, người ngấm lại xem, thái tử gia của các người ba tháng trước mang về một nữ nhân mà.”

Tiểu thị nữ giật mình nói: “Ồ, người mà người nói là Tô phi à?”

Bong bóng trong đầu Liên Kiều không ngừng bay lên, Tô phi?

“Nàng ngụ ở Ly uyển, mời theo ta.” Tiểu thị nữ tâm địa vô cùng tốt dẫn đường cho Liên Kiều đi.

Cái gọi là Ly uyển thực chất chính là một tiểu viện không đến hai trăm thước vuông, so với sự xa hoa của phủ thái tử thì nơi đây có vẻ vắng lặng lại tồi tàn. Tạ ơn tiểu thị nữ xong Liên Kiều nhẹ nhàng đi đến cạnh cửa, nâng tay định gõ cửa thì cánh cửa lại “chì nha” một tiếng mở ra.

“Tô Lạp” Liên Kiều kinh hãi kêu lên.

Tô Lạp hiển nhiên không dự đoán được vừa mở cánh cửa ra thấy Liên Kiều đã nhiều tháng không gặp, khẽ giật mình, khóe mắt rơi ra hai giọt lệ trong suốt, kích động ôm cổ nàng, vui mừng mà khóc: “Liên tỷ tỷ, nhìn thấy tỷ thật tốt, thật tốt quá...”

Liên Kiều cũng có chút kích động, dùng sức ôm chiếc eo mảnh khảnh của Tô Lạp, cảm xúc mênh mông. Từ khi đi vào thế giới này, Tô Lạp là người đầu tiên nàng nhìn thấy khi mở mắt ra, với nàng, Liên Kiều trước sau đều tồn tại cảm giác như một đứa trẻ sau khi sinh có tình cảm đặc thù đối với người nó gặp đầu tiên.

Tô Lạp kéo Liên Kiều vào trong phòng, nhìn chung quanh bốn phía, tuy rằng bài trí đơn giản nhưng rất thoải mái, thanh lịch. Ngồi xuống, đánh giá tỷ mỹ Tô Lạp, không lâu trước đây, trời xanh mây trắng, cỏ xanh nước trong, khoảng thời gian thoải mái cười vui, tiểu cô nương tận tình khoái hoạt đã không còn thấy nữa, có lẽ vĩnh viễn đã tan mất. Tựa như một đoá hoa nhỏ nở ra lặng lẽ, âm thầm tàn lụi.

“Tô Lạp, người thay đổi.” Liên Kiều cảm khái.

Nhẹ nhàng chớp đôi mắt trong suốt của mình, Tô Lạp gợi lên một nụ cười yếu ớt: “Có ai có thể không thay đổi đâu?”

“Người sống được không? Hẳn có khi dễ người không?”

Tô Lạp lắc đầu nói: “Hẳn đối với ta tốt lắm, cho ta cảm y ngọc thực, cho ta nơi ở cùng nữ hầu, ta còn có cái gì không hài lòng chứ?” Nàng tuy rằng nói hẳn đối xử tốt với nàng nhưng từ chính đáy mắt cô đơn kia lại không lờn được người.

“Trừ cái này ra, hẳn cho người được cái gì nữa?” Bất luận Tô Lạp nói như thế nào, Liên Kiều vẫn cảm thấy được nàng không vui, rất không vui.

Tô Lạp cúi đầu, nói nhỏ: “Người không thể có lòng tham, như vậy là đủ rồi, chỉ cần có thể cho ta ở cạnh hẳn là đủ rồi.”

Nhìn nàng vốn định nói cái gì, nhưng lại cảm thấy không thiết yếu nữa, cảm tình không thể hèn mọn mà cầu xin bố thí, không bằng phóng khoáng mà buông tay, chuyện giữa một người nam nhân và một nữ nhân, không ai có thể giúp được.

Liên Kiều đổi đề tài: “Mẹ người thế nào?”

“Tốt lắm, thương thế trên người đều tốt rồi, nhưng tinh thần có chút hoảng loạn.”

Liên Kiều gật gật đầu, ngày đó Đằng Triệt dị thường kích động đã để lại ấn tượng sâu sắc cho nàng, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó liền hỏi: “Thái tử có hỏi người về vật gì không?”

Tô Lạp mờ mịt lắc đầu: “Ta vốn là hai bàn tay trắng, còn có thể có cái gì mà cho hẳn đâu?”

Cũng đúng, nhưng mà Đằng Triệt ngày đó điên điên khùng khùng có nói gì đó làm cho nàng luôn bị vướng mắc trong lòng. Mục Sa Tu Hạ nạp Tô Lạp làm phi thật ra là có động cơ gì? Nàng tin tưởng tuyệt đối không đơn thuần là tình yêu nam nữ.

Bỏ sự phiền lòng qua một bên, Liên Kiều nghiêm mặt nói: “Tô Lạp, nói cho người biết một việc, người nghe xong đừng kích động.”

Thấy nàng gật đầu, Liên Kiều mới nói: “Ta tìm được người bán đứng Ngạc Lỗ tộc rồi hơn nữa còn là đầu sỏ khiến các người gặp tai họa diệt tộc a.”

Tô Lạp chấn động, hai mắt nhìn chằm chằm nàng.

“Mạc Y, bà mẹ Mạc Y, ả đem nơi ẩn cư của người Cách sát quốc bán đứng.” Liên Kiều tránh nhắc đến cái tên Mục Sa Tu Hạ, dù sao bọn họ hiện tại đã là vợ chồng, nàng không phải đến để khơi mào mâu thuẫn vợ chồng.

Hai vai Tô Lạp run rẩy, hai tay nắm chặt vạt áo, ánh mắt hoang mang mà điên cuồng, cuối cùng cả người cũng không khống chế được đứng bật dậy.

“Tô Lạp” Liên Kiều lo lắng ôm chăm lấy cô, “Phải xử trí ả như thế nào, người nói đi. Ta nhất định thay người làm được.”

“À, ta, phải, chết.” Tô Lạp nghiêng răng nghiêng lợi hung tợn bức ra khỏi miệng bốn chữ này, tuy rằng đã sớm đoán biết kết quả, Liên Kiều vẫn thấy tiểu cô nương Tô Lạp mười lăm tuổi này thốt ra đáp án như vậy cũng không khỏi đánh cái rùng mình.

Nàng biết, tiểu cô nương luôn ngọt ngào gọi nàng là Liên tỷ tỷ đã hoàn toàn biến mất.

Trên đường từ phủ thái tử trở về, Liên Kiều nhìn thấy có nhiều người vây quanh một thiếu niên cười ha ha. Mà thiếu niên mang theo một vết thương trên người, khắp khiêng đi đến trước mặt một nam nhân dáng người khôi ngô trước mặt, “bùm” quỳ xuống, thế nhưng lại theo khổ hạ nam nhân kia mà chậm rãi chui qua, mọi người lại một trận cười vang.

Nam nhân kia lại đắc ý cười dữ tợn hơn, khoát tay hung hăng cho một cái tát, đánh thiếu niên ngã trên mặt đất ngẩng đầu, khoe miệng tràn ra tơ máu, đôi mắt oán hận ngập tràn trừng thẳng vào nam nhân, đột nhiên xông lên, ôm lấy người nọ, cắn phập xuống.

Nam nhân hét thảm một tiếng, giây lát sau lỗ tai đã bị cắn đứt, mọi người đứng vây xem bên cạnh choáng váng, thiếu niên giống như người điên, gặp người liền nhảy tới, mở miệng cắn, mọi người sợ tới mức bỏ chạy đi bốn phía, vừa chạy vừa kêu: “Điên rồi, hấn điên rồi...”

Nam nhân bị cắn mất lỗ tai phát điên lên, rút chuỷ thủ ra đâm tới thiếu niên. Liên Kiều trong lòng vừa động, hô to: “Dừng tay.”

Tất cả mọi người đều nhìn nàng xem nàng đang làm gì, trong đám người kia có nhiều người biết Liên Kiều.

“Là Liên thần y, là nữ thần bảo hộ của Cách Tát quốc chúng ta.”

Chán, bây giờ là lúc nào rồi mà còn lời lẽ mê tín lạc hậu như vậy. Liên Kiều đi qua, mọi người tự động dạt ra hai bên tạo cho nàng một lối đi.

Liên Kiều nhìn về phía thiếu niên hỏi: “Vì sao người cắn đứt lỗ tai hấn?”

Người thiếu niên phun ra một búng máu, oán hận nói: “Hấn nói chỉ cần ta chui qua khổ hạ hấn liền cho ta bạc, ta đã chui, hấn lại đổi ý.”

Liên Kiều nhìn về phía nam nhân mang vẻ mặt hung hấn nói: “Có việc này sao?”

“Ta chỉ là nói giỡn với hấn, ai nói sẽ đưa bạc cho hấn.” Nam nhân thở hổn hển nói.

Liên Kiều nghiêm mặt nói: “Đây là người không đúng, vô duyên vô cớ để cho người khác chịu nhục chui qua khổ hạ của người là cái sai thứ nhất, thiếu niên chịu nhục chui qua khổ hạ của người, người lại đổi ý không trả tiền là cái sai thứ hai, cuối cùng, thiếu niên đòi bạc của người, người bỏ đi còn chưa tính, thế nhưng lại còn động thủ đánh người là cái sai thứ 3, mỗi việc như vậy người có điểm nào là có lý?”

Người bên cạnh nghe xong lời trần thuật của Liên Kiều cảm thấy được là có đạo lý, cũng đều chỉ trích nam nhân hung hấn kia là không phải. Quần chúng chỉ trích, thêm Liên Kiều thân phận cao quý, hấn không dám phạm tới, tức giận lấy bạc trong lòng ngực ném xuống, gương mặt xám xịt chạy đi.

Liên Kiều quay đầu nhìn thiếu niên kia, thấy hấn nhặt bạc lên từ mặt đất, xoay người rời đi, không khỏi ra tiếng gọi hấn lại: “Chờ đã

Thiếu niên dừng cước bộ, chậm rãi xoay người lại, căm tức nhìn Liên Kiều, oán hận nói: “Thế nào, người cũng muốn lấy một phần?”

Liên Kiều dở khóc dở cười, đứa nhỏ này cũng quá đa nghi đi, làm sao mà thấy ai cũng đề phòng như vậy chứ.

“Người tên là gì? Nhà ở đâu? Cuộc sống có gì khó khăn sao? Nói ra ta có lẽ sẽ giúp được người.” Nhìn vào con đôi mắt suốt như còn lưu lệ của hấn nàng bỗng nhiên tâm sinh ý nghĩ – thương xót, thậm chí muốn bảo bang đứa nhỏ này.

Nào biết hần cũng không cảm kích, cảm giận nói: “Không cần người giả tốt quan tâm tới.” Y quay người lại biến mất ở đầu phố.

Liên Kiều nhún nhún vai, nếu người ta không muốn nhận ý tốt của nàng, nàng cũng không cần xen vào việc của người khác. Vẫn là trở về phân phó cho Tiểu Đức xử lý bà mụ đi.

12. Chương 21-22

Chương 21: Thiếu niên [2]

Tiêu dao Vương gia Long Tiêu đã trên đường quay về Lương quốc, tâm trạng đang treo trên cao (Cào: :đề cao cảnh giác) của Liên Kiều cũng được thả xuống, không biết vì sao mà chỉ cần cái tên Long Tiêu kia ở lại thượng kinh một ngày thì tâm trí nàng sẽ không yên, ngủ cũng bất ăn, dường như hần có ảnh hưởng nghiêm trọng đến tính mệnh của mình, hiện giờ hần đi rồi nàng rốt cuộc cũng có thể vô tư thả lỏng cảnh giác.

Liên Kiều mang theo tâm trạng vui vẻ hiếm thấy rời khỏi y quán, ngoài cửa, ngoài trừ một hàng dài người đang xếp hàng chờ chẩn bệnh còn có một ít khuân vác dỡ hàng. Đúng rồi, lần trước ở Bách Thảo đường đã mua một ít hàng, hôm nay là ngày chuyển đến.

Liên Kiều đứng bên xe vận chuyển xem mặt hàng, Tiểu Đức đi theo kiểm tra hàng hoá. Bỗng nhiên nàng nhìn thấy có một người nhìn rất quen mắt, Liên Kiều liền tóm lại nhìn thử.

“Là người?”

Thiếu niên ngẩng đầu, cũng ngạc nhiên nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều cười lạnh: “Người không phải không nhận sự bố thí của ta sao? Sao lại chạy tới chỗ ta làm việc?”

Thiếu niên sững sốt, khuôn mặt lập tức lạnh đi, đem bao lớn đang khiêng trên vai phóng xuống mặt đất giọng cảm hận nói: “Ai nhận bố thí của người, nếu biết trước là chỗ của người ta sẽ không tới.”

A, tính cách khí khái nha, tuy là khá nóng nảy, Liên Kiều đảo vòng mắt chuyển sang cố ý kích hần: “Vậy ra người cũng có chút tiền đồ, sớm biết người vô dụng như vậy, ngày đó ta sẽ không cứu người.”

“Người nói cái gì?” Hai mắt thiếu niên quả thực muốn bốc hỏa.

Liên Kiều cười thâm, tiếp tục nói lời châm chọc hần: “Như thế nào? Không phục? Có bản lĩnh thì ở lại y quán giúp ta, một ngày cơm ba bữa ăn no, còn phát tiền công, chỉ là nhìn người như vậy chắc không chịu khổ nổi, không chịu bị ức hiếp được, tóm lại là vô tích sự.”

Thiếu niên phát điên, rống lớn: “Người..nữ nhân này...người, được! Ta làm cho người xem, rốt cuộc ai là vô tích sự, ai là giá áo túi cơm.”

Liên Kiều cười giễu hần, nói: “Tiểu Đức, dẫn vị này đến hậu đường thay đổi quần áo, đừng để hần bắn như vậy, sẽ làm y quán của chúng ta mất mặt.”

“Tuân lệnh.” Tiểu Đức thuận theo, liền dẫn thiếu niên ly khai.

Đã xong một ngày xem bệnh, ngồi ở đại sảnh y quán, Liên Kiều nhìn thiếu niên trước mặt từ trên xuống dưới đã sạch sẽ và đã thay đổi bộ quần áo mới. Thanh tú thoát tục, ngũ quan tinh xảo nhai nhụi có chút giống nữ hài tử, làn da trắng nõn ngay cả một nốt đậu cũng không có. Thân cao 170cm, cơ thể thiếu dinh dưỡng nên thân hình có chút gầy yếu, nhìn không ra là đã bao nhiêu tuổi. Đôi con ngươi đen láy, mi mắt thật dài, ánh mắt cũng đặc biệt to, điểm này làm cho hần thêm nét gợi cảm, um, cũng có chút hương vị. Một người nam nhân nếu ánh mắt quá lớn chính là một nét bút hồng, nhưng hần lại không phải. Lông mi dài mà cong vút trên mặt lại tạo thành một bóng râm che đi đôi mắt khiến người ta không biết được bên trong đó chứa đựng điều gì, gương mặt không phân biệt rõ giới tính đúng là mẫu thần tượng mà giới trẻ thế kỷ 21 đang theo đuổi. Như vậy đứa trẻ này mà đến thời điểm đó thì tuyệt đối là đạt giải quán quân.

“Người tên gì?” Liên Kiều thập phần giống tư thế của giai cấp địa chủ, tay bưng trà, chân bắt chéo, ra câu hỏi với thiếu niên đứng ở dưới.

“Lạc Phong”

“Bao nhiêu tuổi?”strong>“Mười bảy.”

Liên Kiều có chút kinh ngạc, nhìn không ra đứa nhỏ này đã mười bảy tuổi, dưới chế độ phong kiến bóc lột này, để vượt qua cuộc sống thật khó khăn.

“Cha mẹ đâu?”

“.....”

Thấy hần như vậy là hiểu rõ, nàng không hỏi tiếp nữa.

“Nơi này là một y quán, làm việc ở chỗ này không cho phép có sai lầm, ta không cho phép có người mang tính mạng người khác ra đùa giỡn. Làm tốt có phần thưởng, không tốt phải chịu phạt, ai cũng đều giống nhau.”

“Được.”

Thiếu niên kêu Lạc Phong này rất thú vị, nhìn qua thì yếu đuối nhưng bên trong lại kiên cường khiến Liên Kiều cảm động, đứa nhỏ này hẳn không phải là người trong gia đình bình thường sinh ra, nói không chừng cũng là gia cảnh tốt nhưng gặp rủi ro.

Hai tháng sau, bộ dạng Lạc Phong khoẻ mạnh hơn, người cũng cao lên không ít. Ngoài ra, hần đang trong độ tuổi lớn, ở y quán của nàng, tuy phải lao động chân tay nhưng cũng là một loại rèn luyện, hơn nữa thức ăn ở đây lại tốt, hần đương nhiên lớn lên nhanh chóng.

Một đoạn thời gian tiếp xúc, dịch ý của Lạc Phong đối với Liên Kiều cũng dần phai nhạt, trong lòng hần biết lúc trước, vì muốn hần lưu lại nên Liên Kiều mới kích hần. Tuy rằng ngoài miệng cũng không nói một câu cảm tạ nhưng làm việc gì cũng luôn cố hết sức hơn ai hết, hần hy vọng dùng cách này để báo đáp nàng, cho dù hần vẫn phòng bị đối với mọi người như cũ.

Hôm nay lại là ngày Liên Kiều ra y quán chẩn bệnh. Giữa trưa đột nhiên có hai gã đại hán xông tới, muốn tìm đích danh Lạc Phong, Liên Kiều nhíu mi, không biết tiểu tử này có ra ngoài chộc ai gây hoạ không.

Lạc Phong bị gọi lên tiền sảnh, hai gã hán tử kia thấy hần có chút cung kính ôm quyền hành lễ: “Hạt nhân* thỉnh quay về.” (Cào:* người thể chấp, con tin)

Lạc Phong cũng không phản kháng, xoay người nhìn về phía Liên Kiều, một hơi cuối đầu nói: “Đã nhiều ngày nay nhận được chiếu cố, vô cùng cảm kích, từ nay về sau không hẹn gặp lại.”

“Chờ đã.” Liên Kiều ra tiếng ngăn cản, không ai có thể tự tiện ở chỗ của nàng đi.

Đi đến trước mặt hai gã tráng hán, Liên Kiều khách khí hành lễ nói: “Hai vị đại ca, Lạc Phong là tạp dịch ở y quán của ta, xin hỏi hần phạm vào chuyện gì, hai vị phải mang hần đi?”

Một người trong đó nói: “Liên thái y có điều không biết, hần là nhị thái tử Phiên quốc, phải ở lại Cách tát chúng ta làm hạt nhân, chưa cho phép là không được ở nơi này làm việc gì cả.”

Liên Kiều có chút ngạc nhiên nhìn về phía Lạc Phong, không nghĩ tới hần lại là vương tử Phiên quốc, trách không được trên người hần không có chút khí chất của người bình thường, thì ra là quý tộc. Nhưng vì thế mà nghi hoặc cũng theo nhau lũ lượt tràn tới.

“Nếu là hạt nhân, vì sao người này xanh xao vàng vọt, như là cơm ăn không đủ vậy?”

Hai gã tráng hán lộ vẻ mặt xấu hổ, không nói được lời gì, Liên Kiều lại nhìn về phía Lạc Phong.

Lạc Phong cười lạnh, thản nhiên nói: “Đúng vậy, ngân lượng mỗi tháng làm gì có đến tay hạt nhân? Nếu không đi ra ngoài lao động, sợ là đã chết đói ở hạt nhân phủ rồi.”

Một gã tráng hán vội ho một tiếng nói: “Hạt nhân theo chúng ta về đi.”

Lạc Phong nhìn Liên Kiều liếc mắt một cái, không nói gì nữa, theo hai gã tráng hán rời đi.

Tiểu Đức nhìn Lạc Phong rời đi, có phần luyến tiếc: “Không thể nhờ cậy tiểu tử kia nữa rồi....”

Liên Kiều hạ mí mắt, không nói tiếng nào, thân phận người này đặc thù, việc này không phải nàng có thể quản được, tiểu tử kia chỉ có thể tự cầu phúc thôi.

“Tiểu Đức, đi hỏi thăm hán ở chỗ nào, thuận tiện xem xét hỗ trợ một chút.”

“Dạ.”

Chương 22: Tứ hôn

Thời gian qua tạm thời cũng có chút yên bình, nguyên là Liên Kiều còn sợ hắc y nhân buổi tối hôm đó lại đột ngột đến thăm, hỏi nàng về vật gì đấy, mà mấy tháng trôi qua rồi hán vẫn chưa xuất hiện lại, điều này làm cho tư tưởng bị buộc chặt của nàng có chút thả lỏng. Mỗi ngày sau khi mặt trời mọc, cuộc sống sinh hoạt bình thường và thoải mái, cái này không phải là mộng tưởng ban đầu của nàng sao?

Thế nhưng hết lần này tới lần khác Liên Kiều vừa trải qua mấy tháng thái bình thì cũng là lúc lão thiên gia cảm thấy được nàng rất nhân nhã, để như vậy sẽ càng làm nàng mọc meo đi, vì thế vào một ngày sáng sớm, trời trong xanh, mây trôi lững lờ, chim kêu riu rít thì đột nhiên lại sáng tạo cho nàng cơ hội một lần được hoạt động gân cốt. (Cào: ac..ac chém a...)

Sự tình này muốn nói tiếp còn phải quay ngược lại thời gian hai tháng trước a, thái tử tự xưng phi lễ làm nàng bắn tiền,..bắt đầu...e hèm.. Mục Sa Tu Hạ thật sự đem ám tiễn trên cổ tay Liên Kiều ra nghiên cứu, đột nhiên phát hiện đây là một loại vũ khí giết người tuyệt hảo, nếu có thể đem loại vũ khí này phóng đại lên thì uy lực không chỉ có thể gia tăng mấy chục lần đâu. Vì thế bí mật triệu tập một người tay nghề giỏi, tiến hành bí mật nghiên cứu khám phá cái vũ khí nho nhỏ này. Nhưng là hai tháng đó, một cái nổ lớn được làm ra, tầm bắn cùng độ mạnh yếu đều không đạt được như dự đoán của hán, hán rất rõ ràng rằng nhất định có một cửa ải kỹ thuật khó khăn không đột phá được. Cuối cùng, công tượng (Cào: nghệ nhân) đã nói, nếu muốn làm ra cái nổ có uy lực lớn thì cần phải mau chóng tìm ra người phát minh ra ám tiễn này. Vì thế, từ hôm đó, những ngày tốt lành của Liên Kiều cũng sắp kết thúc.

Đem xưởng nghiên cứu chế tạo nổ bí mật đổ lên Liên Kiều, Mục Sa Tu Hạ dùng âm thanh lạnh lùng nói: “Người xem xem, cái nổ này không đúng chỗ nào?”

Liên Kiều trong lòng nói thầm, người này muốn nàng làm việc lại trưng ra bộ dạng không nóng không lạnh, quả thực muốn đập cho bẹp luôn quá, có điều nàng cũng chỉ có thể YY ở trong đầu chút chút, thật không có can đảm làm gì hán.

Cầm cái nổ lên, Liên Kiều chỉ liếc mắt một cái đã biết vấn đề mấu chốt nằm ở đâu.

“Cái nổ này bắn không được xa phải không?”

Đáy mắt sáng lên: “Người biết cải tiến như thế nào không?”

Liên Kiều đắc ý cười cười, nói: “Ta được ưu đãi gì?”

Khuôn mặt tuần tú của Mục Sa Tu Hạ lập tức tối đi: “Nếu ta không nhớ lầm, người nào đó dường như có hứa hẹn qua, ngoài trừ cái chết thì điều kiện gì cũng có thể đáp ứng.”

Ách, cái tên gia hỏa âm hiểm này, người hãy chờ đấy! Liên Kiều âm thầm cắn giận.

“Thế nhưng, thái tử cũng không có thay ta mà?” Không có chút tài năng còn muốn chiếm tiện nghi của nàng?

Khoé miệng Mục Sa Tu Hạ khê nhếch lên, lộ tia phúng ỷ: “Thế nhưng ai có thể thoải mái đi gặp Tô Lạp, thậm chí còn cho là thần không biết quỷ không hay mà làm biến mất bà mụ, người cho là ta mù sao?”

Nữ nhân này còn dám nói ra chuyện này nữa ư, quả thật là không biết sống chết. nàng nghĩ nàng làm ra được loại chuyện tốt gì mà hán không biết chứ? qua là mở một con mắt nhắm một con mắt, không muốn so đo với nàng thôi. Thế nhưng nàng lại bắt đầu lên mặt. Xem ra đối với nữ nhân thật không thể cho quá phóng túng, hán dung túng nàng đã đủ lâu rồi.

Liên Kiều xụ mặt, không ngờ người này âm hiểm giả dối đến vậy, lông gà vỏ tỏi việc nhỏ gì cũng không buông tha, cứ tưởng hắn là thái tử đại nhân quyền cao chức trọng nhất định có nhiều đại sự chờ hắn để ý đến, không rảnh để ý đến loại nhân sự nhỏ nhoi của dân chúng bình thường, thế nên mới lớn gan cho tay chân làm chút việc sau lưng hắn, ai ngờ hắn lại có thể nhân như vậy, cái gì cũng không tránh được tầm mắt của hắn.

Cười gượng vài tiếng: “Cái kia a, ta cho ngươi bản vẽ phác thảo, ngươi kêu công tượng làm cái linh kiện nhỏ này chiếu theo bản vẽ của ta.” Hảo nữ trước mắt không nên ăn thua như vậy, tạm thời hãy cố gắng đừng khinh suất mà vuốt râu hùm là tốt rồi.

Liên Kiều lấy giấy ra vạch xiêng vẽ xéo từng vòng từng vòng, xong rồi, cầm lấy vừa nhìn vừa gật đầu vừa lòng đưa cho Mục Sa Tu Hạ.

Hắn hồ nghi nhìn nét chữ như gà bới, nhìn nhìn lại vẽ mặt đắc ý của Liên Kiều, nhìn thế nào cũng cảm thấy nàng đang đùa giỡn hắn.

“Cái này xong rồi?”

“Đúng vậy, mau kêu công tượng đi làm đi, nhớ kỹ nhất định phải dùng thiết làm nha, không có thiết thì đồng cũng được.” Liên Kiều đột nhiên nhớ tới thời đại này hình như chưa bắt đầu khai thác quặng sắt, đúng là xã hội lạc hậu!

Mục Sa Tu Hạ vẫn đang ở bộ dáng không quá tin tưởng, lạnh lùng hỏi: “Đây là cái gì?”

Liên Kiều đảo cặp mắt trắng dã, thật sự nàng lười giải thích nhiều với hắn giải, miệng phun ra một từ: “Lò xo.”

Có nàng vẽ thêm lò xo, việc chế tác cung nỏ liền đại công cáo thành.

Có một lần, Mục Sa Tu Hạ lại mang nàng đi đến doanh trại duyệt binh, làm cho nàng có chút cảm giác như thụ sủng nhược kinh. Hôm nay, Mục Sa Tu Hạ cũng như ngày trước, mặc trên người trang phục bằng cây đay nhuộm màu tang tóc, một thân giáp sắc đen dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng mờ mờ ảm đạm, áo choàng màu đen đón gió phấp phật, sợi tóc màu bạc theo gió tung bay, làm cho hắn càng thêm tuấn mỹ, phiêu dật tiêu sái, lại thâm trầm nội liễm, mạnh mẽ bộc phát, thập phần đẹp!

Binh lính Cách Tát đều dừng mãnh, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, khi Mục Sa Tu Hạ đi ngang qua mặt bọn họ thì những binh sĩ dừng mãnh không gì sánh được này lại mang một loại ngưỡng vọng để nhìn người lãnh đạo của họ. Tại đây, doanh trại duyệt binh này, hắn chính là thần của bọn họ.

Mục Sa Tu Hạ dẫn Liên Kiều thẳng một đường đi lên đài cao, xoay người đối mặt với chúng tướng sĩ, vừa cao giọng quát, một đôi nỏ binh (Cáo: binh sĩ cầm cung tên, ở đây là cầm nỏ) cầm trong tay chiến nỏ, bước đi theo nhịp đều nhau bước lên trên sân, phía sau bọn họ một trăm thước là một bia ngắm. Nỏ binh cung kính hướng về phía Mục Sa Tu Hạ chào theo nghi thức của quân đội Cách Tát, sau đó xoay người lại, quỳ một gối xuống đất, cầm cung nỏ trong tay giơ lên, ngắm ngay giữa hồng tâm, chỉ nghe quan phát lệnh ra lệnh một tiếng, mũi tên nỏ được bắn ra, mắt người không thể nắm bắt được tốc độ xuyên thấu hồng tâm của mũi tên. Trên sân mọi người ầm ầm cao giọng hô vang: “Cách Tát uy vũ, Cách Tát dũng mãnh phi thường, Cách Tát uy vũ, Cách Tát dũng mãnh phi thường, Cách Tát uy vũ, Cách Tát dũng mãnh phi thường...”

Mục Sa Tu Hạ khoát tay chặn lại, bên dưới thoáng chốc im lặng.

Ánh mắt sắc bén quét nhìn tướng sĩ, Mục Sa Tu Hạ nói lớn: “Hôm nay Cách Tát ta có được thần binh lợi khí, sang bằng Phiên quốc là trong tầm tay.”

Bên dưới ầm ầm đáp lại.

Chờ tất cả mọi người yên lặng hắn mới nói: “Hôm nay bổn vương đưa đến một người mà chúng tướng sĩ phải cảm tạ.” Quay đầu lại ánh mắt hướng về phía Liên Kiều.

“Liên thần y!” Hắn điểm danh nàng, “Là nàng đã làm ra thần khí này để bảo vệ tính mệnh dân Cách Tát chúng ta.”

Liên Kiều ngạc nhiên nhìn về phía Mục Sa Tu Hạ, không nghĩ hẳn lại thông cáo khuyết trương giữa toàn quân thế này, mà như thế, cũng có nghĩ là hẳn đã đưa nàng hướng về đầu ngọn gió của chiến tranh.

Trên đường hồi cung, Liên Kiều chỉ có một ý nghĩ duy nhất, tên Mục Sa Tu Hạ này bụng dạ thật khó lường, nhưng rốt cuộc là hẳn có ý đồ gì, nàng thật không hiểu rõ.

Đã nhiều ngày trôi qua, lòng Liên Kiều luôn luôn không yên, ngày ngày thấp thỏm lo sợ, dường như cảm thấy có chuyện gì sắp xảy ra. Quả nhiên, không lâu sau, vào một buổi sáng, ngày vừa mới lên tới chân trời, cánh cửa thái y viện đã bị đập đến rung trời.

“Mở cửa, mở cửa nhanh..”

Thái y trong viện từ thủ tịch thái y cho tới đám tôi tớ, chưa bao giờ có thói quen dậy sớm, mới sáng sớm mà ai đã kêu gào bên ngoài. Liên Kiều dùng ánh mắt giết người nhìn xuống dưới lầu.

Tiểu Đức còn buồn ngủ ngơ ngơ đi ra mở cửa, nhìn thấy Phú công công đang đứng ngoài cửa lập tức sợ tới mức toàn bộ cơn buồn ngủ điều tiêu tan, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống, kinh sợ nói: “Nô tài không biết Phú công công giá lâm, không từ xa tiếp đón, tội đáng chết vạn lần.”

Phú công công tỉnh tởm đảo con ngươi, nhỏ giọng cả giận: “Người thật sự đáng chết, nửa ngày mới đến mở cửa, lỡ mất đại sự, mười cái mạng của người cũng không đủ đền.”

Tiểu Đức sợ tới mức mồ hôi tuôn rơi đến phát run, làm một cái đập đầu tạ tội.

Liên Kiều từ trên lầu xuống dưới, chỉ thấy Phú công công đang giáo huấn tiểu Đức.

“Chào buổi sáng Phú công công!”

Nhìn thấy Liên Kiều, Phú công công lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, cái cảm mỡ càng thêm nhiều nếp, nhìn qua giống như có đến ba bốn cái cằm.

“Chúc mừng Liên thái y, chúc mừng Liên thái y. Nô tài xin chúc phúc ngài.”

Liên Kiều nhú mi, này mới sáng sớm lại có cái hỉ rắm gì chứ?

“Không biết hỉ là từ đâu đến?” Giọng nói nhẹ nhàng này đi cùng với tác phong của một thực nữ nha.

Phú công công cười đến mức quả thực nhìn giống kẻ mê gái, vui vẻ nói: “Hôm nay lâm triều, thái tử điện hạ thỉnh Hoàng thượng tứ hôn, muốn Liên thái y gả cho điện hạ a. Liên thái y, xin chúc mừng. Từ nay về sau người chính là thái tử phi. Hơn nữa nô tài nói cho ngài biết nha, thái tử điện hạ mặc dù có vài sườn phi, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có chính phi đâu, nên người không phải chịu ủy khuất gì cả, chiếu thư đã hạ, người tiếp chỉ đi...”

Từ lúc Phú công công nói hai chữ ‘tứ hôn’ thì đoạn sau Liên Kiều không còn nghe thấy gì được nữa, bây giờ, điều duy nhất nàng muốn làm là đem đại đao chém chết cái tên sắc ma kia.

13. Chương 23-24

Chương 23: Gian tình

“Cô nương, đến, đến phủ thái tử rồi.” Tiểu Đức cẩn thận nói.

Ồ~~buổi sáng hôm nay chủ tử nhà hắn nhận được thánh chỉ kia thì rất không bình thường, ánh mắt nhìn đến ai cũng là một biểu tình hận không thể đem đôi phương một ngụm nuốt vào, nếu là nữ nhân khác nhận được thánh chỉ như vậy chỉ sợ hưng phấn đến mức ngất xỉu đi, nhưng chủ tử nhà hắn, ánh mắt đờ đờ như muốn ăn thịt người, giống như phải lôi thái tử điện hạ ra lột sống mới cam tâm. Bây giờ hắn thật sự không dám xác định chủ tử hắn đến phủ thái tử là đúng hay sai.

Đứng trước cánh cổng rộng rãi, trần ngập khí thế của phủ thái tử, Liên Kiều tức giận đến phát run, hai tay nắm chặt bắt đầu từ trắng bệch đến bây giờ l

ỏ đến phát tử, nàng thực sự tức giận đến không nói nổi, chỉ có thể há miệng thở dốc, đến nỗi khiến cho mình không chết vì xuất huyết não cũng chết vì trúng gió.

Tên sắc ma trời đánh kia, đồ điên, hết việc làm hay sao mà cầu cái hôn? Sao hắn không đi chết đi hử?

‘Thình thịch thình thịch...’ Tiếng đập mạnh vào đại môn của phủ thái tử vang đến rung trời, vài tên hạ nhân chạy đến, nhìn thấy Liên Kiều, trông thấy tư thế hung thần ác sát của nàng nên không ai dám đến ngăn cản.

Liên Kiều một bên đi, một bên rống: “Mục Sa Tu Hạ ngươi lăn ra đây cho ta.”

Vài tiểu thị nữ sợ tới mức không dám bước ra, thử hỏi ai có lá gan gọi thẳng tục danh của thái tử gia, lại có ai dám ở thái tử phủ kêu gào bảo thái tử lăn ra đây cho nàng gặp. Liên thái y quả thật là một người vô cùng dũng mãnh nha. Ai nấy không hèn mà cùng trao cho nàng một ánh mắt sùng kính.

“Người tìm ta?” Không biết khi nào Mục Sa Tu Hạ đã đứng ở giữa sân, dù bận nhưng vẫn ung dung đứng từ xa nhìn về mặt đầy hận ý của Liên Kiều, sớm đã đoán được nàng sẽ đến, không ngờ lại tới nhanh như vậy, hiệu suất khá cao.

Nhìn thấy hắn, Liên Kiều đề khí chiến đấu hướng thẳng tới, ba bước cũng thành hai bước vọt tới trước mặt hắn, nói thật hung: “Dựa vào cái gì mà ngươi dám tứ hôn? Dựa vào cái gì đòi thú ta? Dựa vào cái gì dám lấy ta ra nói đùa? Dựa vào cái gì hử?”

Nhìn nàng, Mục Sa Tu Hạ không nhanh không chậm trả lời: “Chỉ Bằng ta là đương kim thái tử.”

Liên Kiều giật mình, lập tức càng thêm thẹn quá hoá giận rống to: “Thái tử thì giỏi lắm sao? Thái tử có thể cường thường dân nữ? Thái tử phạm pháp cũng phải cùng tội với thứ dân.”

Mục Sa Tu Hạ khẽ nhếch môi, thản nhiên sửa lại: “Liên thái y, mời ngươi nhớ kỹ, thứ nhất, tuy rằng, thái tử không có gì giỏi, nhưng thân phận cao hơn người; thứ hai, ta cũng không có cường thường người, mà là thú người; thứ ba, Cách Tắt Quốc ta từ trước đến nay không có luật thái tử phạm pháp cùng tội với thứ dân.” (Yu: nham hiểm, quá nham hiểm)

Nói xong, vẫn tà nghệ nhìn nàng, không ngờ nàng luôn điềm tĩnh lại có thể nổi giận, hơn nữa, đáng vẻ tức giận của nàng đúng là...đáng yêu chết tiệt (Cào: ...biến thái ...T__T), đôi mắt sáng long lanh, mặt hồng lên, đôi môi kiều diễm mọng lên, cái miệng nhỏ nhắn khấp khểnh mở mở mê người vạn phần. Hắn cảm thấy đề nghị sáng nay mình đưa ra với phụ hoàng quả là chủ ý không tồi.

Liên Kiều dần dần bình tĩnh lại, cuối đầu như đang ngẫm nghĩ gì đó, trong chốc lát, bỗng nhiên ngẩng đầu: “Thật ra ngươi có mục đích gì?”

Đáy mắt Mục Sa Tu Hạ hiện lên một tia狡 hoạt, quả nhiên là nữ nhân thông minh, tỉnh táo lại thì lập tức có thể nghĩ đến vấn đề mấu chốt, hắn càng ngày càng thấy hứng thú với nàng.

“Bốn vương thú phi, cũng giống như một người nam nhân lấy một nữ nhân làm vợ vậy, đó là điều thiên kinh địa nghĩa (Cào: là điều tất nhiên), nếu nói là có mục đích gì, thì nam nhân trong thiên hạ là có mục đích gì, bốn vương cũng là mục đích ấy.” (Yu: âm hiểm, quá âm hiểm)

Rõ ràng là dùng cái kiểu giả vờ ngớ ngẩn để lừa nàng mà, Liên Kiều cười lạnh: “Nói như vậy, thái tử điện hạ là bị sắc đẹp của ta mê đảo?”

“Có thể nói như vậy.” Nói dối không chớp mắt.

U oán liếc mắt nhìn hắn một cái, Liên Kiều thở dài xác thực nói: “Nhưng ta không thích ngươi.”

Hắn cười đến tà nịnh: “Không sao cả.”

Đối mặt với người không nóng không lạnh, không âm không dương, không nhanh không chậm, khốn kiếp, nàng thật sự không nói được gì, nhưng tưởng tượng đến ít ngày nữa sẽ gả cho hắn, lòng lại thật không cam lòng, bây giờ chỉ còn cách tìm lão Hoàng để thôi.

~~~~~  
“Thỉnh Hoàng thượng thay vi thần làm chủ.” Liên Kiều quỳ gối trước mặt Hoàng đế, giọng nói bình tĩnh.

Lão Hoàng đế liếc mắt nhìn Liên Kiều, khẽ trầm ngâm nói: “Ái khanh bình thân.”

Liên Kiều nhìn thẳng lên chủ vị: “Hoàng thượng...”

Hoàng đế khoát tay nói: “Trẫm biết tại sao ngươi lại đến, nhưng mà chiếu chỉ đã hạ không thể sửa, ngươi lui ra đi.”

Liên Kiều tiếp tục đấu tranh: “Nhưng mà bệnh Hoàng thượng còn chưa hết, vi thần nguyện ở bên người Hoàng thượng mà tận tâm tận sức...”

Lão Hoàng đế hiểu ý cười nói: “Trẫm tự biết thân mình, không cần nhiều lời, vài ngày nữa đại hôn rồi, lui ra đi.”

~~~~~  
Trốn sao? Nàng sẽ không làm những việc ngu xuẩn như vậy, chỉ làm trò cười mà thôi. Ngồi yên? Lại càng không, đó không phải là phong cách của nàng. Nếu hần nhất định muốn mình trở thành phi tử của hần chắc chắn là chuyện sớm hay muộn, như vậy thì chỉ có thể lo cho cuộc sống sau này của một thái tử phi phải như thế nào thôi.

Đêm đó, Liên Kiều quyết định lại đến thái tử phủ, cùng hần làm một giao dịch.

Theo thái y viện đến cửa cung có một đường tắt thông qua một khoảng sân rộng yên tĩnh, ngày thường không ai chăm sóc hay để ý, nghe nói lúc đầu là thư phòng của công chúa đương triều, sau công chúa bị nhiễm bệnh mất sớm, nên viện này cũng bị bỏ hoang, không ai vào ở, cũng không ai quét tước chăm sóc. Ban ngày khi theo người khác đi qua cũng đã cho người ta cảm giác như từng trận gió lạnh thổi tới rồi, ban đêm thì Liên Kiều chưa từng đi qua bao giờ. Vì để thuận tiện, Liên Kiều không dẫn theo hai cái đuôi Tiểu Đức và Y Mã, không nghĩ tới ngày phải đi qua đường tắt này, vô tình mà đi đến khu vườn này.

Da đầu run lên, chân bước không ngừng, cảm thấy như phía sau có cái gì đi theo mình. Liên Kiều thật hối hận chết được khi chạy đến đây.

“n...A...Ừ..O”

m thanh này?Liên Kiều bước chân đang nhanh đột nhiên dừng lại, trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, sẽ không phải gặp tà chứ. Thật sự là nghĩ đến cái gì là đến cái đó sao.

Đứng trong chốc lát, dần dần phát hiện âm thanh này có chút không thích hợp, giống như...hình như là bị cái gì kìm lại. Bất giác đi theo hướng có tiếng rên rỉ phóng đảng, đứng phía sau cánh cửa gần thư phòng, nhìn qua cánh cửa, rốt cục nàng cũng thấy rõ được gương mặt người trong phòng, Mặc Đại thượng phi toàn thân trần trụi, không tác vãi, thân như dây leo quấn quanh Mục Sa Tu Hạ đang mang một ánh mắt lạnh lùng, khoé miệng khẽ nhếch lên hiện một ý cười lạnh lẽo. Tay hần không mang theo chút thương tiếc vuốt ve ngực nàng ta đến đỏ sẫm. Nhìn Mặc Đại bị hần vỗ về chơi đùa nhào nặn thành một vũng bùn, từ đáy mắt hần là một mảnh cười nhạo tàn khốc.

Mặc Đại như muốn tan ra, không ngừng dây dưa cùng hần, cọ xát trên người hần, nhưng vẫn không dám mở quần áo hần. Rốt cuộc, gần như đến thời khắc điên cuồng, hần buông nàng ra, Mặc Đại cảm thấy một trận hư không, đã muốn đạt đến tận cùng tìm đập nhanh thân mình không thôi nổi lửa, lại thoáng cái chỉ còn lại khoảng không.

Mục Sa Tu Hạ đã sớm đứng lên, lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng.

“Điện hạ?” Mặc Đại nghi hoặc, muốn tiến lên bám lấy hần, lại bị ánh mắt lãnh tuyệt của hần dọa lui đi, chỉ phải ngập ngừng nói: “Điện hạ không cần Mặc Đại sao?”

Hần khinh thường định cất bước rời đi, rốt cục Mặc Đại cũng không khống chế được, ôm lấy cổ hần từ phía sau, nói nức nở: “Á kia có gì tốt, chàng không nên thú nàng ta, nàng ta đâu có thương chàng, chỉ có ta, chỉ có ta mới thật sự yêu chàng mà. Vì sao chàng lại không chịu quay đầu lại nhìn ta. Vì sao...”

Mục Sa Tu Hạ cười lạnh: “Yêu thương nhưng nhớ?! Nữ nhân, cho tới bây giờ bổn vương chưa từng thiếu.”

Mặc Đại rũ người như hoa trong mưa, ngược nhìn người lạnh lùng trước mắt, nam tử lãnh tâm, khoẻ môi gợi lên ý cười làm diên đảo chúng sinh, thông thả buông một câu khiến người khác như đông cứng cả người: “Người không xứng.”

“Ha.., vì sao chàng lại đối với ta như vậy? Ta... Ta là thật sự yêu chàng mà.” Mặc cho Mặc Đại cầu xin như thế nào, đáy mắt Mục Sa Tu Hạ vẫn một lạnh như băng.

Cảm thấy mệt mỏi, Mặc Đại chán nản nhặt quần áo trên mặt đất mặc lại từng cái từng cái lên chậm rãi đi đến cạnh cửa, Liên Kiều sợ bị nàng phát hiện, nhanh trốn vào bóng tối.

Bước ra khỏi cánh cửa, nàng vô thần nhìn thẳng về phía trước, buồn bã cười nói: “Người là nam nhân không có tim, trên thế giới này, ngoại trừ chiến tranh ra, không biết còn có thứ gì có thể khiến người phải sôi trào. Ta sai rồi, ngay từ đầu đã sai rồi.” Nói xong cũng không quay đầu lại, chạy vội ra ngoài.

Trò hay chấm dứt, Liên Kiều cụt hứng ngồi ở phía sau cửa, lòng thâm khinh thường, lại là những vụ bê bối xảy ra trong cung đình, nhàm chán.

“Ra đây.” Một tiếng quát lạnh.

Ách! Không xong, nàng sao lại quên chứ, Mục Sa Tu Hạ có cái lỗ tai còn tinh hơn chó săn, động tĩnh trong phạm vi một trăm bước dừng hòng qua mặt được hắn. Nói vậy, lẽ nào khi nàng vừa bước vào hắn đã phát hiện ra.

Ra thì ra, làm việc xấu là hắn, có cái gì mà nàng phải trốn trốn tránh tránh, che che lấp lấp. Nghĩ vậy, Liên Kiều sửa sang lại quần áo, vỗ vỗ tro bụi trên người, oai vệ mà hào phóng từ cửa sau đi ra.

“Thái tử điện hạ.” Nàng ra vẻ thoải mái mà chào hỏi.

Hắn liếc mắt nhìn cô một cái, lãnh đạm nói: “Liên thái y đi tản bộ?”

Liên Kiều nói cho có lẽ: “Ánh trăng hôm nay đẹp lắm.”

Hắn xoay người nhàn nhả đi đến sau án thư, tựa vào ghế nằm, ánh mắt tối tăm bắn về phía nàng, chậm rãi nói: “Thật hy vọng Liên thái y có thể đẹp giống ánh trăng này.”

Uy hiếp nàng? Cười lạnh, tâm niệm liền thay đổi nhanh, tối nay chính là một cơ hội tuyệt hảo. Vì thế nàng cũng tìm một chiếc ghế dựa bình tĩnh ngồi xuống, cùng hắn xa xa nhìn nhau.

“Việc tối nay Điện hạ sẽ không giết người diệt khẩu chứ?” Nàng cười đến tuyệt mỹ.

“Liên thái y nói đùa, người là người bổn vương sắp cưới làm thái tử phi, bổn vương sao giết người được.”

Phải, chính là những lời này, Liên Kiều cười đến càng mỉa: “Vậy, ta cũng có thể cả gan làm một giao dịch cùng Điện hạ?”

Mục Sa Tu Hạ cười bí hiểm, nhìn không ra hỉ hay nộ, thần nhiên phát ra một tiếng: “Sao~?”

“Nếu Điện hạ có thể đáp ứng ta ba điều kiện, ta sẽ không nói chuyện này ra.”

“Nói đi.”

Hắn không tức giận, nghĩa là đã bị nàng quơ được nhược điểm, giận mà không dám nói gì.

Liên Kiều mừng thầm, nhưng không biểu lộ ra ngoài: “Thứ nhất, sau hôn sự ta phải có không gian cuộc sống độc lập, người không được hạn chế tự do cá nhân của ta.”

Nhìn hắn liếc mắt một cái, không có phản ứng gì, tiếp tục: “Thứ hai, chưa cho phép của ta không được tùy tiện vào phòng ngủ của ta. Thứ ba, cũng là điều trọng yếu nhất, ta từ chối ngủ chung giường với người.”

Một hơi nói xong, không sợ gì mà nhìn thẳng vào hắn.

Mục Sa Tu Hạ yên lặng nhìn nàng vài giây, lập tức cười ha hả, giống như nghe được chuyện gì buồn cười siêu cấp, từ khi nhìn thấy hắn lần đầu tiên cho đến bây giờ, Liên Kiều còn chưa từng thấy hắn cười to như vậy, có chút lạnh người nhìn hắn, lo lắng không biết có phải mình làm hắn điên rồi không.

“Được.” Tiếng cười ngừng lại, hần sáng khoái đáp ứng.

Liên Kiều có chút ngạc nhiên, không nghĩ hần lại tốt như vậy. Chẳng lẽ nàng thật sự uy hiếp được hần?

Thật lâu về sau nàng mới biết được, Mục Sa Tu Hạ căn bản sẽ không chịu bị nàng áp chế, bởi vì tân Hoàng Cách tất kế nhiệm sẽ tiếp nhận cả hậu cung giai lệ của tiền triều, mà Hoàng đế coi trọng thái tử nên phi tần đều tùy ý hưởng dụng, cũng sẽ không bị cho là phạm thượng. Điều này cũng làm cho Liên Kiều không hiểu được, ngày đó ban đêm Mục sát u hạ vì sao lại đáp ứng ba điều kiện của nàng.

Chương 24: Đại hôn

Hôn sự cùng Mục Sa Tu Hạ đến đây xem như đã định, nghi thức hôn lễ hoàn toàn dựa theo tổ chế mà làm, vô cùng long trọng, phủ thái tử phải chiêu đãi yến tiệc một tháng, mở tiệc chiêu đãi quan to hiển quý các nơi, hơn nữa còn đại xá thiên hạ, có thể nói đã cấp cho Liên Kiều mặt mũi thật to. Nhưng Liên Kiều lại không hề có chút cảm giác ngượng ngùng gì của người sắp làm tân nương, cả ngày đều chạy từ trong cung ra y quán ngoài cung. Vị hôn phu của nàng cquan nàng, chỉ là phái một ít thị vệ ở bên người bảo vệ nàng. Liên Kiều cười khổ, nói là phái thị vệ để bảo hộ nàng không bằng nói là đến giám thị nàng thì chính xác hơn.

Hôn lễ cùng Mục Sa Tu hạ đã định là ngày một tháng mười, ồ, ngày tốt, còn là quốc lễ nữa nha. Sáng sớm hôm nay, trước buổi bình minh đã thấy một đám tiểu cung nữ tha ra một đồng chăn, bởi vì hôm qua vẫn lo lắng sau khi kết hôn lập gia đình

rồi sẽ là cuộc sống bi thảm, thế cho nên cả đêm cũng chưa ngủ ngon, đến tận canh ba mới ngủ, mới ngủ được một giờ đã bị lay tỉnh, sau đó bắt đầu vấn tóc, trang điểm, đeo trang sức...Liên Kiều cơ bản vẫn còn nhắm hai mắt để mặc cho tiểu nha đầu này giày vò. Đến khi sao lặn, gà gáy, tất cả mới tỉnh là hoàn tất.

“Cô nương, nhìn dung mạo tân nương của nàng đi, đẹp tựa tiên nữ nha. Thái tử gia nhất định sẽ bị nàng mê đảo.” Y Mã dờn gương đồng qua cho nàng xem.

Hừ, nàng mới không có thời gian rỗi để mê đảo tên sắc ma kia đâu. Cầm lấy gương đồng, Liên Kiều nhìn lại một thân mình hoa kim lấp lánh, toàn bộ đều lấy màu vàng và màu đỏ làm chuẩn, bóng mắt vàng, mi vàng, trang sức vàng đính rubi chói mắt, cuộn tóc quấn dài phía sau cũng đính phụ kiện bằng vàng. Bờ môi mềm mại căn móng móng manh lộ ra với một tầng son sáng bóng, khuôn mặt ửng sáng hồng nhuận, toả hào quang rạng rỡ.

Váy áo vừa vặn, chiếc váy dài ôm gọn đường cong tuyệt đẹp, chiếc cổ chữ V như ẩn như hiện, tay áo tạo hình không như hai cái đèn lồng giống lúc trước mà đổi thành tay áo loa ra, thanh lịch trang trọng, dưới thắt lưng váy đuôi cá được thiết kế để nổi bật ra bờ mông đẹp cùng đôi chân dài mảnh mai, làm tăng thêm phần thanh thoát, phía sau thắt lưng kéo theo một đuôi váy thật dài.

Tuy rằng không có tâm trạng lập gia đình, nhưng nhìn vào gương thấy chính mình vẫn là có chút thoả mãn cùng say mê. Như vậy cũng có thể cho là khuyên quốc khuyên thành đi, Liên Kiều xem đến thoáng ngẩn ngơ. Đến khi nàng nghe được phía sau các tiểu cung nữ phát ra tiếng cười mới phát hiện mình thất thố.

Buông gương ra, Liên Kiều hỏi Y Mã: “Còn bao lâu nữa thì hành lễ?”

Y Mã chớp chớp đôi mắt to đẹp, rõ ràng là hiểu lầm ý tứ của nàng: “Cô nương chờ không kịp a, ha ha, nhanh thôi, đợi nữa canh giờ nữa là tới giờ hành lễ, thái tử gia sẽ đến đón nàng.”

Aiz, lười giải thích với các nàng, hiểu lầm thì hiểu lầm thôi.

Ngoài cửa vang lên âm thanh lễ nhạc, Liên Kiều biết vị hôn phu của nàng tới rồi.

Y Mã t nàng đội lên khăn trùm đầu, trước mắt bị bịt kín khăn sa màu đỏ, như âm thầm nói cho nàng biết từ nay về sau, sự xinh đẹp của nàng chỉ có thể để cho trượng phu độc hưởng.

Cánh cửa mở ra, Mục Sa Tu Hạ đứng ở đình viện, một thân hồng bào, cổ áo, tay áo, viền áo, cùng dùng kim tuyến thêu lên, hoa văn tinh tế, ngân phát dài phá lệ dùng một cây trâm vàng vấn lên, trên trán cũng được điểm bởi một vòng xuyên đính viên rubi làm trang sức. Phong thần tuấn lãng, khí vũ bất phàm, không thể không thừa nhận hần xuất sắc đến làm cho người ta chói mắt không thể nhìn vào.

Liên Kiều xuất hiện, hắt cầm tay nàng thật chặt, dẫn nàng đi. Ha ha, buồn cười nha, Hoàng cung vậy mà thành nhà mẹ đẻ của nàng. Ra cửa cung, không tin được cái chờ bọn họ ngoài cửa không phải xe ngựa mà là lạc đà. Đúng rồi, lạc đà là tượng trưng cho dân tộc trên sa mạc, kết hôn là chuyện lớn như vậy đương nhiên muốn đem nó ra. Nhưng thật sự là mùi của lạc đà rất khó ngửi, ngồi trên lưng nó ngửi mùi hôi của cục bướu này khiến Liên Kiều đã có vài lần muốn ngã xuống, cũng không thể nghe thấy được tiếng hoan hô của dân chúng phía sau.

Mục Sa Tu Hạ như nhận ra nàng không khỏe, lại làm trò trước mặt dân chúng một tay kéo nàng vào trong lòng ngực, ngồi chung một con với hắt, khiến cho dân chúng phát ra từng đợt hô nhỏ, cùng với tiếng thét chói tai của các thiếu nữ.

Ngồi trong lòng ngực hắt, hơi thở ngang tàng mà mãnh liệt nam tính của hắt lại có thể át đi mùi hôi của lạc đà, khiến nàng có chút thư thái. Dân chúng chúc phúc cùng tiếng ca ngợi càng rõ ràng hơn.

“Nữ thần giáng thế, Cách Tát ta, thiên thu muôn đời, phúc trạch dài lâu! Nữ thần giáng thế, Cách Tát ta, thiên thu muôn đời, phúc trạch dài lâu!...”

Khẩu hiệu chúc phúc của dân chúng dành cho hoàng gia cũng không gây nhiều ngạc nhiên, nhưng lại làm cho Liên Kiều nghĩ đến Mục Sa Tu Hạ cố ý cưới nàng là vì có mục đích khác...

Trong ngoài thái tử phủ giăng đèn kết hoa, tất cả hạ nhân đều mang sắc mặt vui mừng, hôm nay chính là ngày thái tử gia tuần mỹ bất phạm, quyền rũ mà mạnh mẽ của họ chính thức nạp thái tử phi đó nha. Rốt cục cũng đến ngày này, ai không cảm động vui mừng chứ. Thái tử gia rốt cục tìm được nữ tử định mệnh nguyện làm bạn cả đời mình rồi, mà nữ tử này lại là nữ thần y của Cách Tát quốc nữa, thiên chi kiêu tử cùng thủ hộ nữ thần, quả là tuyệt phối a.

Liên Kiều nhìn vẻ mặt mọi người là biết những người này đã muốn bị nô lệ hoá hoàn toàn rồi. Xã hội cũ vạn ác nha.

bé Liên Kiều từ trên lạc đà xuống, dắt tay nàng, đi vào chính điện, trên điện bây giờ an ninh được đặt lên hàng đầu, lúc này hạ nhân đưa đến một cái bàn, trên đó đặt một chậu nước và một chậu cát, hắt kéo nàng song song quỳ xuống, múc một thìa nước uống vào một ngậm, quay về phía nàng, đẩy mắt hiện lên một tia giảo hoạt. Liên Kiều nghi hoặc nhìn về phía hắt, kỳ quái, sao hắt lại không đưa thìa lại cho nàng. Mấy ngày trước Y Mã luôn lải nhải bên tai nàng về nghi thức kết hôn, nàng biết bước này là kính thủy tế sa, tân lang phải uống một thìa nước trước sau đó đưa thìa cho tân nương cùng uống một thìa nước như vậy. Sau đó cùng nhau nuốt xuống, kế tiếp là trong ngày hôm nay sẽ không được ăn cơm để tỏ vẻ tôn kính với nước. Nhưng vì sao Mục Sa Tu Hạ không làm như vậy? Hay là hắt khinh thường, không đưa thìa cho nàng, hay phải chính nàng đi lấy?

Liên Kiều vừa mới vươn tay, hắt cũng đồng thời ra tay, một phen kéo nàng vào trong lòng ngực, không đợi nàng phản ứng lại, cách một lớp khăn che mặt, hắt đem nước trong miệng mình ép cho nàng uống vào. (Yu: hảo công phu a!)

Liên Kiều hoàn toàn ngây người, hoàn toàn không ngờ được hắt sẽ làm như vậy, nghe phía sau nhưng âm tiếng thở như rút hơi, nàng không khó tưởng tượng được sau này bọn hạ nhân sẽ phán đoán như thế nào. Sắc ma chính là sắc ma, thậm chí nữ nhân của cha mình cũng có thể nhúng chàm mà, thật là man rợ.

Một tiếng cười trầm thấp tà mị trong họng hắt phát ra, cho đến khi dứt cho nàng uống hết một miệng nước, hắt mới buông nàng ra. Nắm chút cát, từ tốn rắc lên tóc của nàng, Liên Kiều cũng vô thức mà rắc lên tóc hắt một nắm cát.

Phong tục kết hôn của dân Cách Tát quốc không bái thiên, không bái địa, cũng không bái cha mẹ, lại bái nước bái cát bái ánh trăng. Cho nên hôn lễ vẫn liên tục cho đến khi màn đêm buông xuống, Liên Kiều thì đã đỏ đến xanh mặt.

“Đói sao?” Cùng đợi mặt trời lặn rồi trăng lên, hắt ngồi song song với nàng, đột nhiên hỏi nàng, nàng liếc mắt nhìn qua hắt, sau đó nghen hống nhìn trần trời, hắt bắt mọi người đều quỳ xuống hành lễ rồi cầm lấy một khối điểm tâm, kéo khăn che mặt của nàng ra nhét vào miệng nàng.

“Các người cứ quỳ như vậy đến khi trăng lên đi.” Hấn lạnh giọng ra lệnh.

Vì thế Liên Kiều có đủ thời gian để lấp đầy bụng mà không bị người khác phát hiện.

Rốt cuộc, nửa canh giờ sau ánh trăng cũng lên đến giữa trời, hấn dắt tay nàng, bình tĩnh đi từng bước một ra đại điện, dưới ánh trăng, hấn và nàng cùng quỳ xuống, lão cung nhân lấy tà váy của nàng và áo bào của hấn kết lại với nh, đó là lời mệnh, định rằng hai người họ đời đời kiếp kiếp là vợ chồng.

Đã lạy Nguyệt thần, không trung đột nhiên lướt qua một đạo ánh sáng, mọi người hoan hô. Hấn mỉm cười nhìn nàng, lần đầu tiên trong mắt hấn lại không mang theo vẻ đùa cợt, không có hèn mọn, không có khinh thường, mà là ánh nhìn dịu dàng đầy tình cảm, đúng vậy, dịu dàng tình cảm. Nàng không nhìn lầm.

“Từ nay nàng là phi tử của Mục Sa Tu Hạ ta, chính phi duy nhất. Ta là vương nàng là phi, ta là đế nàng là hậu.” Hấn lớn tiếng tuyên bố, hứa hẹn. Liên Kiều chớp chớp mắt đầy mê hoặc, nhưng lại cảm thấy đó chính là lời thực tâm của hấn.

14. Chương 25-26

Chương 25: Xuất chinh

Thái tử Cách Tát quốc tuy rằng là thái tử, nhưng không giống với khái niệm thái tử của chúng ta. Đầu tiên, thái tử có thể có đất phong của mình, hơn nữa có thể phong vương, cho nên Liên Kiều là thái tử phi cũng là vương phi, không biết hạ nhân sẽ kêu nàng như thế nào, nhưng mà hình như Mục Sa Tu Hạ thích mọi người xưng nàng là thái tử phi. Tiếp nữa là thái tử Cách Tát có thể nắm giữ binh quyền mang binh đánh giặc. Bởi vậy, trên danh hiệu của hấn còn thêm danh hiệu tướng quân.

Kỳ thật, chế độ ở Cách Tát quốc này vẫn tương đối khoa học hơn, nếu đã xác lập thái tử thì liền đã định là tương lai sẽ như vậy, trước khi thái tử kế vị, hoàng đế sẽ để cho người kế vị học hỏi thật kỹ kinh nghiệm để tương lai trị quốc bình thiên hạ mới có lợi, vì vậy điểm này Cách Tát quốc so với xã hội phong kiến Trung quốc khai sáng hơn. Trái lại hoàng đế Trung quốc lập con mình làm thái tử nhưng cả ngày đề p

hòng bị cướp ngôi, thiết lập đủ thứ hạn chế, hoàn toàn bất lợi cho phát triển cá nhân. Rất nhiều người kế thừa ngôi vị hoàng đế vừa bước lên ngai vàng liền ngày càng tệ hại hơn vì muốn phát tiết phiền muộn cùng áp lực nhiều năm, thử hỏi như vậy một đám bất thường thì như thế nào có thể thống trị tốt một quốc gia?

Mục Sa Tu Hạ cũng coi như thủ tín, sau hôn lễ vẫn chưa chạm đến nàng, vẫn ngủ ở Thừa Phong điện của mình, cũng không gọi nàng dọn sang ở chung cùng hấn mà cho nàng một tấm cung riêng, vì thế nên nàng ở ngay tại Nguyệt thần điện. Tuy rằng Mục Sa Tu Hạ hết lòng tuân thủ lời hứa, nhưng cũng chưa cho nàng đãi ngộ gì của một thái tử phi, mỗi ngày nàng vẫn đến thái y viện ở hoàng cung làm việc rồi hết giờ thì về lại phủ thái tử nghỉ ngơi, ngoại trừ thay đổi chỗ ngủ ra thì trên cơ bản cuộc sống sau hôn nhân không có gì khác, quả nhiên là tác phong của phụ nữ thế kỷ 21.

Lúc này nàng không nhìn thấy Tô Lạp, có lẽ là thương tâm nam nhân mình yêu lại cưới nữ nhân khác, có lẽ là oán hận nàng phản bội, tóm lại Tô Lạp không xuất hiện, Liên Kiều cũng không có mặt mũi đi gặp nàng, giải thích chính là việt tô việt hắc* (*càng tô càng đen), hưởng hờ ở giữa còn gút mắt lợi ích, nên có nói cho nàng thì cũng chẳng rõ mà tỏ ý cũng chẳng xong vậy thôi quên đi. Mục đích hấn cưới nàng thì hai ngày sau cũng sẽ rõ ràng thôi.

Đêm đại hôn đó có sao băng rơi xuống, Mục Sa Tu Hạ liền giống trống khua chiêng phái người chung quanh tìm kiếm sao băng rơi xuống nơi nào. Theo thông tin hồi báo, sao băng rơi xuống ở bờ biển, có người còn phát hiện trên thạch có khắc lại tự nữa.

Thần nữ giáng trần, phúc hữu Cách Tát, thiên mệnh sở quy, nhất thống thiên hạ!

Dân chúng đều vui mừng không xiết, mọi người đều cảm thấy thời đại mới của Cách Tát đã đến.

Liên Kiều cười lạnh, vậy ra hắc thủ nàng là vì cái này a, cực lực đem nàng tạo thành thần nữ cho vạn chúng nhìn, sau đó lại đem nàng lấy về nhà, nàng là thần nữ mà dân tâm hướng tới, hắc lại chính là đế vương vạn dân ủng hộ, đế nghiệp Cách Tắt muôn đời cứ như vậy mà trường tồn. Được lắm Mục Sa Tu Hạ, chính sách ngu dân quả nhiên hữu dụng, người có thủ đoạn đùa bỡn lại nắm trong tay quyền lực, quả thực là tài giỏi, không hổ là thái tử đương triều.

Càng đáng sợ hơn chính là hắc lấy có xuất binh đánh Phiên quốc, thiên mệnh sở quy, nhất thống thiên hạ, mà nàng lại ứng với thiên mệnh mà đến, thần nữ tương trợ hắc nhất thống thiên hạ. Thật buồn cười mà!

“Cô nương, nguy, nguy.....” Sáng sớm Liên Kiều còn đang trong giấc mộng đã bị Y Mã hô gào to tiếng đánh thức, ôm một bụng hỏa rời giường. Y Mã từ trong cung đi theo nàng như của hồi môn đến thái tử phủ mà vẫn không thay đổi gọi nàng là cô nương như ngày thường.

“Ồn cái gì mà ồn, cô nãi nãi ta còn chưa tỉnh ngủ mà.” Trở mình tiếp tục ngủ.

Y Mã gấp đến độ mặc kệ Liên Kiều nổi nóng, một tay kéo nàng rời khỏi giường nói: “Nguy, ta vừa nghe người hầu hạ thái tử lâm triều trở về nói, thái tử điện hạ muốn dẫn binh tấn công Phiên quốc.”

Liên Kiều tức giận đến mắt trợn trắng: “Thái tử mang binh đánh giặc liên quan gì đến việc ta ngủ, chẳng lẽ hắc muốn chiến tranh thì sẽ không cho ta ngủ?”

Y Mã cũng nóng n, nói năng lộn xộn: “Đúng vậy, điện hạ xuất chinh, người cũng đừng nghĩ sẽ ngủ ngon.”

Liên Kiều lấy tay xoa xoa cái trán Y Mã, chậm rãi nói: “Đâu có sốt.”

Y Mã quả thực cũng bị chủ tử trước mắt làm cho tức chết đi, dậm chân kêu lên: “Thái tử nói người phải cùng theo xuất chinh đánh giặc a.”

‘Rầm...đương...’ Liên Kiều như nghe được thanh âm cảm của mình rơi trên mặt đất, thật lâu mới hỏi ra một câu: “Vì sao?” Nàng một nữ tử mà kiên bất năng thiêu, thủ bất năng đề* (*: vai không thể gánh, tay không thể nâng, ý nói mềm yếu), tại sao cuộc chiến này lớn như vậy, yêu cầu thể lực và kỹ thuật cũng phải thật cao mà lại muốn cô phải tham gia? Binh lính Cách Tắt chết hết rồi à?

“Nghe nói, điện hạ cho rằng xuất chinh đánh giặc, chết là không thể tránh được, chỉ đích danh người đi là vì...”

“Làm thầy thuốc ở tiền tuyến chứ gì?” Không đợi Y Mã nói xong, Liên Kiều liền nói tiếp theo lời của nàng. Y Mã ngẩn người, sau đó gật gật đầu, tuy rằng nghe không hiểu lắm ý tứ dùng từ của chủ tử, nhưng là nghĩ kỹ lại hắc ý tứ kia đi.

Hừ! Mục Sa Tu Hạ quả nhiên là tiểu nhân mà, hắc vẫn là lo lắng nên đánh giặc phải đem nàng mang theo bên người. Đâu phải chỉ cần nàng làm thầy thuốc tiền tuyến, kỳ thật là dùng để tăng sĩ khí mới đúng.

Giáo tràng điểm binh, cổ vũ sĩ khí – loại náo nhiệt mà thoải mái đến vô tích sự này đương nhiên không tới phiên nàng làm, nhưng vì một đạo thánh chỉ, mỗi ngày nàng lại phải khiêng về bao lớn dược liệu cùng thái y trong viện, cung nữ, thái giám cùng nhau luyện chế các loại đan dược, từ sớm đến tối khuya, mệt như cẩu. Thân là thái tử phi, một chút thoải mái của người bình thường cũng không có, căn bản là giống một tỳ nữ chuyên làm việc vặt. (Yu: rửa mún làm thái tử phi chân chính thật à, làm đi, cho mệnh coi màn tỏ sới vờn nhau . Cào: =3=)

Thật vất vả mới làm đủ các loại thuốc trị thương, Mục Sa Tu Hạ đã sẵn sàng xuất phát.

Nghe nói lần này là chiến tranh với Phiên quốc-Tư Cách Nhật Ô thành, là chiến lược quân sự trọng yếu, Cách Tắt quốc đối với Phiên quốc như hổ rình mồi, chiếm đoạt Phiên quốc với thành trì cùng đất đai rộng lớn. Thực lực của Phiên quốc càng ngày càng suy sụp, vài lần cầu viện từ Lương quốc, nhưng hoàng đế Lương quốc gian xảo lại giả ý nhận lời, thực tế là khoanh t đứng nhìn, bần quan. Lần này nếu như đánh hạ được Đại thành, Cách Tắt sẽ dời đô đến đó, Phiên quốc liền nguy ngập.

Ra khỏi thượng kinh, cảm giác lâu rồi không bước chân vào trong đại mạc mênh mông, thái dương trên đỉnh nóng như muốn giết người, cười trên lưng gù* (*:của lạc đà í) mang theo mùi hôi khó ngửi, Liên Kiều vài lần thiếu chút nữa ngã lặn từ trên xuống. Đội ngũ hành quân thật dài, nhìn không thấy được đến đâu,

ngay cả bóng dáng Mục Sa Tu Hạ cũng tìm không thấy. Làm phi tử như nàng cũng không được một chút ưu đãi nào, thật không biết vùng sa mạc này phải đi đến năm nào tháng nào mới đến tận cùng a.

Kỵ binh Cách Tát ai nấy đều thật cường tráng, dũng mãnh, được huấn luyện thường xuyên, xem ra Mục Sa Tu Hạ rất có tố chất về mặt làm soái lĩnh. Trong sa mạc đã ba ngày, sáng sớm ngày thứ tư, ánh sáng rạng đông theo đường chân trời nhẹ nhàng dâng lên, Liên Kiều rốt cục thấy được một màu xanh lá nhỏ như ẩn như hiện ở xa xa.

“Thảo nguyên, là thảo nguyên a.” Liên Kiều hưng phấn kêu to, khiến binh lính chung quanh đều ghé mắt nhìn.

“Ha ha, đúng vậy, tới thảo nguyên rồi, chúng ta sẽ chuyển sang ban đêm hành quân, ban ngày ngủ.” Đồng nghiệp thái y viên Sầm Nhĩ Phi như trút được gánh nặng nói, xem ra hắn cũng không chịu nổi cảnh hành quân đến diên đảo ngày đêm này.

Liên Kiều nhú mày, có chút lo lắng hỏi: “Sắp khai chiến sao?”

Sầm Nhĩ Phi ha ha cười: “Nào có nhanh như vậy, sau khi tiến vào thảo nguyên lại đi thêm một ngày tới Cổ Lạc Ngõa thành, đại quân ở ngoài thành nghỉ ngơi và hồi phục một ngày, sau đó cùng quân đội trong thành liên hợp xuất phát tới Tư Cách Nhật ô thành.”

Liên Kiều gật gật đầu, lại đem ánh mắt hướng về phương xa. Chiến tranh đối với nàng mà nói sao mà xa lạ, máu tanh, giết chóc, đao quang kiếm ảnh, hết thấy chỉ có trong phim mới có thể tái hiện được những hình ảnh lịch sử, nhưng lúc này nó lại sắp trình diễn trước mặt nàng, nàng không biết nên lấy loại tâm tình nào để đối mặt với nó cả. Nhìn một đám người đang sống trước mặt rồi đột ngột ngã xuống, chôn vùi vào cát bụi, nàng nên coi thường, hay là nên đồng tình, thậm chí là hòa mình vào trong đó. Loại tình huống như vậy, nàng không hề muốn lựa chọn, nhưng muốn tránh cũng không thể tránh. Trên đường chân trời màu xanh biếc là ánh mặt trời đỏ tươi như máu đem đại địa nhuộm thành một màu đỏ sẫm.

Chạng vạng ngày hôm sau, đại quân đã đến được Cổ Lạc Ngõa thành, Mục Sa Tu Hạ chỉ huy đại quân đóng quân ngoài thành, không được vào quấy nhiễu dân, lại đưa Liên Kiều vào thành sắp xếp cho nghỉ ngơi. Hành quân mấy ngày, rốt cục có thể nằm trên giường thư thư phục phục ngủ một giấc thoải mái, Huyết thái tử cũng coi như không quá vô đạo đức, ít nhất cũng biết chiều cố sức khỏe của nữ nhân.

Đại chiến hết sức căng thẳng, sự bình lặng trước mắt chỉ là vì sắp nổi lên một trận máu chảy thành sông. Liên Kiều lặng lẽ tự chế một ít ám tiễn làm ám khí phòng thân, phòng bị bất cứ tình huống nào. Binh hoảng mã loạn, mặc dù thân là thái tử phi gặp phải khốn cảnh sinh tử tồn vong không ai có thể nhàn hạ mà bận tâm đến việc người khác chết hay sống, tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.

Chương 26: Liên thành

Thời khắc nguy cấp rốt cục đã đến, Liên Kiều được an bài ở phía sau doanh trại cùng với những người khác để chữa bệnh và chăm sóc binh lính, tạm thời sẽ không bị chiến hỏa lan đến. Mục Sa Tu Hạ quả nhiên là tiểu nhân gian trá, từ lúc đại quân đến Tư Cách Nhật Ô thành này thì việc đầu tiên hắn làm là âm thầm cắt đứt nguồn cung nước và lương thực, thậm chí còn phá gian tế lẩn vào thành, đốt kho lúa trong thành, bỏ độc vào giếng. Tin chắc rằng lúc này, dân chúng trong thành nhất định lâm vào cảnh khủng hoảng đến cực độ.

Mục Sa Tu Hạ hành quân thần tốc hơn nữa lại bí mật, đến khi đại quân đến Cổ Lạc thành cùng liên quân hội hợp thì có lẽ khá lâu sau Phiên quốc mới nhận được cấp báo, khi đó thì Cách Tát Quốc đã tiếp cận tới nơi. Lúc này, Phiên quốc mới biết tai vạ đến, muốn triệu tập quân đội đi đánh trận tốc độ nhanh nhất thì ít n

hất cũng mười ngày nửa tháng, đến lúc đó thì đại quân Cách Tát đã chiếm lĩnh Tư Cách Nhật Ô thành, viện quân tiếp sau cũng sẽ cuộn cuộn mà tới, đại thế đã mất thì không thể vãn hồi. Trận chiến này Mục Sa Tu Hạ phải cố gắng để tốc chiến tốc thắng.

“Tiền phương đang đánh sao?” Ngồi ở trên cỏ bên ngoài doanh trướng, trời xanh mây trắng, đất rộng bao la, Liên Kiều tựa lưng vào cột lều trại, miệng ngậm cổ diệp, từ từ nhắm hai mắt lười biếng hỏi Y Mã ngồi ở bên cạnh nàng đang đảo đũa.

“Còn chưa, ta nghe thị vệ trưởng của Thái tử nói, Điện hạ muốn vây thành thêm hai ba ngày, chờ người bên trong gây rối, mất ý chí chiến đấu mới đánh vào.”

“VẬY Thái tử Điện hạ của chúng ta nên cẩn thận rồi.” Liên Kiều xấu xa cười, miệng phun luôn cở điệ

Y Mã kinh hô: “VÌ sao?”

Liên Kiều tà nghệ bí hiểm cười: “Chớ cùng rút giậu, con thỏ bức nó vào đường cùng nó sẽ cắn người đó nha.”

Y Mã vẻ mặt ngây thơ nhìn Liên Kiều, cảm thấy được thái y đại nhân nói chuyện thâm quá đi à.

Sau khi làm quân dân Tư Cách Nhật Ô thành lâm vào cực độ khủng hoảng, Cách Tát quân rút cục triển khai công thành, tuy rằng Liên Kiều nhìn không thấy chiến sự thảm thiết nơi tiền tuyến, nhưng từ tiền phương chuyển về một lượng lớn thương binh cũng không khó tưởng tượng chiến tranh khốc liệt đến bao nhiêu.

Y Mã vô cùng trung trinh mà phát huy bản sắc bát quái của nữ nhân, không ngừng báo cho nàng biết tình huống từ chiến trường.

“Tư Cách Nhật Ô thành không hổ là một toà đại thành, tường thành rất dày, cửa thành thì kiên cố, rạng sáng đã bắt đầu dùng chùy đập vào mà giờ đã vỡ vụn hai cái nhưng vẫn không đánh vỡ được cửa thành.”

Hứ, xứng đáng, biết là không dễ dàng đâu mà.

“Tiểu thư, binh lính Cách Tát chúng ta rất là dũng mãnh nha, nghe nói Phiên quốc bị diệt rất nhiều tướng sĩ, tất cả đều bị thần binh của chúng ta bắn chết.”

Thần binh?

“Đúng vậy, chính là cung nỏ theo thiết kế của tiểu thư đó, thật là lợi hại, bắn chết hết cả binh lính Phiên, tiểu thư thật giỏi a.”

Tác nghiệt a.

.....

“Tiểu thư, cửa thành đã phá.”

Nhanh như vậy sao.

Tiếng vó ngựa vờn xa gần, Liên Kiều dõi mắt nhìn lại, một tấc cũng không rời Huyết thái tử cùng Huyết thị vệ. Mục Sa Tu Hạ tổng cộng có mười ba huyết kỵ, chạy về phía nàng chính là một trong số đó Mạc Cổ Nhĩ.

“Thỉnh Thái tử phi hoả tốc cùng vi thần đến trước cửa thành, Thái tử Điện hạ đang ở cửa thành chờ người.” Mạc Cổ Nhĩ phi thân xuống ngựa, ở trước mặt Liên Kiều quỳ xuống đất cung thanh.

“Muốn ta đi đến cửa thành?”

“Thái tử phi thỉnh.”

Xuyên qua quân doanh tới cửa thành, Mục Sa Tu Hạ mặc một thân y phục màu đen, cười một chiến mã màu đen như chiến thần sừng sững đứng ở đó, ánh mắt như lưỡi đao sắc bén đảo qua toàn bộ chiến trường. Khi Liên Kiều tới nơi, chiến trường đã được dọn dẹp sạch sẽ, ít nhất không nhìn thấy thảm trạng thi thể khắp nơi.

“Lên đây.” Hấn vươn tay về phía nàng, như một vị thần.

Thật sự nàng đã bị sự mê hoặc, bị sự kiêu ngạo của hấn làm rung động, nàng nhìn lên, chậm rãi vươn tay nắm cùng tay hấn, chạm đến đầu ngón tay thon dài hữu lực mạnh mẽ cùng lòng bàn tay to lớn. Hấn nhảy mất nắm kéo, nhẹ nhàng nhấc lên, nàng liền nhảy được lên ngựa rơi vào trong lòng ngực hấn.

Cánh tay vừa thu lại, hân ôm chặt nàng, ở bên tai nàng cười khê: “Đây là thành trì của nàng, dùng trí tuệ của nàng đổi lấy thành trì này, từ nay về sau liền gọi là Liên thành.” Nàng khiếp sợ nhìn hân, lại bị hân cúi thấp đầu xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn sâu, phía sau là trăm vạn hùng binh cùng kêu to lên.

“Nữ thần giáng thế, giáng phúc Cách Tát, thiên mệnh sở quy, nhất thống thiên hạ.”

Tư Cách Nhật Ô thành hiện thay tên là Liên thành, quân dân trong thành đều tước vũ khí đầu hàng. Thái tử Điện hạ ban bố mệnh lệnh không được giết tù binh, đem binh lính Phiên quốc hợp nhất đi về Tây bắc lấy quặng. Dân chúng tay không sắt chỉ cần quy thuận sẽ lưu lại trong thành, ngày sau sẽ chuyển tới thành trì khác của Cách Tát quốc.

An bài như vậy đã là tốt nhất, Liên Kiều vốn tưởng rằng huyết thái tử sẽ luôn lãnh huyết, tác phong cường ngạnh nhất định sẽ tàn sát hàng loạt dân trong thành, nhưng hân là một người thông minh sẽ không làm vậy, đối với một chính trị gia có tâm thống trị thiên hạ, giết chóc chỉ có thể chấm dứt cuộc đời chính trị của mình, xem ra hân có dã tâm là ở thiên hạ.

Liên thành có kiến trúc lớn nhất, nó nguyên là phủ đệ của thành chủ Trác Tạp vương gia. Đứng ở chỗ này so với Cách Tát hoàng cung tráng lệ, Liên Kiều rốt cục tìm được nguyên nhân thất bại của Phiên quốc, một cái là nằm gai nệm mật, một cái là cùng xa cực dục(xa xỉ quá đáng), một cái là thiên chuy bách luyện(quả ngàn thử thách), một cái là hảo dật ác lao(ham ăn biếng làm), quốc gia như vậy diệt vong là kết quả sớm hay muộn thôi.

Cùng hân ngồi cùng một con ngựa, hướng về cửa cung, Mục Sa Tu Hạ thản nhiên hỏi: “C cảm tưởng gì?”

Liên Kiều nhếch khoé miệng: “Người đánh giá cao bọn họ, nơi hoa lệ như vậy không cần cung nô cũng có thể dễ dàng công thành.”

Hân cười, phía sau lưng truyền đến sự rung động, nàng ở trong lòng ngực hân cảm nhận được.

“Bốn vương thật sự là càng ngày càng thích người.”

“Quá khen.”

Hết thấy đều dựa theo kế hoạch của Mục Sa Tu Hạ tiến hành thuận lợi, dùng một ngày đánh hạ Tư Cách Nhật Ô thành, sau đó sai quân đội dùng ba ngày để đem xung quanh thành trì dọn dẹp, hình thành trận địa chiến lược mới. Cứ như vậy, cho dù đại quân Phiên quốc tới cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm, hối hận mà về.

Liên Kiều cũng không cho mình nhàn rỗi, ngoại trừ chăm sóc người bệnh, nàng cũng giúp đỡ kiểm kê hộ tịch quân dân trong thành, tuy rằng nàng không biết chữ viết Cách Tát, cũng không biết Phiên văn nhưng nơi này mọi người xem được chữ Hán, cũng chính là Lương văn, vì thế tất cả công văn trải qua tay Liên Kiều đều thống nhất là Lương văn. Tuy quân lão văn thư còn liên tiếp khoa trương khen nàng viết Lương văn rất đẹp, ha ha, đó là do được ông nội từ nhỏ cầm thước đứng ở đằng sau bắt nàng luyện mới được như vậy a.

Hơn mười ngày sửa sang lại công việc, vội đến nỗi nàng cùng Mục Sa Tu Hạ một cái nhìn mặt cũng không hơn, trên thực tế Mục Sa Tu Hạ so với nàng càng vội, cùng lúc phải phòng ngừa tù binh bên trong thành bạo động, còn muốn binh lực bộ binh duy trì trị an bên trong thành, càng phải điều binh khiển tướng bao vây tiêu trừ đạo phỉ quanh thành, sợ là một khắc cũng không sống được yên ổn.

Mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ, Mục Sa Tu Hạ cũng không vì vậy mà lộ ra một tia mệt mỏi, hết thấy đều đem ra xử lý xong xuôi, lúc này hân mới thoáng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Đẩy cửa tấm cung, Mục Sa Tu Hạ chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, bỗng nhiên phát hiện tấm lụa mỏng lay động trên giường hiện ra một vật gì đó. Nếu không phải đã nhiều ngày liên tục chỉ huy điều hành, thêm mười ba huyết kỳ bên mình bảo hộ chu đáo chặt chẽ, hân sẽ không nghĩ đến xem nhẹ vật này đang ở trên giường mình, đây không phải là chuyện nhỏ.

Chậm rãi bước đến bên giường, vật kia thế nhưng lại xoay trở mình, chần theo trên người rũ xuống, lộ ra dung nhan tuyệt thế bị che lấp.

Là nàng? Hắn ở quân doanh mấy ngày liền chưa về, bọn hạ nhân tự nhiên đem tấm cung để lại cho nàng, lại quên chủ tử bọn họ cũng là phải về ngủ.

Hé mắt nghiêng ngẫm nhìn tiểu nhân nhi trên giường, da thịt mềm mại một chút cũng không bởi vì khí hậu sa mạc mà có chút thay đổi nào, vẫn là hồng nhuận phần nộn vô cùng mịn màng, hai mắt nhắm chặt càng thấy rõ đôi mi cong dài, đỉnh mũi nhỏ nhắn, cánh môi đỏ hồng, chiếc cằm thanh tú, vành tai mượt mà... Mỗi một chỗ đều liêu nhân như vậy. Hắn đã từng nhìn khuôn mặt này, cũng từng bao trùm thân thể này, nhưng lúc đó cũng chỉ có cảm giác chán ghét cùng đùa cợt, đó là một linh hồn làm cho người ta ghê tởm, đó là một nữ nhân ai cũng có thể làm chồng. Hắn biết rõ mục đích tiếp cận của nàng – Thiên Lang Nha, đó là mục đích Long Tiêu đưa nàng đem cho hắn. Để nàng tự tin là trộm được Thiên Lang Nha thật sự, thời điểm nàng chạy trốn hắn phái người phá túi nước của nàng, để nàng chết khát trong biển cát mênh mông, đó là sự trừng phạt của hắn. Hắn xác định nàng đã chết, không nghĩ tới khi tiêu diệt Ngạc Lỗ tộc lại một lần nữa nhìn thấy người có khuôn mặt giống nàng như đúc, bảo hắn sao lại không khiếp sợ.

Hắn cưỡng bức nàng, lại phát hiện tuy là cùng khuôn mặt nhưng là một linh hồn hoàn toàn bất đồng. Nữ nhân kêu Liên Kiều này kiên cường, lạc quan, thông minh, trong nghịch cảnh vẫn muốn sinh tồn, không trách cứ, không khuất phục, không nổi giận, toàn thân toả ra quang huy lóng lánh hoa mắt, hoàn toàn thay đổi suy nghĩ của hắn về nữ nhân, yếu đuối, ghen tị, dựa dẫm, háms lợi, tồi tệ. Nàng hấp dẫn hắn, thời thời khắc khắc hấp dẫn hắn.

Lúc này nàng ngay tại trước mắt hắn, không hề phòng bị mà như đoá hoa toả ra sự xinh đẹp của nàng, cứ như vậy liền bỏ qua ba điều kiện của nàng, Mục Sa Tu Hạ một chút cũng không nghĩ muốn ngược đãi mình, như thế này thì hắn chỉ có thể nói với nàng thật có lỗi, tự chủ của hắn có hạn.

15. Chương 27-28

Chương 27: Sủng ái

Vén lên màn lụa mỏng, hắn ngồi ở mép giường nhìn tuyệt mỹ dung nhan khi ngủ của nàng. Nhịn không được vươn tay vuốt ve khuôn mặt của nàng, nhẵn nhụi, xúc cảm mềm mại làm cho hắn không dám dùng sức, chỉ có thể nhẹ nhàng từ từ nhắm nháp tiểu mỹ nhân trên giường. Nàng trong lòng bàn tay hắn cọt cọt thật đáng yêu, thậm chí không cảm giác nguy cơ phũ xuống người còn vươn cổ tay phần nộn ra.

Hắn giật mình dừng lại, bị phòng ngự không vững vàng của nàng hấp dẫn, nàng tựa như con mèo nhỏ lười biếng cam chịu nấp dưới cánh của hắn. Đáy mắt hắn bỗng nhiên cháy lên hai ngọn lửa, híp mắt lại nhìn nàng chăm chú. Tay nhẹ nhàng kéo chăn trên người nàng, la sam bằng tơ tằm lả lướt trên ngọc thể như ản như hiệ

Hầu kết hắn phát thanh, tức giận chính mình khi đối mặt nàng lại như mao đầu tiểu tử chưa biết gì. Dùng sức lắc đầu, đem ngân phát rũ xuống bên sườn mặt, đồng thời cũng b

qua sự khản trương rồi rầm trong lòng. Nhẹ nhàng cởi bỏ la sam, da thịt hồng nhợt một chút một chút hiện ra trước mắt hắn, cho đến khi quần áo toàn bộ cởi bỏ.

Đồng tử hắn co rút lại, gắt gao nín thở nhìn chăm chú nàng, đôi vai non mềm, hai vòng tròn xinh đẹp rắn chắc mà càng co dãn, kia hai nụ hoa phần hồng diễm lệ mê người. Bởi vì thân thể tiếp xúc với không khí lạnh bên ngoài, nên nụ hoa kia nháy mắt co rút lại, toả ra sự hấp dẫn trí mạng, phút chốc đoạt đi tâm hồn hắn...

Hạ phúc một trận nóng rực, hắn lập tức đã có phản ứng, điều này làm hắn ngạc nhiên. Kinh qua vô số nữ nhân hắn luôn luôn kiêu ngạo về tự chủ của mình, thường nữ nhân luôn không chống đỡ được sự hấp dẫn, rên rỉ phóng dăng, thấp khóc cầu xin khi đó hắn vẫn có thể thu phóng tự nhiên, mà nay lại hoàn toàn chưa

tiến nhập nội dung chính lại cảm thấy hạ thể trường đau đến khó chịu. Hắn không thể lý giải biến hoá của thân thể mình, cũng không cách gì khống chế nhu cầu mãnh liệt của cơ thể.

Gầm nhẹ một tiếng, để dục vọng bùng bùng phần chấn hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm soát của lý trí, hắn cúi người hàm lấy nụ hoa đỏ tươi muốn làm hắn biến thành cuồng, dùng sức mút vào, gấn bó mật thiết với hơi thở mê người của nàng, liếm, cắn mút mạnh mẽ, dùng miệng tra tấn nụ hoa mỏng manh đang càng thêm đỏ tươi kiều diễm.

“n.....” Liên Kiều bị một trận dục vọng nhiều tình, mở đôi mắt buồn ngủ còn mù sương, chỉ thấy trên ngực Mục Sa Tu Hạ đang gặm nhấm nhũ tiêm bên trái nàng, một tay dùng lực vuốt ve bầu ngực tròn bên phải.

“Người.....” Nàng kinh hô ra tiếng, không nghĩ tới hắn chưa được cho phép liền xâm nhập tẩm cung của mình.

Mục Sa Tu Hạ miễn cưỡng rời khỏi nơi đã hồng thắm, ngẩng đầu nhìn nàng, đáy mắt hừng hực dục hoả quả thực dọa nàng sợ đến nơi.

“Người làm gì?” Vốn là lời chất vấn, nói ra lại dọa chính mình ngây người.

Hắn gợi lên khoe miệng, đôi mắt màu lam đang bao phủ một tầng đen thâm thúy, dụ dỗ nàng: “Liên Kiều, nàng cũng muốn phải không.”

“Không...” Không đợi nàng mở miệng, hắn đã ngăn chặn môi nàng, cự tuyệt không muốn nghe đáp án, một tay ôm chặt eo nàng để cùng tiếp xúc càng chặt chẽ, một tay kia hướng về phần mông nộn nộn. Bàn tay mạnh mẽ vuốt ve, lúc lại dời về phía bụi hoa hắn khát vọng đã lâu, ngón trở ở hoa hạch vô tình đảo đảo khiêu khích khiến nàng không nhịn được mà run rẩy.

Nàng không kiềm được rên rỉ, lòng sợ hãi không thắng được dục vọng của thân thể, dần dần buông bỏ phòng ngự, đưa tay lên ôm lấy cổ hắn, hơn nữa cũng nhiệt tình quay lại hôn hắn.

Hắn cuồng dã bá đạo hấp thu tất cả ngọt ngào từ môi nàng nhưng vẫn có cảm giác không đủ, ngược lại còn dời môi về mi nàng, mắt của nàng, vành tai của nàng, cằm, cổ, ngực... Hắn nghĩ trên mỗi tác da thịt của nàng đều phải lưu lại dấu vết của hắn.

Quần áo không biết khi nào đã cởi bỏ hết, thân hình ngập tràn lửa nóng triển miên một chỗ cùng nàng, thu hồi ngón tay đang quần quanh trong bụi hoa, đầu gối bắt đầu tách hai chân như ngọc của nàng ra, dùng phân thân của mình để ở hoa tâm của nàng.

Nàng không khỏi vặn vẹo thân mình, làm hắn càng thở dốc nặng nề, hoa tâm truyền đến độ trơn bóng làm cho dục vọng kiềm chế của hắn hồng mắt.

“Đừng nhúc nhích, tiểu yêu nữ.” Hắn quát khẽ, không muốn lại thương tổn nàng, hắn hy vọng lần này có thể cho nàng thể nghiệm sự hoàn mỹ của khoái hoạt.

Nàng quả nhiên ngoan ngoãn nằm yên, mặc hắn lấy thứ cực đại kia không ngừng dò xét mà tiến vào phạm vi thừa nhận hắn. Khi hắn cảm thấy được nàng đã hoàn toàn chuẩn bị tốt, thì hắn cũng không thể khống chế được nữa, mãnh liệt động thân tiến vào, nàng cũng thật nhanh mà hút chặt lấy.

Nhanh bao vây gắt gao kín kẽ lấy thứ cực đại của hắn, mãnh liệt mà đánh vào cảm quan của hắn, nàng đem hắn bó chặt đến trường đau, nàng cũng bị hắn chống đỡ không được mà sinh đau. Liên Kiều vất vả mở miệng hít vào, tiếng rên rỉ cũng không phát ra được.

“Đáng chết, nhanh như vậy.” Hắn đã không phân rõ đâu là thống khổ đâu là khoái hoạt, chỉ biết cái loại cảm giác này tra tấn hắn đến nổi điên, Dù vậy, hắn vẫn bận tâm đến cảm thụ của nàng, không dám tùy tiện hăm hở tiến lên.

Cho đến khi cảm nhận được cơ thể của nàng mềm mại đi, hắn mới bắt đầu chậm rãi lướt động.

“Đau không?” Hắn một bên chậm rãi trườn đưa, một bên lo lắng hỏi.

Nàng khó chịu lắc đầu, sau khi đau đớn đi qua, nàng muốn được càng nhiều, hy vọng hắn xâm nhập càng sâu một chút. Hắn không quên quần lên người hắn. Mục Sa Tu Hạ mừng như điên, biết nàng đã hoàn toàn tiếp nhận hắn, vì thế dần dần bắt đầu trườn sát với tần suất nhanh hơn.

Liên Kiều khoái hoạt ngâm nga ra tiếng, chưa từng thể nghiệm qua cảm giác đến quá nhanh như vậy, hần cuồng dã mà mãnh liệt đóng đưa cùng nàng va chạm làm cho nàng giống như đang bay trên mây, cái loại cảm giác khoái hoạt này không kiêng nể gì mà tự trong lòng nàng theo những nụ hôn mà phóng thích ra ngoài. Hần đưa nàng lên đỉnh khoái hoạt, đến tận khi kiệt sức mới thôi, nàng nghĩ hần sẽ bỏ qua cho nàng, không ngờ hần lại mạnh tay đem nàng xoay người, giữ chặt hông, từ phía sau xâm nhập càng sâu...

Nhìn nàng vẻ mặt mệt mỏi, mi mắt vô lực mà híp lại, hần biết hần đã làm nàng mệt chết. Chính là mới nghỉ ngơi không đến một khắc, hần cảm giác được hạ thân lại cứng rắn lên, thiên, hần còn muốn nàng.

Cúi đầu hôn lên môi nàng, hần biết nàng đang ngủ, nhưng hần thì vẫn như cũ hưng phấn dạt dào, ích kỷ cướp đoạt giấc ngủ của nàng, mạnh mẽ duyên hôn nàng, thậm chí gặm nhấm đôi môi kiều diễm của nàng. Đau đớn làm cho nàng thanh tỉnh trong nháy mắt, lại nhìn thấy đáy mắt hần chỉ có dục hoả thiêu đốt, nàng thật sợ hãi.

Hai tay vô lực buông xuôi, thậm chí nhắc chân cũng không nhắc nổi, hần dùng đầu gối để đứng vững rồi ép nàng vào trong ngực, như vậy thôi lại khiêu khích hần huyết mạch sôi sục, liền ôm lấy hai chân nàng đặt lên vai, hần mãnh mẽ tiến thẳng vào cơ thể nàng, điên cuồng luật động. Hần trừu đưa vừa nhanh vừa kéo dài làm cho Liên Kiều hoàn toàn không thể thừa nhận nổi nữa, cuối cùng, sau vài lần mãnh liệt va chạm nữa hần mới như ý mà phun trào tất cả lửa nóng, mà dưới thân hần, nàng dĩ nhiên mệt đến chết ngất như cũ đi.

Chưa từng trải qua lần nào bùng bùng phần chấn như thế, cũng chưa bao giờ có một cơ thể nào có thể làm cho hần phải dùng toàn lực ứng phó như vậy, nhìn Liên Kiều xinh đẹp ở dưới thân đáp lại hần, hần lại nhìn không được từ đáy lòng tràn ra khoái hoạt. Khoái hoạt như vậy hần hai mươi tám năm qua cũng chưa lần nào trải qua. Sự xinh đẹp của nàng châm ngòi cho nhiệt tình của hần, một lần lại một lần điên cuồng giữ lấy nàng, biết rõ nàng đã không chịu nổi nữa nhưng lại vẫn không chịu khống chế phải có được nàng, một lần nữa cuồng tính, mang nàng tiến đến cảnh sắc mơ hồ mê muội, cho đến khi trong lòng càng ngày càng đậm chất không đành lòng buông tha mới ngăn lại suy nghĩ lại một lần nữa nghĩ muốn để dục vọng xâm chiếm.

Bầu trời bên ngoài đã hơi ửng sáng, rốt cục hần cũng có chút mệt mỏi, buông tha ý niệm tiếp tục tra tấn nàng trong đầu, ôn nhu ôm chặt tiểu nữ nhân trong lòng ngực, bình yên đi vào giấc mộng.

Chương 28: Công chúa [1]

Mệt mỏi không có chút sức lực, lông mi thoáng rung rung chậm rãi mở ra, lọt vào tầm mắt là màu đỏ của sa trường, tuy rằng đã tỉnh nhưng hai mắt là toan sắp khiến nàng không có cách nào đem mắt mở to ra được, chỉ có thể hí mắt nhìn xung quanh. Lưng nóng quá, giống như có một ngọn lửa nóng đang dán dính vào trên người nàng, nàng mệt mỏi định di chuyển một chút, không ngờ cảm giác đau nhức cả người lập tức như thủy triều vọt tới, ách...Thực hận loại cảm giác vô lực này, có phải nàng bị cảm mạo phát sốt rồi nên mới có thể khó chịu như vậy?

Trước ngực có cảm giác nóng bỏng hấp dẫn sự chú ý của nàng, đưa cái nhìn yếu ớt xuống, nhưng lại khiếp sợ phát hiện một bàn tay to lớn đang ôm lấy bầu ngực nàng, nhìn xuống dưới lại là cái chân to lớn cứng như thép quấn quanh vòng eo nhỏ nhắn của nàng, rồi đặt giữa hai chân nàng, ngang ngược đem nàng ôm chặt cứng trong lòng.

Nàng kinh hoảng hô nhỏ một tiếng, trong lòng vừa thẹn vừa giận, tên sắc ma này lại thừa dịp nàng ngủ...trí nhớ về đêm kích cuồng hôm qua âm âm nẩy lên trong lòng. A! Thật mất mặt!

Từ lúc Liên Kiều mở mắt ra, Mục Sa Tu Hạ liền tỉnh, chỉ là tham luyến sự ôn nhu của nàng nên không muốn buông tay. Nghe được nàng kinh hô hần mới xoay người nàng lại, đối mặt với mình.

Chống đỡ thân dậy một cách tao nhã, sợi tóc màu bạc lòa xòa quanh thân, hần giống như Ma quân nơi u giới, tà mị nhìn nữ nhân dưới thân. Cơ thể nàng tựa hồ không có chỗ nào còn hoàn hảo, da thịt trắng nõn phủ đầy hôn ngân xanh tím, nơi cánh tay, đầu vai, vùng cổ thậm chí còn có dấu răng rõ ràng, tất cả đều lên án tối hôm qua hần đã cuồng dã thô bạo như thế nào, mà giờ nhìn dấu vết này hần lại không biết thân hồn điên đảo khi nào thì lưu lại.

Khoé môi đẹp nhẹ nhàng gợi lên, gợi cảm mê ly, tiếng nói mang theo tia tình dục ám muội, khàn khàn mở miệng: “Tình?”

Liên Kiều thật sự không biết đối mặt hần như thế nào, là nên răn dạy lại gương mặt tuấn mỹ như thiên thần mà tâm hồn sắc ma này hay vẫn là nổi trận lôi đình mà đem hần thoả mạ một chút, thậm chí có thể cho hần một cước đá xuống dưới, nhưng nàng quyết định coi thường hần.

Không để ý tới hần? Mục Sa Tu Hạ tâm tình tốt đẹp nhìn khuôn mặt lạnh lùng của nàng. Trải qua đêm qua, hần tựa như muốn nghiền, sao có thể cho phép nàng lơ hần đi như vậy, không để nàng cự tuyệt mà hung hãn hôn đôi môi mặt ngọt của nàng, dùng sức hút, thấp hoạt đầu lưỡi nàng, quyến rũ khát vọng sâu trong nội tâm của nàng. Đáng chết, hần lại muốn ăn luôn nàng.

Liên Kiều bị khiêu khích cả người run rẩy không thôi, vô lực nằm trong vòng ngực trần trụi cường tráng của hần, tâm hoảng ý loạn, không biết làm sao. Chẳng lẽ hần còn muốn? Ý niệm trong đầu này dọa nàng choáng váng, không biết lấy khí lực từ đâu tới, nàng ra sức đẩy hần ra, xoay người muốn trốn khỏi sự giam cầm của hần, lại bị hần chặn ngang kéo nàng quay về vòng ôm kiên cố.

“Còn có khí lực đẩy ta ra? Hừm?” Hần một ngum hàm trụ lấy vành tai đáng yêu của nàng, lười biếng nói: “Thế lực khôi phục không tồi.” Hần cười mơ hồ, từng đợt từng đợt khí phun vào tay nàng, làm toàn thân nàng run rẩy.

Liên Kiều rốt cục thấy rõ đây là một nam nhân thể lực cùng tinh lực tràn đầy đến vô cùng khủng bố, nàng chỉ có thể yếu ớt để mặc cho hần làm gì thì làm.

“Người không phải còn có rất nhiều công vụ phải làm vội sao? Mặt trời đã lên cao người còn không xuất hiện, không sợ các tướng sĩ cười nhạo người tham ngủ sao?”

Ngón tay mơn trớn cổ che kín xanh tím của nàng, cuối cùng dừng lại ở trên điểm tròn kia mà chậm rãi xoa nắn: “Ái phi, chúng ta chính là mới tân hôn đó. Tin rằng các tướng sĩ nhất định sẽ thông cảm cho chủ soái bọn họ đang không thể kiềm chế tình cảm.”

Ách. Đồ vô sỉ này lại nói được đúng lý hợp tình như vậy. Nhưng ngọn lửa quanh thân đã bị hần tà ác dẫn lên, nàng vừa thở hào hển vừa giãy dụa: “Người đừng quên chúng ta còn có ba điều kiện trước đây đi.”

Hần cúi người hàm trụ nụ hoa đỏ tươi của nàng, gặm cắn kéo, Liên Kiều càng thêm muốn ngừng mà ngừng không được chỉ to miệng thở dốc, lại kiên quyết không để cho bản thân ngấm ra tiếng.

“Trải qua đêm qua, ái phi nghĩ đến ba điều kiện kia còn có thể ước định được cái gì đây?” Một tay bắt được hai cổ tay nàng, cố định lên đỉnh đầu, đáy mắt hần hiện lên tia hung ác nham hiểm mà càng thêm là dục vọng mạnh mẽ, như là đang trừng phạt. Cắn da thịt mềm mại vốn đã là xanh tím của nàng, làm thêm một vòng hôn ngân mới bao phủ lên những vết cũ, hần muốn nàng, không để ý chuyện nàng phản đối, kháng nghị, trong tiếng kinh hô của nàng, chưa vào thân thể nàng nhưng đã mang theo dục vọng cuộn cuộn ngập trời...

Aiz, nàng quả thực không có cách nào khác để làm người a, phục sức Cách Tát quốc tất cả đều là thiên khẩu viên lĩnh* (*: miệng nông cổ tròn), mặc cho nàng lôi kéo như thế nào cũng không che lấp những vết xanh tím đáng giận này, cái tên Mục Sa Tu Hạ trời đánh, định vây nàng ở trong cung không ra được luôn mà.

Nhìn vào gương thấy đôi môi anh đào căng mọng tới bây giờ cũng chưa hết sưng, lại không khỏi đỏ mắt nhớ lại một trận lửa nóng triền miên, trời ạ, hần quả thực là siêu nhân, bị hần sạch sành sanh, vô lực cử động, hần lại còn có thể một thân thoả mái mà đi quân doanh an bài điều phối quân lính xung quanh.

“Tiểu thư, thái tử gia nói đêm nay không trở lại dùng bữa, kêu người ăn xong cũng nghỉ sớm một chút đi.” Y Mã so với vừa mới thấy Liên Kiều thì hoảng sợ đã dần dần thối lui, nhưng là chủ tử nói bị trượt té thật có thể ngã đến toàn thân đều là màu xanh sao? Nàng thực sự rất là buồn bực nha, mắt to trừng trừng ngắm chủ tử đi.

Không trở lại? Hô, trái tim treo trên cao rốt cục cũng rơi xuống. Nhưng mà có một điều hơi kì quái, hần có trở về hay không có cần phải báo với nàng sao? Bệnh chắc rồi!

Nằm ngủ trên giường đến thời gian đốt đèn Liên Kiều mới thoảng cảm thấy khôi phục chút thể lực, trên người vẫn còn có chút toan đau, nhưng so với trước tốt hơn chút.

Dùng xong cơm chiều, Liên Kiều dinh ra bên ngoài một chút, Y Mã cầm kiện áo choàng khoác cho nàng, bây giờ đã là cuối mùa thu, tiếp qua vài ngày sẽ bắt

Cuối mùa thu đêm rất lạnh, trong không khí có mùi lá khô cùng cỏ khô. Đi bên trong tường đỏ ngói vàng, lại tịch tịch giống như một linh hồn. Trong đêm tối, khuôn mặt tuấn mỹ của Mục Sa Tu Hạ, thân ảnh vĩ ngạn của hắn cứ lơ đãng xâm nhập vào trong tâm trí nàng. Ngoài việc hắn lãnh khốc vô tình thì nam tử như hắn cũng coi như là vĩ đại đi, mà hắn là trượng phu của nàng, mặc kệ nàng có nguyện ý dung nhập vào thời không kỳ dị này không, nàng đều không thể phủ nhận điểm này.

Thở dài, nàng có chút cười tự giễu, có lẽ là đánh giá cao năng lực của mình, có lẽ là rất chắc chắn định lực của mình, nơi đây là xã hội nam quyền, nàng không có tư cách để nhìn xuống nam nhân, coi rẻ quyền lực. Người hiện đại thì như thế nào, tư tưởng tiên tiến chính là chống ngại vật, quan điểm bất đồng đưa tới mỗi hoạ vô cùng, ý chí một người cũng không thể xoay chuyển càn khôn, một người có sức mạnh ít đến đáng thương, ở nơi này, nàng chỉ có thể dựa vào hắn, vì hắn là chồng nàng, đây không phải nhận mệnh mà là thức thời.

Trời đêm rét lạnh, tiếng côn trùng kêu vang đều nghe được rất rõ. Nhưng mà bầu trời đêm yên tĩnh lại giống như truyền đến một chút âm thanh huyền ảo, đây là...

Y Mã nhu thuận giải đáp: “Nghe nói bởi vì thành chủ Trát Tập Vương gia quy hàng nên thái tử điện hạ thiết yến khoản đãi.”

Gật gật đầu vẻ hiểu rõ, ra là chiêu hàng a.

“Nghe nói Trát Tập vương gia này rất không đơn giản, chẳng những tay cầm trọng binh, còn nắm giữ nhiều trọng thành Phiên quốc thật là tốt, nếu thái tử có thể đem hắn chiêu an, Phiên quốc liền ngập nguy cơ.”

Ai thêm lo chuyện hắn chiêu an hay là chiêu hàng, đơn giản là vì tranh đoạt địa bàn thôi, nàng không lòng dạ nào nghĩ đến. Khi trở về, bỗng nhiên từ đâu bay tới tiếng ca, chậm chậm mà kéo dài, réo rất lỵ hợp, tiếng ca quá đẹp khiến Liên Kiều không khỏi hướng về.

“Đó là...”

Y Mã đúng lúc mà giải thích nghi hoặc của nàng: “A, đó là tiếng hát tiểu công chúa của Trát Tập vương gia, nghe đồn là tiếng ca của nàng có thể làm cho chim nhận thu cánh không bay về phía nam mà ở bên người nàng nghe nàng hát, cuối cùng bị đông chết ở trong băng tuyết bao trùm thảo nguyên.”

Quả nhiên giống như tiếng trời, chân không tự chủ được đi về hướng phát ra âm thanh, đến khi đứng trước lầu đài.

Đó là ban công của cung điện cao nhất bên trong thành, có bảy tầng, bốn phía đều không có tường, mỗi một tầng đều có sáu trụ thô to chống đỡ. Cùng loại như kiến trúc bảo tháp, trục tầng từ từ thu nhỏ lại, đứng ở tầng cao nhất đối mặt với tinh nguyệt đầy trời mà cất tiếng hát vang chắc là công chúa. Bởi vì đứng quá xa nên diện mạo công chúa nhìn mơ mơ hồ hồ, không biết đáng vẻ như thế nào, nhưng loại khí chất phiêu dật như gió này có thể cảm thụ được rõ ràng.

“Nương nương, thỉnh quay về.” Vừa muốn bước lên bậc thang, hai gã binh lính ở cửa liền ngăn cản nàng, “Điện hạ phân phó, thị nữ chờ ở đây không được đi vào.”

A? Từ khi nào mà nàng lại biến thành thị nữ vậy? Thôi cũng được, chỉ là tò mò muốn gặp nữ tử có tiếng ca duyên dáng kia thôi, chưa từng nghĩ tới phải tham dự vào trong đó. Nếu không cho nàng đi lên, nàng cũng lười đi cao như vậy.

Xoay người rời đi, phía sau có người gọi nàng lại.

“Nương nương, xin dừng bước.” Quay đầu lại thấy Mạc Cổ Nhĩ đang từ trên lầu xuống, đi đến trước mặt nàng, khom người nói: “Điện hạ thỉnh nương nương lên lầu cùng dùng bữa tối.”

Nàng cười nhạt, lúc thì nói nàng là thị nữ, lúc lại muốn nàng đi lên cùng nhau ăn cơm chiều, người này quả nhiên thay đổi thất thường, lạnh nhạt cúi mặt, Liên Kiều không để cho hắn có được vẻ mặt hoà nhã: “Ta đã ăn cơm rồi.”

Mạc Cổ Nhĩ vẫn không đổi sắc mặt, ôm quyền khom người: “Nương nương.”

Lạnh lùng nhìn động tác Mạc Cổ Nhĩ, Liên Kiều có chút buồn bực, mình cần gì mà cùng một thị vệ tranh chấp, bọn họ cũng chỉ là nghe lệnh làm việc mà thôi, sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy?

Thở dài, hướng chân đi lên lầu.

16. Chương 29-30

Chương 29: Công chúa [2]

Leo lên tới tầng bảy, Liên Kiều đã có chút suyễn, trong lòng mắng thầm ‘không có việc gì lên cao như vậy làm gì chứ? Ăn một bữa cơm, nghe hát thôi mà phải gây mệt nhọc cho mình như vậy.’

Trên lầu ngoài trừ thủ vệ bên ngoài cũng chỉ có ba người Mục Sa Tu Hạ, Trát Tạt Vương gia cùng Vi Nhi công chúa.

Thấy nàng đi lên, đáy mắt Mục Sa Tu Hạ hiện lên một tầng mặc sắc* (*: tối đen), tuy rằng hắn đang cười nhưng nàng lại không nhìn ra tình tự gì trong mắt hắn.

“Ái phi, lại đây tham kiến Trát Tạt Vương gia.” Hắn vẫn chưa đứng dậy, thản nhiên chỉ về hướng nam tử trung niên ngồi đối diện.

Liên Kiều duyên dáng khụy gối h

nh lễ: “Vương gia”

Trát Tạt Vương gia đứng dậy xa xa khiêm tốn nâng nàng lên, Liên Kiều ngẩng đầu, nhìn thẳng hắn. Nam tử này sắc mặt xanh xao, trên mặt không có chút râu, bộ dạng có chút ngay thẳng mà phù phiếm, nhưng ánh mắt lộ mẫn, sắc mặt vừa mất tự nhiên lại tái nhợt, làm cho người ta có cảm giác là loại lưu luyến hoa tòng, sắc quỷ miệt mài quá độ.

Trát Tạt Vương gia nhìn Liên Kiều cũng là vẻ mặt kinh diễm: “Đã sớm nghe nói nương nương là thần nữ hạ phàm, hôm nay cửa thấy thật làm tại hạ kinh vi thiên nhân. Nương nương quả nhiên xứng với mỹ danh.”

“Vương gia quá khen.” Nàng vừa nhẹ nhàng mỉm cười, vừa phải trưng ra phong phạm của tiểu thư khuê các.

Trát Tạt Vương này thật sự là bất hảo diệu* (*: đều cán_có lẽ), đứng gần nàng mà đôi mắt hắn cũng hiện ra vẻ mê đắm nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt này làm nàng có cảm giác xấu hổ như bị lột sạch quần áo vậy. Nàng xoay người cho hắn một ánh mắt khinh thường.

“Thái tử phi nương nương kim an.” Thanh âm ôn nhu êm tai giống như tác phẩm nghệ thuật xuất sắc vang lên bên tai nàng.

Vi Nhi công chúa, một thân quần lụa mỏng màu tuyết trắng, cổ tay áo, cổ áo cùng làn váy được viền bằng lông thú kèm theo áo khoát lông hồ màu trắng. Mái tóc đen sáng bóng được tết thành nhiều bím tóc nhỏ, lấy trâm bạch ngọc trong suốt vấn lên, khuôn mặt trắng tự nhiên không phấn son mặc dù không quyền rũ như Liên Kiều nhưng cũng gọi là mê người, kèm theo một khí chất phiêu dật xuất trần, mi dài mỏng, đáy mắt xa cách, khoé miệng cao ngạo, một thân phục sức bạch sắc phụ trợ lại tựa như một băng tuyết mỹ nhân.

“Vị này chính là Vi Nhi công chúa.” Liên Kiều cảm thấy hứng thú với nữ hài tử này, bất giác thân thiết. “Ta là bị tiếng hát của người hấp dẫn tới, tiếng hát của công chúa rất là thoát tục a.”

Vi Nhi cũng là nhận thức được nữ nhân hào phóng này, gật đầu nói: “Đa tạ nương nương thưởng thức, Vi Nhi bêu xấu.”

“Liên Nhi, lại đây.” Mục Sa Tu Hạ nhẹ gọi.

Ồ? Đây là kẻ nào sao? Nàng đã bao giờ cho phép hắn gọi nàng như vậy? Ghê tởm chết được. Nàng dùng ánh mắt trừng hắn, hắn vẫn một dạng bí hiểm không nhìn ra bộ dáng hổn hển, được rồi, hôm nay có khách ở đây cho hắn chút mặt mũi đi, không so đo với hắn.

Cúi đầu thong thả bước đi tới bên người hắn, vốn định đứng bên cạnh là tốt rồi, dù sao bên này hắn cũng chỉ có một cái ghế dựa, nào biết hắn vươn tay chụp tới, kéo nàng vào lòng ngực hắn, mất đi trọng tâm nàng ngã ngồi trên đùi hắn.

Giây dựa muốn đứng dậy, lại phát hiện Trát Tập Vương gia cười đến tối mặt, Vi Nhi công chúa sắc mặt cũng không tốt. Nàng lại trừng mắt đối với tên đầu sỏ gây nên phía sau, người này cố ý khiến nàng khó coi. Không ngờ rằng hắn lại lộ ra nụ cười mê người vạn phần đối với nàng, người này quả thực là yêu nghiệt mà. Xoay qua..., Liên Kiều đem làn váy kéo lại, thuận tiện đem áo choàng kéo cổ cao chút, đỡ phải cho nhân sĩ hữu tâm nhìn đến gì đó không nên nhìn, lúc này nàng mới dùng dáng vẻ bình thản trước vạn nghìn người mà tiếp tục ngồi trên đùi hắn. Nếu Thái tử đại nhân cũng không ngại, nàng còn xấu hổ làm gì.

Mục Sa Tu Hạ đậm cười nói: “Vị ái phi này của ta tính tình thật sự khó hầu hạ, trong phủ từ trên xuống dưới đều nghe theo nàng, hơi lòng đã nổi trận lôi đình, bốn vương cũng là không có biện pháp với nàng.”

Người này công phu trộn mắt nói dối quả là càng ngày càng cao, dám dùng cách này để mắng nàng, mỉm cười...mỉm cười...không thể vì hắn hồ ngôn loạn ngữ mà khiến mình mất đi phong phạm.

“Ha Ha..” Trát Tập Vương gia tươi cười có chút khó coi, “ Thái tử nói đùa, ta thật cảm thấy Thái tử phi hiền lương thực đức, tú ngoại tuệ trung, không giống như là người hẹp hòi.”

Liên Kiều nhận ra trong lời nói của hắn như có ý chỉ điều gì đó, lại đoán không ra hắn vậy là vì sao.

“Tiểu nữ Vi nhi kính ngưỡng uy danh thái tử điện hạ đã lâu, đối với mỹ danh thái tử phi nương nương cũng là ngưỡng mộ, nếu như có thể hy vọng được hầu hạ bên người nhị vị, nhất định dùng năng lực để giúp đỡ hết mình.” Trát Tập Vương gia giấu đầu lòi đuôi rút cục cũng lộ ra, lại nhìn vị Vi Nhi công chúa kia, trên ngọc nhan nhất quán lạnh lẽo kia lại thêm hai đoá mây đỏ ửng, xem ra đối với Mục Sa Tu Hạ rất có hảo cảm. Nghĩ vậy nhưng đồng thời trong lòng cũng chưa xót, người phía sau này quả nhiên chính là một cái tai họa mà, kể ngàn năm gây họa.

“Liên Nhi?”

Như thế nào? Hắn đây là trưng cầu ý kiến của nàng sao? Người này thực sự là càng ngày càng kỳ quái. Nhưng mà diễm phúc trên trời rơi xuống này nàng sao lại không biết xấu hổ mà làm cho hắn không nhận được a. Tuy rằng hắn bình thường bá đạo lại đáng giận, còn đối với nàng động tay động chân, nhưng căn cứ vào cảnh giới tối cao của tình yêu to lớn là không giới hạn, hắn phải cự tuyệt ân tình của mỹ nhân như thế rất không nhân đạo nha.

Thanh thanh yết hầu, dứt bỏ tia phiền não bỗng nhiên dâng lên trong lòng, nàng cố gắng làm cho hắn biết nữ nhân hào phóng là như thế nào, diễm nhiên nói: “ Thái tử là anh hùng cao ngạo, mỹ nhân như công chúa cũng là nhân gian tuyệt sắc đi, anh hùng mỹ nhân, giai ngẫu thiên thành, ta tất nhiên là vô cùng tán thành.”

Chợt thấy trên lưng căng thẳng, Mục Sa Tu Hạ, đặt tay ở trên lưng nàng siết chặt làm nàng phát đau. Nghiêng đầu nhìn lại, đáy mắt hắn thoáng hiện hai ngọn lửa, tựa hồ hận không thể đem nàng thiêu sống. Nhíu mày, người này không nhìn được tâm ý tốt của nàng, nàng hào phóng độ lượng như vậy, hắn cứ nhiên còn trừng đôi mắt đen cho nàng xem. Huống chi, phương thức chiêu an tốt nhất không phải là hôn nhân sao? Nàng giúp hắn mà còn như vậy? Không có lương tâm mà.

“Thái tử phi quả nhiên hiền thê của điện hạ a. Ha ha.” Trát Tập Vương gia đặc biệt hưng phấn, nhìn về phía Mục Sa Tu Hạ trưng cầu ý kiến, “Điện hạ?”

Bàn tay bên hông nàng vẫn như cũ, miệng lại chuyện trò vui vẻ nói: “Ái phi thật là hiểu ý ta, như thế rất tốt, rất tốt.”

Tiếng cười cười nói nói trên đỉnh đầu khiến Liên Kiều không tự chủ mà nổi lên một tầng da gà, từng trận hàn ý quanh thân.

Trát Táp Vương gia đưa mắt hướng Vi Nhi công chúa, Vi Nhi công chúa liền đối với Mục Sa Tu Hạ nhẹ nhàng cúi đầu: “Vi Nhi tạ ơn Thái tử điện hạ yêu mến, tạ ơn Thái tử phi nương nương chiếu cố.”

Ý cười tà tứ mị hoặc tuần nhan lại phủ lên một tầng âm lãnh tàn nhẫn khó có thể phát hiện, Liên Kiều nhìn về phía tiểu mỹ nhân lạnh lùng, khí chất trong trẻo trước mặt này đột nhiên cảm thấy cảm thương thay, aiz, lại huỷ hoại một người nữa. Thế gian nữ tử si ngốc sao mà nhiều, sao lại không hiểu rõ trong đó có bẫy rập, vẫn cứ bị nam tử nổi danh hay anh tuấn đối gạt lừa xoay như chong chóng. Chẳng lẽ tướng mạo thực sự cần thiết như vậy sao?

Một mình nàng trở lại tẩm cung, Y Mã tiến lên giúp nàng cởi áo choàng xuống: “Tiểu thư đi đã lâu, chắc là mệt rồi.”

Bỗng nhiên cảm thấy hơi lạnh lạnh, nhìn tẩm cung to như vậy, Liên Kiều lại cảm thấy có chút vắng vẻ, nhìn về phía giường lớn kia, một màn cùng Mục Sa Tu Hạ triển miên lại nảy lên trong lòng. Kinh ngạc, dùng sức lắc đầu, trời ạ, rốt cuộc nàng đang suy nghĩ cái gì vậy?

Tối nay hẳn nên cùng Vi Nhi công chúa cộng tẩm a, rốt cuộc có thể thoát khỏi tên sắc ma này, Liên Kiều nghĩ mình phải là cao hứng mới đúng, nàng hẳn là nên cao hứng, nhưng cổ tình cao hứng lại không dậy nổi chút cao hứng nào, trong đầu lại nói không nên lời cái loại cảm giác ảm đạm này là tại sao.

Nhìn về phía Y Mã, cười: “Y Mã, đêm nay ta và người ngủ cùng nhau đi.”

Nói thật, trong lòng Y Mã có hơi lạnh, nhìn người ngủ bên mình, đem mình làm gối ôm_Liên đại thái y, Liên đại tiểu thư, Liên thái tử phi, trong lòng thật sự rất sợ. Vạn nhất thái tử gia trở về phát hiện trên giường không ai, vạn nhất thái tử gia phát hiện lão bà của hắn ngủ trong phòng hạ nhân, vạn nhất thái tử gia phát hiện mình bị lão bà hắn ôm thực chướng mắt, vạn nhất... Ô ô, nàng thực sự không muốn chết a. Thái tử điện hạ thực sự là rất khủng khiếp, lúc tức giận chỉ cần một ánh mắt cũng đủ biến nàng thành khối đá vạn năm, không biết bị nhìn thấy tình cảnh này hắn có khi nào thẳng tay bóp nàng. Bồ Tát phù hộ a, ông trời thương xót a, hy vọng tối nay thái tử điện hạ sẽ không trở về.

Hiển nhiên loại tâm nguyện nhỏ của tiểu cung nữ Y Mã, trên trời không có nhiều thời gian rồi để xử lý chuyện như vậy. Cho nên, khi Mục Sa Tu Hạ bước vào phòng hạ nhân, nàng chỉ có cách giả chết, hy vọng có thể tránh thoát một kiếp, ô...thật sự là bị chủ tử hại chết mà!

Chương 30: Công chúa [3]

Lúc Mục Sa Tu Hạ trở lại tẩm cung thì phát hiện giường trống không, nhất thời bốc hỏa, nữ nhân chết tiết này, lại dám không ngoan ngoãn mà chờ hắn ở tẩm cung, chạy đi đâu rồi? Hắn vốn là muốn trở về giáo huấn nàng. Vừa rồi ở bữa tiệc nàng dám giao hắn cho nữ nhân khác, nàng cho rằng hắn không biết chủ ý trong lòng nàng sao? Giải quyết xong ả công chúa ra về thanh cáo chó má kia, lòng như lửa đốt gấp gấp trở về, thế nhưng lại là một cái giường trống không, có can đảm sắp xếp nữ nhân cho hắn thị tẩm, phải có trách nhiệm chịu đựng tức giận của hắn.

Lần tìm ở tất cả các phòng mới tìm được nàng trong một gian phòng của tiểu cung nữ. Hừ, ngủ ngon nhỉ. Mục Sa Tu Hạ phát hiện tay Liên Kiều ôm Y Mã rất chướng mắt, hai tay nàng, ngoại trừ ôm hắn sao còn có thể ôm người khác? Nữ nhân cũng không được.

Gỡ những ngón tay mà nàng đang ôm Y Mã ra, hắn ôm nàng đem về tẩm cung.

Bị ném lên giường khiến Liên Kiều tỉnh giấc, đôi mắt say ngủ mơ màng nhìn Mục Sa Tu Hạ đờ đờ nộ khí, có chút không hiểu.

“Sao ngươi đã về rồi?” Nàng cảm thấy lẽ ra hắn hẳn là phải còn ở chỗ công chúa Vi Nhi kia chứ.

“Ngươi không hy vọng nhìn thấy ta trở về sao?” Hắn hung ác nham hiểm nhìn nàng, ngữ khí lạnh lẽo.

Nàng vẫn còn buồn ngủ: “Người không thích nàng ta sao?” Ai, thiệt mệt mỏi nha, hấn không để cho nàng yên tĩnh mà.

Nữ nhân này quả thực đáng giận tới cực điểm, Mục Sa Tu Hạ oán hận trừng nàng, sau đó lại nghe nàng lẩm bẩm tự trả lời.

“Người nhanh đi tìm nàng ta đi, ta mệt lắm, ngủ ngon.”

Hai mắt hấn nheo lại loé ra tia nguy hiểm. Ngủ? Nàng phải nhận được sự trừng phạt thích đáng

Chết tiệt, Mục Sa Tu Hạ căn bản là một con ngựa đực. Ngồi trước bàn sửa sang lại dung nhan, Liên Kiều cầm giận mà lời hấn ra mắng mấy chục lần trong lòng, nhớ đến chuyện tối qua lại khiến cho nàng tức giận. Vốn đang ngủ ngon giấc, nghĩ rằng có Vi Nhi công chúa thì nàng có thể vô tư, ai ngờ tên sắc phôi kia lại ngay đêm hôm khuya khoắt lại bò lên, thừa dịp nàng đang ngủ mơ mơ màng màng rồi ăn sạch. Gây sức ép nàng một đêm, mới ngủ không được một canh giờ thì đã bỏ đi mất. Tên điên! Tuy rằng không ngừng mắng thầm hấn trong lòng nhưng lại có một chút vui vẻ không rõ nguyên do khi hấn đột nhiên xuất hiện tối hôm qua.

Vô lực vỗ về dấu vết mới trên cổ, không nói được gì.

Trải qua đêm qua, Y Mã loáng thoáng có thể đoán được một thân chật vật của chủ tử mình là vì đâu mà có, ánh mắt nàng liền ẩn chứa một chút đen tối.

“Nhìn cái gì vậy, nhìn nữa ta đem người cho cậu ăn.” Liên Kiều bực bội, giả tính trẻ con ra, Y Mã sợ tới mức cúi đầu không dám nhìn nàng.

“Cùng ta ra ngoài đi dạo một chút đi.” Một lúc lâu sau Liên Kiều mới miễn cưỡng nói.

Y Mã hô nhỏ một tiếng, vui vẻ chạy đi lấy áo choàng cho nàng.

Hôm nay dường như lạnh hơn so với hôm qua, gió thổi qua như thể đông lạnh hai cánh mũi. Nhưng có lạnh như vậy mới khiến cho suy nghĩ người ta càng thêm thanh tỉnh, Liên Kiều muốn tỉnh táo lại để nghĩ kỹ về mối quan hệ giữa nàng với Mục Sa Tu Hạ là gì. Hai ngày nay hấn như dã thú đòi hỏi vô độ, làm nàng không thể nào tĩnh tâm tự vấn.

Đi vào một biệt uyển tương đối thanh nhã, Liên Kiều lại nghe thấy có tiếng hát như đêm qua nhưng thêm một tia thể lương u oán và một chút hàm xúc khác.

Theo tiếng mà đi, Liên Kiều gặp được Vi Nhi công chúa một thân áo trắng như tuyết.

Một khúc hát xong, Vi Nhi công chúa xoay người nhìn về phía Liên Kiều, như đã sớm biết nàng đã đứng nơi đó.

Liên Kiều xấu hổ ho nhẹ: “Công chúa dường như đang rất có nhã hứng.”

“Thái tử phi.” Nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh chào hỏi.

Liên Kiều cười cười: “Có thể lại nghe được tiếng hát của công chúa thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

Vi Nhi thản nhiên thi lễ: “Thỉnh nương nương đừng gọi Vi Nhi là công chúa, hôm nay Thái tử điện hạ đã nạp Vi Nhi là trắc phi. Sau này Vi Nhi có thể cùng tỷ tỷ hầu hạ Điện hạ rồi.”

“Thật chúc mừng muội muội.” Nàng cười nói trái với lương tâm, đột nhiên cảm thấy không thoải mái khi nghe lời nói của Vi Nhi.

“Đa tạ tỷ tỷ thành toàn.”

Nhìn nàng một mỹ nhân như hoa, có chút chói mắt, rồi xoay người rời đi.

Buổi chiều, Mục Sa Tu Hạ quả nhiên cùng Vi Nhi công chúa tổ chức nghi thức nạp phi đơn giản, theo người hầu Cát Cát bên người hấn tiết lộ, Thái tử điện ngoại trừ cùng Thái tử phi lần đó chính thức cử hành nghi thức đại hôn thì nạp trắc phi luôn luôn không có nghi thức, thái tử phủ ở kinh thành và đất phong khác đều có trắc phi. Lúc đó Thái tử cũng coi như tuyên bố một chút mà thôi, người khác cũng chỉ biết như vậy.

Vị Vi Nhi công chúa này thân phận cực kỳ đặc thù mới có nghi thức nạp phi như thế, mục đích chỉ là chiêu an Trát Tập vương gia.

Liên Kiều lạnh lùng nghe Cát Cát bình luận, nàng khinh bỉ loại kết hôn chính trị này, đồng thời cũng khinh bỉ chính mình cùng hắc có quan hệ hôn nhân. Mục Sa Tu Hạ quả nhiên là không từ thủ đoạn, hắc vì dục vọng với quyền lực mà đem thiên hạ bao gồm cả thế nhiếp của mình cân nhắc xem có bao nhiêu giá trị lợi dụng, sau đó mới cho đối phương địa vị cao hay thấp. Tuy rằng khinh bỉ, nhưng không thể phủ nhận, chuyện này từ xưa đến nay tồn tại lâu rồi, xã hội hiện đại không có tệ nạn này sao? Chẳng qua pháp luật hạn định chế độ một vợ một chồng, cho nên đàn ông chỉ có thể chọn lựa người bạn đời có lợi nhất cho mình, phụ nữ cũng mở to hai mắt để cầu được một con cá to mập mập. Nói trắng ra là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Nghi thức nạp phi, làm Thái tử chính phi nàng đây cũng phải tham dự. Cùng Mục Sa Tu Hạ ngồi song song, nhận sự phủ phục của Vi Nhi công chúa. Mục Sa Tu Hạ nhìn Vi Nhi công chúa tựa như nhìn người xa lạ, không có vui sướng không có yêu thương, không có bất kì tình cảm dao động nào, hắc thật là một nam nhân lãnh tính. Mặc dù là ở ngày đại hôn của mình, đối diện với thế tử sắp gả cho mình cũng không thêm sắc thái nào khác.

Nhìn người quỳ trên mặt đất vẫn không được chỉ chỉ của Mục Sa Tu Hạ đang trong thế khó xử quần bách, quỳ cũng không phải, đứng cũng không được, Liên Kiều có chút ngồi không yên, cong khoé miệng, về mặt ôn hoà nói: “Công chúa xin đứng lên.”

“Tạ ơn điện hạ, nương nương ân điển.” Tiểu mỹ nhân rốt cục có thể đứng

Ngày đại hôn nhưng Vi Nhi vẫn lấy tạo hình nhẹ nhàng, Liên Kiều bất giác sinh ra hảo cảm hơn đối với nàng. Nữ tử này cũng thật bất phàm, phối với Mục Sa Tu Hạ thì thật đáng tiếc. Trong lòng người nào đó nghĩ, thỉnh linh bên người phóng tới một đạo ánh mắt hàn ý sắc bén bức người, mờ mịt nghiêng đầu, lọt vào trong tầm mắt chính là đôi con ngươi lãnh liệt mang theo một tia tức giận, híp mắt như muốn đục trên người nàng hai lỗ.

Người này thật khó nắm bắt, không biết lại ở đằng kia sinh hờn dỗi gì, thiệt là khó hầu hạ mà. Lười cùng hắc thừa lời, nghi thức chấm dứt, Liên Kiều trở về tới tẩm cung của mình. Áo tưởng tối hôm nay hắc là có thể thoát khỏi dã thú nhu cầu vô cùng vô tận kia đi, có người làm ấm giường cho hắc rồi. Không biết vì sao, suy nghĩ này trong khoảnh khắc lại làm cho lòng nàng đau đớn. Lắc lắc đầu, nàng cự tuyệt loại cảm giác khó hiểu không nắm được trong tay này.

Trút đi quần áo trên người, cởi giày lên giường, ôm lấy chăn bông thật dày, nàng nhắm mắt lại nghe tiếng gió lạnh ngoài cửa sổ. Y Mã nói có thể trời sẽ có tuyết. Tuyết, lạnh như băng, tinh khiết, ở ngoài nghìn dặm cùng đại địa dây dưa không rõ, tựa như hắc...Aiz, sao lại nghĩ đến hắc. Minh thực sự như là hắc nói, nghiệp chướng a.

Đang mơ màng, nàng ngửi được một mùi rượu, hô hấp nặng nề vang bên tai, thanh âm này rất giống người nào đó...Đáng ghét, vì sao trong mộng cũng đến quấy rối nàng, đuổi cũng không đi. Trên da thịt cảm giác ngứa ngáy rồi đốt cháy dục vọng trên cơ thể nàng, buồn cười, nàng cũng mộng xuân sao? Theo bản năng vung cánh tay, muốn đuổi đi hơi thở liêu nhân kia, cổ tay lại bị nắm lấy.

Rốt cục cũng tỉnh, tỉnh lại lại trông thấy một đôi mắt thâm thúy, mang theo tức giận cùng tình dục trong men rượu. Đáy mắt che kín tơ máu, giống như mãnh thú đang vận sức chờ phát động.

“Người...” không đợi nàng mở miệng, môi liền bị hắc ngăn chặn, hung hăng duyên hôn, trêu chọc, tay hắc cũng lập tức xoa trước ngực mềm mại của nàng, mạnh mẽ vuốt ve như trừng phạt, sự thân cận và khát vọng nơi hắc khiến nàng như rơi vào tay giặc.. Đến tận khi nàng hoàn toàn lạc mình, đánh mất ý thức, bên tai truyền đến tiếng hắc thở dốc đầy cảm giận: “Không bao giờ...cho phép người đưa ta cho nữ nhân khác.”

17. Chương 31-32

Chương 31: gặp nạn

Đêm kết hôn cùng công chúa Vi Nhi kia, Mục Sa Tu Hạ vẫn ngủ ở trên giường Liên Kiều, hẳn cưới nàng ta chỉ là vì cta quy thuận. Đúng như hắn mong muốn, Phiên quốc đích xác là tràn ngập nguy cơ rồi, thật ra thì hẳn tuyệt đối không để ý thành trì cùng binh quyền của Trát Táp Vương Gia, chỉ hi vọng dọn sạch những chướng ngại vật trên đường đi của hắn. Số của cải của Trát Táp Vương Gia nhìn ở trong mắt hắn chỉ là một khối chướng ngại vật, hơi hợt, có cũng được mà không có cũng không sao, cưới bao nhiêu nữ nhân trở lại cũng chỉ là con số gia tăng mà thôi, nên số phận của vị công chúa Vi Nhi này xem ra rất thật đáng buồn rồi.

Đồng thời là nữ nhân, Liên Kiều đồng tình với nàng ta, nhưng lại không thể làm gì.

Sau khi Mục Sa Tu Hạ rời đi, Liên Kiều cũng thức dậy, rửa mặt được một nửa, Y Mã chạy tới nói cho nàng biết, Vi Nhi công chúa bên ngoài cầu kiến. Cầu kiến nàng? Cười khổ, nếu như là tới nhờ nàng hỗ trợ

ợ, thì nàng ta đã tìm lắm người.

“Vi Nhi thỉnh an thái tử phi, nương nương Kim An!” Thì ra là đến thỉnh an nàng, nàng sụp mi thuận mắt, hết sức bình thản, không nhìn ra tâm tình, đem tân hôn, tân lang lại chạy tới trong phòng nữ nhân khác qua đêm, làm sao có thể thờ ơ ơ hờ, nàng ta cũng đem mình giấu thật sâu đây!

Liên Kiều đứng lên, nâng nàng ta dậy, tục khí khách sáo : “Muội muội không cần giữ lễ tiết, về sau chúng ta là tình đồng chị em.”

“Nương nương ưu ái, Vi Nhi khắc sâu trong tâm khảm.”

“Còn gọi nương nương sao?” Nàng làm bộ như vô hại.

Nàng ta cười đầy ngây thơ: “Tỷ tỷ!” Vi Nhi ngẩng đầu nhìn nàng, cũng nhìn thấy vết hôn xanh tím trên cổ nàng, đáy mắt thoáng qua một tia oán độc, thoáng qua rồi biến mất.

“Không biết Điện hạ lúc nào thì trở về Thượng Kinh, muội muội thật sự rất muốn được đi theo xem thử, nghe nói là địa phương rất đẹp.” Nàng ta cười như hoa như mộng.

Liên Kiều kéo nàng ta ngồi xuống ở trên ghế nói: “Hai ngày sau, chuyện nơi này hầu như đã xử lý xong cả rồi.”

“Vi Nhi có thể ngồi cùng xe với tỷ tỷ hay không?”

Thấy Liên Kiều nhìn nàng ta, nàng ta cười xấu hổ: “Ồ chỗ này, trừ tỷ tỷ ra Vi Nhi không quen ai cả!”

“Được, đến lúc đó muội muội cứ ngồi cùng ta.”

Mục Sa Tu Hạ là nhân vật linh hồn của cả quân đội, tất nhiên sẽ không cùng hậu cung thê thiếp cùng nhau ngồi xe ngựa.

Dẫn đầu mở đường, vó sắt vờn quanh, Mục Sa Tu Hạ đem đại quân ở lại trấn giữ Liên thành, lại phân phối một phần khắc phục hậu quả chung quanh, mình chỉ dẫn theo 5000 tinh binh hồi kinh.

Hôm nay quả nhiên tuyết rơi, tuyết phấn tung bay, không lớn, nhưng khá dày. Lúc tối còn có thể nhìn thấy cỏ biếc hình như trong một đêm khô héo, màu sắc ủa vàng như sắc trời hôm nay, lại giống như sa mạc hoang vu. Gió không lớn, những tán lá bị cuốn bay lả tả trên không trung, hòa cùng với nền trắng tạo nên một cảnh sắc linh động tuyệt đẹp, sau đó một vài bông tuyết rơi trên người tướng sĩ, sau đó tan đi.....

Tuyết này, đến ban đêm sẽ lớn hơn thôi.

Quả nhiên, đến đêm thì bão tuyết thật lớn, quân đội xây dựng cơ sở tạm thời, Mục Sa Tu Hạ chỉ huy điều độ, làm gương tốt nên ngại ngần không thể chui vào trường ẩm, trong lòng ôm nhuyển ngọc ôn hương.

Vi Nhi lại cố ý muốn cùng Liên Kiều ngủ chung ở một lều tổ vể thân cận, Liên Kiều nghĩ dù sao cũng đang là thời kì trăng mật của nàng ấy, nay lại biến thành của mình, Liên Kiều mềm lòng, liền đáp ứng nàng ta.

Nửa đêm, bất chợt xuất hiện tiếng kêu giết vang trời, Liên Kiều cùng Vi Nhi đồng thời thức tỉnh.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Gương mặt lạnh lạnh của Vi Nhi lần đầu xuất hiện vẻ kinh hoàng.

Liên Kiều liếc nàng ta một cái, lạnh nhạt nói: “Bất luận xảy ra chuyện gì, chúng ta chỉ là nữ nhân tay không tác sát, đánh giết bảo vệ doanh địa là chuyện của những nam nhân, dù có nóng cũng không có tác dụng, bên ngoài đã có thủ vệ che chở rồi, tạm thời không cần lo lắng tính mạng, ngủ đi!”

Có thể là đánh lén, Liên Kiều cố giữ vững tỉnh táo an ủi tiểu nữ nhân bị kinh sợ bên cạnh, thấy nàng ta an tĩnh lại, liền đứng dậy vén màn đi ra ngoài.

Bên ngoài trống vắng tiếng la hét vang trời, nhưng tinh binh của Mục Sa Tu Hạ dù sao thân kinh bách chiến, đấu tranh anh dũng, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, làm từng bước một, ngay ngắn trật tự.

Kéo lấy một thân binh bên cạnh hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Thân binh kia đối với Liên Kiều rất là cung kính, ôm quyền khom người: “Hồi thái tử phi, hình như có người tập kích doanh trại!”

Tập kích doanh trại? Là ai gan to như vậy, ở trong biên giới Cách Tát quấy rầy quân đội Cách Tát, hơn nữa dẫn đội còn là vị thái tử thân dũng từ trước đến giờ nổi danh khát máu, chẳng lẽ là chán sống?

Nhìn ánh lửa ngất trời phía trước, trong lòng dâng lên Liên Kiều một cỗ dự cảm chẳng lành, trận cướp doanh trại lần này quý dị lạ thường.

Xoay người muốn hỏi doanh trưởng, bên tai truyền tới hai tiếng kêu rên, ngạc nhiên ngẩng đầu, hai người thân vệ canh giữ ở cửa té xuống đất, đã tắt thở. Một người áo đen tự trong màn đi ra, kiểm trong tay đang nhỏ máu!

Liên Kiều hoảng sợ trừng mắt trước nhìn thích khách từng bước một tới gần mình, khẩn trương đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi. Đưa mắt nhìn bốn phía, hình như không ai chú ý tới nơi này có người xông vào, mọi người đều bị tiếng la hét phía trước thu hút hết chú ý, ngay cả có hai người chết ở nơi này cũng không biết. Liên Kiều biết rất rõ, nếu mình kêu cứu, một giây kế tiếp sẽ toi mạng ngay dưới kiếm của người này, nếu như chạy trốn, nàng không xác định chân của mình có thể mau hơn kiếm của đối phương hay không.

Cổ đề xuống nhịp tim đập loạn, Liên Kiều tung ám tiễn thật nhanh, người nọ hiển nhiên không ngờ tới nàng lại đột nhiên ra tay, chỉ nhanh nhẹn đưa tay đỡ, nghiêng người tránh khỏi mũi tên đang hướng về mi tâm của mình, cũng vừa lúc làm cho Liên Kiều có cơ hội chạy trốn.

“Cứu mạng. Cứu mạng.” Nàng vừa chạy vừa kêu, cố gắng dẫn dắt sự chú ý của đám binh lính chung quanh, nhưng tiếng la hét vang trời kia đã che mất tiếng kêu cứu của nàng.

“Tỷ tỷ! Đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn Vi Nhi đột nhiên từ bên cạnh chạy đến, Liên Kiều mặc dù cảm thấy có chút khác thường cổ quái, nhưng tình huống khẩn cấp không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, kéo lại Vi Nhi tay, vừa chạy vừa nói: “Chạy mau, có người.”

Sau ột một trận đau đớn, một khắc trước khi ngã xuống, nàng nhìn thấy Vi Nhi áo trắng như tuyết, nụ cười quý dị cùng bầu trời ngập đầy tuyết trắng hòa làm một thể.

Thích khách che mặt tiếp lấy thân thể ngã xuống của Liên Kiều, nhìn về phía Vi Nhi, đáy mắt xẹt qua một nụ cười nham hiểm, sau lưng đã có binh lính phát hiện không ổn, chạy tới bên này, thích khách tà tà đâm ra một kiếm, ở đầu vai Vi Nhi kéo lê ra một vệt máu đỏ chói mắt, xoay người, ôm Liên Kiều vào trong ngực, mấy cái lên xuống biến mất vào gió tuyết tối tăm.

Nhức đầu, mắt nặng nề, mệt mỏi.

Trước mắt vẫn luôn là một mảnh đen tối, nàng —— đã chết rồi sao? Nếu quả thật chết rồi thì cũng thôi, nhưng vì sao lần này cảm giác về cái chết lại khác hẳn với lần trước thế này? Nàng chỉ có thể cảm giác mình không ngừng rơi xuống. Rơi xuống.

Hình như qua thật lâu, hình như lại chỉ qua trong nháy mắt, bóng tối trước mắt từ từ rút đi, tia sáng mờ ảo từ từ bao quanh nàng. Trong miệng không biết bị rót xuống cái gì, lạnh lạnh, ngọt ngào, làm trơn, yết hầu khô khốc trong nháy mắt được làm dịu.

Thích ứng với ánh sáng này nhân nhật, Liên Kiều ra sức làm cho mình mở mắt. Tầm mắt từ mơ hồ đến rõ ràng, nàng phát hiện mình ngủ ở trên một cái giường, chăn mềm mại, mùi hương thơm mát bao quanh. Di chuyển tròn mắt nhìn khắp nơi, phát hiện đây là một gian phòng hoa lệ nhưng không kém phần lịch sự tao nhã.

Màn lụa mỏng thượng hạng, kèm với những lớp tua rua rực rỡ sắc màu chập chn ngay trước mắt, trên chiếc giường bằng gỗ quý theo phong cách cổ xưa mà trang nhã. Cách thức bày trí của gian phòng này không phải là phong cách của Cách Tát quốc cũng không phải là Phiên quốc, đây là đâu vậy? Thử giật giạt tay chân, hơi sức đang từ từ tụ lại, đẩy chân găm ra, có chút cố hết sức ngồi dậy. vén màn lụa lên, mờ mịt nhìn đàn hương tỏa ra làn khói nhẹ trên bàn. Nếu như không nhớ lầm, nàng gặp nạn rồi. Vậy người cướp nàng sẽ là ai?

Chương 32: Lương đế

Từ lúc đến thế giới này đến giờ, tự hỏi chưa bao giờ cùng người kết thù kết oán, thù riêng cơ hồ là số lẻ. Cho dù là Vi Nhi công chúa bởi vì ghen mà sinh ra hận, trước khi thăm dò lai lịch của nàng cũng sẽ không tùy tiện ra tay, Mục Sa Tu Hạ khôn khéo đến bậc nào, nếu bị hấn phát hiện, kết quả người đó sẽ rất thê thảm. Hôm nay thân phận của nàng tất nhiên đã khác trước, trừ là thủ lĩnh thái y nước Cách Tát, còn là Thái Tử phi, càng quan trọng hơn chính là cột trụ tinh thần dân tâm của triều Cách Tát, bất kỳ Hoàng thất nước nào từng có quan hệ với Cách Tát quốc, người có hiềm khích hoặc quyền lợi chính trị trung tâm cũng có thể xuống tay đối với nàng, cho nên nếu bị người ta bắt thì kết cuộc của nàng chỉ có một con đường.

Dựa theo tình huống trước mắt mà phân tích, nàng rất có thể sẽ bị chém đầu răn chúng, trực tiếp phá hủy hình tượng của nàng.

Đến lúc đó Cách Tát quốc dĩ nhiên sẽ mất đi chỗ dựa tinh thần. Hoặc có một loại khả năng khác đó chính là dụ nàng phản bội, đây cũng chính là mục đích của bọn họ khi bắt sống nàng. Nếu nh

ư nàng đoán không sai, như vậy tạm thời có nàng lẽ không nguy hiểm đến tánh mạng.

Dựa vào cột giường đang suy nghĩ, cửa “Ken két” một tiếng mở ra.

Một nam tử bộ dáng ngọc diện thư sinh đi vào phòng, chiếc cằm kiên nghị, bờ môi đầy đặn mềm mại, sống mũi thẳng tắp, mày kiếm vút cao, đầy đặn cơ trí. Cả khuôn mặt đều toát lên nét cương trực, nhưng đôi mắt phượng âm nhu lại đánh vỡ toàn bộ khí thế chính trực của nam nhân trên gương mặt, khiến cho người này xem ra tâm cơ thâm trầm, tính tình bất thường. Nhìn lại hấn cấm y hoa phục, da trắng nõn mịn màng, liền biết thuộc loại người phú quý, sống an nhàn sung sướng.

Người kia là ai? Nàng có thể khẳng định mình chưa từng thấy qua, nhưng mà đôi mắt phượng đó của hấn lại cực kỳ giống một người.

Nam tử đứng ở cửa từ trên cao nhìn xuống nàng, vẻ mặt tự nhiên nói: “Người tên là Liên Kiều?”

Dựa vào cột giường vẫn tràn đầy mệt mỏi, Liên Kiều chỉ đưa mắt liếc hấn một cái lại rũ xuống rèm mắt, không còn hơi sức nói: “Người là ai?” Đã bắt nàng đem đến đây, biết rõ còn hỏi tên nàng, nhằm chán!

Đối với sự vô lễ Liên Kiều, nam tử cũng không tức giận, khí độ ung dung mà đi đến mép bàn ngồi xuống, nói một cách không nhanh không chậm: “Nghe nói y thuật của ngươi rất cao, có sở trường cải tử hồi sinh.”

“Nhà của ngươi có người sắp chết sao?” Vẫn không còn hơi sức, nhưng từ miệng thốt lên vẫn là những lời nói làm cho người ta tức chết, Liên Kiều chỉ là đang thử, thử hấn có tức giận hay không, lúc một người tức giận chính là thời điểm thiếu kiên nhẫn nhất, lời nói muốn moi ra từ hấn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng sự thật làm nàng vô cùng thất vọng, mặc dù thấy được sát khí chột lóe lên nơi đáy mắt của hấn, nhưng hấn vẫn giữ vẻ bình thản, nụ cười giắt khoe miệng, thì thào: “Khá lắm!”

Con người ở đáy mắt đánh một vòng hình cung, Liên Kiều ngược mắt nhìn thẳng vào hấn nói: “Tại sao không giết ta?”

Hắn cười nhẹ: “Người rất muốn chết sao?”

“Không muốn!” Nàng nói thật, “Ta chỉ khá là hiếu kỳ về thân phận của người.”

“Người cảm thấy thân phận ta là gì?” Hắn liếc nhìn nàng.

Liên Kiều cười đến vô hại: “Nếu như ta không đoán sai, người phải là Hoàng đế Lương Quốc.”

Nụ cười ngưng ở khóe miệng, lúc này Liên Kiều có thể cảm nhận được sát khí muốn giết nàng của hắn.

Không khí ngưng trệ, Liên Kiều chờ hắn sơ hở.

“Làm sao biết được?”

Cảm nhận được hơi thở đối phương dần dần nhẹ xuống, Liên Kiều biết mình đã tránh được một kiếp, buông lỏng nói: “Vải lót của người.”

Nam tử cau mày, liếc mắt nhìn thấy y phục của mình một màu vàng rực lộ ra phía trên giày, trong nháy mắt, hang mày giãn ra, , nụ cười sâu hơn: “Thật là một cô gái thông minh.”

Trong lòng Liên Kiều đã sớm có suy tính, người muốn trừ khử nàng nhất phải là Phiên quốc, nếu như cướp nàng là người Phiên, hiện nay nàng chỉ còn là một thi thể, không có đạo lý lưu lại mạng của nàng, hiện nay, Phiên quốc hầu như đã mất một nửa quốc gia, đương nhiên sẽ không có thời gian dụ nàng phản bội, trực tiếp giết chết nàng để dấy kích tinh thần Cách Tát, trọng chấn quốc cương mới là biện pháp hữu hiệu nhất, nhưng hiện tại nàng còn sống, vậy kinh địch còn dư lại cũng chỉ có thể là Lương Quốc.

Lương đế là một người có tâm cơ thâm trầm âm hiểm, trình độ gian trá狡 hoạt nhất định không thua gì Mục Sa Tu Hạ, cho nên từ đầu đến giờ mới luôn ôm chặt thái độ bàng quan, chờ Phiên quốc cùng Cách Tát đấu đến mức cả hai bên tổn hại lẫn vừa có thể giữ thực lực, lại có thể ngồi nhìn trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, đây vốn là một công đôi việc, là chuyện tốt, nhưng dù tính toán đến đâu, chính Lương đế cũng không ngờ, Phiên quốc lại không chịu nổi một kích của Cách Tát, tinh thần đại quân Cách Tát giống như cầu vồng, dễ dàng chiếm lĩnh một phần lớn lãnh thổ của Phiên quốc, điều này làm cho Hoàng đế Lương Quốc rốt cuộc không thể ngồi yên, nếu như không ngăn lại, mặc cho loại cục diện này chậm rãi lan tràn ra, Phiên quốc hôm nay chính là hình ảnh tương lai không xa của Lương Quốc

Đối với gã nam nhân này, Liên Kiều cũng không xác định chính là Lương đế, mặc dù Cách Tát, Phiên quốc cùng Hoàng thất Lương Quốc chia ra lấy đen, trắng, và màu vàng làm chủ đạo, nhưng có thể sử dụng màu vàng cũng không nhất định chỉ giới hạn ở Hoàng đế, nàng đã từng thấy Long Tiêu cũng dùng vải màu vàng kim làm tay áo lót và áo lót, nàng nói như vậy chỉ là muốn nhìn xem thử phản ứng của đối phương như thế nào mà thôi, để cho nàng hạ kết luận này chính là ánh mắt của hắn. Hắn có một đôi mắt giống Long Tiêu như đúc, chỉ là vẻ mặt lộ vẻ âm trầm lạnh lẽo hơn. Theo nàng biết, Long Tiêu chỉ có một người huynh đệ, đó chính là đương kim Hoàng đế Lương Quốc. Nhìn đồng tử mắt của hắn không ngừng co rúc lại, Liên Kiều biết chiêu của mình đã nhắm trúng rồi.

Không ngờ Lương đế sẽ đích thân tiếp kiến nàng, như vậy nơi này chắc chắn là hoàng cung Đại Lương rồi, mình gặp phải vận số gì thế này, vừa rời khỏi hoàng cung Cách Tát, lại bị bắt vào hoàng cung Đại Lương, làm sao cũng không thể thoát khỏi quan hệ thân thiết với mấy vị hoàng thân quốc thích này hết vậy?!

Không biết sau khi Mục Sa Tu Hạ phát hiện mình trúng kế diệu hổ ly sơn của người khác, người luôn luôn tự cho mình rất cao như hắn sẽ có nét mặt gì, thật tò mò! Ai, đáng tiếc không thấy được. Liên Kiều vẫn còn rất bội phục mình đến nước này còn có thể nghĩ đến những chuyện tầm phào như thế, định thần lại, nàng cảm thấy ít nhất nên cho đối phương một chút tôn trọng, nói thế nào người ta cũng là Hoàng đế.

“Tiểu nữ tử thỉnh an hoàng thượng.” Ngoài miệng lễ phép, nhưng thân thể từ đầu đến cuối vẫn ngồi tựa vào mép giường.

Long Ưng không thèm so đo với nàng, khách sáo nói: “Thái tử phi không cần đa lễ.”

“Không biết hoàng thượng phí lớn trách trở như vậy đem ta mời tới nơi này có gì chỉ giáo?” Biết rõ chạy trốn là vô vọng, nàng chỉ có thể chậm rãi đối đầu với hắn, chờ mong Mục Sa Tu Hạ sẽ đến cứu nàng. Cũng không phải là nàng đối với hắn có bao nhiêu lòng tin, nàng chỉ chắc chắn rằng, nếu là một thái tử, là một thái tử đối mặt với chuyện thái tử phi bị cướp, hắn tuyệt sẽ không ngồi yên không quan tâm đến

Đôi mắt phượng quyền rũ lóe lên tia sáng lóa mắt, cười khẽ nói “Thái tử phi quá khiêm nhượng, chuyện chỉ giáo ta đây không dám, trăm chỉ hy vọng thái tử phi có thể đem y thuật trác tuyệt của ngài truyền cho Đại Lương ta, đó chính là phúc phần của dân chúng Đại Lương ta rồi !”

Lời hữu ích ai không biết nói, xem ra Lương đế muốn dùng chính sách để dụ dỗ nàng, cũng tốt, học thuật trao đổi không phân chia ranh giới quốc gia, hứa với hắn cũng không sao, cô nương tốt không chịu thiệt trước mắt, nếu thực sự chọc giận hắn mình cũng không có lợi.

“Hoàng thượng trạch tâm nhân hậu, Liên Kiều sẽ cố làm hết sức.”

“Như thế rất tốt!”

Long Ứng tựa như hết sức hài lòng biểu hiện của Liên Kiều, đáy mắt có tia tối tăm thoáng qua, đứng dậy muốn đi, Liên Kiều gọi hắn lại.

“À, hoàng thượng.”

Dừng lại, xoay người, nhàn nhạt nhìn nàng.

Nở nụ cười thản nhiên, Liên Kiều dịu dàng nói: “Có thể cho ta gặp mặt Long Tiêu Vương Gia một lần hay không?”

Long Ứng nhíu mày, ngay sau đó mỉm cười nói: “Được.”

18. Chương 33-34

Chương 33: Thái hậu

“Nghe nói người tìm Bồn vương?”

Sau khi Long Ứng đi, Liên Kiều cảm thấy có chút mệt mỏi, nằm xuống ngủ, lúc Long Tiêu tiến vào, nàng còn nửa nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Không thèm khách sáo, Liên Kiều ôm chăn ấm áp tựa vào trên thành giường, miễn cưỡng nhìn hắn, gật gật đầu nói: “Đúng, tìm người.”

Long Tiêu vòng tay ôm ngực, tựa vào cạnh cửa, thường thức cử động không hợp với lễ nghi của cô gái trên giường, ở trước mặt nam nhân đắp chăn ngủ nướng loại động tác này tuyệt đối sẽ không bao giờ xuất hiện ở trên người một cô nương nghiêm chỉnh, ở trên người nàng lại tự nhiên không hề có chút giả tạo, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy lỗ mãng chút nào, thật là một nữ nhân kỳ dị.

Chau mày lại, Liên Kiều nói một cách u ám: “Người phái người bắt có

Sớm biết hắn sẽ không nói lời thật, chỉ là từ trong câu trả lời nửa thật nửa giả này, ít nhất nàng đã hiểu rõ hắn quen biết đã lâu, đêm đó đại nhân trong miệng người áo đen rất có thể chính là người nam nhân trước mắt này.

“Thật là đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh, không biết nàng ấy rốt cuộc đã trộm thứ gì.”

Nàng giả vờ thở dài, cố ý hời hợt, âm thầm quan sát vẻ mặt của Long Tiêu, không ngoài dự đoán, hơi thở của hắn tắc nghẽn.

“Đúng vậy, hồng nhan bạc mệnh!”

“Ai, dù là trộm đồ cũng tội không đáng chết! Thái tử cũng thiệt là.”

“Đúng vậy, tội không đáng chết.”

“Không biết nàng ấy trộm là vật gì đây nhỉ?” Nàng mở đôi mắt to long lanh vô hại nhìn về phía Long Tiêu.

Lúng túng cười một tiếng, Long Tiêu trở lại tự nhiên: “Thái tử không có nói cho người biết sao?”

Nhún vai: “Biết thì đâu hỏi người.”

“Cái này, thứ cho ta có lòng mà không giúp được gì.”

“Nơi này là hoàng cung sao?” Nàng đổi đề tài.

“Đúng vậy, muốn đi tham quan không?” Long Tiêu mời.

Trông mắt linh động đảo vòng, nàng cười: “Được!”

Hoàng cung Lương Quốc đối với nàng mà nói cũng không xa lạ, lối kiến trúc cùng Tử Cấm thành không kém bao nhiêu, mái cong vênh lên, tường đỏ ngói vàng, rường cột chạm trổ, khí thế mạnh mẽ.

Đã sớm bắt đầu vào đông, những đóa mai hồng trong vườn ngự uyển đang đua nhau nở rộ. Tuyết trắng, mai hồng, màu sắc rực rỡ tươi đẹp đến khiến người thở dài.

“Hôm nay xuân đến sớm, đông vẫn còn tuyết rơi, mưa phùn đang lất phất, mai hồng đã nở đón xuân sang. . . .” Không nhớ rõ là câu thơ của nhà thơ nào, Trong đầu của nàng bỗng nhiên xuất hiện một đoạn thơ như thế, bất tri bất giác khẽ ngâm thành lời.

Tiếng vỗ tay vang lên bên tai làm nàng hồi hồn, Long Tiêu mặt đầy vẻ hứng thú nhìn nàng.

“Liên cô nương lúc nào cũng làm người khác ngạc nhiên.”

Nắm thật chặt quần áo mùa đông trên người, ánh mắt của hắn đã làm cho nàng có chút rung mình, gã nam nhân này là kẻ chuyên vượt đuôi ngựa. Mặc kệ hắn, Liên Kiều tiếp tục đi về phía trước thưởng mai.

“Đứng lại! Người nào?”

Một tiếng quát, Liên Kiều dừng lại bước chân, nghiêng đầu nhìn lại, đứng từ rất xa có một đội người, mấy cung nữ phía trước đường, mấy thái giám đứng thành hàng phía sau, mấy ma ma đang nâng đỡ, một phụ nữ trung niên toàn thân phục trang đẹp đẽ, đám người rầm rộ khí thế, cực kì phô trương.

Một cung nữ thấy Liên Kiều chậm chạp không có phản ứng, cả giận nói: “Lớn mật! Nhìn thấy phượng giá của Thái hậu còn không quỳ xuống!”

Thái hậu? Mới vừa gặp qua Hoàng đế, lại thấy Thái hậu, chẳng lẽ gia đình hoàng gia này hôm nay đồng loạt kéo nhau đi dạo phố à?

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu!” Không đợi Liên Kiều có động tác, Long Tiêu đã đi trước một bước tiến lên khom mình hành lễ.

“Tiêu nhi mau mau bình thân.” Thái hậu từ ái đỡ Long Tiêu dậy, đáy mắt tràn đầy thương yêu, “Hôm nay sao lại có rãnh rỗi vào cung thế?”

Long Tiêu liếc mắt nhìn về hướng Liên Kiều nói: “Hoàng huynh mời Cách Tắt thần y tới Đại Lương ta làm khách, nhi thần cùng vị Liên thần y này cũng coi có thể là bạn cũ, nên vào cung chào hỏi.”

“Hả?”

Từ ái trong mắt của Thái hậu trong nháy mắt trở nên vô cùng sắc bén, bắn tia nhìn bén nhọn về phía Liên Kiều, “Cách Tắt thần y?”

Ha ha, ánh mắt của Thái hậu này cũng biến đổi quá nhanh đi, quả nhiên là gừng càng già càng cay, ở xã hội phong kiến muốn tu luyện đến cấp bậc Thái hậu này sợ rằng đã là Lão Yêu ngàn năm rồi.

“Thái hậu nương nương cát tường!” Không biết làm sao chào hỏi, liền đem lời thoại nàng hay xem phim của triều Thanh lấy ra diễn cho hoàn hảo nhân vật.

Thái hậu rõ ràng kinh ngạc, dịch ý trong mắt bắt đầu từ từ biến mất: “A, từ may mắn này khá là mới mẻ, cũng thực sự làm người ta vừa lòng.”

Nói nhảm, Đại Thanh triều người ta đã sử dụng mấy trăm năm rồi, đương nhiên là lời thoại đã được chứng nhận bằng cấp đẳng hoàng. Không làm vui lòng người ta sao được.

“Tạ nương nương khen ngợi, tiểu nữ tử Liên Kiều tham kiến thái hậu nương nương!” Liên Kiều ngọt ngào hành lễ.

“Ừ, miễn lễ.” Thái hậu khí độ ung dung cao quý.

“Tạ Thái hậu!” Tới cổ đại đã lâu, điều gì thì còn chưa thuộc, chứ loại nét mặt của nô tài này nàng đã học đủ mười phần, cổ đại thật không phải là địa phương dễ lẫn lộn.

“Người là thần y?” Thái hậu quan sát nàng hỏi.

Liên Kiều lúng túng cười một tiếng nói: “Biết chút ít về thuốc, còn về từ thần y chỉ là do mọi người cất nhắc.”

Thái hậu sáng tỏ gật đầu nói: “Nếu đã là thần y, chắc hẳn có chút bản lãnh, hôm nay xin mời thần y cho đến xem mạch giúp ai gia một chút!”

Ách, Thái hậu này không phải khôn khéo bình thường, là la hay ngựa muốn thông qua mắt bà ta cũng không phải chuyện dễ, xem ra là muốn kiểm tra nàng!

“Bên ngoài gió lạnh, mời thái hậu bước vào phòng chẩn mạch, có được không không?” Liên Kiều chỉ đành phải trơ mặt ra cười theo.

“Không cần, lát nữa hãy đến Phượng Nghi các.” Nói xong liền rung một thân châu báu rời đi.

Liên Kiều lấy lại tinh thần, nhìn về phía Long Tiêu, lúng túng mở miệng: “Thái hậu có ý gì thế?”

Long Tiêu nhún vai nói: “Bảo người đến xem bệnh...!”

Gật đầu, cau mày, thì thầm: “Thái hậu có bệnh gì vậy nhỉ?”

Bên tai bất chợt nóng lên, môi của Long Tiêu ghé vào vành tai nàng, hơi thở ấm áp phất vào lỗ tai: “Không có bệnh!”

Hả?

Không biết lời nói của Long Tiêu là thật hay giả, nhưng Thái hậu tuyệt đối là một chủ nhân không dễ gì phục vụ. Chuyện xem chẩn cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước rồi. Chỉ là, ở nơi này là hoàng cung Lương Quốc, mặc dù nàng chắc chắn mình sẽ không chết, nhưng muốn kiếm sống ở trong địa bàn của người ta, ngoài việc tỏ ra uyên bác, nhưng cũng không làm ra vẻ quá xuất sắc, nếu chủ nhân nơi này không muốn gặp người, đương nhiên sẽ nghĩ đủ cách ngược người như thế nào thì ngược, chỉ cần không chết người là được. Vì an toàn cùng cuộc sống thoải mái của mình, Liên Kiều quyết định làm tiểu nhân một lần.

Một lúc lâu sau Liên Kiều ngoan ngoãn xuất hiện tại Phượng Nghi các xem chẩn cho Thái hậu. Cẩn thận bắt mạch hai mươi phút, mạch tượng không nổi không chìm, hòa hoãn có lực, quả nhiên không cảm nhận được thái hậu có bệnh gì, Long Tiêu không có lừa gạt nàng. Xem xét lại, nàng cảm thấy Thái hậu này thật sự lợi hại, đem thân thể không bệnh đến bảo nàng xem chẩn, người bình thường vì muốn biểu hiện y thuật của mình tuyệt đối không phải là hư danh, đương nhiên từ không bệnh sẽ nói ra thành có bệnh, như vậy sẽ bị lộ tẩy rồi.

Sửa sang lại làn váy, Liên Kiều cố làm ra vẻ thâm trầm: “Thân thể của Thái hậu thực ra không có bệnh, chỉ là.”

“Chỉ là cái gì?” Nằm ở trên giường, mắt phượng Thái hậu lạnh lẽo.

Mắc câu rồi! Nhanh chóng liếc Thái hậu một cái, Liên Kiều rủ mi khiêm nhường nói: “Thái hậu có thường cảm thấy đầu có chút đau và hay choáng váng hay không?”

Thái hậu cau mày, ngừng một chút nói: “Không sai, vậy thì sao?”

Nhẹ cong khóe miệng, Liên Kiều vẫn khề nhún nhường: “Thái hậu bị chính là tâm bệnh!”

Nữ nhân trong cung có thể ồ đến vị trí Thái hậu cao chót vót này đương nhiên có tâm cơ cực kỳ tâm cơ thâm trầm, giỏi về luân củi nhất định không phải người thường có thể tưởng tượng ra được, cho dù thân thể có khỏe mạnh đến đâu, nhưng hàng năm do dùng não quá độ luôn sẽ không tránh được tình huống sẽ

có chút đau nửa đầu, trên căn bản đó chính là kết quả của vỏ đại não bị kích thích quá độ, Liên Kiều chính là nhắm trúng vào điểm này, tấn công vào nhược điểm của bà ta.

“Nếu thế, thì phải chữa như thế nào?” Thái hậu rút cuộc dao động.

Liên Kiều cười thầm trong lòng, ngoài mặt lạnh lẽo nói: “Thái hậu lo nước lo dân, lòng mang thiên hạ, lao tâm phí công, nên chứng đau đầu này của ngài chính là kết quả tâm thần mệt mỏi, hơn nữa sẽ ảnh hưởng cực lớn đến dung nhan của nữ nhân, sẽ sớm già.”

“Không sai, ai gia xác thực cảm thấy mấy năm nay già cực kì mau!” Nữ nhân sợ nhất là già, nên câu nói này của Liên Kiều đã chọc trúng điểm yếu của Thái hậu

Liên Kiều nịnh nọt nói: “Thái hậu yên tâm, tiểu nữ tử có một phương thuốc bí truyền, nguyện vì Thái hậu cống hiến phần sức lực nhỏ bé.”

“Thật sao?” Ánh mắt của Thái hậu cũng sáng, lấp lánh phát ra tia sáng xanh.

“Toa thuốc này, chẳng những có thể khiến dung nhan của Thái hậu toả sáng, giảm bớt nếp nhăn, hơn nữa còn có thể làm cho ngài thả lỏng tinh thần, giảm bớt áp lực, nhức đầu cũng không thuốc mà tự khỏi.”

Tâm nguyện lớn nhất của nữ nhân đó chính là trẻ mãi không già, nên lời nói này của Liên Kiều đã khiến Thái hậu vui mừng không thôi, lập tức lệnh cho Liên Kiều chuẩn bị phương thuốc mỹ dung.

Là một chuyên viên dinh dưỡng của thế kỉ hai mươi mốt, đối với các loại bí truyền bồi trong dưỡng ngoài, bổ huyết dưỡng nhan, Liên Kiều có thể nói hạ bút thành văn, là tuyệt đối quyền uy!

Dùng nước ép dây mướp, nước ép dưa chuột, tường vi lộ cũng tinh hoa các loại thực vật thêm lòng trắng trứng gà điều chế ra một bình lớn mặt nạ dưỡng da, ngự dụng suốt nước nóng ở trong hoàng cung làm thành một SPA dưỡng da cho Thái hậu, bắt đầu từ ngày đầu tiên đã thấy được hiệu quả rõ rệt, Thái hậu thấy cực kì có tác dụng nên hạ lệnh cứ hai đến ba ngày phải đến chữa trị cho bà ta. Liên Kiều lúc này đã có thể phát huy sở trường chuyên nghiệp của nàng ở thế kỉ hai mươi mốt, điều chế các loại thực phẩm dưỡng nhan vừa ăn ngon lại vừa làm đẹp da, đem vị thái hậu nào đó vui vẻ đến mức chỉ còn thiếu mỗi việc đem nàng tịch thu làm con gái nuôi. Tiếp theo thỉnh thoảng nàng lại chế ra lại kem lột mụn nhẹ cho các phi tần, càng thêm rất được các gia nhân ở chốn hậu cung thích thú. Bên trong hoàng cung Đại Lương, cuộc sống sau khi bị cướp của Liên Kiều có thể nói hòa bình xuôi gió. Mà ở đại mạc mệnh mông bát ngát, có một nam nhân cũng đang phát điên tìm nàng.

Chương 34: điên cuồng

“Có tin tức của thái tử phi chưa?” Trong quân trưởng, đôi mắt của Mục Sa Tu Hạ hiện đầy tơ máu, đã không nhìn ra màu xanh vốn có thuở xưa, đỏ đến mức có thể thấm ra máu, hai mắt trong đêm tối giống như một đầu dã thú nguy hiểm.

Tiểu binh hồi báo sớm đã bị sát khí tản mát ra từ toàn thân của Mục Sa Tu Hạ làm sợ đến mức hai chân như nhũn ra, vốn là quỳ trên mặt đất, hôm nay càng thêm đặt mông ngồi bệt trên gót chân, dù là sợ, nhưng tin tức làm hấn chết không có chỗ chon này vẫn phải bẩm báo cho thái tử điện hạ .

“Hồi điện hạ, không có. Không có.”

“Phanh —— Đông ——” một vật thể bay lên, rồi sau đó rơi xuống đất, tiếp theo là học máu.

Ô

sớm biết sẽ là như vậy, thám tử tiểu binh vô lực, trước khi ngắt xỉu phát hiện mình đúng lúc là một tên quỵ không may thứ mười ba, hai binh lính từ bên ngoài trưởng đi vào lạnh lẽo đem quỵ xui x

ẻo trên đất kéo ra ngoài.

“Điện hạ bớt giận.” Tả Hữu Phó tướng song song quỳ xuống đất, suốt một tháng nay, chủ nhân của bọn họ tìm kiếm không ngủ không nghỉ, quả thật muốn đem cả Phiên quốc lật ngược lên trời, vẫn không có tin tức của thái tử phi, thậm chí ngay cả người bắt cóc thái tử phi là ai cũng không biết, bây giờ chủ nhân gần như đã đạt đến giới hạn điên cuồng, không tìm được người, đầu của bọn họ cũng đừng mong giữ được.

“Bớt giận? Các người gọi Bổng vương bớt giận?” Mục Sa Tu Hạ cơ hồ là rống, hai mắt đầy máu nhìn chăm chăm hai người quỳ trên mặt đất hận không được một chưởng đánh chết bọn họ. Trận đánh lén của một tháng trước làm cho hắn bất ngờ, vốn tưởng rằng là Phiên quốc phản pháo, chỉ dẫn theo 5000 tinh binh, chính hắn để lại năm trăm người trông chừng doanh địa, dẫn theo phần lớn binh lực đi ra ngoài nghênh chiến, khi những binh sĩ mặc quân phục Phiên quốc vừa đánh vừa lui, cuối cùng quân lính tan rã thì Mục Sa Tu Hạ mới phát giác ra có gì bất thường.

Cấp tốc chạy về, cũng đang trên nửa đường gặp được binh sĩ báo tin, biết được Liên Kiều bị cướp. Một đường mau chóng đuổi theo, nhưng ngay cả nửa bong người cũng không nhìn thấy, thậm chí ngay cả dấu chân, dấu vó ngựa cũng không lưu lại, những người này giống như chưa từng xuất hiện, biến mất trong không khí.

Hắn toàn bộ tìm nằng 40 ngày, ở trong bốn mươi ngày này, hắn đêm không thể say giấc, ăn không biết ngon, trong đầu trừ nằng ra vẫn toàn là nằng, lúc nào thì trong lòng hắn đã nặng đến mức này, hắn không cách nào phân biệt, chỉ biết là cuộc sống từ trước đến nay của hắn, chưa bao giờ giống như bốn mươi ngày vừa qua.

Hắn thô bạo máu tanh, người bị giết vô số, hắn đem tất cả mọi thứ cản trên đường đi của hắn liên tiếp biến thành địa ngục. Cho là Phiên quốc đem Liên Kiều cướp đi, lần nữa tụ họp binh lực bằng tốc độ nhanh nhất, phương thức dã man tàn nhẫn nhất, cơ hồ san bằng lãnh địa Phiên quốc, thậm chí lật ngược toàn bộ quốc đồ của Phiên quốc, hắn từ suy nghĩ trong lòng cho đến lúc bộc phát tức giận đã làm cho Hoàng đế Phiên quốc cả đêm bỏ hoàng cung chạy, lại vẫn không tìm được nằng, hắn vẫn không tìm được nằng !

Hắn nôn nóng, hắn giận dữ, hắn đau, cũng không nơi phát tiết. Ở dưới hoàng thành Phiên quốc, hắn ngửa mặt lên trời rít gào! Lần đầu tiên bị cảm giác vô lực mãnh liệt lan tràn khắp toàn thân, làm hắn không cách nào hô hấp. Hắn bị điên rồi, bởi vì nằng mà điên cuồng, bởi vì hồng nhan như nằng mà giận dữ, bởi vì nằng mà hắn muốn san bằng thiên hạ, bởi vì nằng. Hắn đã không còn là hắn!

Lấy được thiên hạ, lại mất nằng. Trong lòng một chỗ nào đó như vỡ ra, hơn nữa vết rách đó lại càng lúc càng lớn, từng cơn gió lạnh buốt xói qua tim, đau đến tột đỉnh! Nắm chặt lòng bàn tay, hắn có thể lấy được rất nhiều, nhưng lại đã để mất nằng.

Đáng chết!” Một quyền đâm ra, cái bàn ứng tiếng vỡ vụn. Mỗi lần nhớ đến nằng, Mục Sa Tu Hạ liền hận không thể đem hết những người tập kích doanh trại đêm đó nghiền xương thành tro, càng hận chính mình nhất thời lơ đãng, không nghĩ đến những người đó là vì nữ nhân của hắn mà đến.

Nhìn cái bàn chia năm xẻ bảy trên đất, hai Phó tướng liếc mắt nhìn nhau, cơ hồ cổ họng, rất muốn hèn nhất té xỉu, như vậy sẽ không còn tiếp tục chịu đựng cơn giận dữ của Điện hạ. Ai tới cứu, cứu bọn họ đi!

“Điện hạ! Bên ngoài trưởng có người cầu kiến, nói là biết vị trí thái tử phi.” Mạc Cổ Nhĩ vùng trưởng vào bên trong, kích động đến mức thậm chí ngay cả hành lễ cũng quên. Thái tử phi tung tích không rõ, sống chết chưa biết, Điện hạ cũng đã sắp điên, hơn một tháng qua, mấy cận thân thị vệ như bọn họ trở mặt nhìn Điện hạ một ngày một ngày gầy đi xuống, một ngày một ngày tổn thương người khác, nhưng càng thương tổn tới mình hơn, từng ngày, từng ngày biến thành ác quỷ, bọn họ cũng đau lòng, cũng lo lắng. Bọn họ biết, nếu còn tiếp tục như thế này, thái tử điện hạ nhất định sẽ ngã xuống. Hôm nay có người biết vị trí của thái tử phi, làm sao không làm mọi người phấn chấn mừng rỡ được.

Nghe được Mạc Cổ Nhĩ thông báo, Mục Sa Tu Hạ nhất thời như bị điện giật, hai mắt trợn trừng, chặt chẽ nhìn chăm chăm Huyết thị vệ của mình, đã bao lâu, đã bao nhiêu lâu không có tin tức của nằng, hắn đã tung người đi tìm kiếm nằng khắp nơi nhưng không thấy, hắn cũng cho là tìm không được nữa, tin tức của nằng “Gọi hắn vào đi!” Hắn gấp gấp hét lên.

Một thiếu niên dịu dàng một khí định thần nhân đi vào bên trong trưởng, thân hình cao ráo gầy mà không yếu, môi hồng răng trắng, trong đôi mắt hẹp dài lóe lên tia sáng lấp lánh.

“Người biết tin tức của thái tử phi?” Mục Sa Tu Hạ cố giữ vững trấn định, híp mắt chăm chú nhìn thiếu niên trước mặt, trời mới biết tay của hắn run rẩy đến bậc nào.

Thiếu niên bình tĩnh nói: “Đúng vậy!”

“Nàng ở nơi nào?” Hấn gần như nghiền từng chữ từng chữ một từ hàm răng cắn chặt

Thiếu niên khẽ mỉm cười: “Ổ Lương Quốc.”

Hấn ngưng ngẩn, gắt gao nhìn chăm chú vào người thiếu niên đó, ánh mắt lạnh lùng: “Người là ai?”

Thiếu niên nhú mày: “Lạc Phong.”

Hấn cau mày, tựa như ở tìm tòi quá khứ trí nhớ, rốt cuộc biến sắc: “Con tin của Phiên quốc!”

Lạc Phong cười đầy bất đắc dĩ: “Điện hạ rốt cuộc cũng nhớ tới một nhân vật như ta rồi.”

“Sao người lại biết vị trí của thái tử phi? Người không phải là nên ở trên cao kinh sao? Sao lại đến nơi này?”

Hấn xuất động tất cả tai mắt, thám tử, tìm tất cả địa phương có thể tìm, nhưng vẫn không hề có chút thu hoạch gì về hành tung của nàng, người bị giam giữ ở trên kinh, làm sao biết được, hấn không thể tin lời người này.

Lạc Phong có vẻ hết sức vô tội, dang hai tay ra nói: “Bởi vì đặc phái viên Lương Quốc lúc đi sứ đến Cách Tát đã từng đi tìm ta, hấn hi vọng ta có thể hợp tác với bọn họ giết thái tử phi, chỉ là thái tử phi có ân với ta, ta sẽ không làm loại chuyện vong ân phụ nghĩa này. Khi biết quốc gia của mình bị vó sắt của Điện hạ san bằng ta trốn thoát, chính là vì nói cho Điện hạ chuyện này, hi vọng Điện hạ có thể mở một mặt lưới, bỏ qua cho dân chúng nước ta. Phiên quốc có lẽ cũng muốn giết chết thái tử phi, nhưng họ, cũng không có gan này, có năng lực bắt cóc thái tử phi mà không bị Điện hạ biết chỉ có Lương Quốc, hơn nữa bọn họ còn có động cơ để làm việc này.”

Mục Sa Tu Hạ không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào người kia, nhưng cũng không tìm được bất kỳ sơ hở trên mặt hấn. Người này phân tích không sai, khi vó sắt đại quân của hấn đập bằng Phiên quốc, làm quốc quân của Phiên quốc cả đêm chạy trốn, là hấn biết Liên Kiều không ở nơi này, chỉ là tức giận của hấn không có cách nào tiêu trừ, hấn không tìm được nơi để phát tiết, cho nên hấn khiến chỗ này máu chảy thành sông, khiến quốc gia này biến thành Địa ngục, không ngờ nhất là Lương Quốc lại bắt cóc nữ nhân của hấn, hấn bị thù hận che mắt mới có thể không ngừng để tâm vào chuyện vụn vặt.

Long Tiêu, lại là hấn! Tay nắm chuôi kiếm của Mục Sa Tu Hạ căng thẳng, năm ngón tay nắm chuôi kiếm đến trắng b. . . Dám động nữ nhân của hấn, hấn sẽ làm cho gã tên Long Tiêu đó chết không có chỗ chôn!

Tĩnh táo lại, nghiêng đầu nhìn về phía thiếu niên ngọc diện phong thần tuấn lãng trước mắt, khóe miệng của hấn chợt cong một nụ cười, âm lãnh mà tàn nhẫn.

“Có muốn làm Hoàng đế cho vui không?”

Quốc quân của phiên quốc đã chạy, tìm một con rối để làm hoàng đế cũng không tồi, tương lai cho dù chánh chủ trở lại, thì màn kịch cha già cùng con trẻ tranh nhau chiếc ngai vàng này sẽ cực kì thú vị, loạn đến đâu đi chẳng nữa cũng chỉ là Phiên quốc, đối với hấn mà nói Phiên quốc càng loạn càng tốt, hôm nay mặc dù hấn chiếm lĩnh quốc gia này, nhưng lòng người ủng hộ hay phản đối, khó có thể giáo hóa. Đợi đến giai cấp thống trị huyền ảo xung đột vũ trang, dân chúng lầm than, hấn đương nhiên có thể nhân danh chính nghĩa thuận lợi tiếp quản, dân chúng từ trước đến giờ luôn luôn chỉ có một ý niệm thống nhất, đó chính là ai có thể ban cho bọn họ chén cơm, người đó chính là chủ nhân.

Lạc Phong ngạc nhiên: “Điện hạ có ý là.”

“Bắt đầu từ hôm nay, người chính là quốc quân Phiên quốc, xin chào bệ hạ!”

19. Chương 35-36

Chương 35: Sát ý

Theo thám tử hồi báo, Liên Kiều quả nhiên rất có khả năng ở Lương Quốc, hơn nữa còn là ở hoàng cung.

Bàn tay nắm chặt chiếc roi ngăn dùng lực một chút, hóa thành bụi từ đầu ngón tay rơi tán loạn.

Liên nhi, nàng có khỏe không? Những người đó có đối xử tử tế với nàng không? Chờ ta, cho ta hai mươi ngày, ta nhất định sẽ đem nàng mang về. Mục Sa Tu Hạ đè nén lửa giận trong lòng, lập lời thề nhất quyết sẽ đem món nợ mà Lương Quốc nợ hắn sẽ trả lại gấp đôi.

Long Ứng đi tới Phượng Nghi các, tiếng cười bên trong đã làm cho hắn sững sốt, giơ tay lên ngăn lại thái giám thông báo, hắn cất bước bước vào trong điện.

“A a! Thái hậu nhìn lên bài ta!”

“Nào có? Ai gia già rồi, mắt mờ làm sao thấy được bài của người? Phanh!”

“Đợi chút. Hình như tới lượt con, Ủ!”

“Không thể nào, mẹ chồng nàng dấu các người liên hiệp khi dễ ta, chơi bẩn, hic hic —— Ta không chơi nữa!” “Cũng được! Đưa tiền đây!”

“A, người là Quý Phi đó? Nhiều tiền như vậy xài không hết, sao cứ chăm chú nhìn vào túi tiền xep lép của ta chi vậy?”

“Bởi vì người thua.”

“Ông trời ơi, thổ địa ơi! Tháng sáu sương giá a! Lần này thua thiệt lớn, một bồi ba, chết ta rồi!”

“Hoàng —— Hoàng thượng ——” Tiểu cung nữ canh giữ ở Thái hậu bên cạnh kịp thời phát hiện hoàng thượng đứng ở cửa, trời ạ, hoàng thượng ở nơi đó đứng bao lâu rồi?

Ách, hoàng thượng? Liên Kiều cùng hai Quý Phi lập tức đứng dậy chào đón.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng!”

“Ách, hoàng thượng Cát Tường!”

Long Ứng đi từng bước một đến gần, khóe miệng chứa đựng cười, lại không nhìn ra nụ cười: “Các người đang làm gì đấy?” Người này lại không biết thỉnh an Thái hậu, quá bất hiếu!

Thái hậu cũng đứng lên, cười thận trọng: “Hoàng nhi tới rồi, để cho người chê cười, chúng ta đang đánh mặt chược.”

“Chơi mặt chược?” Long Ứng cúi đầu nhìn những khối gỗ nhỏ xóc xếch trên bàn, phía trên có khắc những ký hiệu xiêu xiêu vẹo vẹo kỳ quái.

“Đúng vậy! Hoàng thượng, mặt chược này là phát minh của Liên thần y, rất thú vị!” Trương quý phi mềm mại mở miệng, trong ánh mắt tựa như còn lưu luyến ván bài vừa rồi.

“Vậy sao?” Ánh mắt của khi Long Ứng nhìn về phía Liên Kiều đầy sắc bén.

Liên Kiều cười gượng: “Hậu cung tịch mịch, giết thời gian mà thôi!”

Nàng đã ở đây ngây ngô hơn mười ngày rồi, gã chết tiệt Mục Sa Tu Hạ sao còn chưa tới cứu nàng. Ở nơi hậu cung này, những chiêu số mới mẻ mà nàng có thể sử dụng cũng đã dùng hết, mấy oán nữ ở chốn hậu cung tịch mịch nhằm chán này cả ngày không biết như thế nào giết thời gian, quả thật coi nàng như máy chơi game, nàng phải mỗi ngày nghĩ ra các loại mới mẻ thú vị đa dạng cung cấp cho họ tiêu khiển, ngày hôm trước rút cuộc lại để cho nàng nghĩ đến món mặt chược biện pháp giải buồn tốt nhất cổ kim đều thông, tìm người làm ra một bộ bài mặt chược, dạy mấy oán nữ hậu cung này chơi, vậy mà lại chơi đến nghiện, kéo nàng liên tiếp đánh 36 vòng, đánh đến mức tay nàng cũng sắp rút gân, cả người cũng mệt mỗi mệt rã cả rồi, mấy nữ nhân này vẫn còn đang ở trong trạng thái kích động không chịu bỏ qua. Nàng quả thật hoài nghi các nàng ấy có phải do ngày ngày ăn thịt nên sung sức như thế hay không.

Liếc nhìn bạc vụn trên bàn, Long Ứng lạnh lùng mở miệng: “Người dạy Thái hậu bài bạc?”

Thảm, gã nam nhân này thật sự quá tình rồi, còn không biết mặt chược là làm gì, đã có thể từ một mảnh bùa bài trên bàn nhìn ra đầu mối, có phải là người hay không đây?

Tiếp tục cười gượng: “Cá cược nhỏ cho vui mà!”

“Hừ!” Từ trong khoang mũi phát ra tiếng hừ lạnh, Long Ứng sao lại không biết những chuyện tốt gì mà nàng đã làm ra trong những ngày qua, cả ngày mang theo một đám nữ nhân hậu cung, nếu không phải đường da làm đẹp thì chính là túm tụm tám chuyện, thì cũng tạo ra mặt nạ đường da gì đó, thậm chí còn có thể làm ra được một con chim biết bay, cột một sợi dây cũng đám phi tần kia diên khùng chạy vòng vòng trong hậu cung.

Hắn cũng không hiểu, một nữ nhân, một nữ nhân bị bắt cóc, sao lại có thể sống thanh thản an nhàn như vậy? Lại có thể thoải mái chạy nhảy, không có một khắc ngừng nghỉ.

Kể từ khi bắt cóc nàng, hắn luôn bận việc chính sự, không rảnh quan tâm đến, mặt khác cũng muốn nhân cơ hội này khiến Mục Sa Tu Hạ gấp gáp đến quýnh lên, rất muốn nhìn thấy dáng vẻ dù bận vẫn ung dung trước kia, biến thành nỗi trăn trở lo lắng như thế nào, lại không nghĩ rằng hắn lại đánh giá sai thực lực của Phiên quốc cùng Cách Tát, theo hắn tính toán, Phiên quốc ít nhất cũng phải mất từ nửa năm đến một năm mới có thể san bằng, nhưng không ngờ Mục Sa Tu Hạ chỉ dùng thời gian 1 tháng.

Điều này đã làm hắn bất ngờ, nếu Phiên quốc bị Cách Tát khống chế, thì đồng nghĩa với Lương Quốc bị mất lá chắn phía Bắc, vó sắt của Cách Tát sẽ hoàn toàn không hề bị cản trở khi muốn tiến vào Lương Quốc. Hắn rốt cuộc đã không thể ngồi yên, vốn không muốn giết nàng, nhưng tình thế bức người, hắn phải làm ra phản ứng, giết nữ nhân này, hắn có lẽ có thể chế tạo được một chút thanh thế hoặc tung lời đồn nhiều hơn.

Nhưng hắn vạn vạn không ngờ rằng nữ nhân này lại đang ở hậu cung của hắn hòa đồng như cá gặp nước, tiêu diêu tự tại không khác gì khách du lịch đến đây để tham quan, hoàn toàn không hề có chút tự giác bản thân mình hiện đang là con tin. Tốt thôi, những ngày an nhàn của nàng cũng nên chấm dứt rồi.

“Mẫu hậu, trăm có một số việc muốn thương nghị cùng Liên thần y.”

“A, được, chuyện của hoàng thượng đương nhiên quan trọng, ai gia cũng mệt mỏi rồi, các người đều lui ra đi!” Thái hậu hình như rất là kiêng kỵ đối với hoàng thượng, lời nói của Long Ứng không dám không theo.

Lo lắng trùng trùng theo sát Long Ứng đi tới điện Thái Túc, đoán không ra đến tột cùng hắn tìm nàng là vì chuyện gì, nhưng trực giác không phải là chuyện gì tốt.

“Ai yêu ——” chỉ lo cúi đầu đi về phía trước, không chú ý đến bậc cửa cao hơn bấp chần dưới chân, lộn đầu ngã vào trong điện. thân thể biến thành hình chữ đại nhào vào trên đất, Liên Kiều té đến mức mắt nổ đom đóm, thật lâu vẫn chưa thể thở được.

“Vẫn chưa chịu dậy? Chẳng lẽ muốn đợi trăm đến đỡ người sao?”

Thanh âm âm lãnh trên đỉnh đầu lập tức thu về thần chí của Liên Kiều, đôi tay khẽ chống dậy, chỉ là ngực còn là đau.

Nhìn nàng khẽ vuốt ngực, Long Ứng lạnh nhạt nói: “Đại quân Cách Tát đã chiếm lĩnh đô thành Phiên quốc.”

“Cái gì?” Nàng thất thanh nhỏ giọng hô, Mục Sa Tu Hạ người là gã ngu ngốc chỉ vì cái trước mắt, cố ý muốn hại chết nàng đúng không?

Hốt hoảng nhìn về hướng Long Ứng, nàng cố giữ vững trấn định nói: “Hoàng thượng muốn giết ta rồi sao?”

Long Ứng híp lại hai mắt, thật là nữ nhân thông minh, hắn thật sự không nỡ giết nàng, hắn thích người thông minh, chỉ là mạng của nàng hình như không được tốt lắm.

“Đúng vậy! Trăm đang suy nghĩ là nên đem người chém đầu răn chúng, hay là lăng trì xử tử.” Hắn nhẹ tự thuật một cách tàn nhẫn.

Liên Kiều khẽ phát run nhìn nam nhân cực kì tuấn tú trước mắt, hắn còn kinh khủng hơn cả Mục Sa Tu Hạ, nếu như Mục Sa Tu Hạ là một con báo tàn nhẫn khát máu, vậy hắn chính là một con chim ưng chuyên

sắn thịt người chết, vĩnh viễn đứng ở trong âm u chờ đợi và mừng rỡ chào đón tử thần, sau đó cắn nuốt. . .

Nuốt một ngụm nước bọt, Liên Kiều lấp bắp mở miệng: “Ta không muốn chết.”

Hắn cười, tựa như nghe được một câu chuyện cực kỳ buồn cười: “Nhưng ngươi không thể không chết, đáng tiếc!”

Hít sâu, nàng dừng cảm chống lại mắt hắn: “Nếu như ta có thể làm người khôi phục khả năng sinh sản, ngươi có thể không giết ta hay không?”

Dựa theo tình hình bây giờ, không đến một tháng thì Mục Sa Tu Hạ hoàn toàn không có cách nào chạy tới cứu nàng, mà nàng lại đang nằm trong sự uy hiếp có thể chết bất cứ lúc nào, nàng không đợi kịp, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần. Cường địch xâm lấn cùng với việc không có con cháu thừa kế để vị cũng giống nhau ở chỗ là phải đối mặt với số mạng mất nước, chỉ đành phải xem hắn chọn bên nào.

Đôi mắt phượng hẹp dài lần đầu phát ra sáng loáng, Long Ứng khó có thể tin nhìn nàng, nữ nhân trước mắt thật sự đã làm hắn hoa mắt. Chưa từng thấy qua nữ nhân như vậy, khôn khéo, cường hãn, không chèn vào đâu được, nhìn như vô hặng lẽ đem tất cả tính toán trong đó, lợi dụng tất cả cơ hội có thể lợi dụng, đến bây giờ còn dám đem lợi thế bày trên bàn cùng hắn nói điều kiện, hắn —— Hoàng đế đế quốc Đại Lương, muốn gió có gió, muốn mưa được mưa, không gì làm không được, bao nhiêu người đều phải nằm rạp dưới chân hắn, bao nhiêu người kính trọng ngưỡng mộ hắn, nhưng hắn vẫn có một trí mạng nhược điểm —— Không thể có con!

Đối với người thường mà nói, không thể có con chính là bất hiếu, nhưng mà đối với một Đế Vương mà nói, không thể có con đồng nghĩa với việc sẽ mất nước. Mấy năm qua Đại Lương Hoàng đế không thể có con đã không còn là câu chuyện bí mật nữa, không chỉ trong triều đình nghị luận âm ỉ, còn là lời bàn tán của dân chúng trong lúc trà dư tửu hậu, cũng đã sinh ra ảnh hưởng lớn lao đối với địa vị của hắn. Hắn làm sao không vội? Cũng không phải là không thể giao hợp, chỉ là vô luận hắn dừng mãi như thế nào nhưng vẫn luôn không có cách nào làm nữ nhân thụ thai.

Tất cả thái y đối với bệnh này của hắn cũng bó tay hết cách, hắn từ trong vô số lần thất vọng cũng rút cuộc chết tâm. Thậm chí nghĩ đến muốn truyền ngôi cho em ruột của mình, nhưng hắn không cam tâm, chết cũng không cam tâm. Có thể tới địa vị hôm nay, hắn đã bỏ ra giá cao đến mức mà người thường không cách nào tưởng tượng, sao nguyện ý chấp tay nhường cho người ta?

Nữ nhân trước mắt này lại còn nói có thể làm cho hắn khôi phục khả năng sinh đẻ, kế hoạch của nàng chu đáo lắm, đã nhắm trúng vào tử huyệt của hắn, trong lòng cười khổ, lợi thế lớn như vậy, hình như hắn chỉ có thể thỏa hiệp.

“Có thể!”

Liên Kiều cười, cười đến hài lòng. Đoán chắc hắn sẽ đồng ý, Mục Sa Tu Hạ dù có dừng mãi như thế nào đi chăng nữa, Lương Quốc dù sao cũng là một quốc gia rộng lớn mệnh mông, thực lực của một nước không thể so sánh với Phiên quốc, đại quân Cách Tát mới vừa đập bằng Phiên quốc cũng phải trải qua nghỉ ngơi và hồi phục mới có năng lực tuyên chiến với quốc gia này.

Mà Lương Quốc cũng thuộc quốc gia lớn thực lực hùng hậu, nếu muốn tiêu diệt Lương quốc dễ dàng giống như Phiên quốc đó lại là một chuyện không thể nào.

Phiên quốc cũng là do Cách Tát mười mấy năm qua gặm nhấm từng chút một, mới tới tình cảnh như hôm nay. Cho nên chuyện bị Cách Tát thôn tính đó cũng là chuyện sớm hay muộn, nhưng Đế Vương trước mắt không con đó đã là chuyện mà không chỉ triều đình mà còn của cả dân gian đàm luận âm ỉ, nếu muốn thu phục bên ngoài, trước hết phải dẹp loạn từ bên trong, giết, hay lưu chỉ là chuyện sớm muộn.

Liên Kiều sở dĩ nắm chắc được phần thắng đó là do nàng đoán được Long Ứng muốn cùng Mục Sa Tu Hạ chiến đấu trực diện, mà đoạn thời gian đó, chính là khoảng thời gian mà nàng có thể sinh tồn.

Chương 36: Thận hư

Sau khi bắt mạch cho Long Ứng hơn nửa canh giờ, nàng phát hiện mạch tượng của hần đập rời rạc và chậm chạp, không ngoài dự đoán của nàng, đó chính là thận hư dẫn đến thể này.

Bệnh nhân bị hư thận có rất nhiều loại, ngoại trừ yếu tố bẩm sinh ra, cũng có thể là do hoang dương quá độ, hoặc bệnh nặng bệnh lâu, khí huyết không đủ, hoặc yếu sinh lý bẩm sinh, hoặc là vất vả, lao tâm lao lực quá độ

Đối với người nam nhân trước mắt này, Liên Kiều cảm thấy bất cứ nhân tố nào cũng có thể đều có một chút. Hoàng đế không dễ làm a!

Nhưng hư thận cũng có nhiều phương diện, thí dụ như thận khí, thận dương, thận âm, rốt cuộc phương diện nào bị ảnh hưởng đến mức đưa đến vô sinh? Muốn tra ra nguyên do bắt nguồn từ đâu, theo tài nghệ bắt mạch của Liên Kiều mà chẩn ra vẫn không có cách nào xác định, trừ phi gia gia tái thể, cho nên vấn đề này có lẽ sẽ phiền toái rồi đây.

“Ách! Hoàng thượng.”

“Như thế nào?” Mị nhân ngưng tụ, đôi môi đỏ mọng hơi mím lại, Long Ứng nhìn nàng chờ đợi.

Chết thì chết đi, ai kêu mình nói chắc chắn như vậy chứ!

Đưa mắt liếc nhìn, ừm cái chén đó khá lớn, nàng đứng dậy từ trên án thư lấy ra một ly trà đưa cho hần.

“Cầm đi!”

Hần im

lặng nhìn nàng, cũng không đón lấy: “Làm gì?”

Nuốt một ngụm nước bọt, Liên Kiều cười khan một tiếng nói: “Ha ha, tối nay hoàng thượng cùng vị phi tần nào đó sau khi làm xong chuyện phòng the, dùng cái này cái này —— lấy một chút.”

Trời ạ, muốn cho một nữ nhân dạy một người đàn ông làm sự việc như thế này thật đúng là không phải rồi rầm bình thường ! Nóng quá, lấy tay thay quạt, dung sức quạt lấy quạt để.

Chỉ là Long Ứng hình như không nghe hiểu ý của nàng, nhìn chằm chằm cái ly trong tay nàng nói: “Lấy cái gì?”

Vị hoàng đế này bình thường nhìn thông minh lanh lợi, sao đến giờ khắc mấu chốt lại không khác gì thằng ngốc chưa biết mùi đời thế này, cái này bảo nàng làm sao nói ra được!

“Hả?” Thấy nàng xấu hổ, Long Ứng bắt đầu không vui.

Được rồi, người ngu ngốc không phải lỗi của ta, cùng một người ngu ngốc thế này thì không nên dùng phép ẩn dụ làm gì, Liên Kiều quyết tâm liều mạng nhắm mắt nói một hơi: “Hoàng thượng, sau khi ngài xong chuyện đừng bắn ở trong thân thể nữ nhân của ngài, mà phải bắn hết toàn bộ vào trong ly trà này, ta muốn kiểm tra tinh dịch của ngài, chỉ vậy thôi!”

Nói xong dùng sức gạt đầu một cái, cố làm ra vẻ trấn định nhìn hần.

Thật sự rất khó dùng ngôn ngữ của nhân loại để hình dung nét mặt của Hoàng đế đẹp trai ngồi ở trước mặt nàng, chỉ thấy Long Ứng tựa như bị điểm huyết, nhìn chằm chằm vào ly trà trong tay nàng không thể dung mắt đục thủng hai lỗ trên đó, sau đó dùng ánh mắt mơ hồ mê ly chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào nàng, giống như bị đá kích rất lớn.

Ai, nàng đã nói rồi mà, chuyện như vậy mọi người ngầm hiểu lẫn nhau là được rồi, cần gì phải bắt nàng nói trắng ra như vậy? Nàng cũng rất bị đá kích đó được không!

Long Ứng chậm chạp không hề thò tay mà tiếp nhận ly trà đó, Liên Kiều cầm đến tê tay, sau đó đặt trên bàn, lại thốt lên những câu làm người ta kinh hoàng: “Lượng tinh dịch nhiều hay ít có vai trò rất quan trọng đối với thận âm, đồng thời cũng ảnh hưởng đến thận khí, thận dương, cho nên kính xin hoàng thượng cần phải đem tinh dịch phun hết một giọt không dư thừa bỏ vào trong chén, nếu không ta rất khó khăn cho ra phán đoán chuẩn xác.”

Ai, có lẽ mình không nên ở lại chỗ này tiếp tục kích thích nam nhân đáng thương này nữa, dù sao Hoàng đế cũng là người a! Thở dài, Liên Kiều đem Long Ứng nhét vào điện Thái Túc chậm rãi hồi hồn, tự mình trở về phòng để ngủ. Hôm qua đã đánh mệt suốt đêm, mệt quá, không vực nổi tinh thần rồi!

Buổi tối, Liên Kiều đang ngủ say, đột nhiên bị một trận tiếng phá cửa làm thức tỉnh. Là ai to gan như vậy, lại dám thừa dịp lúc nàng ngủ quấy rầy nàng! Bật mình đứng dậy, gian phòng vốn tối đen như mực nhất thời bị một lồng đèn lớn trong tay thái giám chiếu sáng.

“Làm gì thế, đêm hôm khuya khoắc còn để cho người ta ngủ hay không!” Không thể nén nổi cơn giận khi bị vực dậy nửa đêm, Liên Kiều không đầu không đuôi hướng người tới rống.

“A, tính khí vẫn còn lớn lối quá nhỉ!”

m thanh lạnh lạnh của thái giám không vui nói: “Này, cầm chắc, đây là hoàng thượng dặn đưa cho người, người giữ cho kĩ đó.”

Nói xong đem một chiếc ly to đặt trên bàn, uốn a uốn éo xoay người bước đi thẳng.

Cũng đồng thời là thái giám sao sự khác biệt lại lớn như vậy đây? Dédé không biết mạnh hơn biết bao nhiêu lần so với gã thái giám ghê tởm ông ọ này, ai, Dédé, Y Mã, rất nhớ các người a!

Rùng mình liếc nhìn ly trà trên bàn, đêm hôm khuya khoắt, một thái giám đưa tách trà tới đây, hơn nữa nhìn ngang nhìn dọc thì ly trà này giống hệt. Cái này, không phải là cái đồ đồ của tên hoàng đế đó chứ? Không biết có khác biệt gì với dân thường hay không đây? Thật là xui xẻo, nàng còn phải xem thứ này của nam nhân. Vì mạng nhỏ của mình, mà hiện nay mình không khác gì Việt Vương Câu Tiễn (*) rồi. Mất mặt quá đi!

(chi tiết tra gg nhé)

Mở nắp ly ra, một tui tanh nồng xông vào mũi, thiếu chút nữa đem nàng sắc chết. Ác, quả nhiên khác hẳn người thường mà, mùi tanh cũng khác thường nữa! Ghê tởm chết đi được! Nắm lỗ mũi quan sát cẩn thận, hoàng đế, cái gì đó đó hình như cũng không nhiều lắm.

Như vậy kết luận chỉ có một, đó chín hs là lượng tinh trùng quá ít, không trách được hẳn không cách nào làm cho nữ nhân thụ thai ấy! Liên Kiều cũng không hề hy vọng sẽ chữa khỏi nhanh cho hẳn, chữa khỏi cho hẳn không phải tương đương với ngày chết của mình đến gần sao? Hừ hừ! Muốn giết nàng? Hẳn còn non một chút!

Trời vừa sáng, Liên Kiều liền không kịp chờ đợi chạy đến Ngự Thiện Phòng, đem ngự trù bên trong dọa cho giật mình. Cái gọi là dùng thực phẩm để bồi bổ là phương pháp tốt nhất, vừa không độc, không có dụng phụ, có thể từ từ điều trị, chờ khi hẳn có thể điều trị xong rồi, thì Mục Sa Tu Hạ cũng vừa lúc có thể chạy tới cứu nàng, nàng thật bắt đầu nhớ nhung trượng phu của mình rồi.

“Dem hết rau họ mà các người có đến đây cho ta !” Liên Kiều hướng về phía đầu bếp vênh mặt hất hàm sai khiến.

Ngự trù đại thúc vô cùng xem thường nói: “Mấy thứ đó là của bọn dân đen ăn, trong hoàng cung làm gì có?”

Không trách được tên kia không thể sinh dục, thì ra là do những nguyên do này, những thực phẩm chuyên dụng tráng dương cho phái nam trong hoàng cung cũng không có, Hoàng đế làm sao mà mạnh cho nổi? Rau họ được dân gian ca ngợi là “Tráng dương thảo” đó!

“Vậy còn hải sâm?” Mấy thứ cao cấp này chắc là có chứ?

“Đó là cái gì?” Trên đầu Ngự trù đại thúc rõ ràng toát ra mấy dấu chấm hỏi.

Trời đất, không thể nào! Không phải nàng đã xuyên nhâm đến xã hội nguyên thủy chứ? Hỏi gì cũng không có?!

Hít sâu mấy hơi, Liên Kiều cố giữ vững để cho thanh âm của mình nghe có vẻ ảm áp bình tĩnh: “Ta là đại phu nhận được thánh chỉ của hoàng thượng đặc biệt tới chỗ này điều chế thức ăn đặc biệt để điều trị cho

hoàng thượng, đợi lát nữa ta sẽ đưa cho các người một danh sách số thức ăn cần dùng, làm phiền các vị huynh đệ Ngự Thiện Phòng tìm giúp ta .”

“Ách, a, được!”

Nghe được là người của hoàng thượng phái tới, sắc mặt đại thúc ngự trù trở nên đẹp mắt hơn nhiều, lập tức sai người chuẩn bị văn phòng tứ bảo để Liên Kiều viết.

Nắm thực đơn trên tay, tay ngự trù vẫn còn đang run, mặc dù Liên Kiều đã rời đi được một lát rồi, nhưng số thức ăn trên đó thực sự là dành cho hoàng thượng ăn sao?

Một ngàn con kiến đem ngâm rượu, 5 con bò, lột nhưng một cân, 2 con hổ roi (*), rau hẹ một cân, ngọc dương (*) 10 cái. Trời ạ! Ai tới nói cho hần biết phần thực đơn này có thể hại chết hần hay không?

(thứ đó đó của bạn dê, có tác dụng bổ thận tráng dương cực mạnh)

(mình tìm bằng tiếng trung nói nó là vị thuốc bắc cũng có tác dụng tráng dương)

Hôm nay, món ăn đầu tiên đó chính là trứng xào rau hẹ, ừm, đầu tiên nên để tên kia bắt đầu từ món này vậy, nếu ăn thứ quá kích thích ngay lập tức, có thể hần sẽ chịu không nổi.

Đem món ăn bưng đến trước mặt, Long Ứng nàng vô cùng phúc hậu ăn thử trước một mKhông có độc, có thể yên tâm ăn vào.

Long Ứng liếc nàng, giơ đũa ném thử một miếng, tương ăn của hần tương đối thanh tú, tỉ mỉ nhai, từ từ nuốt, tràn đầy ung dung . Rồi miếng thứ hai, thứ ba, cho đến khi những thức ăn trong đĩa đều sạch sẽ

Để đũa xuống, Long Ứng khẽ gật đầu: “Ăn ngon.”

Làm ơn đi, đó là đương nhiên, Liên Kiều nàng là ai chứ? Dinh Dưỡng Sư Cao cấp, món ăn từ chính tay nàng làm, có thể không ăn ngon sao?

Mỉm cười cho hần trong ly rượu rót một ly rượu, hần không nói hai lời, uống một hơi cạn sạch.

Cau mày, trầm ngâm: “Sao rượu này lại chua như vậy?”

“Ha ha, đó là rượu kiến.”

Chợt ngẩng đầu nhìn nàng, tròn mắt híp lại đầy nguy hiểm.

Xem đi, mới chỉ là mấy con kiến thì hần đã không chịu nổi rồi, kế tiếp muốn hần ăn hổ roi, ngọc dương, không phải hần sẽ phát điên sao?

Thở dài, nàng quyết định cùng hần hảo hảo câu thông một chút, tránh cho hần trực tiếp kéo nàng đi ra ngoài chém.

” Người cần dùng thức ăn để tráng dương, thì trong thức ăn mang tính dương phải cần hoà thứ mang tính âm vào, và dương tính sẽ nhờ âm tính mà trở nên biến đổi sinh hoá mạnh mẽ. Người cần dùng thức ăn để bổ âm, thì trong thức ăn mang tính hàn phải cần thứ tính hoà trung hoà, mà âm tính nhờ có dương tính hỗ trợ mà thành nguồn lực bất biến. Hoàng Thượng, cho nên rượu ngâm kiến này là thứ thuốc tốt đó!”

Cố gắng dùng từ thanh nhã nhất để nói, để tạm lấy lòng tin từ hần, nhưng vì sao ánh mắt của hần càng thêm sắc bén rồi? Hoàng đế thật là khó phục vụ mà, có câu nói gần vua như gần cọp một chút cũng không sai.

“Trên thế giới này, cũng không phải mỗi chuyện đều cũng có thể thuận buồm xuôi gió , có đôi khi chúng ta nhất định phải đưa ra lựa chọn là lấy hay bỏ, có được tất có mất, giống như ly rượu kiến này, hoàng thượng cảm thấy buồn nôn, không muốn uống..., như vậy ngài nhất định sẽ phải bỏ đi cơ hội sanh dục, cũng như chuyện ngày lựa chọn làm Hoàng đế, mặc dù lấy được thiên hạ, nhưng nhất định cũng sẽ mất đi rất nhiều thứ vốn nên thuộc về ngài , như tình thân, tình bạn, tình yêu, ở trước mặt ngôi vị hoàng đế này nó đã trở nên mơ hồ đến mức không có cách nào xác định. Mà bất cứ ai trong chúng ta, mỗi ngày đều cũng sẽ lựa chọn, đổi mặt lấy hay bỏ, nếu ngài.”

“Cần rõ!” Hần lớn tiếng quát lớn đến mức bầu rượu trên tay Liên Kiều thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Mắt hắn âm hiểm hung tợn trừng mắt nhìn nàng, cơ hồ muốn nuốt sống nàng, nữ nhân này lại dám nói ra tâm sự của hắn, nàng có tư cách gì phán xét hắn, cho dù hắn xác thực thống hận mình bây giờ, nhưng cũng không tới phiên nàng xen vào, đáng hận!

“Tiểu nữ tử đáng chết! Hoàng thượng thứ tội!” Nàng lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, thậm chí, người n tuyệt đối thuộc về thể loại nhân cách phân liệt hỉ nộ vô thường, không biết hắn có thể dưới cơn nóng giận cho nàng một đao hay không.

Hồi lâu sau, nàng nghe được trên đỉnh đầu truyền đến tiếng ra lệnh u ám: “Rót rượu!”

Ai? Nàng không nghe lầm chứ? Lúc trước không phải còn cảm thấy ghê tởm sao?

Vào lúc này tại sao lại muốn? Mặc dù nghi ngờ, nhưng trên tay không dám chậm trễ chút nào, lại thay hắn rót một chén.

Liên Kiều yên lặng ở trong lòng thầm đếm, rượu kiến này một ngày nhiều nhất chỉ được uống hai lượng, nhiều hơn nữa liền thay đổi thành “Viagra” rồi. Loại ly nhỏ như thế này, nhiều nhất chỉ nên uống khoảng bảy ly.

3 ly, 4 ly, 5, 6, 7.

“Hoàng thượng ——”

“Hả?” Hắn không kiên nhẫn nhìn nàng, đáy mắt đã có chút đầy máu.

Cẩn cẩn môi, nói nhỏ: “Ngài không thể uống nữa.”

“Vì sao?”

“Cái này, uống nhiều sẽ thương thân.”

“Thương thân?” Hắn tà tứ nâng lên một cười yếu ớt, sắc mặt ửng hồng.

Triệu chứng này. Chẳng lẽ. Không thể nào! Cúi đầu nhìn trong bình rượu kiến, là loại kiến đen không sai a, đợi chút, tại sao những con kiến này lại hình như đặc biệt lớn?

20. Chương 37-38

Chương 37: cứu

“A.” Liên Kiều thét kinh hãi một tiếng, người đã bị Long Ứng bế bổng lên, bầu rượu trong tay “Bùm” một tiếng rơi xuống đất, vỡ vụn, rượu văng đầy đất.

“Hoàng, hoàng thượng, người, người muốn làm gì.”

Tiếng cười tà ác vang lên ở bên tai nàng: “Làm —— người!”

“A —— buông ta ra! Buông ra! Tên háo sắc này, khốn kiếp, cầm thú ——” Liên Kiều liều mạng thét chói tai, giãy giụa, duỗi chân, sợ chết khiếp gã nam nhân bất chợt biến thành cầm thú này. Rốt cuộc nàng đã biết mùi vị lấy đá đập vào chân mình rồi.

Có lẽ là nàng giãy giụa quá mạnh, hắn không thể không buông nàng xuống, nhưng một tay vẫn vững vàng giữ chặt eo ếch của nàng, một tay kia níu lấy tóc của nàng. Liên Kiều bị đau giữa đầu, hắn thừa cơ hung hăng hôn lên.

“Ừm, ô ——” Nơi cổ họng phát ra thanh âm toàn bộ bị cắn nuốt, nàng tránh không được, trốn không được, trong lòng vừa nóng vừa giận, nh

c chân muốn đá vào chỗ kín của hắn. Không ngờ hắn đã sớm có phòng bị, hai chân kẹp lại, giữ chặt lấy chân nàng, không thể động đậy.

Da đầu bị kéo thật đau, trong mũi bị hơi thở nóng rực chặn lại hô hấp, eo chân bị cố định vững vàng, mặc cho nàng giãy giụa như thế nào cũng không làm nên chuyện gì, lần đầu tiên nàng cảm nhận được nam nhân là động vật giống đực đáng sợ, cho dù lúc bị Mục Sa Tu Hạ xâm phạm nàng đều chưa từng sợ qua như vậy. Lúc gã nam nhân này đối đãi với nàng thì làm cho nàng cảm thấy hẳn không chỉ có đem mình làm động vật, cũng coi nàng như động vật, điều này làm cho nàng run rẩy không dứt.

Bị vút đến trên sập, nàng lật người lên, lại bị thân thể khổng lồ đè xuống, giãy giụa. Hơi sức hao hết, nàng chán nản rũ cánh tay xuống, Liên Kiều tuyệt vọng nhìn bức hoạ xinh đẹp trên đỉnh đầu, lệ từ khóe mắt trượt xuống. Nàng thật hận, hận gã cầm thú đang đè trên người nàng, hận người nam nhân không đến cứu nàng kịp thời, càng hận chính mình mềm yếu vô lực.

“Hoàng thượng, Tiêu Dao Vương cầu kiến!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng thái giám, khiến nam nhân trên người thoáng dừng lại, nhưng sau đó hắn lại dùng sức xé y phục của nàng, bắt chấp tất cả hôn lên ngực của nàng.

Không biết lấy từ đâu ra được hơi sức, Liên Kiều trong cơn suy nghĩ miên man đã hét lớn một câu: “Cứu ta ——”

Trong tiếng ngăn trở của thái giám, cửa điện Thái Cực bị đẩy ra. Long Tiêu một thân màu đen, hai đầu gối quỳ xuống đất,

Ở quá giam ngăn trở trong tiếng, nằm rạp trước điện.

“Thần Đệ ra mắt hoàng thượng, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế ——”

Long Ứng cuối cùng cũng từ trong ngực Liên Kiều ngẩng đầu lên, đáy mắt có một ngọn lửa hồng đang cháy.

Ra sức đẩy hắn ra, Liên Kiều hốt hoảng mà từ trên giường bò dậy, quá mau, lăn đến trên đất.

Không hề nhìn Liên Kiều đứng dậy từ dưới đất tông cửa chạy, Long Tiêu chỉ là ngẩng đầu lên luôn nhìn thẳng vào Long Ứng.

Cho đến khi bóng dáng nhếch nhác nơi đáy mắt kia biến mất, Long Ứng mới chậm rãi đứng dậy, tựa tại trên giường liếc xéo đứa em ruợ đang quỳ gối dưới điện.

“Chuyện gì?” Hắn nhàn nhạt hỏi, giống như một màn mới vừa rồi chưa từng xảy ra qua, nhưng lại không lên tiếng bảo Long Tiêu bình thân.

“Huyết thái tử tới.”

Nụ cười nơi khóe miệng sâu hơn, mắt phượng mị đời tràn ra tia sáng: “Tốt lắm!”

Một đường chạy như điên quay về chỗ ở, sau khi đem cửa đóng lại thật kĩ, dựa sát ở trên cửa đã là lệ rơi đầy mắt.

Cảm giác khuất nhục từng chút một lan tràn khắp toàn thân, nàng cảm thấy ghê tởm, không nhìn được muốn ói. Gã nam nhân đó làm nàng phát buồn nôn. Một khắc cũng không muốn tiếp tục ở lại địa phương quỷ quái này, một khắc cũng không muốn! Nàng muốn chạy trốn, chạy trốn, không thể ở tiếp nữa, nàng sẽ nổi điên!

Xoay người mở cửa phòng, vài bóng người thoáng qua, bên ngoài đều là thị vệ trông chừng nàng, nàng phải trốn thế nào đây, thật hận, lần đầu tiên bị hận ý liều lĩnh bao vây thật chặt. Nàng giống như một con chim bị nhốt, bị bẻ gãy đôi cánh, không bay ra được, cho dù nhà tù rộng mở, nàng cũng không bay ra được!

Vô lực đóng sầm cửa, Liên Kiều ngồi sững trên đất. Lệ đã chảy khô, tại sao nàng nhất định phải bị vây ở chỗ này? Không tự tìm hãm được đưa tay sờ kim trâm Thái hậu ban thưởng hôm qua, nàng sẽ không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội tổn thương nàng, hoàng thượng cũng không được! Nếu như kết quả phản kháng chính là chết, nàng tình nguyện hai bên đồng

tổn hại, cũng sẽ không để cho kẻ khi dễ nàng sống yên ổn.

Trong mơ mơ màng màng nàng hình như ngủ thiếp đi, nhưng cũng hình như là tỉnh, chỉ là nàng giống như nghe được một thanh âm quen thuộc, đó là thanh âm trong mộng mới có.

Thức tỉnh, một bóng đen ghé vào bên cạnh, ngay cả tiếng kêu sợ hãi cũng không phát ra được, nàng nhanh chóng giơ tay lên, nắm chặt kim châm ở trong tay hướng bóng đen đâm xuống, bóng đen kia không ngờ tới nàng sẽ ra tay tổn thương hẳn, thấy nàng giơ tay lên không né tránh, một kích đâm trúng.

Không có tiếng hô đau, chỉ có tiếng vang nặng nề của kim loại khảm vào trong da thịt. Liên Kiều lúc này mới phát hiện ra có cái gì không đúng, mượn ánh trăng xuyên qua cửa, nàng rút cuộc thấy rõ một đôi mắt màu xanh dương của

người mới tới.

Trời ơi, là hẳn!

Trái tim mừng như điên, vậy mà dưới tay thấm ướt lại nhắc nhở nàng, nàng đã thương hẳn.

“Mục.” Môi của nàng bị cuồng mãnh mút hôn, làm cho nàng một từ cũng không phát ra được.

Thâm tình, thân thiết, mãnh liệt bị đè nén hai tháng mà đem nàng bao vây, ôm lấy nàng, ghì nàng vào trong ngực thật chặt, hẳn nhớ nàng hai tháng, tương tư nàng hai tháng, tìm nàng hai tháng, hai tháng này nàng đã làm cho hẳn trở nên không giống một con người. Từ Phiên quốc đến quốc đô Lương Quốc ra roi thúc ngựa cần ba mươi ngày hành trình, nhưng hẳn chỉ hai mươi ngày đã đến, hao tổn tâm cơ tìm được nàng, vừa thấy mặt nàng liền đâm bị thương hẳn, nữ nhân này, nữ nhân đáng chết này, dám đâm hẳn, nhưng ôm thân thể mềm mại của nàng, tìm của hẳn như được lấp đầy, những mảnh vỡ nát kia bỗng trở nên liền lạc, và vết đau trên người gần như không có. Đáng chết, hẳn rất nhớ nàng!

Hồi lâu hẳn mới cực kỳ không muốn mà đem nàng buông ra, hai mắt màu xanh dương trong đêm tối cũng lóe sáng.

“Liên nhi, ta tới dẫn nàng đi!” Hẳn tựa như thở dài thì thầm ở bên tai nàng.

Liên Kiều gật đầu ngay, không có lên tiếng, đôi tay dùng sức ôm lấy thân thể to lớn của hẳn, lại có chút run rẩy, cuối cùng nàng cũng đã đợi được hẳn rồi, hơn nữa còn tới nhanh như vậy. Hẳn. Là quan tâm nàng!

Cảm nhận thân thể của nàng ở trong lòng hẳn run giống như một đóa hoa nhỏ trong gió, hẳn yêu cực kỳ cảm giác lệ thuộc vào hẳn của nàng như vậy: “Tin ta không?”

“Tin!” Đôi tay lần nữa nắm thật chặt.

“A.” Giọng trầm thấp ở trong cổ thuần thuần dề mê.

“Người nào?”

“Có thích khách —— Đuổi theo ——”

Ngoài phòng tiếng la vang lên đồng thời, Mục Sa Tu Hạ ôm Liên Kiều nghiêng người lăn đến dưới giường.

“Bùm ——” Cửa bị đá vỡng, đen nhánh phòng trong nháy mắt sáng ngời.

“Trên giường không ai, hướng này!”

“Đợi chút ——”

Ga giường rũ xuống trên mép giường lập tức bị vung lên, một thanh trường kiếm ngay sau đó đâm vào quét ngang.

“Không có ai, đuổi theo!”

Bị Mục Sa Tu Hạ đè ép dính vào đáy giường Liên Kiều bị sợ đến không dám thở mạnh, cho đến khi xác định người trong phòng đều đi hết sạch, hai người mới từ đáy giường chui ra.

“Đ Một tay bế Liên Kiều lên vai, Mục Sa Tu Hạ nhảy lên xuống mấy cái lên thành tường hoàng cung.

Nương nhờ những nhánh cây cao to, cùng với những lầu các thật cao, Mục Sa Tu Hạ ẩn thân vào đó, tiếp theo dùng khinh công trác tuyệt, Phi Diêm Tẩu Bích, tránh qua đám thị vệ đông đảo ở dưới kia.

Liên Kiều siết y phục của hần thật chặt, tim đập cuồng loạn, gió lạnh lướt vút qua gương mặt của nàng, làm đau. Hần tự mình đến cứu nàng, đã mạo hiểm bao nhiêu nguy hiểm, hần là thái tử Cách Tát, là thái tử, người người đều đem hần làm lãnh tụ, tại sao hần có thể không để ý tới an nguy của bản thân, tự mình dính vào nguy hiểm như vậy? Nếu như hần có việc không hay xảy ra, Cách Tát phải làm sao? Những tướng sĩ dưới trướng của hần sẽ phải làm sao? Quá khinh suất, quá lỗ mãng, quá mạo hiểm rồi.

Tâm tư rối loạn, nàng lo lắng giật giật ở đầu vai hần. Mục Sa Tu Hạ cho là nàng sợ trong lòng, vỗ vỗ cái hông của nàng, cười khê: “Đừng sợ, có ta đây, cử động nữa, coi chừng té xuống sẽ làm vỡ hông đó.”

Nàng hơi cúi, khi hần trên lưng đập một quyền: “Rơi vỡ rồi, người nuôi ta!”

“Được, ta nuôi nàng!” Đứng trên chòi gác cách bên ngoài hoàng cung không ba trượng, hần dừng lại nghiêm túc đáp nàng.

Liên Kiều trong nháy mắt bị cảm xúc bủa vây lấy nàng không nói nên lời, cảm động đến lệ nóng dâng trào.

Đột nhiên, phía trước sáng lên một hàng ánh lửa, thật nhanh, sau đó toàn bộ những ánh lửa bắt đầu xuất hiện trùng trùng lớp lớp, trước sau, lấy chòi gác chỗ bọn họ ở làm trung tâm đem bọn họ bao vây, cũng từ từ tụ lại.

“Hạ!” Liên Kiều kêu lên, bọn họ bị bao vây.

“Ta thấy rồi.” Nắm thật chặt người trong lòng trên vai, mặt hần lộ vẻ tối tăm, dưới ánh lửa lấp lánh, dung nhan anh tuấn dần dần hiện lên vẻ khát máu.

Trong đám người đi ra một người, mặc áo khoác màu vàng sáng, đường viền bằng ngọc châu, một đôi mắt phượng tràn ra tia sang, âm hiểm điên cuồng, mà nhìn chằm chằm vào hai người.

“Buông nàng xuống, trẫm sẽ chữa cho người một con đường sống.”

Thanh âm không lớn, vừa vặn có thể tinh tường truyền vào trong tai của mỗi người.

Khóe miệng luôn luôn treo ý cười châm biếm, Mục Sa Tu Hạ xem thường, liếc mắt nhìn xuống hần: “Ngay cả nữ nhân cũng không buông tha, người thật sự không giống một nam nhân, có bản lãnh liền hướng về phía Bồn vương!”

Long Ứng nhú mày, ra vẻ trầm tư, tùy tiện nói: “Cũng được, người lập tức chết ở trẫm trước mặt, trẫm liền thả nàng.”

“Ha ha ha.” Lồng ngực chấn động kịch liệt biểu hiện Mục Sa Tu Hạ giờ phút này đang cực kì tức giận, “Hoàng cung của người, Bồn vương còn không để ở trong mắt.”

“Vậy sao?” Ánh mắt rét lạnh, Long Ứng lui về phía sau một bước, cung tiễn thủ sau lưng xếp thành một hàng, đang kéo cung hết dây.

Khóe môi khê cong thành hình tròn, khê hé đôi môi đỏ mọng: “Bắn tên!”

Chương 38: Rơi xuống vực

Tia sáng bạc chợt lóe, hàng ngàn mũi tên rào rào rơi xuống như mưa, Mục Sa Tu Hạ giống như Chiến thần, oai phong, đứng

hiên ngang trong gió.

Mặt Long Ứng liền biến sắc, đầu ngón tay khê rung, tất cả những mũi tên bây giờ đều tập trung bắn về phía cơ thể đang ở

trên vai hần.

Ánh mắt của Mục Sa Tu Hạ trong nháy mắt chuyển thành băng hàn, trở nên lạnh lẽo. Hần phi thân, nhẹ nhàng tránh thoát

những mũi tên đang lao vun vút đến như điên, trong nháy mắt đã đến thành cung bên ngoài. . . Mũi chân vừa chạm vào đầu

tường, tường thành lập tức xuất hiện mười mấy thị vệ, cầm kiếm sáng loáng, đồng loạt tấn công về hướng Liên Kiều.

Mục Sa Tu Hạ giận quá bật cười, bảo kiếm sắc bén trong tay khê động, làm vô số đoá hoa kiếm màu bạc tinh xảo hiện ra

sau đó hàng loạt thị vệ bỗng dưng ngã xuống đất. Ngồi dậy, vô số đoá hoa kiếm sáng chói mắt đã biến mất.

“Cẩn thận ——” sau lưng, trên thành tường lại xuất hiện mười mấy thị vệ,. Liên Kiều kêu lên nhắc nhở, Mục Sa Tu Hạ nhanh chóng hồi kiếm, mắt cũng không thèm liếc nhìn

tới, lợi dụng mũi kiếm nhẹ nhàng nâng hai người lên, sau đó hướng hai người đó hất về phía những người liên can, tranh thoág chóc, cả đám thị vệ đồng loạt ngã xuống.

Nàng kêu đau một tiếng- Một mũi tên bắn lên thừa dịp tên bay loạn hướng, im hơi lặng tiếng nhằm trúng Liên Kiều mà bắn tới, đợi đến khi Mục Sa Tu Hạ phát hiện thì đã không kịp, hấn đành phải xoay người, dùng thân thể của mình thay Liên Kiều đỡ một mũi tên trí mạng.

Phóng mắt tới, Long Ưng đang từ từ để dây cung xuống, đáy mắt lạnh lẽo lên một nụ cười nham hiểm.

Không có lòng chiến đấu tiếp, Mục Sa Tu Hạ phóng người lướt xuống thành c

Mặc dù trên vai khiêng một người, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến tốc độ của hấn, hấn lướt xuống cực nhanh, bóng dáng hấn như quỷ my, chạy như bay về hướng ngoài thành.

Đã cùng Huyết thị vệ hẹn gặp tại ngoài thành Lạc Phượng, trên sườn núi, hấn phải mau mau chạy tới, một khi đã khiến truy binh sau lưng đến gần, muốn thoát thân sẽ rất khó khăn.

Tự truyền cho mình một hợp chân khí, thân thể cao lớn khô ngô như u linh nhẹ dật, di chuyển thật nhanh như con thoi, rẽ vào ngô hẹp giữa, Liên Kiều rưng rưng , cổ mở to mắt nhìn mũi tên trên lưng hấn,. nàng không dám nhúc nhích, không dám nói chuyện với hấn, không dám khóc thành tiếng, chỉ có thể thật chặt, thật chặt níu lấy áo bào của hấn, thống khổ cắn môi dưới chảy máu.

Có lẽ là Mục Sa Tu Hạ khinh công tuyệt đỉnh, truy binh sau lưng đã dần dần ít đi, bọn họ rút cuộc cũng chạy được tới trước cửa thành, nhưng thật kỳ quái, cổng thành đang mở, cứ giống như là đang nghênh đón bọn họ chạy trốn vậy.

Đứng ở trước cửa thành, Mục Sa Tu Hạ khê neho đôi mắt phượng màu xanh dương tuyệt đẹp, nhanh chóng phi thân hơn mười dặm, hấn đã phải có chút thở gấp, cửa thành mở rộng hấn cất bước tiến lên

“Có cái gì đó không đúng!” Liên Kiều cố gắng nghĩ ngợi, đây rõ ràng là có bẫy mà.

Mục Sa Tu Hạ đem nàng đặt xuống một cách từ từ, chậm rãi, hấn nắm chặt tay nàng, nhìn thẳng về phía trước,

lạnh nhạt nói: “Nàng có tin ta không?”

Liên Kiều cũng ngược mắt nhìn về phía hấn, bình tĩnh nói: “Tin!”

“Cô gái ngoan!” Dung nhan tuấn mỹ vô trù của hấn lần đầu tiên có chút tính trẻ con đáng yêu,

Liên Kiều thấy phải nhìn ngẩn say mê đến hoa mắt.

“Đi!” Lòng bàn tay vận lực, hấn đem chân khí chăm chú truyền lên gân mạch, cùng nàng phi thân.

Không gặp bất cứ hiểm nguy nào, hấn cùng nàng lướt qua cửa thành, thật bình tĩnh, thật dễ dàng làm cho người ta rợn cả tóc gáy, quá không tầm thường, sự nguy hiểm cùng khí tức tử vong tràn ngập bốn phía . . .

Bằng tốc độ nhanh nhất, hấn chạy tới sườn núi Lạc Phượng, một mảnh tĩnh mịch,

không khí hắc ám bao trùm lên tất cả, trong gió, hoa mai Phiêu Linh mang theo mùi thơm ngát khiến cho không khí hơi mang mùi nhàn nhạt ngai ngái.

Tim cứng lại, Mục Sa Tu Hạ chậm rãi đem đầu ngón tay để xuống phần môi, từng tiếng từng tiếng tạo ra khiêu âm đặc biệt trầm bổng lên xuống.

Khiêu âm đi qua, thật lâu không nhận được trả lời.

Dung nhan anh tuấn của hắn bắt chợt căng thẳng, nhỏ giọng hô: “Không xong rồi!” Nói xong ôm vòng eo nhỏ nhắn của Liên Kiều, lướt lên trên thật nhanh, dừng ở trên một gốc cây cổ thụ cao lớn, cách đó khoảng trăm mét, ánh lửa ngất trời, bọn họ đã đuổi tới. Những người này lại biết phương hướng hắn thoát đi, rõ ràng hắn đã hết sức cẩn thận xóa hết tất cả những dấu vết lưu lại dọc đường, , Mục Sa Tu Hạ tự tin cho dù là chó săn linh xảo cũng không thể nào truy tung được hơi thở của hắn. Tình huống bây giờ.

Ánh mắt thoáng nhìn qua, trong đám cây già đẽng kia hình như có đồ vật gì đó. Nhảy xuống ngọn cây, hắn nín thở đi tới, nhờ ánh trăng hắn nhìn thấy trạng thái chết vô cùng thê thảm của bốn tên huyết thị vệ cận thân .

Bốn người, 4 cái đầu bị cắt rời ra, con người bị moi hết ra ngoài, lưu lại hốc mắt đen ngòm, máu theo hai hốc mắt quanh co chảy ra ngoài thành những đường cong quái dị. Y phục trên người bị lột sạch, thân thể trần truồng ở trong gió đêm lạnh thấu xương nhanh chóng cứng ngắc.

Mục Sa Tu Hạ hét lên một tiếng tê tâm liệt phế, hắn mang đến bốn gã Huyết thị vệ, những người này từ nhỏ đã lớn lên ở bên cạnh hắn, thủ hộ hắn, bảo vệ hắn, đã thành huyết mạch tay chân của hắn, hôm nay lại bị chết không hề có chút tôn nghiêm, bị chết thê thảm không nỡ nhìn. Hắn thật xin lỗi những huynh đệ này, hắn tình nguyện tự tay giết bọn họ cũng không nguyện bọn họ chịu lăng nhục như thế này.

“Long Ưng ——” hắn cắn răng nghiêng lợi thốt ra hai chữ này, một ngày nào đó hắn sẽ làm cho tên tiểu nhân hèn hạ đó nếm thử cảm giác tử vong, cúi đầu đưa mắt nhìn xuống nữ nhân bên cạnh hiển nhiên đã kinh sợ quá độ, hắn xoay người người lại cố nén kích động nổi cơn cuồng sát đám người mới tới. Mục đích của hắn là tới cứu nàng, mang nàng rời đi, hắn không nên lỗ mắng.

Cổ đè xuống bị phẫn trong lòng, không nhìn bốn cổ thi thể đó thêm lần nào nữa, hắn ôm lấy nàng bay vút về phía trước, mấy cái lên xuống hắn đã thở hồng hộc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, một giọt nước rơi vào trên mặt Liên Kiều, gơ tay lên lau khô, cảm thấy quái dị, ngẩng đầu ngắm nhìn một cái, lại thấy môi hắn tím bầm, mặt trắng như giấy, mồ hôi lạnh lớn chùng hạt đậu đang từng giọt từng giọt rơi xuống từ mặt hắn.

Đây là. “Người trúng độc.” Liên Kiều khiếp sợ nói ra sự thật này.

Sao lại như vậy? Hắn trúng độc lúc nào? Sao nàng lại không biết. Ánh mắt liếc về phía những mũi tên ghim sâu trên những thân thể kia, chung quanh một màu tím bầm bốc lên mùi hôi thối, ở dưới ánh trăng chiếu xạ ra sáng bóng giống như kim loại.

“Trời ạ! Là mũi tên này!” Liên Kiều tay run run nhẹ nhàng lau lưng của hắn, nước mắt mãnh liệt xuống, nếu như hắn không mang theo nàng chạy, hoàn toàn có thể dựa vào nội lực đè xuống độc tính, nưng hắn lại. Ngủ ngốc mà! Hắn là một kẻ ngủ ngốc mà!

Bắt được tay của nàng, Mục Sa Tu Hạ nỗ lực nở ra một nụ cười: “Đừng đại đột, một chút vết thương nhỏ này, sao có thể làm khó dễ được ta? Đi nhanh đi!”

Đem tay phải nàng cầm chết chặt, nàng đau, c hết sức nhịn xuống. Truy binh sau lưng đã càng ngày càng gần, nhưng bước chân Mục Sa Tu Hạ lại càng ngày càng chậm, càng lộ vẻ nặng nề. Nàng đi theo hắn, kiên định theo sát hắn, cho dù trước mặt chờ đợi nàng là địa ngục cũng không nguyện buông tay.

“Phốc.” Một ngụm máu đen tanh nồng phun trào ra, Mục Sa Tu Hạ rốt cuộc không chịu đựng nổi nữa đã ngã xuống đất, con đường phía trước đã là cuối.

“Hạ ——” Liên Kiều thật nhanh ngồi xổm xuống ôm chặt thân thể của hắn.

Hắn hơi híp mắt, màu xanh trong mắt dần dần lui, nụ cười nơi khóe miệng lại không hề giảm.

“Nàng mới vừa rồi. Gọi ta là gì?”

“Chàng.” Liên Kiều cực hận đám hắn một quye đã đến nước này rồi, hắn còn so đo cái này.

“Gọi ta thêm lần nữa.” Hấn nhắm mắt lại chờ đợi, lắng nghe.

Hai mắt nhắm lại, Liên Kiều đã không phân rõ đến tột cùng nên hận hấn hay là thương hấn.

“Ngoan, gọi ta đi!” Hấn không thôi không nghĩ.

Những giọt lệ ghen ngào chảy qua gương mặt, chảy vào trong miệng, vừa chua vừa chát.

“Không, ta không gọi, chàng có bản lĩnh thì đứng lên cho ta, dẫn ta đi, nếu rời khỏi đây, chàng muốn ta gọi thế nào, ta sẽ đều gọi thế ấy, bây giờ ta không gọi chàng, chàng, chàng đứng lên cho ta.”

Liên Kiều kêu khóc ra sức túm hấn, kéo hấn, móng tay gãy lìa, hơi sức đã dùng hết, hấn cũng không nhúc nhích.

Sau lưng ánh lửa chiếu sáng bầu trời, dung nhan tà mị của Long Ứng xuất hiện tại phía sau nàng.

“Như thế nào? Đã chết rồi sao?”

Thanh âm không mang theo chút nhiệt độ chậm rãi vang lên.

Liên Kiều ôm Mục Sa Tu Hạ không quay đầu lại, không xoay người, không nhìn hấn, ánh mắt mê ly trống rỗng nhìn vách đá phía trước.

“Liên nhi.” Giọng nói khàn khàn của Mục Sa Tu Hạ buồn buồn vang lên ở trong lòng nàng.

Nàng chần động, cúi đầu, nhìn hấn, ánh mắt mất tiêu cự đã dần dần tụ lại.

“Thật xin lỗi.” Hấn cười khổ, tự phụ cả đời, nhưng ngay cả nữ nhân mà mình yêu thích cũng không cứu ra được, cuối cùng hấn cũng chỉ là một người phạm.

“Chàng căm miệng!” Nàng tức giận, giận hấn đến bây giờ vẫn nói lời như vậy.

” Nàng. Khụ. Có từng, có yêu ta.” Một câu nói ngắn ngủn đã làm cho hấn hao hết toàn lực.

Bọt máu đang không ngừng thấm ra từ hấn răng, giờ khắc này sợ hãi đã cách xa nàng đi, chỉ còn lại đau lòng vô biên, quần chặt lấy từng sợi dây thần kinh của nàng.

“Ta hận chàng, ta hận chàng chết đi được, ta hận tên khốn kiếp này đến chết còn nói ra những lời nói này để hành hạ ta, chàng.Tên diên trời đánh này, ta hận chàng đã làm cho ta không thể không yêu chàng, ta rất hận, rất hận.” Từ nhẹ nhàng rĩ tai đến cuối cùng khàn cả giọng, nàng không phản bác được, khóc không ra lệ.

Hấn cười khổ: “Thật đáng thương. Khụ. Không ngờ một người nam nhân. Đến khi sắp chết, khụ. Mới có thể cảm động một nữ nhân, ta nợ nàng, sẽ. Trả cho nàng.”

Không biết từ đâu tới hơi sức, Mục Sa Tu Hạ đẩy ra nàng, lão đảo đứng dậy, nghiêng đầu, c mắt mà lam nhạt ngưng định ở một thân long bào của Long Ứng.

“Nếu như mà ta chết rồi, ngươi sẽ thả nàng đúng không?”

“Hạ, đừng mà ——” giật mình nặn ra ngụ ý của hấn, Liên Kiều rống giận, vươn tay ra níu hấn lại.

Đẩy ngón tay của nàng ra, Mục Sa Tu Hạ không hề liếc nhìn nàng một cái, vẫn nhìn chăm chú vào Long Ứng thật chặt chờ câu trả lời của hấn.

“Chỉ cần ngươi chết, trăm cũng không đến mức làm khó một nữ nhân.”

“Tốt!”

“Đừng mà. Mục Sa Tu Hạ chàng dám.” Liên Kiều kinh hoàng nhìn thấy vẻ quyết tuyệt nơi đáy mắt của hấn, không phải, đây không phải là kết cục nàng muốn, nàng không muốn có kết cục như vậy.

“Liên nhi.” Hấn thở dài kêu nàng, kéo môi cong thành một nụ cười, “Nữ nhân của ta!”

Nhanh chóng vọt người xuống, nàng cũng ra tay thật nhanh, đuổi tại không trung, nhưng chỉ chụp được vào khoảng không trống rỗng, không nắm được bất cứ thứ gì, chỉ đành phải đưa mắt nhìn theo một bóng

dáng cô độc đang rơi xuống, sợi tóc màu bạc trong trời đêm kéo lê thành hình vòng cung tuyệt mỹ , xoay người, hần nhìn nàng, lộ ra một nụ cười cuối cùng đẹp như trong mơ, sau đó rơi thẳng xuống.....

“Không ——” Thét lên một tiếng kêu tê tâm liệt phế, nhưng cũng không cách nào gọi thân thể đang rơi xuống của hần trở về, nàng bất chấp tất cả mau chóng đuổi theo, mắt thấy là có thể cùng hần cùng nhau trầm luân, thân thể đột nhiên bay lên không, nàng bị người phía sau ôm chặt lại.

“Không——” Nàng vô cùng đau lòng, nhìn chằm chằm thâm cốc đen ngòm, nàng không thấy được gì, không thấy được bất cứ thứ gì.

“Buông ta ra.” Nàng liều mạng vùng vẫy muốn tránh thoát vòng tay cứng như sắt, thậm chí đối với người phía sau quyền đâm cước đá, gần như điên cuồng.

“Trẫm sẽ không để cho nàng chết.” Giọng trầm thấp dịu dàng vang lên ở bên tai nàng.

“Từ nay về sau, lên trời xuống đất, nàng đừng mong rời khỏi trẫm!”

21. Chương 39-40

Chương 39: giam cầm

Nàng bị nhốt rồi, nhốt ở nơi này, hoàng cung Đại Lương đầy hoa lệ, tôn quý, xanh vàng rực rỡ .Chỉ là bây giờ, đối với nàng mà nói, trong tình cảnh như thế này, nàng không có cái gọi là cuộc sống, cũng không có cái gọi là trạng thái, bởi vì nàng đã quên mất như thế nào gọi là cuộc sống, là trạng thái. Mỗi một ngày, mỗi một khắc, trong đầu nàng, trong trái tim, trong đáy mắt đều là hiện lên một màn tuyết tuyệt kia của Mục Sa Tu Hạ

Nàng cười lạnh, cái nam nhân ích kỷ đó vọng tưởng lấy được tình yêu của nàng, hần thật ngu ngốc, thật ngu xuẩn, nàng hận hần, hận hần, sau cùng hần vẫn bắt nàng phải gánh khoản nợ nặng như vậy, hần cho là hần làm như vậy chính là yêu nàng? Chính là đối xử tốt với nàng? Hần luôn là như vậy, tự cho là mình đúng, luôn là lấy mình làm trung tâm, muốn làm sao thì làm vậy, căn bản không bận tâm đến cảm xúc của nàng, không suy tính đến tình cảnh của nàng. Hần đã chết, bằng phương thức lừng lẫy là đền mạng cho nữ nhân mà mình yêu, hần chết thật tốt, hần chết thật vĩ đại, thật cao thượng, hần đã chết phải chỗ, Ha ha ha...!

Nàng một chút cũng không cảm kích, một chút cũng không thương hần, hần chết rất tốt, rất đáng đời! Nàng rất buồn cười, càng nghĩ càng cười to, lại cười ra lệ, tâm trạng quá đau khổ, đau đến tất cả

đều đau ở chung một chỗ.

“Ken két” một tiếng, cửa bị đẩy ra.

“Ăn cơm thôi!” tiểu cung nữ đưa cơm đi vào, đưa lên hộp đựng thức ăn, thấy trên bàn còn thức ăn buổi trưa bưng tới, động cũng không động tới, đã sớm thối lạnh.

“Tại sao lại chưa ăn nha?” Tiểu cung nữ đem thức ăn nóng hổi lấy ra, giả bộ đem hết thức ăn lạnh trở về hộp đựng thức ăn. Thương hại liếc nhìn ánh mắt ngơ ngác ngồi ở dưới cửa Liên Kiều, tiểu cung nữ không đành lòng.

Tiểu cung nữ đi tới, đóng cửa sổ vào, tốt bụng nhắc nhở: “Ban đêm gió lớn, cô nương ngồi như vậy sẽ lạnh , vẫn là nên tranh thủ thời gian ăn cơm rồi trở về giường nghỉ ngơi cho tốt. Nữ tử này dáng đẹp thật là đẹp, đẹp tựa như tiên tử trên trời vậy, nếu tiên tử xinh đẹp như vậy bị bệnh thì quá đáng thương đi.,

Bùm ——” Liên Kiều đưa tay dùng sức đẩy mạnh cửa sổ vừa mới bị đóng lại, khiến khí lạnh thổi vào,

Không hề nhìn tiểu cung nữ một cái. Tiểu cung nữ bị nàng hồ hững, bi khí thể nguội lạnh nguội lạnh làm ngơ ngẩn, tiểu cung nữ không dám lỗ mãng, lặng lẽ xách theo hộp đựng thức ăn rời đi.

Ngọn nến bị gió thổi phải dập tắt, thân thể nàng đã cứng đến chết lạnh, đến cứng ngắt, chỉ còn đôi mắt đẹp lúc khép lúc mở. Lạnh đến không cảm thấy lạnh, nàng tin tưởng rằng giờ phút này nàng đã biến thành một cái xác không hồn, chỉ là một thi thể.

Có lẽ chết là một loại giải thoát, nàng nghĩ, lần này nàng sẽ nói với tử thần một yêu cầu, hãy cho nàng uống canh Mạnh Bà, quên đi hết sạch những ký ức, thật nhanh.

“Muốn chết?” Sau lưng chẳng biết lúc nào đã có một người.

Nàng vẫn có thể hô hấp trong gió đêm lành lạnh, còn có cảm giác, tại làm sao mà nàng vẫn còn chưa có chết đây?

Thật lâu đợi không được phản ứng của nàng, Long Ứng tức giận đi lên trước, dùng lực vặn đầu vai của nàng, ép buộc nàng phải nhìn thẳng hắn.

“Người cứ như vậy là muốn chết phải không?” Hắn nhìn nàng chăm chú, ba ngày nàng không ăn không uống không ngủ, chỉ là ngồi như vậy

Trong lòng hắn bỗng có hơi chút xót xa....

Nàng xinh đẹp, nàng thông tuệ, kiên cường, nhạy cảm, sáng sủa, lạnh nhạt, quật cường. Bây giờ hắn mới nhận ra rằng, nàng tới đã khiến hắn mê muội thật sâu. Từ trên người nàng, hắn có thể tìm được nhiều, rất nhiều thứ bất đồng, liệt kê được từng ly từng tý những điểm tốt của nàng.

Hắn biết, hắn dùng thân phận Đế Vương để bắt giữ nàng, hắn giam lỏng nàng phía hậu cung nhưng nàng vẫn sống một cách cực kì thuận buồm xuôi gió, , nàng dám cùng hắn nói điều kiện, ôm nàng vào trong lòng ngực khiến hắn không kiềm hãm được

Hắn cười khổ, đêm hôm đó, hắn mặc dù uống nhiều mấy chén, nhưng cũng không say rượu, lại mặc cho mình như tên háo sắc mà nghĩ muốn xâm phạm nàng. Trong hoàng cung này, và cả thiên hạ này đều là của hắn, muốn một nữ nhân lại luân lạc tới mức phải dùng sức mạnh.

Hắn nghĩ hắn đã đến được gần nàng, thì lại cách nàng càng ngày càng xa, hắn nghĩ hắn đã lấy được nàng, hắn lại dùng phương pháp sai lầm, hắn nghĩ hắn rất yêu nàng, lại mềm yếu không dám nói một chữ, hắn đang đứng trước mặt nàng, hèn mọn mà đáng thương. Hắn đang ghen ghét nam nhân có tên gọi là Mục Sa Tu Hạ đó, điên cuồng ghen tỵ hắn. Đem nàng giam lỏng, hắn vốn không mong đợi Mục Sa Tu Hạ sẽ tới cứu nàng. Khi Trát Tạt Vương Gia đưa một phong mật hàm đến, hắn biết hắn sẽ tới, đây thật là thu hoạch ngoài dự đoán. Bày Thiên La Địa Vĩ, hắn muốn Mục Sa Tu Hạ chết, hắn đã được như nguyện, nhưng vẫn lại như cũ, vẫn không chiếm được nàng.

Nàng đang ở trong ngực hắn, vậy mà sao cách hắn thật là xa, thật là xa.

Hơi thở ấm áp phảng phất qua gò má nàng, ấm áp ôm nàng trong ngực làm nàng quyến luyến, cánh tay bền chắc, có lực bóp đùi, căng đầy mà thân mật cố định thân thể của nàng.

Cảm giác này — rất quen thuộc, làm nàng nhớ nhung, làm nàng quyến luyến. Đây là chỉ là một giấc mộng, chỉ có ở trong mộng mới có thể quên mất thực tế tàn nhẫn, mới có thể đem tất cả trở nên tốt đẹp như vậy.

Nàng tham luyến sự ấm áp này, nàng say mê sự ấm áp này, nàng nguyện được không tỉnh lại.

“Hoàng thượng, nên lâm triều rồi !”

Mộng đẹp trong nháy mắt đã sụp đổ, đột nhiên thanh âm tối, đem nàng đạp thẳng vào vực sâu không đáy.

Trợn trừng hai tròng mắt, nghiêng đầu, nàng thấy được Long Ứng đang thương tiếc cho đôi tròng mắt của nàng.

”Đêm qua, nàng đông cứng rồi.

“Pằng —” đầu năm ngón tay rõ ràng khi ngọc nhan tuần mỹ của hắn hiện lên, nhìn thấy mà ghê.

“Nàng. . . .” Lật người ngăn chặn nàng, một tay cố định hai trụ cổ tay của nàng, một tay bóp chặt cổ nàng, nữ nhân này, dám đánh hấn, hấn giận mù quáng, không ngừng tăng lực của bàn tay.

Liên Kiều bị siết đến thở không nổi, cặp mắt vô lực lật cao, lộ ra tròng trắng mắt.

“Cầu xin trăm, nàng cầu xin, trăm liền thả nàng!” Hấn hung tận uy hiếp.

Nhưng mà hấn đợi không được, chỉ thấy con ngươi của nàng không ngừng phóng đại, phóng đại.

Cho đến khi nàng không còn giẫy giụa nữa.

Hấn đột nhiên thức tỉnh, buông tay ra, con ngươi không ngừng co rút lại, thật lâu, thật lâu sau, hấn ngừng thở, tay run run dò hơi thở của nàng.

Thở ra một hơi thật dài, hấn chán nản lật người xuống giường, lão đảo rời đi.

Long Ưng khi nào,nàng không biết, khi nàng tỉnh lại, chỉ cảm thấy cổ họng nóng như lửa thiêu.

Mí mắt thế nào cũng không mở ra được, miệng đắng lưỡi khô, tay chân vô lực.

A, nàng đang muốn chết đi, chết chứ không phải là loại cảm giác này, tra tấn như vậy, đối với tử vong mà nói thì thật là dài, còn tử vong chỉ là một cái chớp mắt, chỉ là một luồng lưu quang loé lên, như thế thì nàng có thể nhịn mà chết

Cứ mãi hôn mê, sốt cao, Liên Kiều chỉ là muốn ngủ. Ngủ.

Bên tai thỉnh thoảng sẽ nghe được mấy tiếng gầm nhẹ.

“Sao nàng vẫn còn chưa tỉnh? Tại sao còn chưa có chuyển biến? Các ngươi .. đồ ăn hại này”

“Ba ngày rồi, các ngươi để cho nàng ngủ ba ngày, có phải các ngươi cũng chỉ muốn sống ba ngày hay không?”

“Tối nay nếu nàng vẫn chưa tỉnh, các ngươi cũng không cần sống nữa.”

Tên suốt ngày làm phiền người khác, om sòm cả lên rốt cuộc đã biến mất,nàng tỉnh táo hơn rất nhiều.

Nàng thỏa mãn, tiếp tục ngủ say.

Người cam tâm ngủ dài như vậy sao? Đồ nữ nhân hèn yếu, ta còn tưởng rằng người không giống, đáng tiếc, người cuối cùng cũng giống tất cả nữ nhân khác, các ngươi đều là một dạng nhát gan, hèn mọn, chỉ biết ở dưới thân nam nhân mà thừa hoan, Ha ha ha...!

Người làm cho ta khinh bỉ, nam nhân chết rồi, người nam nhân kia vì cứu người, mà chết! Thật là một nam nhân đáng thương, đã từng là một người làm mưa làm gió, đánh đâu thắng đó, cuối cùng, vì người mà chết! Người lại chỉ muốn chết, cái chết của hấn đổi lấy cái chết của người!. Điều này có thể không coi là câu chuyện buồn cười nhất trên thế gian sao?

Trong lòng người hãy tự hỏi, người có tư cách để chết sao?”

Người nào? Là ai? Ai đang nói chuyện ở bên tai nàng? Liên Kiều cố hết sức để mở mắt ra, nhưng giống như có vô số dây leo bám lấy nàng,càng giẫy dụa,dây leo quấn càng chặt, nàng cố một chút, nghĩ xem người nói chuyện là ai, nhưng không giẫy thoát được.

“Nếu như ta mà là người, ta tuyệt không làm cho mình sống hèn mọn như vậy, heo chó cũng không bằng, người nào làm thương tổn ta, ta nhất định muốn hấn trả lại gấp nghìn lần,hiện tại, nếu như người đã chết rồi, thật sự thì ngay cả một con chó hèn kém người cũng không bằng rồi.”

Là ai, trời ạ, tại sao muốn trói chặt nàng, buông ra, buông ra.

Đã dùng hết hơi sức của toàn thân, nàng mở mắt ra, một đôi mắt phượng, không lạnh, áo khoác màu đen, không tầm thường, cổ áo cùng ống tay áo một màu sáng rực tràn đầy

Nhàn nhạt liếc nàng một cái, hấn từ từ lui ra ngoài, cửa điện mở ra, hấn đứng ở ngoài điện.

“Nàng đã tỉnh.”

Long Ứng một thân long bào vàng rực bước vào trong điện, sau lưng thái y rối rít tiến lên, bắt mạch, lật mí mắt nàng, bưng trà đưa thuốc, loay hoay, cực kỳ vui mừng.

Từ xa xa nhìn thẳng hần, Liên Kiều há miệng, cuối cùng vô lực phát ra một âm.

Cầm tay nàng, nàng lại rút về một cách vô lực, trong mắt Long Ứng tràn ra vẻ cực kỳ ngại ngùng:

“Thật xin lỗi, trăm. Sẽ không đối đãi nàng như thế nữa đâu.”

Ba ngày sau, bọn thái y dặn dò Liên Kiều phương thuốc chữa bệnh của nàng.

Miễn cưỡng tựa vào cột giường, đêm hôm đó, lời nói của người đó cứ quanh quẩn ở bên tai thật lâu, từ từ thấm vào ngũ tạng lục phủ.

Mục Sa Tu Hạ chết rồi, nàng còn có tư cách để chết sao? Nàng cười khổ, thì ra là có một ngày, muốn chết cũng sẽ phải gian nan như thế.

Nếu như tính mạng của nàng đã nhất định không phải là của nàng, thành ra như hần đang nói, cái chết của nàng với con chó cũng không bằng.

Muốn chết cũng không được, cái chết không đáng giá, không bằng sống khổ sở cái này kêu là khổ thân!

Nàng tự nói với mình không thể tiêu cực thế nữa, bởi vì nàng không xứng với hần, nàng tự nói với mình không thể không sống thêm được, bởi vì nàng nên vì hần mà sống.

Chương 40: mê tình

“Thân thể khỏe lên nhiều rồi.” Long Ứng tiến vào bên trong điện, nhìn nằm ở trên giường Liên Kiều, đã thoáng khôi phục chút ít huyết sắc.

Gật đầu nhẹ, nàng vẫn lạnh nhạt.

Cẩn thận từng li từng tí ngồi ở mép giường, si mê nhìn Liên Kiều nhắm mắt dưỡng thần, Long Ứng cảm thấy có thể như vậy bình thân cùng với nàng sống chung một chỗ đã là cực tốt. Nàng xa cách cũng không thể làm hần từ bỏ, ngược lại lòng còn mừng rỡ vì nàng không màng danh lợi, có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ nguyện ý nhìn hần, nguyện ý vì hần mỉm cười, vui vẻ, hần nhất định Mục Sa Tu Hạ.

Nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, hần đề nghị: “Tuyết ngừng rồi, cùng nhau thưởng mai

Nín thở chờ nàng đáp lại.

“Tốt.” Nàng đáp một tiếng cực nhỏ, nhưng hần vẫn nghe được. Mừng như điên nhìn nàng, mặc dù không hề nhận được sự đáp lại của nàng như thế, nhưng trong lòng kích động khiến Long Ứng không nhịn được mỉm cười. Đưa bàn tay ra nắm lấy

tay nàng đặt trên chân, nàng không tránh né, mặc hần nắm.

Lấy tất cả trân bảo trong cung đem đến trước mặt nàng, nàng không nhìn một cái, cẩn thận che chở nàng trong tình thương, nhưng lại không dám lỗ mãng, sợ mình vô ý sẽ hãm hại nàng, nàng vị trí một từ, đem nàng an trí tại cung Thái Cực, không cho phép những người khác đến quấy rầy, mình thì ngủ lại ở điện Sùng Chính, không dám nhúng chàm, nàng chẳng thèm ngó tới. Nhưng hần vẫn không ngừng lấy lòng nàng, sủng ái nàng, chỉ mong nàng có thể nhìn hần, hần cảm thấy nàng không phải không thích hần, chỉ là bị thương tâm che mắt, hần nguyện ý chờ, bao lâu cũng chờ.

“Lạnh không?” Long Ứng đỡ nàng ngồi xuống trong đình Ngự Hoa Viên, sợ nàng cảm lạnh, khoác cho nàng áo choàng Tuyết Hồ, áo choàng này vô cùng quý, dùng sáu cái da của Tuyết Hồ may chế, mỗi cái da chồn Trương Tuyết đều là bảo bối có giá trị liên thành, áo choàng này tuyệt đối là bảo vật vô giá.

Áo choàng trắng như tuyết, không có một tia tạp sắc, cùng với cảnh tuyết đầy trời hợp làm một, nàng cứ như vậy ngồi ở giữa một mảnh băng, nổi bật lên gương mặt càng thêm phiêu dật, diễm lệ.

Rót một ly rượu hoa mai, giơ lên trước mặt nàng, hần cất giọng nói êm ái: “Uống một chút cho ấm áp thân thể.”

Mùi rượu quanh quẩn chớp mũi khiến Liên Kiều chậm rãi nghiêng đầu nhìn hấn, tình ý trong mắt hấn, nàng như thế nào không hiểu, chỉ là quá nhanh để nàng tiếp nhận, sợ là. Người này chẳng phải là dễ đối phó! Trái tim cười lạnh, nhẹ nhàng đẩy tay hấn, đứng dậy đi ra khỏi đình.

Tuyết ngừng rồi, phong ở, mùa xuân cũng mau tới đi! Chỉ là mùa xuân của nàng đang ở đâu vậy?

Bẻ một cành mai hồng để trên tay vuốt vuốt: “Vô ý khổ tranh xuân, mặc cho Quần Phương Đổ, thừa thốt thành bùn nghiền làm bụi, chỉ có hương như xưa.” Giọng nói mềm mại mang ra khỏi vô hạn tốt đẹp, khiến người khác thương yêu. Đầu ngón tay tróc ra mấy múi hoa mai, bay lả tả rơi đầy đất, tiện tay đem cành khô quăng ở dưới tàng cây, tiến nhanh tới.

Long Ứng nhắm mắt đi sát theo đuôi nàng, vì tư thái nàng kiêu mị mê hoặc, không tự chủ ngồi xổm người xuống nhặt cành cây gãy nàng tùy ý bỏ xuống. Cành cây gãy bị băng tuyết bao phủ, nhuộm một chút hương thơm của nàng, khiến tâm thần hấn nhột nhột.

Trên mặt tuyết lưu lại dấu chân của nàng và hấn, một sâu một cạn, một lớn một nhỏ, nhìn những dấu chân kia quanh co ở phía sau, khóe miệng Liên Kiều khẽ cong lên.

“Hoàng thượng.” Nàng nghiêng đầu nhìn hấn, hấn ngơ ngẩn, nàng kêu hấn, Mục Sa Tu Hạ rơi xuống núi, nàng không để ý đến hấn nữa, hồ hững hờ kháng cự, lạnh lùng không nhìn, để cho hấn đau lòng, không sợ nàng hận, không sợ nàng giận, chỉ sợ dây tất cả đều cùng hấn không liên quan. Quay đầu lại đây chỉ là trò chơi của một mình hấn.

Mừng như điên đi tới nhìn nàng, ánh mắt nàng tránh né, nhẹ nhàng nói ra yêu cầu: “Có chút khát.”

“Chờ trầm!” Long Ứng sải bước đi tới đình, rượu hoa mai hấn là còn nóng. Rượu trong chén đã lạnh, rót lần nữa, xoay người, ngơ ngẩn.

Liên Kiều ra sức đạp dấu chân của hấn, bởi vì từng cái dấu chân khoảng thời gian cũng quá lớn, nàng chỉ có thể ra sức nhảy lên, sau đó một chân đứng thẳng, nửa nhảy lên, nửa đứng lại, ngẩng đầu, nàng nước dạn con người ngất ra kinh hoàng, vô ý bị đụng thấy một màn này, chân đứng không vững, nàng nghiêng người ngã xuống.

Ném bầu rượu xuống, hấn chạy như bay tới, không kịp tiếp được thân thể nàng ngã xuống, chỉ đành phải đỡ nàng ôm chặt trong ngực, hấn khàn giọng thở dài: “-”Liên nhi, Liên nhi —— nàng cũng là nhớ nhung trầm đúng không? Trong lòng nàng cũng có trầm đúng không? Liên nhi, a, tội gì, tội gì nàng phải ép mình như vậy, nhìn nàng khổ, khiến trầm cũng khổ. Liên nhi à.”

“Hoàng thượng.” Nàng hơi kháng cự, lòng mềm nhẹ chau lại, không muốn cùng hấn thân cận như thế, hấn trái ngược lại càng ôm nàng chặt hơn.

“Liên nhi, đừng cự tuyệt trầm, trầm yêu nàng, trầm sẽ cho nàng cuộc sống tốt nhất trên đời, Liên nhi ——”

Không đẩy hấn ra được, nàng mặc hấn ôm chặt, khóe miệng nhẹ cong, lộ ra một tia khinh miệt.

Liên Kiều trong cung Thái Túc đã đặt ban thưởng của Hoàng đế xuống hết, Liên Kiều liền lặng lẽ đem một vài món thưởng cho gia nhân, nhưng vẫn không hết, ném cũng không được, đành phải đi tìm Long Ứng

Long Ứng ở trong điện Sùng Chính phê duyệt tấu chương, biên cương phía Bắc báo nguy, Cách Tát đang tụ họp binh lực đến Vân Châu, kỳ quái, tin thái tử chết đi hấn đã canh phòng nghiêm ngặt cẩn thận cũng không để lộ một chút tiếng gió, sao bây giờ lại.

Buông tấu chương, hấn không còn chút sức lực nào xoa huyết Thái Dương, những thứ này gấp tấu thật sự để cho hấn nhức đầu. Trong đầu lơ đãng lại hiện lên cảnh hấn cùng Liên Kiều đánh cờ vài ngày trước đó. Cô gái thông tuệ này lại phát minh ra loại trò chơi gọi là cờ tướng, làm cho hấn chơi thật nghiện. Không biết cái đầu nhỏ của cô nàng xinh đẹp này trong đó còn cái gì thú vị. Có lẽ hấn phải dùng tâm sức cả đời từ từ tìm hiểu.

“Hoàng thượng.” Liên Kiều Nhu ôn nhu mở miệng.

Bỏ tấu chương trong tay xuống, Long Ứng đứng dậy đón nàng vào.

“Sao lại tới đây? Bên ngoài gió lớn, sao không biết mặc thêm áo choàng?” Cầm đôi tay mềm của nàng, tỉ mỉ che chở trong bàn tay hần, làm nóng lại đôi tay lạnh lẽo, yêu thương trách cứ nàng tùy tính. Thuận tiện trừng mắt nhìn tiểu cung nữ đi cùng, tiểu cung nữ đáng thương lập tức sợ hãi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Hoàng thượng thứ tội, là cô nương không cần khoác áo.”

Long Ứng vừa nghe liền nổi giận, nhấc chân đá tiểu cung nữ ra thật xa, giọng nói nhẹ nhàng: “Dù thế nào thì cũng là chủ nhân người?”

Tiểu cung nữ bị đá ho ra một búng máu ngay tại chỗ, kịp thời lấy tay che được, không dám để một giọt máu nào rơi trên đất. Nức nở nói không ra một chữ, chỉ không ngừng lắc đầu.

“Cút!” Một chữ vô cùng nhẹ nhàng, khiến tiểu cung nữ như nhặt được đại xá, lăn một vòng chạy ra khỏi điện.

Vì mình cự tuyệt khiến tiểu cung nữ thê thảm như vậy, Liên Kiều khẽ túm ống tay áo Long Ứng: “Hoàng thượng.”

Long Ứng lập tức dịu dàng vỗ nhẹ tay nàng: “Đừng sợ, là trẫm không tốt.”

Ôm nàng vào lòng, hần cố gắng trấn an kinh hoảng của nàng, chuyện vừa rồi đã dọa đến nàng.

“Hoàng thượng, ta tới chỉ là muốn cầu ngài một chuyện.” Nàng buồn bực mở miệng ở trong lòng hần.

“Nàng cứ nói.”

“Có thể đem đồ đến cho ta nữa hay không, cũng không để đó được.” Nàng oán trách.

Long Ứng cười “Hi hi” một tiếng, thoáng đẩy nàng ra một chút: “Cả nữ nhân nào ngại trẫm ban thưởng quá nhiều? Nàng thì ngược lại, thôi được rồi! Những vật phẩm tục kia sẽ làm nàng dơ bẩn, không nhận thì không nhận vậy!”

Nàng kiều mỵ cười một tiếng, quyến rũ hần: “Tạ hoàng thượng!”

“Liên nhi ——” hần nhìn thẳng vào nàng, đôi môi nóng bỏng để lên nàng, nàng ngượng ngùng né tránh, hần xiết chặt cánh tay đang ôm ở eo ếch nàng, nắm ngón tay xiết chặt tay nàng, mái tóc đen như tơ lụa quấn quýt lấy mái tóc của nàng, để cho nàng trốn không phải, tránh không khỏi.

Được hôn nàng như ý, chiếc lưỡi to cuồng dã xâm chiếm nàng, quấn lấy lưỡi nàng, mút vào, dây dưa, lôi kéo, như muốn cuộn nàng vào trong miệng của mình, dạy hư nàng. Nụ hôn sâu thỏa thích, mãnh liệt đòi hỏi, hần sâu sắc khát vọng. Sảng khoái từ sâu cổ họng tràn ra, hù sợ mình, hần muốn nàng đến phát điên.

Một tay thăm dò bộ ngực căng đầy của nàng, cảm nhận được dưới thân mình căng cứng đến mức muốn nổ tung.

“Hoàng thượng. Đừng.” Liên Kiều hốt hoảng từ chối, gấp đến độ rơi nước mắt.

Nước mắt của nàng làm cho hần giật mình, hần thật đã dọa nàng, giận bản thân mình ở trước mặt nàng sao lại thiếu kiên nhẫn, lại nôn nóng như vậy.

Buông nàng ra, lập tức xoay người, miệng to thở dốc bình phục lửa nóng trong lòng, hần không nên gấp gáp, phải kiên nhẫn từ từ lấy được lòng của nàng.

“Hoàng thượng.” Nàng ôn nhu kêu nhỏ, nước mắt rơi tới khóe môi, ẩn mà không thấy

Phất tay một cái, hần khan giọng nói: “Đi ra ngoài đi, buổi tối, trẫm sẽ đến thăm nàng.”

Trở lại điện Thái Cực, Liên Kiều đuổi hạ nhân lui xuống, nàng ngồi một mình dưới cửa, mắt hờn lo lắng nhìn trời, tuyệt lại rơi sao? Mùa đông nơi này thật là dài đằng đẵng.

Long Ứng muốn cho Liên Kiều một danh phận, nhưng Liên Kiều không đồng ý.

“Vì sao? Trong lòng nàng rõ ràng có trẫm!” Long Ứng không hiểu.

Liên Kiều lắc đầu thở dài : “Ta không thể làm phi tử của ngài.”

“Vậy thì làm hoàng hậu của trẫm!” Hấn không ngại nàng đã từng gả cho người khác, chỉ cần nàng có thể ở lại bên cạnh hấn, hấn cái gì cũng có thể ch

“Ta không phải ý này.” Nàng giải thích.

“Vậy nàng muốn như thế nào? Muốn trẫm làm như thế nào? Nàng cứ nói, trẫm sẽ làm ngay.” Hấn nóng nảy.

Một đôi tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại từ từ xoa lồng ngực rộng rãi của hấn, trong nháy mắt vuốt ve cơn giận của hấn.

“Hoàng thượng, Liên nhi từng là thái tử phi Cách Tát! Không thích hợp!”

Bắt được bàn tay mềm mại của nàng, hấn ngang ngược nói: “Vậy thì như thế nào, trẫm muốn cưới nàng, văn võ cả triều ai dám nói một chữ không?”

Nàng lại thở dài: “Quản được miệng người ta, không quản được lòng của người ta a! Liên nhi không muốn bị người ta nói thành là người ai cũng có thể chồng, là một nữ nhân lẳng lơ.”

“Nhưng trẫm muốn nàng!” Thái độ hấn cứng rắn.

Tay nàng khẽ tránh khỏi tay hấn, êm ái đặt lên vòng eo hấn, gương mặt nhẹ nhàng cọ cọ trên ngực hấn, hấn bị hành động mờ ám này của nàng chấn động đến tâm hồn điên đảo.

“Không bằng để cho ta nghĩ ra một phương pháp xử lí hài hoà được không?”

“Được.” Thân thể của nàng ôn nhu, ấm áp, quyến luyến không dứt.

“Mặc kệ nói thế nào, ta từng là thái tử phi Cách Tát, đây là sự thật, muốn ta gả cho ngài cũng được, nhưng ít ra hãy cho ta túc trực bên linh cữu hấn ba năm, hết thời hạn 3 năm, nếu hoàng thượng còn thích Liên nhi như lời nói, thì cưới ta đi.”

“Ba năm?” Mặc dù bị nàng quyến rũ đến tâm hồn đều mất, nhưng kỳ hạn nàng cho ra vẫn dọa hấn giật mình.

Nàng ngẩng đầu, u oán nhìn hấn: “Hoàng thượng, có phải ngài cảm thấy ba năm sau Liên nhi già rồi, không cần Liên nhi nữa?”

Hấn cuống quýt lắc đầu: “Nói bậy! Trẫm chỉ thích một mình nàng, bất luận nàng biến thành cái dạng gì, trẫm chỉ cần nàng.”

Nàng mỉm cười thoả mãn, dùng hết sức mị hoặc: “Ba năm này, nếu hoàng thượng không chờ được, thì làm sao chứng minh hoàng thượng thật lòng đây?”

Cắn răng một cái, Long Ứng hạ quyết tâm: “Tốt, trẫm sẽ chờ nàng ba năm, Liên nhi, nhưng không cho phép nàng thay lòng.

“Ha ha ha.” Trong điện truyền ra tiếng cười thanh thúy như chuông bạc của nàng

22. Chương 41-42

Chương 41: Món ngon

Long Ứng đối với Liên Kiều là nói gì nghe nấy, cả nữ nhân hậu cung đều phải xem sắc mặt của Liên Kiều kiếm sống, ai là người đặc biệt bên gối của hoàng thượng, người đó chính là chủ nhân hậu cung, đây cũng là con đường duy nhất ở chốn hoàng cung.

“Nàng chuẩn bị xong chưa?” Ở trong điện Thái Cực, Long Tiêu một thân áo đen huyền, phong lưu phóng khoáng.

Liên Kiều khéo cười tươi đẹp làm sao: “Vương Gia nói gì, Liên nhi nghe không hiểu!”

Long Tiêu cười lạnh: “Lỗ tai của nàng không hiểu, nhưng lòng của nàng hiểu!”

Gậy gẩy bụi trong lò hương, để ngân châm xuống, liếc xéo hắn: “Vương Gia thật vất vả mới vào cung một lần không phải là đặc biệt tới cùng ta chơi trò đoán đồ chứ?”

Nhẹ nhàng khoan thai đi tới, nhẹ nhàng thổi thổi một ít khói xanh, giọng nói êm ái lại nói năng có khí phách của hắn vang lên: “Nàng cho rằng như vậy hắn sẽ tin nàng hả? Hắn là một con người đa nghi, ngoại trừ chính hắn ai cũng không tin, ngoại trừ chính hắn ai cũng không thương.”

Nghiêng đầu nhìn hắn, nàng cười đến khinh miệt: “Ta không muốn hắn tin ta, chỉ cần cho ta một cơ hội là được.”

Nàng bình tĩnh nhìn hắn, một hồi lâu: “Nàng chưa hiểu rõ thì đừng coi thường hắn.” Xoay người, đi ra ngoài.

”Ta cũng

không coi thường bất luận kẻ nào, bao gồm cả người — Vương Gia!” Vừa sải bước ra đến cửa, dừng lại, sau đó lại rời đi.

Đi đến Ngự Thiện Phòng, đang làm món ăn ngự trù nhìn thấy Liên Kiều đột nhiên xuất hiện, sợ đến nỗi nói cũng không lưu loát. (Ngự trù: đầu bếp)

“Liên. Liên cô nương, ngài. Ngài, ngài làm..làm sao rảnh rồi. đến...đến đây a?” Thật vất vả nói xong một câu, cái trán thấm ra mồ hôi hạt lớn chừng hạt đậu, trời ạ, nếu để cho hoàng thượng biết Liên cô nương tới Ngự Thiện phòng này cũng đừng nghĩ đến chuyện sống sót.

Liên Kiều cho hắn một ánh mắt bình tĩnh, nhìn Ngự Thiện phòng một vòng, lạnh nhạt nói: “Ta muốn tự mình làm cho hoàng thượng một ít thức ăn.”

“Ách, cái này!” Ngự trù có chút khó xử, không có chỉ thị của hoàng thượng bất luận kẻ nào cũng không được đến gần Ngự Thiện Phòng, huống chi lại muốn nấu ăn, đồ ăn của hoàng thượng từ trước đến giờ là hắn xử lý, coi như vị Liên cô nương này là hồng nhân trước mặt hoàng thượng cũng không thể tùy tiện tiện sẽ để cho nàng đi vào

Nấu ăn, đó là không tuân theo quy tắc .

“Đại Sư Phụ chớ cho rằng ta làm khó, chuyện này ta sẽ tự nói cùng hoàng thượng.”

Ngự trù lập tức nở nụ cười tươi: “Như thế rất tốt, ách, cô nương muốn làm món ăn gì? Tiểu nhân lập tức sai người đi làm.” Nghĩ đến nàng từng để cho mình làm roi bò, ngọc dương liên kinh hoàng, lúc này nàng phải tự làm rồi, chắc hoàng thượng cũng không nói gì đâu!

Liên Kiều khẽ mỉm cười, thanh âm trong veo: “Nơi này có vừng không?”

“Có, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!” Lần này đồ Liên cô nương muốn vẫn tương đối bình thường sao!

“Tốt, ta muốn làm thịt gà xào nấm , cộng thêm một chén cháo vừng!”

Trụng dầu qua miếng thịt gà tươi, xào lên cùng với nấm hương, nấm rơm, hành tây, cho thêm một ít nước sốt, rải vài cọng hành lá lên trên, mùi thơm bốn phía, làm cho người ta rất động lòng, nước miếng chảy ròng ròng.

Long Ứng nhìn thức ăn trên bàn khó có thể tin nhìn Liên Kiều: “Món ăn này là nàng làm sao?”

Ngọt ngào gật đầu một cái, Liên Kiều chỉ cười, không nói tiếng nào.

“Liên nhi –” Long Ứng mừng rỡ ôm nàng vào lòng, “Trăm hôm nay nhất định phải đem món ăn này ăn sạch.” Nói xong liền cầm đũa muốn gấp.

“Đợi chút.” Liên Kiều cản trở sự lỗ mãng của hắn, cầm lên một đôi đũa khác, gấp một miếng thịt gà bỏ vào trong miệng nhai khê.

Long Ứng nhìn nàng, ngay sau đó nhăn lông mày, không vui: “Trẫm cũng không nói không tin nàng, Liên nhi cần gì làm như thế?”

Liên Kiều cười không nói, gấp lên một miếng thịt gà đưa tới trước mặt Long Ứng.

Có thể được mỹ nhân chăm sóc như thế, Long Ứng làm sao không si mê. Cắn một miếng thịt gà, mắt phượng lại không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào lúm đồng tiền như hoa trước mắt.

Miếng thịt gà bên ngoài giòn trong mềm, nhai khê, vị thịt gà cùng các loại nấm tinh khiết kết hợp thành một cảm giác hoàn mỹ. Mùi thơm phưng phức vô cùng lưu luyến.

“Ăn rất ngon!”

Liên Kiều lại gấp lên một miếng, cười đến quỵên rũ: “Ăn tiếp a!”

“Tốt!” Trong mắt chợt lóe lên tia sáng khác thường, đẩy ra miếng thịt gà bên môi, trộm hương lên má Liên Kiều một cái

“Nha, hoàng thượng người thật là hư mà!” Hơi cáu gắt hất một quyền, lại bị giữ lấy, nàng đấm không được, rút cũng không xong, giận đến hai gò má đỏ hồng. Long Ứng càng nhìn càng si mê, một tay vòng ôm lấy nàng hôn sâu.

Một bàn gà xào nấm đang ở hai người cọ sát lẫn nhau, sân si đùa giỡn.

“Hoàng thượng lại nếm thử một chút chén cháo vùng này.” Dùng muỗng bạc khuấy đều sau đó bưng lên một muỗng đưa tới bên môi cho hắn ăn. Long Ứng cười xấu xa: “Trẫm muốn nàng dùng miệng đút!”

Lườm hắn một cái, Liên Kiều giận trách: “Hoàng thượng không hợp tác!”

“Liên nhi không làm, trẫm liền không ăn!”

Sâu kín thở dài, Liên Kiều thỏa hiệp.

Trong điện thỉnh thoảng sẽ truyền đến tiếng cô gái rên khê cùng tiếng thở gấp của nam nhân.

Ngày thứ hai

“Liên nhi, hôm nay lại là món gì đây?”

“Hoàng thượng ăn một miếng chẳng phải sẽ biết sao.”

“Tốt, trẫm thử một chút!”

“Hoàng thượng đừng nóng vội nha, đợi Liên nhi dùng ngân châm thử độc.” Ngân châm màu sắc không c bất kỳ thay đổi.

“Liên nhi, sau này chỉ cần là món ăn nàng làm không cần phiền toái như vậy.”

“Tiểu nữ tử tuân lệnh! Thử ăn một miếng đi.” Liên Kiều khéo léo đáp lại.

“Uhm, đây là cà rốt, mặc dù bị thái sợi tẩm bột mì chiên lên, nhưng hương vị rất thơm ngon”

“Hoàng thượng đúng là hoàng thượng, cái gì cũng không thể gạt được ngài !”

“Cái này là cái gì?”

Liên Kiều gấp lên một cây cà rốt nhúng vào một ít mật ong, bỏ vào trong miệng Long Ứng.

“Đây là mật ong.”

Cười mỉa mai tiếp: “Món ăn này được gọi là cà rốt tẩm mật.”

Ngày thứ ba

“Thịt bò này vị rất đặc biệt.”

“Vâng, Liên nhi cố ý cho thêm cam thảo, có phải hương vị ngọt ngào ngon miệng rất nhiều hay không, hơn nữa mùi tanh của thịt cũng không thấy?”

“Không tệ. Liên nhi thật thông minh!”

“Hoàng thượng lại thử một chút cá chép nướng lò đi.”

“Uhm, rất thơm rất ngon miệng, thịt chất trơn mềm, chỉ là.” Long Ứng nhìn tới trước Liên Kiều, cười đến tà tứ, “Liên nhi nhất định hợp tính trầm hơn.”

“Hoàng thượng mau ăn đi, nếu không sẽ nguội!” Liên Kiều cố làm ra vẻ ngây thơ, thúc giục Long Ứng.

“Hoàng thượng. Ha ha. Ừ, hoàng thượng buông Liên nhi ra á. Ha ha, hoàng thượng đừng quên ước hẹn ba năm nha.”

“Trầm đợi không kịp.”

“Chẳng lẽ hoàng thượng tuyệt không tôn trọng nguyện vọng của Liên nhi sao?” Lã chã chực khóc than nhẹ chọc người trù mền.

Nặng nề thở dài: “Thôi.”

Ngày thứ tư

“Hôm nay món ăn tương đối đơn giản, baba hấp rau dền.”

Nhẹ nhàng gấp rau dền bên trên, Long Ứng cực kỳ thương tiếc: “Liên nhi về sau đừng vì trầm làm những món ăn này nữa, bảo ngự trù làm là được.”

Liên Kiều nhẹ lắc đầu: “Đồ ăn của hoàng thượng về sau sẽ do Liên nhi xử lí, Liên nhi là hy vọng hoàng thượng có thể mau chóng cùng các phi tần sinh hạ Long tử, cũng là bệnh trong lòng của Liên nhi!”

Kéo nàng vào ngực, Long Ứng khổ sở nói: “Nhưng trầm muốn cho nàng vì trầm sinh hạ Long tử, trầm không thích nàng mỗi ngày an bài nữ nhân tới thị tẩm. Chẳng lẽ nhìn trầm hàng đêm ôm nữ nhân khác, nàng cũng không đau lòng sao?”

Ở trong lòng hần thoảng ngẩng đầu, nàng mặt mày ản tình: “Lòng của Liên nhi cũng đau lắm, nhưng nếu như chỉ vì Liên nhi mà khiến hoàng thượng hổ thẹn, lòng Liên nhi sẽ đau hơn, Liên nhi không muốn nghe có người nói hoàng thượng là hôn quân tham luyến sắc đẹp!”

“Liên nhi, trầm hiểu mà, thật khổ cho nàng.” Hôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của nàng, đem khổ sở tận tình thổ lộ cùng với nàng.

Ngày Thứ năm

“Món ăn này trầm nhận được, là ốc đồng chưng thịt.”

Ánh mắt hơi chậm lại, Liên Kiều là không tự nhiên chột lóe rồi biến mất, khéo cười tươi đẹp làm sao: “Hoàng thượng ăn rồi?”

“Trước kia ở nhà. Khụ, ở gia yến đại thần thấy qua, món ăn như vậy trong cung không thấy nhiều, cho nên vẫn thấy còn mới mẻ.”

“A, vậy hôm nay hoàng thượng cần phải ăn nhiều chút!”

“Nhátha ha!”

Ăn được một nửa, Long Ứng chợt nghĩ đến cái gì, nghiêng đầu hỏi: “Liên nhi, vì sao mỗi lần người vì trầm nấu món ăn chỉ nếm một hớp liền không ăn nữa !”

Liên Kiều “Xì” cười một tiếng, liếc mắt nói: “Hoàng thượng không biết điều, Liên nhi vì hoàng thượng chuẩn bị món ăn mặc dù vừa bổ thận vừa dưỡng nhan, nhưng càng có tác dụng tráng dương, cho nên hoàng thượng mới có thể hàng đêm giống như được thần giúp, thức ăn này, Liên nhi sao có thể ăn nhiều chứ?”

Long Ứng bừng tỉnh hiểu ra, tự tay đánh vào đầu mình: “Là trầm hồ đồ, ha ha.”

Ngày thứ sáu, ngày thứ bảy. Ngày qua ngày.

Một ngày, Long Ứng đang phê duyệt tấu chương, đột nhiên cảm thấy có chút buồn bực thở hổn hển, tiếp theo hoa mắt, chữ trên tấu chương nhìn như hàng chục con kiến chích, dù là hẩn tập trung tinh thần như thế nào cũng không thấy rõ phía trên viết gì. Trên trán từ từ thấm ra mồ hôi hạt lớn chừng hạt đậu, tim đập nhanh, đầu óc mơ màng.

Thái giám theo hầu bị sợ đến chân cũng mềm nhũn, liền lặn một vòng chạy đi tìm thái y.

Liên Kiều ngồi bên cạnh quân vương, mắt lạnh nhìn thái y bắt mạch, chỉ thấy thái y trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Một hồi lâu.

“Trẫm có bệnh gì?” Dựa ở trên đầu giường quân vương lạnh giọng hỏi.

Thái y hai chân mềm nhũn quỳ xuống, rung giọng nói: “Hoàng thượng khí mạch trầm sâu, mạch tượng vững vàng, không nóng không lạnh, ban đầu thận hư hình như cũng khá rất nhiều, long thể an kiện, không có bệnh!”

“Không có bệnh?” Híp mắt như có như không nhìn thái y, “Nếu không có bệnh tại sao trẫm lại đột nhiên ngất xỉu?”

“Cái này.” Chỉ sợ hoàng thượng hỏi cái này, hẩn cũng không trả lời được, nhìn mạch tượng đích xác là không có bệnh, hẩn làm sao lại biết hoàng thượng đang tốt tại sao đột nhiên té xỉu. Thảm, lại bị chửi là lang băm, cả nhà hẩn đều hành nghề y, đến thế hệ của hẩn. Ai.

Chỉ nghe bên tai tiếng cười duyên “Ha ha ha”, Liên Kiều ghé vào bên tai quân vương nói nhỏ: “Sợ là hoàng thượng mấy ngày nay buổi tối vô cùng cương mãnh, vất vả quá độ. Hoàng thượng ngài đừng làm khó dễ thái y nữa.”

Hơi thở ngọt ngào phất vào lỗ tai, con mắt quân vương tối dần, si mê nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh: “Không có việc gì, các người cũng không cần ở lại chỗ này nữa, lui xuống đi!”

“Tạ hoàng thượng! Vi thần cáo lui!” Thở phào nhẹ nhõm, đi tới ngoài điện, thái y vẫn không biết rõ Liên Kiều đối với hoàng thượng nói cái gì khiến mặt rồng cực kỳ vui mừng, cũng không trách mắng hẩn, ai, vị Liên cô nương này đúng thật là tiên nữ!

Chương 42: Trúng độc

Tuyết tan, đại hàn.

Trong ngự hoa viên, Liên Kiều tự rót tự uống, rất vừa lòng.

“Góc tường vài cành mai, gió đông một mình mở. Xa biết không phải tuyết, chỉ có tới hoa mai.” Một ly uống cạn, lại một ly, tâm tình tốt a!

“Phong Vũ đưa Xuân về, Tuyết bay hoa đón xuân. Huyền Nhai Bách Trượng Băng, vẫn còn cành hoa tiếu. Tiếu cũng không tranh xuân, chỉ đem xuân tới báo..”

Ha ha, Mao chủ tịch này nói thật đúng. Lại uống một ly nữa.

“Nàng uống đủ chưa?” Long Tiêu lạnh lùng nhìn chăm chú cô gái trước mặt, cười đến quỵn rũ, cười đến mị hoặc, tâm đã sớm trầm luân.

Mắt nàng say lơ đãng, cười nói thắm: “Vương gia có nhã hứng, cũng tới thưởng mai? Đông mai tàn, mai xuân nở vừa đúng a!”

Đôi mắt sắc của hẩn lạnh dần: “Bệnh của hẩn.”

“Uhm, tuyết sắp tan ra rồi sao?” Nàng đáp lại.

“Nàng. Thật muốn hẩn chết sao?”

“Aiiii. . . .” Từ từ thở dài, Liên Kiều đứng dậy thút tha đi đến cây mai, “Rốt cuộc đến đầu mùa xuân rồi, năm nay mùa đông thật là dài.”

“Liên Kiều!” Hấn chạy tới kéo khuỷu tay nàng, vẽ mặt khổ sở: “Đủ rồi! Như vậy là đủ rồi!”

Liên Kiều nhìn thẳng vào mắt hấn, trong mắt đều là kinh ngạc: “Là ai nói, bị khi dễ nhất định phải trả lại nghìn lần? Là ai nói, cái chết không chịu nổi còn không bằng một con

chó? Là ai nói, ta ngay cả chết tư cách cũng không có? Tiêu Dao Vương gia!”

Cánh tay bị hấn bóp làm đau, nàng không có thốt lấy một tiếng.

Nhìn chằm chằm nàng, hấn nhìn thấy trong mắt nàng mình hèn mọn mà mềm yếu, chỉ là, hấn không cách nào ngồi nhìn! Ban đầu nói như vậy là vì kích thích nàng, sợ nàng vì vậy mất đi ý chí sống, một lòng muốn chết. Nhưng hôm nay. . . .

“Có thể bỏ qua cho hấn hay không?”

Liên Kiều dùng sức vung tay một cái, thoát khỏi kiềm chế của hấn, lạnh lùng nói: “Bỏ qua cho hấn? Hấn làm sao bỏ qua cho ta? Bỏ qua cho Mục Sa Tu Hạ?”

Long Tiêu bắt đắ dĩ nhìn Liên Kiều, lắc đầu, cảm thấy nữ nhân trước mắt thật đáng sợ, tựa như một nhên nhện, xinh đẹp lại trí mạng, nếu là tiến vào cái lưới nàng giăng sẵn, chỉ có con đường chết!

Được rồi, đều do hấn gây nghiệt mỗi ngày, tự tạo nghiệt thì không thể sống mà! Chuyện đến mức hôm nay, sao hấn có thể thay đổi đây? Nhưng nếu quân vương bằng hà, đế nghiệp sụp đổ, triều cương náo động, cường đạo nổi lên bốn phía, dân chúng lầm than, hấn không muốn thấy ngày này! Hơn nữa nàng xuống tay quá nhanh, hấn còn chưa kịp chuẩn bị xong.

Bị an bài, Long Ứng cũng sắp không được rồi. Biết rõ đây tất cả đều là một tay nàng điều khiển, lại không tìm được bất kỳ chứng cứ nào, càng không biết nàng làm sao làm được.

Sau khi Long Tiêu đi, Liên Kiều cũng mất hăng hái thưởng mai, trời giá rét đến làm cho tứ chi tê cứng. Trên mặt tuyết cành cây gãy để cho nàng nhớ tới ngày đó, hấn cùng với nàng cũng ở trong đình này thưởng mai, ngửi hương tinh khiết và thơm thuần . Nàng đi ở phía trước, hấn đi theo ở đằng sau, nhìn hấn nhặt lên nàng cũng làm theo.

Muốn ném nhánh cây gãy hấn ngửi mùi hương trên nhánh cây gãy, nàng vừa khinh bỉ vừa căm tức.

Vì vậy, nàng quyến rũ hấn, đem hết tất cả vốn liếng quyến rũ hấn. Như gần như xa, lập loè, nàng để cho hấn tâm nhột khó nhẹn, nàng để cho hấn rút lui lòng phòng bị, nàng tiến vào chiếm giữ tim của hấn, chiếm đoạt suy nghĩ của hấn.

Kế hoạch, âm mưu, nàng làm nên thật lâu, lạnh nhạt , xa cách , hờ hững, không nhìn, lại cố tình vô ý tiết lộ một tia mị mớ ý cho hấn, để cho hấn đoán, để cho hấn nhột, để cho hấn hiểu lầm. Lần này nàng cố ý để cho hấn bắt được, nàng để cho hấn tham luyến nàng.

Hấn ôn tồn, từ kháng cự đến khó kìm lòng nổi, nàng cẩn thận, thận trọng, không dám cấp tiến, hấn quá khôn khéo! Ha ha, hấn rốt cuộc hiểu lầm. Tốt lắm, cực tốt! Ưc hiếp người của nàng, người đó tuyệt đối sẽ không tốt hơn.

Hiện tại hấn nằm ở trên giường, để cho hấn cả ngày đau đớn không cách nào đứng dậy, mười mấy tên thái y bó tay hết cách, tra không ra bệnh, mạch tượng rối loạn, khiến một đám thái y mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng biết những thứ kia bọn thái y sợ cái gì, lại không dám nói gì, bởi vì quân vương bọn họ, là Hoàng đế đương triều Lương Quốc.

Long Ứng, tim, gan, phổi, dạ dày, thận lục phủ ngũ tạng không thoát khỏi cũng xuất hiện vấn đề.

Nàng thật sự rất vui mừng, những thức ăn kia hấn mỗi ngày đều ăn sạch bách, cho dù xuất hiện thân thể khó chịu triệu chứng đầu tiên vẫn không gián đoạn ăn món ăn nàng tự tay cho hấn ăn độc được.

Nhớ lại nàng cho hấn ăn những thứ nàng phối hợp:

Baba thêm rau dền – trúng độc

Cá chép thêm cam thảo – trúng độc

Thịt heo thêm ốc đồng – loét dạ dày

Cà rốt châm rượu – hại gan

Cà rốt thêm mật ong – hại mắt

Thịt gà thêm gừng – trúng độc

.

Nàng không khỏi bội phục mình là thiên tài, hấn ăn nhiều độc như vậy, nhưng từ đầu đến cuối không biết là nàng làm, mỗi một món ăn không có bất kỳ độc tính, ngân châm cũng thử không ra, nhưng phải đem hai món ăn dùng cùng một lúc. Hấn nữa thông minh lợi hại cũng không đoán được điểm này. Hấn ăn hai tháng, đằng đằng hai tháng.

Nàng thống hận gã nam nhân này, nam nhân đã bức tử Mục Sa Tu Hạ, nàng là người có thù phải trả, dùng phương thức của nàng đến báo thù mới có thể tiết hận!

Mệt mỏi, thật sự có chút mệt mỏi. Liên Kiều đứng dậy, sau lưng một thanh âm mềm mại kêu tên nàng.

“Liên cô nương, người cũng tới thưởng mai sao?”

Xoay người lại, phía sau tiểu cung nữ đáng yêu là Thái hậu nhiều ngày không thấy .

“Tham kiến Thái hậu!” Liên Kiều cúi người hành lễ.

“Liên cô nương không cần đa lễ.” Thái hậu nhìn tâm tình cũng cực tốt, nhi tử bệnh nặng, nàng cùng Tiêu Dao đi thưởng mai, có chút kỳ lạ, nhưng mà điều này cùng với nàng không liên hệ.

Thái hậu sau khi ngồi xuống ý bảo Liên Kiều cũng ngồi xuống.

“Hôm nay tuyết tan đại hàn, Thái hậu không nên ra, thân thể quan trọng hơn”

Thái hậu cười, nhìn cảnh tuyết kinh ngạc, hồi lâu mới nói: “Ngày mai tuyết còn có thể rơi”

Liên Kiều mỉm cười.

Thái hậu ghé mắt liếc nhìn nàng một cái, nhíu mày: “Thế nào? Không tin?” Thái hậu, hôm nay tuyết tan !” Liên Kiều nhỏ giọng nhắc nhở, tuyết tan còn có thể rơi lại sao? Mùa xuân sẽ phải tới.

Thái hậu như có như không nhìn nàng, rồi sau đó quỷ dị cười một tiếng: “Liên Kiều, phải biết cõi đời này, tất cả đều có khả năng!”

Câu nói của Thái hậu giống như có hàm ý khác, vậy mà nàng lại nghe không hiểu cũng không rảnh để đi đoán.

Lúc gần đi, Thái hậu lại nói một câu rất kỳ quái: “Người giúp ta một đại ân, một ngày nào đó ta sẽ báo đáp người!”

Thái hậu là một nữ nhân cực kì khó nắm bắt, có lẽ nữ nhân trong thâm cung mỗi người là một câu đố, nàng lười phải tìm hiểu.

Nhưng qua ngày thứ hai quả nhiên là tuyết rơi, tuyết rơi thật lớn một ngày một đêm, mới vừa tan ra lại tích lại dày một tầng.

“Liên nhi –” Tiếng gọi yếu đuối gọi nàng về, quay đầu lại nhìn về người trên giường, hốc mắt lõm thật sâu, da mặt vàng vọt, môi khô nứt, mắt phượng vô hồn, ai gặp cũng sẽ không thể tưởng tượng đây là quốc vương Lương quốc đã từng phong lưu phóng khoáng, hăng hái lại biến thành một bộ dạng bệnh hoạn như ngày hôm nay. Đây là kiệt tác của nàng! Thật tốt!

Mắt không biểu cảm nhìn hấn, tựa như nhìn một người sắp chết.

Long Ứng cười đến vô lực, vẫn ở chỗ cũ cười: “Trẫm còn muốn ăn cháo gừng Liên nhi làm lần nữa.”

Cười lạnh, thanh âm thật thấp lên tiếng: “Tốt, thiếp sẽ đi làm.”

Khi Liên Kiều đem cháo vừng làm xong vào điện, Long Ứng đã ngủ mê man.

Buông chén xuống, ngồi ở bên giường, nàng từ từ trông đợi, trông hẩn chết, giờ khắc này nàng không muốn bỏ qua.

Long Ứng ngủ không yên ổn, trong mộng miệng lẩm bẩm, lắng nghe, hình như ở kêu tên của nàng. Rất cuộc. Tỉnh.

Liên Kiều múc một muống nhét vào trong miệng hẩn, mà ngay cả hơi sức nuốt hẩn cũng không có, miệng đầy chè vừng nói không rõ lời: “Tay nghề của Liên nhi thật tốt!”

Đúng vậy, thật tốt, có thể tiến người về Tây thiên thật tốt!

Khó khăn nuốt cháo trong miệng xuống: “Thân thể trẫm không biết làm sao lại ngày càng mệt mỏi, Liên nhi?” Hẩn nghi ngờ nhìn về phía nàng, hi vọng nàng là thần y giúp hẩn một chút.

Nụ cười càng lúc càng lớn, rốt cuộc cười to lên.

“Liên nhi?” Long Ứng hoang mang, không hiểu nàng vì sao đột nhiên cất tiếng cười to.

Tiếng cười chợt dừng, nàng ngưng mắt nhìn hẩn, trong mắt bắn ra oán độc, chậm rãi cúi đầu xuống, êm ái nằm trên ngực hẩn, ghé vào lỗ tai hẩn thổi hơi: “Người sẽ không tốt lên được, là bệnh nan y!”

Long Ứng khó có thể tin trọn to hai mắt, đột nhiên cảm thấy nữ nhân trước mắt trở nên thật xa lạ, xa lạ đến đáng sợ!

“Nàng, có ý gì?” Hốc mắt lõm sâu nhìn nàng.

Nàng kinh ngạc: “Người vẫn chưa rõ sao?” Bỗng nhiên lại vỗ vỗ bả vai hẩn an ủi: “Yên tâm, trước khi người chết, ta nhất định sẽ làm người hiểu.”

“Người.” Đột nhiên không thở được, thân thể yếu đuối của hẩn chống đỡ không nổi, lại hôn mê bất tỉnh.

Nhìn hẩn dần dần mất đi ý thức, Liên Kiều cảm giác mình cũng sắp được giải thoát, bộ dáng này của hẩn, không thể chịu đựng quá mười ngày đến lúc đó mình nên đi nơi nào đây?

23. Chương 43-44

Chương 43: Băng hà

Long Ứng rốt cuộc hiểu rõ dụng tâm của Liên Kiều, thì ra là nàng muốn hẩn chết, nàng hận chết hẩn. Thật ra thì hẩn sớm nên ngờ tới, từ giây phút Mục Sa Tu Hạ rơi xuống vực kia hẩn nên biết, nữ nhân này sẽ không thuộc về hẩn, chỉ là hẩn thủy chung lừa gạt mình không muốn thừa nhận, thà bị chìm đắm trong nhu tình của nàng lưu luyến bên trong không muốn tỉnh lại. Cho tới bây giờ, thân thể của hẩn đã suy yếu đến nỗi ngay cả thanh âm cũng không thốt lên được. Đi đến tình trạng ngày hôm nay, trước mắt là cô gái có lúm đồng tiền đẹp như hoa đã trở thành một đóa Mạn Đà La trí mạng, trong lòng chợt dâng lên vô vàn hận ý.

Hẩn lại yêu nữ nhân như thế, hẩn không có được cũng quyết không cho phép người khác nhúng chàm, hẩn là Đế Vương, một đời Đế Vương cao cao tại thượng sao có thể không có người đàn bà hẩn yêu mến nhất. Hẩn suy yếu cười lên.

Một đạo thánh chỉ khiến Liên Kiều hoàn toàn ngơ ngẩn, hoàng thượng chỉ danh muốn nàng chôn theo! Quả nhiên, hẩn ngay cả chết đều không bỏ qua nàng. Đứng lên, nàng xông vào thẳng vào điện, hẩn ác hình ác trạng dọa sợ cả đám cung nhân.

“Cút! Tất cả cút ra ngoài cho ta!” Hét lớn một tiếng, tất cả mọi người như chim muông tán loạn.

Cả đại diện chỉ còn lại đôi mắt muốn giết người của Liên Kiều cùng hơi thở thoi thóp của Long Ứng trên giường bệnh. Đèn cầy đèn chột sáng chột tắt, vẻ mặt bị bệnh của Long Ứng càng thêm quỷ dị.

“Người là kẻ điên!” Liên Kiều nhìn hấn, oán độc nhìn hấn, thật hy vọng người này lập tức chết đi!

Hấn ho mãnh liệt mấy cái, vỗ vỗ ngực, thanh âm nhỏ giọng đứt quãng: “Nàng. Chứa khỏi. Trầm, trầm liền.”

“Câm miệng!” Nàng rống, “Đừng nghĩ uy hiếp ta, đồ xấu xa, ta hận ngươi, hận ngươi, hận ngươi.”

Nhìn vẻ điên cuồng Liên Kiều, hấn lại rất bình tĩnh, cặp mắt vô hồn mà mê ly: “Trầm cũng sắp chết rồi, có thể cho trầm biết hay không.”

“Có thể!” Đây là mục đích chủ yếu nàng tới đây, nếu nàng phải chôn sống cùng hấn thì nói điều bí mật này sớm cũng không có

Từ từ đi tới trước bàn, cách hấn năm bước ngồi vào chỗ của mình.

“Còn nhớ rõ ta mỗi ngày đều sẽ nấu cho ngươi một hai món ăn sao? Thật ra thì những thức ăn kia chính là độc được tiến ngươi về miền cực lạc.” Liếc hấn một cái, phát hiện trông mắt hấn vô hồn, mặt mũi vụn vụn, giờ khắc này nàng sinh ra khoái cảm trả thù .

Quay lưng đi, nàng tiếp tục nói: “Ngươi nhất định cảm thấy rất kì lạ, tại sao ta ăn thử lại không việc gì, ngươi có phát hiện hay không ta làm cho ngươi ăn không chỉ một món, mỗi ngày đều phối hợp hai món mà thành. Thật ra thì mỗi món ăn tách ra sẽ rất tốt, hơn nữa dinh dưỡng phong phú, nhưng kết hợp lại sẽ sinh ra độc tính, ăn càng nhiều, độc tính càng mạnh, cho đến.”

“Coi chừng ——”

Lực sau lưng quét qua, thanh âm kim loại rơi xuống mặt đất cực kỳ chói tai. Liên Kiều xoay người, cả người ngơ ngẩn, Long Ứng té xuống đất hiển nhiên đã hôn mê, bên chân một thanh chủy thủ sáng loáng phát ra ánh sáng lạnh. Nhưng người đứng trước mặt nàng lại làm nàng bắt đầu run lấy lấy, người này để cho nàng ngày nhớ đêm mong, tâm tâm niệm niệm, vừa yêu vừa hận!

Cùng thất lực tơ lụa màu bạc, tơ lụa uốn lượn rủ xuống, sức mạnh đan xen ẩn chứa trong mỗi luồng chiêu thức được đánh ra. Giờ phút này con ngươi xanh thẳm lạnh như băng đang sáng rực rục thiêu đốt như có thể đốt cháy cả người nàng. Sống mũi thẳng đẹp, môi đỏ mọng căng đầy, gò má tinh tể, cảm cương nghị Là hấn! Là hấn phải không?

“Hạ.” Cánh cửa rung rung làm nàng giật mình, nàng không dám lớn tiếng, thì thào nói: “Là —— chàng sao?” Nàng sợ hấn lập tức biến mất, càng sợ đây chỉ là cảm giác của nàng, là nàng tưởng tượng, là trong giấc mơ không phải thật!

“Liên nhi.” Thở dài một tiếng, cánh tay dài duỗi ra hung hăng kéo nàng vào trong ngực, ghì thật chặt.

Nước mắt tràn mi, đây là lồng ngực của hấn, hấn vẫn còn sống, đây là nhiệt độ của hấn, hấn vẫn còn sống, đây là hơi thở của hấn, oh. Hấn vẫn còn sống. Hấn thật sự còn sống, lệ vẫn rơi nhưng khoe miệng nàng mỉm cười. A. Trời cao đối xử với nàng không tệ mà!

Mục Sa Tu Hạ hung hăng ôm nàng, cơ hồ phải đem nàng khảm vào lồng ngực của mình. Khi hấn nhìn thấy Long Ứng lấy chủy thủ ở sau lưng nàng đâm tới, hấn sợ hãi tim thiếu chút nữa nhảy ra. Nếu hấn đến chậm một bước. Hấn không dám nghĩ, sợ hãi đem nàng ghì chặt vào trong ngực như vậy hấn có thể cảm nhận được nàng vẫn đang tồn tại.

Giống như nghĩ đến cái gì, Liên Kiều chợt đẩy hấn ra, khó có thể tin nhìn hấn: “Chàng. Làm sao chàng.”

Mục Sa Tu Hạ cho nàng một nụ cười an tâm, trầm giọng nói: “Chuyện này ta sẽ từ từ nói cho nàng biết.”

Một tay nhấc Long Ứng ở trên mặt đất ném lên giường, Long Ứng đã đến đường cùng, cổ họng cũng không phát ra tiếng.

Con mắt lạnh híp lại, Mục Sa Tu Hạ đi đến trước giường, nhanh chóng ra tay, điểm mấy huyệt đạo của Long Ứng, hần rên lên một tiếng, thở dài rồi từ từ mở hai mắt ra.

Khi thấy rõ nam nhân trước mặt, Long Ứng hoảng sợ mắt trừng lớn giống như gặp quỷ, miệng thở hổn hển.

Mục Sa Tu Hạ cười lạnh, không có thù hận, không có tức giận, lại hỏi một vấn đề hết sức kỳ quái.

“Lương đế ở đâu?”

Đột nhiên cả người Long Ứng run rẩy, con ngươi càng trừng càng lớn, giống như muốn rút ra ngoài.

“Lương đế ở đâu?” Giọng nói Mục Sa Tu Hạ lạnh lẽo lại hỏi một lần nữa.

Long Ứng đột nhiên bật dậy, cặp mắt đỏ lên, hai cánh tay vươn về trước, mười ngón tay xòe ra, đầu ngón tay nâng lên, hét lớn: “Trẫm chính là Lương đế, trẫm chính là trẫm, trẫm là Lương đế.”

Mục Sa Tu Hạ mí mắt cũng không nâng, cử động đầu ngón tay một chút, Long Ứng lại đảo trở về trên giường, cặp mắt vẫn nhìn chằm chằm hần, gắt gao nhìn chằm chằm.

Đây là vương vị của hần, chết cũng không để người khác mơ ước tới. Mục Sa Tu Hạ, hần chỉ là một người chết, người chết mà thôi, mình không sợ hần.

“Người đã chết, ta là cửu ngũ chí tôn há có thể sợ ma quỷ như người ? Người đâu. Người đâu!” Long Ứng lúc nghiêm túc, lúc điên cuồng, si si ngốc ngốc.

Mục Sa Tu Hạ cười một tiếng, lạnh nhạt nói: “Đúng vậy, ta đã chết rồi, nhưng ta gặp được một người.”

Híp mắt nhìn hần chăm chú, cúi đầu xuống chậm rãi nói: “Người không phải muốn biết hần là ai sao?”

Mặt mũi Long Ứng chợt vắn vẹo, gương mặt trắng bệch l vể kinh hoàng.

Mục Sa Tu Hạ cười lạnh, từng chữ nói: “Tên của hần là —— Long Ứng!”

“A!” Kêu thảm một tiếng, Long Ứng hoảng sợ kêu: “Không thể nào, không thể nào! Người không thể nhìn thấy hần, không thể nào.” Hần như nói mê , từ từ biến thành thì thào, luôn luôn nói không thể nào.

Long Ứng đột nhiên nằm lỳ ở trên giường, tay càng không ngừng kéo ván giường, muốn mở ra, thân thể hần vô cùng suy yếu, ván giường đối với hần mà nói như quả tạ ngàn cân.

Mục Sa Tu Hạ kéo hần ra , hơi dùng lực một chút ván giường vỡ vụn, dưới giường xuất hiện một học tối. Bên trong giống như có đồ vật gì đó.

Liên Kiều cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho mơ hồ, lấy một cây nến, lại gần.

“Không cần.” Long Ứng cực liệt rống một tiếng, đã dùng hết hơi sức, mắt trợn lên, thân thể chậm rãi ngã xuống, tắt thở. Một đời Quân Vương lại bị chết như thế.

Một bộ xương trắng ở bên trong hiện ra , hần là hài cốt của người! Liên Kiều hoảng sợ, Long Ứng quả nhiên là biến thái, có thể cả ngày ngủ trên một bộ hài cốt. Nhưng mà nàng cực kì tò mò đây là hài cốt của người nào, Mục Sa Tu Hạ cùng Long Ứng đối thoại thật sự quá kỳ quái! Không khỏi nghi ngờ nhìn về phía Mục Sa Tu Hạ.

Mục Sa Tu Hạ cầm lên chiếc nhẫn lẫn trong bộ hài cốt, cầm thạch trong suốt, xăm một con rồng ở mặt trên.

“Hần là ai?” Liên Kiều hỏi khẽ.

Ngưng mắt nhìn nhẫn ngọc, Mục Sa Tu Hạ cười khẽ: “Long Ứng!”

Cửa điện đột nhiên bị mở ra, dưới bóng đêm, Thái hậu chậm rãi tiến vào điện Sùng Chính.

Liên Kiều hoảng sợ sải bước đến trước người Mục Sa Tu Hạ, khẩn trương nói: “Chàng đi mau!” Nàng tin tưởng lấy khinh công của hấn nhất định có thể chạy đi, lần trước là nàng liên lụy hấn, nàng không muốn hấn chết lần thứ hai.

“Ha ha ——” tiếng cười đê mê ở bên người nàng, một cái cánh tay sắt từ sau ôm lấy eo của nàng, “Liên nhi, ta làm sao có thể để nàng bảo vệ ta!” Nói rồi lại khê liếm vành tai nàng, rất cảm động khi nàng bảo vệ mình.

Cửa điện đóng lại lần nữa, Thái hậu cứ đứng ở đằng kia, cặp mắt nhìn chăm chăm chiếc nhẫn ngọc trong tay Mục Sa Tu Hạ.

“Cho ta!”

Liên Kiều cau mày, là cái gì làm cho Thái hậu lại quên mất tôn quý mà tự xưng “Ta”?

Liếc chiếc nhẫn trong tay, Mục Sa Tu Hạ hơi dùng sức, chiếc nhẫn chính xác rơi vào trong tay Thái hậu.

Bàn tay run rẩy cầm chiếc nhẫn, Thái hậu đột nhiên lệ rơi thành hàng, khóc không thành tiếng: “Hoàng nhi. Hoàng nhi a. Hoàng nhi của ta. A.”

Có lẽ là tâm tình vô cùng kích động, Thái hậu lại lập tức ngồi bệt trên đất. Chiếc nhẫn trong tay nắm không vững lặn nhanh như chớp, thẳng lặn đến bên Long Ứng nằm trên mặt đất, dừng lại.

Nhìn theo chiếc nhẫn, ánh mắt Thái hậu dừng trên người Long Ứng chết trên mặt đất. Hồi lâu, bà đột nhiên lao tới, hung hăng cắn cánh tay của hấn, cắn đến đứt thịt, nhổ ra, rồi lại cắn, giống như phương thức tàn ngược này chưa đủ để giải hết mối hận trong lòng. Máu, nhuộm đầy miệng bà ta, theo khóe miệng chảy xuống, cặp mắt phát ra tia oán độc và hưng phấn, cực kì kinh khủng!

Một bàn tay rộng che kín tầm mắt Liên Kiều, ngăn không cho nàng nhìn một màn kinh người này!

“Đừng nhìn —— ta dẫn nàng đi ——”

Mọi việc đến quá đột ngột, Liên Kiều nhất thời không hiểu được, không sao, Mục Sa Tu Hạ sẽ nói cho nàng biết.

Đi tới ngoài điện, kỳ lạ là bên ngoài lại không có một người thủ vệ nào đang trực, đi sang viện bên cạnh thấy Long Tiêu một thân màu đen huyền.

Liên Kiều muốn tiến lên lại bị Mục Sa Tu Hạ ngăn lại.

“Ta muốn nói với hấn mấy câu.”

Ánh mắt trong suốt của nàng làm hấn yên tâm: “Đừng quá lâu!”

Gật đầu một cái, Liên Kiều bình tĩnh đi đến trước mặt Long Tiêu.

“Hấn đã chết.” Nàng nhẹ nhàng thông báo cho hấn.

Thu hồi ánh mắt đang nhìn cửa điện, Long Tiêu chậm rãi nhìn về phía Liên Kiều, nữ nhân để cho hấn vừa yêu vừa hận này, đến bây giờ hấn đều không rõ mình đối với nàng đến tốt cùng tồn tại tình cảm như thế nào.

“Ta đã biết. Nhìn các người đi ra ta liền biết.”

Liên Kiều đột nhiên có chút áy náy: “Người sẽ không phải muốn giết chúng ta chứ?”

Hấn cười trào phúng một tiếng: “Có hấn ở đây, ta không có bản lãnh giết nàng! Huống chi.” Dừng một chút, “Ta cũng không muốn giết nàng!”

“Được, chúng ta đi, người bảo trọng!”

“Tốt!” Hấn lại cười một tiếng, cười đến khổ sở. Nàng rút cuộc muốn đi, hấn không giữ được nàng, hoàng huynh cũng không giữ được nàng, huống chi là hấn.

Chim bay hoa nở, mùa xuân rốt cuộc đã tới. Một chiếc xe ngựa tầm thường ở nơi hoang vắng không người đang đi thật nhanh. Sau khi gặp Mục Sa Tu Hạ nàng khiếp sợ cùng mừng như điên, nhưng sau đó Liên

Kiều thật sự nổi giận. Nhìn nam nhân đáng đánh đòn trước mặt, nàng thở cũng không ra hơi, phải biết, vì hần, nàng đã ăn bao nhiêu khổ, chảy bao nhiêu lệ, gặp bao nhiêu tội! Không nói nhiều, nàng lập tức xông tới.

“Nói —— Sao chàng lại không chết?” Câu hỏi này Liên Kiều nín thật lâu, một tay nín lấy cổ áo của Mục Sa Tu Hạ, một tay xách lỗ tai của hần, hung tợn chất vấn.

Trời ạ, nữ nhân này muốn hần chết sao? Đôi tay sờ lên eo nhỏ của nàng, đem nàng vây ở trong ngực, hần muốn nàng hiểu làm vợ nên lấy thái độ như thế nào đối mặt với trượng phu của mình.

Lưng nàng dính vào lồng ngực hần, tay của hần tà ác cầm hai bên ngực rất tròn, cúi đầu xuống, hôn sâu, oh —— hần giống như nàng.

Liên Kiều bị hôn ý loạn tình mê, trên người bị đốt lên từng nhóm từng nhóm lửa, nhưng lý trí vẫn chiến thắng. Dùng sức khê cắn lưỡi hần, thừa lúc hần đau, nhanh chóng chui ra khỏi ngực hần.

Ngồi một chỗ khác trên xe ngựa, xa xa nhìn khỏe miệng Mục Sa Tu Hạ bị nàng cắn chảy máu, nàng ngạo nghễ ngẩng đầu: “Không nói, chàng đừng mơ tưởng đụng ta !”

Mục Sa Tu Hạ nhúc nhúc, ông trời, đến tốt cũng hần cười nữ nhân dạng gì thế này?

Chương 44: Chân tướng

Bùi Linh Quân cùng Bùi Linh Hoa là tỷ muội song sinh, sau khi trưởng thành Linh Quân vào cung làm hoàng hậu, Linh Hoa là phu nhân đại tướng quân. Một năm sau đôi tỷ muội này cùng lúc sanh hạ hai người con trai. Linh Hoa đem con trưởng vào trong cung làm bạn với thái tử Long Ứng. Kỳ lạ là lúc nhỏ đáng dấp hai người rất giống nhau, càng trưởng thành lại càng giống. Về sau ngay cả cha mẹ ruột cũng không phân biệt được ai ra ai. Hoàng hậu dự cảm đây sẽ là một chuyện vô cùng nguy hiểm, liền muốn muội muội dẫn con xuất cung, tương lai không bước vào cung một bước.

Ngày Đồng Phóng rời cung, Long Ứng cực kỳ không muốn, nói cho hần biết, sẽ có một ngày mình sẽ làm cho hần trở lại hoàng cung, mười mấy năm làm bạn, hai người đã như huyết mạch tay chân không thể chia cắt.

Không lâu về sau, Hoàng đế cứu tế rồi mắc bệnh băng hà, mười tám tuổi Long Ứng lên ngôi làm thiên tử. Đúng như hần mong muốn. Hần đem Đồng Phóng vào cung , an trí ở bên cạnh phong làm Ngự Tiền thị vệ. Quân vương ngày thơ chỉ lo nhớ đến chân tình năm đó, lại quên mất hần lòng muông dạ thú.

Thừa dịp hần về nhà thăm người thân, một cây đuốc hần đem trong nhà tắt cả lớn nhỏ, già trẻ lớn bé hơn trăm miệng ăn, bao gồm cả mẹ của mình thiêu cháy, dĩ nhiên Đồng Phóng cũng ở bên trong ngọn lửa đó. Dĩ nhiên Đồng Phóng chân chính vẫn còn sống, kẻ ở bên trong chỉ là

người chết thay hần.

Long Ứng đứng trước Đồng gia tế bái, đây là cơ hội tốt nhất. Theo Long Ứng rời khỏi, hần len lén lên vào kiệu của hoàng thượng, tiến vào trong cung. Cuối cùng ở tẩm cung Hoàng đế giết chết Long Ứng, mà Đồng Phóng làm Đường Kim Thiên Tử Long Ứng!

Không có ai biết thiên tử đã không phải thiên tử, ngay cả Thái hậu cũng không phát hiện con trai của mình đã là người khác. Cho đến có một ngày, bà phát hiện hoàng nhi không tìm được chiếc nhẫn Bạch Ngọc Long cực kỳ yêu thích, bà mới bắt đầu sinh nghi. Bởi vì chiếc nhẫn này hoàng nhi luôn đeo ở trên tay, hơn nữa nó cũng là một ngự tỷ của hoàng đế. Nhưng gần một tháng thủy chung không có xuất hiện qua. Hỏi mấy lần, vẫn trốn tránh, không tìm được. Thật ra thì lúc Long Ứng bị giết đã lặng lẽ đem nhẫn nuốt vào trong bụng, mới để lại một dấu vết như vậy. Đồng Phóng vẫn không tìm được chiếc nhẫn bạch ngọc, dĩ nhiên cũng là giấu ở dưới giường của mình, cho đến thi thể hoàn toàn rửa nát, mới lộ ra.

Thái hậu đã sớm sinh nghi, khổ nỗi không tìm được chứng cứ. Sau Thái hậu mua chuộc được thái giám bên cạnh Hoàng đế, để cho thái giám quan sát Long Ứng khi tắm có cái bớt hình tròn bên hông trái không. Lúc này mới biết được người này không phải là hoàng nhi của mình. Bà, mỗi ngày mỗi đêm sống ở trong thù hận, hận không đem tên giả mạo chiếm ngôi vị hoàng đế của nhi tử róc xương lóc thịt, nhưng dù sao cũng

nàng là nữ nhân trong thâm cung, không quyền không thế, sao hạ bệ được hần? Lại không dám nói rõ với Long Tiêu, sợ con trai nhất thời xúc động phá hủy chính mình.

Mỗi ngày tính toán, chờ đợi thời cơ, rốt cuộc để cho bà chờ được một cơ hội. Mục Sa Tu Hạ rơi xuống vực, bà phái người lên lên cứu hần trở lại. Thật may là hần đến hơi thở cuối cùng, Thái hậu dùng nhân sâm ngàn năm kéo dài tánh mạng cho hần, lại dùng thánh dược Tuyết Liên quả tiến cống giải độc cho hần. Mặc dù Tuyết Liên quả có công hiệu giải độc, nhưng cũng không thể hoàn toàn loại trừ độc tố, thật may là Mục Sa Tu Hạ nội lực cao thâm, trong hai tháng đem tàn độc trong cơ thể từ từ bức ra.

Thái hậu muốn trừ khử Long Ứng, lại không thể dùng người của mình, lại không dám khiến việc cơ mật bại lộ, dù sao đây là việc tổn hại mặt mũi vương thất vô cùng nhục nhã. Bà chỉ có thể cầu xin Mục Sa Tu Hạ giúp bà, cũng hứa hẹn, nếu nếu như giết Long Ứng tìm được hài cốt thi tử của mình nhất định sẽ đem Móng Kì lân đem tặng, bà biết đó là một trong tứ đại bảo vật Mục Sa Tu Hạ vẫn khổ cực tìm kiếm. Điều kiện như vậy, không sợ hần không đồng ý.

“Chỉ như vậy?” Liên Kiều nghiêng người trong xe, liếc xéo hần.

Mục Sa Tu Hạ có vẻ vô tội: “Còn có thể thế nào? Ta lên vào điện Sùng Chính vừa hay nhìn thấy Đồng Phóng giờ chũy thủ đứng ở phía sau nàng, nàng biết lúc ấy ta sợ hãi đến mức nào không?”

“Chàng còn dám nói!” Liên Kiều nảy sinh ác độc, “Chàng rõ ràng còn sống tại sao không nói cho ta? Xem ta khổ sở, phát điên, đau lòng muốn chết còn phải giả vờ với tên khốn kia, chàng rất hài lòng phải không?”

“Liên nhi ——” Mục Sa Tu Hạ muốn ôm nàng vào ngực hảo hảo trấn an.

“Ngừng! Đừng tới gần ta!” Kể từ lúc nhìn thấy hần, trong lòng Liên Kiều nén lấy một cỗ tức không có chỗ lộ ra! Nhìn hần còn sống tất nhiên nàng rất vui mừng, nhưng hần lừa nàng cũng làm cho nàng hận hần thấu xương! Người đàn ông này, hừ chết nàng! Không cho hần một bài học thì hần sẽ cứ thế lấn tới!

Thở dài, Mục Sa Tu Hạ bất đắc dĩ nói: “Thật ra thì lúc ấy độc tố trong thân thể ta còn chưa có thanh trừ hoàn toàn, mỗi ngày đều phải vận công chữa thương bức độc, nàng có biết nguy hiểm thế nào không, chỉ cần không chú ý, độc tố sẽ phát tác. Ta không phải sợ chết, mà là sợ sẽ không còn được gặp lại nàng!”

Thôi đi, cái tên chết tiệt cứng rắn này lúc nào thì học được lời ngon tiếng ngọt rồi hả? Nhưng đúng là những câu này nghe rất lọt tai.

Không khỏi lo lắng: “Vây độc trong người chàng đã ép hết ra chưa?”

Thừa cơ đem nàng ôm vào trong ngực, hần phun hơi thở nóng rực lên mặt nàng, thanh âm trầm thấp: “Không có, còn có một loại độc không thể thanh trừ!”

“Là độc gì?” Liên Kiều cuống quýt bắt lấy cổ tay hần, “Để cho ta bắt mạch, ô.”

Hôn nữ nhân trong ngực một cái, hài lòng ôm nàng cười khê: “Loại độc này, gọi ‘Liên Kiều’!”

Liên Kiều bị hần hôn mặt đỏ tới mang tai, vì che giấu bối rối, không thuận theo oa oa gọi: “‘Liên Kiều’ rõ ràng là tên một vị thuốc bắc thanh nhiệt, giải độc, tán kết, tiêu sưng, tại sao có thể là độc được, chàng không hiểu cũng đừng giả bộ.”

“Suyt!” Một tay kéo qua nàng, che miệng của nàng, gờ tay ra hiệu im lặng, “Có truy binh!”

Liên Kiều kinh hoảng nhìn về phía Mục Sa Tu Hạ, có truy binh? Có ý gì? Bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng.

Bò đến cửa sổ, ngó ra ngoài, đường hẹp quanh co trừ xe ngựa đang chạy rất nhanh của bọn họ ra, nơi xa hai bên rừng rậm một bóng người cũng không có? Nhưng nàng là tuyệt đối tin tưởng lỗi tai Mục Sa Tu Hạ.

Hoảng sợ nhìn nam nhân sau lưng khoan thai tự đắc, Liên Kiều run giọng hỏi: “Là Thái hậu sao?”

Nở một nụ cười yếu ớt, nụ cười miệt thị, chẳng thềm ngó tới, nhưng nàng đã quen với nụ cười này.

“Liên nhi, có lúc để cho mình đàn một chút sẽ sống càng vui vẻ!”

Sau nửa canh giờ, truy binh rốt cuộc chạy tới.

Mục Sa Tu Hạ ôm Liên Kiều ung dung ngồi ở trong xe ngựa. Ngoài xe là thanh âm Long Tiêu.

“Mục Sa Tu Hạ, đưa Móng Kì lên ra đây!”

Hừ! Bọn họ quả nhiên là vì cái này mà tới.

“Nếu như ta không đưa thì sao?” Giọng nói hơi hệt lại rõ ràng của hắn truyền ra ngoài xe.

“Người cho rằng lần này còn có thể chạy thoát sao?”

Liên Kiều nắm chặt ống tay áo Mục Sa Tu Hạ, một màn hai tháng trước lại nhảy vào đầu nàng, đau đến tê tâm liệt phế, nàng không muốn một lần nữa.

Mục Sa Tu Hạ biết nàng sợ cái gì, ôm khẽ nàng tựa như an ủi, chợt lách người nhảy ra xe ngựa.

Truy binh tràn đầy cả cánh rừng, Mục Sa Tu Hạ giống như vô ý liếc Long Tiêu một cái, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, bàn tay giương nhẹ, trong rừng rậm đột nhiên xuất hiện mấy ngàn tên bắn nỏ.

“Người. . . .” Mồ hôi lạnh của Long Tiêu chảy ròng ròng, hắn đã sớm nghe nói đến uy lực của cung nỏ, Mục Sa Tu Hạ có thể một lần nhanh chóng đánh chiếm Phiên quốc, tác dụng của cung nỏ do Liên Kiều thiết kế nhất định mang tính chất định. Mũi tên trên tay hắn có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng cung nỏ, nếu hắn ra tay, giây kế tiếp nhất định là máu tươi tung tóe. Chẳng qua hắn không hiểu, ở hoàng cung chữa thương sao Mục Sa Tu Hạ có thể liên lạc với bên ngoài, trong hai tháng này, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc hắn đều bị canh giữ nghiêm ngặt.

Mục Sa Tu Hạ cười nhưng không nói, những người này không khỏi quá khinh thường hắn rồi. Trong lúc chữa thương ở hoàng cung, hắn đã sớm âm thầm liên lạc với thám tử ẩn núp ở Đại Lương, đại quân Cách Tát đưa binh đến Vân Châu cũng là do hắn tung hỏa mù. Nhằm nhiều loạn tai mắt của Lương đế, đưa binh lực đến tụ họp ở Vân Châu, để cho quân đội Cách Tát gương đồng kích tây, lên vào biên giới Lương Quốc. Nếu không quân Cách Tát đông như thế sao có thể thần không biết quỷ không hay lẫn vào được?

Không ai biết tay Long Tiêu run rẩy kịch liệt thế nào, từ xa nhìn chăm chú vào Mục Sa Tu Hạ, hắn không cam lòng cứ như vậy mà bỏ qua cho người đàn ông này. Tai tiếng trong hoàng thất Đại Lương không thể bại lộ, gã này nhất định phải chết. Mà một nguyên nhân nữa mà hắn phải chết chính là vì nữ nhân trong xe ngựa. Mặc dù Đồng Phóng chết trong tay nàng, nhưng là do hắn đáng chết, đã sớm đáng chết, có thể chết trong tay Liên Kiều đã là tiện nghi cho hắn. Đồng Phóng chết, ngôi vua liên hợp tình hợp lý do Long Tiêu hắn thừa kế, hắn mới là chúa tể chân chính của Lương Quốc, Liên Kiều chỉ có thể thuộc về hắn, chỉ có hắn mới có tư cách giữ lấy cô gái thông minh động lòng người nhất này, Mục Sa Tu Hạ và Đồng Phóng đều không xứng!

“Vương Gia mời trở về đi, Lương Quốc còn cần người trở về chủ trì đại cục!” Mục Sa Tu Hạ nhàn nhạt nhắc nhở hắn, mặc dù hắn rất muốn nhổ cỏ tận gốc, giết Long Tiêu, nhưng bây giờ giết hắn cũng không phải cử chỉ sáng suốt. Phiên quốc nội loạn giờ mới bắt đầu, hắn không muốn đón thêm cục diện rối rắm.

Nhìn cánh rừng chằng chịt những tên bắn nỏ, Long Tiêu rút cuộc chán nản buông tay. Hắn biết hôm nay hắn không giữ được bọn họ, nhưng hắn tự nói với mình, tương lai sẽ đem Liên Kiều và cả Móng Kì lên đến tay, hôm nay chỉ để cho nàng tạm thời ở cùng Mục Sa Tu Hạ thôi.

Liếc mắt nhìn xe ngựa thật lâu, hắn dứt khoát quay đầu ngựa lại rồi đi, sau lưng mấy trăm tên cấm quân thị vệ theo sát phía sau, chậm rãi thối lui ra khỏi cánh rừng.

Ba mươi ngày, ra roi thúc ngựa cũng phải ba mươi ngày mới có thể rời Đại Lương, hắn có thời gian cùng cơ hội đoạt lại vật hắn muốn. Long Tiêu bình tĩnh suy nghĩ, thế nhưng hắn lại đoán sai, Mục Sa Tu Hạ không phải bình thường người, hắn có một lực lượng truy binh bí mật, một khi mất dấu đừng mơ tưởng tìm được tung tích của hắn. Cho nên, Long Tiêu lần này rất thất sách!

24. Chương 45

Chương 45: Giao phó

Ở Liên thành nghỉ dưỡng sức cả đêm, trên giường, Liên Kiều tựa vào ngực Mục Sa Tu Hạ nói câu được câu không cùng nhau trò chuyện.

“Thật là không có nghĩ đến Long Ứng là hoàng đế giả danh, không trách được Long Tiêu mặc cho ta độc chết hắn ! Bắt đầu ta còn tưởng rằng người kia là vì để vị mới cho phép ta làm thế. Bây giờ nghĩ lại hắn đã sớm biết Long Ứng là hoàng đế giả rồi.” Liên Kiều bình tĩnh hiểu ra.

Mục Sa Tu Hạ nhẹ cong miệng: “Nếu không nàng nghĩ tại sao chúng ta không hề bị ngăn cản khi rời khỏi hoàng cung”. Nàng xác thực đủ tư cách là nữ nhân của hắn, đối đầu với kẻ địch quyết không xuống tay lưu tình, với dã tâm xưng bá thiên hạ của hắn, bên người tuyệt không cần một cô nương đến đâu cũng cần bảo vệ, cả ngày chỉ biết khóc sụt sùi làm nũng, được chiều chuộng làm thê tử, Liên Kiều thực rất hợp với tính khí của hắn.

Nghiêng đầu, Liên Kiều buồn buồn hỏi: “Tại sao?” Ai, tha thứ nàng lười biếng đi, có người có thể thay nàng tìm ra lời giải, nàng lười phải động não rồi.

“Hoàng đế thật bị giết, hoàng đế giả cầm giữ triều chánh nhiều năm, đây là gièm kinh thiên động địa đến mức nào pha bực nào, Long Tiêu s

ẽ không động thủ trong cung.”

“Cho nên, hắn muốn bên ngoài cung chặn chúng ta lại.” Liên Kiều tiếp lời, suy nghĩ một chút lại cảm thấy kỳ quái, “Nhưng theo tính cách của hắn quyết sẽ không vì vậy mà buông tha, tại sao hắn chỉ chặn lại chúng ta một lần, không đuổi theo chúng ta nữa?”

Con mắt màu lam hiện ra một tia khinh miệt: “Đó là bởi vì hắn không có cơ hội nữa.”

“Hả?” Liên Kiều tò mò ngẩng đầu nhìn hắn, “Tại sao?”

Vuốt ve lưng nàng, hôm trộm môi nàng một cái, hắn cười đến tà mị: “Bí mật!”

Thôi đi, không nói thì không nói, có gì đặc biệt hơn người! Suy nghĩ một chút, nàng lại chuyển đề tài.

“Kỳ Lân là vật gì?”

Vuốt vuốt mái tóc đen mượt của nàng, Mục Sa Tu Hạ vừa hít sâu mùi thơm cơ thể nàng, vừa tự hỏi mình nên đáp nàng như thế nào.

“Ngàn năm trước, đế quốc Cách Tát mới thực sự thống nhất làm bá chủ thiên hạ, chẳng qua là sau đó lại bị ngoại tộc xâm lấn, đế nghiệp sụp đổ. Vì muốn bảo vệ ngọc tỷ khượng trưng cho cơ nghiệp ngàn năm của Cách Tát không rơi vào tay ngoại tộc lúc đó đại đế bèn giấu ngọc tỷ đi, sau đó chia bản đồ ngọc tỷ ra giấu ở trong răng Thiên Lang, móng Kỳ Lân, mắt Phượng Hoàng, tim Thanh Long. Giao bốn món bảo vật này cho bốn vị đại thần tin tưởng nhất bên người bảo vệ. Trong bốn người này lại có ba người lần lượt phản bội, một người trong đó lại cầu kết ngoại tộc sát hại đại đế. Bọn họ tự xưng là vua đều muốn đánh bại đối phương nhưng không có ngọc tỷ nên danh không chánh, ngôn không thuận chỉ có tập hợp bốn món bảo vật mới có thể tìm được, vì vậy liền kéo theo chiến tranh không ngừng đến cả ngàn năm sau”

“Oh!” Liên Kiều sáng tỏ gật đầu, “Ta hiểu rồi, ba người đại thần kia tự lập làm vua, một thành lập Hương quốc, một thành lập Lương Quốc, vậy còn một quốc gia nữa?”

“Còn có một nữa là Khánh Liễn quốc, chỉ là mười năm trước đã bị phụ hoàng tiêu diệt.”

“Vậy thêm móng kỳ lân lần này, chẳng phải là tập hợp đủ ba bảo vật rồi hả ?”

“Không, chỉ có hai. Tới Khánh Liễn quốc, mắt Phượng Hoàng vẫn không có tung tích, nghe nói là ở trong tay đại công chúa, chẳng qua ta vẫn không biết nơi ở của vị công chúa này.” Nói đến đây Mục Sa Tu Hạ nhú mày lại.

Liếc nhìn hần, Liên Kiều cố ý chửi hần: “Biết rồi, chàng có phải chuẩn bị đem người ta cưới về làm vợ hay không?” Trong câu hỏi như ẩn chứa nồng đậm ghen tuông.

Mục Sa Tu Hạ cười khở: “Công chúa đó hơn ta cũng phải mười mấy, hai mươi tuổi, ta nguyện ý, cũng phải hỏi người ta có chịu hay không.”

“Ngừng. . . .” Liên Kiều xem thường nghiêng đầu nhìn hần, “Ai mà biết chàng háo sắc hay không?”

Hần cười tà một tiếng: “Ta có háo sắc không chắc hần thái tử phi rõ nhất.” Chợt lật người ngăn chặn nàng, con mắt sắc tối tăm, khóe môi nhếch lên nụ cười xấu xa, tay cũng theo bắt đầu dờ trò xấu , càn rỡ trên chọc nàng.

Liên Kiều hít vào một hơi, thầm mắng mình làm sao lại trêu chọc người tình này lực tràn đầy này, mới vừa một phen mây mưa mình còn chưa có lấy lại sức đâu, người này lại muốn. . . .

Vội vội vàng vàng chống đỡ hần ép xuống lồng ngực, nàng cố gắng dùng những lời khác làm phân tâm hần.

“Vi Nhi công chúa đâu? Sao không nhìn thấy nàng ấy?”

Mục Sa Tu Hạ quả nhiên ngừng lại, tròn mắt híp lại, hiển nhiên không vui. Có thể thấy được hần còn đang canh cánh trong lòng chuyện công chúa Vi Nhi, cái đồ nam nhân keo kiệt. Nàng không so đo hần lấy nhiều lão bà như vậy lại so sánh sức lực nói với nàng.

“Nói đến nàng ta làm gì?” Nặng nề từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, Mục Sa Tu Hạ cảm thấy mất hứng.

Mặc dù đem chuyện tình Vi Nhi công chúa và Trát Vương Gia nói ra, bọn họ có thể sẽ bị chết rất thảm, nhưng để hai người gian tế này xen lẫn trong nội bộ Cách Tắt thật sự rất bất lợi. Nàng không phải cái loại thiện lương đến kẻ địch cũng làm bằng hữu, có thù oán phải trả là nguyên tắc xử sự của nàng.

“Hần là gian tế, chính là bọn họ thông đồng Long Tiêu bắt ta đi.” Liên Kiều điềm tĩnh nói cho hần biết sự thật.

Mục Sa Tu Hạ chấn động toàn thân, hai mắt màu lam lạnh lẽo dần dần sinh ra hai luồng lửa giận . Đáng chết, lại là bọn họ giở trò quỷ, hần lại hồn nhiên không biết. Mục Sa Tu Hạ thẹn quá thành giận hướng cột giường đánh một quyền, cây cột gãy lìa, thật may là còn có ba cây chống, nếu không sẽ không chống đỡ được. Hần tức giận không phải vì mình thua thiệt, mà là giận chính mình lại bị hai người này xem hần như heo chó không biết gì, đùa giỡn xoay quanh. Tức hơn nữa là lại để Liên Kiều chịu khổ nhiều như vậy, thiếu chút nữa để cho Hoàng đế giả kia làm nhục nàng. Hần nhất định phải làm cho bọn họ trả giá đắt, cái chết hình như quá tiện nghi cho họ, hần tức giận đến đỏ mắt.

Liên Kiều có chút lo lắng nhìn đến ba cây cột giường, lo lắng hần đang trong lúc tức giận sẽ đem đánh gãy hết. Vì phòng ngừa mình bị cột giường đập trúng, nàng uốn éo người, cố gắng từ dưới thân hần tránh ra.

“Oh! Đáng chết. . . .” Liên Kiều lo lắng giãy dụa, khiến Mục Sa Tu Hạ lập tức có phản ứng. Đôi mắt như có lửa trợn trừng nhìn tiểu nữ nhân muốn trốn thoát, một phát bắt được cái chân mịn màng kéo lại.

“A ——” Liên Kiều cả kinh thét chói tai, “Buông ta ra ——” nói xong không quên dùng chân đạp hần.

Giữ chặt đôi chân đang đạp loạn của nàng , hần căm tức nhìn nàng: “Lá gan càng lúc càng lớn, thậm chí đụng cũng không cho ta!” Hần liền tức, tại sao mỗi lần hần muốn yêu nàng, nàng liền bày ra một nét mặt bị ức hiếp, chẳng lẽ kĩ thuật của hần không đáp ứng được nàng? Ý niệm này làm hần rất bị đả kích .

“Cái đó. . . .” Con mắt đảo vòng tròn, Liên Kiều cực kỳ uất ức nhỏ giọng nói: “Nơi này sắp sập rồi!”

Hần tà tứ nâng lên khóe môi, một tay ôm lấy nàng, đặt nhẹ nhàng ở trên giường, nói: “Tối nay chúng ta đổi chỗ khác.”

Không cho nàng cự tuyệt, hần chợt ngậm môi của nàng, nuốt đi tiếng kháng nghị rên rỉ của nàng, bởi đó trước mây mưa mà thân thể lại nhạy cảm, không ch được hần càn rỡ trêu chọc, cả người nàng run rẩy. Động thân một cái, hần tiến vào trong cơ thể nàng, cái bàn với độ cao thích hợp để cho hần càng thêm nhẹ nhõm công kích mềm mại của nàng, chiếm đoạt vẻ đẹp của nàng tốt, tối nay hần muốn đem nhớ nhung đòi lại tất cả. . . .

Ngày thứ hai, Mục Sa Tu Hạ cũng không mang theo Liên Kiều trở về Thượng Kinh, mà trực tiếp tiến về phía Đô thành Phiên quốc — Lạc Thành.

“Vì sao lại đến đó?” Ngồi ở trong xe ngựa, Liên Kiều vừa bóc vỏ trứng luộc không ngừng xoa vết bầm hôm qua Mục Sa Tu Hạ lưu lại, thậm chí còn có dấu răng, người này quá không biết thương hương tiếc ngọc. Vừa không hiểu hỏi tên đầu sỏ gây chuyện, thật là kỳ lạ, người này trước kia không phải đặc biệt thích khoe khoang sao? Vào lúc này sao lại không nói gì?

“Có chuyện!”

Nói nhảm, không có việc gì chẳng lẽ đi du lịch à! Bất mãn trừng mắt nhìn hấn, người này đến ban ngày liền thay đổi thành dáng vẻ đáng đánh, lạnh lùng, bá đạo, bất cận nhân tình, trên mặt hận không được dán lên chữ — Người lạ chó tới gần! Phải giữ vững hình tượng thái tử uy nghiêm cao cao tại thượng, tiếc chữ như vàng, nhiều lời một chút cũng không muốn.

“Ta muốn cưỡi ngựa!” Ở trong xe ngựa buồn bực phải, Liên Kiều đột nhiên nói ra yêu cầu, thật sự không muốn cùng cục nước đá ở cùng một chỗ!

Nhàn nhạt liếc nhìn nàng, lại đưa mắt nhìn lại cuốn sách trong tay, nhẹ bật ra hai chữ: “Không được!”

Ác. Con người oán độc nhìn sách trong tay hấn, nhìn, nhìn, giống như không nhìn sẽ mù mắt! Chết tiệt, lúc nào thì thích đọc sách rồi? Buồn bực! Hấn nói không được thì không được sao? Nàng dầu gì cũng là thái tử phi, cưỡi ngựa không có ai phản đối đi! Mặc kệ, bò dậy chui ra ngoài xe, sau lưng một giọng nói rảnh rang vang lên.

“Nếu như nàng không muốn một thân vết bầm bị người ta nhìn thấy, để cho người tưởng tượng thì cứ ra, dù sao ta sẽ không ngại!”

Ách. Một câu nói khiến Liên Kiều dừng động tác lại. Sau đó quay đầu lại căm tức nhìn hấn, hung hăng nhìn! Hấn cố ý! Rõ ràng khi dễ nàng, được, ở nơi này hấn lớn nhất, nàng nhịn!

Thật ra thì phong cảnh dọc đường thật là không tệ, ngồi ở trong xe ngựa gặm dưa, khoan thai tự đắc hưởng đại thảo nguyên thụ mệnh mông bát ngát thật sự vừa lòng! Có lẽ như vậy mới để cho người thoải mái! Trừ Mục Sa Tu Hạ tỉnh táo, một chút cũng không đáng yêu. Rồi sau đó mấy ngày bởi vì phải lên đường, Mục Sa Tu Hạ cùng với nàng cũng chỉ ở trong xe, cũng bận tâm tướng sĩ bên ngoài nhiều như vậy, cho nên không thể dụng nàng. Cũng làm cho Liên Kiều nhẹ nhõm không ường đi nửa tháng sau đại đội nhân mã đã tới Lạc Thành.

Quân trông coi Lạc Thành mở cửa thành ra hoan nghênh Huyết thái tử vào thành, bất quá Liên Kiều thấy rằng, nhóm người hoan nghênh bọn họ trên đường chỉ có quân Cách Tát, dân chúng Phiên quốc dường như không quá quan tâm đến bọn họ, cũng phải thôi, chiếm lĩnh quốc thổ của người ta, không cầm dao chém người đã là tốt lắm rồi, còn kỳ vọng người khác trưng vẻ mặt vui tươi với người sao?

Giống như tất cả các đô thành khác, Lạc Thành cũng là một đại thành thị phồn hoa. Dân chúng ăn mặc hơi giống người Mông Cổ, cũng không sai biệt lắm.

“Đừng chạy. Đứng lại cho ta. Chạy nữa lão tử phế ngươi.” Trong đám người đột nhiên vang lên hét to lên một tiếng.

Một bóng người nhỏ nhắn lao ra, hoảng hốt chạy bừa, lại hướng tới xe ngựa bọn hấn chạy tới. Thị vệ bên người đã sớm chuẩn bị vũ khí, chỉ chờ đứa bé chạy đến là một đao kết thúc.

Đứa bé kia không ngừng nhìn lại, chỉ sợ người phía sau đuổi theo, lại quay đầu lại tiếp tục hướng phía trước chạy, mắt thấy sẽ phải đụng vào thị vệ đã rút đại đao ra.

Liên Kiều lúc chợt sinh ra lòng thương cảm, lớn tiếng nói: “Chớ tổn thương nàng ấy!”

Bọn thị vệ nghe lệnh thu hồi đao, nhưng vẫn cũ độ cao cảnh giác tiểu nha đầu xông tới mặt.

“Dẫn nàng lên.” Liên Kiều hạ lệnh, thị vệ không dám không theo. Một tay bắt được nha đầu bản đang chạy như điên, mấy đại hấn sau lưng nhìn thấy món hàng của mình bị lính Cách Tát bắt được, mặc dù không

dám tiến lên đòi lại, nhưng lại không cam lòng ở một bên canh chừng, chỉ chờ lính Cách Tắt phát hiện nàng không có giá trị, có thể đem nàng trả lại.

Xú nha đầu bị nhét vào buồng xe, Mục Sa Tu Hạ chỉ là dung túng mặc cho Liên Kiều vui vẻ là tốt rồi, ai, từ Lương quốc đến Phiên quốc bọn họ giống như mỗi ngày đều đang đo đường, vô cùng buồn bực vì làm hư nàng.

“Người tên là gì?” Liên Kiều vẻ mặt ôn hòa hỏi người trước mặt đang nơm nớp lo sợ, trên mặt rất bẩn, chỉ lộ ra hai đôi mắt tựa như con thỏ nhỏ.

“A Cổ.” Cô gái nhỏ giọng trả lời, mặc dù sợ muốn chết, nhưng lại bị cô gái đẹp như thiên tiên trước mắt làm hết lo lắng rồi, tâm tình dần dần ổn định lại.

Liếc nhìn ngoài cửa sổ, Liên Kiều lạnh nhạt nói: “Bọn họ bắt người đi làm gì?”

Nhắc tới cái này, cô gái nhỏ lại lộ ra kinh hoàng, ánh mắt sợ hãi: “Bọn họ muốn đem ta bán đi, hình như muốn bá trong cung. Ta không muốn.”

Liên Kiều mỉm cười: “Bán được vào trong cung không phải rất tốt sao? Có ăn, có ở.”

Cô gái nhỏ luôn luôn lắc đầu, gấp khóc lên: “Không tốt, một chút cũng không tốt, trong cung có Hoàng đế ăn thịt người!”

Ha ha, cô gái nhỏ đích xác là rất đơn giản tinh khiết, chỉ là có lẽ Hoàng đế sẽ không ăn người, nhưng hoàn cảnh cung đình chính xác là rất biết ăn thịt người, nàng thật ra cũng không nói sai.

Nhìn nàng bộ dạng vừa đáng thương vừa đáng yêu, Liên Kiều quay đầu lại nhìn Mục Sa Tu Hạ tuyên bố: “Ta muốn con bé làm thị nữ của ta.” Y Mã và Tiểu Đức Tử cũng đã trở về Thượng Kinh, vừa đúng lúc phải tìm nha đầu mới tới phục vụ nàng, ai, nói trắng ra là, nàng cũng lười phải làm.

“Nàng là đang trưng cầu ý kiến của ta sao?” Mục Sa Tu Hạ không cho là Liên Kiều sẽ coi trọng hẳn như vậy mà hỏi.

Quả nhiên: “Không, ta chỉ là đang thông báo cho chàng một tiếng.”

25. Chương 46

Chương 46: Lạc Thành

Hoàng cung Phiên quốc ngay cả cái ghế trong hoàng cung cũng cực kỳ xa hoa, tất cả công trình kiến trúc đều dùng cẩm thạch và vàng ròng để xây chung quanh. lan can bằng cẩm thạch, cầu nhỏ bằng cẩm thạch, cột trụ cũng bằng cẩm thạch, toàn là cẩm thạch Woaaaaa....., ghế bằng vàng ròng, chân ghế bằng vàng ròng, khung cửa sổ bằng vàng ròng, và ly cũng bằng vàng ròng. Liên Kiều nhìn thấy cũng phải nghẹn họng trân trối, từ khi tiến vào cửa thứ nhất hoàng cung cũng chưa thấy cánh cửa này đóng lại. Đây. Đây cũng quá khoa trương đi!

Phiên quốc bây giờ đã là nước phụ thuộc của Cách Tắt quốc, bên trong thành có rất nhiều quân Cách Tắt đóng giữ, quân đội Phiên quốc bị hợp nhất, một phần bị giải tán, một phần đến Tây Bắc khai thác mỏ. Vì vậy trừ hoàng cung được phép thành lập một đội thân vệ hoàng gia ở ngoài, Phiên quốc bây giờ đã là nước không có quân đội. Tất cả việc duy trì trị an và bảo vệ an toàn địa phương đều do quân đội Cách Tắt đảm nhiệm.

Trên đất trống trước đại điện, đoàn người ăn mặc long trọng, xếp thành một hàng, nằm rạp ở trên đất, quỳ nghênh đón Cách Tắt thái tử cùng thái tử phi đến.

Trong đoàn người này có một người mang một thân nguyệt sắc trường bào, đầu đội kim quan, cổ áo thêu Kim Quyển, tay mang vòng tay Kim, chân mang đôi giày vàng, có ngó

c ta sao?”

“Đúng vậy” hần cũng đáp một cách nghiêm chỉnh.

“Đã bao lâu?”

“Một tháng trước.”

“Vi Nhi công chúa thì sao?” Nàng nhớ rất rõ ràng một khắc trước khi ngã xuống đó, nữ nhân kia cười rất quý dị.

Hần vẫn thừa nhận rất đàng hoàng: “Nàng ấy là nội gian.”

Quả nhiên, Liên Kiều gạt đầu một cái, phát tay một cái, hào hứng: “Cám ơn, người có thể đi rồi.”

Vi Nhi quả nhiên là nội gian, không biết là vì tình hay là vì nước, có lẽ cả hai đều có! Nói như vậy, Trát Tạt Vương Gia chắc chắn cũng là giả vờ quy hàng.

Mục Sa Tu Hạ bị rơi vào cạm bẫy mà người ta bày sẵn, nói không chừng đã giận điên rồi! Nàng đã bắt đầu lo lắng cho số mạng của Trát Tạt Vương Gia cùng Vi Nhi công chúa trong tương lai, đặc tội người kia, bọn họ —— sẽ chết rất thảm!

“Khụ khụ ——”

Liên Kiều nghiêng đầu: “Ah? Sao người còn ở lại chỗ này vậy?”

Long Tiêu cười khổ: “Người kêu ta tới chỉ là muốn hỏi những thứ này?”

“Nếu không người nghĩ sao?” Lườm hần một cái, chẳng lẽ còn phải mời hần ăn cơm tối?

“Hình như người rất khi dễ ta.” Chẳng biết tại sao, ở trước mặt nàng hần lại không thích xưng vương, không khỏi tự xưng “Ta” .

Liên Kiều gạt đầu, bình tĩnh nói: “Có chút, chẳng qua ta có thể hiểu được.” Đây là bộ mặt thực của chiến tranh, giữa quốc gia này và quốc gia khác.

Hần cười khổ: “Đa tạ!”

“Có thể hỏi người một vấn đề không?” Liên Kiều lúc này bất chợt nghĩ đến một người.

“Người cứ nói.”

Yên lặng nhìn hần, nàng chậm rãi nói: “Điệp Tiên là ai? Có thể nói về nàng ấy một chút không?”

Không ngờ tới nàng sẽ nhắc tới cái tên này, Long Tiêu dừng một chút, đi tới mép bàn ngồi xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, hơi trầm ngâm một chút nói: “Điệp Tiên từng là một Vũ Cơ trong phủ ta, bởi vì tài múa siêu quần nên rất được cưng chiều, năm ngoái ta tặng nàng ấy cho Cách Tắt thái tử, không ngờ.”

c cũng biết nam nhân này chắc là Phiến quốc hoàng đế! Chỉ là nghe nói Phiến quốc Hoàng đế cũng đã hơn năm mươi rồi, người đàn ông này thế nào bộ dạng nhìn qua chỉ có 30 mấy tuổi đây? Không thể không thừa nhận hần bảo dưỡng cực tốt! Ánh mắt dời đi, nàng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Một thân áo trắng như tuyết, phiêu phiêu như tiên, phong cách trác tuyệt, sợi tóc đen được vấn lên tùy ý bằng một cây trâm vàng mà không phải như bình thường búi tóc cổ định ở sau ót, vóc người cao ráo, gầy mà không yếu. Con người hẹp dài mang tính quang,sóng mũi đẹp dễ tính xảo, môi hồng, làn da trắng như tuyết, lại càng làm nổi bật hai gò má hơi chút ửng hồng khỏe mạnh, xinh đẹp hoa mắt.

“Lạc Phong!” Liên Kiều vui mừng kêu hần, thật không thể tin được có thể ở nơi này nhìn thấy hần, nếu không phải biết thân phận hần là hoàng tử Phiến quốc, nàng thật không dám nhận thức hần. Chỉ là hần không phải ở Cách Tắt làm con tin sao? Tại sao lại ở nơi này?

Lạc Phong không có ngăn đầu nhìn nàng, chỉ là quỳ, chờ đợi Mục Sa Tu Hạ khai ân để cho cả đám bọn họ bình thân.

Vốn cũng không có ý định làm khó những người này, nhưng khi thấy thái độ Liên Kiều thân thiết như vậy và lại không chút cố kỵ nào kêu tên tiểu tử thú vị Lạc Phong kia, Mục Sa Tu Hạ liền giận dữ, ánh mắt âm lãnh phóng xạ khắp phạm vi ba thước, nhóm người này quỳ, có Đế Vương, có phi tần, có hoàng thân, có quốc thích, trong mắt hắn tất cả đều là bụi đất, chỉ cần hắn vung tay áo lên, tất cả liền biến mất.

Tất cả mọi người chờ đợi hiệu lệnh của Huyết thái tử, không khí ngưng đọng, những người quỳ gối ở phía dưới mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Liên Kiều cảm thấy không thú vị, có cần thiết phải làm cho người ta sợ thành cái bộ dáng này không? Nàng đứng một quá!

Lặng lẽ kéo kéo vạt áo Mục Sa Tu Hạ, ý bảo hắn có chừng có mực. Thấy nàng gương mặt không kiên nhẫn, hắn rút cuộc buông tha.

“Bình thân!”

Này mới đúng chứ! Đem quốc gia người ta đánh cho thành nước phụ thuộc của mình, còn cần thiết phải làm bộ dáng như vậy để lập uy danh không? Nhàm chán!

Cùng Mục Sa Tu Hạ bước vào chủ điện, Quốc vương Phiên quốc cùng quần thần theo đuôi phía sau

Mục Sa Tu Hạ ngồi ở chủ vị chính giữa điện, Liên Kiều ngồi ở bên trái hắn. Quốc vương Phiên quốc dẫn cả đám đi lên hành lễ quân thần, coi như là để quen biết lẫn nhau.

“Thần Lạc Đan mang theo các vị phi tần cùng hoàng tử, công chúa trong cung ra mắt thái tử, thái tử phi điện hạ!”

“Bình thân, ban thưởng ngồi!” thanh âm Mục Sa Tu Hạ không nóng không lạnh vang vọng ở trong điện uy nghiêm khiếp người.

Cả đám sau khi ngồi xuống, một phen hàn huyên khách sáo, đầy đủ lễ nghi cung đình. Liên Kiều bắt đầu đưa mắt liếc về hướng bóng dáng quen thuộc duy nhất trên điện.

Nửa năm không thấy, hắn cao hơn, liếc mắt một cái chắc cũng khoảng 1m78. Cũng đẹp ra không ít, thiếu niên ốm yếu không đầy đủ dưỡng chất khi đó giờ đã trở thành một giai công tử tác phong nhanh nhẹn. Hắn đang ngồi lù lù bất động một chỗ, rất có bộ dáng đang kiểm chế nha. Ha ha, rõ ràng nhất định phải cùng hắn ôn chuyện.

“Liên nhi?” Ách, Mục Sa Tu Hạ giống như đang gọi nàng, hồng bét, một lòng chỉ chú ý nhìn trai đẹp Lạc Phong, cho nên khi hắn gọi nàng làm sao cũng không biết.

Vội vàng trưng ra một nụ cười: “Điện hạ!”

Mục Sa Tu Hạ đã sớm phát hiện lòng của Liên Kiều không có ở đây, và lại ánh mắt lại hướng trên người Lạc Phong mà ngắm nhìn, nữ nhân này, quả thật muốn chọc hắn tức chết. Lại nói tên Lạc Phong này, tốt lắm, đưa vương vị cho hắn, hắn không cần, lão tử trở lại liên ngoan ngoãn thoái vị, thật không biết là cá tính hắn hèn yếu không dám hay vẫn là vì lấy đại cục làm trọng.

Ánh mắt thoáng nhìn, ý bảo Liên Kiều nhìn về phía nữ tử áo đỏ đang quỳ trong đại điện.

“Vị này là Đức Trạch công chúa.” Biết nàng mới vừa rồi hoàn toàn không nghe thấy đoạn đối thoại trên điện, Mục Sa Tu Hạ tốt bụng nhắc nhở, giới thiệu cho nàng.

“Đức Trạch công chúa.” Ngồi trên cao Liên Kiều mỉm cười kêu, kỳ quái, sao tự nhiên lại giới thiệu công chúa cho nàng biết?.

“Đức Trạch tham kiến thái tử phi nương nương!” Ngẩng đầu lên, quả nhiên là quốc sắc thiên hương, mặt trái xoan tinh xảo, ngũ quan xinh đẹp mà diễm lệ, một đôi mắt to trong suốt, linh động làm cho người ta phải đắm chìm, một thân quân đỏ hồng y càng làm nổi bật lên vị công chúa hoạt bát đáng yêu, xinh đẹp quyền rũ này!

Mục Sa Tu Hạ khoe miệng mang theo nụ cười mê hoặc không nhanh không chậm tuyên bố: “Từ hôm nay Đức Trạch công chúa chính là trắc phi của Bốn vương.” Ngược lại nhìn về phía Liên Kiều, ánh mắt trầm trầm lạnh lạnh: “Liên nhi, nàng lại có thêm một người tỷ muội!”

Lần này Liên Kiều không thể bảo trì bình thản giống như lúc ban đầu hấn cưới Vi Nhi công chúa, dù sao lúc này tình cảm của nàng đối với hấn không giống lúc trước, đã đem tình yêu chính mình cho hấn, lại phải trở mắt nhìn nam nhân mình yêu thích cưới một người con gái khác, nàng thật sự không biết phải đối mắt như thế nào.

Vốn không phải là không tin tình cảm của Mục Sa Tu Hạ, người nam nhân kia đã từng dùng tánh mạng tới trao đổi tự do của nàng, nàng dĩ nhiên tin tưởng hấn đối với nàng là thật lòng, chỉ là nàng cũng đã bỏ ra tình cảm chân thành của bản thân!

Nhưng sao mà nữ tử muốn giới thiệu cho Mục Sa Tu Hạ cũng càng ngày càng nhiều? Mà hấn hình như ai đến cũng không cự tuyệt. Mặc dù rõ ràng làm một thái tử, có tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, vậy mà quan tâm sẽ bị loạn, trước kia nàng có thể không nhìn, có thể không quan tâm, có thể cười trừ, nàng bây giờ lại không làm được như vậy nữa rồi.

Nụ cười mất tự nhiên giắt trên mặt, cũng không chạy trốn ánh mắt lợi hại của Mục Sa Tu Hạ, phản ứng của Liên Kiều đã làm cho hấn hài lòng, ít nhất nàng không phải hoàn toàn bàng quang.

Lúc nào thì tan cuộc nàng cũng không biết, chỉ là thần thờ theo Mục Sa Tu Hạ đi tới tẩm cung nghỉ ngơi, mà tên đầu sỏ gây nên cơ duyên phân phó người tới phục vụ đồ ăn liền bỏ lại nàng mà đi, nghĩ đến hấn đi thăm người tình mới. Dĩ nhiên, trên cái thế giới này từ trước đã như vậy chỉ thấy người mới cười, nào nghe người cũ khóc. Chỉ là lòng của nàng cũng đã không tìm lại được nữa rồi.

Nghĩ muốn nằm xuống nghỉ ngơi, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được. Lúc này chợt nhớ tới tiểu nữ hài mà mình đã cứu lúc trước. Để cho người dẫn nàng tới, trong vẻ mặt A Cổ hình như vẫn còn sợ hãi.

Nghĩ tới cuộc nói chuyện sáng nay, trong lòng có chút phiền muộn, Liên Kiều đùa trước vẻ mặt hoảng hốt của tiểu cô nương: “A Cổ, người là đang sợ cái gì đây? Nơi này cũng sẽ không có người ăn người!” Nhớ tới lời nói buổi sáng của nàng, Liên Kiều cảm thấy buồn cười.

A Cổ hoảng sợ, con người vội nhìn quanh bốn phía, cả người đã co lại thành một đoàn.

Liên Kiều cảm thấy có cái gì đó không đúng, tiểu cô nương này không phải là đầu óc có bệnh xấu gì đi! Đi tới, muốn kéo nàng, không ngờ nàng vừa lớn tiếng gọi, vừa há mồm hướng trên tay nàng cắn tới, Liên Kiều cả kinh, một cái tát vung xuống, đánh nàng té xuống đất, may là nhanh tay, nếu không mu bàn tay sẽ bị nàng cắn ra dấu răng.

Chỉ là một tát này cũng làm cho tiểu cô nương thức tỉnh, mở một đôi mắt to, cầu xin thương xót nhìn tới Liên Kiều, nức nở: “Nương nương, nơi này quả thật có yêu quái ăn thịt người, này, này Hoàng đế chính là yêu quái ngày ngày ăn thịt người, uống máu người nha! Ba tháng trước, ta từ trong chiến loạn thật vất vả lắm mới có thể từ trong cung trốn thoát, khá hơn bọn tỷ muội một chút, tất cả bọn họ đều bị Hoàng đế ăn, ăn nha!”

Liên Kiều nghe được âm thầm kinh hãi, nơi này sẽ không phải tà môn như vậy đi!

“Người nói Quốc vương nơi này ăn thịt người, uống máu người?”

A Cổ liều mạng gật đầu, quỳ đi tới trước mặt Liên Kiều, khóc đến hoa lệ vũ đài: “Nương nương cứu mạng a! A Cổ còn có rất nhiều tỷ muội đều còn ở trong cung chưa kịp trốn ra, chỉ sợ, chỉ sợ họ cũng là chạy trời không khỏi nắng a!”

Cái này muốn nàng làm - sao? Nàng là thái tử phi Cách Tát, một người khác là quốc chủ Phiên quốc, bản đại bác cũng không sánh kịp, nàng làm sao có thể đi hỏi tội của hấn, cứu những cung nữ kia, huống chi theo như lời nói của A Cổ cũng không nhất định là sự thật, mọi việc còn cần phải điều tra rõ ràng.

Suy nghĩ một chút, Liên Kiều trong lòng liền có so đo, trấn an A Cổ, làm cho người ta điu nàng đi xuống nghỉ ngơi, liền lặng lẽ rời khỏi tẩm cung. Có lẽ có một người có thể giải đáp bí ẩn này cho nàng.

Hỏi rõ tẩm cung của Lạc Phong, Liên Kiều liền hướng Trầm Hương điện đi tới. Cũng không phải là nàng thích lo chuyện bao đồng, thật ra thì nàng không quan tâm nhất chính là những chuyện như thế này, chỉ là nếu không tìm cho mình một chút chuyện để làm, một người ở trong tẩm cung to như vậy, nàng sợ mình sẽ suy nghĩ lung tung, tinh thần sẽ hỏng mất.

Trong Trầm Hương điện, đèn dầu sáng rõ, nghĩ đến tên tiểu tử kia còn chưa đi ngủ. Sau khi cho người vào thông báo, liền có người mời nàng vào điện.

“Thần ra mắt thái tử phi nương nương!” Vừa vào điện đường, Lạc Phong liền tại cửa quỳ xuống đất chào đón.

Liên Kiều không thích bộ dáng này của hắn, ngênh ngang đi tới ngồi ở vị trí thủ tọa, ở xa xa đối với hắn nói: “Tiểu tử thú vị, liền ngay cả lão bản nhà ngươi cũng không nhận ra à ?” Thái tử phi nương nương, hắn gọi cũng rất thuận miệng a!

Lạc Phong chậm rãi đứng dậy, vẫn có chừng mực, vừa có lễ mà thận trọng: ” đại ân đại đức của Thái tử phi nương nương, Lạc Phong suốt đời khó quên!”

Ai, lời này của hắn nghe làm sao cũng không có tí sức lực nào ! Vỗ vỗ cái ghế bên cạnh, Liên Kiều càng muốn đùa giỡn với hắn: “Tới đây ngồi xuống!”

Lạc Phong tao nhã lịch sự ngồi xuống cái ghế bên cạnh nàng, không ngờ Liên Kiều ra tay thật nhanh, một tay nắm lấy cổ áo của hắn, hung ác nói: “Nói, người làm sao đột nhiên chạy tới Lạc Thành? Cách Tắt thả người trở về ?” Tiểu tử chết toi, xem người còn dám giả bộ!

Trên mặt Lạc Phong rốt cuộc không nén được giận, lúng túng ho khụ một tiếng, cười khổ nói: ” Thái y có lời gì không thể từ từ nói sao?”

26. Chương 47-48

Chương 47: ăn thịt người

Buông hắn ra, Liên Kiều thanh thần tựa lưng vào ghế ngồi, liếc mắt quan sát hắn, mới vừa rồi trên đại điện cách khá xa , không có biện pháp nhìn kỹ, hiện tại ở khoảng cách gần xem xét, tiểu tử này một thân da mịn thịt mềm thật đúng là không hay ho, một thân hoa phục càng lộ ra vẻ quý khí. Xinh đẹp, thật sự là xinh đẹp!

Bị Liên Kiều nhìn làm cả người sợ hãi, Lạc Phong mất tự nhiên ho nhẹ: “Thật ra thì ta là từ Thượng Kinh trốn ra .”

“Ừ!” Liên Kiều gật đầu, “Mục Sa Tu Hạ không có giết người coi như người mạng lớn!”

Lạc Phong tự giấu cười một tiếng: “Thái tử không những không giết ta, ngược lại còn để cho ta làm quốc chủ.”

Liên Kiều kinh ngạc nhìn về phía hắn: “Quốc chủ? Nhưng.”

“Đúng vậy, cuối cùng ta thoái vị cho phụ hoàng!” Hắn nói tiếp.

Nhìn hắn, Liên Kiều sáng tỏ gật đầu, dịu dàng nói: “Người là đứa bé ngoan.”

Lạc Phong đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, một loại cảm xúc không biết tên lưu chuyển trong mắt hắn, lần đầu tiên có người nói

hắn như vậy. Đối với chuyện hắn thoái vị , sau lưng có rất nhiều lời nghị luận của mọi người, không phải nói hắn dốt, thì là nói hắn ngu, nói hắn sợ phiền phức, nhất gan, chỉ có nàng nói hắn là đứa con có hiếu. Liên Kiều chỉ một câu đứa bé ngoan, đã làm cho hắn lộ vẻ xúc động. Hắn có thể cảm thấy nàng hiểu được suy nghĩ của hắn .

“Thiên hạ đại loạn, loạn trong giặc ngoài, nước không phải nước, nhà không phải nhà, thay vì việc chiếm vương vị như con rối mà làm cho phụ tử tương tàn, không bằng buông tha cho vị trí này, nếu không dân

sinh khó khăn, cuối cùng cũng bị các nước khác thôn tóm.” Liên Kiều nhìn thấu tất cả, nhàn nhạt tự thuật, để cho hắn toàn thân chấn động, không thể không nhìn kỹ nữ nhân mà hắn cho là đã sớm nhận thức.

Cho tới nay hắn chỉ coi nàng như một người đại phu, biết trị một ít bệnh, là một tiểu đại phu. Nhưng hắn sai lầm rồi, nàng đâu chỉ là một đại phu, đâu chỉ là một nữ nhân, nàng có tài trí mưu lược kiệt xuất, nhưng lại kín đáo giấu diếm, sống một cuộc sống tiêu dao! Nàng có thể nhìn thấu tất cả, nhưng không đếm xỉa đến, chỉ cần cuộc sống trôi qua vừa lòng. Không trách được Mục Sa Tu Hạ đem nàng lập làm thái tử phi, Lương Quốc cũng vì nàng không tiếc cùng Cách Tất trở mặt, tài năng của nàng không phải bình thường, nàng có lý do khiến người ta phải hâm mộ—— thông minh, quá thông minh!

Ở trước mặt người thông minh không cần giả bộ, giả bộ tiếp nữa liền thành chuyện cười, vì vậy hai người trò chuyện với nhau thật vui, bất tri bất giác đã hàn huyên một canh giờ.

Cho đến khi mí mắt đã đánh nhau, Liên Kiều mới nhớ tới một chuyện, thầm mắng mình không có đầu óc.

“Hỏi người một chuyện.”

“Xin cứ nói!”

“Phụ vương của ngươi. Ăn thịt người?” Bản thân cảm thấy mình đang hỏi chuyện cười, nhất định sẽ bị Lạc Phong cười cho. Không ngờ lại ngoài ý muốn phát hiện Lạc Phong yên lặng ngồi bất động một chỗ, ánh mắt ngưng trệ, lông mày nhăn lại thật sâu, đáng vẻ hết sức rối rắm.

Nhìn đến bộ dạng của hắn, Liên Kiều không cười được nữa, có chút bần tâm hỏi: “Chẳng lẽ là thật?”

Bất đắc dĩ thở dài, Lạc Phong nhẹ gật gật đầu

Trời ạ, quả nhiên có loại chuyện này. Đợi chút, hôm nay ở trên điện thấy vị quốc chủ đó. Không trách được vốn tuổi đã ngoài năm mươi, nhưng một chút cũng không nhìn ra số tuổi, thì ra hắn là ma quỷ, ma quỷ chân chính!

Ăn thịt người, uống máu người để dưỡng nhan, việc này trong sách cổ cũng có nói, từ trước đã bị xem là bàng môn tả đạo, bị các vị chính nhân quân tử khinh thường, chuyện như vậy nếu bị phát hiện có sẽ bị lôi ra bắn chết.....(.....đỉnh chính tử *bắn* này là nguyên bản convert...hự...hự...)? Chỉ có tại nơi này, xã hội phong kiến bị bỏ rơi ở phía sau mới xuất hiện loại hiện tượng này đi! Một Đế Vương, giết người cũng chỉ là chuyện nháy mắt mấy cái, ăn mấy người thì coi là gì.

“Có một phù thủy, nói là có thể giúp phụ vương đạt thành nguyện vọng trường sanh bất lão, phụ vương rất tin hắn, vì vậy hắn bắt đầu sai người len lén bắt tới mấy cung nữ xử nữ mới vừa cập kê cùng phụ vương, cùng phụ vương.” Nói đến chỗ này gương mặt tuần tú của Lạc Phong đỏ lên, nói không được nữa.

Nghe ý tứ trong lời nói của hắn, lại nhìn thấy bộ dạng hắn xấu hổ, Liên Kiều cũng có thể đoán được mấy phần, thuận miệng tiếp lời: “Giao hợp?”

“Cái gì?” Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu, “Làm sao ngươi biết? Đây là bí mật trong cung!”

Liên Kiều cười lạnh, từ xưa Đế Vương a, đều cầu xin kiếm đan dược để trường sinh. Minh triều Gia Tĩnh Hoàng Đế không phải là ví dụ chứng minh tốt nhất hay sao? Tình hình này có lẽ Phiên quốc quốc chủ cũng là như vậy. Chỉ là từ xưa tới nay có ai đã Trường Sinh Bất Lão rồi sao?

Chuyện như vậy nàng không xen vào, cũng không cần biết, nhiều lắm là đi về hỏi hỏi A Cổ có mấy hảo tỷ muội còn chưa thoát, yêu cầu muốn các nàng để an ủi A Cổ là được, lấy thân phận của nàng muốn mấy cung nữ hầu hạ không phải việc khó.

Đang muốn đứng dậy rời đi, liền nghe thái giám ở cửa truyền lệnh: “Thái tử điện hạ giá lâm ——”

Cái gì? Hắn vì sao lại tới đây, không phải nên ở chỗ mới vui mừng sao?

Lạc Phong lập tức quỳ xuống đất chào đón, Mục Sa Tu Hạ cơ hồ giống như một trận gió nhanh chóng đi vào, đôi mắt màu xanh dương như muốn giết người, nhìn cũng không thèm nhìn Lạc Phong đang quỳ trên mặt đất một cái, chỉ nhìn chằm chằm Liên Kiều, không hề chớp mắt!

Liên Kiều bị hấn nhìn chăm chú tóc gáy căn cứ dừng đứng, nói thật, bộ dạng này của hấn vẫn tương đối dọa người a .

“Hạ!” Đứng dậy thấp kêu, gương mặt nhìn về khuôn mặt đang tức giận của hấn, mặc dù không quá sáng tỏ hấn vì sao tức giận , nhưng tình trạng hiện tại của hấn vẫn là ít chọc mới tốt.

Hấn chỉ là nhìn chăm chăm vào nàng mà không nói, lồng ngực phập phồng rõ ràng, trước mặt :một đứng, một quỳ, hấn hí mắt nhìn chăm chú vào nữ nhân trước mắt, thừa nhận mình ghen tức tràn lan tới cực điểm. ừ lúc vào cung tới nay, hấn liền chú ý tới Liên Kiều hết sức để ý cái tên tiểu tử thú vị này, chỉ là không ngờ nàng lại dám trốn hấn len lén cùng tên này gặp gỡ. lúc tuyên bố Đức Trạch làm trác phi, hấn rõ ràng nhìn thấy trong đáy mắt nàng có sự bi thương, trong lòng cũng áy náy, nhưng nhớ tới hấn đường đường là thái tử, tam thê tứ thiếp, phi tần thành đoàn cũng là chuyện bình thường , cần gì phải hướng nàng giải thích. Nhưng nhìn thấy nàng trong lúc vô tình lộ ra bi thương, hấn muốn nhanh chóng chạy về cùng nàng hảo hảo giải thích một chút, vậy mà nàng lại không có ở tấm cung. Hỏi thăm người mới biết được rằng nàng cư nhiên tới Trầm Hương điện cùng tên tiểu tử thú vị này gặp mặt riêng tư. Tức chết hấn rồi !

Chậm chạp đợi nhưng thấy hấn chẳng phản ứng , Liên Kiều không khỏi cúi đầu nhìn về hướng Lạc Phong đang quỳ trên mặt đất, Mục Sa Tu Hạ lúc này đang trong cơn ghen tức đầy mình, một phát ôm ngang nữ nhân làm mình hận tới nghiêng răng nghiêng lợi lên, tức giận dùng dùng trở về tấm cung của mình.

Dọc theo đường đi, Liên Kiều cảm giác mình thật mất mặt , những cung nữ,thái giám tất cả bọn họ đều đưa cổ dài nhìn xem kịch vui ! Trở lại tấm cung, Mục Sa Tu Hạ thế nhưng không khách khí chút nào liền ném nàng lên trên giường, mà thân thể cao lớn của hấn cũng ngay sau đó đè lên.

“Này, chàng điên ư! Sao lại ném ta! Thật là đau!” Bất mãn bị Mục Sa Tu Hạ ngược đãi, nàng lớn tiếng tố cáo việc bị hấn bạo hành, cũng len lén đá hấn một cước.

Một phát bắt được mắt cá chân của nàng, liền tháo bỏ giày nhỏ, bàn tay nhanh chóng theo bắp chân trượt lên, dọc theo đường trượt, đã di chuyển đến bên trong đùi.

“Đau ——” Liên Kiều kinh sợ thở gấp, đè lại bàn tay không an phận của hấn, không để cho hấn tiếp tục xâm nhập. Nhưng chênh lệch lực lượng cách quá xa, nàng mềm mại sao có thể ngăn cản được sự hung hãn của hấn. Tháo ra quần lót của nàng, không phí một chút sức lực liền đem quần áo chướng mắt trên người nàng kéo thành mảnh vụn.

Vân vê hoa tâm của nàng, hấn hôn nàng dữ dội, hình như chỉ có cách này mới có thể bình ổn lại đáy lòng đang luống cuống của hấn. ôm lấy nàng đang run rẩy, hấn bừa bãi mút hôn, hút khô ngọt ngào trong miệng nàng, cảm thụ nàng đang dần dần ướt át. Bàn tay cực nóng dờ lên bên trên, cảm phần đầy đặn trước ngực nàng, dùng đại lực xoa nắn tựa như vừa trừng phạt vừa vuốt ve.

“Ừ, đừng mà.” Liên Kiều khó nhịn giãy dụa vòng eo, càng kích thích dục vọng hấn sâu hơn. Đáy mắt hỏa dục càng thêm khó nhịn, thiếu chút nữa làm cháy hết lý trí của hấn. Một hộp ngậm lấy nụ hoa đẹp đẽ của nàng, một tay lại dờ tới hướng hoa tâm vân v, thậm chí dùng ngón giữa đâm vào bên trong trên chọc.

“A —— Hạ, ta. Ừ —— ngừng, ta không muốn ——” Cả người nàng run rẩy, rung động , hoàn toàn bị hấn chiếm lấy. Cảm thấy bên trong mật đạo tràn ra một lượng ái dịch, môi của hấn lại dờ trợn địa, đi tới mảnh đất đã ẩm ướt kia, ngậm lấy hoa tâm đỏ bừng, uống lấy quỳnh tương đã làm hấn mất hồn. Nàng —— tốt đẹp như thế làm cho hấn run lên.

Chịu đựng hạ thân căng đau, hấn thử dò xét đưa vào hoa tâm của nàng, chậm rãi cọ cọ mà không tiến vào. Liên Kiều bị cảm giác trống rỗng đầy vò, giãy dụa, đang mong đợi hấn đem nàng lấp đầy. Nam nhân ghé tởm, trên chọc nàng, hấp dẫn nàng, cũng không thỏa mãn nàng. Ừm, thật khó chịu!

“Liên nhi, gọi ta ——” hấn khàn giọng ở bên tai nàng dụ dụ dỗ.

“Ừm —— Hạ, thật khó chịu.” Cả người như mất hồn , chỉ có thể mặc cho hấn khống chế.

Khe khẽ đẩy vào một chút, hấn cũng rất khó nhịn, mồ hôi trên trán nhỏ xuống, nhưng hấn vẫn muốn nghe tới đáp án mình mong muốn.

“Nàng chỉ là của một mình ta, vĩnh viễn đều thuộc về ta, nói ——” hấn tàn nhẫn rút ra.

“Ta là của chàng, ừ —— vĩnh viễn chỉ là của một mình chàng. Hạ, ta là của ngươi.” Nàng vội vàng ôm lấy lưng của hấn, hai chân dùng sức đem hấn tới thật gần mình.

“Còn tên Lạc Phong thì sao ?” trong lòng hấn khó nhịn vì nữ nhân xinh đẹp ở trong lòng. Ở u cốc bồi hồi, nhưng lại không để cho nàng thỏa mãn.

Liên Kiều đã sớm mê muội tới mất đi thần trí, nơi nào còn nhớ rõ Lạc Phong là ai, đôi tay nắm chặt lấy cánh tay của hấn, ngưỡng thân chủ động nghênh đón.

“Trong lòng nàng có hấn?” Hấn sắp phát điên, ghen ghét làm cho hấn mù quáng.

“Người nào? Ta —— Trong lòng ta chỉ có chàng, Hạ, Hạ, chỉ có chàng, không có người khác. Hạ.”

“Nữ nhân, nhớ lấy lời nàng nói tối nay!”

Rốt cuộc chờ đến đáp án mà hấn muốn, hài lòng động thân, hấn đem lấy chính mình to lớn nóng bỏng chôn sâu vào cơ thể nàng, lấp đầy khoảng trống trong nàng , cũng thỏa mãn cơn kích cuồng của mình.

Điên cuồng luật động, cuồng mãnh kéo ra đưa vào, tóc ướt mồ hôi, dính trên gò m rủ xuống ở trước ngực của nhau. Hấn muốn làm cho nàng phải vô lực chống đỡ, như muốn bất tỉnh, thanh âm rên rỉ như có như không thở ra bên lỗ tai hấn chính là thanh âm tuyệt vời nhất, tiêu hồn thực cốt. tiếng va chạm mạnh mẽ cùng tiếng nam nhân thở gấp gầm nhẹ, ý thức như bị nhiệt độ nóng bỏng đốt cháy, thân thể dây dưa, giao hợp tạo ra điệu múa uyển chuyển vô biên.

Chương 48: Tang Kỳ

“Liên nhi.” Ôm lấy nàng, Mục Sa Tu Hạ cảm giác như mình đã có được thiên hạ.

“Ừ.” Liên Kiều mệt mỏi hướng trong ngực hấn ôm chặt một chút, chuẩn bị lập tức đi tìm Chu công rồi.

“Vì Thanh Long đảm, cưới Đức Trạch là phương pháp tốt nhất.” Mục Sa Tu Hạ từ trước đến giờ làm việc luôn theo ý mình nay còn phải đi giải thích, vì đáy mắt nàng bị thương.

“Tốt.” Nàng bắt đầu mê sảng.

Thở dài, hấn ôm nàng càng chặt hơn, có một số việc, tổn thương là việc khó tránh khỏi, hấn cũng là bất đắc dĩ: “Điều kiện là, Đức Trạch phải có đứa con của ta, Lạc Đan mới đem gan Thanh Long cho ta.”

Nhìn tiểu nữ nhân đã ngủ say trong ngực, hấn vô lực thở dài.

Tỉnh lại, nhiệt độ bên giường lạnh lẽo nói cho nàng biết, Mục Sa Tu Hạ đã sớm rời đi. Lật người ngồi dậy, A Cổ cẩn thận từng li từng tí phục vụ ở bên người. Tiểu nha đầu này đã làm qua cung nữ , tay chân rất nhanh nhẹn.

” Những tỷ muội kia của ngươi tên gọi là gì?” A Cổ đang chải đầu cho Liên Ki

u thì nàng đột nhiên hỏi.

A Cổ sửng sốt, ngay sau đó lập tức phản ứng kịp, hai tay nắm chặt vui mừng nói: “Nương nương thật sự muốn giúp A Cổ cứu họ sao?”

Mắt tròn trăng, Liên Kiều vô lực nói: “Không cứu thì hỏi ngươi làm gì!”

A Cổ hai mắt thật to ào ào chảy ra nước mắt, lập tức quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu: “Cám ơn nương nương, cám ơn nương nương!”

Liên Kiều thở dài đem nàng từ trên mặt đất kéo lên, đáng thương, trán đều đỏ.

“Tốt lắm, tốt lắm, không phải chỉ là cứu mấy người tỷ muội của ngươi mà thôi, có cần phải như vậy không? Nhìn người xấu xí như vậy , ta lại không thích nha đầu xấu xí tới phục vụ .”

Đuổi A Cổ đi, Liên Kiều tự hỏi nên như thế nào mới không để lại dấu vết mà đem mấy cung nữ kia lại đây. Đi ra khỏi tầm cung, biết được chỗ ở của Lạc Đan quốc chủ, Liên Kiều hướng Kỳ Thánh điện đi tới. Trải qua một đoạn hành lang, lại đụng phải một người.

Một người ăn mặc quái dị, đạo sĩ không giống đạo sĩ, hòa thượng không giống hòa thượng, người này ót ngắn, lông mày rậm, mắt tam giác, mũi hơi lệch ra, lỗ tai dài.....(*bó chiều*....nguyên khúc này che' m mỗi tay.....), răng hô vàng vàng lộ ra ở ngoài môi, xấu xí, mặt không có bốn lạng thịt, bộ dáng bỉ ổi làm cho người ta chán ghét. Trên người khoác một cái áo khoác lớn màu xám tro, không có đai lưng, phía dưới mang một đôi giày la hán, ghim xà cạp. Thật sự không nhìn ra được người nọ làm nghề gì, người kỳ quái như vậy cũng có thể đi lại tự do ở trong cung??.

Người này nhìn thấy người đi tới là Liên Kiều, một đôi mắt tam giác to bằng hạt đậu lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thẳng tắp nhìn vào nàng, ánh mắt trắng trợn giống như đang nhìn xuyên thấu qua lớp quần áo nàng, khoe miệng cơ hồ sắp chảy ra nước miếng. Mặc dù cảm thấy loại chuyện mang ý dâm như vậy là thuộc về hành vi cá nhân, nhưng bị đối tượng như vậy mang ý dâm, Liên Kiều thật sự có chút không chịu nổi, không khỏi bước chân nhanh một chút, hy vọng có thể nhanh chóng rời đi phạm vi tầm mắt của người này.

“Thái tử phi nương nương xin dừng bước!” chỉ là gặp thoáng qua, không nghĩ tới người này cứ nhiên gọi nàng.

Dừng lại, xoay người, Liên Kiều nghi ngờ nhìn hắn, người này biết nàng? Hiện tại nàng cũng có thể được xem là danh nhân, nhưng cổ đại lại không có mạng lưới thông tin bao trùm như hiện đại, giống hiện đại, hơn nữa nơi đây lại là Phiên quốc, biết được nàng sẽ không có mấy người.

Thấy Liên Kiều nghi ngờ nhìn hắn, người nọ khẽ mỉm cười, ách, không cười cũng may, nụ cười này lộ ra miệng đầy hàm răng, thật sự rất ghê tởm a. Liên Kiều không nhìn được mở to mắt, ai, nhìn đám hoa hoa cỏ cỏ trong vườn còn vui mắt hơn.

“Mỹ danh của Thái tử phi nương nương, tại hạ sớm có nghe thấy, hôm nay vừa thấy thật là vinh hạnh....!” Người nọ liên miên nói, hoàn toàn không thấy Liên Kiều đang đối với hắn khinh bỉ.

“Cám ơn, tiên sinh khen nhầm rồi, ta còn có việc, xin lỗi không tiếp được!” Không muốn cùng hắn nói nhiều thêm một câu, Liên Kiều xoay người muốn đi, không ngờ người nọ động tác mau lẹ, nhảy đến trước người nàng, hai cánh tay duỗi thẳng một cái ngăn lại đường đi của nàng.

Nhú mày, người này thật là to gan.

Thấy Liên Kiều có chút tức giận, người nọ lập tức trưng lên khuôn mặt tươi cười, hiền mị nói: “Nương nương muốn đi đâu, tại hạ tình nguyện dẫn đường, hoàng cung này quá lớn, nương nương mà lạc đường thì sẽ rất phiền toái.”

Lúc này, Liên Kiều ngược lại bắt đầu tò mò với thân phận của người này rồi, theo như thuyết minh mà nói biết thân phận thái tử phi của nàng mà còn dám lớn mật nhìn thẳng thân thể nàng, hơn nữa lại ngăn cản đường đi của nàng, phải là một người có địa vị cực kỳ cao, dù sao hiện tại ngay cả hoàng tử Lạc Phong thấy nàng cũng phải quỳ xuống hành lễ.

“Người là ai?” Nàng ngạo thị nhìn hắn, đối với thứ người như thế cần phải khoanh dung, càng cho hắn sắc mặt tốt, hắn sẽ cho người thêm mặt mũi.

Người này hình như đang chờ Liên Kiều hỏi hắn câu này, cố làm ra dáng vẻ thâm trầm nói: “Tại hạ là đại quốc sư Tang Kỳ được bệ hạ Phiên quốc đích thân sắc phong và được người tin tưởng như mạng.”

Đại quốc sư? Liên Kiều cau mày suy nghĩ sâu xa, trong đầu linh quang chợt hiện ra, người này chẳng lẽ là phu thủy trọng miệng Lạc Phong! Nhìn lại cách ăn mặc của hắn, càng nhìn càng thấy giống. Cũng tốt, trực tiếp hỏi hắn đòi người, tránh phải kinh động quốc chủ.

“Thì ra là đại quốc sư, thất kính.” Liên Kiều giả vờ kinh ngạc, thấy Tang Kỳ từ đầu đến cuối vẫn luôn trưng ra khuôn mặt tươi cười, liền nói, “Vốn là ta đang muốn tìm quân sự thái giám trong cung này hỏi một chút, ta cần mấy cung nữ lanh lợi khéo léo qua bên ta phụ giúp một tay, vừa hay gặp được đại quốc sư, ta muốn xin đại quốc sư giúp ta xem xét mấy cung nữ như vậy, không biết có làm phiền hay không?”

Tang Kỳ vốn là thèm thuồng sắc đẹp của Liên Kiều, vừa thấy được nàng liền giật nảy mình, chỉ cảm thấy cô gái đang đứng trước mặt này là cô gái xinh đẹp nhất mà hắn từng thấy, lúc này Liên Kiều lại chủ động muốn hắn giúp một tay, hắn làm sao mà không tranh thủ .

Liên vội vàng gạt đầu như bầm tỏi, lộ ra một hớp răng hô luôn miệng nói: “Không phiền toái, không phiền toái, ta sẽ dẫn đường cho nương nương, để nương nương tự mình lựa chọn.”

“Như thế rất tốt, làm phiền đại quốc sư.” âm mừng thầm, lần này cuối cùng có thể đại công cáo thành.

Đi tới một chỗ trong Thiên Điện, Tang Kỳ trước an bài cung nữ đi truyền lệnh cho thái giám mang theo một đám cung nữ tiến vào .

“Đây là hạ quan đặc biệt vì nương nương mà chọn lựa, những cung nữ này trong cung tay chân rất nhanh nhẹn, nương nương nhìn thích người nào xin cứ tự nhiên chọn đi.” Tang Kỳ rất là nịnh nọt, hết sức lấy lòng Liên Kiều.

Vây xung quanh có ít nhất khoảng ba mươi cung nữ, Liên Kiều có chút phát rầu, những cung nữ này tuổi rõ ràng đã lớn, không phải bộ dạng vừa mới cập kê, xem ra người nàng muốn tìm không có mặt trong đám người này.

Nhìn về phía Tang kỳ, Liên Kiều khẽ mỉm cười, mị thái mọc lan tràn: “Những cô gái nơi này số tuổi có vẻ rất lớn đi?”

Tang Kỳ bị nụ cười quyến rũ của Liên Kiều hút hết hồn, chỉ có thể theo ý của nàng gạt đầu: “Đúng, đúng, hơi lớn, nhưng đều có thể làm việc,lại hiểu quy củ.”

Bước đi thướt tha cao quý, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Tang Kỳ, dịu dàng nói: “Chẳng lẽ không có những người nhỏ tuổi hơn một chút, ta cảm thấy tương đối vừa ý với những tiểu nha đầu nhỏ tuổi .”

Tang Kỳ mắt đắm đắm, ý vị gạt đầu: “Có, có, xin nương nương chờ!” Quay đầu lại sai người đi tìm tới mười mấy tiểu nha đầu.

Liên Kiều vừa cẩn thận nhìn nhìn, cũng không có ai giống với những nữ hài nhi mà A Cổ miêu tả. Quay đầu hỏi quần sự đã dẫn bọn họ tới, những nha đầu kia tên gọi là gì, nhưng nghe hắn báo cáo xong, lại không có một người mà nàng muốn tìm.

Nhân châu xoay động, nàng lại nói: “Những nha đầu này tên tuổi nghe không hay, ta không thích, nơi này của các người có những cô nương được đặt danh bằng tên các loài hoa không? Tỷ như Mẫu Đơn a, Thược Dược vậy nè.”

Cẩn thận quan sát biến hóa của hắn, Liên Kiều cố ý nhắc tới mấy cái hoa danh, A Cổ có nói cho nàng biết tên tuổi những cô gái đó đều được mệnh danh bằng hoa , vì không muốn đưa tới sự hoài nghi của hắn, Liên Kiều cố ý nói mấy tên hoa khác . Chỉ là, người này rất đa nghi, tuy Liên Kiều đã cố ý tránh nhưng vẫn bị hắn cảnh giác, ngưng tụ ánh mắt, nhìn về phía Liên Kiều, trong đôi mắt của hắn không hiện ra nôn nóng nữa, mà là tràn đầy tìm kiếm, muốn nhìn rõ suy nghĩ của nàng!

Ngoài mặt không biến sắc, Liên Kiều giống như vô tâm lại hỏi một câu: ”Như thế nào? Không có

“Có, đương nhiên là có!” Tang Kỳ nhếch môi cười vô cùng xấu xí, “Xin nương nương chờ chút lát.” Nói xong lại tự mình đi xuống dẫn người .

Nhìn mấy tiểu nha đầu lúc sau bị đưa đến trên điện, Liên Kiều liếc mắt một cái, hừ lạnh, vẫn không phải là người nàng muốn tìm, thầm nghĩ, như vậy người mà nàng muốn không được rồi, vì vậy tùy ý chọn hai nha đầu, cùng Tang Kỳ khách sáo đôi câu liễn rồi đi.

Dọc theo đường đi, trong lòng Liên Kiều cảm giác không thoải mái, chuyện này nàng không giúp được gì ,muốn tái thâm nhập đi xuống thì phải đi điều tra trên đầu quốc chủ, việc này đã không còn là của riêng mình A Cổ, hình như chuyện này đã tồn tại trong lòng nàng rồi, không giải quyết nó, nàng liền khó chịu. Tốt nhất thừa cơ này diệt tên Tang Kỳ đó, phải nhìn sắc mặt của hắn, nàng cũng không thoải mái.

Kêu lại một người thị vệ để hỏi thăm, mới biết được Mục Sa Tu Hạ đã hỏi cung, nghĩ đến chuyện này chỉ có thể dựa vào sự hỗ trợ của hắn, nếu chuyện bản thân làm không được, Liên Kiều cũng không cậy mạnh.

Trở lại tẩm cung, A Cổ bẩm báo không thấy thái tử trở lại, người này đã đi nơi nào đây? Đi ra ngoài, tìm quản sự trong cung để hỏi mới biết được ,thì ra Mục Sa Tu Hạ đã đến điện Ngưng Lộ. Hoàng cung này cũng quá lớn, hôm nào phải kêu người đến dẫn đường cho nàng, lần này buổi trưa, đi dạo nửa ngày, chân cũng sắp gãy.

Thật may là, điện Ngưng Lộ cách tẩm cung nàng ở cũng không quá xa, đi không đến mười phút đã đến. Liền không để cho người khác mang kiệu đến cho nàng. Đi tới Ngưng Lộ điện,có hai thái giám đứng ở trước cửa, chỉ là hình như hai người này không biết Liên Kiều, ngăn cản nàng bước vào điện.

Liên Kiều sắc mặt ngưng tụ, bày ra khí thế, lạnh lùng nói: “Lớn mật, thái tử phi các người cũng dám cản?” thanh âm nàng tương đối lớn,ở đây hiệu quả cách âm lại không tốt như hiện đại, nàng liền cảm thấy kỳ quái, Mục Sa Tu Hạ sao lại không ra đón nàng ?

Hai tiểu thái giám vừa nghe nàng là thái tử phi, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu nhận tội, Liên Kiều nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, đẩy ra cửa điện bước vào.

Kiến trúc của điện Ngưng Lộ có chút kỳ quái, điện đường thẳng tắp một đường,bên trong dùng từng bức rèm để ngăn cách những khu vực khác nhau, đi tới đi tới , giống như một con đường thật dài, trong điện có chút an tĩnh, bị từng bức rèm cản trở không thấy được bóng người, Liên Kiều tò mò quan sát điện đường kỳ quái này, dưới chân không tự chủ hướng phía trước bước tới, xuyên qua từng bức rèm, càng đi vào trong, nàng tựa hồ nghe được chút tiếng vang kỳ quái.

Cho đến khi nàng nhìn thấy được hai thân thể đang quấn quýt lấy nhau.

27. Chương 49

Chương 49: Đau

Thân thể phái nữ trắng muốt đầy đặn cùng thân thể phái nam tinh tráng to lớn quấn quýt ở chung một chỗ, ở trước mắt nàng không ngừng lăn lộn. Thật nhanh đùng mạnh, dứt vào, thỉnh thoảng truyền đến tiếng thét của phái nữ vừa điên cuồng lại mê say cùng thanh âm rên rỉ, nam nhân cũng dùng mãnh rong ruỗi, không mang theo tình cảm, trong hai mắt âm hiểm tàn ác tràn ra chính là dã tính nguyên thủy cùng bữa bãi, tàn nhẫn hữu lực đánh thẳng vào làm cho nữ tính lâm vào một luồng sóng vui thích thét chói tai, móng tay đỏ thẫm hoàn mỹ thật sâu lâm bám chặt vào sống lưng nam nhân, cào ra từng vết đỏ thẫm, hết sức bài khai hai chân, chờ mong nam nhân làm nhục. Mồ hôi dính ướt, hai thân thể một đen một trắng giằng co, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập mùi vị hoan ái.

Liên Kiều bị tình cảnh chứng kiến trước mắt trấn áp, nàng muốn chạy trốn , nhưng hai chân như bị đinh đóng chặt, không thể di động nửa phần. Nàng nghĩ mình sẽ sợ hãi kêu thét chói tai , nhưng cổ họng ngay cả một thanh âm cũng không phát ra được, đứng ở nơi đó, nhìn hai người trên giường đã lâm vào điên cuồng, nàng nghĩ cố gắng giữ vững trấn định, lại làm cho nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, muốn ngừng lại cũng không ngừng được. Thì ra , loại cảm giác này kêu là đau lòng, nàng coi như đã được lĩnh ngộ.

Nàng biết Mục Sa Tu Hạ có vô số nữ nhân, cho tới nay cũng biết,nhưng chỉ là biết so với tận mắt chứng kiến dù sao cũng có sự khác biệt

t. Nàng cho là mình có thể không so đo , cho là có thể bỏ qua không quan tâm, cho là chỉ cần hai người yêu nhau là có thể thẳng được tất cả, thì ra bản thân đã sai lầm rồi, sai vô cùng.

Nhìn nữ nhân kia ở phía dưới hân thừa hoan, rên rỉ, run rẩy, nàng cảm thấy mình cùng nữ nhân kia không có gì khác biệt cả, ít nhất đối với hân cho dù ở phía dưới là ai thì cũng không có gì phân biệt, điều này làm cho nàng ghê tởm, nàng ghê tởm mình thật sâu, chán ghét mình, thì ra khi ở phía dưới hân, nàng cũng là không chịu nổi như vậy. Thì ra, tất cả đều là do nàng đã ảo tưởng,rất ngây thơ ,rất buồn cười !

Mục Sa Tu Hạ đã sớm biết Liên Kiều đứng ở nơi đó rồi, khi nàng đi tới ngoài điện là hắn đã biết rồi, nhưng hắn không dừng lại được, cũng không muốn dừng lại. Hắn muốn mau chóng giải quyết c nữ nhân phía dưới, chỉ cần nàng ta có thể thụ thai, hắn cũng không cần cùng nữ nhân này có bất kỳ dính dấp gì rồi.

Mấy tiếng gầm thét, hắn như ý nguyện ở trong thân thể nữ nhân phun mầm móng nóng rực. Sau đó không hề lưu luyến rút người ra, rút lui. Mà nữ nhân sau lưng, bởi vì không chịu được lần đầu kích thích cuồng hoan đã hôn mê bất tỉnh. Đáng chết, Liên Kiều lại đang ở phía sau hắn, nhìn hắn làm xong việc.

Xoay người, hắn lạnh lùng, tức giận nhìn về phía nữ nhân sau lưng. Cũng kinh hoàng khi nhìn thấy hai mắt nàng bị thương chảy xuống từng dòng lệ, tâm bị nhéo đau. Khẽ nguyền rủa một tiếng, hắn thân thể trần truồng đi về phía nàng.

“Dừng tới đây!” Nàng bỗng nhiên thét chói tai, tựa như bị thức tỉnh từng bước từng bước một lui về phía sau.

Nàng không hiểu, bên vách núi đen tại sao hắn có thể cùng nàng thề sống chết không rời, bình đàm vô thường, tại sao lúc cùng đường mạt lộ hắn có thể nắm tay nàng làm bạn, không xa không rời, nhưng không cách nào ở cuộc sống bình thường cùng nhau mà đi, đồng tâm đồng đức. Chẳng lẽ cho dù tình yêu đã trải qua sống chết cũng yếu ớt không chịu nổi một kích hay sao? Nàng thật không rõ.

“Liên nhi.” Hắn khàn khàn kêu, cũng đau lòng, chẳng lẽ nàng không thể thông cảm cho hắn một chút sao? Hắn cũng là bất đắc dĩ mà!

“Dừng gọi ta, đừng gọi ta như vậy!” Nàng không nhịn được, mới vừa cùng nữ nhân khác điên cuồng, vừa quay người hắn lại thâm tình kêu nàng như vậy, nàng gần như muốn hồng mắt.

Lòng đang đau đớn, nhìn không thấy hắn, nàng lại nghe thấy, máu nàng từng giọt từng giọt chảy ngược, tất cả đều tràn vào trong dạ dày mà khuấy đảo, đảo đảo lại lui thêm một bước, Mục Sa Tu Hạ thấy cũng phải kinh hãi, phía sau nàng là bậc thang, nàng không nhìn thấy sao? Đáng chết, còn không cho hắn đến gần!

Sợ nàng trực tiếp té xuống bị gãy cổ, không để ý tới phản đối của nàng, Mục Sa Tu Hạ sải bước tới gần. Nàng theo bản năng muốn chạy trốn, chân bước lui về phía sau, giẫm hụt, thân thể không tự chủ được ngã ra sau, Mục Sa Tu Hạ phi thân tiếp được thân thể nàng ngã xuống, không làm cho nàng té, đồng thời ác liệt mà hướng nàng rống.

“Người mù à, không nhìn thấy sao?”

Đôi mắt như phủ sương mù đầm lẹ, thật sự nàng không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy. Nàng đâu chỉ là người mù, cũng là người điếc, không nhìn thấy cũng nghe không tới, mới có thể làm cho chính mình lảng tránh, lảng tránh sự thật hắn thề thốt thành đoàn. Thì ra, nhìn thấy, thật sự rất đau!

Nàng không nói, nước mắt của nàng, mê vông của nàng, tình thương của nàng, cũng làm cho hắn đau đến rối rắm. Hắn trách cứ thế nhưng bản thân không cần thận coi chừng, để cho nàng bắt gặp một màn này, nàng vốn dĩ có thể không cần biết đến.

Cánh tay dài vung lên, khoác lên áo bào, hắn ôm nàng rời đi.

“Liên nhi.” Trở lại tấm cung, đau lòng đặt nàng lên trên giường, Mục Sa Tu Hạ khổ sở kêu nàng, lại không được nàng đáp lại.

“Liên nhi. Nàng đừng. không hiểu chuyện như vậy.” Hắn rất lo lắng, bộ dáng của nàng làm cho hắn cảm thấy có một chút sợ hãi, quá khứ cho dù có suy sụp cùng đả kích nhiều hơn nữa, nàng cũng sẽ không như vậy.

Ánh mắt của nàng nhìn hắn có chút di động, gần trong gang tấc, nhưng xa tận chân trời. Thì ra, nàng bị hắn nhận định là một nữ nhân không hiểu chuyện, như vậy hiểu chuyện thì nên là như thế nào đây?

Lòng có chút lạnh, nàng ngẩng đầu lên, không để cho lệ làm đau đớn mắt, nàng không muốn gặp lại hắn.

“Đi ra ngoài!” Nàng lạnh lùng nói.

Hắn ngạc nhiên, thái độ của nàng làm cho hắn giận tái mặt, không cam lòng bị nàng không nhìn, hắn muốn nàng phải nhìn thẳng vào hắn, hắn là chồng của nàng.

Một khắc kia hôn lên môi nàng, hắn cảm nhận được nàng kháng cự. Bất luận nàng đánh hắn, đá hắn, đâm hắn như thế nào, hắn tuyệt đối không buông tay, không buông miệng nàng ra, đem những kháng nghị nuốt vào trong bụng, hắn muốn dùng nhiệt tình của chính mình để nói cho nàng hiểu, trong lòng của hắn chỉ có nàng.

Không để ý nàng phản đối, xé rách y phục của nàng, chế trụ tay nàng, hắn hôn khô dòng lệ, lấy lực lượng của bản thân ngăn chặn thân thể nàng đang không ngừng giãy dụa phản kháng, cúi đầu hôn đỏ thắm trước ngực nàng, gặm, cắn, mút, muốn câu dẫn dục vọng nguyên thủy của nàng, nhưng không cách nào đạt tới hiệu quả như trong quá khứ, nàng còn bài xích hắn, thét chói tai bài xích hắn.

Hắn tức giận, không đợi nàng có bất kỳ chuẩn bị gì, mạnh mẽ đẩy hai chân của nàng ra, không để ý tới nàng kêu gào, cuồng dã đẩy vào, một tiếng rên rỉ từ trong miệng nàng tràn ra, nàng liền không kêu nữa, thân thể nàng lạnh lẽo, mặc cho hắn điên cuồng rong ruổi. Hắn đâm ra đút vào khí thể mãnh liệt, hy vọng nàng cùng hắn giải quyết lửa nóng như bình thường, lại chán nản phát hiện thân thể của ngày càng lạnh, hắn không làm dậy nổi ngọn lửa trong người nàng, vô luận hắn cố gắng thế nào. Cho đến khi hắn điên cuồng hét lên một tiếng, trên đường thối lui khỏi thân thể của nàng, lạnh lùng nơi đáy mắt nàng làm cho hắn cảm thấy xa lạ, làm cho hắn kinh hoàng, thì ra hắn cũng có thời điểm sợ hãi.

Không có cách nào làm cho mình tiếp tục lưu lại nơi này, nàng cứng còng làm phỏng mắt của hắn, kéo đau tim của hắn, quay người lại, hắn chạy nhanh ra ngoài, như kẻ hèn nhát.

Hắn đi, không mang theo bất kỳ lưu luyến gì rồi đi, tâm lập tức như bị đào rỗng ròi. Liên Kiều đứng dậy, lần nữa lại thay quần áo, tê cứng mà đi ra ngoài, không có mục đích, nàng chỉ muốn rời đi.

Vào xuân, gió còn lạnh, đi trên đường trong cung, nàng lại không cảm thấy, bởi vì tâm lạnh rồi. Bất tri bất giác đi tới cửa cung, bị thị vệ ngăn cản đường đi, nhìn cửa cung cao lớn, tựa như đang giương nanh múa vuốt, nàng bị giam cầm rồi, đi ra ngoài không được, ở thế giới xa lạ này, thì ra chỉ mình nàng cô độc.

Chán nản xoay người, nàng mờ mịt.

“Thái tử phi nương nương?” Có người sau lưng kêu nàng, xoay người, là Lạc Phong!

Không biết tại sao, nàng khóc, tựa như đứa bé bị uất ức, khóc không ngừng được.

Lạc Phong luống cuống tay chân, đưa ra đôi tay, không biết nên ôm lấy nàng hay là nên suy sụp buông xuống.

Rốt cuộc thở dài nói: “Đi theo ta!”

Đi tới Trầm Hương điện, đã là giờ lên đèn, đỡ nàng ngồi xuống, Lạc Phong êm ái hỏi: “Có dùng qua bữa tối chưa?”

Lắc đầu một cái, nàng mệt mỏi nói không ra lời.

Không nói nữa, sai người truyền lệnh, hắn cùng với nàng ngồi im lặng, không biết làm sao nàng lại đau lòng như thế, lại cảm thấy vẻ mặt cô đơn của nàng cũng đẹp kinh người.

Thức ăn lên bàn, nàng cũng không có hứng thú, tự mình ăn, tinh thần hoảng hốt. Hắn cũng im lặng, cùng nhau ăn, cảm thụ bi thương đến từ đáy lòng của nàng, mà không hề cất tiếng quấy rầy.

“Lạc Phong.” Nàng đột nhiên mở miệng gọi hắn.

Hắn buông chén xuống đĩa, dịu dàng nhìn nàng: “Cái gì?”

Ánh mắt nhìn thẳng ngoài cửa, thanh âm của nàng nghe rất xa vời: “C thể dẫn ta rời đi không?”

Ngưng tụ lại ánh mắt, lông mày nhăn lại thật sâu, không nói.

“Ở chỗ này ta chỉ có thể cầu xin người giúp ta một tay.” Thu hồi ánh mắt tan rã, nàng bắt lực nhìn về hướng hắn.

Tim cứng lại, từ khi ở Cách Tát liền nhận thức nữ tử này, ánh mắt nàng từ trước đến giờ luôn tự tin, giáo hoạt, trong suốt, sáng sủa, cái từ bất lực, nhu nhược từ trước đến giờ đều không thích hợp với nàng, nhưng bây giờ lại chân thật xuất hiện tại đáy mắt nàng. Đáy lòng ý nghĩ – hẳn bị sự thương xót chần trệ, chưa từng nghĩ đến một cô gái kiên cường, lúc bị thương lại có lực rung rộng như thế. Hẳn cơ hồ sắp đồng ý với nàng.

Rốt cuộc vẫn phải áy náy cười một tiếng: “Thật xin lỗi. . . .”

“VẬY sao?” Nàng cười đến buồn bã, “Xin lỗi, ta không nên làm người khác khó chịu.” Nàng lại buồn bực ăn cơm phía dưới, chỉ là ăn cơm, món ăn cũng không gấp.

“Xảy ra chuyện gì?” Hắn không nhận được hỏi.

“Không có việc gì, chỉ muốn đi ra ngoài dạo.” Trong miệng ngậm cơm, nàng đáp lại mơ hồ.

Trầm ngâm, hắn chậm rãi nói: “Nếu như chỉ là muốn ra ngoài dạo, đương nhiên có thể.”

Nàng dừng lại, vội vàng nuốt cơm vào trong miệng: “Có thể không? Hiện tại được không?”

Bị sự vội vàng trong mắt nàng mê hoặc, hắn mỉm cười gật đầu một cái: “Tốt, ta cho người chuẩn bị xa liền.”

“Không!” Gọi hắn lại, nàng yêu cầu, “Ta muốn cưỡi ngựa.”

Gió thổi vù vù, đêm thật tĩnh lặng chỉ có tiếng vó ngựa từng trận vang lên. Liên Kiều biết cưỡi ngựa, chỉ là cưỡi không được giỏi, cho tới bây giờ cũng không dám chạy nhanh, lần này lại mặc cho con ngựa dạt ra bốn vó chạy như bay, mượn việc này phát tiết buồn bực trong lòng. Sau lưng Lạc Phong đi cùng đang hết sức lo lắng, tư thế cưỡi ngựa của nàng không ổn, vì phòng ngừa nàng tử trên ngựa té xuống, hắn tận lực cùng giữ tốc độ như nàng.

Ở dưới đồi một ngọn núi lân cận hoàng Cung, Liên Kiều thắng ngựa, xuống ngựa cùng Lạc Phong sóng vai mà đi. Gió núi thổi tóc của nàng tán loạn, ở dưới ánh trăng màu ngân bạch càng thêm xinh đẹp.

“Lạnh không?” Trong khuỷu tay, áo choàng chuẩn bị vì để phủ thêm cho nàng mọi lúc.

Khẽ lắc đầu, nàng chậm rãi hướng trong núi đi tới, nàng chính là muốn cho mình lạnh, càng lạnh càng tĩnh, nàng muốn suy nghĩ một chút chuyện. Lạc Phong nhắm mắt theo đuôi, theo sát ở phía sau, ban đêm sơn cốc tương đối nguy hiểm.

Đường núi có chút gập ghềnh, thật may là có ánh trăng chiếu sáng, gió núi vừa thổi, người cũng có chút tỉnh táo. Nàng chăm chú nhìn bóng mình ở trên đất hình dáng vắn vẹo, cười khổ. Rốt cuộc nàng đang làm gì đây? Khóc suốt suốt, lấp bắp biểu diễn cho ai nhìn? Người nào sẽ quan tâm đây? Có lẽ đối với Mục Sa Tu Hạ mà nói, hẳn đã cho nàng nhiều, hẳn cho nàng tâm, cho nàng yêu, thậm chí ngay cả mạng cũng có thể cho nàng, đối với một người đàn ông mà nói, biểu hiện của hắn đã là quá tốt rồi. Mà nước mắt cùng kháng cự của nàng có phải hay không nói rõ nàng quá tham lam?

Một người đàn ông, yêu cầu tâm linh trung thành có lẽ đã quá xa xỉ rồi, còn muốn thân thể cũng trung thành với một nữ nhân. Là nàng cưỡng cầu rồi sao? Có lẽ hai linh hồn đến từ hai không gian bất đồng, nảy sinh mâu thuẫn là tất nhiên, chỉ là nhìn xem người nào khuất phục trước thôi. Đạo lý này nàng nên lựa chọn đối mặt, hay phải trốn tránh?

Lạc Phong đứng ở phía sau của nàng, nhìn nàng cúi đầu trầm tư, đường cong bên mặt, vòng cung đường cổ, tốt đẹp làm cho người ta phải mộng tưởng. Một cái nhăn mày, một nụ cười, gợn tay nhắc chân của nàng, đối với tất cả nam nhân đều sinh ra hấp dẫn trí mạng. Hẳn thừa nhận hẳn bị hấp dẫn, chỉ là vẻ đẹp của nàng rốt cuộc hẳn không có cơ hội nắm lấy, bởi vì nàng là thể tử của người khác.

Bất đắc dĩ thở dài ở trong lòng, chuyện tốt đẹp không nhất thiết phải đoạt lấy, thường thức cũng là một lựa chọn không tồi, hẳn chỉ có thể tự an ủi chính mình như vậy.

“Lạc Phong, chúng ta trở về thôi!” Liên Kiều xoay người, trong lòng đã có quyết định.

Một chân vừa bước liền đạp lên một tảng đá nhô ra, thân thể đứng không vững, ngã về phía sau, Lạc Phong nhanh chóng tiến lên, ôm lấy thắt lưng của nàng, theo bản năng, nàng đưa tay ôm cổ hắn. Dưới ánh trăng, hai người đang đứng trong tư thế vô cùng mập mờ.

“Hai người các người đang làm gì?”

Sau lưng một giọng nói lạnh lạnh vang lên.

28. Chương 50

Chương 50: Mất Tích

“Hạ?” Không ngờ tới hần sẽ xuất hiện ở nơi này, Liên Kiều kinh ngạc, sau khi đứng vững, liếc nhẹ về phía Lạc Phong bên cạnh, bình tĩnh nhìn vào vẻ mặt đang tức giận, Mục Sa Tu Hạ gần như bùng nổ đi tới.

Cách hần ba bước, đứng lại, nàng bình tĩnh nói: “Người hiểu lầm.”

Híp mắt, thấy trong mắt hần có sự nghi ngờ, điều đó thật nặng nề đã thương nàng.

“Hiểu lầm?” Hần tròn mắt thì thầm, lặp lại từ này một cách giuuwxcợt.

Sau khi hần rời khỏi nàng, liền bắt đầu tự trách không dứt, hần muốn cùng nàng giải thích, nàng lại không nghe vô nửa chữ, hần giận, hần nôn nóng, hần không còn cách khác, hần lựa chọn trốn tránh. Thế nhưng tất cả đều không có cách nào tiêu trừ đi sự sợ hãi trong lòng hần, nàng là nữ nhân của hần, là nữ nhân duy nhất mà hần yêu thương, nàng cùng với những nữ nhân khác là bất đồng, vừa mới bắt đầu hần cũng đã biết, vì chính phần bất đồng này, thật sâu hấp dẫn hần. Hần sao có thể đối đãi với nàng giống như với những nữ nhân khác, cưỡng cầu nàng.

Vì vậy, hần khẩn cấp chạy về, thống hận chính mình đã đem nàng ném ở tử cung, một mình xuất môn, không ngờ lại làm cho hần nhìn thấy nàng cùng Lạc Phong song song rời khỏi hoàng cung. Thì ra, nàng cần bản không cần hần an ủi, thì ra còn có nhiều nam nhân như vậy chờ đợi được lọt vào mắt xanh của nàng.

Ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt của hần tràn ra một nụ cười lạnh, trong miệng lời nói phát ra lại có thể khoét sâu tới tận tâm nàng.

“Bây giờ thì ta đã hiểu rõ nàng là người có thù tất báo, đối với nàng như thế nào, nàng liền đối với ta như thế!”

Khí lạnh từ lòng bàn chân chui vào, nhẹ nhẹ xông vào lục phủ ngũ tạng, lạnh đến mức làm cả người nàng phát run, hần thật sự ngoan độc, một câu nói tổn thương nàng sâu vô cùng. Đã từng hết sức tin tưởng nhưng giờ lại nghi kỵ nàng, hần, thật là ác độc!

Trong nháy mắt thu hồi đau đớn, đem vết thương lòng đã rướm máu xem như không có chuyện gì, nàng ngạo nghễ ngẩng đầu, khoe miệng nở một nụ cười như hoa anh túc.

“Như nhau thôi, thái tử điện hạ.”

Tàn khóc chợt lóe rồi biến mất, mắt hần chứa sự giấu cợt: “Chẳng lẽ so với hần ta không thể thỏa mãn

Cổ nén tâm đau, không cam lòng yếu thế hồi kích: “Mỗi người mỗi vẻ.”

“Ba!” một cái tát thật mạnh, rơi vào trên mặt nàng, đau, nhưng là ở trong tim của nàng. Gò má bên trái sưng lên, năm đầu ngón tay hiện lên rõ ràng ở trên mặt, tia máu từ khóe miệng rỉ ra, dưới ánh trăng thấm đậm vô cùng.

Mục Sa Tu Hạ hối hận, khi hần giận dữ vung xuống một tát kia thì liền hối hận, nhìn nàng đầy mắt mang hận ý, hần hận không thể đâm cho nàng một đao, tay không ngừng run rẩy, muốn vươn tay ra ôm nàng thật chặt vào trong ngực, tay lại như nặng ngàn cân không giơ lên nổi. Muốn gọi tên nàng, nhưng cổ họng lại như bị bóp chặt không phát ra được một lời.

Cơn đau nóng rát trên mặt lại không bằng một phần van cơn đau trong lòng, nhưng cũng có chút vui mừng, có thể làm cho hần giận tới nổi điên, nàng và hần rốt cuộc cũng hòa nhau một vấn.

Nụ cười từ kẽ răng phát ra, nàng xoay người đưa lưng về phía hắn, giọng nói nghe thật nhẹ nhàng và vui vẻ: “Mục Sa Tu Hạ, từ hôm nay trở đi, chúng ta ai cũng không nợ nhau.”

Chỉ có Lạc Phong nhìn thấy, giọt lệ trong suốt tũ trên má nàng rơi xuống, nhanh chóng tan biến vào bụi bặm.

Cười lên lưng ngựa, nàng khẽ quát một tiếng, vung lên roi ngựa, chốc lát, con ngựa liền biến mất ở trong tầm mắt.

Nhẹ nhàng thở dài, Lạc Phong thanh âm réo rắt mà mềm mại: “Ngài không nên tổn thương nàng như vậy.”

Mục Sa Tu Hạ híp mắt nhìn chăm chú vào hắn, giọng nói âm trầm: “Tổn thương hay không tổn thương nàng, cũng không liên can gì tới ngươi, đừng làm cho ta nhìn thấy ngươi tiếp tục cùng nàng ở chung một chỗ, nếu không ta sẽ giết ngươi.”

Lạc Phong nhún nhường khom người: “Vi thần cáo lui!”

Trở lại tẩm cung, căn phòng lạnh lạnh, ý niệm đầu tiên, Liên Kiều còn chưa có trở lại. Ý niệm thứ hai.Hắn giận dữ lao ra khỏi cửa, khí thế hùng hăng thở gấp mở cửa Trầm Hương điện.

”Nàng ở đâu?” Hắn hướng về phía gương mặt đang ngạc nhiên của Lạc Phong quát khẽ.

Mờ mịt ngẩn ra, ngay sau đó cau mày nói: “Nàng vẫn chưa trở về sao?”

Mục Sa Tu Hạ cả kinh, tiến lên một bước nắm lấy vạt áo của hắn quát hỏi: ”Ngươi nói là nàng không có tới chỗ này của ngươi?”

Một cơn dự cảm chẳng lành đột nhiên xuất hiện, làm hắn run sợ, đẩy Lạc Phong ra, hắn như gió lao nhanh ra ngoài, Liên nhi người đến tột cùng là đi nơi nào? Ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may a!

Cưỡi ngựa, Mục Sa Tu Hạ một đường chạy như điên, chạy dọc theo con đường đã trở về một bên thanh âm gấp gáp của hắn kêu gọi: “Liên nhi —— Liên nhi —— nàng đang ở đâu —— Liên nhi nàng đang ở đâu —— Liên nhi ——”

Sơn cốc trống rỗng, chỉ có tiếng vang của hắn đang vắng vắng dưới ánh trăng có vẻ cô độc mà tịch mịch. Hắn tới tới lui lui đi tuần tra, lại không tìm được tung tích của nàng, gió núi thổi vù vù làm tan đi thanh âm của hắn, làm cho hắn không thể phân biệt, trong không khí không ngửi thấy một chút hơi thở của nàng.

Mục Sa Tu Hạ lòng như lửa đốt, trong miệng càng không ngừng kêu gọi tên của nàng, cổ họng khàn khàn cũng không được nửa điểm đáp lại. cảm giác lo lắng càng ngày càng sâu dần đem hắn bao quanh, hận chết mình, nhất thời khinh thường, đêm hôm khuya khoắc lại để cho nàng một mình cưỡi ngựa rời đi, hắn đến tột cùng là làm sao, hắn yêu nàng, yêu nàng sâu đậm như vậy, lại để cho chính mình tổn thương nàng, nếu quả thật Liên nhi xảy ra chuyện gì, hắn tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chính mình.

Nhìn lên trời phát thề, chỉ cần có thể tìm được Liên nhi của hắn, hắn nguyện ý hướng nàng nhận lỗi, nguyện ý tiếp nhận sự trừng phạt của nàng, sẽ không chọc tức nàng, sẽ không dả thương nàng, càng sẽ không động thủ đánh nàng, cho dù muốn hắn đuổi đi tất cả nữ nhân chỉ cần chiều một mình nàng cũng có thể, toàn tâm toàn ý trong lòng chỉ có nàng, chỉ cần là lời nàng nói, hắn sẽ nguyện ý làm vì nàng, chỉ cầu trời cao cho hắn tìm được nàng, đừng để nàng gặp chuyện không may.

Chợt bên tai truyền tới từng tiếng vó ngựa, rồi sau đó từ xa đến gần, Mục Sa Tu Hạ mừng rỡ như điên, quay đầu ngựa hướng tiếng chân chạy tới. Đến gần, hắn mới chán nản thấy rõ trên lưng ngựa chính là Lạc Phong.

Hỏi mấy thái giám trực ban, thị vệ xác nhận Liên Kiều còn chưa có trở về cung, Lạc Phong liền vội vàng đuổi theo, thấy Mục Sa Tu Hạ đáng vẻ thất hồn lạc phách, không cần hỏi nhiều liền biết vẫn chưa tìm được Liên Kiều.

Sợ hãi giống như lưỡi dao sắc bén, từng nhát từng nhát cứa vào lòng của hắn

Lúc này Liên Kiều đang bị trói chặt tay chân, bị một mùi gay mũi khó ngửi làm cho thức tỉnh, chậm rãi mở ra con ngươi, trước mắt là một đôi mắt tam giác háo sắc đang nhìn chăm chăm nàng chảy cả nước miếng chính là đại quốc sư

“Nương nương tỉnh rồi?” gương mặt Tang Kỳ độc ác, xấu xí và dâm dăng.

Cảm thấy mình bị trói, trong lòng Liên Kiều vừa kinh vừa sợ, nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ vững trấn định: “Đại quốc sư đây là vì sao?”

Đôi mắt Tang Kỳ lưu luyến rời khỏi ngực Liên Kiều, gian trá cười một tiếng nói: “Vi thần mời nương nương tới đây, là vì muốn hưởng nương nương thỉnh giáo một ít chuyện.”

“Thỉnh giáo?” Liên Kiều cười lạnh, “Dem Bồn cung trói lại để thỉnh giáo?”

Tang Kỳ vô tội lại áy náy nhìn Liên Kiều nói: “Vi thần cũng không muốn như vậy, chỉ cần nương nương có muốn hợp tác hay không.”

Liên Kiều không hề đáp lời nữa, lẳng lặng chờ động tác kế tiếp của hắn.

Ánh mắt Tang Kỳ run lên, giọng the thé nói: “Dẫn tới!”

“A Cổ?” bị hai tên thị vệ đẩy tới trước mặt, trên người A Cổ khắp nơi đều bị thương tích, trên mặt bị quất tới huyết nhục mơ hồ. Liên Kiều bỗng nhiên nghĩ đến mục đích mà Tang Kỳ bắt nàng tới.

Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Liên Kiều, Tang Kỳ cười càng thêm hả hê, hắn chính là thích xem bộ dạng kinh sợ của nữ nhân, thậm chí hắn đã bắt đầu ảo tưởng bộ dạng Liên Kiều uyển chuyển thân thể ở dưới hắn như có như không rên rỉ, một cổ nóng ran từ bụng dưới bỗng dưng vọt lên.

“Tất cả mọi chuyện chắc nương nương đều biết chứ?” Tang Kỳ cười tà, hàm răng lộ ra một mảng lớn, loang lổ màu vàng phơi bày ra bên ngoài.

Việc đã đến nước này, phủ nhận, giả bộ ngu ngốc đều là vô dụng. Liên Kiều ngược lại tỉnh táo, lạnh nhạt nói: “Quốc sư ý muốn sao đây?”

“Ha ha ha.” Tang Kỳ từ phía sườn sã cười lên, lại gần Liên Kiều, đưa tay nâng cằm nàng lên, “Nương nương quả nhiên thức thời vụ, những xú nha đầu này đều không so được với ngài.” cằm nàng da thịt mềm mại thật mất hồn! Nữ nhân của Mục Sa Tu Hạ, hắn cũng muốn ném thử một chút.

Bị bàn tay dâm uế của hắn vuốt cằm, Liên Kiều chỉ cảm thấy buồn nôn. Người trước mắt có ý đồ đối nàng đã rõ như ban ngày, trong lòng nàng cũng hiểu rõ, nếu như không chạy đi, mình cuối cùng cũng chỉ có con đường chết, biết được bí mật của Hoàng thất Phiên quốc, nàng tuyệt sẽ không trông cậy vào việc sẽ để cho nàng sống, lại nhìn ánh mắt hạ lưu của hắn kho nhìn nàng, Liên Kiều tuyệt đối có thể dự đoán được nàng sẽ chết rất thảm.

Chỉ là nàng không cam lòng, không cam lòng chết trong tay loại người này, không cam lòng chết dưới thân người này, nàng phải mau sớm nghĩ cách thoát đi. Nhưng tay chân bị trói, nàng nên làm cái gì bây giờ? Gấp đến độ lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, nàng kinh hoàng nhìn tới gương mặt vừa xấu vừa ác đang ngày càng đến gần.

Đợi chút, quá khứ Liên Kiều chỉ cảm thấy người này ghê tởm, xấu xí, nhưng chưa bao giờ nhìn kỹ mặt của hắn, hôm nay hắn đem mặt lại gần ý muốn cợt nhả nàng, cũng làm cho Liên Kiều phát hiện ra một đường sống.

Quan sát cẩn thận sắc mặt của hắn, phát hiện trên đầu hắn có một tầng mồ hôi mịn, mặc dù vào xuân, ngày cũng còn lạnh, sao chảy ra mồ hôi, suy nghĩ một chút, nghĩ đến người này hẳn là một tên dâm dăng côn đồ. Cùng quốc chủ ma quỷ đã làm đủ mọi chuyện xấu, không biết hại chết bao nhiêu phụ nữ đàn ông, ba tháng trước vừa bắt đầu mùa đông, chuyện phòng the quá nhiều, chân âm (*) hao tổn.

theo y lý: “Đông thương với hàn, xuân cần phải bệnh ôn” .

Tang Kỳ thấy Liên Kiều nhìn hắn không chớp mắt, liền mở cờ trong bụng, một đôi mắt chó càng không chút kiêng kỵ đối với Liên Kiều nhìn từ trên xuống dưới.

“Nương nương, người đang nhìn gì vậy?”

Ách, người này thật đúng là tự mình đa tình, cũng đã lớn thành bộ dạng này mà tánh tình còn có thể tự say mê, thần tượng mình!

Diệu dàng mỉm cười, Liên Kiều cố làm ra vẻ ngây thơ: “Chỉ vừa mới vào xuân, sao đại quốc sư lại đổ mồ hôi đầy người vậy?”

Câu hỏi này thật sự làm cho Tang Kỳ có chút bị kiềm hãm, biết Liên Kiều y thuật cao minh, chẳng lẽ nàng đã nhìn ra được cái gì? Lúc này thu lại tinh thần, ngược lại nghiêm trang nói: “Đúng vậy, ta cũng không biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, đã mấy ngày rồi, ngồi bất động một chỗ cũng sẽ đổ mồ hôi.”

“Nếu như không ngại, ta sẽ bắt mạch cho đại quốc sư.”

Tang Kỳ vừa nghe vui mừng còn không kịp, thầm nghĩ nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, coi như có cỏi trời cho nàng thì nàng làm sao có thể thoát khỏi tay hắn được? Liên vội vàng lắc đầu: “Không ngại, không ngại, đã sớm nghe nói y thuật của nương nương vô cùng trác tuyệt, có thể để cho nương nương , thân thể ngàn vạn vì hạ quan mà bắt mạch, hạ quan kiếp đã tu luyện được phúc phận a!” Nói xong thì buông lỏng sợi dây trời cho Liên Kiều.

Liên Kiều trong lòng cười lạnh, không biến sắc, đưa ra ba ngón đặt lên cổ tay của hắn. Một lát liền buông ra, thật ra thì nàng cũng không có cẩn thận .Thôi đi, dù gì chỉ là giả vờ giả vịt thôi, muốn nàng chạm cổ tay hắn trong thời gian dài đúng là ghê tởm mà, nàng có thể cảm thấy hắn cả người tê dại khi được nàng chạm vào, người này quả thật là tên bại hoại mà!

“Không tốt rồi!” Buông tay ra, Liên Kiều cổ kinh hoảng hô nhỏ một tiếng, đem Tang Kỳ dọa sợ đến phát run, sợ hãi nhìn Liên Kiều.

“Nương nương, có, có gì không ổn sao?”

Suy nghĩ một chút, Liên Kiều cau mày nói: “Quốc sư gần đây có phải nhiệt nhiều hàn ít, thường ra mồ hôi , tương tự như bệnh thương hàn hay không?”

Suy nghĩ một chút, Tang Kỳ liền gật đầu nói: “Dạ, thường cảm thấy nóng, hơn nữa rất hay ra mồ hôi, tựa như hiện tại vậy.”

Gật đầu một cái, Liên Kiều lại nói: “Mồ hôi ra mà nhiệt không giảm xuống, vả lại dẫn đến khát nước , lại còn có triệu chứng giống như bị bệnh thương hàn?”

“Đúng , đúng,, chính là như vậy, ta cũng nghĩ là bệnh thương hàn, uống thuốc nhưng không thấy tốt hơn. Nương nương này. . . . Hạ quan tột cùng là bị gì vậy?” Tang Kỳ gấp đến độ muốn khóc, đối với lời nói của Liên Kiều cực kỳ tin tưởng.

Trong mắt Liên Kiều lóe lên một tia狡 hoạt, không nhanh không chậm nói: “Bệnh này không lớn cũng không nhỏ.”

Lúc này Tang Kỳ cũng sắp quỳ trước mặt nàng: “Nương nương,xin người phải cứu hạ quan, cứu cứu hạ quan!”

“Đây là dĩ nhiên, đại quốc sư cứ việc yên tâm, ta viết phương thuốc, quốc sư sai người đem thuốc mua về, mỗi ngày đều phải dùng, cứ bảy ngày làm một đợt trị liệu, đến lúc đó nếu vẫn không tốt ,ta lại bắt mạch, mở lại phương thuốc, bệnh này không phải dễ trị! Nếu trị không tốt có khi còn mất mạng!”

“Được, được, ta nhất định tuân theo dặn dò của nương nương, không dám chậm trễ.”

Tang Kỳ dùng vẻ mặt cung kính lấy giấy bút tới, Liên Kiều vung bút lên, đem phương thuốc viết xong đưa cho Tang Kỳ, nói nhỏ: “Cái bài thuốc này sẽ có một chút tác dụng phụ, chính là sẽ bị tiêu chảy một chút, cái này còn thỉnh đại quốc sư bỏ qua cho ta

“Hiểu được, hạ quan nhất định chịu được.”

“A, còn nữa, xin đại quốc sư hãy nhớ kĩ, mỗi ngày còn phải lật mình té ngã 300 cái , cộng thêm điên cuồng hét lên một canh giờ, khiến độc khí trong cơ thể toàn bộ tản đi, như thế được hiệu mới có thể phát huy tối đa.”

Tang Kỳ gật đầu như bầm tỏi: “Hiểu, hạ quan nhất định tuân theo phân phó của nương nương.”

Nhìn thị vệ bên cạnh một cái, Liên Kiều cố ý nói lớn tiếng: “Ngoài ra, bệnh này của quốc sư hơn người, cần nhiều công đoạn một chút, nên để các huynh đệ cùng đi theo phục vụ ngài!”.

29. Chương 51

Chương 51: Giả chết 1

Mặt trời đỏ rực chậm rãi dâng lên từ đường chân trời, ánh bình minh tỏa rạng khiến cả đất trời đều bừng lên ánh hồng, sơn cốc tĩnh mịch dưới sự khúc xạ của ánh sáng thấp thoáng một màu hồng mờ ảo như tiên cảnh.

Một bóng người màu trắng nhanh nhẹn phi thân xuống sơn đạo, sau đó dừng lại đằng sau một bụi hồi đại cao cỡ nửa người, ánh mắt trấn định quan sát một lúc rồi chậm rãi ngồi xổm người xuống, vạch một vài cành khô dưới chân bụi hồi đại, để lộ ra một vài mảnh vải nhỏ.

Nhặt mấy miếng vải rách lên, trong đó có một mảnh vải màu xám thu hút sự chú ý của hắn. Hắn đưa mảnh vải này lên chóp mũi ngửi ngửi, một tia cười lạnh tràn ra khóe miệng, các đường cong trên khuôn mặt vốn dịu dàng trong nháy mắt liền trở nên cứng nhắc lạnh lẽo.

Cũng tốt, có lẽ hắn có thể tìm được nàng trước Mục Sa Tu Hạ một bước. Trong đôi mắt xinh đẹp bắn ra một tia chiếm hữu sáng lạnh, đến lúc đó, nữ tử xinh đẹp kia sẽ thuộc về hắn, chỉ thuộc về một mình hắn mà thôi, cho dù hắn phải nhốt nàng lại. Gió thổi mái tóc chỉ được đơn giản cài bằng một cây trâm vàng của hắn bay tán loạn, hắn đưa một tay lên, vài vụn lập tức biến thành bột, phiêu tán trong gió.

Không nên trách nàng ra chiêu này để chỉnh người, đối với kẻ ác thì phải ra tay không chút lưu tình. Vì tự vệ, Liên Kiều chỉ có thể dùng hạ sách này. Nhưng mà Tang Kỳ này làm gì lớn gan lớn mật mà dám bắt cóc nàng đem về đây, chắc chắn là tuân theo ý chỉ của người nào đó, mà cái người đứng sau giật dây đó chắc là Quốc chủ của Lạc Đan rồi. Hiện tại, trước hết nàng phải xác định xem nàng bị trói gô mang tới nơi nào, bởi xem cách bố trí của căn phòng này mà không hề giống với Vương Cung, vả lại Tang Kỳ cũng sẽ không ngốc đến độ đem nàng về một chỗ nào đó vẫn còn lẩn quẩn trong cung. Như vậy, nếu như đúng như nàng đoán là đã ra ngoài cung, Mục Sa Tu Hạ muốn tìm được nàng thì sẽ rất khó khăn. Haiz, trong lúc sống chết chỉ cách nhau có một đường tơ thể này mà lại nghĩ đến hắn rồi! Tại sao cứ mỗi lần gặp phải hiểm nguy thì nàng đều hy vọng hắn có thể tới cứu nàng như vậy? Chắc hẳn từ sâu trong nội tâm nàng cũng đã lệ thuộc vào hắn!

Vì muốn giữ cái mạng nhỏ, Tang Kỳ tự mình đi hốt thuốc, chỉ để lại hai tên thị vệ trông chừng chỗ này. A Cổ cũng bị kéo xuống đất, nha đầu này chắc cũng không còn sống lâu được nữa, ban đầu nàng không nên dẫn cô bé vào cung, nơi này quả nhiên là một nơi ăn thịt người.

Tang Kỳ cũng không phải là một kẻ ngốc, cho nên Liên Kiều khai phương thuốc cũng là theo đúng bệnh chứng của hắn mà ra đơn, chỉ động tay động chân nho nhỏ trong các vị thuốc phối hợp với nhau. Hơn nữa, nàng cũng không sợ hắn không chịu mắc mưu, bởi cho dù hắn có đưa phương thuốc này cho đại phu xem xét trước, thì với những thứ đối nghịch nhau chỉ sau này mới được ghi chép vào trong tài liệu y học này, những đại phu Mông Cổ kia chắc chắn cũng không nhìn ra được đầu mối gì. Chỉ chờ bọn họ ăn vào thuốc xổ của nàng xong, đi lỏng thăm nhà cầu đến chỉ còn nửa cái mạng, thì nàng có cơ hội chạy trốn.

Nàng không dám lộ liễu quay đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh, chỉ có thể dựa vào nơi khóe mắt mà nhìn khắp tứ phía để tìm hiểu từng điểm chi tiết bố trí căn phòng. Căn phòng này không có cửa sổ, chỉ có một cửa ra vào giống như được mở ra vào đường hầm ngầm âm u, trong phòng cũng không có hỏa lò, chỉ được chiếu sáng bằng mấy ngọn nến lập lòe nhưng vẫn cảm giác được ấm áp. Nếu nàng đoán không lầm, nơi này chắc chắn là một căn phòng được xây ngầm dưới đất.

Tối tối âm u, Liên Kiều lại bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Một ngày như hôm nay đủ khiến cho nàng mệt mỏi bởi đã xảy ra quá nhiều chuyện, hết việc này đến việc khác liên tiếp dồn dập kéo tới làm nàng ứng phó không kịp, cũng không đủ sức lực để chống đỡ. Vì vậy, mí mắt nàng sụp xuống, dần dần ngủ thiếp đi.

Trong giấc ngủ mơ màng, nàng cảm giác hình như mình được ôm vào trong một lồng ngực vô cùng ấm áp, cánh tay mạnh mẽ tráng kiện, lồng ngực kiên cố vững chắc, hơi ấm tỏa ra từ thân thể chỉ cách một lớp vải bao bọc lấy nàng. Khoang mũi nàng lúc này đầy ắp một mùi vị đàn ông dễ ngửi, mùi này không mang tính công kích sắc nhọn, mà mang một vẻ thoang thoảng phóng khoáng làm cho người ta có thể thư thái tâm hồn. Tay nàng không nhịn được vươn lên cạy, thân thể cọ qua cọ lại để tìm một tư thế thoải mái nhất rồi vùi vào trong ngực của đối phương.

Một trận gió lạnh tạt qua trên mặt nàng khiến Liên Kiều tỉnh táo lại một chút, từ trong mơ hồ mờ mịt mở mắt ra, thấy trước mắt mình là một đôi mắt hẹp dài xinh đẹp chứa đầy vẻ lo lắng.

“Lạc Phong?” Nàng vẫn chưa tỉnh hẳn từ trong cơn mơ màng, nhưng vẫn cảm giác được vòng ôm của cánh tay hằn cày xiết nàng chặt hơn.

Nhân lúc nàng còn đang mơ hồ, Lạc Phong ấn xuống trán nàng một cái hôn thật nhanh, cười dịu dàng: “Xem ra không cần ta ra tay, nàng cũng có thể tự bảo vệ bản thân rất khá.”

Sau khi nhặt được mảnh vải vụn trong sơn cốc, hần xác định là chỉ có Tang Kỳ mới mặc loại vải dày màu xám tro như thế này. Nhưng hần cũng không nói sự phát hiện này cho Mục Sa Tu Hạ nghe, mặc cho tên kia mang theo cả đại đội nhân mã mà tìm kiếm một cách vô định. Bây giờ, hần lại một thân một mình đi tới nơi trung tâm sơn cốc này. Hần biết nơi này là hang ổ của Tang Kỳ, cũng đã muốn tìm cơ hội để giết lão từ lâu, bởi có thể nói là hần căm thù đến tận xương tủy đối với loại người chuyên gieo rắc tai họa khắp nơi này, nên đã mất chút công phu âm thầm quan sát theo dõi lão rất lâu.

Chỉ có điều hần không ngờ là khi đi tới cửa động lại phát hiện sự canh phòng nơi này quá lỏng lẻo, giống như không có ai đứng ra canh gác vậy. Sợ trùng mai phục, hần cẩn thận điều nghiên xung quanh, im lặng theo dõi xem có biến hóa gì không, lại phát hiện hóa ra những người ở nơi này, từ trên xuống dưới bao gồm cả chính Tang Kỳ, đều đang chạy tới chạy lui hăm cầu mà tiêu chảy, chân nhũn ra không còn chút sức lực nào. Hơn nữa, điều khoa trương nhất là Tang Kỳ còn đang trong tình huống tiêu chảy chết lên chết xuống chỉ còn nửa mạng vậy mà vẫn không ngừng lộn nhào và la hét, cuối cùng chỉ có thể nằm ẹp trên mặt đất mà rầm rầm rì rì không ra hơi.

Không cần suy nghĩ nhiều cũng biết đây nhất định là tác phẩm của Liên Kiều rồi, đối với những kẻ khi dễ nàng, nàng quyết không nhân từ hay nương tay bao giờ. Chỉ có điều Lạc Phong thật sự không hiểu, nàng làm sao có thể tự mình làm được tất cả những điều này. Thật là càng ngày càng thêm bội phục nàng muôn phần! Một cô gái như vậy, được Trời cao ưu ái ban cho trí thông minh như vậy, rực rỡ thu hút, khiến cho người khác không thể nào dời mắt được. Mục Sa Tu Hạ không xứng đáng có được một cô gái có linh hồn như thế, bởi tên kia quá ngang ngược, quá tầm thường, quá đặt nặng việc lấy được thiên hạ vào tay. Cho nên, hần phải mang nàng rời đi, rời khỏi phạm vi ảnh hưởng thế lực của Mục Sa Tu Hạ. Hần sẽ làm cho nàng biết, chỉ cần có nàng, thì sẽ không còn một nữ nhân thứ hai nào có thể tiến vào chiếm giữ được một góc của t bởi vì trái tim của hần chỉ đập cho riêng mình nàng.

“Làm sao người tìm được ta?” Liên Kiều vẫn còn chút mơ hồ.

Đôi mắt Lạc Phong tình tứ dịu dàng như nước, nhẹ giọng trả lời: “Bất kể nàng đang ở đâu, ta đều có thể tìm được nàng.” Hần ôm nàng lên xe ngựa, rồi cũng phi thân lên ngồi bên cạnh nàng.

Ngồi yên ổn trên xe ngựa lại khiến trái tim Liên Kiều không khỏi căng thẳng, nỗi đau xót lại âm âm kéo tới.

“Có thể giúp ta một chuyện không?” Nàng đưa mắt nhìn ra ngoài xe, trong ánh mắt đầy vẻ xa cách.

“Nàng cứ nói.” Thanh âm của hần luôn làm cho người nghe an tâm.

Thu hồi ánh mắt quay về nhìn Lạc Phong, nàng bình tĩnh nói: “Đưa ta đi khỏi nơi này, chỉ cần không nhìn thấy hần, nơi nào cũng được.”

Hần mỉm cười, cho nàng một câu trả lời đảm bảo: “Được!”

Lời của Liên Kiều đã nói đúng với mong muốn trong lòng hắn, nhưng hắn sẽ không nói cho nàng biết, bởi vì, hắn muốn nàng sẽ từ từ cảm thụ được tấm lòng chân thật của hắn.

Xe ngựa thông thả đi gần ba canh giờ. Đến một khu vực đồi núi, xe ngựa từ từ tiến vào con đường mòn nằm giữa hai trái núi dựng đứng. Trong cốc, thảm thực vật rậm rạp, rất hiếm thấy dấu vết của con người. Vả lại, phía bên ngoài cốc cây cối rậm rạp, che dấu cốc khẩu dưới những lùm cây, nếu như không biết trước thì nhất định sẽ không tìm được chỗ cửa vào.

Xe ngựa cuối cùng dừng lại ở một khu đất bằng phẳng, Lạc Phong đỡ Liên Kiều xuống xe ngựa, trước chỗ họ đang đứng là một tòa nhà gỗ.

Khắp xung quanh, hoa đào đang nở rộ một màu đỏ rực rỡ tươi thắm, phản chiếu vào khiến trái tim con người trở nên ấm áp, cách nhà gỗ không xa thấp thoáng một hồ nước xanh biếc, một dòng thác suối nhỏ đổ xuống từ đỉnh cốc, cảnh đẹp ý thơ vô cùng. Nhìn khung cảnh sơn cốc đẹp như bông lai tiên cảnh thế này, Liên Kiều có chút sững sờ. Nơi này thực sự rất thích hợp để nàng ở lại chữa thương, từ từ liếm láp vết thương nơi tâm hồn, rồi nàng sẽ phục hồi như cũ.

Trong nhà gỗ sáng sủa sạch sẽ, thanh thoát như không vương chút bụi trần nào, tất cả đồ dùng hàng ngày đều được chuẩn bị đầy đủ. Thoạt nhìn giống như là được chuẩn bị chỉ cho riêng nàng vậy.

Lạc Phong dịu dàng nhìn nàng hỏi: “Thích

Liên Kiều cũng không còn hơi sức đâu để mà tâm tình hàn huyên, gật đầu một cái để cảm tạ, lạnh nhạt nói: “Cảm ơn.”

Lúc này, có một thiếu nữ nhỏ tuổi đi ra từ phòng trong của nhà gỗ, hướng về phía Liên Kiều nhẹ nhàng thi lễ: “Oánh nhi gặp qua cô nương.”

Liên Kiều nhú mày nhìn nàng, Lạc Phong đứng một bên giải thích: “Về sau, Oánh nhi sẽ phụ trách chăm sóc ăn uống và cuộc sống thường ngày của nàng, cứ cách mỗi ba ngày ta sẽ tới một lần. Nàng xem nếu có gì cần mua thêm thì cứ nói ra, ta lập tức sai người đặt mua.”

“Như vậy là tốt rồi.” Không muốn thiếu người khác quá nhiều ân tình, nàng lạnh nhạt đáp lại. Hiện tại, nàng chẳng còn chút hứng thú gì với tất cả mọi thứ, đặc biệt là tình cảm.

Lạc Phong đi rồi, Liên Kiều quả thật yên yên ổn ổn mà ở chỗ này. Oánh nhi thật biết điều và khéo hiểu chuyện, tay chân cũng nhanh nhẹn, Liên Kiều không nói lời nào thì nàng cũng tuyệt đối không phát ra tiếng nào. Một cuộc sống như thế khiến cho nàng cảm thấy mình dần dần bình tĩnh lại. Cứ cách mỗi ba ngày, Lạc Phong sẽ đến thăm nàng, mang đến nhu yếu phẩm cần thiết cho sinh hoạt hàng ngày, đồng thời cũng mang đến tin tức về Mục Sa Tu Hạ.

Hắn tìm nàng, tìm nàng đến long trời lở đất. Đặt trạm kiểm soát phong tỏa tất cả các đường giao thông chính yếu, chỉ được phép vào, không cho phép ra, đồng thời cũng điên cuồng tìm kiếm khắp trong thành ngoài thành. Cuối cùng, những cuộc tìm kiếm này đã cho hắn tìm được hang ổ của Tang Kỳ. Hôm đó, Lạc Phong không giết chết Tang Kỳ mà chỉ mang Liên Kiều ra ngoài, nhưng một khi bị Mục Sa Tu Hạ bắt được, lão sẽ không còn tốt số như thế.

Sau khi điều tra ra được Liên Kiều là chính do lão bắt cóc, Mục Sa Tu Hạ tức giận đến điên cuồng, hành hạ lão ta đến không còn hình người, nhưng trước sau gì vẫn không hỏi ra được vị trí Liên Kiều đang ở. Đáng thương cho Tang Kỳ, bởi Lạc Phong mang Liên Kiều đi dưới tình huống gì lão nào có biết, lão biết đến chỗ nào để tìm được một Liên Kiều thứ hai để trả lại cho Huyết Thái tử đã biến thành Tu La địa ngục kia.

Cuối cùng, không chịu nổi hết đợt tra tấn này đến đợt tra tấn khác, Tang Kỳ thở hắt một hơi cuối cùng, kết thúc mấy ngày sống không bằng chết cuối cùng của cuộc đời lão.

Mặc dù sống ở trong cốc, nhưng tin tức bên ngoài vẫn cuộn cuộn không dứt truyền vào lỗ tai Liên Kiều. Lạc Phong không sợ phiền lòng người khác mà nói hết cho Liên Kiều về tất cả tin tức của Mục Sa Tu Hạ là cũng có thâm ý riêng của hắn. Liên Kiều được Mục Sa Tu Hạ quan tâm yêu thương tận tâm can, nhưng nàng lại không muốn gặp hắn, chỉ một lòng muốn thoát khỏi hắn. Nhưng theo phương pháp tìm kiếm tỏa rộng như vậy của Mục Sa Tu Hạ, rất khó đảm bảo rằng nam nhân kia sẽ không tìm được nơi này. Đến lúc

đó, với năng lực của Lạc Phong chắc chắn sẽ không ngăn trở được. Liên Kiều là một nữ nhân thông minh, điểm này cho dù hần không nói nàng cũng khá rõ ràng.

Cho nên hần chờ, chờ Liên Kiều phá vỡ cục diện này. Hần tin tưởng Liên Kiều sẽ không để mặc cho tình huống như thế tiếp tục nữa.

Quả nhiên, một ngày kia khi hần lại tới thăm nàng, nhìn hần đi vào, Liên Kiều chậm rãi đứng dậy, bình tĩnh nói: “Giúp ta lần nữa nhé.”

30. Chương 52

Chương 52: giả chết 2

“Điện hạ, bên ngoài cung có một đứa bé kêu người ta đưa lá thư này cho ngài.” Huyết thị vệ Mạc Cổ Nhĩ vô cùng trung thành tận tâm tiến vào bên trong bầm báo.

“Cút!” Một chữ này, Mục Sa Tu Hạ nói bằng một giọng nhẹ nhàng, lúc này, trừ Liên Kiều ra, người hay việc gì hần cũng không muốn biết. Cặp mắt đầy tơ máu vẫn vẹn chứng tỏ hần đã mấy ngày chưa ngủ.

“Nhưng...”

Mạc Cổ Nhĩ khá khó xử, không biết lời nói của đứa bé kia có là sự thật hay không. Nếu như đó chỉ là một trò đùa ác, những người cận thân như bọn họ cũng đừng tưởng là sẽ thoát khỏi trừng phạt, có khi tự giác cắt đầu từ trên cổ mang xuống vẫn còn tốt hơn.

Mục Sa Tu Hạ không hề liếc hần lấy một cái, vẫn uống ừng ực thứ nước trong chén. Hần đã tìm kiếm suốt chín ngày rồi, lên trời xuống đất tìm kiếm nàng chín ngày rồi, nhưng vẫn biệt vô âm tín. Cho dù có đem Tang Kỳ ra hành hạ tới chết vẫn không lấy được bất cứ tin tức gì của nàng. Hơi ngứa đầu ra, rượu tuột thẳng xuống bụng, mùi vị cay đắng khiến hần chau chặt mày lại.

Nhìn chủ tử khổ sở, Mạc Cổ Nhĩ không đành lòng. Lần đầu tiên mất đi thái tử phi, Điện hạ đã sống không còn ra hình người, lần thứ hai mất đi thái tử phi, Điện hạ đã biến thành quỷ. Tùy ý giết người, tùy ý phát tiết tức giận, lúc trước, mặc dù ngài khát máu nhưng không hề lạm sát, hôm nay... Thôi đành vậy, chỉ cần có thể tìm về đức thái tử phi, để chủ tử trở lại thành chủ tử mà hần từng biết, cho dù muốn hần chết, hần cũng cam nguyện.

“Điện hạ, đứa bé kia nói, lá th này là thái tử phi gửi cho ngài, xin ngài...” Không đợi Mạc Cổ Nhĩ nói xong, lá thư trong tay liền bị Mục Sa Tu Hạ đang ngồi cách xa ba trượng giật phắt lấy.

Lá thư, nắm chặt trong bàn tay, run rẩy, thật lâu vẫn không dám mở ra. Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, Mục Sa Tu Hạ thận trọng rút ra giấy viết thư bên trong, mở ra, một làn tóc đen rơi xuống. Hần nhanh tay lẹ mắt tiếp được, không cần nhìn, bởi mùi hương thấm vào ruột vào gan kia chính là mùi hương đặc trưng của nàng.

Nàng gửi hần một đoạn tóc ngắn, là ý gì? Nhìn lại giấy viết thư, chỉ le que vài chữ.

Hạ:

Tình ý giữa ta và chàng đã tuyệt, từ nay hai bên không thiếu nợ nhau, giống như đoạn tóc này!

Kiều

Hần nổi giận gầm lên một tiếng long trời lở đất, giấy viết thư bị bóp nát bầy, một tay tóm lấy cổ áo của Mạc Cổ Nhĩ quát hỏi: “Đứa bé kia đâu?”

“Bên ngoài cửa cung!” Bị sự cuồng nộ trong đáy mắt của chủ tử làm cho khiếp sợ, chủ tử như lúc này thật hoàn toàn xa lạ với hần.

Liên Kiều ngồi trong nhà thản nhiên đọc sách, thưởng trà. Trên khay trà tinh xảo đặt một chén trà, khói nóng lượn lơ bay lên, hình như đang lắng lắng chờ người nào đó đến.

Nàng cố ý để lại đầu mối, chắc chắn hắn sẽ theo đó mà tìm đến đây.

Buổi trưa, gió mang chút hơi ẩm hiu hiu thổi qua dễ khiến người ta buồn ngủ, người nàng chờ rốt cuộc đã tới.

Hắn dẫn theo trọng binh phong tỏa sơn cốc, lần này Mục Sa Tu Hạ tuyệt đối không cho phép nàng có thể thoát đi.

Hắn một mình tiến vào trung tâm sơn cốc, nhìn thấy cửa chính một tòa nhà gỗ đã rộng mở sẵn, liền cất bước tiến vào bên trong, tim đập điên cuồng. Nàng ngồi đó, trong phòng khách nhỏ hơi hơi se lạnh, điềm tĩnh mà thông dong, ngay cả mí mắt cũng không chớp khi thấy hắn đột ngột xông vào.

Đứng ngay trước cửa, nhưng Mục Sa Tu Hạ lại không dám đột ngột nhảy tới trước một bước, run sợ nhìn cô gái đã rời khỏi hắn chín ngày trước, đau lòng nhìn cô gái đã từng thề sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt với hắn, cảm giác vô cùng sợ hãi.

“Liên nhi ——” Một tiếng kêu này, quá phức tạp, không phân rõ là yêu say đắm, là đau lòng, là mong đợi, hay là bất an.

hệ nhàn thờ dài, Liên Kiều không có nhìn hắn, chỉ lạnh nhạt hỏi: “Người không đọc lá thư kia sao? Còn tới làm gì?”

Đôi mắt màu xanh biển trong nháy mắt trở nên tối tăm, hắn không muốn nàng nói chuyện với hắn bằng giọng như vậy.

“Đọc rồi, nhưng lá thư này không có bất kỳ ý nghĩa gì đối với ta.” Hắn tới đây là muốn lập tức mang nàng đi, chứ không phải ngần ngại ở chỗ này mà so đo với nàng. Muốn giận dữ, nàng có thể về nhà rồi từ từ tính sổ với hắn, hắn có thời gian.

“Người muốn thế nào?” Rốt cuộc, nàng cũng giương mắt lên nhìn hắn, cái trán phong sương, cặp mắt đầy mệt mỏi, râu ria tua tủa, khiến hắn trông rất khó khăn chật vật. Nàng nhìn mà có chút đau lòng, nhưng nàng không thể mềm lòng.

“Cùng ta trở về.” Hắn đã muốn nhận sai, rằng hắn sẽ yêu nàng chân thành, thế nhưng ánh mắt lạnh nhạt của nàng đã khiến cho hắn không mở miệng được. Hắn cũng có tôn nghiêm của hắn chứ.

“Nếu như ta không muốn?” Nàng lại một lần nữa khiêu chiến sự nhẫn nại của hắn.

Hít sâu một hơi, giọng điệu của hắn trở nên lạnh lẽo: “Đây cũng không phải chuyện nàng quyết định được.” Hắn trời sinh vương giả, rốt cuộc cũng không cách nào cúi đầu được. Hắn thốt ra một câu ra lệnh đầy vương giả. Nàng, phải sống ở dưới cánh chim của hắn.

Liên Kiều cười, cười đến quỷ dị, dịu dàng nói: “Nếu như ta lấy cái chết để uy hiếp?”

Hô hấp ngừng lại, hắn tức giận: “Ta không cho phép, không có lệnh của ta, nàng ngay cả chết cũng không thể!”

Khóe miệng treo một nụ cười mỉa lạnh lùng: “Vậy sao?” Nàng thật sự muốn xem hắn làm cách nào để ngăn cản.

Khi Mục Sa Tu Hạ cảm thấy không đúng thì đã muộn rồi. Hắn nhìn thấy đôi môi của Liên Kiều bỗng nhúc nhích, liền nhanh chóng phóng người lên phía trước, một tay níu lấy cổ áo của nàng, nắm lấy cằm nàng, vội vã bóp mở miệng nàng ra, nhanh chóng đưa ngón trở vào mồm cổ họng của nàng...

Đã trễ, tất cả đều đã trễ. Hắn không móc ra được viên thuốc nàng đã nuốt vào bụng. Cảm thụ nàng dần dần mất đi nhịp tim và hô hấp ngay trong lòng hắn, khóe miệng vẫn mang theo một nụ cười nhẹ, giấu cợt, lãnh khốc, và vô cùng tàn nhẫn.

Mục Sa Tu Hạ bị bất ngờ này đánh cho suy sụp trong nháy mắt, nắm lấy thân thể của nàng mà lay động kịch liệt, giận dữ gầm thét: “Tại sao, tại sao? Chẳng lẽ nàng hận ta đến thế? Không tiếc lấy cái chết để uy hiếp, nàng làm vậy đến tột cùng là vì sao?”

Hơi thở nàng suy yếu như tơ nhện nhẹ bồng, nhưng ý cười vẫn giắt nơi khóe miệng: “Ta... không nợ... người...” Nụ cười như hoa động cứng lại trên môi, nàng đã mất đi hô hấp.

Hắn hoảng sợ trợn mắt nhìn chăm chăm vào nàng, hắn không thể nào tin được là nàng cứ như vậy mà bỏ hắn lại, bỏ hắn lại một cách độc ác, vứt bỏ hắn mà đi không thương tiếc. Đúng vậy, nàng không cần hắn, dùng cái chết để kháng cự lại hắn, để tỏ rõ ý chí trái tim nàng.

Tiếng gầm rống giận dữ tự động bộc phát từ sâu thẳm trong lòng hắn, chấn động mãnh liệt đến khiến cả sơn cốc xung quanh đều rung rinh theo.

Không, hắn không tin nàng cứ như vậy mà bỏ hắn đi, thân thể của nàng vẫn ấm áp, vẫn mềm mại, chỉ thiếu đi hô hấp mà thôi. Hô hấp... Hắn bỗng nhiên sực tỉnh, cúi đầu xuống, ép môi lên cánh môi mềm mại của nàng, mớm không khí vào, cố gắng để khôi phục nhịp tim, khôi phục hô hấp cho nàng.

“Để nàng yên!” Chẳng biết từ lúc nào, Lạc Phong đã xuất hiện tại cửa, lạnh lùng nhìn tất cả sự việc phát sinh trong nhà.

Mục Sa Tu Hạ không chút phản ứng mà vẫn tiếp tục động tác của mình.

“Ta nói người buông nàng ra!” Lạc Phong rống to, nhanh chóng vung tay đâm ra một kiếm, ghim thật sâu vào giáp trụ trên vai hắn.

Rên đau một tiếng, nhưng Mục Sa Tu Hạ vẫn ôm chặt lấy thân thể đã sớm mất đi nhịp tim của Liên Kiều không chịu buông tay.

Thu kiếm vào vỏ, Lạc Phong lạnh lùng nói: “Thả tay người ra, đừng làm bẩn nàng.”

Hắn chấn động, nhưng vẫn không thả lỏng.

“Ta không muốn ngay cả tâm nguyện cuối cùng của nàng khi còn sống cũng không đạt được, khiến nàng chết không nhắm mắt.”

Tâm nguyện cuối cùng của nàng! Hắn dần dần buông tay ra, thân thể của nàng đã bắt đầu trở nên cứng ngắc. Buông nàng ra rồi, hắn như một u hồn vô định, chậm rãi từ dưới đất đứng lên, vết thương trên vai rỉ đầy máu tươi nhưng hắn không hề có cảm giác gì. Hắn lảo đảo đi lướt qua bên cạnh Lạc Phong, ánh mắt trống rỗng vô hồn, chân thấp chân cao bước ra khỏi ngưỡng cửa. Hắn đột nhiên cất tiếng cười to, cười ha ha cuồng nộ, nhưng tiếng cười này nghe còn thê thảm hơn so với tiếng khóc, còn cuồng điên hơn so với rống giận, còn căm rở bạo ngược hơn so với mưa gầm chớp giạt. Từ giờ khắc này hắn đã điên rồi. Mục Sa Tu Hạ, một kẻ điên vì đánh mất trái tim.

Mưa rơi từng giọt từng giọt tí tách trên mặt đất. Ngoài thành, trên một gò núi, một nắm mồ nho nhỏ cô liêu xuất hiện trên đỉnh. Đứng trước nắm mồ, dưới một cây dù giấy dầu, là một cô gái xinh đẹp mỹ lệ, một bóng ma của quá khứ, độc lập.

Lạnh lùng nhìn mộ bia trước mộ phần:

Liên Kiều chi mộ

Không mang theo họ của hắn*, không làm vợ của hắn, từ giây phút nàng nhìn thấy hắn cùng giường chung gối với nữ nhân khác kia, nàng lập tức không còn là vợ của hắn nữa, không cách nào ngăn cản hắn lạc lối bên ngoài, ít nhất nàng có thể ngăn cản hắn dây dưa mãi với nàng.

* Ở Trung Quốc, vợ sẽ mang họ của chồng, chẳng hạn trong trường hợp này đáng lẽ phải ghi là “Mục Sa Liên thị chi mộ”.

“Nàng thật sự quyết định cả đời này sẽ không gặp lại hắn nữa?” Một cái dù giấy khác xuất hiện, thiếu niên ôn nhu đứng thẳng tắp bên cạnh nàng.

“Gặp nhau chi chẳng thà không gặp.” Nàng buồn bã cười một tiếng, nàng là người đã chết rồi, tất cả ân oán bấy lâu cũng vì thế mà trở thành dĩ vãng.

Thiếu niên không nói nữa, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh cùng nàng.

Nàng chợt nhìn về phía hắn, tuyên bố: “Ta muốn rời đi lúc này thôi.”

“Được, ta đi cùng nàng!” Bất kể nàng muốn đi nơi nào, hắn cũng sẽ theo nàng đến cùng.

Nàng lắc đầu, nét mặt dừng dừng: “Ta muốn có một cuộc sống độc lập, không một người nào biết chỗ của ta, một cuộc sống tốt đẹp không có bất kỳ ràng buộc nào.” Có lẽ chỉ có như vậy, nàng mới có thể từ từ quên người kia đi. Thời gian là liều thuốc trị thương tốt nhất.

Thiếu niên mím môi, ánh mắt hơi tối: “Ta sẽ cùng nàng!” Ngữ điệu kiên định khiến nàng có chút hoảng hốt.

“Người...”

“Ta sẽ cùng nàng!” Hắn xác định lần nữa, “Cho dù nàng tới chỗ nào, ta đều sẽ cùng nàng, ở lại bên cạnh nàng!”

Ánh mắt nghi hoặc từ từ trở nên lạnh lùng, nàng không nhìn hắn nữa mà phóng mắt ra xa xa nhìn một gốc cây đại thụ trên đỉnh núi, giọng nhẹ nhàng nhưng không cho cãi lại: “Ta không cần!”

Nét mặt bình tĩnh của thiếu niên không hề thay đổi, giọng thoảng vẻ kích động: “Nàng là của ta, ta không cho phép nàng rời đi.”

Một nụ cười mỉm quyến rũ giắt bên khóe môi nàng, ánh mắt mê hoặc lòng người: “Ta không thuộc về bất cứ kẻ nào, bao gồm người!”

Mặt thiếu niên rớt cuộc cũng biến sắc, xoay người sang nhìn nàng, lại bị gương mặt lạnh lùng của nàng khiến hắn sững lại. Hắn hít sâu một hơi, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Ta sẽ không để cho nàng rời đi!”

Nàng từ từ thu tầm mắt về rồi quay nhìn vào mặt hắn, nhìn chăm chú vào đôi mắt của hắn, rồi không có bất kỳ dấu hiệu nào phát tay lên. Một ám tiễn ngắn nhỏ không một tiếng động bắn ra thật nhanh, với tầm bắn gần như vậy, dù hắn có phản ứng nhanh hơn nữa cũng không tránh được, cánh tay trúng một mũi tên.

Cặp lông mày xéch chau lại như ngọn núi, hắn vươn tay ra bắt được cổ tay nàng, cũng không thêm quan tâm đến loại vết thương như muỗi cắn này. Nhưng chỉ một giây tiếp theo, hai mắt hắn trợn trừng lên, nhìn hai tay mình từ từ tê cứng một cách khó tin, cũng cảm thấy được cảm giác tê dại này dần dần lan tràn toàn thân.

Nàng cho hắn một nụ cười trấn an, nhẹ nhàng từ tốn nói: “Yên tâm, đây chỉ là thuốc tê, dược tính sẽ biến mất sau hai canh giờ, sau đó người lập tức có thể cử động tự nhiên.”

Đùi hắn từ từ nằm xuống đất, nàng quay lưng rời khỏi nơi này không chút lưu luyến nào...

31. Chương 53

Chương 53: Bệnh tim

Cách Tắt quốc không thể đi, Phiên quốc là chư hầu của Cách Tắt cũng không thể ở lại, nơi duy nhất có thể đi chính là Lương Quốc. Ngân lượng trên người nàng cũng đủ cho nàng được an toàn mấy năm, chỉ cần đừng quá xa xỉ thôi.

Qua mấy lần hòa vào đoàn người giao thương của Phiên quốc vào Lương Quốc, một ngày kia, Liên Kiều tới được trấn Cẩm Tú, thuộc địa giới của Lương Quốc, tại đây cũng có một số người Phiên quốc ở lại lập nghiệp.

Mục đích của nàng, Phụng Hoàng thành, chỉ còn cách sáu ngày đường nữa sẽ đến. Nghe nói đó là một thành thị phồn hoa vừa phải, có câu nói ‘không đâu ẩn nấp tốt hơn ở một thành thị lớn’, hơn nữa ở thành thị lớn cuộc sống cũng dễ dàng hơn, Liên Kiều cũng không tới một cuộc sống đào nguyên thoát tục gì gì, bảo nàng cày ruộng trồng rau nàng thật sự làm không được.

“Khách quý tới”. Một khách sạn nhỏ, tối nay cứ tá túc chỗ này đi.

Tiến vào khách sạn, trong đại sảnh cũng không có mấy người, chủ yếu là thương nhân. Tiểu nhị lim dim ngồi ở bàn cạnh cửa, chưởng quỹ lách cách cạch cạch đánh bàn tính, hai nam tử đang ngồi gần cửa sổ ăn cơm nói chuyện phiếm. Liên Kiều tiến vào làm cho khu vực này xôn xao nho nhỏ, hai nam tử đang ăn cơm dừng dưa lại, ngẩng đầu si ngốc nhìn mỹ nữ vừa đột nhiên tiến vào điểm, tiếng gạt bàn tính của chưởng quỹ cũng ngừng lại, hai mắt nhìn chằm chằm, không dám xác định nữ tử vừa tiến vào điểm đến tột cùng là người phàm hay là tiên tử, chỉ có tiểu nhị kia là vẫn ngủ gật.

Nhìn đám người đều biến thành tượng thạch cao, Liên Kiều có chút buồn cười mà nói: “Nơi này có phòng trống không?”

Sửng sốt nửa ngày, chưởng quỹ mới giống như đột nhiên giật mình tỉnh lại, gật đầu như mổ thóc: “Có, có, trên lầu có nhĩ gian, sạch sẽ!” Rồi chớp mắt sau liền quay về hướng tiểu nhị dựa cạnh cửa trợn mắt quát lên: “A Phúc, thằng quỷ lười kia, mau đứng lên tiếp đón khách quý cho ta!”

Bị chưởng quỹ mắng to, a Phúc giật mình tỉnh giấc, xoa xoa cặp mắt mập mèm vì buồn ngủ, vẻ mặt choáng váng.

Nhìn thấy bộ dạng ngu xuẩn không có tiền đồ của hắn, chưởng quỹ giận đến đỉnh đầu bốc khói: “Đồ ngu như heo, mau dậy đi, nhìn dáng vẻ lười nhác này của ngươi đúng là khiến người ta chê cười!” Nói xong còn làm bộ giơ tay lên như muốn đánh hắn.

Tiểu nhị lúc này mới thật sự tỉnh hẳn, kêu một tiếng đứng phắt lên, nhưng khi hắn nhìn thấy Liên Kiều thì lại lập tức trở nên ngớ ngẩn, đứng cứng ngắc tại chỗ không động đậy như khúc gỗ.

Chưởng quỹ vừa nóng vừa giận, cầm sổ sách lên gõ trên đầu hắn bồm bộp. A Phúc bị đánh mấy cái mới tỉnh hồn lại, miệng lúng ba lúng búng không thốt nổi ra lời.

Liên Kiều vô ý mà đưa tới sự chú ý của người khác, cái mà nàng không muốn nhất hiện thời là bị người khác chú mục. Nàng lấy ra một chút bạc vụn bỏ lên trên bàn, lạnh lùng nói: “Chưởng quỹ xem đưa lên chút thức ăn vừa đủ số bạc này.” Nói xong cũng không nhìn a Phúc vẫn còn đang đứng ngẩn người nơi đó, bước sang một bên chọn một cái bàn dựa vào góc, ngồi xuống.

Sau khi lấy lại tinh thần, tiểu nhị liền đi vào hậu đường chuẩn bị thức ăn, hai nam tử bên cửa sổ cũng tiếp tục uống rượu dùng bữa. Chưởng quỹ cúi đầu tính sổ, chỉ thì thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Liên Kiều đang ngồi trong góc một cái, trong mắt thoáng vẻ kinh ngạc.

Trong không khí tĩnh lặng nơi này, bỗng dưng có một hồi tiếng vó ngựa dồn dập phá vỡ cảnh an bình, từ xa tiến đến gần, cuối cùng dừng lại trước cửa khách sạn.

Một chiếc xe ngựa xuất hiện tại cửa, bề ngoài bình thường đến nỗi sẽ chẳng ai quay lại nhìn nó lần thứ hai, nhưng những người từ trong xe bước xuống lại khiến cho người ta không nhịn được quay về hướng đó mà tò mò nhìn ngó. Một nam nhân trung niên dáng vẻ lực sỹ nhảy từ trong xe xuống trước, rồi xoay người, vẻ mặt cung kính nhún nhường vén rèm xe lên, ôm một ông lão từ trong xe ngựa ra ngoài. Cuối cùng một cậu bé khoảng 12, 13 tuổi cũng theo sau nhảy ra ngoài. Hai người một lớn một nhỏ đều cung kính vịn bên trái bên phải ông lão, từ từ nâng ông lão vào trong điểm.

Ông lão mặt mũi quắc thước, hàm râu bạc trắng thật dài phất phơ trước ngực, xương gò má khá cao, mắt sáng như đuốc, nếu đôi môi không tím bầm thì dáng vẻ cũng có chút tiên phong đạo cốt.

Trước khi vào điểm, ông lão đã liếc đôi mắt sắc sảo quan sát tình huống bên trong thật kỹ, mặc dù ánh mắt vô tình hay cố ý rơi vào người Liên Kiều cuối cùng, nhưng cũng không hề tỏ ý kinh ngạc như những người trước đó, mà có ý suy nghĩ và tìm tòi nghiên cứu nhiều hơn.

Cuối cùng, lão giả cũng chọn một nơi hẻo lánh ngồi xuống, một lớn một nhỏ cung kính đứng phía sau, không khoa trương la lối, chỉ ngoắc ngoắc tay gọi tiểu nhị vừa bưng món ăn ra tới. Tiểu nhị đặt một ít món ăn trên bàn của Liên Kiều xong, liền quay sang bàn bọn họ. Người đàn ông trung niên phân phó mấy câu bằng giọng thật thấp, tiểu nhị gật gù đầu lui xuống. Không bao lâu, một ít món ăn được dọn lên, mặc dù không gọi nhiều món, nhưng người đàn ông trung niên lại thường rất hậu, vung tay là cả một thỏi bạc. Tiểu nhị vui mừng đón được, mặt mày hớn hở, phục vụ càng thêm ân cần.

Trong điểm lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có, chỉ có giọng nói nịnh nọt của tiểu nhị. Người đàn ông trung niên cảm thấy phiền, liền đưa tay vẫy lui hắn. Liên Kiều lặng lẽ ăn cơm, vừa ăn xong đang chuẩn bị đứng dậy rời đi thì đột nhiên phát hiện khuôn mặt ông lão xuất hiện một màu tím nhàn nhạt. Cậu bé bên cạnh cũng vừa nhìn thấy vẻ mặt ông lão không đúng, vội vàng móc ra một bình thuốc nhỏ, đổ ra một viên được hoàn cho ông lão nuốt vào. Nhưng hô hấp của ông lão càng lúc càng khó khăn, thân thể đã không còn sức chống đỡ ngã nghiêng về một bên, nếu không có người đàn ông trung niên nhanh tay vịn lại thì đã sớm té xuống đất.

Người đàn ông gấp gáp kêu nhỏ: “Lão gia, lão gia, ngài không sao chứ..

Lúc này, mắt của ông lão đã trợn trắng, màu tím nhạt trên mặt đã biến thành màu đỏ tím, mặt mũi trông hết sức kinh người. Liên Kiều vừa nhìn tình hình này đã biết ngay là ông lão giả nhất định đang phát bệnh tim, bên cạnh lại không có bất kỳ dược vật khẩn cấp nào, nếu như không có biện pháp cấp cứu mạnh tay, ông lão này nhất định hít thở không thông mà chết.

Mặc dù không muốn gây phiền toái, nhưng trơ mắt nhìn người khác chết ngay trước mắt mình nàng vẫn không đành lòng, bèn bước nhanh sang bên đó, đưa tay dò hơi thở của ông lão —— chết. Đặt tay lên mạch cổ tay, mạch đã mất, nhưng nhìn biểu hiện thì có thể xem là một cơn sốc tạm thời.

Động tác của Liên Kiều khiến người đàn ông và cậu bé nhất thời không biết phải phản ứng làm sao, nhưng một màn kế tiếp có thể nói là khiến cho bọn họ trọn đời khó quên.

Nàng lập tức đặt ông lão nằm ngang xuống đất, một tay đè lên vị trí trái tim, một tay nắm thành nắm đấm nện mạnh xuống mu bàn tay, vật lộn và độ sức tới tử thần cứu lại trái tim của ông lão. Sau mấy cú đập liên tục, nàng lại một tay bóp mũi ông lão, một tay nắm cằm, hô hấp nhân tạo cho ông. Cứ tuần tự vừa đập kích trái tim vừa hô hấp nhân tạo như vậy, ông lão vốn đã ngưng tim vì sốc cuối cùng cũng hít vào được một hơi dưới sự cứu trợ của Liên Kiều.

Hít một hơi thật sâu, ông lão từ từ tỉnh lại, một lớn một nhỏ cũng đã hồi hồn lại từ tình trạng ngây ngô vì sốc, rục rịch một cái quỳ xuống trước mặt Liên Kiều.

“Cảm tạ cô nương trượng nghĩa tương trợ, đại ân đại đức này, Trần Nhị ta làm trâu làm ngựa cũng không để đáp đền.” Phải biết từ trước đến nay Lương Quốc luôn lấy lễ nghi làm đầu, một cô nương miệng đối miệng mớm hô hấp cho một ông lão trước mặt công chúng, dù là trị bệnh cứu người, cũng là lần đầu tiên họ mới được mục kích trong cuộc đời. Dù sao, ngại cho danh tiết, một cô gái bình thường tuyệt đối sẽ không làm một chuyện như vậy. Hành động của nàng khiến cho tất cả mọi người trong khách sạn giật mình không thôi.

Liên Kiều cũng không quan tâm, cầm bình nước trên bàn đổ vài ngụm vào súc miệng, rồi không nhìn ai mà xoay người đang định rời đi.

Ông lão sau lưng gọi nàng lại, “Cô nương, xin dừng bước!”

Người đàn ông đặt ông lão ngồi lại trên ghế, tiếp tục cúi đầu cung kính đứng một bên.

Liên Kiều quay đầu lại nhìn ông lão, mặc dù đã cắt cơn nhưng sắc mặt vẫn không tốt, chắc chắn bệnh tim của ông sẽ lấy lòng bất cứ lúc nào, mới vừa rồi chẳng qua cũng chỉ là cấp cứu nhất thời thôi.

Cậu bé đứng cạnh đút cho ông lão một ngụm nước xong, ông lão mới chậm rãi nói: “Đa tạ ân cứu mạng của cô nương!”

“Đừng khách khí!”

Cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục ở lại nơi này để nhận cảm tạ của người khác, Liên Kiều muốn quay đi ngay, không ngờ ông lão lại nói: “Xin hỏi quý tánh của cô nương, nhà cô nương nơi nào, lão hủ định tự thân tới cửa để trọng tạ!”

“Giang hồ cứu cấp, không cần giữ lễ tiết làm gì.”

“Cô nương hiểu được ý thuật?”

“Hiểu sơ.”

Đáy mắt ông lão thoáng qua một tia sáng tinh quái, nói: “Cô nương muốn đi đâu? Nếu không ngại, lão hủ sẽ đưa cô nương một đoạn đường.”

Nàng thở dài, biết không phải tay bỏ rơi được nữa, đáp lời: “Phượng Hoàng thành.”

Ông lão mỉm cười: “Thật thuận tiện, chúng ta cũng đang đi đến Phượng Hoàng thành. Không bằng sáng mai chúng ta cùng lên đường!”

“Được!” Không nói thêm gì nữa, Liên Kiều quay người đi lên lầu.

“Lão gia, việc này... thích hợp không? Dù sao nàng ấy cũng là người ngoài.” Đợi Liên Kiều đi khỏi, người đàn ông trung niên mới ngáp ngừng mở miệng. Cô gái dung mạo như thiên tiên đó nhìn thoáng qua cũng biết không phải là người bình thường. Mặc dù nàng vừa mới cứu được lão gia, nhưng cùng đi đường với nàng nhìn cách nào cũng không thích hợp, không bằng đáp tạ bằng một chút ngân lượng.

Không ngờ lại nhận được một cái trừng mắt của ông lão, hần liền lập tức im lặng, biết rằng mình đã vượt quy củ. Lão gia đã ra quyết định há lại có chỗ cho hần xen vào sao. Quay sang nhìn thì thấy đáy mắt lão gia có phần tính toán.

Sáng sớm ngày hôm sau, Liên Kiều vừa ra khỏi khách sạn thì đã thấy ngay xe ngựa đã dừng trước cửa, chẳng qua chiếc xe ngựa này hình như rộng rãi hơn cỗ xe ngày hôm qua một chút. Đáng lẽ bọn họ còn chưa thức dậy mới phải chứ!

Để tránh bọn họ, nàng đã cố ý dậy thật sớm rồi mà! Đang muốn nhẹ nhàng rời đi thì người đàn ông trung niên đã nhảy từ trên xe xuống, khiến nàng biết ngay lần này là tránh không khỏi rồi.

“Cô nương, mời lên xe.” Trần Nhị cung kính hành lễ.

Liên Kiều âm thầm thở dài, nhún nhún vai, ngồi vào trong xe.

Ông lão và cậu bé đang ngồi trên nệm êm, dựa vào buồng xe nhắm mắt dưỡng thần. Xem ra vì muốn cắt đứt ý định của nàng, có khi cả đêm qua bọn họ đều ngủ trên xe.

Thấy nàng bước lên, ông lão mở mắt ra, cười nói với nàng: “Chào buổi sáng!”

“Sớm an!” Thật sự là quá sớm. Liên Kiều lúng túng đáp lời. Thôi kệ đi, coi như đi nhờ xe đi.

Dọc theo đường đi, Liên Kiều biết nhà của ông lão này ngay tại Phượng Hoàng thành, mở ngân hàng tư nhân. Ông lão tên là Trần Quốc Phong, có hai đứa con trai, hai đứa con gái, là nhà giàu nhất trong những nhà giàu tại đây. Chứ gì nữa, mở ngân hàng tư nhân mà, ngân hàng chẳng lẽ lại không có tiền sao?

Khi ông lão hỏi tình trạng thân gia của Liên Kiều thì nàng cố ý giấu diếm, chỉ nói mình là một thầy lang lang du, họ Xa tên Vũ, lấy hai bộ trong hai chữ “Liên Kiều” làm tên họ. (Liên Kiều , Liên thuộc bộ Xa , Kiều thuộc bộ Vũ)

Sau đó, Trần Quốc Phong lại đề nghị sẽ để cho nàng ở lại trong nhà ông mà mưu sống, cũng thuận tiện chăm sóc cho bệnh của ông. Liên Kiều suy nghĩ một chút, cảm thấy làm thế cũng có thể được, dù sao ở Phượng Hoàng thành không ai biết đến nàng, ở lại trong một gia đình giàu có để mưu sống cũng không tồi, được bao ăn bao ở, cuộc sống cũng thông dong an bình, nên đồng ý.

32. Chương 54

Chương 54: Mới đến

“Vũ cô nương, đến rồi.” Trần Nhị ngồi chỗ xà ích quay đầu lại nói.

Bước xuống xe ngựa, một tòa trạch viện hào hoa, khí thế lồ lộ sừng sững ngay trước mắt, hai chữ “Trần phủ” thiếp vàng trên tấm biển to treo trước cửa, đại môn sơn son đóng kín hàng đình đồng sơn làm cho người ta có cảm giác vô cùng nghiêm trang và sang trọng. Trước cửa là hai con sư tử bằng đồng trông rất sống động và uy phong lẫm lẫm, khác hẳn những gia đình phú quý khác thường chỉ để sư tử đá, thể hiện của cải hùng hậu của Trần phủ, giàu có nhất nước.

Cửa chính đang rộng mở, từ cửa cho đến cuối sân viện là hai hàng người nghiêm trang cung kính chào đón ông lão về đến nhà. Dọc theo đường, Trần Quốc Phong đã giới thiệu qua với Liên Kiều rồi, nguyên phối của ông lão đã qua đời ba năm trước, ông cũng không tái giá, càng không có thê thiếp nào khác. Trong nhà có hai con trai, hai con gái, con lớn nhất là Trần Chấn Nam, con thứ hai Trần Tiểu Bắc, con gái lớn Trần Tâm Hải, con gái út Trần Tâm Ngưng.

Con trai lớn nhất mặc dù đã lấy vợ sinh con, nhưng suốt năm đều ở ngoài, đi lại khắp lượt các chi nhánh ngân hàng của gia đình để xem xét quản lý, chỉ có ngày lễ ngày tết mới rảnh rỗi về nhà đoàn tụ gia đình. Con trai thứ hai ở nhà xử lý cũng như tập hợp phân chia sổ sách chi tiết, sắp xếp điều động cách chức hoặc lên chức nhân viên các nơi. Có thể nói, thực quyền của Trần gia thật ra đều do con trai thứ hai Trần Tiểu Bắc nắm giữ trong tay, hơn nữa hẳn lại mất cao hơn đầu, nữ tử tầm thường không thể lọt vào mắt hắn, nên đến nay vẫn còn chưa lập gia đình. Vì thế, hắn trở thành một đức lang quân rùa vàng chính cống trong suy nghĩ của các tiểu thư con nhà giàu có thậm chí là con nhà quan. Con gái lớn Trần Tâm Hải đã lập gia đình, con gái út Trần Tâm Ngưng là một mỹ nữ vẫn còn ngây thơ, mười sáu tuổi, nhốt mình trong nhà.

Thanh niên quỳ gối trước cửa hôm nay chắc hẳn là Trần Tiểu Bắc không thể nghi ngờ. Trần lão gia lấy phong thái của một đại gia, ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào cửa chính, Liên Kiều, Trần Nhị và cậu bé theo hầu đi theo sát phía sau.

Đi tới phòng khách, ông lão tiến đến ngồi trên ghế chủ nhà, Liên Kiều đứng bên cạnh ông lão. Sau đó Trần Tiểu Bắc, Trần Tâm Ngưng và đại đại tẩu Vân Nương cùng tiến vào, đợi đến khi ông lão ngồi vào chỗ của mình rồi mới tiến lên hành lễ quỳ lạy.

Khi Trần Tiểu Bắc đứng dậy nhìn thấy Liên Kiều thì hiện rõ vẻ sửng sốt, nhưng ngay sau đó vẻ mặt nghiêm túc trở lại, quay về phía Trần lão gia hỏi: “Phụ thân đường xa mệt nhọc, hay là về phòng nghỉ ngơi cho khỏe trước đã?”

Trần lão gia gật gật đầu, nói: “Lần này đi ra ngoài, cha thiếu chút nữa mang xác mà về!”

Mọi người ngồi dưới sảnh đường xôn xao một hồi, nét mặt đại tẩu Vân Nương là khoa trương nhất, đưa đến cái cau mày của Trần Tiểu Bắc.

“Nhưng may mắn có Vũ cô nương tượng nghĩa tương trợ, nhất về được một cái mạng.” Ông lão lại nói tiếp.

Trần Tiểu Bắc lại hướng sang nhìn Liên Kiều, trong ánh mắt càng thêm phần tìm tòi nghiên cứu, vẻ tinh khôn giống hệt cha hắn.

“Vũ cô nương cứu gia phụ một mạng chính là đại ân của Trần gia chúng ta, xin nhận một cúi đầu của Tiểu Bắc!” Nói xong, cúi gập người tới gần sát đất. Vân Nương, Trần Tâm Ngưng cùng cả đám người làm bên dưới cũng ríu rít quỳ xuống cảm tạ.

Liên Kiều liếc mắt nhìn ông lão, thấy ông mỉm cười gật đầu, nàng mới không kiêu ngạo không tự ti nói: “Chỉ một cái nhấc tay mà thôi, không đáng nhắc đến. May nhờ Trần lão gia không chê tiểu nữ tử Xa Vũ, sau này sẽ ở lại trong phủ giúp một tay. Kính xin mọi người chỉ điểm đôi điều!”

Trần Tâm Ngưng mỉm cười, mở to đôi mắt tò mò nhìn nàng. Vân Nương lại hất mặt nhìn nàng vẻ hơi hơi khinh thường, nếu không có mặt ông lão tại đây thì chắc hẳn sẽ không cho nàng một sắc mặt tốt rồi. Trong lòng nàng ta lúc này hẳn đang cảm thấy trong nhà lại có thêm một kẻ đến ăn quịt.

Trần lão gia rời sảnh về phòng nghỉ ngơi, Liên Kiều được quản gia tạm thời an bài ở phòng khách trong Mai viên của Trần phủ, mặc dù lúc này hoa mai đã tàn, nhưng những hạt mai xanh xanh nhìn cũng rất đáng yêu.

Dần xếp xong, Liên Kiều cũng cảm thấy hơi mệt. Mấy ngày nay suốt ngày rong ruổi trên đường, sau đó còn cấp cứu mà quen biết với ông lão Trần Quốc Phong, cảm xúc trong lòng không được bình tĩnh. Cuối cùng hôm nay cũng đã ổn định được, có một loại cảm xúc khó nói nên lời bỗng nhiên đánh tới nàng như sóng triều cuộn dâng. Nhớ hẳn! Sự kiên quyết dứt khoát ban đầu cho tới bây giờ nàng cũng không hề hối hận, mà đây thật sự chỉ là nỗi nhớ nhung. Nỗi nhớ nhung này giống như một thân cỏ dại, một khi đã cắm được rễ thì lập tức sinh sôi nảy nở không ngừng.

Lắc lắc đầu muốn đẩy hẳn ra khỏi suy nghĩ của mình nhưng vẫn không thể được, nàng bèn dứt khoát cầm giấy viết trên bàn để ra phương thuốc, có thể dùng được vật tương tự với xạ hương để làm viên hoàn bảo vệ tim nàng vẫn còn nhớ trong đầu. Chỉ là, với tình trạng bệnh lý của Trần lão gia thì không chỉ là do trái tim suy kiệt dẫn tới, mà còn kèm thêm triệu chứng của xơ cứng động mạch và cao huyết áp. Một bệnh nhiều triệu chứng, tương đối khó giải quyết.

Ngay cả ở hiện đại, những bệnh mà ông lão đang mang trong cơ thể cũng không thể trị tận gốc, nên ở thời đại sơ khai này cũng chỉ có thể dùng được vật không chế một chút ít thôi. Tới ngày nào đó không không chế được nữa thì chính là thời điểm mà lão ông phải cười hặc về trời rồi.

Tập trung tinh thần viết xuống mấy phương thuốc, rồi viết thêm một số thức ăn bổ dưỡng, nàng định rằng sẽ từ từ chậm rãi điều trị rồi từ đó có thể không chế được bệnh. Lúc nào ông lão qua đời rồi, nàng cũng nên cuốn gói mà đi thôi.

“Vũ cô nương đang nghiên cứu phương thuốc cho gia phụ bệnh sao?”

Thanh âm ôn tồn nho nhã đột nhiên xuất hiện sau lưng, khiến Liên Kiều vì không hề đề phòng mà kinh sợ nhảy dựng lên, chữ dưới ngòi bút cũng bị quệt sai đi. Quay đầu nhìn ra đằng sau, thì ra là Trần Tiểu Bắc. Kẻ này đi đứng không một tiếng động, xem ra sau này nàng phải tập cho dần dần thích ứng với loại đột nhiên tập kích này.

“Nhị công tử.” Liên Kiều nhàn nhạt chào.

Liếc mắt một cái lên tờ giấy, Trần Tiểu Bắc nói vẻ hơi áy náy: “Xem ra tại hạ đã quấy rầy.”

“Không sao.” Nàng không chút hoang mang rút tấm giấy viết hư ra, vò nhẹ lại thành cục tròn.

Trần Tiểu Bắc hơi nhúm mày, không ngờ Liên Kiều lại có kiểu phản ứng này. Thông thường, những vị thiên kim tiểu thư kia lúc nào cũng dùng ánh mắt si mê lưu luyến mà nhìn hẳn, cô gái này lại hơi có vẻ không vui. Điều này làm cho hẳn cảm thấy vô cùng mới mẻ, cũng khiến cho hẳn cảnh giác. Một cô gái bất phàm như vậy, sao có thể tới gia đình hẳn làm khách ăn bám?

“Vũ cô nương chắc không phải là người địa phương!”

Liên Kiều cười thâm, tên này bắt đầu đào tìm thông tin của nàng rồi đây, liền đáp lời ngay: “Không phải, thuở nhỏ ta ở tại Kinh Thành, cha mẹ đều hiểu chút y lý, ta cũng học được một chút từ họ. Sau khi cha mẹ đi về cõi tiên, ta lần tìm người thân thích để nương tựa, không ngờ chẳng còn tìm được thân thích nào. Thật may ta được Trần lão gia lòng dạ từ bi mà đồng ý chứa chấp, phải lấy việc sống ở trong phủ mà mưu sinh. Xa Vũ làm phiên gia chủ, mong rằng Nhị công tử bao dung.” Nàng kể một hơi y như phim, bằng những lời tuyệt đối không để cho người ta hoài nghi về nơi sinh của nàng, đã vậy còn nhấn mạnh việc mình là cô nhi. Một phen giải thích như vậy cũng rất là hợp tình hợp lý, trên đường đi nàng cũng nói y như vậy với Trần lão gia. Cho dù Trần Tiểu Bắc này có sinh nghi cũng không thể nào tra ra được.

Đôi môi mỏng bĩu một cái, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, Trần Tiểu Bắc lễ độ nói: “Cô nương quá khiêm nhượng rồi, người cứu gia phụ một mạng, trên dưới Trần phủ đều vô cùng cảm kích đối với cô nương, sao lại nói hai chữ quấy rầy!” Nữ tử này quả nhiên lợi hại, nhìn đi, hẳn chỉ hỏi một câu, nàng liền nói thẳng

ra như thể rất thành thật không giấu diếm chút gì. Nhưng thật ra trên căn bản là đang phải hấn đi, không muốn nói nhiều thêm một câu nào, ý là nàng đã báo hết tất cả cho hấn rồi đấy, hấn nên thức thời một chút mà biến đi thôi. Hơn nữa, nàng nói một đồng một hồi như vậy nhưng cũng như chưa nói, không có bất kỳ tin tức nào đáng giá, bên ngoài giống như được bao bọc bằng một lớp dầu trơn bóng không lưu dấu tay, mà gió thổi cũng chẳng lọt. Nàng ta đang cố tình giấu giếm hay vì còn có ẩn tình khác? Xem ra chỉ có thể từ từ điều tra, gia nghiệp của Trần gia không cho phép dung nạp một người có lai lịch không rõ ràng.

“Cô nương có bất cứ yêu cầu gì xin cứ nói với Ngô tổng quản, chớ để Trần gia chúng ta làm chậm trễ việc ân nhân.”

“Ta nhớ rồi, đa tạ nhị công tử.” Không trả lời lại, Liên Kiều tiếp tục cử bút viết chữ.

Trần Tiểu Bắc nhìn sâu nàng một cái rồi xoay người rời đi, đi tới cửa viện lại chợt xoay người nói: “Buổi tối ta sẽ sai người thỉnh cô nương đến đại sảnh họp mặt gia đình một chút, uống chút rượu nhạt, một mặt là để đón gió tẩy trần cho gia phụ, một mặt cũng là để hoan nghênh cô nương đến nhà. Xin cô nương nể lời.”

Sau khi Trần Tiểu Bắc đi khỏi, Liên Kiều mệt mỏi nên nằm dài trên giường ngủ một lát. Nhưng giấc ngủ này vô cùng không yên ổn, mấy lần trong giấc một, nàng bị một đôi mắt xanh lam giận dữ, kinh ngạc vô cùng, đau đớn vô cùng đánh thức. Nàng cười khổ, hấn từng nói hấn trúng một độc dược tên là “Liên Kiều”, bây giờ nhìn lại thì ra nàng mới là người trúng độc hấn nha!

Buổi tối, Liên Kiều được thỉnh tới đại sảnh dùng bữa tối. Trên bàn tròn trong phòng khách, Trần lão gia ngồi ở ghế đầu, bên phải là Trần Tiểu Bắc, sau đó theo thứ tự là đại tẩu Vân Nương và Nhị cô nương Trần Tâm Ngưng. Bên cạnh Trần Tâm Ngưng còn có một nữ tử, mặt mày thật thanh tú, như một đóa hoa lan ẩn dật nơi hẻo lánh, đẹp đẽ mà thuần khiết. Vị trí bên trái Trần lão gia để trống, chắc là chỗ dành riêng cho vị Trưởng Tử thường xuyên ra ngoài. Liên Kiều rất thức thời đi đến chỗ ngồi bên cạnh cô gái xa lạ ngồi xuống, nhưng lại bị ông lão ngăn lại.

“Vũ cô nương, tới chỗ này ngồi đi!” Chỉ vị trí bên trái mình.

Quét mắt nhìn lướt qua mọi người trên bàn, trừ trong mắt Vân Nương bắn ra một tia ghen ghét, còn những người khác thì cũng không có gì khác thường.

Thầm than một tiếng, Liên Kiều bất đắc dĩ dời bước, ngồi vào chỗ bên cạnh lão gia. Xem ra mới vừa chân ướt chân ráo đến đây mà nàng đã đắc tội với một người rồi đây nè.

“Vũ cô nương là khách quý của Trần phủ chúng ta, bất kỳ yêu cầu gì của cô nương đều không được chậm trễ. Nếu có người nào bất kính với Vũ cô nương cũng chính là bất kính đối với ta, nhớ rõ chưa?” Lão ông nói rất uy nghiêm, ánh mắt lạnh lùng đảo qua những người ngồi quanh bàn, ai cũng cung kính

“Nhị tử (con dâu, nữ nhi, tiểu Thanh) nhớ rõ ạ.”

“Tiểu Thanh, vị này chính là Vũ cô nương, người làm quen một chút đi, lúc chiều người không có mặt ở đây.” Trần Tiểu Bắc bày ra dáng vẻ công tử nho nhã, dùng một thanh âm lạnh lạnh mà dặn dò.

Cô gái xinh đẹp ngượng ngùng liếc Trần Tiểu Bắc một cái, nhẹ nhàng đứng dậy đi tới trước mặt Liên Kiều, nhún người: “Tiểu Thanh xin chào Vũ cô nương.”

Liên Kiều cũng đứng dậy đáp lễ: “Tiểu Thanh cô nương đừng khách khí, lần đầu tiên gặp mặt, sau này xin chăm sóc nhiều hơn!”

“Tiểu Thanh là cháu gái của gia phụ, đã ngụ tại đây rất lâu rồi.” Trần Tiểu Bắc giới thiệu.

Gật đầu một cái chào nhau, hai người trở về vị trí ngồi cũ của mình.

Thức ăn được bày lên từng món một, thịt bò thăn bách hợp, cua hấp dầu, cá chiên dầu hạt thông, sườn cừu áp chảo, đầu cá sốt tiêu Tứ Xuyên, óc heo chiên đậu hũ, thịt gà hấp hạt dẻ, da vịt quay...

Món ăn phức tạp, tinh tế, có thể nói toàn vẹn cả về sắc, hương, vị. Nhưng trong mắt Liên Kiều thì lại thật sự không ổn chút nào. Thấy ông lão rửa tay xong chuẩn bị ăn cơm, Liên Kiều bật thốt lên: “Lão gia ngày nào cũng ăn những thứ này sao?”

Trần lão gia rõ ràng hiểu sai ý nàng, khẽ mỉm cười nói: “Đúng vậy, những thức ăn này trong nhà ngày nào cũng chuẩn bị, không phải là vì ngươi mà cố ý làm đâu. Vũ cô nương đừng quan tâm, chỉ để ý ăn nhiều vào!”

Liên Kiều cau mày, nhẹ giọng nói: “Những thức ăn này không thích hợp cho lão gia ăn đâu.”

“Hả?” Trần lão gia vừa nhắc đùa liền đặt xuống lại, nghi hoặc nhìn nàng không hiểu. Những người còn lại quanh bàn cũng đều chú mục nhìn nàng, trong ánh mắt Trần Tiểu Bắc thoáng qua một tia sáng rực.

Gật gật đầu, Liên Kiều nói tiếp: “Những thức ăn này quá dầu mỡ, mỡ sẽ đẩy lượng cholesterol tăng cao, vừa bất lợi cho tiêu hóa, mặt khác cũng sẽ khiến cho máu sinh ra nhiều chất rắn lắng đọng. Những tạp chất này bám vào thành mạch máu, dẫn đến tắc động mạch. Ta đoán bệnh tim của lão gia hơn phân nửa là bắt nguồn từ cách ăn uống.”

Một phen phân tích như thế khiến mọi người quanh bàn nghe mà ngơ ngác nhìn nhau, lại nghe Liên Kiều nói tiếp: “Những thức ăn này nếu chỉ thỉnh thoảng ăn một chút cũng không sao, nhưng nếu ăn quanh năm suốt tháng thích tụ lại thành bệnh. Lúc còn trẻ ăn nhiều, khi lớn tuổi sẽ phản ánh dưới các hình thức suy kiệt chức năng cơ thể, vô cùng bất lợi với sự kiện khang của thân thể.”

Một lúc sau, chỉ nghe được thanh âm lạnh lùng của Trần Tiểu Bắc ra lệnh: “Người đâu, dọn các món ăn mặn xuống, chỉ để lại rau dưa là đủ.”

33. Chương 55-56

Chương 55: Quý Phi

Thân thể của Trần lão gia từ đó được giao hoàn toàn cho Liên Kiều xử lý, mỗi ngày đều bắt mạch sớm chiều, rồi sau đó viết xuống phương thức nấu món ăn kiêng khem cho phòng bếp, phòng bếp cứ dựa theo thực đơn Liên Kiều đưa ra mà nấu ăn. Cách phòng ngừa bệnh tật tốt nhất chính là thông qua ẩm thực, ít thức ăn mặn, ít dầu mỡ, ít muối, ít đường, lấy món nhẹ làm chủ. Cũng vì vậy, sự có mặt của Liên Kiều đã thay đổi thói quen ăn uống của Trần phủ.

Đồng thời, Liên Kiều còn sai người làm một đường đi nhỏ bằng đá cuội trong sân viện của lão gia, ngày nào cũng cùng với Trần lão gia đi chân trần bên trên một lúc để xoa bóp huyết vị nơi lòng bàn chân, hầu cường thân kiện thể.

Ngoài ra, quan trọng nhất chính là Liên Kiều đã tự tay luyện chế được ‘hộ tâm hoàn’ có tác dụng rất lớn. Một lần Trần lão gia lại đột nhiên phát bệnh tim, sau khi nuốt ba viên được hoàn thì lập tức thấy được hiệu quả. Nhưng Liên Kiều biết, thuốc này cũng chỉ là vì hiện tại thân thể lão gia còn chưa sinh ra sự lệ thuộc đối với dược vật của nàng, chỉ cần ít lâu sau, khi cơ thể đã bắt đầu thích ứng và làm quen, hiệu lực của thuốc sẽ giảm đi nhiều.

Chỉ thế thôi mà ông lão đã xem Liên Kiều như thần, sự tin tưởng đối với nàng lại tăng thêm mấy phần, người Trần phủ từ trên xuống dưới cũng thật sự tâm phục khẩu phục y thuật của Liên Kiều, ai nấy đều đối xử với nàng như khách mời danh dự.

“Vũ nha đầu, ngươi thật sự rất có bản lĩnh đó! Đường sỏi này ta đi riết thành nhện, cảm giác toàn thân phần chần rất nhiều.” Chẳng biết từ lúc nào, Trần lão gia không còn gọi Liên Kiều là Vũ cô nương nữa mà đã biến thành Vũ nha đầu. Cách gọi này thể hiện sự thân cận, hiển nhiên đã coi nàng như người trong nhà.

“Lão ông khen trật rồi, đây chỉ là một loại biện pháp để xoa bóp lòng bàn chân thôi.” Mặc dù Trần Quốc Phong đối với nàng tin tưởng như người nhà, nhưng trong lòng nàng hiểu được, một đại thương gia như lão, sự nghi kỵ đối với người khác rất nặng, nàng chưa phải đã vượt qua hoàn toàn.

“Ta vẫn cảm thấy, để cho ngươi sống khép mình trong phủ thật sự là ỷ khuất tài nghệ.”

Lão đầu này quá tinh khôn, đến bây giờ vẫn còn đang muốn dò xét nàng.

“Ta vốn chính là một thầy lang lãng du, không có chỗ ở cố định, có thể được lão gia nâng đỡ chứa chấp trong phủ là đã thật vô cùng cảm kích rồi, sao có thể gọi là ỷ khuất tài nghệ được? Lão gia nói vậy chẳng lẽ muốn ta ngại chết à!” Nàng lập tức khiêm tốn vâng dạ, luôn cẩn trọng giữ đúng bổn phận của mình.

Ông lão hiển nhiên cực kỳ hài lòng với lời đáp của Liên Kiều, một người thông minh nhất chính là hiểu được sự đúng mực, một khi ý sủng mà kiêu là không thể tiếp tục dùng được nữa. Nhưng rất nhiều người không hiểu được đạo lý đó, lại phạm vào đại kỵ loại này.

Trên đường từ viện của Trần lão gia trở về Mai viên, nàng gặp Vân Nương, vốn định gật đầu một cái coi như chào, nhưng hình như người ta ghéech mặt lên trời không thèm nhìn nha.

“Ái chà, đây không phải là Vũ cô nương đó sao? Mới vừa hầu hạ xong lão gia đấy à?” Lời nói chanh chua ẩn hàm ý xấu.

“Đại thiếu nãi nãi!” Bất đắc dĩ, Liên Kiều đành phải dừng lại chào một tiếng.

“Vũ cô nương y thuật thật là cao minh nha, lão gia lúc nào cũng khen ngợi trước mặt chúng ta hết!”

“Nhờ lão gia yêu quý, Xa Vũ ghi vũ khắc trong tâm khảm!”

“Ha ha!” Bĩu đôi môi mỏng dính lại, Vân Nương cười cay nghiệt, “Thế Vũ cô nương định báo ân bằng cách....!”

“n đức của lão gia, Xa Vũ nhất định báo đáp đầy đủ!” Câu trả lời của Liên Kiều cố ý làm như không hiểu ẩn ý trong lời nói của Vân Nương, khiến cho nàng ta điên tiết.

“Sao? Thế Vũ cô nương muốn báo ân thế nào đây?” Hừ, khi khổng khi không chạy tới định tay không bắt giặc đấy à? Nếu con ả hồ ly tinh nứt mắt này mà gả vào nhà, làm đương kim phu nhân của lão gia, chẳng phải tài sản trong nhà sẽ phải chia phần lớn cho ả sao? Nàng thật sự không cam lòng.

“Xa Vũ sẽ chăm sóc những gì lão gia muốn Xa Vũ làm, cho dù làm trâu làm ngựa cũng khó mà đáp đền cho ân đức và chỗ che của lão gia.” Haiz, nữ nhân này thật sự đáng ghét, nói chuyện với nàng ta thật là lãng phí thời gian.

“Làm trâu làm ngựa?”he miệng cười ha ha, trong mắt thoáng qua tia sáng ác độc, “Cần gì phải làm trâu làm ngựa, chẳng là lão gia thích ăn tổ yến vô cùng, đặc biệt là loại huyết yến sinh trưởng trên sườn đá cheo leo ngoài biển ấy. Nếu như ngươi thành tâm, chỉ bằng đi hái một vài cái mang tới đi, cũng sẵn đó tỏ rõ một khối tâm tình của ngươi với lão gia luôn.”

Nữ nhân này quá nham hiểm, ngu xuẩn lại ác độc, tưởng rằng dùng loại biện pháp này tới diệt nàng đấy à! Có lẽ, đối với những nữ nhân ngu xuẩn một lòng muốn báo ân hoặc vọng tưởng một bước lên mây thì còn dùng được, nhưng lấy đó mà đối phó với Liên Kiều nàng, hình như quá bồi nhọ thông minh của nàng rồi. Haiz, sao loại người như vậy đến đâu cũng gặp thể này, chết cũng không thừa vậy?

“Xa vũ thụ giáo, tạ Đại thiếu nãi nãi chỉ điểm, Xa Vũ sẽ...”

“Vũ cô nương ở chỗ này à!” Sau lưng, một giọng nói ôn hòa văn nhã vang lên. Không cần đoán, nhất định là Trần Tiểu Bắc chứ chẳng ai khác, thanh âm của hắn luôn êm tai dễ nghe, nhưng sự lạnh lùng ẩn hiện trong đó cũng khiến người khác phải chùn bước.

“Nhị công tử.” Liên Kiều lễ phép chào.

“Nhị gia!” Hình như Vân Nương hết sức kiêng kỵ đối với Trần Tiểu Bắc, ngay cả giọng nói cũng không được tự nhiên.

Trần Tiểu Bắc nhàn nhạt liếc Vân Nương một cái, chậm rãi nói: “Ngày mai là ngày giỗ mẫu thân, đại tẩu không cần phải ở trong trai đường chuẩn bị à? Sao lại rồi rãnh ra đây thế?”

Một câu không lạnh không nóng khiến toàn thân Vân Nương không được tự nhiên, lúng túng khẽ cúi người chào rồi rời khỏi đó.

Trần Tiểu Bắc nói: “Vũ cô nương không cần nín nhịn ủy khuất mình như thế, từ trên xuống dưới Trần phủ không ai dám mặt nặng mặt nhẹ với cô nương đâu.”

“Cảm tạ ý tốt của nhị công tử, Tiểu Vũ xin tâm lĩnh.” Không phải Liên Kiều sợ nữ nhân kia, mà đúng ra là sợ phiền toái, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Trần Tiểu Bắc gật đầu một cái, lại nói: “Ngày mai là ngày giỗ của gia mẫu, nếu Vũ cô nương không ngại, mời cùng tham dự với gia đình.” Trước giờ hắn có thói quen ra lệnh khi nói chuyện với người khác, nhưng đối với nàng lại bất giác dùng giọng thương lượng.

“Được.” Liên Kiều gật đầu đồng ý, “Nếu nhị công tử không có việc gì phân phó, Tiểu Vũ cáo lui.” Không đợi hắn đáp lại, Liên Kiều liền

Bóng dáng nhẹ nhàng không câu nệ của nàng lại khiến Trần Tiểu Bắc sững sờ đưa mắt nhìn cho đến khi biến mất rồi mà hắn còn ngơ ngẩn đứng trong hành lang gấp khúc ngóng mãi theo.

Ngày giỗ Trần phủ nhân mặc dù không long trọng nhưng lại được tổ chức hết sức nghiêm trang, mời hòa thượng ở chùa về tận phủ tụng kinh, toàn gia trai giới ba ngày. Đây đủ các bước: dâng hương, tế bái, ăn chay, niệm kinh cho tới trưa, không ngờ buổi chiều lại có một vị khách quý đến phủ.

Buổi trưa, mới vừa dọn chưa cơm chay, gia đình canh cửa đột nhiên cuống quýt chạy vào phòng khách, kích động đến lấp ba lấp bắp, câu cú không mạch lạc: “Lão... Lão... Lão gia, bên ngoài... Quý Phi nương... nương... vừa đến!”

Trần lão gia vừa nghe thế liền đứng phắt lên, mắt rạng rỡ, kích động nói: “Hài nhi đã về!”

Trần Tiểu Bắc vẫn giữ bình tĩnh, phân phó đâu vào đấy: “Đầu tiên Ngô tổng quản đi trước mời người vào, những người khác theo ta ra ngoài nghênh đón Phượng giá, Trần Nhị đỡ phụ thân.” Ánh mắt thoáng liếc về phía Liên Kiều.

Liên Kiều cho hắn một nụ cười trấn an, ý là sẽ chăm sóc ông lão, không để cho cảm xúc của ông trở nên kích động.

Nhận được cam kết của Liên Kiều, Trần Tiểu Bắc xoay qua dẫn mọi người chạy ra phòng khách.

Không ngờ Trần Tâm Hải lại là Quý Phi nương nương, lần này nhân ngày giỗ của mẫu thân, nàng được Hoàng thượng ân chuẩn cho về nhà tế bái, lại giấu người nhà mà lặng lẽ trở lại, một mặt là không muốn quấy rầy cuộc sống bình thường của người nhà, mặt khác cũng muốn cho thân nhân một lần kinh hỉ. Ngoài ra, nàng nghĩ cũng nên tính đến sự an toàn, không muốn cổ động tiền hô hậu ủng, thực hiện mọi việc hết sức khiêm tốn. Cho đến đi tới cửa nhà thì người trong nhà mới biết là có Quý Phi nương nương giá lâm.

Đỡ Trần lão gia ra tới phòng khách đã thấy Trần gia từ trên xuống dưới quỳ đầy đất, Trần quý phi từ cửa chính bước trên thảm đỏ chậm rãi đi vào, trước mặt sau lưng đều được cung nữ thái giám cẩn thận hầu hạ. Nhìn kỹ, dáng dấp của Trần quý phi quả nhiên hơn người, mắt phượng mày ngài, mũi nhỏ xinh đẹp dễ, môi anh đào, mặt trái xoan, gờ tay nhắc chân đều lộ rõ khí chất ung dung cao quý.

Trần lão gia đang định quỳ xuống lạy, Quý Phi nương nương nhìn thấy cha già liền kích động tiến lên vài bước đỡ tay, run giọng nói: “Phụ thân thân thể khó khăn, không cần quỳ lạy.” khoát tay: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, mặc dù con là con gái của ta, nhưng hôm nay con đã là Nương nương tôn quý, lễ bái không thể bỏ!” Dứt lời liền quỳ xuống.

Mọi người đồng loạt hô to: “Quý Phi nương nương Thiên tuế!”

Quý phi nương nương thấp nhang, rơi lệ trước bài vị mẫu thân, sau đó ngồi vào bàn cùng tâm sự nhớ nhung với người thân. Chỉ chớp mắt là đã đến bữa tối.

Buổi tối vẫn ăn cơm chay như cũ, chẳng qua cơm chay của Trần phủ được làm cực kỳ tinh xảo ngon miệng, cũng không ủy khuất Quý Phi nương nương.

Trên bàn, Trần quý phi tất nhiên ngồi ghế chủ tọa, Trần lão gia ngồi bên trái nàng, Trần Tiểu Bắc ngồi bên tay phải, sau đó theo thứ tự là Vân Nương và Trần Tâm Ngưng. Chỉ là lần này, tiểu Thanh không được

vào ngồi chung bàn. Liên Kiều tự nhận mình cũng không có tư cách ngồi cùng bàn, rất thức thời cúi đầu đứng hầu sau lưng Trần lão gia.

“Vũ cô nương, mời ngồi.” Chẳng biết Trần Tiểu Bắc đi tới bên cạnh Liên Kiều lúc nào, chỉ tay vào vị trí bên cạnh ông cụ nhẹ nhàng nói.

Liên Kiều khá ngạc nhiên, bất giác đáp lời: “Như vậy không tốt!”

Đối thoại của bọn họ khiến Trần quý phi tò mò nhìn sang hướng bọn họ.

“Nhị ca, vị này là...”

Trần Tiểu Bắc khom người trả lời: “Hồi nương nương, vị này là ân nhân cứu mạng của phụ thân, Xa Vũ cô nương.”

“Vậy sao?” Trần quý phi hơi kinh ngạc nhìn Liên Kiều, ngay sau đó mím môi cười một tiếng, “Hèn chi, ta còn lấy làm lạ, Nhị ca từ trước đến giờ mắt cao hơn đầu, coi trời bằng vung, mặt lúc nào cũng lạnh như tiền với các cô nương, sao hôm nay lại khác hẳn. Quả nhiên là vì một đại mỹ nữ nha!”

Liên Kiều có chút xấu hổ, Trần Tiểu Bắc thì ngược lại, vẻ mặt vẫn tự nhiên, dìu Liên Kiều ngồi xuống rồi trở lại chỗ ngồi chính mình, cười làm lành: “Nương nương đừng cười, con gái người ta mặt mũi mỏng, mặt đỏ rần rần kia.”

“Vậy mà còn không chịu thừa nhận có ý tứ với người ta, mới nói hai câu đã bênh chằm chặp rồi! Nhị ca cũng không nhỏ, cũng đến lúc nên định chuyện hôn nhân đại sự rồi.” Trần quý phi vui vẻ cười nói, mấy năm nay không về thăm nhà, giờ được ở chung với người thân cảm giác thật sự tốt đẹp.

Bữa cơm này, trên dưới Trần gia đều vui vẻ hòa thuận, riêng Liên Kiều lại lẩn vừa âm thầm kinh hãi. Nhìn tình hình trước mắt, Trần Tiểu Bắc đã lộ rõ ý tứ đối với nàng, nếu như một ngày nào đó hần đột nhiên nảy sinh ý tưởng quyết định cưới nàng, vậy thì phải làm sao đây? Xem ra nơi đây không nên ở lâu rồi.

Chương 56: Cầu hôn

Trần quý phi ở nhà mẹ ở ba ngày, cũng trai giới ba ngày, chỉ là chuyến này nàng về nhà mẹ, người đi theo thật ra cũng không ít, chỉ riêng cung nữ, thái giám thì có tận mười mấy người, hơn nữa quan Lễ Ký (người ghi chép các lễ nghi), thái y, ngự y, thị vệ, trùng trùng điệp điệp có trên dưới gần một trăm người. Xem ra Trần quý phi được sủng ái vô cùng, không trách được Trần phủ có thể thành gia đại nghiệp đại, thì ra là có chỗ dựa thế này!

Ba ngày sau, Trần quý phi đi, Trần phủ lại khôi phục vẻ yên tĩnh thường ngày, nhưng mà Mai viên của Liên Kiều lại náo nhiệt. Từ ngày bị Quý Phi nương nương nhạo báng, Trần Tiểu Bắc liền triển khai thế công mãnh liệt theo đuổi Liên Kiều, mỗi ngày đều đem một đồ vật phẩm mới lạ thú vị hay là bảo vật Giá Trị Liên Thành đến Mai viên, không mấy ngày cả liên chất đầy hoa viên.

Nhìn những thứ đồ này, Liên Kiều da đầu có chút tê dại, nếu không đi chỉ sợ không kịp, Trần Tiểu Bắc xem ra cũng muốn nhanh cầu hôn nàng.

“Vũ nha đầu.” Trần lão gia tử chẳng biết lúc nào đã đứng ở vườn bên ngoài.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hần, suy yếu đáp một tiếng: “Lão gia!”

Trần lão gia khẽ mỉm cười, thông thả bước vào, lướt nhanh trong phòng không rời được, chỉ có thể nhìn mấy đồ vật trong phòng..., lại nhìn Liên Kiều, đột nhiên nói: “Người không thích Tiểu Bắc đi!”

Liên Kiều cũng không ngại bị nói trúng tâm sự, lão gia tử khôn khéo thế nào, tâm tư của nàng há có thể không nhìn ra, bất đắc dĩ gật đầu một cái.

Lão gia tử ngẩng đầu nhìn bầu trời, chậm rãi nói: “Mây cao cao tại thượng bay trên không trung, chưa bao giờ làm bạn với mặt đất, nhưng cuối cùng lại muốn rơi xuống đất, nằm trên bùn đất.”

Liên Kiều nghiêng đầu, nhất thời không thể giải thích vì sao hần ý tại ngôn ngoại.

Lão gia tử thu hồi ánh mắt xa xăm đến trên người Liên Kiều, cười nói: “Nữ nhân tựa như mây trắng trên bầu trời, coi như siêu phàm hơn nữa, thoát tục hơn nữa cũng phải cần lập gia đình.”

Liên Kiều sáng tỏ nhìn hấn, thì ra nhi tử phái tới làm thuyết khách, chuyện của chính nàng đã đủ phiền lòng rồi, thêm một chuyện nữa nàng thật sự không tiêu thụ được!

Thấy nàng không chút cử động, Trần lão gia lắc đầu một cái đi, không ngờ đến ngoài vườn lại gặp được Trần tiểu Bắc, lão già mập mờ nháy mắt mấy cái với nhi tử, liền đi.

Liếc nhìn Trần tiểu Bắc đứng ngoài cửa, Liên Kiều bất đắc dĩ thở dài, mình là cái số đào hoa gì a!

“Vũ cô nương.” Hấn đang ở cửa một lúc, chậm chậm đi

“Nhị công tử.” Liên Kiều đáp lại, liếc nhìn quà tặng trong vườn, suy tính nên cự tuyệt hấn thế nào.

Đi tới bên người nàng, chớp mũi như có như không hương thơm trên người nàng, thật mê người, bất giác có chút trong họng căng lên. Hai má nàng đỏ hồng, ánh mắt, môi anh đào mềm mại, mãnh liệt hấp dẫn tất cả giác quan của hấn, hấn muốn nàng, vô cùng rõ ràng phản ứng của mình, hấn luôn luôn có mục đích mình xác, có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền bị thần thái xuất, thanh dật trong mắt nàng hấp dẫn, mặc dù nàng biểu hiện có lẽ có tiết, lại không che được khí thế lạnh lẽo cách xa cả ngàn dặm đối với người khác. Cách nàng nói, sự thông tuệ của nàng, nàng nhạy cảm, nàng thay đổi nhận thức của hấn đối với nữ nhân, hấn thừa nhận đối với nàng vừa thấy đã yêu, nữ tử như vậy mới là người hấn muốn. Hấn rốt cuộc biết tại sao bên cạnh oanh oanh yến yến nhiều năm như vậy, nhưng thủy chung không cách nào làm cho hấn động lòng, bởi vì hấn chờ chính là nữ tử hơn người như vật!

Tâm vừa động, hấn cầm bàn tay mềm của nàng, thâm tình chăm chú nhìn nàng.

Liên Kiều cau mày, không muốn hấn tới gần, lại càng không ưa hấn đụng vào, cũng tránh không được, vừa cuống vừa giận, lạnh xuống mặt nói: “Nhị công tử, xin tự trọng!”

Chính là nàng lãnh đạm, vốn cho là nàng chỉ không thích hấn đến gần, sau khi quan sát mới phát hiện nàng đối với ai cũng đều có khoảng cách, người nào cũng cẩn thận duy trì khoảng cách tương đối, điều này làm cho hấn hưng phấn khác thường, đây phải chăng nói rõ nàng hết sức tự ái. Ngay cả hấn cũng không hiểu rõ, hấn vì sao mê luyến nàng như thế. Mặc dù phái người đi tra lai lịch của nàng không thu hoạch được gì, nhưng, những thứ này đều không quan trọng, hấn thích là người của nàng, mặc kệ nàng đã từng có thân phận gì, cho dù là một tên ăn xin cũng nhất định muốn nàng. Tóm lại, nàng chính rất đúng khẩu vị của hấn.

Mang một nụ cười dịu dàng, nhìn dung nhan lãnh đạm tuyệt mỹ của nàng, hấn gọn gàng dứt khoát tỏ rõ tình yêu: “Ta thích nàng!”

Trùng trùng nhìn bàn tay mình bị hấn nắm, nàng lạnh lùng nói: “Đó là chuyện của người!”

A, cũng biết nàng sẽ không bởi vì hấn tỏ tình mà hiện ra bộ dạng nũng nịu cùng ngượng ngùng của tiểu nữ nhi, nhưng hấn chính là cực kỳ yêu giọng điệu này của nàng.

Nụ cười nở rộ, hấn không buông tha nói: “Nhưng bây giờ đã biến thành chuyện giữa ta và nàng.”

Cau mày, ghét hấn nắm càng chặt: “Ta không thích người, cho nên đó là chuyện của mình người!”

Cười khở, hấn bất đắc dĩ hỏi: “Vậy nàng chán ghét ta sao?”

Nàng rốt cuộc ngẩng đầu nhìn hấn, bình tĩnh nói: “Chỉ cần không quấy rầy ta, ta sẽ không ghét bất kì ai.”

“Như vậy bây giờ ta đang quấy rầy nàng?” Hấn nhíu mày.

“Đúng vậy.”

A, nàng thật đúng là sẽ chửi xiên chửi xỏ người. Chỉ là không sao, khi nàng trở thành nương tử của hấn, dĩ nhiên là sẽ không nghĩ như vậy. Hấn không vội, hấn có thể chậm rãi chờ, chờ nàng từ từ suy nghĩ thông sẽ thành nương tử của hấn.

Trên tay dùng một chút, nàng liền ngã vào trong ngực của hấn hấn, ôm sát hông của nàng, chân thiết cảm thụ dịu dàng trong ngực, thân thể của nàng thật mềm, thật mềm mọng, hấn tự trách mình đến bây giờ mới kéo nàng vào trong ngực, uống phí bỏ qua cảm giác tốt như thế.

Mặc dù biểu hiện ở trước mặt nàng như sắc lang, ngay khi nữ tử mình ngưỡng mộ ở trước mặt, hấn khó khăn kiềm chế mình là có thể được tha thứ, hấn nghĩ như vậy, cúi đầu xuống, hấn điên cuồng hôn nàng, mặc dù không cảm thấy nàng có nửa điểm đáp lại, mật ý trong miệng nàng cũng đủ mất hồn rồi.

Bữa bãi hôn đủ, hấn ý loạn tình mê phát hiện trong mắt nàng giữ vẻ quá tỉnh táo như cũ, điều này làm cho hấn hơi không vui, sửa sang lại tâm thần, hấn ở bên tai nàng tuyên bố: “Mười ngày sau, ta sẽ cưới nàng vào cửa.”

Nơi này quả thật là giữ lại không được rồi, Liên Kiều thầm mắng mình ngu ngốc, tại sao không giành nói tạm biệt trước khi Trần Tiểu Bắc tỏ tình sau đó chạy lấy người, rơi vào tình huống bị một đám gia đình nhìn. Hiện giờ Mai viên chỉ sợ ngay cả con ruồi cũng không ra được, huống chi nàng lại là người sống. Trần tiểu bắc cư nhiên là tâm tư tinh tế, cư nhiên dự liệu là nàng sẽ chạy trốn. Nàng ăn cơm, ngủ, tắm, thậm chí ngay cả đến nhà xí đều có người theo bên người, hơn nữa không chỉ một người. Những thứ hoa hoa thảo thảo trong sân kia cũng giống như không thể chế tạo ra thuốc mê, thuốc tiêu chảy ... Thực vật, nàng vô lực ngồi ở trong vườn, có chút bi ai mà nghĩ, thật chẳng lẽ muốn thành thân với Nhị Thế Tổ đó hay sao? Nàng ngay cả nam nhân mình yêu mến nhất cũng bỏ qua, sao lại có thể uất ức gả cho một nam nhân mình không yêu.

Cuộc sống bị nhốt thật sự gian nan, trở mắt nhìn hôn kỳ từng ngày từng ngày gần tới, trong phủ từ trên xuống dưới một không khí vui sướng, khắp nơi giăng đèn kết hoa, mà nàng lại là kiến bò trên chảo nóng.

“Vũ cô nương, những thứ này đều là Nhị gia tặng cho cô nương.” Tiểu Thanh đang cầm một đôi Ngọc San Hồ vào trong nhà, trong đôi mắt không che giấu được hâm mộ.

Khinh thường liếc nhìn cái được đưa vào đó, Liên Kiều đứng lên đi ra ngoài, ngoài phòng cũng là 4, 5 tên tiểu nha hoàn thay nhau trông coi, nàng nhìn tới tức.

Tiểu Thanh để xuống đồ đi ra, u oán nhìn nàng một cái, xoay người muốn đi, tới cạnh cửa xoay người lại nói: “Nhị gia thật yêu thích cô nương, đây là phúc phận nhiều nữ tử cầu xin cũng cầu không được, cô nương không nên cự tuyệt Nhị gia.”

Nói một phen, chợt khiến Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn nàng, mở miệng gọi lại: “Tiểu Thanh, người qua đây!”

Liên Kiều ngày thường cũng không cùng người khác nhiều lời, đột nhiên gọi nàng, khiến tiểu Thanh không khỏi cả kinh, chẳng lẽ là mình mới vừa rồi nói sai cái gì sao, nếu nàng ở trước mặt nhị gia quở trách mình, Nhị gia nhất định sẽ đuổi nàng ra Trần phủ, nàng không muốn rời Trần phủ, không muốn rời Nhị gia!

Chậm chạp bước thong thả tới trước mặt Liên Kiều, tiểu Thanh ngập ngừng nói: “Cô nương có gì phân phó?”

Yên lặng nhìn nàng, Liên Kiều đột nhiên hỏi: “Người thích Trần tiểu Bắc?”

“A!” Tiểu Thanh vừa kinh vừa thẹn bởi vì nàng nói một cái đâm trúng tâm sự của mình, cũng bởi vì nàng có thể không kiêng kỵ gọi thẳng tục gia của Nhị gia.

Liên Kiều cau mày, không muốn cùng tiểu nữ nhân này lãng phí thời gian, nàng đã không có thời gian có thể lãng phí: “Người thật ra có thích hay không? Không nói thật, ta trực tiếp đi hỏi Trần tiểu Bắc.”

“A! Đừng, cô nương đừng như thế!” Tiểu Thanh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, gấp đến sắp khóc, bắt được tay Liên Kiều, không ngừng run rẩy, “Ta, ta, ta thích.”

“Tốt!” Liên Kiều đột nhiên ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Ta đưa hấn cho người!”

“Cái gì! Người. Người phải.” Chặn ngạc nhiên của nữ nhân này, Liên Kiều thật hết chỗ nói.

“Hành lễ ngày đó, người mặc giá y của ta, thành thân cùng Trần Tiểu Bắc!” Liên Kiều vẫn ghé vào bên tai nàng bức bách dụ dỗ, “Nhưng ta nói cho người biết, ta sẽ không sự chấp thuận nam nhân tam thê tứ thiếp, cho nên một khi để cho ta gả cho hấn, người liền bỏ ý niệm làm thiếp của hấn đi! Nếu muốn gả cho nam nhân người yêu thích, người cũng chỉ có một cơ hội này!”

Tiểu Thanh bị Liên Kiều nói sừng sốt một chút thật lâu không định thần được, trong óc chỉ có câu cuối cùng kia của Liên Kiều kia, nếu muốn gả cho nam nhân người yêu thích, cũng chỉ có một cơ hội này! Nàng chỉ có một cơ hội a! Nàng mong nhớ ngày đêm, nàng tâm tâm niệm niệm, yêu thầm Nhị gia a! Có thể trở thành vợ của hắn là bao nhiêu mộng tưởng đêm khuya của nàng, chung quy lại bị thực tế tàn khốc đã kích được phá thành mảnh nhỏ, nam nhân anh vĩ bất phàm đó nàng trọn đời hướng tới, cho dù phải bỏ ra sinh mạng! Gả cho hắn, gả cho hắn, gả cho hắn.

Buổi tối, tiểu Thanh đi tới Mai viên của Liên Kiều, ánh mắt kiên định nói với nàng một chữ: “Được!”

34. Chương 57-58

Chương 57: Thiên Lao

Mùng ba tháng năm, ngày hoàng đạo.

Trần tiểu Bắc một thân hồng bào, đầu đội bích ngọc quan, hai bên rũ xuống tua rua màu đỏ, cười tuần mã, phong thần tuần lãng, mang đến từng trận thét chói tai của vô số nữ tử, đối với tân nương hắn sắp cưới vừa đổ kị vừa ghen ghét.

Liên Kiều ngồi trong Mai viên phẩm trà vẫn như cũ một thân tố trang, nhàn nhã liếc nhìn giá y trên bàn, từ từ nhìn tiểu Thanh nhẹ nhàng tiến vào, vẻ mặt nàng vừa vội vừa sợ khiến Liên Kiều cau mày, nha đầu này tốt nhất vào thời điểm mấu chốt lại như xe bị tuột xích!

Kéo tiểu Thanh vào trong phòng, Liên Kiều lạnh giọng nói với mấy thị tỳ ở bên ngoài: “Tiểu Thanh thay quần áo cho ta là được, các người ở bên ngoài chờ, không có ta phân phó không cho người nào vào”

Mấy thị tỳ kia nhìn thấy tiểu Thanh ở bên trong, liền an tâm canh giữ ở cửa chờ họ ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, tiểu Thanh thay xong giá y của tân nương, mang khăn voan đỏ, bắt chước giọng của Liên Kiều nói: “Tiểu Thanh ở bên trong sửa sang lại quần áo cho ta, mấy ngày nữa dọn tới chỗ Nhị gia, các người đi trước dẫn đường đến tiền sảnh đi!”

Tiểu Thanh ngồi lên kiệu hoa bị khiêng đi rồi. Một lúc lâu, Liên Kiều nhìn hai bên một chút xem bốn bề vắng lặng, liền lặng lẽ từ trong phòng đi ra. Nhìn sắc trời sắc, chắc hẳn phía trước đang bái đường đi! Vào lúc này, bọn hạ nhân nhất định đều bận rộn chuẩn bị tiệc mừng, đón tân khách, không ai sẽ chú ý đến nàng len lén rời đi. Chỉ là Liên Kiều lại không biết, lúc này Trần phủ đã một mảnh hỗn loạn, đại nạn đương đầu rồi.

Lúc tiểu Thanh sắp bái đường cùng Trần tiểu Bắc thì đột nhiên cả đám quan binh xông vào, bao vây Trần phủ, đồng thời cũng phong tỏa tất cả cửa ra vào, nội bắt xuất, ngoại bắt nhập, bao gồm tất cả tân khách, bảo là muốn khám mệnh lung bắt tội phạm quan trọng.

Trần lão gia tử cả kinh ở cao đường từ trên ghế đứng lên, chỉ vào Đô Úy dẫn đầu cả giận nói: “Cần rõ, hôm nay là ngày tốt Tiểu Bắc con ta thành thân, trên dưới đều là tân khách Trần Quốc Phong ta mời tới, tại sao lại có tội phạm quan trọng? Quan gia có phải đi nhầm chỗ hay không?” Đừng quên hẳn đường đường là quốc trượng, là hoàng thân quốc thích, lúc này có người tới cửa tìm xúi quẩy, quả thật tìm chết!

Đô Úy cười lạnh một tiếng, rút thủ dụ của Hoàng đế ra nâng lên nói: “Thánh dụ ở đây, lão quốc trượng còn lời gì muốn nói?”

Trần Quốc Phong nhìn thấy quả nhiên là thánh dụ của Hoàng đế, lập tức dừng lại, đứng ở nơi đó không biết nên làm như thế nào cho phải.

Đô Úy ôm quyền nói: “Lão quốc trượng, đắc tội!” Vung tay lên, tất cả thị vệ phân tán ra, nhìn thấy nữ nhân nào cũng bắt lại kiểm tra, làm cho tất cả nữ quyến sợ hãi kêu liên tiếp. Nữ quyến trên dưới, bao gồm

cả nha hoàn cũng không bỏ qua, hình như cũng không có người bọn họ muốn tìm. Cuối cùng, ánh mắt Đô Úy rơi trên người tân nương đang đội khăn đỏ.

Trần Tiểu Bắc cả kinh, vội nhảy tới trước một bước, lạnh lùng nói: “Quân gia, đây là nương tử chưa qua cửa của ta!”

Đô Úy sắc mặt trầm lại, nói: “Thánh dụ của Hoàng thượng, bất kỳ nữ quyến nào cũng không thể bỏ qua, nữ nhân kia thật sự rất gian xảo, hạ quan đắc tội!” Nói xong đưa tay chộp một cái, liền kéo khăn trên đầu tân nương xuống.

“A ——”

“Tiểu Thanh! Tại sao là ngươi?” Thấy rõ dưới khăn voan kia là tiểu Thanh, Trần tiểu Bắc ngơ ngẩn, không biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, Vũ cô nương đâu?

“Vũ cô nương đâu?” Trần Tiểu Bắc nhanh chóng bắt lấy đầu vai tiểu Thanh, cực kỳ tức giận hét lên.

“Này. Ta. Nàng.” Tiểu Thanh cũng thực sợ, hoàn toàn không ngờ tới sẽ xuất hiện tình huống như thế, nàng cho là thành thê tử đã bái đường của hắn, nàng cho là có thể cùng hắn gao nấu thành cơm.

“Nói mau!” Trần Tiểu Bắc rống giận, cũng bóp nát cả đầu vai tiểu Thanh, không còn hình tượng công tử tuấn nhã, lệ khí khiếp người.

Tiểu Thanh bị dọa đến quên mất kêu gào, úng ta lúng túng không thể nói nên lời.

Đô Úy nghe được ầm tình trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau, nhíu mày nói: “Thế nào? Tân nương bị đánh tráo rồi sao? Chẳng lẽ tân nương lại là người khác?”

Trần Tiểu Bắc đột nhiên đẩy tiểu Thanh ra, bước nhanh tới Mai viên, Vũ, nàng thật to gan, lại dám đùa bỡn ta như vậy! Thật không để ta ở trong mắt!

Đô Úy cũng mang theo thủ hạ đi theo Trần tiểu Bắc tới Mai viên. Nhưng đi tới Mai viên, lật khắp cả vườn cũng không có một bóng người, tân nương chính cần bái đường đã đi nơi nào.

Đô Úy ra lệnh một tiếng, điều tra kỹ Trần phủ, tất phải tìm ra nữ tử gọi là Vũ cô nương kia, dù thế nào đi nữa hắn đã sớm phong tỏa nơi này, nàng cho dù có cánh cũng khó thoát!

Không lâu sau, hai thị vệ liền dẫn tới một nữ tử, chính là Liên Kiều không thể nghi ngờ. Lúc ấy Liên Kiều chuẩn bị chạy đi, phát hiện bên ngoài đều là quan binh, bất đắc dĩ, chỉ có thể nép sau hòn non bộ, không ngờ những thị vệ này còn mang theo chó săn, đánh hơi được mùi, tóm nàng ra ngoài.

Đô Úy nhìn Liên Kiều, sau đó mở quyển trục lấy từ tay thị vệ bên cạnh, họa lên cô gái chính là Liên Kiều, người hắn muốn tìm đúng là nữ nhân trước mắt này.

“Mang đi!” Đô Úy ra lệnh một tiếng.

Hai thị vệ bắt Liên Kiều rời đi, Trần Tiểu Bắc vừa sải bước vừa ngăn ở trước mặt, lạnh lùng nói: “Đây là tân nương của ta, các ngươi tại sao lại dẫn nàng đi?”

Đô Úy khinh miệt liếc nhìn Trần tiểu Bắc, giọng mang giễu cợt mà nói: “Tại sao? Chỉ bằng đạo thánh dụ này!”

Nhìn chằm chằm thánh dụ trong tay Đô Úy, Trần Tiểu Bắc dần dần mất hết khí thế, coi như Trần gia bọn họ có quyền thế thế nào nữa, cũng là dựa vào hơi của hoàng gia, hắn chẳng lẽ còn có thể đối nghịch với Hoàng đế?

Không tự chủ lui một bước, hắn suy yếu nói: “Vậy có thể thỉnh đại nhân nói cho tại hạ rõ, vị hôn thê của tại hạ đến tột cùng đã phạm vào tội gì hay không? Lại bị hoàng thượng chỉ dụ truy nã?”

Đô Úy trừng mắt, cao giọng nói: “Vương pháp!” Ngay sau đó lập tức sải bước ra khỏi Mai viên, quan binh sau lưng cũng ngay sau đó lui mất, Trần Tiểu Bắc trở mắt nhìn Liên Kiều bị mang đi, không thể làm gì.

Liên Kiều bị nhốt vào Thiên Lao.

Cái gọi là Thiên Lao, chính là nhà giam dưới chân thiên tử, cũng không tránh được là loại phòng giam rất tốt, vừa bẩn vừa loạn, rách mướp. Nhất phần lớn là tù chánh trị, chỉ là gian phòng Liên Kiêu ở hình như cố ý được quét dọn, không có chuột, rệp, cũng không có mùi gì là lạ.

Thật ra nàng sớm nên ngờ tới, từ ngày Quý Phi nương nường về nhà thăm người thân, nàng nên rời đi. Quý Phi nương nường lên đường mang theo Lễ Ký cùng thái y, những quan viên này mặc dù nàng không nhất định phải biết, nhưng bọn họ nhất định biết nàng. Biết rõ điểm này, vì vậy nàng cố ý ẩn núp mình, bình thường trừ gặp lão gia tử liền ở trong Mai viên không ra, thăm nghĩ cũng sẽ không bị phát hiện. Chậm chạp hại chết người! Chính là ôm một phần may mắn trong lòng, mới để cho mình luân lạc tới Thiên Lao, Long Tiêu chắc là sẽ không thả nàng, bởi vì nàng biết quá

Ngẩng đầu nhìn cửa sổ thật cao, ban đêm, chỉ có từ cửa sổ nhỏ này mới có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao. Nàng vẫn suy nghĩ tới hắn, đột nhiên rất nhớ hắn. Cùng một bầu trời đầy sao, không biết hắn có đang nhớ đến nàng hay không?

Khê cong khoe miệng, nàng giấu cợt sự mềm yếu của mình, với cuộc sống hiện tại, không biết sẽ chết lúc nào lại mềm yếu nhớ nhung hắn, thì ra nàng không hề kiên cường giống như mình nghĩ, thì ra trước khi chết trong lòng nàng vẫn không bỏ được hắn. Nàng yêu hắn, nhưng cũng tổn thương hắn sâu vô cùng, nàng cũng không kỳ vọng hắn tha thứ, nếu không ban đầu cũng sẽ không quyết tuyệt như thế. Nhưng giờ khắc này, nàng nhớ hắn, thật sự có chút hối hận sự chấp nhất của mình, nếu như không phải quá cố chấp với nguyên tắc như vậy, nếu như không phải mình không thể bỏ qua, nếu như không phải coi trọng như thế, có lẽ nàng cùng hắn vẫn đang vui vẻ.

“Hạ. . . .” Nàng thở dài than nhẹ tên của hắn, nhớ hắn nữa rồi!

“Nàng đang gọi hắn sao?” Sau lưng một thanh âm bén nhọn vang lên, cũng mang theo ý châm biếm.

Bỗng nhiên xoay người, đôi mắt phượng hẹp dài thoáng qua tia tàn khốc, long bào sáng loáng khiến người mở mắt không ra.

“Long Tiêu!” Nàng bật thốt lên, ngay sau đó ý thức được cái gì, nghiêng nghiêng đầu: “Hiện tại, ta có nên gọi ngài là hoàng thượng hay không?”

Qua song sắt nhìn nữ tử trước mắt, nàng vẫn xinh đẹp tuyệt trần giống như trước, đẹp khiến cho hắn không dám nhìn thẳng. Đã từng bỏ ra Thiên La Địa Vọng, nhưng vẫn bị cái gã tên là Mục Sa Tu Hạ dẫn nàng đi, hắn giận đến mức đập đổ long y, hai tháng trước, một tháng trước chợt nghe nói tới cái chết của nàng, khiến cho lòng hắn đau đớn, nữ tử này, từng gây tác động tới nội tâm của hắn, vì nàng mà si, vì nàng mà cuồng, vì nàng mà điên, vì nàng mà thương.

Từ trong miệng thái y theo Trần phi trở về biết được nàng ở Trần phủ, trái tim cuộn cuộn mừng như điên làm ngay cả mình cũng bị dọa sợ, lúc này hạ lệnh truy nã nàng, hắn muốn trói nàng ở bên người, tận mắt thấy nàng, tự tay chạm vào nàng, loạn thần tặc tử đó không xứng có nàng, chỉ có hắn, hắn mới là chân mệnh thiên tử, chân mệnh thiên tử của nàng!

Chương 58: Phong phi

“Mở ra cửa lao ra!” Long Tiêu hạ lệnh.

Ngục trưởng khó có thể tin nói: “Hoàng thượng, đây. Nơi này chính là Thiên Lao, ngài.”

“Trẫm bảo người mở cửa lao ra, người điếc sao?” thanh âm lạnh lùng không mang theo nhiệt độ, hàm chứa ý rõ ràng không vui.

“Vâng, vâng, nô tài mở ngay!” Ngục trưởng bị sợ đến hai chân run lên, tay run run mở cửa lao.

Long Tiêu cúi đầu đi vào phòng giam, nghiêng đầu nói: “Tất cả đều lui ra, không có trẫm ra lệnh không cho phép vào bên trong phạm giết không tha!”

Nhìn tất cả mọi người lui ra ngoài, Long Tiêu mới chậm rãi xoay người đối mặt với Liên Kiêu.

Đưa mắt nhìn nàng, hồi lâu, nói: “Người không sợ ta giết chết người sao?”

Liên Kiều cũng không nhìn hắn, ngồi trở lại trên giường, lấy im lặng đáp lại. Người ở trong tay hắn, muốn chém giết muốn róc thịt thật rất thuận lợi, lại nói với nàng những thứ này chẳng phải nhằm chán sao?

Đã sớm biết nữ tử bình thường không thể so với nàng, nàng lạnh lùng lãnh đạm, Long Tiêu cũng không tức giận. Nhìn nàng đưa mắt nhìn chân giường, hắn đột nhiên hỏi: “Vết thương hắn làm tổn thương tâm của nàng thế nào?”

Run lên, vết thương ở đáy lòng bị vạch trần, liếc hắn một cái thật nhanh, bị một tia thâm tình trong đáy mắt hắn vô ý biểu lộ làm chấn động, nhanh chóng kìm nén đau thương trong lòng, lạnh nhạt nói: “Không đáng đáng tới người!”

Thật lâu mới nghe được một tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy, Long Tiêu lại ngồi cùng nàng ở trên giường, đường đường là thiên tử, là người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, lại cùng một nữ tù ngồi ở trên giường trong phòng giam, cái này nếu truyền đi sao tránh được trò cười cho thiên hạ?

“Liên Kiều!” Hắn lần đầu tiên kêu tên của nàng, “Đừng bướng bỉnh như vậy, lùi một bước, nàng có thể nhìn thấy xa hơn!”

Thôi đi, nàng chê cười, hắn đang khuyên nàng sao? Tốt thế sao! Lùi một bước? Có thể nhìn thấy xa hơn? Hắn hi vọng nàng có thể nhìn thấy cái gì? Buồn cười!

“Rơi vào tuyệt cảnh, còn nói gì lùi một bước, cho dù lui mười bước thì có thể lui đến chỗ nào?” Nàng giọng mang vẻ giễu cợt, cười nói với hắn thật nhẹ nhàng.

Long Tiêu nắm vai của nàng, vội vã xoay nàng đối mặt với hắn, bình tĩnh nói: “Nếu như ngươi muốn đi ra ngoài, tùy thời tùy chỗ cũng có thể rời đi, không ai ngăn ngươi cả, chỉ là ngươi nhốt tim của mình lại, không ai có thể tiến vào!”

Liên Kiều kinh ngạc nhìn nhìn hắn, có chút nghi ngờ, có chút bàng hoàng, lời của hắn là có ý gì?

Bất lực trong đáy mắt nàng làm cho hắn thương tiếc vạn phần, tâm vì nàng mềm nhũn ra. Một tay kéo nàng vào trong ngực, ôm chặt, vùi mặt vào hõm vai nàng, tham lam ngửi hương thơm đặc biệt của nàng, nàng để cho hắn khát khao như thế, lại cách hắn xa xôi như thế, đến tận cùng nên làm gì với nàng bây giờ?

Thân thể của nàng trong nháy mắt cứng ngắc, chợt hiểu tấm lòng của Long Tiêu, thì ra là, thì ra hắn cũng thế. Ra sức muốn tránh khỏi ngực của hắn, thế nhưng hắn lại ôm càng chặt, cơ hồ phải nàng hòa vào lồng ngực của mình, thở không thông, nàng thở hổn hển, lồng ngực phập phồng kích thích giác quan của hắn, định ôm nàng ngồi trên đùi, sau đó bá đạo hôn nàng, một tay giữ chặt gáy nàng, làm cho nàng dán lấy hắn càng gần, một tay ghì chặt eo nhỏ của nàng, không để cho nàng né tránh.

Liên Kiều kinh sợ, bỗng nhiên cảm nhận được bắp đùi chạm vào một vật nóng rực mà cứng rắn, cứng đờ, không dám tiếp tục giãy giụa, trong lòng lại rõ ràng, ở dưới long bào là cái gì. Mà một nữ nhân ở trong ngực một nam nhân tâm tình đang kích động, lộn xộn sẽ đưa tới hậu quả như thế nào, nàng sẽ không ngây ngốc mặc cho nam nhân này ăn mình sạch sành sanh mà không biết.

Hắn hôn nàng đến hô hấp không bình thường, cũng làm cho mình sa vào cái hôn này, nhưng cuối cùng vẫn buông nàng ra, hắn còn không đến mức ám muội muốn nàng ở đây, đây là Thiên Lao a!

Đặt cằm trên đỉnh đầu nàng bình phục lại hô hấp, thật lâu mới nói: “Ngày mai, trăm liền đón nàng ra khỏi Thiên Lao!”

Hắn phải suy nghĩ thật kỹ an trí nàng thế nào, nàng không danh không phận khó có thể vào ở hậu cung, càng không yên lòng an trí nàng ngoài cung, nàng phải sống ở nơi mắt hắn có thể nhìn thấy.

Sau khi Long Tiêu đi, Liên Kiều vô lực xụi lơ ở trên giường, nhìn sao trời ngoài cửa sổ, im lặng, lại có một hàng lệ dính vào hai bên tóc mai. Bất đắc dĩ lại vô lực, quay đầu lại nàng vẫn không thoát khỏi số mệnh mặc cho người định đoạt, sinh ở xã hội như vậy, nữ nhân chính là người yếu, không quyền không thế, đến tự bảo vệ cũng khó khăn, người nàng yêu ruồng bỏ nàng, người nàng không yêu giam cầm nàng, ở dưới trời xanh này, được tự do hô hấp là xa xỉ.

Sáng sớm ngày hôm sau, ngục trưởng cẩn thận gọi Liên Kiều, ngày hôm qua hoàng thượng đối với nữ nhân rõ ràng rất để ý, làm ngục trưởng nhiều năm như vậy, nếu như ngay cả điểm này cũng nhìn không ra thì mất đúng là mù rồi. Không phải sao, trời vừa sáng cho gọi thả người, hấn dám chậm trễ sao?

Liên Kiều vẫn còn ở mơ mơ màng màng ngủ, tối hôm qua cho đến đêm khuya vẫn chưa ngủ, chuyện rối rắm trong lòng quá nhiều, cho đến khi trời tờ mờ sáng mới mệt mỏi vô cùng mà ngủ. Tiếng gọi bên tai thật đáng ghét, nàng vừa mới ngủ được đó, không thể để cho nàng ngủ nhiều một lát sao?

Phất tay một cái, Liên Kiều lật người ngủ tiếp, ngục trưởng không có biện pháp, chỉ có thể ngoắc hai ngục tốt mang nàng đi ra ngoài. Bên ngoài Thiên Lao có một cỗ kiệu tinh xảo, cẩn thận bỏ Liên Kiều vào bên trong kiệu, ngục trưởng đầu đã đầy mồ hôi, hơi gật đầu với kiệu phu, bốn kiệu phu vững vàng nâng kiệu lên rồi đi.

Liên Kiều mở mắt ra thì phát hiện mình đang ngủ ở một gian phòng vô cùng hoa mỹ, phía dưới là giường cao gối mềm. Chớp mắt đứng dậy, nàng theo bản năng cúi đầu, phát hiện y phục mình từ trong ra ngoài cũng bị thay đổi.

Này.

Đang suy tư, cửa phòng mở ra, một đôi phu thê mặc cẩm y hoa phục từ ngoài phòng đi vào, cười khanh khách đến bên giường của nàng. Đôi phu thê ước chừng hơn bốn mươi này, mặt mũi hiền lành, rất phong phạm của người hiền lành.

Vị phu nhân kia ngồi bên mép giường Liên Kiều, lão gia đứng một đầu khác của giường, từ ái nhìn nàng. Liên Kiều bị hai người kia nhìn có chút lạnh lẽo, không biết bọn họ đến tột cùng là người nào, muốn làm gì, thế nào nàng ngủ một giấc, ngay cả trời thay đổi.

“Ngọc nhi, con tỉnh rồi! Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì thì nói với mẹ!” Phu nhân lên tiếng.

Liên Kiều nghe được trong đầu luẩn quẩn, nàng rốt cuộc đang nói cái gì? Nàng căn bản không biết họ, tại sao gọi nàng là Ngọc nhi, lại thành mẹ ruột của nàng?

“Ngọc nhi, bệnh của con khiến cha mẹ cũng dọa sợ, con có biết con đã ngủ bao lâu không? Suốt cả bảy ngày bảy đêm, làm mẹ tóc bạc mất mấy sợi! Đại phu đều nói con không thể cứu, chỉ có thể xem con có thể tỉnh lại hay không, hôm nay cuối cùng đã tỉnh, thật là ông trời rủ lòng thương xót a!” Cuối giường, vị lão gia nói lải nhải không dứt.

Liên Kiều trong lòng càng thêm sợ hãi, chẳng lẽ nàng lại xuyên qua sao? Ông trời sẽ không đùa bốn nàng như vậy chứ?

“Các người là ai?” Nàng lạnh mặt nói, không vì đôi phu thê hiền lành trước mặt này mà dao động.

Phu nhân có chút khó có thể tin nói: “Ngọc nhi, con không nhận ra mẫu thân r sao? Ta là mẫu thân của con! Đây là phụ thân của con!” Nói xong ngón tay chỉ tới vị lão gia kia.

“Ta không phải là nữ nhi của các người, ta cũng không gọi là Ngọc nhi, tên của ta là Liên Kiều!” Mặc kệ là xuyên qua hay không, nàng không muốn vì không giải thích được mà trở thành người khác.

Phu nhân không chịu nổi khóe mắt ánh lên nước mắt, lão gia an ủi vỗ vỗ bàn tay phu nhân nói: “Không sao, đại phu nói rồi, Ngọc nhi sau khi tỉnh lại có thể sẽ có một ít chuyện không nhớ rõ, chẳng qua ta tin tưởng Ngọc nhi của chúng ta sẽ từ từ nhớ ra, nhớ tới cha mẹ của con bé.”

“Các người rốt cuộc là ai? Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Liên Kiều cảm thấy mình muốn điên rồi.

Phu nhân kìm nén nước mắt trong khóe mắt, nói: “Cha con là Cửu Môn Đề Đốc, là quan lớn trong triều, con là đứa con gái duy nhất của chúng ta, cha mẹ thương con như châu như bảo, là tâm can bảo bối của cha và mẹ!”

Lão gia nói tiếp: “Trước đó vài ngày trong cung tuyển tú nữ, con cũng trúng tuyển, vốn là một việc thật vui mừng, vậy mà con lại trượt chân rơi xuống nước, hôn mê bảy ngày bảy đêm, hiện tại mới tỉnh, cũng bỏ lỡ ngày tuyển tú nữ.”

Liên Kiều càng nghe càng cau mày, hai lông mày xinh mặt quả thật đã muốn xoắn lại một chỗ.

Lão gia cho là nàng vì chuyện tuyển tú nữ mà khổ não, vội an ủi: “Ngọc nhi đừng lo lắng, là cha cầu cạnh cho con, hoàng thượng khai ân, đặc chuẩn cho con vào cung, còn nói muốn phong phi cho con!”

Trời ạ, ai tới giúp nàng một chút! Dem hai người trước mắt này đá ra ngoài đi!

Vén chặn lên, Liên Kiều xuống giường, lườm cái cọ với hai người kia, nàng chỉ muốn mau mau đi ra ngoài, rời cái này nơi quỷ dị muốn chết này.

“Ngọc nhi, con muốn đi đâu?” Phu nhân kéo nàng lại, chỉ sợ nàng chạy.

“Buông ta ra!” Liên Kiều lạnh lùng nói, nếu hỏi không ra nguyên do, nàng muốn mình tự đi tìm kiếm đáp án.

Lão gia cũng tiến lên khuyên can: “Ngọc nhi, chớ càn quấy, con tỉnh thật vừa lúc, mau nằm xuống nghỉ ngơi một chút, chỉ chốc lát nữa, trong cung sẽ phái người tới đón con.”

“Cái gì?” Liên Kiều hô to.

Chợt nghĩ đến cái gì, đôi mắt mang theo vẻ lạnh lẽo nguy hiểm, gần từng chữ một: “Đây là nước nào? Thiên tử đương triều là ai?”

Lão gia làm như chuyện đương nhiên mà nói: “Nơi này đương nhiên là Lương Quốc, Đương Kim Thiên Tử dĩ nhiên chính là Lương đế!”

Quả nhiên, lần nữa hung hăng trừng mắt với đôi phu thê này, diễn thật là tốt, quả thật có thể vinh d được giải Oscar cho kỹ thuật diễn tốt nhất rồi!

35. Chương 59-60

Chương 59: Phong phi 2

Dùng sức hất bàn tay nữ nhân kia đang để trên tay mình, Liên Kiều tông cửa xông ra, lại bị cổ kiệu lớn nguy nga lộng lẫy ngoài cửa làm cho ngơ ngẩn.

Ngoài cửa một hàng thái giám. Cung nữ đồng loạt quỳ xuống, ầm ầm nói: “Tham kiến Ngọc phi nương nương, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Chán nản bị nhét vào trong kiệu, Liên Kiều hiểu mình đã bị Long Tiêu bố trí hoàn toàn. Lấy thân phận của nàng, muốn đường hoàng vào ở trong hậu cung là không thể, vì vậy hấn liền trăm phương ngàn kế an bài cho nàng một thân phận mới. Nữ nhi của Cửu Môn Đề Đốc, thật đủ danh giá rồi! Còn thật khó khăn cho hấn dụng tâm chăm sóc! Chỉ là, tất cả cũng chỉ là vì mong muốn của bản thân hấn mà thôi.

Tám người nâng đại kiệu rêu rao khắp nơi, một đường đi tới hoàng cung, lòng của Liên Kiều cũng một đường chìm đến đáy cốc, chẳng lẽ nàng thật sự không trốn thoát? Cửa cung đều sâu như biển, ban đầu là vì Mục Sa Tu Hạ nàng mới có thể chạy trốn, hôm nay nàng phải làm sao? Mục Sa Tu Hạ sẽ không trở lại cứu nàng lần nữa, bởi vì nàng là người đã chết! Ban đầu quyết tuyệt, đã tạo thành khốn cảnh hôm nay, giờ khắc này, nói không hối hận là gạt người.

Bỗng nhiên phát hiện, lòng của nàng căn bản không chứa nổi nam nhân khác, cho tới nay, trong lòng của nàng cũng chỉ có hấn, muốn nàng tiếp nhận nam nhân thứ hai, nàng tình nguyện đổi mặt với chuyện hấn tam thê tứ thiếp.

Kiệu bỗng dừng lại, Liên Kiều chỉ nghe người bên ngoài ầm ầm quỳ xuống đất cung kính nói: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Đôi giày màu ánh kim từ từ bước thong thả lại gần, dừng ở bên ngoài kiệu, Liên Kiều thấy rõ ràng.

Màn kiệu bị bàn tay trắng muốt thon dài, chứng tỏ được sống an nhàn sung sướng từ từ vén lên, nàng nhìn thấy Long Tiêu một thân long bào, phong lưu phóng khoáng đứng ở bên ngoài kiệu, khóe miệng chứa nụ cười, thẳng tới đáy mắt.

Hắn cười làm cho nàng cả người rét run, hắn nhìn hắn tựa như nhìn con mồi trong lồng, nàng vô dụng bị nhốt, không cách nào chạy trốn!

“Ngọc phi của trẫm, lần đầu gặp mặt!” Hắn mỉm cười đuổi tay về phía nàng.

Tay của hắn rất đẹp, nàng lại không lòng dạ nào thưởng thức, đôi tay như thế không phải là đôi tay nàng nguyện ý nắm.

Không nhìn thấy kháng cự của nàng, hắn trực tiếp cầm lấy tay mềm của nàng, nụ cười trong đáy mắt sâu hơn, mềm mại không xương giống như ảo tưởng hắn đã thấy vô số lần.

Lực trên tay hắn tăng thêm, ép buộc nàng ra khỏi kiệu, đột nhiên cúi người dịu dàng nói ở bên tai nàng: “Từ hôm nay, nàng chính là Ngọc phi của trẫm!”

Mắt phượng lạnh lẽo, Long Tiêu ngay sau đó lạnh giọng hạ lệnh: “Ngọc phi của trẫm, các người đều phải hầu hạ, ai chậm trễ, ai lảm nhảm, trẫm sẽ không dễ dãi đâu!”

T người quý xuống: “Ngọc phi nương nương vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Long Tiêu hài lòng nhìn người quý đầy đất, tâm tình vô cùng tốt ôm cái eo nhỏ nhắn của Liên Kiều, dẫn nàng xoay người, chỉ vào tòa cung điện lộng lẫy xa hoa trước mặt nói: “Nơi này vốn là Sướng Xuân uyển, hôm nay đổi thành Ngọc Kiều điện, ban cho Ngọc phi!”

Liên Kiều căn bản không có lòng xem xét, một lòng chỉ đang nghĩ nên thoát khỏi nam nhân trước mắt thế nào.

Khẽ mỉm cười, hắn điểm nhẹ lên chóp mũi nàng, nàng cả kinh, đôi mắt hốt hoảng ngẩng lên nhìn lại hắn.

“Ngọc phi, nàng lại mất hồn rồi...!” Hắn nhỏ giọng trách cứ, lại có thể cảm nhận được cưng chiều trong giọng nói của hắn.

Nàng không chút phản ứng đúng như hắn suy nghĩ và dự đoán, cũng không tức giận, hắn có thể tạm thời bỏ qua nàng, cái mà hắn có nhiều nhất chính là thời gian để cùng nàng chơi loại trò mèo vờn chuột này, nàng trốn không thoát hắn, hắn vì nàng mà bày ra vòng tình dày đặc.

“Ngọc phi cũng mệt mỏi rồi, tạm thời nghỉ ngơi một chút, buổi tối trẫm trở lại thăm nàng!” Nói xong lại hôn vào trán nàng một cái.

Buông nàng ra, mỉm cười, tự nhiên rời đi, thân ảnh tiêu dao khí thế tung hoành, đó là Đế Vương kiêu ngạo.

Sau khi Long Tiêu đi, những thái giám cung nữ kia quả nhiên rất cẩn thận, vây quanh nàng không ngừng hỏi han ân cần, điểm tâm, đồ ăn truyền lại rút, rút lại truyền. Gắng làm cho nàng vui mừng, hài lòng, dù sao hoàng thượng rất coi trọng vị quý phi nương nương này, muốn chậm trễ, đó là muốn rơi đầu.

Mọi người thấy Liên Kiều ngủ, không dám quấy rầy, mấy cung nữ phục vụ canh giữ ở bên giường, những người khác ai làm việc người ấy.

Một giấc này, nàng ngủ đến mức trời đất mù mịt, rối rắm, kinh sợ, đau lòng, lo sợ nghi hoặc mấy ngày liên tiếp làm cho nàng không được ngủ ngon. Hôm nay, mặc dù vào hang cọp, nhưng, không trốn được, chắc chắn có quyết tâm, nàng lại được ngủ rất an ổn. Vẫn ngủ thẳng tới lúc mặt trời lặn mặt trăng lên, Long Tiêu đi tới tẩm cung của nàng mà vẫn chưa tỉnh.

“Các người nói nương nương từ khi trẫm rời đi liền đi ngủ, cho tới bây giờ vẫn chưa tỉnh sao?” Đôi mắt phượng ánh sáng lung linh, lại thoáng qua tia lạnh lẽo.

“Hồi bẩm hoàng thượng, nương nương thật đã ngủ say đến bây giờ cũng chưa tỉnh lại!” Hai tiểu cung nữ bẩm báo chi tiết.

Ánh sáng lạnh chợt lóe, hắn hơi hột nói: “Người đâu, đem hai nô tỳ này lôi ra đánh 50 đại bản!”

“Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng a! Hoàng thượng tha mạng. . . .” Hai tiểu cung nữ bị sợ đến xụi lơ trên mặt đất, không biết vì sao sao đột nhiên lại gặp tai vạ, 50 đại bản? Đánh xong làm gì còn mạng sống nữa chứ!

Nhíu mày một chút, thái giám ngoài cửa ba chân bốn cẳng kéo hai cung nữ ra ngoài, trước khi đóng cửa lại nghe thấy Hoàng đế lạnh lùng nói : “Chuyện của Ngọc phi chính là chuyện của trẫm, có bất kỳ chuyện gì đều phải bẩm báo với trẫm, tất cả đều phải nhớ kỹ cho trẫm!”

Xoay chuyển ánh mắt, nhìn dung nhan tuyệt sắc ngủ trên giường, vẻ lạnh lẽo trên mặt thoáng chốc trở nên mềm mại, tinh quang trong mắt cũng không sắc bén tràn ngập tình ý ngưng đọng lại vẻ xinh đẹp của nàng.

” Ngọc phi của trẫm ——” hần thở dài than nhẹ, hài lòng nhìn nàng ngủ ở hoàng cung của hần, sống ở nơi hần an bài cho nàng.

Khóe môi khẽ cong, không khỏi hồi tưởng lại những việc đã trải qua. Lần đầu gặp nhau ở y quán, nàng lạnh nhạt mà xa cách, gặp nhau lần thứ hai ở hoàng cung Cách Tát, nàng nhìn thấu nhưng lại lãnh đạm, gặp nhau lần nữa ở Đại Lương, nàng lòng dạ ác độc cay độc! Từng nét của nàng đều mãnh liệt hấp dẫn hần như thế, hần không cách nào kháng cự, vô lực thoát khỏi. Tựa như nghiện thuốc phiện, dạ, nàng sẽ làm mình nghiện! Tựa như đồng hồ, biết rõ nàng là trí mạng, vẫn như cũ như thiêu thân lao đầu vào lửa!

Hôm nay, hần đối với nàng vẫn như thế. Mặc dù Thái hậu hạ lệnh phải giết, thế nhưng hần lại chỉ muốn giết Mục Sa Tu Hạ, gã nam nhân dám chiếm lấy tâm của nàng, nhưng chưa từng muốn thương tổn nàng chút nào. Nàng là người đầu tiên, cũng là nữ nhân duy nhất để cho hần động lòng. Hần sẽ không bỏ qua nàng!

Từ từ bước thong thả tới bên giường, ngồi bên mép giường, đưa tay nâng lấy bàn tay mềm của nàng, ghé vào khe hôn bên môi. Thật tốt! Có thể bình thân ở cùng với nàng như vậy thật sự là quá tốt, đây là cảnh hần ảo tưởng bao nhiêu lần, rốt cuộc đã được thực hiện, nàng cuối cùng sẽ thuộc về hần, tựa như đế vị của hần, đến cuối cùng vẫn là hần.

Hai nô tỳ kia thật sự đáng ghét, không đến thông báo, lại để cho hần bỏ lỡ thời khắc thưởng thức dung nhan lúc nàng, đáng chết!

“Ừ ——” nàng ưm một tiếng. Long Tiêu cho là nàng tỉnh, trẫm ngăm nhìn kỹ, phát hiện nàng đạp chặn lại ngủ mất, cười khế, thì ra là nàng ngủ thiếp đi, lại cũng có một mặt ngây thơ như vậy, thật đáng yêu!

Không nhịn được cúi đầu xuống, hôn lên khóe môi nàng, đưa đầu lưỡi ra tỉ mỉ lướt qua hình môi của nàng, xúc cảm mềm mại của nàng làm cho cổ họng hần căng lên, bụng dưới một hồi nóng ran, xương sống hoàn toàn trào lên cảm giác tê dại, làm hần than nhẹ ra tiếng.

Vốn định lướt qua liền ngừng lại, không muốn quấy rầy nàng ngủ ngon, lại lần nữa chiếm đoạt ngọt ngào của nàng, hôn từ từ sâu hơn, môi nàng thật ngọt, thật thơm ngọt!

Bị hôn không cách nào hô hấp, Liên Kiều không tự chủ khẽ mở môi anh đào ra, lại làm cho một cái lưỡi to tiến vào, dây dưa lấy nàng.

Ghét loại cảm giác bị xâm phạm này, đó không phải là mùi vị của hần, nàng cự tuyệt tiếp nhận! Nhíu đôi mày thanh tú, nàng đưa tay chống lại lồng ngực của Long Tiêu, kháng cự xâm nhập của hần. Từ từ mờ mịt mở mắt, nàng nhìn thấy đôi mắt tràn đầy tình dục của hần.

Kinh sợ. Cấn một cái, nàng ném được vị ngai ngái, nhưng vẫn không được buông ra, hần như cũ Cuồng Bá mút lấy lưỡi của nàng, mặc dù tia máu chảy xuống khóe miệng hần.

Nàng sợ, điên cuồng trong đáy mắt nam nhân này làm cho nàng sợ! Thật sự sợ hãi, nàng rõ ràng không muốn thỏa hiệp.

Rốt cuộc hần dần dần thả môi nàng ra, liên tục hôn vào các nơi khác ở cổ nàng, chịu đựng cảm giác cực kì nhục nhã, nàng lạnh lùng nói: “Buông ta ra!”

Hần không chút cử động, đã bắt đầu cởi nàng áo, ”Xoẹt —— nàng nghe được tiếng quần áo bị xé rách.

“Cẩn không đứt lưỡi của người, ít nhất ta có thể cắn đứt lưỡi của ta!” Đè nén sợ hãi trong lòng, nàng cố giữ vững tỉnh táo nói.

Đầu ở trước ngực nàng rớt cuộc cũng dừng lại, hấn ngẩng đầu, thở hổn hển nhìn nàng, dục vọng trong đáy mắt rõ ràng chưa được thỏa mãn. Chỉ là lời của nàng làm cho hấn dừng lại, bởi vì, hấn biết nàng nói được làm được.

Nhech miệng, dục vọng trong đôi mắt hấn, nụ cười bên môi, máu tươi phun đầy khoe miệng, tạo thành bộ dạng vô cùng tà tứ, máu tanh lại khiến hấn hấp dẫn trí mạng.

“Ngọc phi, đừng giãy giụa vô vị nữa! Nàng là của trẫm, vĩnh viễn đều là của trẫm, cả đời này người cũng trốn không thoát!”

“Ta không yêu người, ở trong lòng ta người không đáng giá một đồng, Đế Vương thì như thế nào, đối với ta, người không hơn một đôi dép cũ!” Nàng lạnh nhạt nói.

Trong nháy mắt hấn tức giận, nhưng chỉ là trong nháy mắt, cơn giận rất nhanh bình thường trở lại, hấn biết nàng đang kích động hấn, nàng cố ý. Nữ nhân này quá biết tính toán, phóng túng không phải là đối thủ của nàng, chỉ có hấn mới đủ kiên nhẫn cùng lực lượng thuần phục nàng. Một ngày nào đó, nàng sẽ hạ đầu cao ngạo, tình ý liên tục rúc vào ngực hấn, van xin hấn nhiệt tình.

Đêm nay, hấn không đụng tới nàng, ôm nàng ngủ, cho đến khi bình minh!

Chương 60: vả miệng

“Điện hạ, hấn là quốc chủ Phiên quốc, không giết được!”

“Điện hạ, một khi quốc chủ bị giết, tất sẽ kích thích sự phẫn nộ của dân chúng! Cầu xin Điện hạ nghĩ lại!”

“Cút ——” đôi mắt xinh đẹp màu xanh dương giờ phút này lóe lên ánh sáng khát máu.

Phó tướng đồng loạt đưa mắt nhìn nhau một cái, biết chủ nhân của bọn hấn đã mất đi lý tính, cùng hấn giằng dụa lý căn bản là uống phí hơi sức, không làm được còn bị rơi đầu .

Huyết thị vệ Mạc Cổ Nhĩ cũng không nhìn nổi, thái tử điện hạ điên rồi, hấn cơ hồ có thể xác nhận sự thật này. Từ giây phút thái tử phi tự vẫn trước mặt hấn, thái tử thật ra đã không phải thái tử rồi.

Tự mình thăm vấn tất cả các đại thần của Phiên Quốc, sau đó định bọn họ tử tội, tội danh là Phiên quốc quốc sư bắt cóc thái tử phi, Phiên quốc quần thần tất cả đều bị liên lụy, từ trên xuống dưới không ai thoát khỏi. Sau đó hấn nhốt bọn họ ở trong ngục giam, mỗi ngày từ sáng đến tối đều hành hình, giết người, giết người, rồi lại hành hình!

Sau đó hấn lại phát tiết tức giận trên người Đức Trạch công chúa mới sắc lập sủng phi, định tội mê hoặc quân, một chén canh hoa hồng, khiến cả đời vô sinh, thậm chí không cho phép thái y chẩn mạch xem nàng thụ thai hay không, nếu nữ nhân hấn yêu không cách nào mang thai con cháu cho hấn, hấn cũng không c những nữ nhân khác mang thai cho hấn. Dùng hình pháp tàn nhẫn nhất với một nữ nhân biểu hiện hận ý của hấn, người người nhìn thấy đều lạnh run cả người, đây đã không phải là sợ, mà là một loại sợ hãi khắc sâu.

Cuối cùng hấn cũng hành hạ quốc chủ Phiên quốc đến không còn hình người, định tội khác là Vô Đạo, Lạc Đan bị sợ đến mức chỉ còn thiếu tề ra quần, dung nhan được bảo dưỡng trong một đêm già nua, nhìn qua lão nhân thất tuần. (70 tuổi) Thấy mọi người kinh hãi không dứt, thế mới biết một mặt ăn thịt người, uống máu người của hấn.

Lạc Đan cho là Mục Sa Tu Hạ bởi vì ông ta yêu cầu hấn cưới con gái của ông ta, cũng để con gái của ông ta thụ thai mới đem tặng gan Thanh Long mà sinh khí. Vì cầu mạng sống, liền tranh thủ dâng gan Thanh Long lên, nhưng Mục Sa Tu Hạ dù đã lấy được lại chẳng những không bỏ qua cho ông ta, ngược lại còn hành hạ ông ta tệ hại hơn. Ông ta không biết, gan Thanh Long này khiến Mục Sa Tu Hạ nhớ tới về mặt Liên Kiều bị thương quyết tuyệt, thấy vật nhớ người, hấn làm sao không hóa ma? Lạc Đan lúc này như tự chui đầu vào rọ.

Khoái đao giơ lên cao cao, đôi mắt hắn bởi vì máu tươi sắp bắn ra mà hiện ra tia sáng rực, tàn nhẫn dâng lên một chút ý cười, hắn rút cuộc có thể giải quyết nam nhân này, người đầu sở khiến Liên nhi vứt bỏ hắn. Hành hạ ông ta, giết ông ta, hắn muốn nam nhân này cùng hắn vạn kiếp bất phục!

“Đợi đã nào...! Đừng giết hắn!” Phần nhi xông vào, vội vàng hô to, hắn không muốn quốc gia này bởi vì sự điên cuồng của hắn mà lâm vào nghiệp chướng vô biên!

Nghiêng đầu, mắt màu xanh dương chiếu tới gương mặt thanh lệ.

“A ——” hắn nổi giận gầm lên một tiếng, một đao hươ ra, cái này để cho hắn như nam nhân rắn rết, hắn muốn giết chết hắn, không cần gặp lại hắn, hắn để cho hắn nhắc tới cái chết của nàng, nàng chết rồi, một chút cơ hội, một tia hi vọng cũng không cho hắn, hắn móc hết tim cho nàng, nàng lại chà đạp trên mặt đất, chẳng thềm ngó tới, nàng bỏ qua hắn làm hắn đau cũng không kịp, trực tiếp bị đá vào dạ ngục. Nàng chết rồi, tim của hắn cũng biến mất theo, bởi vì hắn đã giao trái tim cho nàng, ăn sâu trên người của nàng, một nam nhân không có trái tim, sao còn có thể sống được giống người?

“Liên Kiều chưa chết ——” Lạc Phong biết rõ mình không phải là đối thủ của hắn, vì để cho hắn dừng tay, hắn chỉ có mau chóng hét lên câu này.

“Đ-A-N-G...G!” Đao trên tay rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy. Hắn giật mình, cũng hoàn toàn ngờ ngẩn, ngờ ngác đứng ở đằng kia, tựa như tượng.

Hắn nghe thấy cái gì? Nàng chưa chết? Chưa chết sao?

Dần dần, hốc mắt nóng lên, giống như có đồ vật gì ở trong ánh mắt động lại, không cẩn thận nhỏ xuống.

Chất lỏng nóng bỏng từ khóe mắt rơi xuống, thân thể lay động, hắn có chút không chịu nổi.

Thị vệ đứng ở một bên tất cả đều mắt choáng váng, thứ trong suốt trong đôi mắt chủ nhân là cái gì? Là nước mắt sao? Huyết thị từ nhỏ làm bạn bên cạnh chủ nhân càng thêm vẻ khó tin, chủ nhân của bọn hắn, anh dũng vô địch, Cuồng Bá vô tình, tung hoành sa trường, lãnh khốc kiên quyết, mấy lần người bị thương nặng, bao lần ở hiểm cảnh có từng chảy lệ đâu?

Sợi tóc màu bạc thổi xuống ở cạnh má, hai mắt màu xanh dương bởi vì nước mắt kích thích có vẻ đỏ bừng, dung nhan tuấn mỹ vô cùng lưu lại từng vệt nước mắt phản quang, chủ nhân như vậy hắn là khiến bọn họ bận tâm!

Lạc Phong cũng có chút sững sờ, bị tình ý điên cuồng sâu trong ánh mắt hắn rung động, nam tử vĩ đại như vậy, anh hùng như thế, trong một chữ “Tình” lại cũng yếu ớt không chịu nổi một kích!

Hắn có chút sáng tỏ, còn có chút nuối tiếc, tuy hắn đối với Liên Kiều dụng tình chí thâm, nhưng hắn cũng tự biết mình không bằng người này! Nay tình cảm trước mặt làm hắn thua tâm phục khẩu phục!

Thở dài, hắn lẩm bẩm nói: “Liên Kiều chưa chết, ngày đó nàng giả chết lừa ngươi đấy!” Nếu như hắn không nói ra, phụ vương hắn phải chết không thể nghi ngờ, hắn không muốn nhìn thấy sinh linh đồ thán, hiện nay trong phòng đã hết sức căng thẳng, dân chúng bị người xui khiến tụ họp lại rục rịch, nhưng đám ô hợp như vậy cùng với đội quân tinh nhuệ của Cách Tắt không khác nào châu chấu đá xe. Hắn không thể không nói, Liên Kiều, nữ tử kiêu ngạo đã chẳng thềm ngó tới hắn, bận tâm tới hắn!

Một câu nói, nước mắt, mãnh liệt chảy xuống!

“Nàng ở nơi nào?” Tựa như đợi một thế kỷ, hắn mới hỏi một câu này, thanh âm khàn khàn dọa người, đoạn tình như vậy, không cách nào chịu đựng lần được lần nữa, hắn hỏi một cách cẩn thận.

“Không biết!” Lạc Phong nói thật, ngày đó nàng dùng thuốc mê mê hoặc hắn, vì vậy mất tin tức của nàng.

“Chỉ là nàng cũng sẽ không ở lại Cách Tắt hoặc Phiên quốc.” Hắn nhắc nhở.

“Lương Quốc, nàng ở Lương Quốc.” Mục Sa Tu Hạ tựa như mê sảng bước ra, đột nhiên nhắc chân chạy như điên, nàng ở Lương Quốc, nàng ở Lương Quốc. Hắn muốn tìm nàng trở lại, đến chết không rời.

“Ngọc phi nương nương, đây là huyết yển Nam quốc tiến cống, có công dụng dưỡng nhan, người nếm thử một chút đi!” Tiểu cung nữ càng không ngừng khuyên, gấp đến độ cũng muốn khóc. Ngọc phi nương nương này thật là khó phục vụ, từ ngày đầu đến bây giờ không có hạt cơm nào vào bụng, một giọt nước cũng không uống, nếu để cho hoàng thượng biết, không phải mạng nhỏ của nàng sẽ không còn? Tối qua kết quả của hai tỷ tỷ đã dọa nàng ta, nghe nói đã cũng bị đánh cho không còn hình người, chỉ còn dư lại một hơi thở cuối cùng, coi như cứu được, nửa đời sau cũng sẽ tàn phế.

Liên Kiều ngồi trên giường, cũng không phải là tuyệt thực, không tới thời điểm cuối cùng, nàng cũng không ngốc đến mức đi tự sát, đó là chuyện ngu xuẩn chỉ người ngu làm! Nàng chỉ đang suy tư, suy tư cách tự cứu mình thế nào. Hoàng cung đề phòng nghiêm mật, muốn chạy trốn từ nơi này, hoàn toàn là vọng tưởng. Cho nên, cơ hội duy nhất chính là xuất cung. Rời hoàng cung có lẽ sẽ còn có một chút sức sống.

Đáng thương cho đôi tay nhỏ bé, đang cầm một chén huyết yển canh nắm tuyết, Liên Kiều, vậy mà Liên Kiều bỗng nhiên đứng dậy, chén canh bị rơi, một chén huyết yển canh nắm tuyết cứ như vậy một giọt cũng không thiếu đổ toàn bộ lên người Liên Kiều.

“A ——” tiểu cung nữ kêu khê một tiếng, vội vàng lau cho nàng, trong miệng lẩm nhẩm không ngừng: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết ——”

Liên Kiều chán ghét gạt tay không lau cho mình, lạnh lùng nói: “Bây giờ hoàng thượng giờ ở nơi nào?”

Tiểu cung nữ khúm núm, lắp bắp nói: “Sùng. Sùng Chính điện!”

“Bãi giá đến điện Sùng Chính!” Nàng không thể ngồi mà đợi đánh chết!

Trước khi đến Sùng Chính điện, trên đường, Liên Kiều đụng phải một người.

“Đứng lại!” Đoàn người Liên Kiều bị gọi lại, một cung nữ lớn tuổi nhẹ nhàng trách mắng: “Thấy phượng giá của Thái hậu còn không quỳ xuống?”

Không để ý tới nàng, Liên Kiều tiếp tục đi về phía trước, cung nữ thái giám ở phía sau từng người một cúi đầu khom lưng với Thái Hậu, mặt vô cùng đau khổ, không phải bọn họ bất kính với Thái hậu, mà là chủ nhân của các nàng không hiểu chuyện, mới như thế!

“Cần rõ!” Thái hậu rốt cuộc cũng tức giận, Liên Kiều cũng đứng lúc dừng bước.

“Thấy ai gia không những không quỳ xuống hành lễ, ngay cả kêu cũng không thưa, ngươi là người của cung nào?” Thái hậu khí thế hung hăng đi tới trước mặt Liên Kiều, sau khi thấy rõ mặt mũi của nàng liền ngơ ngẩn.

“Là người.”

Liên Kiều cười một tiếng: “Thái hậu đã lâu không gặp!”

“Sao ngươi lại ở chỗ này?” Nét mặt già nua tức giận càng thêm nhiều nếp nhăn.

Đôi mắt quay vòng, nàng cười khanh khách nói: “Hôm qua, hoàng thượng phong ta là Ngọc phi rồi!”

“Cái gì?” Thái hậu sợ hãi kêu, hoàn toàn mất hết phong phạm của mẫu nghi thiên hạ, trang dung tinh xảo trên mặt chỉ hiện ra lão thái bà.

“Yêu nữ ngươi, ai gia chắc chắn sẽ không để cho ngươi ở lại chỗ này mê hoặc quân tâm đâu!” Thái hậu ánh mắt lóe ra tia ngoan độc, lạnh lùng nói: “Ngươi tới, vả miệng nàng ta, không có lệnh của ai gia không cho ngừng!”

“Dạ!” Sau lưng ba thái giám lĩnh mệnh, hai người một người giữ cánh tay Liên Kiều, một người đứng ở trước mặt nàng, tay nắm tay mười đánh nàng, tiếng đánh thanh thúy rơi xuống, liên tiếp không ngừng kêu trên mặt Liên Kiều.

Thái giám cung nữ sau lưng Liên Kiều bất thành lĩnh bị một màn này làm cho sợ choáng váng, không biết nên làm sao. Một là hoàng thượng, một là Thái hậu, bọn họ ai cũng không dám đắc tội nha!

Liên Kiều cũng không thêm để ý chút nào, mặc dù trên mặt đau rát, nhưng trong lòng nàng rõ ràng, đắc tội với Thái hậu, nói không chừng nàng có thể bị đánh vào lãnh cung, cứ như vậy, nàng ít nhất có thể không cần trong lòng run sợ nhìn đôi mắt tràn đầy tình dục của Long Tiêu mỗi đêm rồi.

Tiếng vang thanh thúy một cái một cái xuống, gương mặt của nàng nhanh chóng sưng lên, trong chốc lát, máu từ bên khóe miệng chảy xuống. Đang trong cơn đau đớn, nàng dần dần chết lặng, tiến tới cảm giác hỗn loạn.

“Dừng tay!”

“A ——”

Một tiếng quát kèm theo một tiếngLiên Kiều trước khi té xỉu thấy Long Tiêu cuồng nộ đâm một kiếm xuyên thấu cổ họng thái giám và miệng nàng, trên gương mặt đầy máu tươi của nàng, nàng có chút tức giận Long Tiêu tới quá nhanh, liền hi vọng Thái hậu nhất định phải kiên trì nguyên tắc mà tống nàng vào lãnh cung. Sau đó, nàng đã bất tỉnh nhân sự.

36. Chương 61-62

Chương 61: Trốn

Một thứ lạnh lẽo cay nồng đặt lên trên mặt nàng, mở mắt ra, nàng nhìn thấy Long Tiêu lộ vẻ lo lắng nhìn mình, cầm trên tay một miếng ngọc quệt thuốc mỡ thoa cho nàng.

“Tỉnh rồi!” Long Tiêu vui mừng nhìn Liên Kiều trên giường, giọng nói có chút run rẩy.

Nàng nhắm mắt lại, xoay mặt không nhìn hắn.

Buông bình ngọc trong tay, Long Tiêu nâng tay mềm của nàng, không ngừng tự trách: “Thật xin lỗi, trẫm không ngờ mẫu hậu sẽ như vậy, để nàng chịu khổ rồi, trẫm cũng đau lòng. Bất quá trẫm cam đoan với nàng, sau này sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa!”

Giọng của hắn trầm thấp mà kiên định, hắn nói được làm được, dám dấn thân thương nữ nhân mà hắn yêu, cho dù là mẫu thân của mình cũng không được phép. Thái hậu bị cấm túc ở Từ Ninh cung, không được hoàng thượng đặc biệt cho phép thì không được rời khỏi Từ Ninh cung nửa bước!

Kế hoạch công khai Liên Kiều thất bại, chẳng qua nàng cũng không cam lòng bị vậy. Càng sẽ không mặc cho người đàn ông này nhốt nàng. Rời đi, lúc này nàng nhất định phải rời đi thôi!

Ba ngày sau, gò má của Liên Kiều đã bớt sưng nhiều. Soi gương, nàng tỉ mỉ trang điểm. Long Tiêu đi vào, phát hiện Liên Kiều nhìn gương vẽ lông mày, trong lòng rung động, không tự chủ đi tới, lấy bút kẻ lông mày trong tay nàng, chăm chú cẩn thận vẽ thay nàng.

“Ngọc phi, đôi mày thanh tú vốn đẹp mắt, dài đậm vừa phải, sợi lông mày lại dài, chạm nhẹ vào tóc mai, không cần hao tâm tốn sức vẽ như vậy!” Hắn khen ngợi tự đáy lòng.

“Tối ngày ăn no nằm khèo, không tìm chút chuyện để làm, thật sự rất nhàm chán!” Nàng chậm rãi đáp lời.

Long Tiêu ngưng nghĩ, đây là lần đầu tiên từ khi vào cung nàng đáp lại hắn, nói chuyện với hắn, hỏi đáp với hắn. Tay cầm bút kẻ lông mày khẽ phát run, hắn không cách nào hình dung giờ phút này trong lòng là mừng rỡ hay là cảm động.

“Ngọc phi!” Nàng thâm tình gọi nàng.

Nàng lại không cho hắn sắc mặt tốt, ánh mắt đông lại, đứng dậy rời đi, tránh hắn như ôn dịch.

Khổ sở cười một tiếng, thầm nghĩ, đây mới chính là phản ứng bình thường của nàng! Đứng dậy, hấn đi theo sau nàng, cùng nàng vào nội thất.

Thấy nàng chán đến chết ngồi bên cửa sổ, đau lòng nhìn nàng nhàm chán không có việc để làm, nàng không thích hợp bị khóa trong thâm cung hoa lệ này, cái lồng có xinh đẹp hơn nữa thì vẫn là cái lồng, Long Tiêu cảm thấy hấn hiểu nàng, hiểu rất rõ.

Bước lên trước, ôm nàng vào ngực, hấn lấy lòng: “Ngày mai trẫm ra ngoài giải sầu với nàng, được không?”

Nâng cong khóe môi, âm thầm cười, chờ chính là một câu này. Ngày mai, nàng có thể thoát khỏi nhà tù này rồi.

Trước kia vì thoát khỏi Lạc Phong, nàng tự chế một chút thuốc tê, kế tiếp vì phòng thân nàng lại chế ra thuốc phòng thân có hàm lượng cao hơn. Mặc dù trước khi vào cung bị đổi quần áo, nhưng nàng giấu thuốc tê trong tóc, may mà không bị tìm ra. Lần này xuất cung là có cái để dùng rồi.

Núi Phục Hi, thắng cảnh nổi tiếng của vùng ngoại ô kinh đô.

Long Tiêu và Liên Kiều ngồi ‘long liễn’ đến dưới chân núi, sau đó xuống xe cùng nhau leo núi. Núi Phục Hi chính là một trong bốn cảnh núi non đẹp nhất, thường thức cảnh đẹp dọc theo đường núi, bốn mùa đập vào mắt, quả nhiên hiếm có.

Liên Kiều làm bộ như say đắm trong cảnh đẹp, đôi mắt đẹp nhìn quanh, khiến Long Tiêu liên tiếp mất hồn.

Quan sát địa hình cẩn thận, đi qua mỗi một đường núi, ngang qua mỗi một dòng suối nhỏ cũng ghi lại trong trí trong tâm, nàng chỉ có một cơ hội, chỉ cho phép thành công, không được thất bại.

Rốt cuộc lúc leo lên đến giữa sườn núi, đã là buổi trưa, thái giám cung nữ đi theo vội vàng sắp xếp đồ ăn đã chuẩn bị xong đặt trong lương đình trên sườn núi, vào mùa hạ, trong núi lại mát mẻ sảng khoái.

Lôi kéo Liên Kiều cùng ngồi vào trong đình, hấn dịu dàng nhìn nàng: “Đói không?” Ngay sau đó cầm một khối bánh ngọt đưa tới trước mặt nàng, có vết xe đổ trước kia, hấn không để nàng đụng vào đồ ăn. Hấn yêu nàng, càng phòng bị nàng!

Trong lòng cười lạnh, hấn phòng bị với nàng sao nàng có thể không biết chứ? Chỉ là hấn cũng quá coi thường nàng rồi, cùng một mưu kế sao nàng có thể ngu ngốc dùng thêm một lần!

Nhận lấy bánh ngọt trong tay hấn, nàng chậm rãi nuốt, đói bụng, nên ăn để bổ sung thể lực, tránh cho chốc nữa lại không chạy nổi.

“Nghe nói núi Phục Hi có cảnh đẹp bốn mùa, vừa rồi trên đường tới đây, ta chỉ thấy ba mùa, sao lại gọi là bốn mùa?” Liên Kiều cố làm ra vẻ u mê hỏi.

Long Tiêu ôm eo mềm mại của nàng, đương nhiên nguyện ý trả lời câu hỏi của nàng: “Núi Phục Hi thật có bốn cảnh, vừa rồi thấy được cảnh ba mùa xuân, hạ, thu, cảnh thứ tư còn đang đợi ái phi tự mình đi tìm!”

Nghe lời của hấn, Liên Kiều không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ cảnh đông ở đỉnh núi!”

Thừa dịp nàng phân tâm, trộm hôn lên má nàng, Long Tiêu có chút lo lắng nói: “Nếu cảm thấy quá cao, vậy đừng đi.”

Liên Kiều đưa mắt đảo về trên người hấn, lắc đầu nói: “Đi chứ, đã đến đây rồi, sao lại có thể quay về phủ chứ.”

Long Tiêu mỉm cười: “Được, vậy trẫm chỉ có thể liều mình bởi ái phi thôi!”

Ăn trưa xong, Long Tiêu và Liên Kiều tiếp tục chậm rãi đi lên. Một gốc cây Phong đỏ lửa dưới ánh mặt trời chiếu xuống bóng mát loang lổ, gió lướt qua, từng trận lá Phong lượn quanh. Càng đi lên gió càng lớn, nhiệt độ cũng càng thấp, dần dần lại có chút lạnh lẽo. Long Tiêu cầm lấy áo choàng khoác thêm cho Liên Kiều, cẩn thận buộc một nút thắt dưới cằm mềm mại của nàng.

“Lạnh không?” Hấn dịu dàng hỏi.

Lắc đầu một cái, nàng tránh khỏi đỉnh đầu của hắn, lướt qua nhau. Lặng lẽ cùng nàng leo lên trên, không nói nữa, trước lúc trời tối rồi cuộc cũng leo đến đỉnh núi.

“Thì ra nơi này là lớp băng!” Liên Kiều vui mừng kêu lên, dò xét chung quanh, dọc theo đường đi nàng phát hiện nơi này có rất nhiều sơn động, tuy nhiên cũng bị thị vệ canh giữ nghiêm ngặt. Hơn nữa bọn họ có chó săn, dù trốn vào trong động cũng sẽ bị tìm được. Liên Kiều chính là muốn lên núi tìm kiếm xem có chỗ ẩn trốn hay không, nơi này bị băng tuyết bao trùm, khứu giác chó săn có nhạy bén hơn nữa cũng không thể nào ngửi thấy hơi thở trong một lớp băng hàn này.

Đi lâu như vậy, nhất định là đói bụng rồi! Long Tiêu đưa tay, thái giám bên cạnh vội vàng thức thời chuẩn bị một bàn bánh ngọt tinh xảo.

Long Tiêu cầm một khối lên muốn dứt cho nàng, Liên Kiều nhú lông mày lại, liếc nhìn thị vệ sau lưng, sau đó nghiêng người đi.

Long Tiêu hiểu rõ cười một tiếng, đưa tay vẫy lui thị vệ cùng thái giám sau lưng. Không sợ nàng giở trò gì, có hắn ở bên người là đủ rồi, nàng không thể trốn thoát khỏi tầm tay hắn, hắn tự tin nghĩ.

“Trăm dứt nàng!” Không cho phép nàng cự tuyệt đưa bánh ngọt tới bên môi nàng, nàng bắt đầu đã ăn một miếng.

Một miếng rồi một miếng, Long Tiêu dứt đến nghiện, mặc dù là thiên tử cao quý, lại cam tâm tình nguyện phục vụ cho nàng, lại còn vui vẻ chịu đựng.

Thấy sắc trời dần dần tối xuống, Long Tiêu nhẹ giọng nói: “Sắc trời đã tối, không bằng hôm nay dừng lại ở đây thôi, ngày khác trăm lại bồi ái phi đi chơi, được không?”

“Được!” Nàng tự nhiên rút từ trong ngực ra một mảnh khăn lụa, đặt nhẹ lên khóe miệng.

“Thơm quá!” Long Tiêu quần quýt si mê nhìn mảnh khăn lụa trong tay nàng, đó là vật trong ngực nàng. Không nhịn được kéo khăn lụa của nàng qua đặt lên chóp mũi ngửi ngửi! Mùi thơm mát hân đó là mùi thơm đặc biệt của cơ thể nàng, có chút ngát ngào vui sướng thật lâu.

Trong đôi mắt tuyệt mỹ của Liên Kiều lộ ra một tia lạnh lùng, Đế Vương thì sao chứ? Hắn phòng bị rồi phòng bị, không phải cũng mắc bẫy của nàng sao? Cái này kêu là mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng! Có cẩn thận hơn cũng có lúc không suy nghĩ chu đáo, huống chi hắn chỉ là một nam nhân khốn khổ vì tình. (LPH: hừ, ta ghét nhất mấy kẻ lợi dụng tình cảm, ti bỉ thế nào ấy)

Liên Kiều thừa nhận là mình lợi dụng tình cảm của hắn, vậy thì sao chứ? Bàn về hèn hạ hắn cũng không tốt hơn Đồng Phóng bao nhiêu! Ban đầu Diệp Tiên như thế, hôm nay Liên Kiều cũng như thế! Đối phó với tiểu nhân càng phải tiểu nhân hơn đối phương, cho đến nay nàng cũng không phải là quân tử!

Mở hộp đựng thức ăn bên cạnh ra, rắc thuốc tê vào, nàng đỡ Long Tiêu ngồi xuống mặt đất, đi tới phía sau ngoắc cả đám thị vệ.

Thị vệ và thái giám vội vàng chạy tới, nhìn thấy Long Tiêu ngồi dưới đất, cuống quýt nhìn về mặt trấn định tự nhiên của Liên Kiều.

“Hoàng thượng có chút mệt mỏi, muốn cùng Bồn cung nghỉ ngơi ở đây một chút, về cung trễ một chút, những thức ăn này hoàng thượng thưởng cho các người, cầm lấy mà chia nhau!” Liên Kiều bình tĩnh nói, nói xong xoay người cLong Tiêu đang mang về mặt mê mang ngồi lên chiếu, giả vờ xem cảnh tuyết, không hề liếc mắt nhìn về phía sau.

Thị vệ cùng bọn thái giám nhất thời cũng nhìn không ra đầu mối gì, cầm hộp đựng thức ăn lui ra, sau đó chia nhau ăn, hoàng thượng ban thưởng dù không muốn ăn cũng phải ăn đó!

Một hồi lâu, Liên Kiều đứng lên đi ra phía sau phát hiện tất cả mọi người đều bị thuốc tê làm tê dại mà ngã xuống. Nhếch mép cười lạnh, nàng xoay người rời khỏi đường lên núi mà xuống phía bên kia núi. Lúc đến con đường lên núi mặc dù dễ đi, nhưng dọc đường quan binh đông đảo, nàng không dám mạo hiểm, mà bên này không có đường xuống núi, chỉ có thể dựa vào hai tay hai chân leo xuống, còn có băng tuyết bao trùm, mặc dù bọn họ tỉnh, nhất thời cũng khó mà phân biệt phương hướng nàng chạy trốn.

Băng tuyết trên núi làm đau buốt ngón tay nàng, không cảm giác, băng tuyết mọc lan tràn quét qua làm bị thương da thịt mềm mại của nàng, thờ ơ, nàng một mực chạy xuống núi, liều mạng mà chạy, không quay đầu lại, không sợ hãi, trong đầu chỉ có một ý niệm — trốn, trốn được càng xa càng tốt!

Chương 62: Thoát khỏi bao vây (1)

Cứ thẳng hướng chân núi, Liên Kiều không dám trở về thành, chỉ có thể đi lối khác đến ngoài thành. Con đường phía trước mịt mờ, nàng nhất thời không biết nên đi con đường nào, trong lòng đột nhiên nảy ra cảm giác tê lương. Hả, thật nhớ hẳn! Sau khi chia lìa mới biết tương tư, nhưng nàng mềm yếu không dám trở lại bên cạnh hắn, nàng sợ từ đó về sau cuộc sống của mình sẽ ở trong khổ sở vô biên, một màn thủy hán quần quít với Đức Trạch trên giường luôn quanh quẩn trong đầu nàng, chỉ cần nhắm mắt sẽ nhớ tới. Nhưng mở mắt ra, lại nhớ hẳn! Không thấy sẽ đau, gặp càng đau hơn! Nàng mở mồm luồng cuống.

Trời đã hoàn toàn tối đen, nhưng ở nơi hoang vu này cũng không sao ngủ được! Huống chi truy binh lúc nào cũng có thể đuổi theo, nàng phải không ngủ không nghỉ mà lên đường. Đường lớn đường nhỏ đều không dám đi, Liên Kiều chỉ đành phải ở trong rừng đi về phía trước.

Ngẩng đầu nhìn lại, rừng cây đen như mực phía trước loáng thoáng có thể nhìn thấy một dãy núi trập trùng, qua khỏi ngọn núi kia chắc trời sẽ sáng, đến lúc đó tìm một nhà nông thay quần áo, quần áo trên người nàng quá dắt tiền, ban ngày lên đường thật quá rêu rao.

Ban đêm, rừng cây vừa âm u vừa đáng sợ, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng động vật kêu tương tự như trẻ khóc. Dưới ánh trăng, bóng cây loang lổ, chiếu lên con đường phía trước chợt sáng chợt tắt, bước chân nàng không ngừng, tiếp tục đi về phía trước, có lẽ là quá chuyên chú, có lẽ là đêm quá đen khiến nàng không để mắt đến hai đốm sáng xanh lục phía trước.

Khi ý thức được mình bị các đốm ánh sáng màu lục bao vây thì trong đầu Liên Kiều mới ầm ầm thoáng qua một từ — bầy sói! Nàng từng bầy sói rồi. Cánh rừng này vốn ở trong núi lớn, có mãnh thú qua lại là tự nhiên, chỉ trách nàng một lòng chạy trốn, chưa từng nghĩ đến dưới bóng đêm trong rừng cây càng thêm chứa nguy cơ trùng trùng.

Ánh sáng lục càng tập trung càng nhiều, lại chậm rãi đến gần nàng, từ từ thu nhỏ vòng vây lại. Trái tim Liên Kiều cuồng loạn, thuốc tê trên người đã dùng hết, ám khí cũng sớm bị Long Tiêu tịch thu, vũ khí duy nhất trên người nàng là Kim Dao vẫn đeo làm trang sức bên hông. Mục Sa Tu Hạ đưa Kim Dao cho nàng, chưa bao giờ rời khỏi người nàng, trước kia là cảm thấy võ đao khảm đá quý chế tác quá tinh xảo đặc biệt đẹp mắt, kế tiếp là len lén coi nó như vật hộ thân hẳn cho nàng. Mỗi lần Mục Sa Tu Hạ thấy cây đao này sắc mặt liền rất khó coi, nguyên nhân là lần cung yến đó nàng lớn mật làm lộ thân phận khiến những nam nhân kia chiếm hết tiện nghi, hẳn cũng sắp nôn nóng đến chết, ngoài mặt lạnh lùng trấn định chứ thật ra chính hắn luôn có tham muốn giữ lấy cực mạnh, luôn chỉ muốn giữ cho mình, lòng dạ còn nhỏ hơn cây kim!

Nhẹ nhàng để tay lên chuôi đao, nắm chặt. Trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh!

Thật vất vả mới thoát khỏi Long Tiêu, chẳng lẽ lại phải rơi vào trong miệng những con sói hoang này? Ông trời quá biết đùa giỡn với nàng!

Hoặc nói, đây là do gã tử thần biến thái nào thiết kế? Không ngờ lần đầu tiên nàng chết đã đủ oan, lần thứ hai lại còn bị bầy sói xé xác ăn thịt, thật là bi thảm đến buồn cười!

Chung quanh rậm rạp chẳng chịt bóng đen ngoác miệng dưới ánh trăng, nghe răng, răng sói trắng hếu tăn ra ánh xanh yếu ớt, trong rừng cây tĩnh mịch chỉ nghe tiếng bầy sói hỗn hển thở gấp thở gấp cùng với nhịp tim của chính Liên Kiều, từng trận gió đêm mang theo mùi sói đậm vào chóp mũi nàng, mồ hôi lạnh chảy xuống từng giọt. Hai bên cứ giằng co như vậy, Liên Kiều bất động, bầy sói cũng bất động, chờ đợi ý chí con mồi sụp đổ.

Rốt cuộc, bầy sói bắt đầu không đợi được nữa, một con sói xám hơi gầy yếu đột nhiên nhảy ra, sau đó phóng người lên, nhào về phía Liên Kiều. Sói là loài động vật cực kỳ có tổ chức có kỷ luật, cũng cực kỳ thông minh. Con sói này đoán chừng là con sói yếu nhất trong bầy, chủ động phát động công kích về phía Liên Kiều chủ yếu chính là tìm tòi hư thật, xem thử thực lực của đối phương.

Liên Kiều nín thở trầm ngâm trầm trầm nhìn chăm chú vào sói xám đánh về phía nàng, đột nhiên quát lớn

một tiếng, rút nhanh bội đao ra, đưa tay, mũi đao đâm mạnh vào bụng sói, theo quán tính nhào tới trước của sói xám, lưỡi dao sắc bén rạch ra một vết thương thật dài trên bụng sói. Máu nóng của con sói phun ra, văng đầy mặt và đầu cổ nàng, thậm chí rưới vào trong miệng nàng. Sói xám nặng nề rơi xuống đất, ai oán đứt hơi.

Bầy sói bị một màn trước mắt làm ngỡ ngàng, rồi rít lui về phía sau mấy bước. Cả người Liên Kiều đầy máu kích thích bầy sói, càng uy hiếp bầy sói hơn. Mùi máu tươi trong miệng khiến thiếu chút nữa nàng đã phun ra, mặc dù trong lòng cực kỳ sợ hãi, mặc dù bị một đao vừa rồi đâm chết sói hoang của mình hù sợ, nhưng nàng biết lúc này không thể sợ, không thể lùi bước, càng không thể ngã xuống. Thời khắc nàng l ra về sợ hãi chính là thời khắc đám sói đồng loạt xông lên xé nát nàng.

Từng bước từng bước đi về phía trước, mỗi bước Liên Kiều bước lên, bầy sói liền lui về phía sau một chút. Nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, tình huống như thế sẽ không duy trì quá lâu, bầy sói nhất định sẽ khởi xướng một đợt công kích mới, và lại sói hoang sẽ từ bốn phương tám hướng đánh tới nhiều hơn hung ác hơn, bởi vì bọn chúng phát hiện nàng khó có thể đối phó. Cho nên nàng phải ra tay áp chế trước, nếu không phải chết là không thể nghỉ ngơi.

Quát lớn một tiếng, Liên Kiều đột nhiên hướng về một con sói cách mình gần nhất mà công kích, hai tay nắm Kim Dao, giống như nổi điên xông về phía trước. Có lẽ trong hoàn cảnh nguy hiểm cực độ con người sẽ nảy sinh dự vọng sinh tồn có thể kích thích sức mạnh không tưởng tượng nổi của con người.

Bị khí thế của Liên Kiều lay động, bầy sói rồi rít thối lui về hai bên, đột nhiên điên cuồng la lên, hình như đang cổ vũ đồng bọn, chỉ là không có một con sói nào nhảy ra giúp một tay, bọn chúng chỉ nhìn Liên Kiều cùng con sói kia đấu với nhau.

Con sói kia nhìn thấy Liên Kiều vọt thẳng tới mình, không tránh không né. Vừa rồi đồng bọn chết đi khiến nó ý thức được Kim Dao trong tay Liên Kiều rất đáng sợ, nó cũng không có nhảy dựng lên để bụng lộ ra bên trong phạm vi công kích của Kim Dao, mà nhẹ nhàng trợn mắt ngửa đầu lên thật cao, bốn móng vuốt nắm chặt xuống mặt đất, thân thể dồn về sau, vận sức chờ phát động. Chờ Liên Kiều vọt tới trước chân, đột nhiên mau lẹ thoát ra, mở miệng to như chậu máu, tấp về phía bụng Liên Kiều.

Liên Kiều đã sớm nhìn thấu mục tiêu công kích của con sói này, đợi sói hoang chạy đến trước người mình, thấy sắp cận đến mình, quơ Kim Dao, chém thẳng xuống, một đao đâm vào mắt sói. Đau nhức khiến con sói hét thảm “Ngao —” một tiếng, Liên Kiều nhân cơ hội bay lên đá ra một cước, sau đó nhắm ngay lỗ hổng mà bầy sói tránh ra nhấc chân chạy như điên.

Lại một con sói bị mất mạng ngay dưới Kim Dao của Liên Kiều, bầy sói sững sờ một khắc, bị khí thế tàn sát ra trên người Liên Kiều làm chấn động, không dám tiếp tục tiến lên. Cho đến sau khi Liên Kiều chạy đoạn, bầy sói mới phản ứng được, gào lên đuổi theo.

Không dám quay đầu lại, Liên Kiều chỉ liều mạng chạy như điên tới trước, nàng biết tốc độ của nàng căn bản không chạy thoát nổi những cao thủ săn đuổi này, không cần đến chốc lát thì cũng sẽ bị bọn chúng đuổi theo, nhưng nàng vẫn ra lệnh cho mình chạy về phía trước. Chạy trốn đến thở hồng hộc, chạy trốn đến thở không ra hơi, chạy trốn đến nổi trong đầu chỉ còn lại một bóng dáng — bóng dáng to lớn cao ngạo mà nàng ngày đêm mơ tưởng.

Lúc cả bầy sói đuổi theo nàng, hơn nữa ngay lúc con sói thủ lĩnh — một con sói hoang có thể trạng khổng lồ to nhất bầy đánh về phía nàng, Liên Kiều tuyệt vọng nhắm mắt lại, té nhào xuống đất, lộ vẻ sâu thẳm hô lên một tiếng: “Hạ — cứu ta —”

Theo dự liệu, thân thể sẽ đau đớn vì bị răng sói ghim vào lại không xảy ra, bên tai chỉ nghe một tiếng xé gió thật nhanh, sau đó con sói thủ lĩnh nhào tới sau lưng nàng kia bị một mũi tên do n bắn ra xuyên qua cổ họng, cả kêu rên cũng không phát ra được, nức nở té xuống đất, mắt sói xanh biếc trợn trắng nhìn chăm chăm con mũi sắp đến miệng, chết không nhắm mắt!

Cùng lúc đó, mấy tiếng xé gió vang lên, trong bầu trời đêm yên tĩnh truyền đến tiếng kêu rên liên tiếp của bầy sói. Liên Kiều bị hù dọa ngồi phịch trên đất không dám mở mắt, cho đến khi một đôi cánh tay bá đạo cường tráng mà lại dịu dàng ôm nàng vào trong ngực.

Tình hình dường như đảo ngược, tinh thần Liên Kiều mơ hồ đập đá lung tung, vừa khóc vừa kêu.

“Liên nhi, là ta, đừng sợ, là ta mà! Cô bé ngoan, ngoan, Liên nhi của ta —”

Giọng nói khàn khàn trầm thấp khiến nàng quỵn luyến mà nửa đêm tỉnh mộng, khiến nàng an tâm một cách kỳ lạ, đó là hơi thở của hắn, hương vị mà nàng nhớ nhung.

Hồn hển không yên từ từ mở mắt, trong mắt là một đôi mắt xanh dương chứa đựng thâm tình cùng rầu rĩ, tóc dài màu bạc cao quý dưới ánh trăng càng lộ khí phách vương giả.

Là hắn! Nam nhân khiến nàng vừa yêu vừa hận, khiến nàng mấy lần khóc trong mộng mà tỉnh lại, khiến nàng không còn ý chí. Đây là mộng sao? Nếu như là mộng, có phải là quá tốt đẹp không! Sau khi tỉnh lại nàng phải làm thế nào để đối mặt với trần ngập trống rỗng và cô đơn? Nàng run rẩy vươn tay, nàng muốn chạm tới rồi lại không dám, sợ sẽ quấy rầy giấc mộng đẹp này, càng sợ sự thật sau khi tỉnh lại.

Bắt được tay do dự của nàng, không cho phép nàng cự tuyệt thoải mái đặt lên gò má của mình, vuốt ve, để cho râu ria mới mọc đâm đau nhói lòng bàn tay mềm mại của nàng, hắn muốn nàng cảm thụ, muốn nàng thể nghiệm sự chân thật của hắn, hắn thật sự rành rành ở trước mặt nàng, ở trong mắt nàng, không phải là mộng vừa chạm vào sẽ trôi đi, đời này nàng đừng nghĩ sẽ rời khỏi hắn, đừng nghĩ!

Nước mắt, ào ạt trào ra. Tìm được đường sống trong chỗ chết mà buông lỏng, liếc thấy người yêu vừa mừng vừa sợ, khiến nàng nhất thời không tìm được phương thức thổ lộ nào, òa một tiếng khóc lớn, lần này nàng không đè nén tâm tình của mình, lớn tiếng gọi tên của hắn, cái tên chỉ thuộc về nàng: “Hạ —”

Mục Sa Tu Hạ một tay ghì nàng vào trong ngực, ép vào trong lòng, nồng nàn thì thầm: “Liên nhi —Liên nhi của ta, rốt cuộc cũng tìm được nàng —”

Bởi vì nàng lớn tiếng khóc trong ngực, thổ lộ tình cảm dần xé của mình. Mặc dù làm ướt y phục của hắn, nhưng hắn thích, mặc dù nàng khóc đến rối tinh rối mù, nhưng hắn thích, mặc dù giờ phút này nàng bốc đồng như đứa bé, nhưng hắn thích. Sốt ruột mà thích! Yêu nàng! Yêu đến tâm cũng đau rồi!

Lạc Phong nói một câu khiến hắn đến Lương Quốc, nghe ngóng được nàng bị giam vào hoàng cung, thậm chí bị cái gã Long Tiêu - Sát Thiên Dao đó phong làm phi tử, hắn tức đến cơ hồ lập tức sẽ lên vào hoàng cung dẫn nàng ra ngoài, cuối cùng chín gã Huyết thị vệ hợp lực ra tay mới ép hắn trở về được.

Để tiện cho việc bọn họ ẩn núp ở ngoại ô kinh thành, sau khi bố trí chu đáo kế hoạch mới có thể vào cung cứu người, không ngờ lại cứu được Liên Kiều gặp phải bầy sói. Ngay lúc hắn thấy con sói kia đánh về phía nàng, tim thiếu chút nữa nhấc cổ họng. Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, nếu như nàng không gặp hắn, nếu đêm nay hắn vào cung cứu nàng, chẳng phải bọn họ sẽ vượt mặt nhau sao? Không dám nghĩ nữa, Mục Sa Tu Hạ không dám nghĩ thêm nữa! Nghĩ đến đó toàn thân hắn sẽ phát run, lần đầu tiên trong đời nếm được cảm giác sợ hãi! Bởi vì nàng!

37. Chương 63

Chương 63: Thoát khỏi bao vây (2)

“Liên nhi —” Mục Sa Tu Hạ thở dài vỗ nhẹ lưng nàng, cảm nhận niềm vui sướng khi mất rồi mà tìm lại được. Nữ nhân yêu mến của hắn rốt cuộc cũng trở lại trong lòng hắn.

Khóc đến mệt rồi, Liên Kiều dần dần ngưng khóc thút thít, khịt khịt hít hít mũi, vô cùng chọc người triu mến.

“Thật xin lỗi!” Nàng buồn bực dựa vào lòng hắn, cất giọng cực thấp xin lỗi, nhưng vẫn bị hắn nghe thấy.

Mục Sa Tu Hạ nhú mày, thoáng kéo nói rộng cự ly ra, đưa mắt nhìn tiểu nữ nhân trong ngực. Dưới ánh trăng, trên mặt nàng vừa nước mắt vừa nước mũi, còn có máu sói, quả thật thê thảm không nỡ nhìn, hoàn toàn không nhìn ra thì ra là quốc sắc thiên hương. Nhưng hắn vẫn nhìn nàng không đủ, xem nàng không

ngán, bất luận nàng biến thành hình dáng gì, chỉ cần là nàng, lòng của nàng, linh hồn của nàng. Nước sông ba ngàn, chỉ cần một gáo!

Ngón tay hơi thô ráp cần thận từng li từng tí lau nước mắt ngổn ngang trên mặt nàng, giờ khắc này, lòng thật mẫn nguyện. Chỉ là chuyện nàng giả chết lừa gạt hần thì không thể bỏ qua, nhất định phải tử mĩ trường phạt nàng, vì nàng chết, hần không ngừng tổn thương người khác, càng thêm thương tổn chính mình, dùng tự hủy hoại mà trừng phạt mình, có mấy lần thậm chí nghĩ tới cái chết, như vậy hần có thể đuổi kịp nữ nhân hần yêu đến tận tâm can đến suốt vàng xóa đi nỗi đau của tình yêu khắc vào xương thịt này. Buồn cười thay, đường đường là thái tử của Cách Tát lại vì nữ nhân mà mềm yếu đến như vậy.

Nghĩ tới đây hần liền giận dữ sợ, hung hung dữ dữ mà nhìn nàng, hần tức giận là lẽ như hần thật vì vậy mà chết đi, sao nàng có thể sống một mình trên nhân thế? Nàng hối hận vì không tìm được hần thì thế nào? Nàng nhớ hần mà không thể gặp hần thì phải làm thế nào? Tiểu nữ nhân đáng hận này thật đáng đánh! Nhưng đừng nói đánh nàng, ngay cả một câu nặng lời hần cũng không nói được, nữ nhân này căn bản vừa sinh ra đã là khắc tinh của hần!

“Ta đã sai người lặng lẽ bắt tay giải tán tất cả trắc phi! Từ nay về sau, bên cạnh ta chỉ có một nữ nhân là nàng, thái tử phi của ta, lần này nàng có thể thỏa mãn rồi chứ hả?” Hần nhàn nhạt nói, mặt mũi dưới ánh trăng có chút ý lạnh, không đánh được, không chửi được, hần chỉ đành lạnh mặt mà nói.

Cả người Liên Kiều run lên, vì hàm nghĩa trong lời hần nói, thêm nữa là giọng hần nói. Trong khoảng thời gian rời khỏi hần, nàng không thể không nghĩ tới hần, cũng biết bản thân hần là thái tử, trên vai phải gánh trách nhiệm nặng nề. Tim hần phải nặng mang dân chúng, ngực hần phải bao trùm thiên hạ, vì hoàn thành nghiệp bá của hần, không thể bị quá nhiều tình cảm ràng buộc. Có lẽ trong quan niệm của hần, nữ nhân chính là công cụ nối dõi tông đường, hần có thể cứ giữ nàng lại như vậy đã không dễ dàng gì. Chỉ là nàng không cách nào tiếp nhận được! Không cách nào tiếp nhận được việc mình là một thành viên trong nhóm nữ nhân đông đảo của hần, càng không cách nào tiếp nhận việc cùng hưởng ân huệ của hần, nàng hi vọng nàng là duy nhất, nhưng nàng biết đó là làm trái với tư tưởng của giai cấp thống trị phong kiến trăm ngàn năm qua. Nếu Mục Sa Tu Hạ thật sự làm như vậy, tất sẽ bị dân chúng trong thiên hạ, bị văn võ bá quan của cả triều khinh thường!

Vậy mà vừa rồi hần lại chân chân thành thành nói cho nàng biết, hần sắp giải tán hậu cung, mặc dù chỉ âm thầm tiến hành, nhưng dù sao hần cũng đã làm như vậy. Nàng khiếp sợ, nàng kinh ngạc, không ngờ hần lại vì nàng đến thế! Lúc rời đi nàng không nói gì, một yêu cầu cũng không nói, nhưng hần lại hiểu tâm tư của nàng, biết nàng lấy cái chết nói rõ mục đích. Người đàn ông này, bởi vì nàng mà làm ra tình cảnh như vậy, nàng còn có thể mong gì hơn? Day dứt trong lòng lại bị giọng nói lạnh lẽo của hần xoa dịu. Hần thỏa mãn ý của nàng, nhưng, cũng khiến nàng phiền não.

“Hạ. . . .” Liên Kiều khó khăn mở miệng, “Ta. . . .”

Nhíu mày một chút, Mục Sa Tu Hạ không nghe nàng nói hết liền ôm cổ nàng, cùng Huyết thị vệ thi triển khinh công trác tuyệt đi tới dãy núi phía trước.

Liên Kiều bị hần ôm vào trong ngực, nhìn một bên mặt cương nghị mà nguội lạnh của hần, trong lòng bứt rứt, cho là hần giận nàng thật rồi, ngay cả kiên nhẫn nghe nàng nói hết lời cũng không còn, một câu cũng không nói liền mang nàng lên đường, cảm giác áy náy trong lòng lại tăng lên mấy phần. Nữ nhân! Dù thông minh thì sao chứ? Một khi lâm vào tình cảm, cũng biến thành lo được lo mất, thần kinh lộn xộn! Thật ra thì nàng không biết, vì Mục Sa Tu Hạ nghe được nơi xa đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa nhốn nháo mà sinh lòng cảnh giác, mang nàng rời đi, cũng không phải do trong lòng giận nàng, không nhẫn nại với nàng được.

Bột vôi trắng mịn lưa thưa rắc trong không trung, phát tán trong gió, nhiễu loạn khứu giác của chó săn, mất đi mục tiêu cần tìm.

Chạy như điên cả đêm, cuối cùng cũng thoát khỏi truy binh, nhìn Liên Kiều ngủ trong lòng mình, Mục Sa Tu Hạ dần dần thả chậm tốc độ, hợp với thuộc hạ tiếp ứng phía trước, lập tức ngồi lên xe. Dù sao đây là biên giới Lương Quốc, diện mạo của hần, tóc bạch kim của hần quá chọc người để ý.

Khi tỉnh lại, Liên Kiều phát hiện mình đang ở trên xe ngựa nằm tựa vào trên nệm êm bên cạnh chính là Mục Sa Tu Hạ. Xoa xoa mắt buồn ngủ nhập nhèm, nàng không nhận được đưa tay lau gương mặt tuần mỹ.

Da thịt ấm áp là cảm xúc nàng quen thuộc, lúc này hần là chân thật trước mắt nàng, thì ra tất cả đều không phải là đang nằm mơ. Hồi tưởng những ngày rời khỏi hần, bị người bức hôn, nhốt vào Thiên lao, bị phong lâm Ngọc phi, kế hoạch chạy trốn, gặp phải bầy sói, suýt nữa dâng mạng, một đường đi tới, đắng cay chua thật là như người uống nước, lạnh ấm tự biết. Chỉ có ở cạnh hần nàng mới có thể cảm thấy an tâm, an toàn. Ngẫm lại mình thật là ngu, không biết quý trọng nam nhân mình yêu, tổn thương hần như vậy, cũng là tự hủy hoại mình, tuy là cuối cùng cũng đạt được ước muốn, cũng khiến hần không thể tha thứ. Không thể quên được ánh mắt lạnh nhạt xa cách đêm qua của hần.

“Nàng sờ đủ chưa?” Tròng mắt màu xanh dương bỗng nhiên mở ra, Liên Kiều ngẩn ra, lúng túng nhanh chóng rút tay về.

Ngượng ngùng mở miệng: “Ngươi, tỉnh rồi à!”

“Ừ!” Nhân nhật đáp một tiếng.

Khi Liên Kiều tỉnh lại, hần cũng tỉnh, chỉ là trong lòng vẫn bồn khoăn, vừa muốn hung hăng kéo nàng vào trong ngực tận tình yêu thương, vừa cực kỳ tức giận nàng nhấn tâm lừa gạt, liền cứng mình nằm lại.

Nuốt nước miếng xuống, hần ôn hoà khiến nàng mờ mịt luống cuống, bất quá họa do nàng gây ra, chộc giận hần cũng là nàng, về tình về lý nàng đều nên chịu trách nhiệm tới cùng.

“Có khát không? Có đói bụng không?” Nàng lấy lòng hỏi, hết cách rồi, ai kêu nàng nợ hần!

Liếc nàng một cái, hần không nói gì, chỉ ho nhẹ một tiếng, rèm xe ngựa đột nhiên nhấc lên, Mạc Cổ Nhĩ đặt hộp đựng thức ăn ở cửa, sau đó lui ra ngoài.

“Nếu đói, nàng ăn trước đi!” Liếc nhìn hộp đựng thức ăn, hần nhẹ giọng bảo.

“Ha!” Liên Kiều bĩu môi, không nói nữa, mở hộp đựng thức ăn lặng lẽ ăn mấy thứ.

Mục Sa Tu Hạ nhắm mắt giả vờ ngủ say, kì thực len lén quan sát phản ứng của Liên Kiều, hành động của nàng khiến hần cảm thấy thú vị, từ trước đến giờ đều làm theo ý mình, tiểu nữ nhân luôn có tinh thần mạnh mẽ hơn nam nhân này cũng có lúc kinh ngạc, biết được điều này khiến tâm tình hần chợt tốt hơn.

Ngồi một ngày xe ngựa, biết nàng mệt mỏi, Mục Sa Tu Hạ cố ý dừng lại nghỉ ngơi trong rừng rậm.

Tháng sáu thời tiết nóng bức khác thường, mặc dù là phương Bắc cũng khiến người ta nóng đến mồ hôi đầm đìa, ngồi bất động cũng đổ đầy mồ hôi. Từ trong xe ngựa bước xuống, Liên Kiều không khỏi hít sâu không khí mát mẻ trong rừng. Ngồi cùng Mục Sa Tu Hạ, áp lực trong xe khiến nàng hít thở không thông.

Tinh mắt phát hiện phía trước có một dòng suối nhỏ nước trong và gọn sóng, Liên Kiều không nhận được muốn đi qua tẩy rửa, cả một ngày, trên người đều dính dính muốn bốc mùi luôn rồi.

“Cái đó, ta có thể qua đó rửa mặt không?” Chỉ vào dòng suối nhỏ phía trước, nàng cẩn thận từng li từng tí xin phép.

Gật đầu một cái, hần biết nàng nhất định nóng lòng muốn tẩy rửa: “Được, đừng đi xa, có chuyện lập tức gọi ta!”

Được cho phép, Liên Kiều vô cùng cao hứng chạy về phía dòng suối nhỏ thoát nhìn rất mát mẻ trước mặt.

Ngồi xổm người xuống, cởi áo khoác chỉ để lại quần áo trong, lộ ra cánh tay trắng như tuyết cùng cái cổ thon dài, mức nước vỗ lên trên người, cảm giác mát rượi làm cả người nàng sáng khoái, dứt khoát cởi giày ra, kéo ống quần lên, bỏ một đôi gót sen mềm mại non nớt vào trong khe suối.

“Ừm —” không khỏi rên rỉ ra tiếng, rất thư thái.

Mục Sa Tu Hạ ở một bên thấy mà đáy mắt bốc lửa, ánh mắt x chuyển, tròng về Huyết thị vệ tuần tra bốn phía. Mấy Huyết thị vệ bị chủ tử trừng như Hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), không biết tại sao ánh mắt của chủ tử đột nhiên trở nên rét lạnh như thế, nhìn thêm về phía trước, phát hiện thái tử phi nương nương của bọn họ tự

nhiên lộ ra phần lớn da thịt ướt át vọc nước bên dòng suối nhỏ. Bỗng nhiên cảnh không nên nhìn lại rơi vào mắt, chả trách đáy mắt thái tử điện hạ vô cùng quái gỡ nhìn chăm chăm bọn họ, bị dọa sợ, một đám Huyết thị vệ nhìn trời nhìn trời, nhìn cây nhìn cây, ặc, ngấm cổ ngấm cổ, dù sao chính là không dám nhìn về phía thái tử phi bên dòng suối nhỏ. Làm thị vệ cũng mang mệnh khổ! Đặc biệt là làm loại thị vệ bên người như bọn họ, chuẩn bị không tốt liền chạm đến đời tư của chủ tử. Aizzz!

Thấy tất cả bọn thị vệ đều đưa ánh mắt nhìn về nơi khác, Mục Sa Tu Hạ mới cảm giận nhìn về phía Liên Kiều, thái tử phi của hắn! Chẳng lẽ nữ nhân này không biết bớt phóng túng một chút sao? Nàng cho là đang ở tẩm cung của hắn sao? Nếu thật là thế, hắn không ngại nàng lộ ra hoàn toàn. Bất quá bây giờ đang ở bên ngoài, hơn nữa còn có nhiều nam nhân ngoài hắn như vậy. Mặc dù những Huyết thị vệ này đều trung thành và tận tâm với hắn, nhưng sao nàng có thể không kiêng nể gì mà cứ để nam nhân mở rộng tầm mắt? Quả thật muốn chọc hắn giận đến chết mà!

Bước nhanh về phía bên dòng suối, mỗi một bước đi, tâm tình càng hồng hồng thêm một phần. Thế mà Liên Kiều còn không biết nguy hiểm đang tới gần, không ngừng nghịch nước, bọt nước văng lên vô số, sau đó mặc cho từng đám bọt nước rơi xuống người, ướt quần áo, hồn nhiên không biết quần áo ướt đầm khiến cảnh xuân như ẩn như hiện, làm cho người mộng tưởng.

“Nàng đang làm gì vậy!” Giọng nói trầm thấp u ám từ sau người vang lên, Liên Kiều kinh ngạc xoay người lại nhìn về phía người tới.

“Ờ —” bên tai chỉ nghe một tiếng hít sâu, men theo ánh mắt của đối phương, rốt cuộc nàng cũng phát hiện cảnh xuân của mình được đặt tả rõ nét!

“Cái đó.” Không đợi Liên Kiều kịp giải thích, liền triệt triệt để để bị kéo vào một vòng tay bền chắc.

“Đáng chết!” Mục Sa Tu Hạ khê nguyên rửa một tiếng, tiểu nữ nhân trong ngực này được sinh ra để giày vò hắn mà, giờ phút này ôm thân thể mềm mại dạt dào, hắn chần chừ muốn lột sạch thân thể nàng để bù đắp yêu thương, hay bọc nàng lại cực kỳ chặt chẽ không hé ra một khe hở. Mặc dù sau lưng là Huyết thị vệ theo hắn vào sanh ra tử, nhưng bọn hắn cũng là nam nhân, hắn không muốn để thân thể xinh đẹp của Liên Kiều bị bọn họ nhìn thấy, càng không muốn giải quyết ngay tại chỗ khiến nhóm huynh đệ được xem kịch vui.

Tức giận không biết nên làm thế nào cho phải, thế mà tiểu nữ nhân trong ngực vẫn không hợp tác, ngọ nguyệt liên tục khiến hắn gần như hồng mất thân thể lại rục rịch gốc đầu dây.

“Hạ — người làm ta oi bức muốn chết!” Nàng kêu rên, rửa mặt thôi mà, không cần phải dùng loại phương thức này lau khô thân thể giúp nàng chứ!

Hầu k cuộn cuộn, bụng dưới nóng rực nhắc nhở hắn phải mau rời khỏi tiểu yêu nữ này, nếu không hắn không dám bảo đảm sẽ không muốn nàng bên dòng suối này.

Cùng lúc đẩy nàng ra, áo khoác cũng lượn vòng đầy xuống, vừa đúng che đi cảnh xuân khiến huyết mạch người ta căng phồng. Một chút cũng không nghi ngờ sau này hắn sẽ chảy máu não mà chết, Mục Sa Tu Hạ cảm giận nghĩ.

Bĩu môi, Liên Kiều đảo ánh mắt, chỉ vào cá nhỏ trong sông nịnh nọt nói: “Hạ, chúng ta nướng cá ăn được không? Người bắt, ta nướng!”

Còn đang cố hết sức bình phục khí huyết cuộn cuộn trong cơ thể, mặt Mục Sa Tu Hạ xanh mét cự tuyệt: “Không được!”

Cũng không phải hắn cố ý cự tuyệt, mà hoàn cảnh hiện tại của bọn họ không cho phép, nhóm lửa nấu cơm chỉ đưa tới phiền toái không cần thiết, những truy binh kia vẫn theo sát không tha, bọn họ chỉ tạm thời thoát khỏi mà thôi. Nhưng Liên Kiều không cho là như vậy, cảm thấy hắn vẫn còn giận nàng, có chút khó chịu, bĩu môi, buồn bã tránh đi.

Nhìn vẻ mặt chịu uất ức của nàng, Mục Sa Tu Hạ thiếu chút nữa không nhịn được muốn bắt nàng vào ngực đánh cái mông nhỏ của nàng, không tin hắn đến vậy, đến bây giờ vẫn hoài nghi tâm lòng của hắn, nàng không hiểu một sự kiện hắn làm đều vì tốt cho nàng sao? Hiểu lầm hắn, hình như nàng rất thích hiểu lầm hắn.

Trở lại cạnh xe ngựa, Liên Kiều bực mình leo lên buồng xe, Mục Sa Tu Hạ nhìn mà đau lòng, giống như vừa rồi hắn muốn khi dễ nàng, thiếu chút nữa hắn đã cứ vậy mà làm rồi.

Không suy nghĩ nhiều, lúc này Mục Sa Tu Hạ cũng muốn leo lên hung hăng kéo nàng vào trong ngực nói rõ mọi chuyện, không ngờ sau một khắc, Liên Kiều lại mặt mày hờ hững cầm hộp đựng thức ăn đi ra.

“Hạ, tới ăn một chút đi!”

Phản ứng của Liên Kiều khiến Mục Sa Tu Hạ có chút không hiểu được, sao nàng lật mặt như lật sách vậy? Thật ra thì hắn cũng không biết tất cả đều do áy náy trong lòng Kiều Liên đang tác quái. Luôn cảm thấy mình nợ hắn, muốn bồi thường thật tốt, mới khiến hắn chiếm được tiện nghi, hưởng thụ được đối xử theo tiêu chuẩn cao. Chứ bình thường, muốn đại tiểu thư như nàng phục vụ hắn, quả thực là nằm mộng giữa ban ngày, không hạ chút thuốc cho hắn cũng đủ khiến hắn cảm ơn rồi rít rồi.

Không quen nàng đột nhiên ân cần, từ khi biết nàng đến nay có khi nào nàng cho hắn sắc mặt tốt đâu? Đồng thời Mục Sa Tu Hạ cũng bị ai biết được một việc, mình thật sự có chút khuynh hướng thích ngược, nàng là vợ của hắn đó! Đối xử tốt với hắn là chuyện đương nhiên, sao hắn lại có thể không quen chứ.

m thậm thở dài, hắn ngồi cùng với nàng trên tảng đá lớn lặng lẽ cùng ăn cơm.

Chợt nghĩ đến điều gì, ánh mắt Mục Sa Tu Hạ đột nhiên hung ác nhìn Liên Kiều ở trước người. Bị ánh mắt kinh người của hắn hù, đang ăn cũng phải dừng lại, có chút sợ hãi nhìn hắn.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng, giọng Mục Sa Tu Hạ lạnh lạnh nói: “Tên khốn kia không làm gì nàng chứ?”

Nhưng Liên Kiều lại hiểu sai ý, cho là hắn có ý hỏi nàng có từng bị Long Tiêu chà đạp hay không. Thật đáng buồn mà! Dù yêu nhau đến đâu đi nữa vẫn không bù được khảo nghiệm trinh tiết, đừng nói Đế Vương ngay cả dân chúng bình thường cũng rất xem trọng trinh tiết của nữ nhân, bất luận trong lòng hắn nàng quan trọng thế nào, nếu nàng bị nam nhân khác trèo lên, cho dù không tự nguyện, nàng cũng khó thoát số mạng bị bỏ!

Thê lương cười một tiếng, nàng lạnh nhạt nói: “Có thì sao, không có thì thế nào?”

“Rầm” một tiếng, chén nước làm bằng gỗ trong tay vỡ vụn.

“Nếu hắn dám tổn thương nàng, ta nhất định muốn hắn trả lại gấp vạn lần!” Đáy mắt bỗng nhiên lạnh lẽo, khiến nhiệt độ bốn phía kịch liệt giảm xuống.

“Hạ. . . .” Không ngờ ý hắn là muốn lấy lại công bằng cho nàng, trong lòng cảm động, hơn nữa còn là áy náy vì nghĩ ngờ của mình với hắn.

“Thật xin lỗi!” Nàng thật lòng xin lỗi.

“Là tên khốn kiếp đó đáng chết, nàng xin lỗi gì chứ?” Hắn tức giận nói, “Rốt cuộc là hắn đã làm gì tổn thương nàng?”

Mắt tràn ý cười, Liên Kiều đột nhiên ôm cổ hắn hôn một cái lên gò má tuần tú như được chạm khắc của hắn, hả hê nói: “Không có, thế giới này ngoại trừ ta chính người ra, ai có thể chinh được ta chứ? Yên tâm!”

Thật không cam lòng thấy hắn để ý đến mình, Liên Kiều cảm thấy thật hài lòng, ngọt ngào, không tự chủ lộ ra dáng vẻ tiểu nữ nhi, dâng môi thơm của mình lên, khiến Mục Sa Tu Hạ bị câu mất hồn, đành phải dùng ánh mắt quẩn quýt si mê giăng co trên gương mặt mê người của nàng. Kể từ khi gã cho hắn tới nay, có khi nào nàng chủ động hôn hắn chứ? Nếu không biết Huyết thị vệ ẩn thân bốn phía, hắn đã sớm không nhận được đề nàng dưới thân rồi.

Trong gió đột nhiên truyền đến tiếng động khác thường, mặc dù Mục Sa Tu Hạ ý loạn tình mê thì vẫn có thể nghe được động tĩnh ngoài trăm dặm. Giơ tay kéo tiểu nữ nhân phản ứng không kịp bên cạnh, để Huyết thị vệ dọn dẹp khắc phục hậu quả, hắn mang theo nàng vận dụng khinh công, rời đi cực nhanh.

Vứt bỏ xe ngựa là có chủ ý, một mặt tốc độ xe ngựa chậm chạp dễ bị đuổi kịp, mặt khác là vì vết bánh xe không dễ xóa đi, rất dễ bị người truy ra tung tích. Tên khốn kiếp Long Tiêu này thật đúng là nhất quyết không tha mà! Như vậy mà cũng có thể dẫn hắn vào góc chết, không dễ thoát đi, xem ra hắn nhất định

phải có được Liên nhi. Chỉ có điều đối thủ của hắn là Mục Sa Tu Hạ này, muốn cướp người trong tay hắn, cần bản là người mê nói mộng!

Trong rừng gió ào ào thổi đến, dù Liên Kiều không nghe được, cũng đoán được quân lính của Long Tiêu đuổi tới. Mục Sa Tu Hạ mang nàng chạy như điên giữa rừng, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió mà không nghe thấy tiếng bước chân của hắn, xem ra khinh công của chồng nàng đã đến tình trạng xuất thần nhập hóa, ôm nàng tựa như ôm một cái túi rỗng.

Đột nhiên, bước chân Mục Sa Tu Hạ dừng lại, Liên Kiều bị dừng mà khó chịu, bắt giác ngẩng đầu khỏi lưng hắn, chỉ thấy nơi xa có ánh lửa chớp lóe, chẳng lẽ bọn họ bị bao vây?

Mục Sa Tu Hạ cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng để Liên Kiều xuống, từ sau lưng lấy cung nỏ ra, gắn tên nỏ vào, mười mấy tên nỏ bắn liên hồi, cùng với tên bắn ra, tiếng kêu thảm thiết vang lên, vài bóng người lập tức rớt rít té xuống.

“Oa! H thật khỏe mạnh thần dũng nha!” Ánh mắt Liên Kiều sùng bái nhìn Mục Sa Tu Hạ.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng cong khóe miệng, thật nhanh ẩn xuống môi nàng một cái hôn: “Đây còn phải cảm tạ nàng nghiên cứu chế tạo cung nỏ đó! Ta chỉ dựa trên cơ sở đó thoáng cải tiến một chút!”

Mục Sa Tu Hạ thoải mái đối đáp với Liên Kiều, hoàn toàn không để quân mai phục phía trước vào trong mắt.

Quân mai phục xung quanh thấy tình thế không ổn, rớt rít rút kiếm, nhắm thẳng vào Mục Sa Tu Hạ, chợt quát mấy tiếng đồng loạt tấn công về phía hắn. Nụ cười không giảm nơi khóe miệng, ý châm biếm càng sâu hơn, đám ô hợp cũng dám trực tiếp đối kháng? Muốn chết!

Bỏ cung nỏ xuống, rút nhuyễn kiếm quán ở ngang hông ra, ôm hông của Liên Kiều, Mục Sa Tu Hạ bay thật nhanh lên, chặn trước đánh ra, truy binh sau lưng còn xa, hắn vui đùa với bọn họ một chút.

Ánh kiếm tung bay trên không trung, ánh bạc chớp lóe, máu tươi tung tóe xung quanh năm bước, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, thậm chí có chút không kịp ra tay liền đến địa phủ báo danh rồi.

Thấy đã dọn dẹp không ít, nhắm ngay một chỗ trống trên không trung đáp nhanh mấy bước, Mục Sa Tu Hạ ôm Liên Kiều vững vàng rơi trên một con ngựa, từ trong lồng ngực lấy ra một viên thuốc nhét vào mồm ngựa, con ngựa kia đột nhiên hí một tiếng, giương bốn vó chạy như điên.

Quân mai phục bị đánh đến hoa rơi nước chảy sinh lòng sợ hãi, không dám lập tức đuổi theo, nhưng nghĩ tới hoàng thượng đang ở sau lưng cách đó không xa, lại không thể không giả vờ giả vịt, miệng hét lớn, quơ múa binh khí trong tay, lê lét nửa ngày mới đuổi chạy theo, nhưng thủy chung vẫn không đuổi kịp này con ngựa nổi điên bị mất, để cho khoảng cách hai bên càng kéo càng lớn!

Cảm thụ con ngựa dưới thân chạy như điên một cách không bình thường, Liên Kiều phỏng đoán thuốc vừa rồi Mục Sa Tu Hạ cho ngựa ăn nhất định tương tự với thuốc kích thích. Nhớ tới hắn đã từng giữ kín không nói với nàng phương pháp ẩn nấp, không khỏi cười thầm, rắc vôi, nhét thuốc kích thích, dường như đều tương đối hạ lưu, không ngờ đường đường là thái tử Cách Tát cũng mang theo mảnh khoe.

Giục ngựa đuổi tới, Long Tiêu hợp lại với đám thị vệ mai phục, giương mắt nhìn Mục Sa Tu Hạ mang theo Liên Kiều càng lúc càng xa mà không thể ra sức, giận đến thiếu chút nữa hộc máu, mắt phượng lạnh lùng lóe ánh sáng lạnh.

“Mục Sa Tu Hạ, một ngày nào đó ta sẽ khiến ngươi ngoan ngoãn trả Ngọc phi lại cho trẫm!” Thử hắn muốn không thể không có được, Liên Kiều — cô gái duy nhất khiến hắn động lòng, mặc dù phải đập bằng mỗi một tấc đất Cách Tát, hắn cũng muốn cướp nàng về tay, hắn nhất định phải thế!

“Truyền lệnh xuống, không cần đuổi theo nữa!” Quay đầu ngựa lại, Long Tiêu lạnh giọng hạ lệnh, thay vì đuổi theo vô nghĩa như vậy, chẳng bằng chuẩn bị kế hoạch tấn công Cách Tát. Trong lòng của hắn, một kế hoạch khiến thiên hạ lâm vào rối loạn bất an đang lặng lẽ nổi lên!

38. Chương 64

Chương 64: Đoán đầu phụng

Thoát khỏi truy kích của Long Tiêu, vào một ngày Mục Sa Tu Hạ và Liên Kiều đến thành Bối Nạp, tuy là một thành nhỏ, cũng đã vào biên giới Cách Tát.

Tâm tình hoàn toàn buông lỏng, Liên Kiều đề nghị bỏ xe ngựa đổi thành đi bộ, dọc đường thưởng thức tình cảnh phong tục tập quán nơi đây. Mục Sa Tu Hạ biết nàng ngồi xe ngựa bứt rứt khó chịu, liền thuận theo nàng.

Vì tránh một đầu tóc bạch kim vô cùng lộ liễu, hần đành phải mặc áo choàng có mũ, kéo vành mũ xuống thật thấp, hai tay khoanh lại luồn vào trong ống tay áo to lớn, áo choàng kéo thấp bao bọc là thân thể to lớn cao ngạo, thần bí mà hấp dẫn, hai mắt Liên Kiều nhìn đắm đắm, không ngờ mình cũng có công lực lộ ra vẻ háo sắc.

Mục Sa Tu Hạ bị ánh mắt nàng không chút kiêng kỵ nhìn chăm chú mà cả người không được tự nhiên, dứt khoát bước nhanh đi về phía trước, tránh khỏi ánh mắt lộ liễu của nàng.

“Người mặc như vậy thật hấp dẫn!” Liên Kiều vừa chạy chậm theo sau, tự đáy lòng vừa than thở.

Hần hơi cau mày, không hiểu rõ lắm ý của từ hấp dẫn. Thừa dịp bước chân hần dừng lại, Liên Kiều nhân cơ hội đưa hai cánh tay ra, níu kéo cánh tay cường tráng của hần. Thật đáng ghét, đi nhanh như vậy, cũng không biết đợi nàng!

Mục Sa Tu Hạ cười khổ, nữ nhân này luôn có hành vi đặc biệt, trên đường cái công khai kề vai sát cánh với nam nhân, lôi lôi kéo kéo, mặc dù bọn họ là vợ chồng, nhưng cũng không hợp lẽ.

“Liên nhi ——” Hần thở dài.

“Sao vậy?” Thấy rất nhiều cô gái đối quăng ánh mắt hâm mộ tới nàng, tâm tình thật tốt, ngẩng đầu lên, ném cho hần một nụ cười tươi sáng rực rỡ.

“Ở Cách Tát, thê tử phải đi phía sau trượng phu, nghiêm ngặt tuân thủ bốn phận, không thể đi cùng trượng phu như vậy.” Hần kiên nhẫn giải thích, đồng thời cũng nhắc nhở nàng không nên tự mình say mê quá đáng, những thứ vậy lượn chung quanh bọn hần không phải ánh mắt hâm mộ, mà là ánh mắt quý dị biết không! Chỉ có cô gái thanh lâu mới có thể không chút kiêng kỵ như vậy....!

“Vậy sao?” con người Liên Kiều đảo quanh, chợt chỉnh đốn lại sắc mặt, nghiêm mặt nói, “Vậy hãy để thái tử phi ta đây là người đi đầu đánh vỡ loại truyền thống không hợp lý này là được!”

Nói xong nhìn Mục Sa Tu Hạ nũng nịu cười một tiếng, lôi cánh tay của hần đi về phía trước.

Cười khổ lắc đầu, sớm biết Liên nhi chắc sẽ không bởi vì hần giải thích mà thay đổi, quá rõ cá tính của nàng, mặc dù có lúc là tiểu nữ nhân, nhưng cũng không cúi đầu, quật cường không thỏa hiệp càng thêm cao ngạo không thua đáng mày râu.

Mặt trời chói chang chiếu lên người đến chói mắt, Liên Kiều dứt khoát lôi kéo Mục Sa Tu Hạ vào một quán rượu nghỉ chân.

Mặc dù thành Bối Nạp không lớn, cũng rất náo nhiệt, trong quán rượu không lớn đã sớm ngồi đầy người. Sau khi Liên Kiều cùng Mục Sa Tu Hạ vào bên trong, vừa lúc có một bàn khách rời đi, khiến bọn họ có bàn mà ngồi, bằng không còn phải đợi có chỗ!

Nếu Liên Kiều không kiên trì, chắc Mục Sa Tu Hạ sẽ không đồng ý tới nơi huyên náo này. Ngồi trên ghế, lưng của hần thẳng tắp món ăn lên bàn cũng không đụng đến, chỉ nhìn Liên Kiều ăn uống.

“Ăn thật ngon, người không muốn thử một chút sao?” Mục Sa Tu Hạ cứng còng ngồi ở đó bộ dạng thật rất chướng mắt, thỉnh thoảng lại còn phóng ra hai ánh mắt khinh bỉ. Thôi đi, để một mình hần ngồi đó đói bụng cũng được, tin rằng loại Thái Tử Gia sống an nhàn sung sướng như hần sẽ thà rằng đói chết cũng không nguyện làm cái việc tự hạ thấp địa vị ăn chút thức ăn bên đường, cấp bậc Quý tộc tiêu chuẩn đó!

Im lặng liếc mắt nhìn thứ không rõ ràng trên đĩa của nàng, một chút muốn ăn Mực Sa Tu Hạ cũng không có, chỉ là nhìn nàng ăn ngon như vậy, cũng không muốn chống lại hăng hái của nàng, chú ý không để nàng ăn nhiều là được, ngộ nhờ đau bụng thì phiền toái.

Liên Kiều ăn thật ngon, bên bàn đột nhiên nhiều hơn hai bóng dáng, lưỡi ngẩng đầu lên, tiếp tục ăn, dù sao có trợ lực của nàng chống ở đây, có chuyện thì cứ để hắc giải quyết là được.

“Tiểu mỹ nhân, tới đây uống hai chén với ông đây, nàng sẽ có lợi!” Một người cao gầy trong đó tay cầm ly rượu, mặt tràn đầy dâm tà, vô cùng suồng sã đảo mắt đánh giá trên dưới Liên Kiều.

Tên còn lại cũng lên tiếng phụ họa: “Phục vụ ông đây thư thái, muốn ban thưởng cái gì cũng được!”

Trong lòng đầu tiên là mặc niệm ba giây cho hai cậu ấm đáng thương, dám đùa giỡn nữ nhân của Mực Sa Tu Hạ, nàng quả thật đổ mồ hôi lạnh thay bọn họ, nàng đã thấy cảm bị che một nửa trong áo khoác của Mực Sa Tu Hạ căng thật chặt rồi. Sao thứ người như thế khắp nơi đều có vậy? Trước kia còn cảm thấy trong phim truyền hình thật giả tạo, không ngờ xuyên về cổ đại lại thật sự để nàng đụng phải.

Nhưng nếu đã gặp được, không chơi đùa một chút thì thực quá phụ lòng đã mình khổ cực đến cổ đại một chuyến, thay bằng vẽ quyền rũ, Liên Kiều mềm mại mở miệng: “Sao? Có thể ban thưởng thứ gì sao?”

Liên Kiều cùng Mực Sa Tu Hạ vừa tiến vào liền bị bọn họ chú ý đến, nữ tử này sinh ssejp như tiên tử xuống phàm trần, mặc dù thân hình nam nhân bên người nàng cao lớn, nhưng bọn hắc là ai chứ? Công tử Tư Thừa của thành Bối Nạp, muốn nữ nhân nào mà không thể bắt vào tay? Hơn nữa thấy nàng tùy tiện ôm khủy tay nam nhân, chắc cũng là mặt hàng dễ dàng lấy được, liền mượn vẽ chếch choáng chạy đến trước mặt đùa giỡn.

Vừa nghe Liên Kiều nói như thế, hai giá áo túi cơm nhìn nhau cười một tiếng, vẽ mặt cực kỳ mập mờ, người cao gầy nói: “Chỉ cần là thứ người muốn, ông đây sẽ đưa cho!”

“Vậy sao?” Mặt đẹp lưu chuyển, ngon ngọt mở miệng, “Vàng bạc châu báu ta cũng không thiếu, không bằng công tử chơi với ta một trò được không!”

“Chơi trò gì?” Người cao gầy hưng phấn sáng mắt lên, nữ nhân này thật thú vị, hắc càng ngày càng cảm thấy hứng thú với nàng, có chút thật kích thích.

“Ừ!” Liên Kiều cố ý cúi đầu ra vẻ trầm tư, phát hiện sắc mặt của Mực Sa Tu Hạ đã sớm xanh mét, đoán chừng đã ẩn nhẫn tới cực điểm.

“Đoán đậu phộng!” Nói xong hất bỏ nước trong mấy ly trà, bỏ vào trong một hạt đậu phộng rang muối, nói, “Ở đây có ba cái chén không, ta bỏ một hạt đậu phộng vào một chén trong đó, sau đó xáo trộn thứ tự rồi nhờ công tử đoán, công tử đoán đúng đậu phộng ở trong chén nào, ta liền cời một phần y phục!”

Một câu nói, khiến hai đầu heo thiếu chút nữa chảy đầy nước miếng, càng làm cho người trong quán rượu rối rít nhìn về phía bàn bọn họ. Đồng thời cũng khiến Liên Kiều cảm thấy mặt bàn chấn động, ha ha, chồng nàng sắp nổi điên!

“Được!” Một đầu heo trong đó vượt lên trước rống lên một tiếng.

“Chỉ là ——” Liên Kiều chậm rãi mở miệng, ngay sau đó nhìn Mực Sa Tu Hạ một cái nói, “Nếu như công tử đoán sai, liền xin công tử cũng cời một thứ!”

Thấy đáy mắt Liên Kiều lóe nụ cười ác ý trên cọt, Mực Sa Tu Hạ biết thê tử của hắc lại muốn chinh người rồi, hơn nữa thật bất hạnh, mình cũng bị lôi xuống nước. Không giúp không được mà...! Cởi quần áo —— nàng xuống nước mạnh như vậy, hắc chỉ có thể đồng lõa với nàng. Nguyên tắc của Mực Sa Tu Hạ chính là, chỉ cần Liên Kiều nằm trong tầm mắt hắc, nàng làm bừa thế nào cũng được, nhìn người nào không vừa mắt, muốn chinh thế nào cũng không quở trách, chỉ cần nàng vui là được!

Hai đầu heo nhìn nhau cười một tiếng, gian trá nháy mắt mấy cái, ngay sau đó trầm miệng một lời nói: “Được!”

Giữa hè mùa, mọi người ăn mặc cũng không nhiều, cô gái trước mắt chỉ cần cởi một bộ y phục là có thể nhìn thấy không ít cảnh xuân, ở đây bọn họ là các lão gia lớn, cho dù cởi trần cũng không sao cả, chỉ cần

không cởi quần lót là được, hơn nữa bọn họ còn có hai người, tính thế nào đều là bọn họ chiếm tiện nghi. Tính toán xong, hai người lập tức đồng ý.

Liếc Mục Sa Tu Hạ ở trước mắt, Liên Kiều bình tĩnh nói: “Bắt đầu đi!”

m thậm thở dài, một tay Mục Sa Tu Hạ nhẹ nhàng đặt lên trên mặt bàn, một tay kia thật nhanh di chuyển ba cái chén, chỉ thấy bốn mắt của đầu heo đảo lên đảo xuống, đảo trái đảo phải di chuyển theo cái chén vòng vo nửa ngày, ngay khi Mục Sa Tu Hạ dừng tay, hai đầu heo cùng xuất hiện vẻ vầng đầu hoa mắt, mắt nổ đom đóm, tinh thần hoảng hốt.

Mắt đẹp lưu chuyển, Liên Kiều cười quyến rũ một tiếng: “Sao rồi? Thấy rõ chưa?”

Lấy lại bình tĩnh, đầu heo cao gầy chỉ vào cái chén bên trái nói: “Là cái này.”

“Không đúng, là cái này!” Đầu heo mập lùn chỉ vào cái chén ở giữa nói.

Nhú nhú mày, Liên Kiều cố ý vẽn môi nói: “Rốt cuộc là cái nào!”

Trùng mắt nhìn anh em của mình, đầu heo cao gầy quả quyết: “Bên trái, chính là bên trái!”

“Người xác định?” Liên Kiều có ý tốt nhắc nhở.

“Xác định!”

“Không thay đổi?”

“Không thay đổi, mở thôi.”

Tất cả khách nhân trong quán rượu đều dài cổ nhìn Mục Sa Tu Hạ kiêu căng mở cái chén bên trái ra —— trống không!

Hài lòng nghe tiếng thở dài trong quán rượu, mắt đẹp của Liên Kiều đảo quanh, nhìn chằm chằm người cao gầy nhắc nhở: “Công tử?”

Mới thua một lần thôi, không có gì! Đầu heo cao gầy không thèm quan tâm cởi áo khoác ra, chỉ mặc quần áo trong đứng ở đại sảnh.

“Tiếp đi!” Hắn cũng không tin không cởi được y phục cô gái nhỏ này, nhìn vẻ mặt hồ ly của nàng khiến tâm hắn nhộn nhạo khó nhịn.

Không ngờ rằng hai đầu heo cứ như vậy thua từng bàn từng bàn, cho đến khi hai người thua chỉ còn hai cái quần lót, mắc cổ mặt đỏ tới mang tai đứng trong nội đường mặc cho mọi người nhạo báng, nhưng không tức giận được.

Liên Kiều quả thật sắp cười bò ra, lại không thể biểu hiện vui vẻ quá mức, dù sao hai nam nhân này đã đủ đáng thương, che miệng cười trộm bên dậu dàng nói: “Hai vị công tử, ai trong các người sẽ cởi?” Chồng nàng quả nhiên thần dũng, nàng không nhìn lắm người.

Hai người vừa thẹn vừa tức, rốt cuộc không nhịn được nổi giận, chỉ vào lỗ mũi Liên Kiều tức miệng mắng to: “Nữ nhân dê tiện, người gạt chúng ta!”

Có chút không chịu nổi ngoáy ngoáy lỗ tai, Liên Kiều vô tội nói: “Chính miệng hai vị công tử đều đồng ý với quy tắc trò chơi, chứ vị đang ngồi đây cũng đều thấy tận mắt, đoán đầu phong vốn dựa vào vận khí, rất công bằng, chỉ đổ thừa cho vận khí của công tử hôm nay không tốt!”

Người cao gầy thẹn quá thành giận, lúc này trở mặt: “Hừ! Bản công tử không chơi, hiện tại bản công tử liền ra lệnh cho người cởi hết toàn bộ y phục!”

Vốn trong quán rượu đều ôm tâm tình xem kịch vui sống chết mặc bay, người cao gầy vừa nói ra lời này, lại khơi dậy bất bình. Ôn ào nổi lên, tiếng quát mắng, tiếng bất bình, lần lượt tuôn ra! Người cao gầy không nén được giận, nhặt một thanh kiếm mẻ bên cạnh lên tựa như ép buộc Liên Kiều cởi quần áo, nhưng không đợi kiếm được tuốt ra, cổ họng của hắn liền bị một thanh kiếm khác chỉ vào.

“Cởi!” Mục Sa Tu Hạ lạnh lùng hạ lệnh, động tác cùng âm thanh của hắn làm cho cả quán rượu thoáng chốc yên tĩnh lại, mỗi người đều nín thở nhìn chằm chằm bàn của Liên Kiều.

Người cao gầy đã sớm bị sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai chân run lên, không mặc quần dài, chân vòng kiềng run lên giống như hai cây lạp xưởng.

“Người. Người. Các người thật to gan! Biết. Ta. Phụ thân ta là ai không?”

Lùn mập bên cạnh lúc bắt đầu cũng bị sợ đến gần chết, vừa nghe đồng bọn nói như vậy cũng ưỡn cao ngực, ngạo nghễ nói: “Vị này chính là công tử của Tư Thừa đại nhân ở bốn thành, còn không mau mau để kiểm xuống, nói không chừng công tử có thể tha cho mạng chó của các người!”

“Tư Thừa đại nhân?” Liên Kiều không rõ chân tướng nhìn về mặt nạ rét lạnh của Mục Sa Tu Hạ.

“Một vị quan địa phương mà thôi!” Hắn lạnh lẽo nhẹ nhàng cất giọng, khiến người ta không rét mà run.

Không hiểu rõ lắm phẩm cấp thứ bậc của quan viên Cách Tát, Liên Kiều cũng không cách nào hiểu rõ vị quan Tư Thừa này đến cùng là lớn thế nào, chỉ là sẽ không hơn được thái tử. Cho Mục Sa Tu Hạ tìm một chút chuyện để làm, thuận tiện trừng trị một quan địa phương sa đọa cũng là một công trạng! Coi như là vi phục xuất tuần cũng được.

Lúc này cười quyền rũ một tiếng: “Thật khó tin, không ngờ là công tử của Tư Thừa đại nhân, thất kính thất kính!”

Người cao gầy vừa nghe, mồ hôi không chảy, chân cũng không run lên nữa, lập tức vể ra oai nổi lên: “Biết sợ chưa, còn không buông kiểm xuống, nếu như người hầu hạ ông đây thật tốt, chuyện ngày hôm nay ông cũng sẽ bỏ qua!”

Tiếng cười như chuông bạc vang lên, Liên Kiều cố làm ra vẻ cảm kích: “Công tử thật đúng là có lòng dạ rộng rãi! Chỉ là cái quần lót cuối cùng này —— vẫn phải cởi!”

Người cao gầy vừa nghe liền tức giận, quên mất trên cổ họng còn bị một thanh kiếm chỉ vào, liền muốn mở miệng mắng to: “Người gái điếm thú. A ——”

Không đợi hắn mắng xong, chỉ cảm thấy hoa mắt, ánh bạc chợt lóe, cái mông chợt lạnh, dây lưng quần lót bị đẩy ra, tuột xuống theo hai cái chân vòng kiềng của hắn, mà kiếm của Mục Sa Tu Hạ lại trở về nơi cổ họng hắn, giống như cho tới bây giờ cũng chưa từng rời đi.

Thứ ghê tởm giữa hai đùi người cao gầy ử rử cúi đầu, vả lại còn có nước tí tách rơi xuống đất, hắn là són tiểu luôn rồi.

“Thật xấu nha!” Liên Kiều cau mày, khinh bỉ nói.

Sắc mặt Mục Sa Tu Hạ xanh hơn, cắn răng nghiêng lợi nói: “Vậy mà nàng còn nhìn!” Hắn thật là rối rắm, cứ thế mà lại giúp đỡ nàng làm chuyện như vậy, mặc dù Liên Kiều nhất định sẽ không hợp nhãn cái loại bại hoại đó, nhưng mà để nàng nhìn thấy cái kia của nam nhân khác biểu diễn, trong lòng hắn cực kỳ khó chịu! Xấu như vậy mà nhìn nhiều, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có chướng ngại, không chừng hắn cũng sẽ bị liên đới, cũng sẽ không thích hắn, trở về phải rửa mắt cho nàng!

39. Chương 65

Chương 65: Tư Thừa đại nhân

Khi dễ hai đầu heo đủ rồi, không cần thiết phải tiếp tục ở lại, Liên Kiều khoác cánh tay Mục Sa Tu Hạ bước khỏi quán rượu.

“Đi dạo một lát nữa có được không? Đi dạo một canh giờ nữa rồi chúng ta sẽ ngồi xe ngựa!” Liên Kiều giành mở miệng trước Mục Sa Tu Hạ, nàng biết hắn đã nhịn nàng lâu rồi.

Thấy đường cong trên mặt hắn vẫn nguội lạnh như cũ, nàng khai triển vẻ mê hoặc, lắc lắc cánh tay của hắn, dịu dàng nói: “Người ta có một yêu cầu nho nhỏ như vậy không tính là quá đáng mà..., có được không vậy!”

Người ta bảo đảm không gây chuyện, không chửi người, an phận, người nói cái gì chính là cái đó, cho ta chơi thêm một canh giờ đi! Ha?”

Nàng cười lên giống như con hồ ly, hơn nữa còn rất giỏi cái chủng loại đó..., Mục Sa Tu Hạ liên tục nhắc nhở mình không nên mềm lòng với nàng, nhưng thấy đáy mắt nàng cầu xin cùng mong đợi, hắn vẫn mềm lòng. Có thể đoán được, số phận tương lai của Mục Sa Tu Hạ sẽ rất khổ, bị chính lão bà của mình ăn gắt gao, mặc hắn anh hùng khí phách thế nào cũng thành lượn lờ quanh ngón tay mềm, vả lại trọn đời cũng không thoát thân được. Azzzz, nam tử si tình giống như Mục Sa Tu Hạ chính là điển hình cho chủng loại bên ngoài là con rồng, ở nhà là con trùng....

Trong tiếng hoan hô của Liên Kiều, Mục Sa Tu Hạ bị thảm phát hiện mình không ý thức mà gật đầu.

“Góc phố kia thật náo nhiệt, chúng ta đi xem một chút đi!” Nói xong Liên Kiều liền hất cánh tay Mục Sa Tu Hạ ra chạy về phía trước.

Dụi dụi trên cánh tay đột nhiên biến mất, Mục Sa Tu Hạ lại cảm thấy có chút mất mát, có chút trống rỗng, rất muốn bắt tiểu nữ nhân đó trở lại tiếp tục khoác lên trên cánh tay của mình. Sau đó, hắn phát hiện một sự thực đáng sợ, hắn quả thật đã trúng độc rồi, trúng độc của tiểu nữ nhân này, truyền thống trọng nam khinh nữ trăm ngàn năm qua ở Cách Tát dùng trên người nàng quả thật chính là chó má, một chút hắn cũng không thích nàng rời khỏi hắn nửa bước, thật muốn nàng tuân thủ truyền thống xa xa đi phía sau hắn, sợ là lúc đó ngay cả đường hắn cũng không đi được, liền tiếp quay đầu lại chăm sóc còn không kịp! Hoặc là dứt khoát để nàng ở phía trước, hắn phía sau, vẫn tương đối yên tâm hơn. Vì vậy, hắn nhận mệnh, nhận mệnh với nàng.

Nhìn Liên Kiều vui vẻ lần lượt dạo qua các gian hàng, Mục Sa Tu Hạ không biết tươi cười của mình chứa bao nhiêu cưng chiều, có thể chảy ra thành nước luôn rồi .

Chợt dừng lại trước một gian hàng đồ trang sức, ánh mắt Liên Kiều bị một chiếc nhẫn hấp dẫn, đó là một chiếc nhẫn bạc, màu bạc trắng trên mặt nhẫn có khắc một cái đầu sói, mắt sói lạnh lùng khắc nghiệt tràn đầy khí phách, đó là sói sa mạc, là kẻ săn mồi độc ác dứt khoát nhất trong sa mạc, khôn khéo, bền bỉ, giáo hoạt, tàn nhẫn, thừa cơ hành động, loại cảm giác đó lại quen thuộc khó nói nên lời, giống như vậy lượn quanh mình.

“Nhìn gì vậy?” Mục Sa Tu Hạ im hơi lặng tiếng đứng sau lưng Liên Kiều, cúi người xuống, phát hiện nàng nhìn về phía chiếc nhẫn cầm trên tay mà mất hồn, cũng không có gì đặc biệt, không đáng giá bao nhiêu tiền.

Tim lo sợ, Liên Kiều bỗng nhiên xoay người lại nhìn hắn, loại cảm giác đó chính là hắn nè! Sói, hắn giống như một con sói sa mạc, vua chúa trong sa mạc, toàn thân tràn đầy khí phách, chói mắt đến khiến Nhật Nguyệt cũng phải ảm đạm.

“Ông chủ, chiếc nhẫn này bao nhiêu tiền?” Liên Kiều quyết định mua.

Mặc dù không đáng bao nhiêu tiền, nhưng Mục Sa Tu Hạ cũng không can thiệp yêu thích của nàng, chỉ cần nàng thích là tốt rồi.

“Đưa tay ra!” Liên Kiều mỉm cười ra lệnh cho hắn.

Mục Sa Tu Hạ nghi ngờ nhìn, tay phải trong tay áo từ từ đưa ra.

“Không đúng, muốn tay trái!” Liên Kiều sửa chữa.

Dừng một chút, Mục Sa Tu Hạ tâm không cam tình không nguyện duỗi tay trái ra cho nàng.

Khi Liên Kiều chậm rãi đeo nhẫn bạc trong tay vào ngón áp út của hắn, hắn có chút sững sờ, sau đó hắn nghe thấy thê tử ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói: “Hạ, ta cảm thấy chiếc nhẫn này thật xứng với ngươi, ngươi là vương giả trời sanh, thống lĩnh quần hùng, tranh giành thiên hạ, bất luận sau này ngươi đi đâu, ta đều sẽ làm bạn với ngươi, đi theo ngươi, một bước cũng không rời! Tựa như chiếc nhẫn này, vĩnh viễn bất nhứt ngươi. Có được không?”

Hắn ngơ ngẩn, bị lời của nàng rung động thật sâu, mất hồn thật lâu, trong đôi mắt lại có chút ảm ướt. Ánh mắt quán quýt si mê hung hăng nhìn chăm chú vào nàng, vì giờ khắc này, hắn đợi đã quá lâu, chưa bao giờ

kích vì vật gì, chưa bao giờ biết tình như thế nào, hình như tánh mạng của hắn chính là vì chờ đợi sự xuất hiện của nàng.

“Ừ, thật là đẹp! Rất xứng với người!” Liên Kiều vẫn đắc chí, lỗ mãng, cổ quái hô lên nhẵn bạc thật phù hợp với phong cách của Mục Sa Tu Hạ.

“Đây chính là dùng của bổng lộc chính ta mua cho người đó, ta rất tốt với người!” Nụ cười quyến rũ phóng đại trước mặt hắn, Liên Kiều nhón gót chân, thật nhanh ẩn lên má hắn một nụ hôn, cười vui chạy ra.

Trong đám người, nàng cười như ánh Nhật Nguyệt rực rỡ của lúc sáng sớm lẫn chiều tà. Hôm nay, nụ cười tốt đẹp như vậy chính là nở vì hắn, chỉ vì một mình hắn, trời cao vẫn rất ưu đãi hắn. Kiên định thông dong ung dung thả bước, hắn nguyện ý đi sau lưng nàng cả đời.

Nàng tay trái lên, hôn, nhẹ nhàng rơi vào nhẵn bạc trên ngón áp út.

“Đứng lại!” Đang lúc Mục Sa Tu Hạ phân tâm, hai trường kiếm đặt lên cổ họng Liên Kiều. Hai nam nhân thân hình cao lớn như thị vệ, hung thần ác sát quát lớn một tiếng.

Liên Kiều đứng yên, lập tức đoán được nhất định là người do công tử Tư Thừa vừa mới bị bọn họ khi dễ kia phái tới. Tuy bị mũi kiếm chĩa vào, nhưng cũng không sợ, bởi vì biết hắn tuyệt đối không để mình bị tổn thương.

Nhìn ngó xung quanh, nâng khóe môi lên, phong thái ung dung lộ rõ cao quý, khiến hai thị vệ trong khoảnh khắc thấy tim đập mạnh và loạn nhịp.

“Hai vị huynh đài nhìn thật lạ! Tiểu nữ tử tự hồi đã có thù oán gì với hai vị, sao lại làm khó ta như vậy?”

Hai người bị Liên Kiều quyến rũ mất đi hơn phân nửa tâm thần, lại có chút do dự, một người trong đó mềm xuống nói: “Ai bảo người đắc tội với Đức Công tử của Tư Thừa đại nhân, chúng ta cũng không có cách, chỉ có thể mời người theo chúng ta đến Tư Thừa phủ một chuyến!”

Thừa dịp hai người do dự, Liên Kiều không biến sắc thoảng kéo ra chút khoảng cách với hai mũi kiếm, sau đó hài lòng nghe được hai tiếng kêu thảm thiết, cùng âm thanh trong trẻo của trường kiếm rơi xuống đất.

Hai đại nam nhân vốn đang cầm kiếm chỉ vào cổ họng nàng, đột nhiên rũ cánh tay xuống, kêu rên không ngừng. Mục Sa Tu Hạ đã quỷ mị đi tới bên cạnh Liên Kiều, một tay ôm eo nhỏ của nàng, một tay thưởng thức cục đá trong tay.

Đám người chung quanh tự động tách ra, núp ở bên cạnh ngấm nhìn, lúc này khi trước mặt bọn hắn đột nhiên tuôn vào một đội quan binh. Ngồi trên ngựa chính là một nam nhân râu quai nón hơn năm mươi, vóc người béo tốt. Ngồi trên một con ngựa khác là người cao gầy vừa rồi ở trong quán rượu bị Mục Sa Tu Hạ dọa sợ đến không khống chế được.

Cách đó không xa, kẻ không có tiền đồ này liền chỉ vào Liên Kiều cùng Mục Sa Tu Hạ hô: “Chính là bọn họ, cha, mau bắt bọn họ lại!”

Nam nhân râu quai nón chắc hẳn chính là lão cha thùng còm của hắn, mắt trâu tròng tròng, phình hai má giống như con cóc, bàn tay thật dầy vung lên, phần nộ quát: “Bắt bọn họ lại cho Bồn quan!”

Thị vệ tuân lệnh bao quanh bọn hắn, Mục Sa Tu Hạ ôm Liên Kiều vẫn không nhúc nhích, lạnh lùng quét mắt đám người bên cạnh kia. Dân chúng càng thêm sợ trốn vào các gian hàng dọc phố, không dám ra.

Mười mấy cây đại đao cùng chỉ vào hai người ở giữa, mắt nhìn chằm chằm.

“Hừ! Điều dân, thật to gan! Thấy Bồn quan còn không quỳ xuống!” Tư Thừa đại nhân vô cùng tức giận, không ngờ ở địa bàn của mình vẫn còn có người không nghe lời như vậy.

Mục Sa Tu Hạ lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái nói: “Cần rồi!”

Giọng nói không nhẹ không nặng của hắn tạo thành cảm giác áp bức mạnh mẽ, phách khí vương giả cao cao tại thượng khiến Tư Thừa đại nhân sững sờ trong nháy mắt, lại không tự chủ được muốn tung người xuống ngựa quỳ xuống trước hắn ta. Sau đó hắn dùng lực hất đầu một cái, thâm mắng mình có bệnh, đường

đường là Tư Thừa đại nhân lại bị uy nghi của tiểu tử vất mũi chưa sạch trước mắt cái này trấn áp, thật không có mặt mũi.

“Hừ! Rốt cuộc là ai càn rỡ? Điều dân, lại dám nói chuyện như vậy với bản quan, không thể nhịn được! Lên cho ta!”

Tư Thừa đại nhân ra lệnh một tiếng, thị vệ chung quanh cùng nhau ra tay, tất cả đại đao sáng loáng đều lên trên người Mục Sa Tu Hạ chào hỏi. Nhưng không đợi Mục Sa Tu Hạ ra tay, tất cả mười mấy cây đại đao đều bị cắt thành hai khúc, nửa lưỡi đao điều rơi xuống, âm thanh đình đình đang đang không dứt bên tai. Giữa sân đột nhiên xuất hiện chín gã nam tử che mặt mặc trang phục màu đen, cầm trong tay Loan Nguyệt Kim Đao .

Chín người lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai dễ dàng chém mười mấy thanh đại đao xuống, thấy được mà mọi người bất giác hít một ngụm khí lạnh.

Sắc mặt Tư Thừa đại nhân khó coi tới cực điểm, hét lớn một tiếng: “Loạn thần tặc tử, bắt lại cho ta!” Thị vệ chung quanh không ai dám động, tất cả đều ngẩn ngơ tại chỗ, khí thế của bị chín người trấn giữ, khiếp đảm.

Khóe môi Mục Sa Tu Hạ nhếch lên nụ cười khinh miệt, đáy mắt chứa ý châm biếm thật sâu đâm chọc vào lòng tự ái của Tư Thừa đại nhân.

“Cười cái gì? Người cười cái gì? Những thứ thô bỉ nhất gan này, mưu nghịch phạm thượng, dám công khai phản kháng mệnh quan triều đình, chán sống rồi sao?”

Mục Sa Tu Hạ hơi cau mày, học bộ dạng ra vẻ trầm tư của Liên Kiều, lẩm bẩm nói: “Đúng ha, phản kháng mệnh quan triều đình là phải chém đầu.”

Đáng thương cho Tư Thừa đại nhân đã chết đến trước mắt mà vẫn ngu ngốc như nhi tử của hần, biến sắc, hã hê nói: “Biết sợ rồi sao, còn không mau mau khoanh tay chịu trói, không chừng Bồn quan nhất thời mềm lòng liền miễn tội chết cho các ngươi.”

Chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt Mục Sa Tu Hạ lạnh lẽo, khí trời đang thán sáu, lại khí lạnh bức người.

“Muốn Bồn vương khoanh tay chịu trói, ngươi còn chưa đủ tư cách, bất quá ngược lại Bồn vương có một biện pháp điều hoà thật tốt.” Mắt màu xanh dương tối sầm lại, sắc mặt trầm xuống, “Cách chức quan của Tư Thừa Đức ngươi, những người này không bị coi là phản kháng mệnh quan triều đình rồi.”

Nghe hần tự xưng là Bồn vương, tâm Tư Thừa đại nhân lộp bộp một cái, trầm xuống, đợi hần nói xong, thật lâu mới run giọng nói: “Ngươi là ai?”

Một trận gió thổi qua, thoáng thổi bay một góc mũ trên áo choàng, một vật tóc bạch kim lơ đãng tả giống như là tơ là gấm.

Tư Thừa đại nhân “A” một tiếng sợ hãi, tâm nhất thời lạnh đi một nửa, trên dưới cả nước có thể có màu tóc bạch kim như vậy, trừ đương kim thái tử điện hạ cũng không có người thứ hai. Năm vận hạn sẽ gặp bất lợi mà! Lại có thể đắc tội nhân vật lớn đến như vậy, lúc này không chết cũng mất nửa cái mạng.

40. Chương 66

Chương 66: Tắm rửa

Mấy ngày kế tiếp, Liên Kiều vẫn là ngoan ngoãn ở lại trong xe ngựa, tiếp tục lên đường. Cũng không phải là nàng dễ nói chuyện, thật sự là dọc đường không có phong cảnh gì có thể thưởng thức được, đi lên trước nữa sẽ là tiến vào trong sa mạc rồi, đến lúc đó cũng không ngồi xe ngựa, lại phải cưỡi Lạc Đà xấu đỏ đỏ đó để đi tiếp, nghĩ đến liền buồn nôn.

Buổi tối, Mục Sa Tu Hạ cùng Liên Kiều rớt cuộc cũng đến được trạm thứ nhất , nhìn tường thành thật dày và chạy dài bằng đất nện xây vây quanh khu kiến trúc tráng lệ hiển hiện, không hoa mỹ lại làm người khác cảm giác nặng nề đầy thâm trầm.

“Nơi này chính nơi lần đầu tiên chàng bắt thiếp tới đây!” Trở lại chốn cũ, Liên Kiều có chút bồi hồi, một chút suy nghĩ quay về lúc mới tới nơi đây, thật là vừa kinh vừa sợ, bị hấn cường gian, bị hấn đánh đập, đến tính mạng cũng bị uy hiếp, không ngờ đến cuối cùng lại gả cho hấn, thậm chí không kèm chế được lại yêu hấn, thật là thế sự xoay vần, người và vật thay đổi a!

Ngửa đầu nhìn cửa cung hung vĩ, Mục Sa Tu Hạ hình như cũng nhớ tới tình cảnh lúc đó, không khỏi nở một nụ cười ảm áp, khi đó Liên Kiều tựa như một đóa hoa hồng không có gai sinh trưởng ở trong sương mù, không nhận sự hấp dẫn đó làm hấn bị mê hoặc, đồng thời càng bị nàng đâm bị thương, tính tình quật cường cùng lý chí bo bo giữ mình ở trên người nàng khiến cho sự mâu thuẫn kết hợp lại tạo ra sự hoàn mỹ, không nhìn ra được nàng, lại kích thích hấn càng muốn thâm nhập tìm kiếm.

Hấn và Liên Kiều gặp nhau là chuyện tốt đẹp nhất, ý nghĩa nhất trong cuộc đời này, rất may không có bỏ lỡ nàng, thật nguy hiểm !

Nắm cả eo nhỏ của nàng từ từ đi về hướng tẩm cung , đi qua một tòa Thiên Điện, Liên Kiều dừng chân, đưa mắt nhìn, rơi vào trầm tư.

Mục Sa Tu Hạ không hiểu nhìn nàng: “Sao vậy?”

Nàng bất động không nói, vẫn cứ như vậy trầm ngâm nhìn tòa thiên điện có vẻ loang lổ, ánh mắt có chút mê mang.

Mục Sa Tu Hạ nóng nảy, lo lắng nói: “Liên nhi, nàng làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Liên Kiều không để ý tới hấn, ngược lại đột nhiên có vẻ lớn tiếng hỏi hấn: “Ban đầu tại sao ở chỗ này muốn nàng ấy?”

Mục Sa Tu Hạ nhíu mày, không hiểu ý tứ trong lời nói của nàng .

Liên Kiều thở dài rớt cuộc đưa mắt nhìn lên trên mặt hấn, không khỏi tiếc nuối nói: “Tại sao lại đối xử như vậy với Tô Lạp? Nàng ấy cũng chỉ là một cô gái nhỏ không hiểu chuyện, chịu sự đả kích lớn như vậy, vì sao phải đối đãi với nàng ấy như vậy? Muốn nàng ấy, lại không hiểu được mà chăm sóc nàng ấy. chàng biết không? Mặc dù như chàng vậy đợi nàng, nàng vẫn không thể yêu chàng, đối với nàng ấy như thế là không công bằng, không bằng ban đầu đem mọi chuyện chấm dứt với nàng ấy, có lẽ nàng ấy cũng sẽ không phải sống khổ như vậy.”

Con mắt sắc bén của hấn trầm xuống, tay ôm trên eo nàng nắm thật chặt, mím môi không nói, về mặt tối tăm. Nàng rớt cuộc cũng đã lên tiếng hỏi, nhưng hấn lại không muốn nói cho nàng biết , nhưng cuối cùng không đối gặt được, nói cho nàng biết sự thật , liệu nàng sẽ coi thường hấn? Nam nhân lợi dụng thân thể nữ nhân có quá hèn hạ hay không? Chỉ là hoàng quyền tranh giành là phải dùng mọi thủ đoạn, ban đầu chính hấn ở chỗ này là loại người nguội lạnh vô tình, phạm để đạt được mục đích nắm quyền, không có tâm nam nhân, thì sao bận tâm đến cảm nhận của người khác ? Hiện tại cũng vậy trừ nàng ra đối với nữ nhân khác hấn cũng không chút cảm giác nào. Hèn hạ cũng tốt, xấu xa cũng được, chỉ cần có thể đạt tới mục đích, hấn chính là người thắng.

“Nàng thật muốn biết?” giọng nói của hấn nghe có chút khô khốc.

“Chàng có nói cho thiếp biết không?” Nàng yên lặng nhìn hấn, “Nếu như không muốn nói coi như thôi, thiếp không muốn nghe lời nói dối.”

Muốn biết một ngày nào đó nàng sẽ biết, không bằng chính miệng nói cho nàng biết. Hít sâu một hơi, hấn rớt cuộc chậm rãi nói ngọn nguồn chuyện đã xảy ra : “Lúc ấy khi tiêu diệt ngạc lỗ tộc ta đã thám thính được một tin tức, công chúa nước Khánh Liên Đại gả cho tộc trưởng Ngạc Lỗ tộc. Nhưng lục soát khắp trong thôn Ngạc Lỗ tộc cũng không có phát hiện ra vị trí mất Phượng Hoàng, mặc dù lấy cái chết ra uy hiếp, Đạt Cách Lỗ vẫn không chịu nói một tiếng. Cuối cùng ta giết hấn, vả lại trói vợ và con gái hấn ta về, muốn do thám tin tức từ trong miệng các nàng ấy. Bởi vì ta biết, trên ngực công chúa nước Khánh Liên có một vết bớt hình đóa hoa mai màu đỏ thắm”

“Hoá ra là như vậy !” Liên Kiều chợt hiểu nhỏ giọng hô, chợt nhớ tới lúc đầu khi cùng Tô Lạp tắm từng thấy qua trên lồng ngực nàng vết hình hoa mai còn cười nhạo nàng số mệnh đào hoa, bởi vì hoa đào và hoa mai dáng dấp không khác biệt lắm, chỉ là kích thước lớn nhỏ không giống mà thôi. Không ngờ Mục Sa Tu Hạ hẳn là vì vậy nguyên nhân mới dùng thủ đoạn ác độc, nhưng không đúng nha!

Ngẩng đầu nhìn hẳn, không hiểu nói: ” không phải chàng từng nói là qua Đại công chúa nước Khánh Liên lớn hơn chàng mười mấy, hai mươi tuổi , làm sao có thể sẽ là Tô Lạp chứ? Khi đó nàng ấy mới mười lăm tuổi mà!”

“Chính là bởi vì nguyên nhân đó ta mới dùng đến hạ sách này, nếu như bản thân nàng ấy không phải là Đại công chúa nước, như vậy rất có thể là chính là nữ nhi của công chúa, bởi vì này đoá bết là công chúa Khánh Liên tương truyền qua các thời đại.”

Liên Kiều khó có thể tin nói: “Nói như vậy, Đằng Triệt mới đúng.”

Thấy Mục Sa Tu Hạ gật đầu, nàng mới tỉnh hồn lại, thật không nghĩ tới lại là Đằng Triệt người hay nói chuyện nhỏ nhẹ , cả người đầy vết sẹo đã từng là một vị công chúa, một cô gái từng sống trong vinh hoa phú quý như vậy, thế nhưng chịu nhục đến mức này, nàng không thể không bội phục, giờ phút này nàng cảm thấy kính nể đối với nàng Đằng Triệt.

“Đáng tiếc, nàng ấy điên rồi. Thứ chàng muốn vẫn là không lấy được.” Liên Kiều buồn bã nói, thay Mục Sa Tu Hạ tiếc hận, cảm thấy bi ai và không đáng giá giùm hai mẹ con Đằng Triệt.

Thế nhưng không ngờ hẳn lại nhẹ nhàng bật ra hai chữ: “Chưa chắc!”

Nàng nhú mày nhìn hẳn, không biết hẳn đang có ý gì, là Đằng Triệt chưa chắc điên khùng, chưa chắc hẳn không tìm được mắt Phượng Hoàng? Hoặc là cả hai ? Chỉ là, nàng đã không muốn biết thêm, chuyện kể tiếp nàng đã không còn hứng thú muốn biết, chuyện phiền lòng đó là thuộc về Mục Sa Tu Hạ, không phải là chuyện nàng muốn quản, cũng không phải là chuyện nàng có thể quản , nàng từ trước đến giờ đều rất thức thời.

Thở dài, mặc dù biết chân tướng nhưng vẫn có chút buồn bực, nhưng ít ra chuyện này để cho nàng an tâm không ít, Mục Sa Tu Hạ không đến mức là loại háo sắc thấy nữ nhân liền thương, đây mới là chuyện nàng để ý, ha ha.

“Hồi cung nghỉ ngơi đi!” Hẳn đề nghị, ngồi xe ngựa lâu như vậy, bỗng một bóng trắng nho không trung rơi thẳng xuống khoảng đất trống phía trước. Định thần nhìn lại, là một con chim bồ câu trắng.

“Tối nay có đồ ngon để ăn rồi.” Mục Sa Tu Hạ mỉm cười.

“Không thể!” Liên Kiều hơi bị nổi đóa, ở trong sa mạc có thể thấy chim bồ câu bay lượn nhất định là đã nhịn đói nhịn khát, chú chim bồ câu này có sự chịu đựng thật mạnh mẽ, người mất trắng này ra thần nhiên chỉ muốn bắt nó ăn vào bụng, đúng là phí của trời.

“Thiếp muốn bắt nó để nuôi chơi, Hạ, chàng giúp ta bắt được nó có được hay không?”

Lời nói của Liên Kiều còn có tác dụng hơn cả thánh chỉ, lệnh của vua có thể không để ý tới, nhưng lời của lão bà tuyệt không thể không nghe. Nhanh như tia chớp lên trước lần người tới, mắt thấy đã có thể bắt được, con chim bồ câu này cũng rất nhạy cảm, thấy nguy hiểm đã lập tức cất cánh. Mục Sa Tu Hạ cũng nhanh chóng vọt người lên, trên không trung hai chân đạp lẫn nhau , tung người tạo ra một đường Thê Vân Tung hoàn hảo, đưa tay chụp tới, liền đem nó bắt được trong tay.

Liên Kiều ở dưới mặt đất không ngừng vỗ tay, không nhịn được bật thốt lên: “Lão công thật là giỏi!”

Mục Sa Tu Hạ phi thân trở lại trước mặt nàng, đem chim bồ câu giao vào trong tay nàng, nhàn nhạt nói ra một câu: “Ta đâu có già! Không được kêu lão công với ta!” Rồi sau đó xoay người rời đi.

Ách, Thái Tử Gia tức giận! Người này thật không có tình thú!

Lại thở dài, Liên Kiều bắt đắc dĩ vuốt ve đầu chim bồ câu, nhẹ giọng nói: “Ai, ai bảo người không ngoan, đang thật tốt tại sao phải bay đi ? Nhìn thấy chưa, suýt chút nữa là chết rồi!”

Lầm bầm lầu lầu Liên Kiều không có phát hiện đang đi về phía trước, khóe miệng của Mục Sa Tu Hạ khẽ co quắp, ẩn ẩn trên trán có gân xanh hiện lên. Ai, là người thông minh có cẩn thận mấy cũng có thời điểm sơ sót, làm sao lại quên mất chồng nàng có một đôi tai còn nhạy bén hơn cả tai thỏ? Đã gây họa rồi!

Đi Tìm một cái lồng lớn, trước tiên đem chim bồ câu nuôi tạm ở bên trong, chờ sau khi hồi kinh sẽ làm thêm cho nó 1 cái tổ bằng trúc thật tốt. Đem tất cả lo liệu xong, nàng mới trở về đến tẩm cung, phát hiện Mục Sa Tu Hạ không có ở trong cung. Khẳng định hẳn lại đi xử lý chuyện lớn của quốc gia.

Lười phải chạy đi tắm Ôn Tuyền xa, bởi vì nàng phát hiện phía sau tẩm cung có một hồ ôn tuyền thật lớn để tắm.

Quả thật tựa như cả hồ bơi, Tu Hạ này cũng quá biết hưởng thụ đi! Không thích vàng bạc, không thích xa hoa, lại rất biết cách hưởng thụ, để cuộc sống của mình trôi qua một cách thoải mái, vừa lòng! Vẫn còn được một phẩm chất tốt, khen ngợi!

Cởi hết áo, từ từ đi vào trong ao, nước trong ao ầm ập lướt qua lưng bàn chân, đầu gối, eo nhỏ nhắn, cho đến khi bao vây toàn thân, chỉ lộ hai lỗ mũi nhỏ nhắn ra bên ngoài hít thở, từng cái lỗ chân lông cũng giãn ra hết cỡ, tham lam hấp thu tinh hoa của Ôn Tuyền, thật là thoải mái!

Trong phòng tắm nhàn nhạt ánh sáng huỳnh quang phát ra của dạ Minh Châu trong đêm, xa hoa mà không phô trương. Gió đêm lùa theo từng manh rèm cửa, thổi phần phật, lưu lại một không khí mát mẻ, như vậy khiến ban đêm thật tốt đẹp, dựa lưng vào trên vách hồ tắm, cơn buồn ngủ nặng nề đánh tới, Liên Kiều mệt mỏi hai mắt nặng trĩu, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, trong mộng lung, hơi thở ầm ập phảng phất ở trên mặt của nàng, trên cánh môi truyền tới áp lực dịu dàng nhưng lại bá đạo, đôi môi anh đào bị lấp kín, bởi vì không cách nào lấy được không khí mà hé mở, một đầu lưỡi linh xảo trơn trượt càn rỡ xuyên qua kẽ răng tiến quân thần tốc, lấy phương thức cứng rắn quét qua trên đôi môi nhạy cảm của nàng, nâng cái lưỡi thơm ngát của nàng lên, quấn lấy, lôi kéo, không ngừng mút vào, gần gũi mỗi một tác vương bên trong chiếc miệng ngọt ngào.

Sức lực mút hôn làm đau đôi môi mềm mại của nàng, hai tay vô lực muốn đẩy lồng ngực trần trụi đang đè dính vào trên người, dưới lòng bàn tay nàng là da thịt nóng bỏng, kích thích bản năng khiến nàng mở mắt, cặp mắt trong cơn buồn ngủ mông lung chống lại chính là một đôi mắt màu xanh dương bất mãn và...tình dục, ánh mắt này quá quen thuộc, cũng quá tử mỉ. Bỗng nhiên tỉnh lại, cơn buồn ngủ cũng bay mất.

“Hạ!” Nàng nhỏ giọng hô không nhớ rằng hẳn còn đang trong miệng nàng, không biết là do nụ hôn của hẳn quá bá đạo, hay là nước Ôn Tuyền quá ấm áp, lúc này cả người nàng vô lực, mềm mại chỉ có thể dựa trên người của hẳn, nếu như tay ngang hông mà buông lỏng, sợ là nàng sẽ trượt vào trong hồ.

Nụ hôn làm nàng ý loạn tình mê, Mục Sa Tu Hạ thở hổn hển dọc theo cổ mềm mại của nàng gặm cắn, mút liếm qua vành tai khéo léo mượt mà đầy đặn, một đường xuống phía dưới đến xương quai xanh khiêu gợi, trong cổ họng không nhịn được phát ra âm thanh than nhẹ, cảm giác thật tuyệt vời khiến thân thể nàng mất hồn không dứt.

Lưu luyến lướt qua làn da thịt trắng mịn trước ngực, hẳn rốt cuộc cũng được như nguyện ngậm lấy trái cây đỏ thắm của nàng.

“Ừ. A.” Nàng kích tình rên rỉ, khó nhịn được sự trêu đùa của này người, bầu vú bờ vai rắn chắc của hẳn, dùng sức làm cho thân nghênh hợp, hi vọng lấy được nhiều hơn an ủi.

Cảm thụ trái cây trong miệng từ từ trở nên đầy đặn, kiên đỉnh, hẳn không nhịn được khẽ cắn. Tay kia bao trọn một bên ngực cao vút no tròn, dùng sức xoa nắn, dùng ngón tay trở cùng ngón cái nắm được điểm hồng mai trước ngực tùy ý chuyển động, bóp tròn bóp dẹt.

Không chống chịu được sự trêu đùa, nàng miệng to thở dốc, nhiều tiếng như có như không thở ra: “Hạ. A. Ta. Ta. Thật khó chịu.”

Hơi dùng sức khẽ cắn đầu vú của nàng, nàng không chịu được “A” một tiếng, không hiểu tới nay, hẳn làm sao trở nên tàn nhẫn như vậy, càng trêu chọc dục vọng sâu kín trong nàng dâng trào nhiều hơn.

Chợt thấy ngang hông căng thẳng, nàng bị hất từ trong hồ nước ôm ra ngoài, cả người ướt nhẹp nhưng sau một khắc thì rơi trên giường ấm áp. Hấn nhanh chóng ép xuống thân hình khổng lồ lên trên thân hình mảnh mai của nàng. Dùng sức tách ra hai chân thon dài trắng như tuyết chân ngọc, không hề có một khắc chần chờ đâm vào, chôn sâu!

“A. Ta. Không cần. Không cần. Ta chịu không nổi. Ừ. A.” Diên cuồng luật động để cho nàng không cách nào chịu đựng một luồng sóng sáng khoái đánh tới, nhưng khi nàng sắp đạt tới tột khoái cảm thì hấn lại tàn nhẫn rút ra khỏi cơ thể nàng.

“A. Hạ, dừng đi, dừng mà. Khó chịu.” Về mặt nàng tan rã, hoàn toàn không còn tự chủ, trong cơ thể trống không để cho nàng không cách nào thỏa mãn, vô lực cố cử động vòng eo, bàn tay ở giữa không trung đưa ra, nhưng không cách nào chạm được đến lồng ngực kiên cố của hấn.

Lúc này, vang lên bên tai một giọng nói như ác ma, thanh âm bá đạo lại dịu dàng của trượng phu: “Còn rời khỏi ta nữa không? Nàng có còn rời khỏi ta nữa không? Nói chuyện!” Hấn tàn nhẫn mà ra mệnh lệnh, khiến cho nàng khuất phục, muốn để ý tới chuyện nàng đã từng đoạn tuyệt vứt bỏ, không chiếm được lời hứa của nàng hấn vẫn luôn không có cảm giác an toàn.

Vì để cho cảm giác thỏa mãn kia lần nữa trở về, thê tử của hấn không có chút gì do dự diên cuồng gật đầu, thở gấp liên tiếp: “Ta đồng ý với chàng, đồng ý với chàng, không bao giờ rời bỏ chàng nữa, nói gì cũng sẽ không sẽ rời, trừ phi chàng không muốn thiếp nữa!”

Nghe nàng diên cuồng cam kết làm cho trái tim hấn rung động, tình yêu sâu đậm dâng trào, hấn thương tiếc hôn lên môi của nàng, lần nữa chôn sâu trong cơ thể nàng cho nàng thỏa mãn.

Đau lòng nói: “Cả đời này ta chỉ muốn nàng, có nàng là đủ rồi!”

Đêm dài đằng đẵng, bên trong trường xuân ý hoà thuận vui vẻ, bóng dáng quần quít nhịp nhàng lên xuống như húc nhạc, đêm vẫn còn rất dài.

41. Chương 67-68

Chương 67: Cầu cạnh

Trở lại phủ thái tử ở Thượng Kinh, Liên Kiều có cảm giác dường như đã trải qua mấy đời . Lúc rời nơi này đi tính ra đã gần một năm rồi!

Bị Mục Sa Tu Hạ mang về tắm cung nghỉ ngơi, hấn cùng với nàng ôn tồn nói chuyện một lúc, liền muốn rời đi, nàng có chút không nỡ, liền ôm lấy khuỷu tay của hấn, không muốn hấn rời đi nhanh như vậy. Mấy ngày này , mặc dù là trên đường ngựa chạy không ngừng, nhưng sống chung lâu ngày nàng đã dưỡng thành thói quen có hấn bên cạnh làm bạn.

Ngồi trở lại trên giường, rơi xuống vô số nụ hôn ở trên mặt nàng, trên người, lúc này mới ôn nàng an ủi: “Nghỉ ngơi sớm một chút, ta cố gắng đi về sớm sẽ nhanh thôi được không?”

Biết hấn không thể tiếp tục ở lại, mỉm cười một lát rồi để cho hấn đi.

Mơ mơ màng màng ngủ, Y Mã đi vào thông báo nói là Tô Lạp ở bên ngoài cầu kiến. Liên Kiều lật người dậy, bảo Y Mã gọi nàng vào, thật là không nghĩ đến Tô Lạp sẽ chủ động tới gặp mình, tính toán từ lần từ biệt trước, đã một năm không có gặp qua nàng ấy, vốn định đi xuống xem xem Tô Nạp thế nào, không muốn nàng ấy cũng chủ động tới tìm mình.

Sửa lại quần áo, chải nhanh làn tóc, Liên Kiều đứng dậy bước ra phía ngoài điện. Xa xa đã nhìn thấy một người thiếu phụ mặc màu xanh nhạt cung trang mỹ lệ đoan trang đứng ở một bên, đáy mắt toát ra vẻ chính là cẩn thận một chút. Trên mặt vốn có nhàn nhạt vết sẹo giờ hoàn toàn không thấy, làn da nhẵn nhụi trơn

bóng nhìn trông trắng nõn thông suốt, mặt mày xấu hổ kiến người khác trù mến, cái mũi nhỏ thanh tú hơi nhếch lên, cái miệng màu hồng nhỏ nhắn đầy đặn mà mê người, toàn thân yếu điệu, thần thái ngọt ngào, nhìn như thế nào cũng là một tiểu mỹ nhân. Một năm không gặp, Tô Lạp đã thay đổi không ít.

Nhìn thấy Liên Kiều đi ra ngoài, Tô Lạp vội vàng đứng dậy, vẻ mặt hốt hoảng mà tự trách quỳ xuống: “Thiếp thân tham kiến thái tử phi nương nương! Nương nương vạn phúc!”

Thấy nàng như thế, Liên Kiều cau mày, lúc nào thì họ lại trở nên xa lạ đến mức đây rồi. Đi lên phía trước, nhẹ nhàng đỡ nàng dLiên Kiều có chút đau lòng: “Tô Lạp, là ta mà, Liên tỷ tỷ của muội đây.”

Mới vừa đụng phải tay của nàng, nàng liền giống như chạm phải điện giật tay ra, kinh hoàng lắc đầu: “Không, ngài là thái tử phi nương nương, là người có địa vị cao không thể như vậy thân cận với người có địa vị thấp, thiếp thân không nhận nổi!” Vẫn như cũ không dám ngẩng đầu nhìn Liên Kiều.

“Tô Lạp.” Liên Kiều không thích bộ dáng hiện tại của Tô Lạp.

Tô Lạp lui về phía sau một bước nhỏ, luôn nghĩ phải cùng Liên Kiều giữ một khoảng cách nhất định : “Nương nương.”

Tô Lạp kiên trì khiến Liên Kiều bất đắc dĩ, đồng thời cũng làm cho nàng thấy rõ một chút, nếu như nói Tô Lạp yêu Tu Hạ, như vậy quan hệ giữa các nàng vĩnh viễn cũng không có cơ hội cứu vãn . Cũng được, nếu nàng muốn tuân thủ bổn phận, như vậy nàng sẽ cho Tô Lạp toại nguyện.

Nhìn bộ dạng Tô Lạp như nàng dâu nhỏ đầy rụt rè sợ hãi, Liên Kiều im lặng xoay người ngồi lên vị trí chủ thượng, một ngón tay chỉ, ý bảo nàng cũng ngồi xuống.

Tô Lạp cẩn thận chỉ ngồi phân nửa cái ghế, sống lưng trái phải thẳng tắp, đầu rũ xuống thật thấp, Liên Kiều ngồi tùy ý, chỉ nhìn tư thế ngồi của hai người tương phản cực lớn.

“Tìm ta có chuyện gì? Không phải là vì đến thỉnh an ta đơn giản như vậy chứ?” Tô Lạp chủ động tới gặp nàng, làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc, mặc dù trước kia cùng ở dưới mái hiên phủ thái tử , dường như nàng ấy cũng không rời khỏi Ly Viên nơi nàng ấy ở, chớ nói chi là tìm đến nàng, cho nên Tô Lạp chủ động đến là có chuyện muốn nhờ vả.

“Đầu tiên thiếp thân đến đây chủ yếu đến chỗ nương nương để thỉnh an .” Tô Lạp ngập ngừng mở miệng nói.

Liên Kiều khẽ cười, nói tiếp lời của nàng ấy: “Như vậy chuyện quan trọng sẽ là gì đây?”

“A!” Tô Lạp giật mình hốt hoảng mới phát hiện vừa rồi mình lỡ lời, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về hướng Liên Kiều, chỉ thấy trên mặt Liên Kiều mỉm cười, tựa như không có ác ý, mới lập tức cúi đầu nhìn xuống, ngập ngừng mở miệng: “Thật ra thì, thiếp thân muốn Muốn cầu xin nương nương làm chủ cho thiếp thân .”

“Hả?” Liên Kiều cũng không vội, đợi nàng tự mình chậm rãi kể ra.

Không ngờ Tô Lạp lại “Bùm” một cái quỳ trên mặt đất, nc nở nói: “Cầu xin nương nương đừng đuổi thiếp thân đi có được hay không? Thiếp thân sẽ không cùng nương nương tranh thủ tình cảm, thiếp thân chỉ mong có thể ở lại trong phủ, thỉnh thoảng có thể đứng từ xa xa nhìn Thái Tử Gia một chút là tốt rồi, quyết sẽ không có bất kỳ ý nghĩ nào trái với thân phận, cầu xin nương nương khai ân, xin cho thiếp thân lưu lại đi!”

Bộ dạng Tô Lạp khóc lóc kể lể thật đáng thương khiến Liên Kiều lộ vẻ xúc động, nàng ta thật sự là người đàn bà đáng thương, yêu một người hoàn toàn không yêu mình, một nam nhân chỉ muốn lợi dụng mình, quay đầu lại lại rơi vào số mạng bị ruồng bỏ, tình yêu của nàng ấy thâm thẳm, yêu hèn mọn, yêu không hề có chút tôn nghiêm, tình yêu của Tô Lạp cuộc sống và hạnh phúc của nàng có thể so sánh như đang trong đám mây.

Hôm nay, nếu đổi thành nữ nhân khác, Liên Kiều khẳng định sẽ không mềm lòng, nàng không chấp nhận cùng người khác chia sẻ trượng phu, chỉ là hôm nay quỳ gối dưới kia chính là tỷ muội ngày xưa, là người đã từng cứu nàng một mạng, nàng làm sao dám tàn nhẫn đi cự tuyệt sự cầu xin thương xót lại tựa như yêu cầu của Tô Lạp đây?

Thở dài, Liên Kiều mềm lòng, ôn thanh nói: “Muội đứng lên trước rồi hãy nói!”

“Nương nương không đồng ý thiếp thân liên quỳ ở đây không dậy.” Tô Lạp lấy can đảm nói một câu uy hiếp, vẫn quỳ trên mặt đất.

Cau mày nhìn người quỳ ở dưới đất nước mắt như hoa lê trong mưa, Liên Kiều đột nhiên hỏi: “Thái tử nói muốn bỏ muội sao?” Theo tính tình của Mục Sa Tu Hạ , cho dù yêu nàng đi chăng nữa, cũng không thể đem chuyện thôn tính thiên hạ đại sự của hắn làm trò đùa, Tô Lạp là con mồi mà hắn thật vất vả có được trong tay, mắt Phượng Hoàng vẫn chưa tới tay, thì không thể nào đuổi nàng ấy ra khỏi phủ, sao nàng ấy lại đột nhiên hướng nàng cầu cứu?

“Không có.” Quả nhiên như Liên Kiều đoán.

“Vậy sao muội phải xin ta thay muội làm chủ? Chuyện làm chủ này thật kì lạ.” Liên Kiều cảm thấy khó hiểu.

Tô Lạp kinh hoàng nói: “Nương nương bớt giận, cũng không phải là thiếp thân tự mình đoán bừa ý đồ của Điện hạ , mà là trong mấy tháng này, tất cả trắc phi trong phủ đều lần lượt bị khiển cách thậm chí đuổi đi, mặc dù đến nay còn chưa có đến phiên thiếp thân, nhưng thiếp thân tự biết thân phận mình hèn mọn, Điện hạ quyết sẽ không lưu thiếp, cho nên. Cho nên.”

“Cho nên muội sẽ tới cầu xin ta nói giúp muội mấy câu?” Liên Kiều tiếp

Tô Lạp gật đầu một cái, đáng thương nói: “Mong nương nương rủ lòng thương xót!”

Rủ lòng thương xót? Ai, nếu như nàng ấy biết bởi vì sao mình bị khốn khổ ở chỗ này, lại còn khốn khổ vì tình như vậy, thì nàng ấy có còn khổ sở như thế nữa hay không? Thôi, coi như là đã bỏ ra một tấm chân tình, như vậy nàng sẽ đưa Tô Lạp một giấc mơ để nàng ấy vĩnh viễn sẽ không tỉnh mộng, sẽ để cho nàng ấy đối với Mục Sa Tu Hạ là nàng ấy nhất thời ý loạn tình mê, như thế tốt hơn sự thật tàn khốc.

“Tốt, ta sẽ cầu xin giúp muội, không cần phải lo lắng, muội sẽ vĩnh viễn có chỗ này trong phủ này, sẽ không có người khi dễ, lại càng không có người cho sắc mặt để muội phải nhìn, nếu như có cái gì cần trực tiếp có thể tới tìm ta, ta sẽ tận lực giúp muội!” Liên Kiều nhận lời, hi vọng mượn chuyện này cho nàng ấy một chút an ủi, nàng ấy sống đã quá khổ rồi.

Tô Lạp mừng rỡ ngẩng đầu, trong mắt là vui sướng khó có thể tin được: “Nương nương. Tạ ơn nương nương.Thiếp thân nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp!”

Liên Kiều cố làm ra vẻ u mê nháy nháy mắt nói: “Làm trâu làm ngựa dĩ nhiên báo đáp không được rồi, ta có nhiều trâu ngựa như vậy , muội muốn làm cái gì?”

Tô Lạp ngạc nhiên, không ngờ Liên Kiều sẽ nói như vậy, sau đó nàng nhìn thấy trong đáy mắt Liên Kiều có nụ cười trên cơ thể, biết mình bị chơi xỏ, vừa thẹn vừa cáu lại không thể phát tác, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đến đỏ bừng.

Liên Kiều bị bộ dáng của nàng chọc cho cười ha ha, đồng thời cảm giác mình thật sự rất ác liệt .

“Có chuyện gì vui mừng như thế?” Mau sớm kết thúc công việc Mục Sa Tu Hạ vừa tiến vào tẩm cung liền nghe được tiếng cười kiều mị như tiếng chuông bạc rơi đầy trên đất, không cần phải nói, cười đến dễ nghe như tiếng nhạc từ trời cao như thế, nhất định là Liên nhi của hắn không thể nghi ngờ. Ai, bản thân Mục Sa Tu Hạ bây giờ đã hoàn toàn đánh mất năng lực phân biệt, cười lớn như vậy cũng có thể nói là tiếng nhạc của trời? Thật quá mức đi!

Liên Kiều cười nhìn người đi vào trong điện, Mục Sa Tu Hạ một thân triều phục thái tử màu nâu sẫm, phong thần tuấn lãng, uy nghi cao quý, quả đúng phẩm chất của một mỹ nam tử.

Đi xuống điện , Liên Kiều dịu dàng nói: “Sớm như vậy đã trở lại rồi!”

Mắt của Mục Sa Tu Hạ tối sầm nói: “Thế nào, không hy vọng tay trở lại cùng nàng sao?” Nếu như nàng dám nói ra chữ không, nhìn xem hắn sẽ phạt nàng thế nào.

“Nô tì tham kiến thái tử điện hạ, Điện hạ Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế!”

Khẽ chau mày, nhìn về phía trong điện Tô Lạp, mới vừa rồi lúc tiến vào đây mắt tất cả đều là Liên Kiều, còn chỗ nào nhìn thấy những người khác.

“Sao người lại ở chỗ này?” m thanh lạnh lẽo vang lên, khiến cho nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống.

“Nô tì. Nô tì. Thái tử phi nương nương. Nô tì là tới.” Tô Lạp Tâm trí cuồng loạn, bởi vì người nhớ thương trong lòng đột nhiên xuất hiện, trong lòng vừa sợ lại vừa hưng phấn, kích động đến lời nói cũng không rõ ràng lắm.

Nhìn nàng ấy thật đáng thương, Liên Kiều tiếp lời nói: “Tô Lạp là tới thăm ta, thế nào, không được sao?”

Lạnh lùng liếc mắt về hướng Tô Lạp đang quỳ trên mặt đất, hoàn toàn không giống lúc dịu dàng sẵn sàng như trước mặt Liên Kiều, không có chút tình cảm mở miệng lạnh nhạt nói: “Nếu đã thỉnh an nương nương rồi, sao còn không đi ra ngoài?”

Giọng điệu của hân mặc dù không lãnh đạm, nhưng khí phách toát ra lại làm cho người ta không rét mà run, thân thể Tô Lạp khẽ run, run giọng nói: “Dạ, nô tì cáo lui!”

Lặng lẽ đứng dậy, lặng lẽ thối lui khỏi, thối lui đến cạnh cửa, mí mắt nhẹ gợn lên, thật nhanh liếc nhìn khuôn mặt Mục Sa Tu Hạ tuần dật, cả người nguội lạnh, thâm tình quyến luyến lại không dứt, chán nản rời đi.

Nhìn Tô Lạp lưu luyến không lỡ rời đi, Liên Kiều mặc dù đồng tình, nhưng không làm gì được, nàng có rộng lượng như thế nào cũng làm không được chuyện đem mình trưng phụ chia sẻ cho nữ nhân khác, huống chi nàng vốn cũng không phải là nữ nhân rộng lượng.

Chương 68:Phi tranh

Buổi chiều, khi cửa cung mở ra, Liên Kiều ngồi trong cỗ kiệu lắc lư vào cung. Trước điện Thừa Phong, Phú công công nhìn thấy Liên Kiều thì đặc biệt kích động, xa cách gấp lại a, cửu biệt trọng phùng a

“Lão nô tham kiến thái tử phi nương nương!” Một thân thịt béo hạnh phúc run run.

Người trong hoàng cung Cách Tát hành sự hòa ái mang cho Liên Kiều một loại cảm giác thân thiết, giống như trở lại về nhà. Mỉm cười đem Phú công công đỡ dậy, diềm nhiên hỏi: “Công công đã lâu không gặp a! Tất cả đều tốt chứ!”

“Nhờ phúc nương nương, lão nô thân thể cường tráng lắm!” Phú công công cười đến híp đôi mắt.

“Ừ, hoàng thượng có ở đây không?” Nàng cười hỏi.

“Ở đây, ở đây, hoàng thượng ngày ngày cũng nhớ tới ngài!” Phú công công không ngừng gật đầu, “Xin nương nương chờ, lão nô phải đi ngay thông bẩm!”

Phú công công rời đi lập tức trở lại, vui vẻ mà nói: “Nương nương mời vào, hoàng thượng đang bên trong đợi ngài đấy!”

Cửa điện mở ra, Liên Kiều chậm chậm tiến vào trong điện. Túc mục điện Trang nghiêm đường giống như lúc nàng rời đi một không gian yên tĩnh. Nàng vẫn cảm thấy bậc Đế Vương trên thế giới này là người cô độc nhất, phải chém đứt tất tình lục dục, phải hiểu được thanh tâm quả dục, không khác biệt với hòa thượng là bao nhiêu, khác chăng là hòa thượng cả đời không thể kết hôn, Hoàng đế phải có tam cung lục viện. Vậy mà, hòa thượng bởi vì không dính nữ nhân, cho nên không biết chuyện vì vật gì, mà Đế Vương là bởi vì ngự nữ vô số, cũng không biết tình là vật chi. Hai loại cực đoan, kết quả lại tương tự như nhau.

Trên ghế trong điện, một lão nhân thân mặc long bào màu đen tuyền chính là hoàng đế của đế quốc Cách Tát.

Xa xa, Liên Kiều đoan trang hạ mình hành lễ: “Nhi thần ra mắt hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Lão hoàng đế mệt mỏi rời mở mắt ra, hướng về phía Liên Kiều cười một tiếng, giọng nói có chút suy yếu: “Nha đầu, con rốt cuộc về rồi!”

Liên Kiều cau mày, sao chỉ mới một năm không gặp, hoàng thượng lại già yếu nhanh như vậy?

Trong lòng mặc dù nghi ngờ, trên mặt như cũ đôi môi nụ cười: “Vâng, không phải nữ nhi bất tài đã trở lại liền vào cung vấn an hoàng thượng đó sao? Nhi thần trong lòng hết sức nhớ thương hoàng thượng !”

Lão hoàng đế nghe vậy được rất vui vẻ: “Cái nha đầu này chính là miệng ngọt, dù người ta chết không cần đền mạng mà!”

Liên Kiều cười một tiếng, nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng gần đây thân thể người có tốt không?”

Bị Liên Kiều hỏi như thế, vẻ mặt lão hoàng đế trầm xuống, thở dài nói: “Già rồi! Không còn dùng được, trăm biết mình không còn nhiều ngày tháng nữa rồi.”

Liên Kiều cả kinh, rung giọng nói: “Hoàng thượng có gì nói ra lời ấy, thỉnh hoàng thượng cho nhi thần bắt mạch xem tốt không?”

Đối với lão hoàng đế, trong tâm Liên Kiều vẫn luôn cảm kích, tuy là Đế Vương, cao cao tại thượng, nhưng chưa bao giờ để nàng xem qua sắc mặt, cũng chưa từng làm khó nàng, luôn quan tâm nàng, bao dung nàng. Mặc dù vừa bắt đầu nàng là công thần khổng chế bệnh tình của Hoàng đế, nhưng làm Đế Vương cũng cho cùng nàng trong cung địa vị cao quý, bởi vì nàng là người hành động tùy ý, không dùng được bất kỳ quy củ của hoàng cung hoặc là quy phạm thần tử để gò bó cuộc sống của nàng. Thậm chí còn có thể từ nơi này nhìn thấy trong mắt vị Đế Vương đọc lên loại tình cảm nào đó tương tự từ ái.

Khoát khoát tay, lão hoàng đế mệt mỏi nói: “Không cần, việc của mình tự mình biết, nha đầu không cần lo lắng thay trăm, con có thể thường vào trong cung đi xung quanh một chút, bởi lão già này đã đủ có hiểu tâm rồi!”

Nhìn lão hoàng đế ho khan không ngừng, trong lòng Liên Kiều có chút khổ sở, nhưng cũng không thể làm gì, bây giờ thuốc có lẽ có thể khống chế bệnh tình, lại không ngăn cản được sự già yếu. Một ông lão hiền lành như vậy, chẳng lẽ phải rời đi thật sao?

Nhắm mắt lại, Hoàng đế nhẹ giọng nói: “Đi đi, trăm mệt mỏi.”

“Dạ! Nhi thần cáo lui!”

Nhẹ nhàng thối lui ra khỏi Thừa Phong điện, tâm tình tích tụ, gọi Phú công công hỏi rõ thái tử hiện tại đang ở nơi nào, liền ngồi lên cỗ kiệu đi tìm hần.

Kiện dừng ở ngoài điện Loan Cơ, đây là nơi nghỉ ngơi của Mục Sa Tu Hạ khi ở trong cung . Kết cấu điện đường không xa hoa lại làm người khác có cảm giác đầy cộm nặng nề , giống như con người Mục Sa Tu Hạ.

Cản trở người đi thông bẩm, Liên Kiều lặng lẽ tiến vào điện, muốn cho hần một bắt gặp.

“Điện hạ, người ta rất nhớ chàng, sao chàng lâu như thế cũng không tới thăm người ta vậy?” Giọng nữ ngọt ngào hết sức

“Buông tay!” Giọng nam lạnh lẽo không chút dễ chịu.

“Ghét à nha, chàng thật sự có tâm địa sắt đá như vậy sao? Trái tim của người ta tan nát rồi nè!”

Vừa vào điện, ư liền nhìn thấy Mặc Đại thượng phi kề cận Mục Sa Tu Hạ, hai cánh tay vịn trên bờ vai rộng, cả người cơ hồ cũng dính vào trên người của hần, dùng bộ ngực hai tảng thịt không ngừng cọ cọ lồng ngực của đối phương.

Liên Kiều lại đến đây , là chuyện mà Mục Sa Tu Hạ không nghĩ đến, nghe thấy tiếng bước chân vào điện cho là cung nữ, muốn mau sớm giải quyết xong nữ nhân đáng ghét bên cạnh này , khi ghé mắt nhìn mới phát hiện Liên Kiều đang đứng ở ngoài cửa , mang một bộ dạng xem kịch vui.

Đáng chết, nàng đứng ở nơi đó bao lâu rồi? Mục Sa Tu Hạ khê nguyên rửa một tiếng, một tay với lấy Mặc Đại thượng phi giắt trên người mình đẩy xuống đất.

Bước nhanh đi lên phía trước, hần muốn tranh thủ thời gian giải thích. Trời ạ, nếu để cho Liên nhi hiểu lầm, hần còn có ngày sống tốt sao?

“Liên nhi.”

“Điện hạ, chàng thật là hư mà! Mới vừa rồi cùng Bồn cung ôn tồn chần gối, nay liền trở mặt vô tình, sao chàng có thể đối với người ta như vậy!” Không đợi Mục Sa Tu Hạ nói ra khỏi miệng, Mặc Đại thượng phi liền đã vượt lên trước một bước nói chen vào.

Hừ! nhìn thấy nữ nhân kia liền đem nàng ta đẩy xuống đất, nàng ta tuyệt đối sẽ không để cho nam nhân máu lạnh vô tình Mục Sa Tu Hạ này được yên.

Yêu nàng ấy sao? Nàng ta thật muốn xem hấn yêu nhiều đến mức nào! Nghe nói Liên Kiều ngang ngược lại đồ kị , buộc Mục Sa Tu Hạ lặng lẽ giải tán tất cả trắc phi, một mình độc bá ân sủng, nàng ta thực sự không tin, nghe những lời mình vừa mới nói, Liên Kiều sẽ không chút động lòng.

Về mặt Mục Sa Tu Hạ hiện tại vô cùng đáng sợ, giờ phút này ánh mắt hấn như muốn lẳng chùi từng tắc cho đến chết cái người đang nằm dưới với vẻ kiêu mị chính là Mặc Đại thượng phi , dám ở trước mặt Liên nhi nói lung tung về hấn như vậy, hấn không thể lập tức bóp chết nàng ta.

Mắt đẹp lưu chuyển, nhìn quanh phòng mỉm cười dịu dàng, Liên Kiều chậm chậm đi về hướng Mặc Đại.

“Liên nhi.” Mục Sa Tu Hạ suy yếu gọi nàng.

Không hề nhìn đến hấn, trực tiếp đi tới bên cạnh cách nàng ta ba bước mới dừng lại, dịu dàng nói: “Thượng phi nương nương mới vừa cùng thái tử điện hạ ôn tồn?”

Mặc Đại nghe vậy, hả hê từ dưới đất đứng dậy , ngẩng cao đầu lên , ngạo nghễ nói: “Không sai! Thái tử điện hạ vừa mới cùng Bồn cung đang ôn tồn, ta cùng hấn mới vừa làm xong chuyện, không ngờ người đã tới rồi, thật là mất hứng!”

“Nói vậy, người cầm miệng cho ta!” Mục Sa Tu Hạ chợt quát, giận đến mức trán nổi lên gân xanh , cả người đều muốn phát điên, nếu không phải Liên Kiều ở đây, hấn nhất định sẽ tự tay bóp gãy cổ của Mặc Đại.

Thầm than một tiếng, nói thật, Liên Kiều thật sự bội phục nữ nhân này , sao lại có thể không biết xấu hổ đến trình độ loại này, phải than phục một câu, trước chưa từng có ai, sau không ai dám bắt chước.

Nàng thừa nhận vừa vào đến điện nhìn thấy một màn kia trong lòng thật sự không thoải mái, nhưng còn không đến mức ngu ngốc không nhìn ra sự chán ghét của

Mục Sa Tu Hạ đối với nữ nhân kia. Về phần Mục Sa Tu Hạ tại sao lại để nữ nhân này tiến vào điện Loan Cơ, lại còn để cho nàng giống như con bạch tuộc dính vào trên người, nhưng tạm gác lại đợi khi về đến nhà sẽ tính sổ với hấn.

Mà trước tiên việc quan trọng nhất chính là làm như thế nào sửa trị tiện nhân trước mắt này khiến cho nàng tâm tình cực độ khó chịu .

Lộ ra nụ cười ngây thơ vô tội, Liên Kiều cố làm ra vẻ ngu ngơ nói: “Thì ra là Thượng Phi nương nương đang cùng thái tử điện hạ bàn chuyện chính sự ! Là ta quá rầy, thật sự xin lỗi!”

Mặc Đại thượng phi không chịu nổi mắt trợn trắng, cảm thấy nữ nhân trước mắt quả thật ngu xuẩn tới cực điểm, vì vậy lớn tiếng quát: “Ngu ngốc, cái gì bàn chính sự? Người thật là ngu ngốc mà! Ý của ta là, mới vừa rồi ta đang cùng thái tử điện hạ lên giường! Lên giường người có hiểu hay không?”

Liên Kiều cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Nhưng. Nhưng mà, ngài là người của hoàng thượng.”

Mặc Đại thượng phi càng thêm hả hê, đưa ra một ngón tay chà vòng quanh trên vòng ngọc màu xanh vài lượt nói: “Đúng vậy, trên cái thế giới này hai người đàn ông có quyền thế nhất đều là bề tôi dưới váy của ta, người còn kém xa lắm !”

Lúc này Mục Sa Tu Hạ đã tức giận đằng đặng đi tới bên cạnh Liên Kiều: “Liên nhi, nàng đừng nghe cái ả điên này nói hứu nói vượn!” Rồi sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Mặc Đại âm trầm nói: “Người sẽ vì lời nói hôm nay mà trả giá thật lớn”

Giọng Mục Sa Tu Hạ cùng ánh mắt rét lạnh khiến Mặc Đại co rúm lại một chút, đáy mắt dâng lên một tia sợ hãi, nhưng nhìn hấn xoay người hướng về phía Liên Kiều ôm vào trên eo nàng, đầy thâm tình hết sức

bảo vệ nàng trong cánh tay liền đổ kị đến phát điên. Lòng ghen tỵ có thể khiến cho một nữ nhân mất trí, những lời này quả thật cũng không sai.

Bài trừ nỗi sợ hãi trong lòng, Mặc Đại ngạo nghễ nói: “Bổn cung sẽ không chịu uy hiếp của người! Không bao lâu người sẽ phải chạy đến tìm ta, đàn ông các người đều cùng là một loại!”

Một cái ánh mắt, Liên Kiều ngăn trở Mục Sa Tu Hạ muốn tiến lên bóp chết nàng ta, cười ngọt ngào nói: “Mặc đại thượng phi quả nhiên là thuận lợi mọi bề, không hổ danh là đệ nhất mỹ nhân Cách Tát. Chẳng qua theo ta được biết, mặc dù Cách Tát có truyền thống cho Tân đế tiếp nhận hậu cung của tiền triều, nhưng khi Hoàng đế còn tại vị thì nếu hậu cung có phi tần tư thông với bên ngoài, là phải bị xử chém kèm theo cực hình đấy!”

Đôi mắt đẹp giống như vô ý liếc nhìn Mặc Đại, chỉ thấy nàng ta vốn đang mang vẻ mặt hả hê giờ phút này có vẻ có chút cứng nhắc, liền lại thở dài nói: “Ai, vốn là vừa rồi, ta còn muốn giúp thượng phi nương nương giấu diếm chuyện này, dù sao cũng là chuyện gièm pha trong Hoàng thất, dù thế nào đi nữa cũng phải nên luôn bận tâm đến mặt mũi của mình. Chỉ là mới vừa rồi nương nương lớn tiếng tuyên bố như vậy, sợ rằng vào lúc này đừng nói cả hoàng cung, trong nội điện này hay thái giám, cung nữ bên ngoài sợ là đều nghe được. Chuyện như vậy nếu truyền tới chỗ hoàng thượng, vị bề tôi dưới váy ngài không biết là sẽ bảo vệ vị trí của thái tử, hay sẽ bảo vệ vị hồng nhan tri kỷ như ngài?”

Nói xong một hơi dài, chỉ thấy Mặc Đại thượng phi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Mục Sa Tu Hạ giờ mới hiểu được dụng ý của Liên Kiều, lòng cảm thấy thoải mái lại hướng về phía Liên Kiều mỉm cười. Không ngờ Liên Kiều lại ném cho hắn một vẻ mặt tí nữa sẽ về tính sổ, làm hại hắn lại buồn bực.

Một hồi lâu, Mặc Đại thượng phi dậm chân một cái, giọng căm hận nói: “Xem như người lợi hại!” Oán độc trợn mắt nhìn Liên Kiều một cái, thở hổn hển chạy ra khỏi điện Loan Cơ.

“Liên nhi.” Mục Sa Tu Hạ mừng rỡ nhìn nàng, thật vui mừng lần này nàng có thể tin tưởng hắn như vậy.

Ném cho hắn ánh mắt xem thường, nàng lạnh lùng thốt: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau nói rõ cho ta!”

Mục Sa Tu Hạ đáng thương, đường đường là thái tử Cách Tát, bá chủ khát máu vô tình, cũng trở thành một nô lệ của vợ, một cách bi thảm. Chỉ có thể than cuộc sống vô thường! Vô thường!

42. Chương 69-70

Chương 69: Hỉ và tang

Thân thể Hoàng đế mỗi ngày càng đi xuống, đến xem mạch tượng đã thấy có dấu hiệu gần đất xa trời. Trong lòng buồn bã đi từ điện Thừa Phong ra ngoài, Liên Kiều cảm thấy ngực có chút khó chịu, đầu có chút choáng váng, vịn lên cột trụ bên ngoài cửa cung, oa một cái nôn ra.

Bọn thái giám đứng một bên bị dọa sợ đến vội vàng đã chạy tới đỡ nàng, hốt hoảng nhỏ giọng hô: “Thái tử phi nương nương, ngài không sao chứ! Có muốn nô tài truyền thái y đến xem mạch một chút không?”

Trong dạ dày truyền đến từng trận quặn lên đến khó chịu, vô lực phát phát tay, nàng yếu ớt nói: “Không cần, tự ta có thể.” Còn chưa nói hết câu, hai mắt trợn ngược, liền hôn mê bất tỉnh.

Mí mắt rất nặng, trong miệng khô đắng, trong lòng buồn bực, mặc dù không có mở mắt ra, nhưng ý thức vẫn rất rõ ràng. Nằm ở trên giường, Liên Kiều cực kỳ nghi ngờ, không hiểu vì sao từ trước đến giờ thân thể khỏe mạnh sẽ suy yếu đến ngất như vậy, lại té xỉu ở ngoài điện, nói là bởi vì biết lão hoàng đế không qua được mà tâm tình nặng nề như vậy cũng không giải thích được, thật không thể tưởng tượng nổi.

Đang an tĩnh, bên ngoài phòng đột nhiên truyền đến một trận huyền não, tiếng bước chân lo lắng kèm theo tiếng mọi người hô to: “Thái tử điện hạ Thiên tuế thiên thiên tuế!” Như gió ào vào trong điện.

“Liên nhi —” Giọng nói trầm thấp khêu gợi đặc thù của Mục Sa Tu Hạ vang lên, nhưng mà giờ phút này trong giọng nói của hắn lại mang theo nét run rẩy.

Thấy Liên Kiều nằm trên giường, hắn chạy như bay tới, trên mặt là sự lo lắng không che giấu được, tại sao buổi sáng còn khỏe mạnh lại đột nhiên té xỉu? Nắm chặt lấy tay nàng có vẻ lạnh lẽo.

“Thái tử phi nương nương bị bệnh gì? Tại sao lại đột nhiên té xỉu?” giọng nói lạnh lẽo như cũ, nhưng không che giấu được nỗi sợ hãi trong lòng, hắn sợ từ trong miệng thái y nghe được đáp án không muốn nghe.

“Ha ha!” Lão thái y đầu tiên cười ha ha, sau đó khom người nói: “Khởi bẩm thái tử điện hạ, thái tử phi nương nương không có bệnh!”

Nhìn thấy từng trận lạnh lẽo phát ra từ mắt điện hạ, lão thái y cả kinh, Điện hạ đã sắp nổi giận.

“Có ý gì? Nói rõ ràng Cho Bồn vương!” Mục Sa Tu Hạ khng phải chỉ muốn nổi giận, lão lang băm này quả thật không muốn sống, Liên nhi té bất tỉnh, lại còn nói nàng không có bệnh, không có bệnh thì làm sao lại suy yếu như vậy? Nếu không cho hắn một lời giải thích hài lòng, hắn không ngại tự tay bóp chết lão già cảm thấy chán sống này.

Ai, lúc này còn cùng thái tử úp úp mở mở cái gì đây? Đây không phải là muốn chết sao? Lão thái y xoa một chút mồ hôi lạnh trên trán, nghiêm mặt nói: “Hồi điện hạ, thật ra thì nương nương là có h”

“Cái gì?” Mục Sa Tu Hạ hét lớn một tiếng.

Lão thái y bị sợ đến run lên, vội vàng bổ sung: “Hơn nữa nương nương đã có thai nửa tháng rồi, có thể nương nương không biết, khinh thường, mới có thể. Nhưng mà trước mắt cơ thể mẹ cùng thai nhi đều vô cùng khỏe mạnh.”

Những lời Lão thái y nói ở phía sau, Mục Sa Tu Hạ cũng không có nghe vào bao nhiêu, thái độ từ khó có thể tin không hiểu đến vui mừng khiếp sợ, vui vẻ nhìn sang. Đôi tay đang nắm lấy hai tay Liên Kiều không ngừng run rẩy, ánh mắt thủy chung lưu luyến không rời ở trên mặt hơi có vẻ tái nhợt của nàng, trong mắt toát ra tình cảm vừa buồn vừa vui, có yêu có thương.

Liên Kiều có thai, có cốt nhục của bọn họ, hắn vui mừng, hắn mừng như điên, nhưng là lo lắng thân thể của nàng có thể chịu được hay không, thương tiếc nàng bởi vì mang thai mà lộ vẻ ra sắc mặt tái nhợt. Vừa hy vọng đứa bé của bọn họ ra đời lại không lỡ để nàng sinh con mà khổ cực. Tâm tình rối rắm mâu thuẫn làm cho cả trái tim của hắn lúc lạnh lúc nóng, lúc cao lúc thấp, nhất thời không có chủ ý.

Nghe ai đó ưm một tiếng, Mục Sa Tu Hạ lập tức khẩn trương nhìn về phía Liên Kiều, bàn tay đang nắm tay của nàng cũng không dám dùng sức, chỉ sợ đã thương nàng.

“Liên nhi, Liên nhi, nàng đã tỉnh chưa?” Hắn nhẹ giọng gọi bên tai nàng, hắn lúc này cũng rất yếu ớt. cảm giác của người làm cha vui sướng làm cho hắn nhất thời có chút khó có thể hình dung.

Từ từ mở hai mắt ra, Liên Kiều đầu tiên thấy chính là một đôi tròng mắt màu xanh dương cực kỳ phức tạp. Trùng trùng nhìn, nàng giơ tay lên xoa gò má cương nghị trước mặt, bật cười.

“Hạ, chúng ta có con rồi!” Nàng nhẹ giọng nói một câu, đánh trúng nơi mềm mại nhất trong lòng hắn, làm cho trái tim vốn cho là cứng rắn như sắt thép lúc này cũng đã biến thành những sợi tơ mềm mại.

“Đúng vậy, chúng ta có con rồi, là con của hai chúng ta! Liên nhi, tốt quá rồi, Liên nhi.” Một tay ôm nàng vào trong ngực, hắn nói giọng khàn khàn, khóe mắt dần dần ướt.

Nàng nhắm mắt lại, cùng nhau chia sẻ vui sướng và kích động. Đã không nhận được bắt đầu tương tượng đứa con của nàng và sẽ có hình dáng ra sao, là nam hay nữ, sẽ giống như nàng hay sẽ giống như hắn.

Chẳng biết lúc nào, mọi người trong điện đã lặng lẽ lui ra ngoài, lưu lại này một đôi vợ chồng ôm nhau với niềm hạnh phúc bao quanh. Mặc dù bọn họ ở nơi cao cao tại thượng như vậy, nhưng đồng thời cũng là mới làm cha mẹ lần đầu, là đôi vợ chồng son đó a!

“Liên nhi, đã nói với nàng bao nhiêu lần rồi, đừng chạy nhảy lung tung trong cung , trong phủ nàng đang mang bầu con của chúng ta mà cứ chạy hai đầu giữa biệt cung và vương phủ , ngộ nhỡ có điều gì sơ xuất, đứa bé làm thế nào, ta làm thế nào? Nàng có nghĩ cho phụ tử chúng ta hay không cho hả?” Kể từ khi Mục Sa Tu Hạ biết Liên Kiều mang thai liền sau mắc phải chứng thần kinh suy nhược, cả ngày thần kinh lúc nào cũng khẩn trương. Không cho làm cái này, không cho làm cái đó, đi được hai bước đều cho là có nguy hiểm, còn thiếu mỗi chuyện không đem nàng cột vào trên giường nữa thôi.

Liên Kiều quả thật sắp bị hấn bức đến điên rồi mắt trợn trắng, nàng than thở: “Đừng mở miệng một tiếng hai cha con có được hay không, cũng có khả năng là con gái.” Người này cực độ trọng nam khinh nữ, không sửa được.

“Được, được được, con gái ta cũng vẫn thích, nàng sanh ta đều yêu, chỉ cần nàng ngoan ngoãn sống ở trong phủ, nằm ở trên giường, bảo ta làm cái gì cũng được.” Hấn thỏa hiệp, chỉ cầu nàng đừng mang bụng của mình đi khắp nơi.

“Nhưng thân thể của phụ hoàng càng ngày càng kém, chỉ sợ chẳng còn được mấy ngày nữa rồi.” Liên Kiều chau mày lại, nhìn bốn bề vắng lặng lẽ nói ra tâm tình.

Mục Sa Tu Hạ nghe vậy sắc mặt nặng nề , khê gật đầu nói: “Được rồi, nhưng dù là như thế, nàng chỉ để ý tận hiếu là được, đừng làm cho mình mệt mỏi .”

“Hạ —” nàng nhìn hấn, muốn nói lại thôi.

Hấn khoát khoát tay, biết nàng muốn nói cái gì, cắn răng buồn bực nói: “Chuyện của Phụ hoàng trong lòng ta biết rõ, rất nhiều việc cần tiến hành, nàng không phải cần phải quan tâm, ta sẽ hảo hảo xử lý.” Hoàng đế băng hà, tân hoàng lên ngôi, chắc hẳn sẽ khiến cho triều đình bước vào vòng phân tranh, hấn là thái tử, người danh chính ngôn thuận thừa kế đế vị . Nhưng vẫn không thể mắt nhìn loạn thần tặc tử có dã tâm xếp thành hàng nhìn chăm chăm vào ngôi vị mà mơ ước , người nào có ý đồ, cũng sẽ nhân cơ hội đổi mới này mà lộ rõ hết ý đồ.

Mục Sa Tu Hạ cũng không sợ giờ khắc này tới, hoàn toàn nghĩ ngược lại, hấn đã nắm đằng chuôi, chỉ cần chờ ai đó phát động! Giờ khắc này mặc dù hung hiểm, một khi chuyện này giải quyết xong, sẽ quét sạch con đường đứng trên đế vị của hấn thanh . Cho nên, hấn đang chờ đợi , chờ xem ai không nhìn được làm phản trước.

Trong đại điện, tiếng thở dốc của Hoàng đế càng ngày càng nặng nhọc, đờm dịch ở trong cổ theo hơi thở ra hít vào mỗi một nhịp lại phun ra nuốt vào , từ từ cướp đi không khí của lão hoàng đế.

Liên Kiều ngồi ở bên giường cảm thấy vô năng vô lực, chỉ có thể chỉ huy tiểu cung nữ dùng ngón tay trở bọc khăn vải khi ông mở khoang miệng cùng sức ở miệng thổi mạnh đờm dịch cho dễ thở hơn. Hoàng đế bây giờ đã trong tình trạng dùng thuốc và kim châm cứu không còn hiệu quả, tình trạng này của lão hoàng đế không phải vì trái tim suy kiệt mà chết thì chính là bị dịch chặn lại khí quản không hít thở được mà chết. Cho dù có dụng cụ hiện đại phụ trợ từ trước, cũng chỉ là trì hoãn thời gian mà thôi.

Nằm đó chờ chết, đối với một nam nhân quyền khuyên thiên hạ suốt cả một đời hiện nay mà nói đó là điều duy nhất mà ông có thể làm. Từ góc độ này mà nói, trong cuộc sống của mỗi con người, quá trình diễn ra mà tạo hóa đã ban đối với mỗi người đều là công bằng, vô luận vinh hoa phú quý hoặc hèn mọn đê tiện, cũng không thể rời bỏ quá trình sinh lão bệnh tử .

Văn vô bá quan trong triều quỳ ngoài điện, hoàng thân quốc thích quỳ trong điện. Tất cả mọi người đang chờ đợi thời khắc đến gần.

Lúc này lão hoàng đế chợt từ từ mở mắt ra, liếc nhìn Liên Kiều trước giường , lại đem ánh mắt chuyển đến hướng nhi tử mà mình yêu mến nhất — Mục Sa Tu Hạ, sắc mặt đột nhiên tỉnh hẳn ra. Liên Kiều biết, đó là hồi quang phản chiếu, thời gian của lão hoàng đế không nhiều lắm.

“Hạ nhi.”

“Phụ hoàng!” Mục Sa Tu Hạ đưa tay cầm lấy một tay Hoàng đế , đáy mắt lộ vẻ đau đớn.

Hoàng đế cười, cười rất thỏa mãn, nhẹ giọng nói: “Cách Tắt giao cho con, trăm an tâm.”

“Phụ hoàng, nhi thần nhất định không phụ sự phó thác cùng kỳ vọng của người.” Lúc này, đau lòng cùng không nở nhiều hơn nữa cũng đều là dư thừa. Ở trước mặt vị đế vương sắp trút hơi tàn, hắn không chỉ đảm đương thân phận của một người con trai, mà còn là một thần tử, một đế vương tương lai của Cách Tát! Toát ra bi thống chỉ càng làm ra vẻ mềm yếu, hắn muốn làm như vậy là để cho phụ thân mình yên tâm, yên lòng giao tiếp, nhẹ nhàng rời đi, chết cũng không tiếc, một tâm tận hiếu.

“Tốt. Không hổ là con trai của trẫm!” cuối cùng Lão hoàng đế chợt lên tiếng , rồi sau đó bởi vì hồi quang phản chiếu mà ánh mắt có vẻ có chút tỉnh táo rồi dần dần vẫn đục , cuối cùng trở nên ảm đạm không ánh sáng, mắt từ từ nhắm lại.

“Phụ hoàng? !” Mục Sa Tu Hạ cau mày, nhìn vào đôi mắt tựa như ngủ say của Hoàng đế.

Liên Kiều vươn tay dò hơi thở, sau đó bắt mạch, cuối cùng chán nản lắc đầu một cái, khoe mắt lạng lẽ rơi xuống hai giọt trong suốt.

“Hoàng thượng —” trong điện ngoài điện mọi người cùng nhau nằm rạp trên mặt đất, cao giọng la lên, nhiều tiếng gào khóc.

Một lát sau, Mục Sa Tu Hạ từ từ đứng dậy, quay đầu, ánh mắt sắc bén quét về phía mọi người, sống lưng thẳng tắp, lớn tiếng buồn bã khóc: “Hoàng thượng — băng hà rồi !”

Chương 70: lên ngôi

Hoàng thượng băng hà rồi, Mục Sa Tu Hạ phải xử lý một đồng chuyện lớn nhỏ, Liên Kiều biết mình hôm nay chỉ cần ngoan ngoãn đợi tại trong phủ, nơi đó không đi, hảo hảo dưỡng thai, để cho hắn không có buồn phiền ở nhà chính là trợ giúp đối với hắn rồi .

Mấy ngày nay Mục Sa Tu Hạ cũng không có trở lại trong phủ, hoàng thượng băng hà, tân hoàng lên ngôi, bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm. Mặc dù tin tưởng vào năng lực của Mục Sa Tu Hạ tuyệt đối có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, nhưng làm thê tử nàng không thể không lo lắng. Bởi vì mang thai, nàng không thể tham gia việc nhập liệm Đế Vương. Điều này làm cho nàng không khỏi tiếc nuối, một vị trưởng giả đối với nàng từ ái như vậy mà nàng lại không cách nào đưa lão hoàng đế đến đoạn đường cuối cùng.

Trong lòng tích tụ ưu phiền, nàng biết mình với bộ dáng này đối với thai nhi trong bụng là không có nửa điểm tốt, vì vậy dứt khoát sai người mang chiếc ghế quý phi ra nằm ở trong vườn nghỉ ngơi.

Lúc này trời đã vào thu, lá cây bắt đầu nhuộm vàng rồi, thời tiết cũng mát mẻ rất nhiều. Nhắm hai mắt, Liên Kiều bài trừ tạp niệm trong đầu, đầu óc một mảnh trống rỗng, hôm nay trong bụng mang đứa bé của nàng cùng Mục Sa Tu Hạ, người nam nhân kia, nhất định đang vô cùng nôn nóng muốn quay về, chỉ là bị một đồng thủ tục vây khốn, giờ phút chốc hắn trong lòng hắc có tâm tình cực độ khó chịu, lúc này người chọc tới hắc chỉ có thể tự nhận lấy xui xẻo.

Khoe miệng cong lên một nụ cười hạnh phúc, dưới ánh mặt trời mùa thu , làm người khác hoa mắt vì vẻ mỹ lệ.

“Tiểu Đức tử, nói cho ta nghe một chút tình huống trong cung đi!” Nhắm hai mắt, hưởng thụ tiết hơi lạnh của khí trời vào mùa thu.

“Hồi nương nương, hoàng thượng Tế Tự đại điển đã kết thúc, nghe nói Điện hạ đã cho Mặc Đại thượng phi chôn theo rồi.”

“Ừ” khẽ gật đầu, nàng đã sớm biết Mục Sa Tu Hạ là một người tuyệt đối có thù tất báo, Mặc Đại ban đầu phỉ báng hắn bằng những lời đó, đã làm cho hắc động sát ý. Ấn nhẫn không phát chỉ là đang tìm thời cơ tốt nhất cho một kích trí mạng . Mặc dù có chút tàn nhẫn , nhưng cũng là nằm trong dự liệu, có thù có oán phải trả là nguyên tắc của hắc, cũng không bởi vì đối phương là nữ nhân mà có điều thay đổi.

“Nghe nói Ôn Đạt Lai Vương Gia cùng toàn bộ đám vây cánh của hắc bị tổng vào nhà tù, tội danh là mưu phản.” tiểu Đức tử tiếp tục bẩm báo.

Buồn cười, rốt cuộc vẫn là có người không ngồi yên, dám đi tiên phong ra chạm trán xem như cũng có lá gan rồi, chỉ là so sánh với trọng binh trong tay Mục Sa Tu Hạ thì chẳng khác lấy trứng chọi đá. Là người hữu dũng vô mưu, không đáng giá để đồng tình.

“Tình huống Phiên quốc bên kia giống như càng ngày càng khẩn trương , đây mới là điều khiến Điện hạ lo lắng nhất. Nghe thái giám gần Điện hạ nói, Điện hạ muốn mau sớm hoàn thành nghi thức lên ngôi, sau đó mang binh bình định.”

“Hả?” Liên Kiều mở mắt nhìn về phía tiểu Đức tử.

Tiểu Đức tử vội vàng quỳ trên mặt đất, sợ hãi nói: “Những thứ này đều là nô tài nghe cát cát nói, cát cát biết nô tài là người của nương nương , mới đưa những tin tức kia có hay không đều nói cho nô tài nghe, nô tài cũng chỉ là nói để cho nương nương ngài giải buồn , không thể coi như thật .”

Ai, thầm than một hơi, là mình dọa đứa bé này , chẳng lẽ mình thật càng ngày càng có uy nghi rồi? Liên Kiều mỉm cười, nhẹ giọng: “Đứng lên đi, ta đã nói gì đâu, sao lại có bộ dạng thất hồn lạc phách như vậy? Dáng vẻ người không có khí chất như vậy sao vào cung hầu hạ ta?”

“Đúng, đúng, nương nương dạy rất phải!” Tiểu Đức tử gật đầu như bầm tỏi, trời mới biết mới vừa rồi mình có bao nhiêu sợ hãi, tự tiện nghị luận chính sự là phạm phải tội chém đầu , thật may là nương nương không trách tội, nhưng làm bạn bên cạnh nương nương dù tốt đến đâu, nhưng cái miệng cần phải sửa lại, thói quen này trước mặt điện hạ cũng sẽ nói hươu nói vượn , chưa biết chừng ngày nào đó sẽ chết thể nào cũng không biết.

Buổi tối, Liên Kiều chuẩn bị đi ngủ, Mục Sa Tu Hạ đột nhiên trở lại.

Một thân nhung trang, áo giáp màu đen ở dưới ánh nến rạng rỡ phát sáng. Mấy ngày không gặp, hắn càng trở nên hiên ngang uy vũ rồi.

“Trẻ như thế, tại sao trở lại?” Liên Kiều mừng rỡ đi lên trước, khe vuốt thái dương của hắn, nơi đó lưu lại chút sương đêm.

Nâng tay nàng lên, đặt ở dưới môi khẽ hôn, thâm tình trong ánh mắt chăm chú nhìn nàng dịu dàng không hề chớp mắt, trời mới biết, mấy ngày nay không thấy được nàng, hắn nhớ nàng biết bao nhiêu , muốn nhìn thấy nàng, từ lòng mảy, khóe mắt của nàng, nhìn nụ cười của nàng, tất cả, tất cả của nàng. Mặc dù nhiều chuyện phải xử lý mãi không xong, cho dù Phiên quốc náo động, Ôn Đạt lại hoàng thúc làm loạn, những thứ loạn trong giấc ngoài này ép hắn tới mức không có một khắc có thể ngồi xuống lấy hơi, nhưng hắn vẫn rất nhớ nàng, mệt đến đâu vẫn luôn nhớ về nàng.

Ôm lấy nàng, không dám dùng nhiều sức lực, vùi đầu vào trong cổ nàng, ngửi mùi hương dịu dàng trên người nàng, làm hắn cảm thấy an tâm mà thỏa mãn.

“Không muốn ta trở lại cùng nàng sao?” giọng nói của hắn có một ít khàn khàn, có thể là quá mệt mỏi thôi.

“Muốn, dĩ nhiên là muốn. Chỉ là chàng chạy hai nơi qua lại như vậy không mệt mỏi sao? Chuyện Trong cung xử lý xong hết rồi?” Nàng thật sự rất lo lắng cho thân thể của hắn, dù người làm bằng sắt cũng không chịu nổi cách không ngủ không nghỉ như vậy!

Ôm nàng ngồi vào trên giường, nhẹ nhàng thương tiếc hôn lên mắt, mảy của nàng.

“Tạm ổn hết rồi, tối nay là buổi tối cuối cùng nàng ở lại trong phủ, sáng mai ta liền cùng nàng vào cung.” Trên người nàng thơm quá. Hô hấp trầm xuống nặng nề Liên Kiều bởi vì mang thai mà hai vú càng phát triển đầy đặn , bụng dưới đã nóng bỏng sưng phồng.

“Vào cung?” Tuy bị hôn đến trời đất điên đảo, Liên Kiều vẫn nghe ra ý trong lời của hắn

” động tác trên tay không ngừng, đã thăm dò vào trong vạt áo của nàng, cởi bỏ áo lót, trong miệng lầm bầm nói: “Từ nay trở đi ta lên ngôi, nàng là hoàng hậu, đương nhiên là phải cùng ta đi lên Kim Loan điện.”

Không cho nàng có cơ hội đặt câu hỏi khác, hắn há mồm hôn lên môi nàng, hôn hết những tiếng rên rỉ của nàng, hắn muốn nàng, muốn đến nỗi điên.

Bị hắn hung hăng hôn qua, đôi môi trở nên đỏ thắm làm người khác hít thở không thông, miệng hé mở thở dốc, dáng vẻ mê người. Nàng vô lực dùng đôi tay chống đỡ lồng ngực to lớn đầy rộng của hắn, hơi thở không yên mà nói: “Hạ, không được!”

Hắn cau mày, mặt tái lại, hơi giận, hai mắt phát ra thông điệp nguy hiểm, điềm nhiên nói: “Ta chỗ nào không được?” Dám nói hắn không được, nàng sẽ phải hối hận.

Lời của hắn làm cho nàng bật cười thành tiếng, nắm quyền đập lên ngực hắn: “Phải gió à, chàng đừng cái kiểu ông nói gà bà nói vịt có được không? Có biết hổ thẹn không chứ!”

Đẩy nàng té ở trên giường, nằm đè lên người nàng, hắn vẫn không vui: “Nàng là vợ của ta, ta là trưởng phu của nàng, giữa vợ chồng chúng ta, nói đùa lớn mật một chút thì nàng sợ cái gì!”

Đôi mắt sắc bén nhìn nàng: “Đừng nói lảng sang chuyện khác, nói, mới vừa rồi nàng có ý tứ gì?” Thê tử của hắn lại còn nói hắn không được, chuyện này không phải chuyện đùa, hắn tuyệt không dễ dàng bỏ qua.

Liên Kiều thật sự bị chính trưởng phu của mình đánh bại, sao lại để tâm vào chuyện vụn vặt này! Thở dài, xem ra không nói rõ ràng với hắn, tối nay ai cũng đừng mong ngủ.

“Ai, thiếp là nói hôm nay thiếp có thai, chuyện phòng the tốt nhất có thể miễn là miễn, ngộ nhỡ đả thương bảo bảo trong bụng thì làm thế nào?”

Nàng nhắc tới chuyện đó, hắn mới nhớ tới trong bụng của nàng còn ôm cốt nhục của bọn họ! Mới vừa rồi lúc đi vào thấy nàng liền quên tất cả, nào còn nhớ bảo bảo chứ! Lúc này trong mắt của hắn tràn đầy tình yêu say đắm, bàn tay phía sau chuyển qua bụng nàng vẫn chưa nhô lên, nơi đó có đứa bé của bọn họ!

Giờ phút này rốt cuộc cũng đã làm cho bạn nào đó vừa mới làm cha hiểu rõ một chút, nhìn nàng thận trọng nói: “Không được sao?” Hắn thật sự rất muốn nàng, mỗi ngày đối mặt với nữ nhân mình yêu mến, có thể nhìn chứ không thể ăn, cấm dục ít nhất một năm. Hắn không biết mình có thể phát điên mất hay không.

Lúc này thê tử kiều mỹ lại khẽ cắn vành tai của hắn, cười đến giống như con mèo ăn vụng: “Chỉ là hạn chế, nếu như chàng nhẹ một chút, có lẽ có thể làm.” Nàng là thầy thuốc há có thể không biết cái gì có thể, cái gì không thể, tùy tiện hai câu đem hắn hù dọa rồi, Mục Sa Tu Hạ ở trước mặt nàng nhiều nhất cũng chỉ là con cọp gi

“Thật sao?” Hắn mừng rỡ, ánh mắt trở nên tối tăm, lòng bàn tay vẫn dính vào trên bụng nàng, “Thật có thể không?”

Nhìn thấy thê tử thẹn thùng e lệ gật đầu, hắn gặm nhẹ một tiếng hôn lên môi của nàng, xuân sắc bên trong trướng lại diễn ra sống động, chỉ là thời khắc kích tình, trưởng phu còn là hơi giữ lại một chút xú sức lực, bận tâm che chở tiểu sinh mệnh của bọn họ

Đại Diễn Đăng Cơ bắt đầu!

Mục Sa Tu Hạ đi từng bước một về hướng đài cao, vẻ mặt trang trọng mà nghiêm túc, trên đài cao là vương miện cùng quyền trượng biểu hiện quyền lợi cao nhất, hắn đi từng bước chững chạc vững vàng, mỗi một bước là dấu chân mang hắn đến gần với quyền lực.

Vạn dân cùng các thần tử nằm rạp dưới chân, dưới bầu trời xanh chỉ một mình hắn độc đứng trong thiên địa. Bước chân kiên định giống như tâm trạng hắn giờ phút này, hôm nay hắn đã bước chân lên bậc đế vương, vinh quang cao cả, nhưng đồng thời trên vai hắn gánh vác chính là cả một quốc gia, một dân tộc, một thiên hạ!

Tòa đài cao vút đó, cách hắn rất xa nhưng cũng rất gần, mắt nhìn thẳng, tín niệm của hắn, ý chí của hắn, giấc mộng của hắn. Ngay giờ khắc này sắp thành hiện thực!

Rốt cuộc, hắn đã leo lên tòa đài cao mà vạn dân kính ngưỡng, chiếc vương miện bằng vàng sáng lấp lánh lấp lánh nằm ở trong khay lụa đen, quyền trượng màu vàng cũng thuận theo chờ đợi lọt mắt xanh của chủ nhân mới.

Không có mời bất kỳ một trưởng giả nào tới dự lễ lên ngôi của hắn, hắn muốn là Chúa Tể của chính mình, ngạo nghễ đứng trên vạn vật của thế gian, hắn là bá chủ thiên hạ. Không có chút do dự đưa đôi tay ra, thận trọng nâng chiếc vương miện bằng vàng, hắn ngạo nghễ đội lên trên đầu mình. Một tay cầm quyền trượng, xoay người, trường bào nhung tơ màu đen ở trong gió bay phấp phới, sợi tóc màu bạc cùng chiếc vương miện bằng vàng giao hòa với nhau, còn lấp lánh chói lọi hơn cả Nhật Nguyệt. Đôi mắt màu xanh

không hề chớp giữa những vầng sáng rực rỡ ấy, mang đầy khí thế oai hùng kiêu ngạo, đứng giữa thiên địa nhìn thiên hạ của hần!

“Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!” Mọi người ầm ầm hô to, làm cho Tân Đế Cách Tắt kiêu ngạo vô cùng! Cao quý và hèn kém, thông minh và tầm thường, vào giờ khắc này, trong lòng của mỗi người ở Trung Đô chỉ có vị Đế Vương cao cao tại thượng này!

Ngón tay thon dài chậm rãi đưa hướng xuống phía dưới, hần tùm tùm đối mặt, ánh mắt bàng bạc thâm tình chỉ tập trung nhìn một điểm, nhìn về nữ nhân đang trông mong chờ đợi, thê tử của hần!

Cũng mỉm cười nhìn hần, Liên Kiều khẽ nâng nhẹ quần, không hề sợ, bước lên bậc thang nơi hần mới đặt chân, bước lên đầu chân của hần, một bước, hai bước, ba bước, bốn bước. Nàng cùng hần đối mặt nhìn nhau, từ từ khoảng cách gần nhau hơn.

Hần nhìn nàng từng bước một đi về hướng mình, chợt cau mày, nàng đang có thai, nhiều bậc thang thang như vậy, nàng có mất sức hay không? Kích động , cùng lo lắng. Cho đến khi nàng cách hần còn mười bậc thang, hần cuối cùng không nhịn được. Lúc này mọi người mở to mắt kinh ngạc , hần phi thân nhảy xuống, tay ôm hông của nàng, xoay người bay lên, hạ xuống đài cao.

Vạn vạn không ngờ rằng hần lại sẽ ôm nàng lên đài, trong lòng vừa then thưng nhưng lại ngọt, người này thật là

“Hoàng hậu của ta!” Hần thâm tình ngắm nhìn người trong lòng, khiến cho nàng cảm thấy mình trở nên quan trọng nhất vinh quang nhất.

“Ngô hoàng vạn tuế, hoàng hậu Thiên tuế!”

Trong tiếng hô của vạn dân khen ngợi, Mục Sa Tu Hạ ôm hoàng hậu của hần, tiếp nhận thần dân quỳ lạy cùng nằm rạp, tân hoàng đế Cách Tắt, vương miện bằng vàng, tóc trắng tung bay, cánh tay trắng kiêu ồm lấy người trong ngực, khí phách anh hùng đứng sừng sững giữa đất trời!

43. Chương 71-72

Chương 71: Viễn chinh

Lúc này, Liên Kiều đã làm Hoàng hậu tôn quý của cả một quốc gia, nhưng nàng lại chẳng thấy vui vẻ gì. Một cuộc sống cầm y ngọc thực, tối tở thành đoàn dĩ nhiên là rất tốt, nhưng trượng phu của nàng lại không thể lúc nào cũng ở bên nàng như trước kia nữa. Mỗi lần, đều đợi tới khi nàng đã ngủ thiếp đi, hần mới nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh nàng, mà lúc trời sáng hần lại phải rời đi rất sớm. Tân hoàng mới đăng cơ tất nhiên có nhiều công sự chờ hần xử lý, chiếu lệnh ban không xong, chính sự để ý không xuể, bậc Đế Vương đúng là cũng có cái gò bó bất đắc dĩ của Đế Vương, nàng tuy hiểu, nhưng vẫn không có cách nào thấy thoải mái.

Người ta nói mang thai sẽ làm tính tình nữ nhân xấu đi, trở nên buồn vui thất thường, trong lòng Liên Kiều hiểu rõ, nàng không phải tiểu hài tử ba tuổi, mà là một người trưởng thành tâm lý thành thục, và cũng là Hoàng hậu của Cách Tắt quốc, cho nên hần phải cố gắng không chế tính cách của mình. Chẳng qua lý trí thì bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thấy cô độc, bởi vì nàng chỉ là một nữ nhân.

Sờ bụng chính nơi đó đã hơi nhô ra, ba tháng rồi! Vẫn chưa biết là con trai hay con gái. Mỗi khi ấy, nàng mới lại có thể lộ ra ý cười.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Lạ thật, lúc này hần nên ở Thừa Phong điện xử lý quốc sự, sao lại hồi cung?

Đứng dậy ra ngoài nghênh tiếp, mới vừa nhắc váy chuẩn bị quỳ xuống hành lễ, cánh tay Mục Sa Tu Hạ đã đỡ lấy nàng, ôm eo nàng, không hồn không giận thấp giọng trách cứ.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, ở trong tẩm cung không được quỳ lạy ra, sao lại không nhớ hả!”

Hắn hơi chút tức giận làm nàng uất ức, cái tên nam nhân này, đã đăng cơ làm hoàng đế rồi mà vẫn không nhớ nổi phải xưng là “Trẫm”, trí nhớ kém quá mà! Lỡ để cho đám thần tử lão thành cổ hủ biết được, e là lại bị chỉ trích cho xem!

Nhớ ngày đó đăng cơ trên đại điện, chuyện hắn ôm nàng phi thân lên đài đã bị các đại thần đem ra bàn tán N lần, cho đến khi làm Mục Sa Tu Hạ phát bực, mang vị đại thần cứ lải nhải mãi không thôi chuyện này ra đánh cho 40 gậy mới tha, đám thần tử kia mới sợ tới mức không dám lên tiếng, từ đó về sau, phạm là chuyện liên quan đến Hoàng hậu nương nương thì phải suy tính cẩn thận xem có nên nói ra trước mặt thánh thượng không. Thật đáng thương, vị đại thần bị đánh kia đã ngoài sáu mươi tuổi, một thân xương cốt già yếu, sao chịu nổi 40 gậy đây? Nếu không phải quan thụ hình hạ thủ lưu tình, sợ là đã sớm đi đời nhà ma rồi.

Cười cười giúp hắn cởi áo choàng, ôn nhu nói: “Quốc sự xử lý xong rồi à? Sao sớm vậy đã về cung?”

Ôm nàng vào lòng, tựa đầu nơi hõm vai nàng, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Quốc sự nào có thể xử lý hết được? Đã làm không xong, thì nghỉ một lúc cũng chẳng sao, nhưng nếu lỡ lạnh nhạt với Hoàng hậu của ta, trong lòng sẽ không yên.”

Nhẹ nhàng níu vạt áo hắn, nàng vờ nổi giận: “Không yên? Bắt đầu lạnh nhạt với ta từ bao giờ vậy?”

“Hà hà hà.” Tiếng cười vui vẻ trầm thấp từ trong cổ họng tràn ra, làm lồng ngực hơi run run.

“Hoàng hậu thật khéo hiểu lòng người!” Hắn ôn nhu nghiêng ngẫm hôn lên môi nàng, nhẹ từng chút, bao vây tầng tầng, bàn tay to xoa nắn khuôn ngực đầy đặn của nàng, rồi trượt xuống phần bụng hơi nhô lên, cảm xúc trong lòng trào dâng, hôn càng thêm sâu.

Mấy ngày sau đó, Mục Sa Tu Hạ luôn trở về bên Liên Kiều sớm hơn thường lệ, việc này khiến Liên Kiều dù trong lòng vui vẻ cũng có chút nghi ngờ. Đáng lý ra hắn không nên làm như vậy chứ!

Bị Mục Sa Tu Hạ nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, Liên Kiều chợt bất an run lên, hắn nhận ra ngay, tựa lên người nàng hỏi: “Không thoải mái à?” Gần đây Liên Kiều bắt đầu nôn nghén, không ăn được gì, khiến hắn lo lắng xót xa, không làm gì được, cũng chẳng đỡ dần được gì, chỉ có thể ôm nàng như thế, không biết là đang an ủi nàng hay là tự an ủi mình.

Tay hơi động đây, mặt đã vùi vào lồng ngực kiên cố của hắn, cảm nhận hơi thở nam tính của hắn, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì!”

Thấy nàng đáp lời, hắn mới dần bình ổn tâm trạng, nằm lại lên giường, cánh tay vẫn ôm chặt nàng như cũ.

“Hạ.” Nàng nhú mày, rót cuộc vẫn cất tiếng hỏi, “Có phải chàng giấu ta chuyện gì không?”

Cánh tay hơi run lên, hắn nhanh chóng cúi đầu nhìn nàng, không vui: “Ai lại nói linh tinh cái gì bên tai nàng rồi?”

Nàng cười, ý bảo hắn không cần nhiều lời.

“Giờ còn cần ai phải nói gì với ta sao?” Nàng cười khỏ, trách hắn giấu giếm.

Nhìn thê tử trong ngực, mỉm cười, nàng vẫn luôn thông minh nhạy cảm như vậy, sao hắn có thể qua mắt được nàng đây? Huống chi chuyện này có muốn giấu cũng không giấu được, cuối cùng rồi cũng biết. Nhưng hắn không muốn nàng biết sớm quá, chậm một ngày là thêm một ngày yên ổn, hắn không muốn nàng phải vì vậy mà lo lắng.

“Liên nhi, đúng là ta có chuyện giấu nàng, nhưng để mấy ngày nữa rồi ta sẽ nói cho nàng biết được không?” Hôn lên vành tai nàng, ngửi mùi hương trên tóc nàng, hắn lưu luyến giờ khắc hạnh phúc này.

“Được!” Hắn không muốn nói, vậy nàng cũng không muốn nghe, khi hắn nguyện ý rồi, hắn tự khắc sẽ nói cho nàng biết.

Bảy ngày sau.

“Nương nương, Cát Cát cầu kiến!” Tắt khom người nói.

“Cho vào!” Liên Kiều nhìn vào gương đồng, chỉnh sửa lại dung nhan, cái gì phải đến thì ắt sẽ đến.

Cát Cát cung kính tiến vào trong, quỳ gối kính cẩn nói: “Nô tài tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế!”>“Có chuyện gì? Đứng lên rồi nói!” Vẫn lọn tóc cuối cùng gọn vào trong mũ phượng, nàng lạnh nhạt liếc nhìn Cát Cát đang quỳ gối trong nội đường, hần rớt cuộc muốn nói gì đây?

“Tạ ơn nương nương!” Cát Cát dù đã đứng lên, thân người vẫn cong xuống như cũ, “Hồi bẩm nương nương, Hoàng thượng mời nương nương thay y phục rồi tới cửa cung đưa tiễn! Đây là thủ dụ của Hoàng thượng.” Sau đó hần liền rút thánh chỉ trong tay áo ra.

Liếc nhìn thủ dụ trong tay hần, Liên Kiều không tới nhận, mà trực tiếp đứng dậy nói: “Giờ đi luôn thôi!” Đã sớm đoán được dụng ý của hần, hần muốn đi, nhưng không muốn nói cho nàng biết quá sớm, là vì sợ nàng sẽ không nỡ để hần đi! Đồ ngốc này!

Một chiếc kiệu vàng xa hoa rộng rãi dừng bên ngoài cửa cung, màn kiệu vừa vén lên, gió lạnh đã tràn vào, cuốn theo cả lá khô. Một chiếc giày vàng nhẹ dẫm lên phiến lá khô kia, giòn tan mấy tiếng “Răng rắc”.

Liên Kiều khoác trên mình một bộ trang phục lộng lẫy từ trong kiệu bước ra, ngược mắt nhìn lại, đại quân khí thế ngút trời đã ý chí hiên ngang chỉnh tề đứng dưới thành cung, trải dài mấy dặm, không thấy điểm dừng.

Ở cửa cung, ngồi trên con hắc mã, Mục Sa Tu Hạ mặc một thân quân trang, áo giáp đen lóe sáng dưới ánh mặt trời mùa thu, gió thu cuộn cuộn, thổi tung tấm áo choàng nhưng đen cùng vài sợi tóc bạc của hần, một đen một trắng quần quýt giao tranh, một vẻ đẹp đầy nam tính, vừa cuồng ngạo vừa đa tình.

Nàng nhìn hần, cứ bình tĩnh như thế, si ngốc ngẩn nhìn hần, nam nhân giống y như thiên thần trước mắt nàng đây chính là trượng phu của nàng!

“Nô tì ra mắt hoàng thượng!” Nắm cam tâm tình nguyện quỳ rạp xuống.

Ngay lúc ấy, hần nhận một quỳ của nàng, hần biết, đó không phải là biểu thị cho sự sợ hãi đối với thân phận của hần, mà là của một nữ nhân, một thê tử đối với trượng phu của mình, một phần là cầu phúc, một phần là mong đợi, một phần là khát khao.

Tung người xuống ngựa nâng nàng dậy, hần mỉm cười nhìn nàng: “Ta phải xuất chinh!”

Nàng đáp lại ánh nhìn của hần, đáy mắt dù không muốn, cũng không thể giữ lại: “Bảo trọng, ta và con chờ chàng trở về!”

Hần nhú mày, có chút khó tin khi nàng có thể bình tĩnh như thế.

Nàng cười quyến rũ, biết, bình định Phiên quốc là việc phải làm, vấn đề chỉ là sớm hay muộn, hôm nay mọi sự trong nước đều đã được thu xếp thỏa đáng, hần đương nhiên phải đi. Nhưng hần không nói, vẫn luôn không chịu nói cho nàng, nàng cũng giả bộ như không biết, ấy là ý tốt của hần, dù hần không nói ra, lẽ nào nàng lại không hay biết?

Nhìn nàng cười, hần biết rõ, nàng là thê tử của hần! Hần sao có thể qua mắt được nàng?

“Nàng, cũng phải bảo trọng!” Con mắt vốn luôn ngạo nghễ lúc này như ẩn hiện một nỗi u buồn không dứt.

“Nhất định!” Nàng cho hần một lời khẳng định chắc nịch, “Ta nhất định sẽ khỏe mạnh, con cũng vậy!”

Không đòi hỏi hần phải sớm ngày trở lại, nàng chưa bao giờ đặt ra kỳ hạn cho hần, hần là người mang trên mình đại nghiệp, không thể trói buộc hần được!

Nhìn nàng, lại một lần nữa thở dài ôm nàng vào trong ngực, trước cửa cung, ngay trước mặt bá quan văn võ cùng mười vạn đại quân, dưới trời xanh, mây trắng, hần thâm tình hôn lên môi nàng. Nếu như có thể, hần thật sự không muốn phải rời bỏ nàng vào lúc này, nàng đang mang thai mà! Chỉ là hần thân bất do kỷ, trọng trách trên vai đâu thể nói bỏ là bỏ xuống được.

“Phải nhớ ta!” Hắc khàn giọng dặn dò ngay trên môi nàng, bá đạo rời đi mà vẫn cứ chiếm trọn tâm trí nàng.

“Ừm!” Nàng ngượng ngùng khẽ đáp, nhiều người nhìn như vậy, nàng thật dự không có mặt mũi nào để diễn một màn ân ái trước mặt mọi người.

Hai gò má nàng ửng hồng, ánh mắt thẹn thùng e lệ, khiến hắc không tài nào dời mắt, một hồi lâu sau mới nói: “ Binh bộ thượng thư Mê Cách có thể tin được!”

Nàng ngược mắt nhìn hắc, khẽ hé đôi môi đỏ mọng: “Được!”

Cuối cùng lưu luyến buông nàng ra, xoay người lên ngựa, ánh mắt chăm chăm nhìn nàng, cất lời hứa hẹn: “Sẽ nhanh thôi! Chờ ta!”

Dùng toàn bộ sức mạnh lộ ra một nụ cười tự mình cho là diễm lệ nhất, tiễn hắc lên đường. Hắc thâm tình ngắm nhìn nàng một lượt, rồi dứt khoát xoay đầu ngựa, tự ép mình không được chần chừ thêm nữa, hét lớn: “Lên đường!”

Nàng vẫn giữ vững nụ cười đưa mắt nhìn hắc, mặc dù hắc không thấy, mặc dù hắc không quay đầu nhìn nàng, nhưng nụ cười của nàng vẫn thủy chung vương trên khóe môi, đọng lại mãi —”>Cho đến tận khi chất lỏng mặn chát trượt vào trong miệng, đó chính là bao nhớ nhung cay đắng của nàng!

Chương 72: Đối đầu kẻ định mệnh

Mục Sa Tu Hạ cảm binh xuất chinh gần một tháng rồi, chẳng hiểu vì sao trong lòng Liên Kiều vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng, cũng không phải nghi ngờ năng lực hành quân đánh trận của hắc, mà là lần này Phiên quốc loạn động, thế tới ào ào, nghe nói không chỉ Phiên quốc động thân nổi dậy, mà cả Lương quốc cũng có động thái. Xem ra Long Tiêu chắc sẽ không từ bỏ ý đồ.

Theo tin báo từ tiền tuyến, lần này Phiên quốc dám lớn mật chủ động khơi mào chiến sự như vậy, chính là vì có Lương quốc đứng phía sau đỡ trò quỷ. Hôm nay Lương quốc đã phái ra 30 vạn đại quân tiến về phía Phiên quốc, đây mới chính là nguyên do khiến Mục Sa Tu Hạ dứt khoát hạ quyết định ngự giá xuất chinh. Thực lực Lương quốc đâu thể khinh thường!

“Ở tiền tuyến giờ sao rồi?” Liên Kiều ôm bụng bầy bốn tháng hỏi Binh bộ thượng thư Mê Cách quỳ dưới hạ đường, vẻ mặt điềm tĩnh.

“Khởi bẩm nương nương, mười ngày trước Hoàng thượng đã hợp nhất với liên quân, 30 vạn đại quân cùng hành quân thẳng tiến đến quốc đô Phiên quốc!”

Đây là tin tức từ mười ngày trước, aizz, truyền gửi thông tin ở cổ đại thật lạc hậu, bao nhiêu nóng lòng của nàng đều biểu lộ hết ra ngoài.

“Lương quốc có động tĩnh gì không?”

“Bẩm nương nương, tạm thời chưa phát hiện ra bất kỳ điều gì.”

Hừm, trước khi rời đi Mục Sa Tu Hạ có để lại ba vạn quân tinh nhuệ trấn thủ quốc đô nhưng tên Long Tiêu kia quỷ kế đa đoan, nàng không thể không đề phòng.

Ra khỏi đại điện, tản bộ trong hoa viên, đây là bài tập nàng phải làm mỗi ngày. Nơi này là cổ đại, điều kiện không cho phép nàng để mỡ, để sinh được dễ dàng, nàng phải chú ý đến trọng lượng của cơ thể và đứa bé trong bụng, không lẽ đứa nhỏ lớn quá lại khó sinh.

Bầu trời có chút âm u, sợ là sắp mưa. Không biết Cách Tát quốc ở nơi sa mạc thế này liệu có tuyết không nhỉ? Nàng phải trải qua mùa đông năm ngoái ở Lương quốc, năm nay nàng không muốn để lỡ mùa đông ở Cách Tát quốc.

“Nương nương, bên ngoài có người cầu kiến!” Y Mã quỳ gối bẩm báo.

“Người nào?” Đang làm những bước dưỡng thai thời kỳ đầu cho đứa con trong bụng, Liên Kiều tùy ý hỏi.

Y Mã ngập ngừng: “Dạ, là Tô phi nương nương!”

Là nàng? Sau khi Mục Sa Tu Hạ lên ngôi, người của phủ thái tử cũng theo vào cung, chỉ giữ lại mình Tô Lạp không cho theo cùng. Đối với dụng ý của Mục Sa Tu Hạ, nàng hiểu, nhưng lại không nắm rõ. Mặc dù thông cảm với Tô Lạp, nhưng nếu Mục Sa Tu Hạ đã làm như thế, tất nhiên là có cái lý của hắn, cũng đã nhanh chóng tìm người chuyên trách phục vụ ăn mặc đi lại, chỉ cần Tô Lạp không phải chịu khổ chịu nhục, nàng cũng không đã động tới.

Sao hôm nay nữ tử này lại chủ động vào cung tìm nàng, chắc có chuyện gì rồi.

“Cho nàng vào.” Không nghĩ ngợi nhiều, lệnh cho Y Mã dẫn nàng vào yết kiến.

Tô Lạp mặc một bộ cung trang màu hồng nhạt, mỹ lệ thướt tha tiến vào trong hoa viên, tới trước mặt Liên Kiều, hai đầu gối quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến Thái tử phi nương nương!”

Ngồi trong lương đình giữa hoa viên, Liên Kiều lạnh nhạt nói: “Tô phi không cần đa lễ, đứng dậy rồi nói!” Nhìn Tô Lạp quỳ gối ngoài đình, nàng cũng không đứng dậy đỡ nàng ta.

Tô Lạp từ từ đứng lên, đầu cúi cực thấp, kính sợ.

“Lần này vào cung có chuyện gì?”

“Liên tỳ tử!” Không ngờ Tô Lạp lại đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn nàng thốt ra một tiếng xưng hô như vậy. Liên Kiều có chút kinh ngạc, cái tiếng “Liên tỳ tử” này như gọi lên trong nàng trí nhớ về một thời xa xưa. Đã bao lâu rồi nhỉ? Nàng thậm chí như đã quên. Một tiếng gọi làm trái tim nàng có chút ấm áp, nhưng đó cũng chỉ là những kỉ niệm đã qua, thời gian trôi đi không quay đầu lại. Nàng không còn là Liên Kiều năm đó, và nàng ấy cũng chẳng phải Tô Lạp khi xưa. Người vẫn vẹn nguyên, nhưng thời điểm đã sai khác.

Mỉm cười, Liên Kiều nhìn nàng: “Sao vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Lạp hiện ra chút quan tâm, lại hơi chút e lệ: “Liên tỳ tử, Tô Lạp muốn vào cung chăm sóc tỳ tử. Bây giờ tỳ tử đang có thai, Tô Lạp thấy không yên lòng! Những hạ nhân kia chân không nhanh nhẹn, quan tâm không đủ tỉ mỉ, Tô Lạp ở trong phủ cả ngày lẫn đêm đều nhớ nhung tỳ tử, nếu tỳ tử đồng ý cho Tô Lạp hầu hạ bên người, Tô Lạp nhất định sẽ tận tâm tận lực, tuyệt đối không lơ là, cũng vừa hay báo đáp tấm lòng của tỳ tử dành cho Tô Lạp.”

Nhìn Tô Lạp, trong lòng hơi có chút nghi ngờ, vì sao nàng mang thai 4 tháng rồi, nàng ta mới có ý định đến hầu hạ nàng? Huống hồ lại nhằm đúng lúc Mục Sa Tu Hạ không có trong cung mới tới gặp nàng. Nàng ta đột nhiên trở nên hòa nhã tỏ vẻ thân thiết thế làm Liên Kiều sinh nghi, dường như nàng ta đang cố gắng thắt chặt mối quan hệ với nàng, nàng ta rốt cuộc là có mục đích gì đây?

Ngoài mặt không biến sắc, Liên Kiều khẽ mỉm cười: “Nha đầu thông minh lanh lợi trong cung còn nhiều, muối muối không cần để tâm làm gì, dù sao muối muối cũng là phi tần của hoàng thượng, không nên làm mấy việc nặng nhọc này, thành ý của muối muối tỳ tử xin ghi nhận.”

Tô Lạp hoa dung thất sắc (khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt), ảm đạm nói: “Lẽ nào tỳ tử không tin tưởng Tô Lạp, lo sợ Tô Lạp làm việc không tốt sao?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã rưng rưng chực khóc của Tô Lạp, Liên Kiều có chút ngạc nhiên, rốt cuộc nàng ta muốn làm gì đây.

“Được rồi! Thật sợ muối quá, vậy muối cứ ở lại đi, dù sao ta cũng muốn có người ở trong cung cùng trò chuyện.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia của Tô Lạp vốn đang lo lắng vô cùng lập tức hé lộ một nụ cười rục rờ.

“Đa tạ tỳ tử!”

Không phải nàng muốn dùng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, hành vi của Tô Lạp quá kỳ quái, khiến lòng nàng nảy sinh cảnh giác. Chỉ là nhiều ngày nay, nàng ta ngược lại luôn làm tốt bổn phận của mình, hồi han ân cần, quan tâm đầy đủ cho nàng, không có hành động gì khác, điều này làm Liên Kiều mê muội không thôi, không biết nàng đang toan tính điều gì.

“Nương nương, Binh bộ thượng thư Mê Cách đại nhân cầu kiến!” Y Mã tiến tới bẩm báo.

Nàng ngạc nhiên, Mê Cách là ngoại thích quan viên, bình thường không cho truyền gọi, hẳn nhất định sẽ không vào cung.

“Mau cho vào!” Ất hẳn là có việc gì đó, Liên Kiều không nhìn được lo lắng.

Mê Cách vội vã tiến vào, quỳ gập một chân hành lễ: “Vi thần khấu kiến Hoàng hậu nương nương!”

“Rốt cuộc có chuyện gì! Đứng lên rồi nói!” Liên Kiều phát tay, những lễ tiết này thật phiền toái.

Mê Cách đứng dậy khom người nói: “Đại quân Lương quốc đã áp sát Mạch Tây rồi!”

“Cái gì!” Liên Kiều kinh hãi. Đã xảy ra chuyện gì đây? Mạch Tây là tòa thành trọng yếu về cả quân sự lẫn kinh tế của Cách Tát quốc, nếu Mạch Tây bị chiếm mất, nguồn cung lương thực cho Thượng Kinh sẽ bị chặt đứt, trở thành con thú bị vây trong lồng! Sao quân đội Lương quốc có thể im hơi lặng tiếng lên vào như thế? Sao trước đó đến một chút tin tức cũng chẳng hay?

“Đại quân Lương quốc đang nhắm nhe Thượng Kinh của ta, mà đó là tin của ba ngày trước, bây giờ không biết Mạch Tây bên kia rốt cuộc ra sao rồi!” Mê Cách cũng lòng như lửa đốt, sáng sớm nay Binh bộ nhận được tin cấp báo, hẳn liền vội vã chạy tới báo cho Hoàng hậu.

“Lương quốc phát tới bao nhiêu quân binh?” Nàng lạnh giọng hỏi.

“Tính sơ sơ khoảng gần 30 vạn.”

“Cái gì?” Nàng gầm nhẹ, 30 vạn! Trên dưới Cách Tát quốc tổng cộng cũng chỉ có 60 vạn đại quân, và lại một nửa đều đã theo Mục Sa Tu Hạ chinh chiến, “Lương quốc không thể thần không biết quỷ không hay lên vào trọng thành của Cách Tát quốc thể được, tin báo có sai sót gì không?” Đây cũng là điều nàng không thể lý giải nổi, số lượng quân binh nhiều như thế sao có thể che giấu tai mắt người ngoài, xuyên qua biên cảnh!

“Bẩm nương nương, theo tin báo thì là do Trát Tạt Vương gia đứng giữa gây rối, Lương quốc chính là đi qua thành trì lệ thuộc của Trát Tạt Vương gia mới có thể nhanh chóng tiến đến Mạch Tây như thế.”

“Trát Tạt Vương gia?” Liên Kiều lẩm bẩm cái tên đó, người này không phải đã sớm trốn chạy vô âm tín rồi sao? Nàng còn nhớ lần đó nói cho Mục Sa Tu Hạ chuyện công chúa Vi Nhi con gái yêu quý của Trát Tạt Vương gia là nội gian, thế là Mục Sa Tu Hạ liền ra lệnh truy lùng hai người bọn họ, nhưng không ngờ bọn họ đã sớm bỏ trốn, chẳng biết đã đi đâu, Mục Sa Tu Hạ phái người đi tìm tung tích hai người này rất lâu mà không thấy, sau đó liền thôi.

“Bọn họ không phải đã chạy trốn rồi sao? Hơn nữa trong thành không phải có quân ta canh giữ sao? Lương quốc sao có thể dễ dàng vào thành?” Liên Kiều không tin, một thần tử lưu vong thì có thể gây nên bao sóng gió chứ.

“Tình hình cụ thể vi thần không hiểu rõ lắm, chỉ biết là thủ hạ cũ của Trát Tạt Vương gia đã mở cửa thành cho đại quân Lương quốc đi qua!”

Xong rồi! Đôi mày thanh tú nhíu lại, Liên Kiều lạnh lùng nói: “Nếu xét theo tốc độ bình thường, đại quân Lương quốc mất mấy ngày mới tới được Thượng Kinh?”

Liếc nhìn Liên Kiều, Mê Cách cắn răng nói: “Bảy ngày!”

Bảy ngày! Nếu không tính thời gian truyền tin, chẳng lẽ bọn họ chỉ còn dư bốn ngày thôi ư?

“Điều động binh lực canh giữ quanh đây tới ứng cứu được không?” Liên Kiều xùng không hiểu cách bài trí quân đội của Cách Tát quốc lắm, chỉ có thể nhờ Mê Cách giúp đỡ.

“Muốn triệu tập quân đội thì phải có Hồ Phù (dấu hiệu để điều binh thời xưa, hình con hổ, chia làm hai mảnh) của Hoàng thượng, nhưng lúc này Hoàng thượng. Bây giờ chỉ có thể điều động được ba vạn tinh binh trong thành thôi!”

Ba vạn đấu với ba mươi vạn, đúng là bọ ngựa đá xe!

“Không phải Lương quốc đã phái 30 vạn đại quân về phía Phiên quốc rồi ư? Sao lại còn 30 vạn đại quân tiến về Cách Tát ta?” Lương quốc dốc toàn bộ binh lực như vậy, không phải trong nước sẽ trống rỗng sao? Nàng không tin Long Tiêu lại hồ đồ như thế.

“Cái này. Hạ quan cũng không biết rõ, chuyện này trước mắt còn chưa sáng tỏ.” Làm sao bây giờ, thân là chức quan đứng đầu Binh bộ, nường nường hỏi vấn đề mấu chốt mà hần không trả lời được, Mê Cách đã sớm toát mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Truyền lệnh xuống, ngày mai lâm triều!” Liên Kiêu nói như chém đinh chặt sắt!

Cái gì? Lâm triều? Hoàng thượng không có ở đây thì lâm triều sao được, ai sẽ chủ trì?

Liếc nhìn hần một cái, Liên Kiêu đành mặt nói: “Ngày mai lâm triều Bồn cung sẽ chủ trì, tình thế nguy cấp, không thể bàn luận nhiều!”

“Dạ!” Mê Cách lĩnh mệnh!

“Ngoài ra, người mau sớm phái người canh chừng nguồn nước ngoài thành đề phòng Lương quốc hạ động, hạ lệnh phong tỏa cửa thành, không cho bất kỳ ai ra vào, để ngừa gian tế trà trộn! Rồi tiếp tục phái người liên hệ với quân đội đóng quân nơi khác, xem có thể tới ứng cứu hay không, hỏa tốc sai người mang tin Thượng Kinh lâm nguy tới báo cho Hoàng thượng! Bắt đầu từ bây giờ nhà nhà tích trữ lương thực, cho mở quốc khố, cứ đến giờ là phân phát theo quy định.” Liên Kiêu một hơi bàn giao xong chuyện, nhìn về phía Mê Cách.

“Vi thần kính cẩn nghe theo ý chỉ của nường nường!” Mê Cách kính sợ ôm quyền lĩnh chỉ, lần đầu tiên cảm thấy vô cùng bội phục một nữ nhân, dưới tình huống đến cả nam nhân cũng phải toàn thân run sợ, quốc chủ Phiên quốc chính là ví dụ tốt nhất, không phải đại quân Cách Tát quốc bọn họ mới đánh vào quốc đô thì cái tên oắt con vô dụng đó đã bỏ thành mà chạy rồi sao? Vậy mà tai vạ đến nơi, quân địch cận kề, Hoàng hậu của bọn họ cũng không gấp gáp nóng nảy, suy nghĩ kỹ càng, bình tĩnh chỉ huy đầu vào đấy. Nữ tử như vậy quả là hiếm thấy. Chẳng trách Hoàng thượng lại yêu thương nàng hết mực, giải tán 3000 hậu cung, độc sủng một mình nàng. Nàng đúng là nữ nhân khiến nam nhân không thể rời mắt!

Sau khi Mê Cách rời đi, Liên Kiêu ở trong tẩm cung đi đi lại lại, đứng ngồi không yên, theo tính toán của nàng, dù bây giờ phái người đi cấp báo cho Mục Sa Tu Hạ, trên đường đi không ngủ không nghỉ cũng mất hai mươi ngày mới về được, nhưng quân đội Lương quốc nhanh nhất cũng chỉ bốn ngày là tới, thời gian căn bản không còn kịp nữa.

Trừ khi. Tầm mắt dừng lại chỗ bóng dáng nho nhỏ giữa màn tuyết trắng ngoài cửa sổ kia.

44. Chương 73

Chương 73: Không Thành Kế

Hiệu suất làm việc của Mê Cách khá cao, nhanh chóng tập hợp binh lực đóng quân quanh kinh thành, kết hợp với điều động quân đội trong thành, đoán chừng trước khi đại quân Lương quốc tràn tới, kinh thành có không mười vạn quân đội.

Ngày thứ hai lâm triều.

Liên Kiêu chưa từng tham gia một sự kiện chính trị nào, trong lòng luôn hiểu rõ, nữ nhân tham dự chính sự là một chuyện nhạy cảm, cho dù Mục Sa Tu Hạ có mấy lần mang tấu chương về tẩm cung muốn nàng xem qua giúp, nàng cũng kiên quyết không nghe, không vì cái gì cả, chỉ là nàng không muốn làm khó Mục Sa Tu Hạ, dù sao trong hoàng cung tai mắt khắp nơi, tân hoàng tại vị không lâu, nàng không muốn gây thêm rắc rối cho hần.

Mà tình cảnh bây giờ đã khác trước, đại quân Lương quốc đang từng bước đe dọa Thượng Kinh, nhưng Hoàng thượng lại không có ở kinh đô, Hồ Phù cũng không có, khó mà triệu tập quân đội, quần long mất đầu, quốc đô khó lòng bảo toàn. Thân là Hoàng hậu, là nữ nhân có địa vị cao nhất quốc gia, nàng không thể không nhanh chóng ra quyết định, nếu không cả quốc gia sẽ trở nên tan rã!

“Hôm nay triệu kiến các vị công thần, mọi người chắc hẳn đều biết rõ sự tình trước mắt nghiêm trọng tới cỡ nào.” Cố ý bảo Tiểu Đức Tử mang tới một chiếc ghế để ở bên trái long ỷ, Liên Kiều ngồi lên chiếc ghế mang thêm ra này, phóng tầm mắt về phía chúng thần trong triều, có người vẻ mặt tự nhiên, có người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, có người chột dạ hết nhìn đông lại nhìn tây, có người không chút e dè nhìn thẳng về phía trước. Đúng là tai vạ đến nơi, ai trung, ai gian tự khắc sẽ hiện rõ.

“Ba mươi vạn đại quân Lương quốc đã đánh chiếm trọng thành Mạch Tây của Cách Tát quốc chúng ta, nhằm nhe Thượng Kinh, đối đầu với kẻ địch mạnh, mọi sự nguy cấp. Các vị triều thần có đối sách gì không?”

Mọi người đều mắt người này nhìn mắt người kia, qua một hồi chẳng ai dám nói.

Mắt đẹp đảo qua, lạnh lùng nhìn về phía những đại thần dưới đại điện, người nào cũng miệng kín như bưng, sợ là trong lòng ai cũng đều đang toan tính, không dễ gì nói thẳng, là bởi ai cũng đang chờ đợi người khác lên tiếng.

Một lúc lâu sau.

“Chẳng lẽ chư vị mắt thấy đại quân Lương quốc đang tới gần, lại không một ai nêu được sách lược nào sao?” Thanh âm lạnh dần, tuyệt thế dung nhan bên cạnh long ỷ không giận mà uy.

“Hoàng hậu nương nương, vi thần cảm thấy nếu như Thượng Kinh thất thủ thì quả là nhục nhã cho Cách Tát quốc chúng ta! Vi thần xin thề sẽ bảo vệ quốc đô, dù có phải chiến đấu với bất kỳ ai!” Người đầu tiên đứng ra lên tiếng chính là Mê Cách, ngôn từ của hắn rất có tính dẫn dắt, rất nhiều người đang chờ xem thái độ của người khác nghe được, liền vin luôn vào, nhao nhao đồng ý.

Nhưng lúc này lại có người đứng ra trình bày một quan điểm trái ngược.

“Thần cảm thấy lần này 30 đại quân Lương quốc xâm chiếm, hẳn là đã chuẩn bị vẹn toàn, cố gắng công phá phòng tuyến Cách Tát quốc ta trong thời gian ngắn nhất. Lúc này Hoàng thượng ngự giá thân chinh, nước xa không giải được cái khát ở gần, nếu chỉ dựa vào hữu dũng vô mưu, thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, các vị đặt cơ nghiệp vạn năm của Cách Tát quốc ta ở đâu? Đặt tồn vong của lê dân bách tính ở đâu?”

Người lên tiếng là Ban Đức Lỗ Vương gia, này Liên Kiều có chút hiểu rõ, hắn có quan hệ rất mật thiết với Ôn Đạt Lai Vương gia, người đã bị Mục Sa Tu Hạ định tội mưu phản, xử giam trong đại lao sau khi hắn lên ngôi, thì ra là đứng ở đây đợi nàng!

Quét mắt nhìn hạ điện, lúc này đã có mấy tên gió chiều nào xoay chiều ấy đi theo phe của Ban Đức Lỗ Vương gia, cảm thấy hắn phân tích rất có đạo lý, gật đầu tán thành rồi nhao nhao ủng hộ. Liên Kiều cười lạnh trong lòng, toàn một lũ sợ chết, bình thường quen thói cấm kỵ ngọc thực, lúc quan trọng thì chỉ là phé vật. Những người này nàng nhớ kỹ, đợi qua cơn nguy trước mắt, nàng sẽ không ngại tính sổ sau!

“Vương gia nói rất đúng!” Liên Kiều lạnh lùng mở miệng, khoe miệng giương một tia giễu cợt, “Chỉ là xin hỏi Vương gia đặt dân chúng ở đâu?”

Nhìn đám chúng thần, nàng hài lòng trông mấy người ủng hộ cũng đã cúi đầu lắng nghe mới tiếp tục nói: “Ít ngày nữa Lương quân sẽ tới, nếu bỏ thành mà chạy, Bốn cung biết để an nguy của hơn năm mươi vạn lê dân bách tính Thượng Kinh ở đâu đây? Vương gia có thể chỉ giáo hay không?”

Ban Đức Lỗ nhất thời nghẹn họng, không phản bác được.

“Hay là Vương gia muốn hơn năm mươi vạn dân chúng của ta cùng nhau di tản trong một đêm? Nếu thật như vậy, Bốn cung trái lại tình nguyện đứng cản phía sau mọi người, đương đầu với quốc nạn, sao có thể chỉ biết có mỗi mình?” Liên Kiều hùng hổ dọa người, tiếng nói kinh động tứ phía, lời lẽ rất có sức nặng, lại có lực sát thương vô cùng. Ý là lúc này ai lâm trận bỏ chạy, giết không tha!

Trong giây lát, triều đình im ắng nghe được cả tiếng lá rụng. Ai ai cũng cảm như hén, rốt cuộc cũng phát hiện ra, Hoàng hậu nương nương tọa lạc nơi cao kia đúng là không dễ chọc rồi.

“Chúng thần nguyện trung thành với quốc chủ, chết không thoái thác!” Bỗng một vị lão thần đứng ra quỳ khỏi thềm với trời.

Liên Kiều nhìn xuống, có chút kinh ngạc phát hiện người quỳ dưới điện lại chính là vị lão thần ngày đó chỉ trích hành động của Mục Sa Tu Hạ lúc lên ngôi mà bị đánh bốn mươi gậy kia.

Vui mừng cười một tiếng, Liên Kiều trầm giọng nói: “Nếu các vị triều thần không nghĩ ra được đối sách gì tốt, Bồn cung cảm thấy thề nguyện sống chết cùng Cách Tát lại thể hiện được mấy phần trung thành của các người đây!”

“Ngô hoàng vạn tuế, Hoàng hậu vạn tuế! Cầu cho Cách Tát ta, thiên thu vạn đại!” Mọi người cũng nhau quỳ xuống âm âm ngời ca. align=“justify”> Lâm triều lần này Liên Kiều rất hài lòng, mục đích của nàng chính là giành được sự ủng hộ của bá quan văn võ, mặc cho là thật lòng hay giả dối, ít nhất ngoài mặt cũng sẽ không chống lại nàng, vậy là đã đạt được mục đích.

Theo Mê Cách dạo tường thành, phóng tầm mắt ra xa, một vùng trời đất mênh mang! Nàng muốn bảo vệ Cách Tát, bảo vệ Thượng Kinh, bảo vệ quốc gia và người dân của hân! Nàng sẽ vì hân cố thủ đến giờ khắc cuối cùng, chờ hân trở về, nàng đã đồng ý với hân như thế.

Gió thu lạnh lẽo đưa kẻ địch tới, nàng có chút lạnh! Hân không có ở bên khiến nàng thấy sợ! Đúng vậy, nàng sợ, sợ những đại thần kia ngoài mặt thì thần phục sau lưng lại ngầm ngầm giở trò quỷ, sợ 30 vạn đại quân Lương quốc sắp đổ bộ, sợ lòng quân trong thành không yên, sợ dân chúng lầm than. Nàng sợ quá nhiều chuyện, một mình nàng đâu lo hết được! Sau việc này nàng rút cuộc cũng hiểu, thân làm Đế Vương thật nhiều điều bất đắc dĩ! Dù sợ cũng không được biểu lộ ra ngoài, vì thế từ xưa tới nay Đế Vương luôn hết sức vô tình, chỉ người vô tình mới không thể chê trách, mới không có yếu điểm!

“Gần đây các bộ đã chuẩn bị những gì rồi?” Nàng tự gò ép bản thân phải giữ vững tinh thần, hai tay vốn đang đỡ bụng bầu bắt tri bắt giác chấp lại sau lưng, nàng phải mạnh mẽ hơn bất kỳ ai!

“Bẩm nương nương, Hộ bộ đã làm theo chỉ thị của nương nương, mở quốc khố, kiểm kho lương, phát theo định lượng. Cũng may lương thực dự trữ trong quốc khố đầy ắp, có thể duy trì được nửa năm! Công bộ và Binh bộ cùng nhau tăng cường xây dựng củng cố rào tuyến quân sự trong thành, Binh bộ còn khẩn cấp điều động tám vạn khoáng binh phía Tây Bắc, năm ngày là có thể tới đây!”

“Năm ngày?” Liên Kiều cau mày, “Giờ Lương quân đi đến đâu rồi?”

Trải rộng bản đồ mang theo người ra, một ngón tay Mê Cách chỉ trên bản đồ: “Cổ Lạc Ngõa thành!”

Buông lỏng bàn tay nắm chặt thành quyền sau lưng: “Đây là tin tức của mấy ngày trước?”

“Chiều hôm qua!”

“Nói vậy, ba ngày sau Lương quân sẽ đến?” Nàng nhắm mắt lại, cố trấn tĩnh để thanh âm của mình nghe sao kiên định tự nhiên.

“Không chắc chắn, ra khỏi Cổ Lạc Ngõa thành muốn tới Thượng Kinh phải băng qua một vùng sa mạc, Lương quân không quen địa hình sa mạc, có thể tới chậm một chút!” Mê Cách chỉ ra

“Vậy là bây giờ chúng ta phải đánh cuộc xem viện binh hay Lương quân sẽ tới trước có đúng không?” Nàng cười khổ.

Hít sâu một hơi, Mê Cách bình tĩnh nói: “Đạ!”

Nếu như thời gian quyết định tất cả, vậy điều duy nhất nàng có thể làm bây giờ là chờ đợi!

“Nương nương, người đã nhiều ngày không ngủ bài trí, ban bố chiếu lệnh rồi, quá mệt mỏi! Tô Lạp cầu xin người mau nghỉ ngơi chút đi! Nương nương không vì mình, thì cũng nên nghĩ cho hoàng tử trong bụng một chút!” Tô Lạp bưng chén cháo nhỏ, đứng ngoài cửa rừng rừng chực khóc.

Đã ba ngày rồi, Lương quân vẫn chưa xuất hiện, tâm trạng Liên Kiều vẫn chực treo trên cao không hạ xuống được. Chỉ mong Lương quân tới trễ hơn so với viện binh một chút, như vậy ít ra trong thành cũng có 18 vạn quân chính quy, cộng thêm quân đội tự vệ dân chúng trong thành tự lập nên cũng không dưới hai vạn

rồi. Như vậy một bên tấn công một bên phòng thủ, bên phòng thủ còn nắm chắc được chút thắng lợi, ít ra có thể kéo dài thời gian, chờ Mục Sa Tu Hạ tới!

“Đồ để ngoài đó đi!” Phất tay một cái, Liên Kiều không muốn bị bất kỳ ai quấy rầy!

Tô Lạp muốn nói lại thôi, cuối cùng để khay xuống đi ra ngoài.

Tờ mờ sáng ngày thứ tư.

“Báo — Hoàng hậu nương nương, phát hiện đại quân Lương quốc năm mươi dặm ngoài Thượng Kinh!”

Không kinh ngạc mấy, cái gì phải tới cuối cùng cũng tới!

“Nương nương, có thể Lương quân chiều nay sẽ tới, nhưng viện binh vẫn còn trên đường cách chúng ta hơn một trăm dặm, vả lại hành quân ngày đêm, không thể nhanh hơn được nữa!” Mê Cách lo lắng trùng trùng, nhìn về phía Hoàng hậu nương nương mình vẫn luôn tôn thờ.

“Bổn cung biết rồi!” Long mây hơi chau lại, tay chấp sau lưng, từ từ đi qua đi lại trong điện.

Mười vạn quân đội trong thành dù thế nào đi nữa cũng không chống đỡ nổi 30 vạn tinh binh Lương quốc, mà đối phương thế tới hùng hổ, ý muốn đánh nhanh thắng nhanh, liều mạng với chúng là điều ngu xuẩn. Nàng biết Long Tiêu đang nhắm vào nàng.

Nếu không thể dùng sức mạnh, vậy chỉ có thể dùng trí tuệ thôi.

Mạnh mẽ ngẩng đầu lên, Liên Kiều nhìn về phía Mê Cách, thấp giọng hạ lệnh: “Truyền lệnh xuống, cho mở cửa thành, phái người quét tước sạch sẽ cửa thành, không được để sót một hạt bụi. Ngoài ra nhớ bày bàn dài trên tường thành, Bổn cung sẽ tới ngay lập tức!”

Mặc dù không tài nào hiểu nổi ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, nhưng trong lòng Mê Cách vốn đã coi Hoàng hậu là thần thánh, không phải người thường, mặc dù không hiểu, cũng không chất vấn chậm trễ chút nào, ôm quyền lĩnh mệnh lui ra.

Liên Kiều xoay người nhìn Y Mã bình tĩnh nói: “Giúp bản cung tắm rửa xức hương!”

Giờ Thân, Liên Kiều đi lên tường thành, nhìn ngắm bầu trời ngoài thành, lẳng lặng ngồi sau bàn dài. Trên bàn bày một cây sáo, một chén trà xanh, nhang khói lượn lờ, chỉ giữ lại một mình Y Mã theo hầu bên người.

Hôm nay, nàng muốn học theo Gia Cát Khổng Minh, vì Long Tiêu xuống lên Không Thành Kế

Mời đọc thêm về Không thành kế ở đây:

vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapter16/chapter160508.htm

45. Chương 74

Chương 74: Phản bội

Khẽ vuốt cây sáo trong tay, đây là nhạc khí quý nhất nàng biết. Khổng minh gảy đàn, trong u uẩn lại toát lên phong thái thần tiên thanh thoát, Liên Kiều nàng thổi sáo, so ra thì kém một phần phiêu du thoát tục, nhưng cũng đem lại một phong vị khác.

Long Tiêu là người trời sinh vốn đã đa nghi, rất giống Tư Mã Ý, nàng dùng tính đa nghi kèm theo do dự đó của hắn để đánh cược, tranh được thì tranh, bỏ được thì bỏ.

Hôm nay nàng mặc một bộ cung trang đồ thẫm lót vàng, ngồi sau bàn, làn váy rộng rãi tinh tế che giấu chuyện nàng mang thai, tóc mây vốn được vấn lên nay đã thả xuống, làn tóc tơ tán loạn rủ phía sau, chỉ dùng một chiếc trâm vàng chặn ngang không còn gì khác, thanh lệ thoát tục.

Đã là cuối thu, gió lạnh thổi vù vù, trà nóng mới một lát đã lạnh thấu, Y Mã tử mĩ thay một chén trà nóng mới, nhưng không thấy Hoàng hậu nương nương nhấp lấy nửa ngụm. Lông mày nhíu chặt, Y Mã đai lòng nhìn Hoàng hậu nàng vẫn tôn kính bấy lâu, đây là nữ nhân cơ trí hơn bất kỳ ai, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng Y mã đã biết nàng chính là chủ tử duy nhất của mình trong cuộc đời này. Nàng không ngạo mạn, không mềm mỏng, thông minh mà không phô trương, thu lại tất cả tài năng cam tâm tình nguyện vì nam nhân mình yêu làm một nữ nhân bình thường, giúp chồng dạy con là ước muốn của nàng, cho tới lúc này, kẻ địch dưới thành, nàng vẫn lặng yên bất động, thân mang bầu mà so với bất kỳ nam nhân nào cũng đều bình tĩnh hơn, kiên cường hơn, nàng là người bình sinh hiếm gặp, đáng để Y Mã ngưỡng mộ!

Nước trà tĩnh lặng hơi gợn sóng, siết chặt cây sáo, Liên Kiều nhẹ giọng nói: “Đến rồi!”

Thế gian lạnh lẽo cát bụi mù mịt, cuộn tung tận trời. Ráng chiều ẩn hiện tia kim quang cuối cùng của buổi chiều tà, bầu trời u ám chìm trong một màu cát vàng. Bỗng nhiên, một vạch đen dài hiện ra phía đường chân trời, như ngọn gió nào xé tan trời đất, vừa cuồng dã vừa tàn nhẫn!

Vết rách càng cắt càng lớn, như một vết thương đen đúa bị xé rách không thương tiếc, máu đen trào ra vô tận, ào ạt tuôn chảy, lan tràn khắp chốn, nhấn chìm tất cả sinh linh!

Long Tiêu cười ngựa đi trước xung trận, một tay cầm chặt cương ngựa, một tay nắm chặt một mảnh lụa, đó là quà tặng cuối cùng nàng để lại cho hắn. Hắn đã dùng trăm phương ngàn kế, không từ thủ đoạn, đề phòng rồi lại đề phòng, mà vẫn để nàng chạy thoát. Dùng một mảnh lụa này đặt bẫy hắn, dẫn dụ hắn, để hắn tự mình mắc câu! Hắn không thể không thừa nhận, hắn bội phục nữ nhân này, cũng càng mê luyến nàng sâu sắc. Nàng càng muốn trốn chạy, hắn lại càng muốn giành được nàng.

Trát Táp Vương gia chỉ là con cờ của hắn, kích động Phiên quốc tạo phản, Lạc Đan kia căn bản chỉ là một tên ngu muội! Hắn muốn báo thù, hắn hận Mục Sa Tu Hạ vì đã phá hủy dung nhan hắn khổ tâm bảo dưỡng, lão nam nhân biến thái ấy, vừa hay lại có thể lợi dụng được, Mục Sa Tu Hạ không giết hắn đúng thật là thiếu sót!

Tới gần, hắn dường như có thể nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của nàng trên tường thành. Là nữ nhân hắn sớm chiều tưởng nhớ! Vì nàng, hắn mang binh tiến đánh Cách Tát ở Phiên quốc, hao binh tổn tướng cũng không tiếc, vì nàng, hắn dốc cả một nửa binh lực quốc gia cùng hắn tới vùng sa mạc cát vàng chưa từng đặt chân tới, vì nàng, hắn không tiếc bỏ ra số tiền lớn mua chuộc phản tướng, thậm chí còn hứa hẹn sau khi mọi sự thành công sẽ cắt nhường thành trì cho tên gian tặc Trát Táp Vương gia kia. Hừ! Chẳng qua, từ trước tới nay hắn luôn qua cầu rút ván, có mới nới cũ là nguyên tắc cơ bản, tên lòng tham không đáy đó muốn ra điều kiện với hắn, dùng chúng để ép, vậy hắn sẽ làm theo sở nguyện của tên đó, bởi vì hắn sớm đã không muốn lưu lại tên kia trên đời rồi, Trát Táp ngu ngốc nhà ngươi chỉ có thể xuống âm tào địa phủ mà đòi hỏi.

Lão tặc kia còn muốn hắn thu nhận con gái lão là Vi Nhi công chúa, loại nữ nhân có bao nhiêu chồng cũng được kia, sao xứng leo lên giường rộng của hắn? Hắn sẽ làm loại nữ nhân vô sỉ kia hiểu, thiên hạ của hắn không thể chia sẻ với ai cả, nữ nhân hắn muốn vĩnh viễn chỉ có một!

Đột nhiên, hắn trông thấy, thì ra đó không phải ảo giác của hắn, trên công thành, đích xác là nàng, hồng y dập dềnh, tóc dài phất phới, dù cho xa cách lâu như thế, hắn vẫn có thể nhận ra nàng ngay lập tức, ánh mắt càng lúc càng thâm trầm, vì nàng, hắn bỏ ra tất cả!

Cười khế, sáo trúc đặt dưới môi, rồi môi đỏ mọng hấp khí, tiếng sáo du dương ngân nga giữa đại mạc hùng vĩ cô quạnh mịt mù, phiêu lãng lưu chuyển.

Ý nan vong (tình cảm khó quên), đó là tình khúc ông nội sáng tác tặng mỗi tình đầu của mình, nhớ khi còn bé, ông thường bị bà nội trêu chọc vì thế. Ông nội luôn bao dung trước mọi việc làm hồ nháo của bà nội, có vẻ như ông vô cùng thương yêu bà, nhưng cũng không quên được mỗi tình đầu tốt đẹp ấy!

Hôm nay, nàng thổi cho Long Tiêu khúc ý nan vong, khúc nhạc ẩn chứa thâm tình chân thực, ý triền miên, tình lưu luyến, nên mới khó quên! Khó quên được hắn!

Giơ một tay lên, tầng tầng lớp lớp 30 vạn đại quân liền dừng lại, nơi trận tiền, chỉ có một mình Long Tiêu đứng nhìn thành lâu cao ngút với cửa thành rộng mở. Tiếng sáo nhẹ nhàng từng đợt, lượn lờ quấn quanh lọt vào tai hắn, xâm lấn tim phổi hắn! Tình ý sâu nồng như vậy, có thể khiến người ta thề nguyện sống chết,

ruột gan đứt ra thành từng khúc! Dung nhan tuyệt thế khuynh quốc như vậy, khiến hấn như bị hãm sâu trong đó, không thể tự kiềm chế! Thật nhớ nàng! Sau khi từ biệt, đã nửa năm không gặp mặt nhau, lúc gặp lại nàng lại càng thêm khuấy động cõi lòng hấn.

Hấn tới, mang theo binh hùng tướng mạnh, là vì giành được nàng, cũng là nghênh đón nàng. Nàng! Mở rộng cửa thành, khúc thâm ý nồng, có phải cũng là muốn mời gọi hấn? Không kìm lòng được, hấn thật muốn trực tiếp lao tới, mạnh mẽ kéo nàng vào trong ngực, vĩnh viễn giam cầm nàng, trói buộc nàng dưới cánh chim che chở của hấn.

Vó ngựa rầm rập, hấn chậm rãi tiến 1 trước, sâu xa chìm đắm trong thứ chất độc kia

Vó ngựa rầm rập, hấn chậm rãi lên trước, thật sâu chịu đựng kia đầu độc.

“Hoàng thượng!”

Long Tiêu dừng lại! Hấn sao vậy? Điên rồi ư? Nữ tử kia sao có thể dễ dàng quy phục hấn như thế? Cử chỉ thật bất bình thường! Nếu không phải sau lưng có một tiếng hô lớn, hấn chắc đã hoàn toàn thành cá trong chậu của nàng rồi!

Hí mắt nhìn lại, trên cổng thành, bóng dáng nàng phiêu dật hết ý khỏi lửa nhân gian. Trấn định tự nhiên như thế, nàng điềm tĩnh đậm mạc như đoá cúc, mà nét mặt lại cũng lãnh khốc vô tình! Long Tiêu thầm kêu “Nguy hiểm thật!” Hấn suýt nữa lại mắc bẫy của nàng! Nữ nhân này thật không đơn giản, nhưng nếu không phải là vì như vậy, hấn sao có thể si mê nàng đến thế?

Nắm chặt dây cương, Long Tiêu dừng bước không tiến. Trước đó, hấn đã nhận được tin báo, trong thành chỉ có mười vạn tướng sĩ. Hôm nay nàng mở lớn cửa thành, bình tĩnh đứng trên cổng thành thối sáo, là có ý gì? Chẳng lẽ quân tình sai sót? Nàng cố ý dẫn dụ hấn vào tròng? Hay là nàng chỉ cố tình tỏ ra trấn định, chứ thực sự thành đô trống rỗng? Hấn rốt cuộc nên làm gì đây? Có vào hay không?

Lúc Long Tiêu vẫn còn do dự không quyết, trên cổng thành, Liên Kiều đã mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mồ hôi dính ngán ướt đầm má, nhưng vẫn kìm mồ hôi lăn xuống. Lần đánh cuộc này thật quá mạo hiểm, nhưng nàng lại không thể thua. Hai mắt không dám nhìn về phía Long Tiêu, không hề chớp mắt nhìn thẳng về phía trước, khiến tiếng sáo càng thêm phần phiêu lãng.

Liên Kiều tâm kế thâm sâu, hấn biết rõ hơn bất kì ai, nếu như nàng cố làm ra vẻ, cố tỏ ra huyền bí, vậy hấn cũng có đủ thời gian để theo cùng nàng. Mục Sa Tu Hạ có nhanh mắt cũng phải mất hai tháng mới tới được, hấn không tin không chiếm được Thượng Kinh. Nhưng một khi đã vào thành, nhờ lại hối hận không kịp, hấn ba phen mấy bận mắc bẫy của nàng, phải cực kỳ cẩn trọng với nàng! Suy đi nghĩ lại, rốt cuộc đời đầu ngựa, chỉ huy đại quân lui về phía sau.

Ba mươi vạn đại quân từ từ lui về phía sau, Liên Kiều vẫn thối sáo như cũ không dám dừng, khẩn trương thất ruột thất gan. Lắm bận trong lòng: lui tiếp đi, dừng dừng lại, lui khỏi Thượng Kinh, rút khỏi Cách Tát đi!

“Trở lại, các người trở lại đi, thành này trống rỗng, trong thành chỉ có mười vạn tướng sĩ, các người bị lừa rồi! Mau trở lại đi!”

Đương khi Liên Kiều vẫn cho là Long Tiêu sẽ cho quân lui về ngoại thành, thì bỗng một bóng người màu hồng nhỏ nhắn lao ra cửa thành, hô lớn lên, tiết lộ mưu kế của nàng.

Long Tiêu vốn đang không ngừng lui về phía sau bỗng dừng lại, xoay người. Tiếng sáo của Liên Kiều cũng ngừng, sững sờ kinh hãi trừng trừng nhìn về phía cửa thành —— là Tô Lạp!

“Trở lại đi! Đừng bị nàng lừa, nữ nhân này lắm mưu nhiều kế, các người đừng để nàng lừa, mau trở lại đi! Mau trở lại — a —” Một mũi tên xé gió xuyên qua ngực Tô Lạp, hét thảm một tiếng, Tô Lạp rũ người ngã xuống đất. Phía bên kia thành lâu, một bóng dáng ẩn hiện trong bóng tối chậm rãi buông cánh cung trong tay.

“Tô ——” Liên Kiều nhẹ chống tay xuống bàn, khiếp sợ tột đỉnh. Tại sao? Tại sao cuối cùng người phản bội nàng lại là Tô Lạp! Sao nàng ta lại làm như vậy? Nàng muốn chạy xuống, muốn tới bên người Tô Lạp,

nàng muốn hỏi nàng ấy, hỏi rõ ràng xem tất cả là vì cái gì? Nhưng dưới cổng thành, Long Tiêu đột nhiên xoay người làm nàng không thể không ngã xuống ghế. Trái tim, càng thêm bối rối hoảng loạn!

Ngưng mắt nhìn nữ tử làm lòng hấn phải sôi sục trên cổng thành, lặng yên đứng một chỗ chỗ, mặc cho gió lạnh cuộn cát vàng bay tứ tung đầy mặt, khoét sâu đau đớn vào tận trong lòng hấn.

Hấn yêu nàng sâu sắc như thế, mà nàng lại một lòng muốn đưa hấn vào chỗ chết. Dần dần, tia sáng cuối cùng của ngày dài ẩn sâu dưới lòng đất, trời đất lâm vào một mảnh hư ảo! Màn trời âm trầm, ngay cả một vì sao cũng không có, bầu trời u ám kia như báo hiệu cơn giông tố khắp tới.

“Quả là một nữ nhân tâm kế thâm trầm!” trong màn đêm đen đặc vang lên thanh âm vừa có chút khỗ sở vừa muôn phần bất đắc dĩ của Long Tiêu, “Nàng cho rằng nàng làm vậy ta sẽ mắc bẫy nàng sao! Nói đùa, diễn thật tốt!”

Ghìm cương ngựa, trầm giọng hạ lệnh: “Lui về phía sau!”

Cho đến khi làn nước triều đen đúa lui lại, Liên Kiều mới dần khôi phục tri giác, cung trang trên người đã sớm ướt đầm mồ hôi!

“Nương nương, mau mặc thêm!” Y Mã đau lòng phủ thêm áo choàng cho Liên Kiều, đã ướt thành như thế rồi, nhờ cảm lạnh thì sao?

Trong bóng đêm, đã không còn thấy bóng dáng Tô Lạp ở cửa thành, Liên Kiều đột nhiên đứng lên, bước xuống thành lâu, Mê Cách thấy vậy vội đuổi theo.“>” Tô Lạp ! Đưa nàng tới gặp ta!” Nàng trầm giọng.

“Dạ!”

Hít sâu một hơi, Liên Kiều nhắm mắt lại, không thể tin được nàng lại phản bội.

Nhìn Tô Lạp thoi thóp còn một hơi thở, đáy mắt Liên Kiều thoáng qua một tia không đành lòng. Tiến lên, nàng vươn tay muốn đỡ nàng ta dậy.

“Nương nương! Không được!” Mê Cách lo lắng trùng trùng nhắc nhở, nữ tử này là một tên phản nghịch, hoàng hậu nương nương thân thể ngàn vàng sao có thể bị làm dơ bẩn?

Bàn tay dừng lại giữa không trung cuối cùng cũng buông xuống, nhìn nàng, tức giận dần phai nhòa trong mắt đẹp, Liên Kiều không cam lòng, càng nghĩ càng không thể nghĩ thông suốt. Là ghen sao? Hận nàng đã cướp đoạt hạnh phúc vốn có của nàng ta sao? Không phải! Nếu như vậy, nàng ấy không nên trả thù nàng, mà phải trả thù hấn, nam nhân mà nàng ta yêu—— Mục Sa Tu Hạp! Vì thế, nàng mới không hiểu! (tư duy kiểu này là tư duy kiểu gì hả trời)

“Tại sao? Tại sao lại làm như vậy?” Liên Kiều lạnh lùng nói, nàng không thể tha thứ cho nàng ta, mang tính mạng người dân tướng sĩ ra đùa giỡn.

“Ha ha. Khụ.” Tô Lạp nở nụ cười, lại bị búng máu trào ra chặn lời.

Mỗi một giơng mắt, những nghi ngờ tức giận của Liên Kiều khiến tâm trạng nàng thực tốt, mở miệng, dứt quãng: “Tại sao? Khụ. Tại sao không hỏi hấn? Khụ khụ. Tại sao muốn lợi dụng ta, tại sao? Ta cũng muốn hỏi tại sao, khụ.”

Kinh ngạc! Nàng ta biết? Không thể nào, sao nàng lại biết?

“Ai nói cho người?” Liên Kiều vội hỏi.

Liếc nhìn nàng một cái, Tô Lạp cười lạnh: “Người sợ? Sợ mất ư? Người quả nhiên rất yêu hấn! Chỉ là người làm sai một chuyện.”

“Chuyện gì?” Liên Kiều mím chặt môi mỏng.

“Còn nhớ bà mẹ Mạc Y không?” Nàng ta nhìn nàng nói tiếp, “Người giết Mạc Y, lại quên rằng bên người bà ta còn một người nữa, Mạc Y thân với người đó tới nỗi chuyện gì cũng nói cho nhau nghe, chuyện mất Phượng hoàng Mạc Y cũng đã nói cho hấn nghe.”

“Thì ra là người đã sớm biết!” Liên Kiều sắc mặt thâm trầm, không nhìn ra hi nộ

“Ai bảo hấn lợi dụng ta trước, ta tưởng rằng hấn yêu ta thật lòng, thế nhưng hấn lại chỉ yêu thích một mình người!” Đôi con người Tô Lạp bỗng rực lửa, hừng hực cháy, “Ta hận hấn, nhưng ta hận người hơn! Ta hận hai người các người muốn chết! Một người thì lợi dụng hai mẹ con ta, một người thì đứng trước mặt ta giả nhân giả nghĩa! Dối trá, giả tạo, đáng ghê tởm! Ta hận các người, ta hận không thể uống máu các người, ăn thịt các người! Ta hận. Khụ khụ khụ. Khụ khụ khụ.”

Tâm tình kích động khiến cho nàng càng phun ra nhiều máu hơn, Liên Kiều nghe được mà sợ hết hồn hết vía! Không ngờ thù hận trong Tô Lạp lại sâu như vậy, thì ra bên cạnh nàng luôn có một quả bom hẹn giờ, lựa thời cơ là lấy mạng nàng.

“Chỉ là người quá dối trá, vừa giả vờ tốt bụng với ta, khụ khụ, vừa phòng ta như phòng cướp! Khiến ta ở bên cạnh người mãi mà không xuống tay được. Đồ nữ nhân gian trá! Đáng tiếc, thật là đáng tiếc! Long Tiêu thật là một tên ngu ngốc, bị người, khụ khụ, bị người lừa lọc, xoay vòng vòng! Ngay cả nói cho hấn biết sự thật hấn cũng không dám tin, khụ khụ, khụ khụ khụ.”

“Cầm máu chữa thương cho nàng!” Không nghe những lời tràn ngập thù hận của nàng nữa, Liên Kiều ra lệnh cho Mê Cách.

“Không cần, ta nói, ta không cần người phải vờ vịt tỏ ra tốt đẹp làm gì. Nữ nhân lòng dạ như rắn rết, chuyện đời này Tô Lạp ta hối hận nhất chính là cứu người. Người đi chết đi! Ta muốn giết chết người! Giết chết người rồi ——” Tô Lạp bị áp xuống đất, đột nhiên như lên cơn điên, đại phát thần lực, thoát được kìm hãm của thị vệ, nhào về hướng Liên Kiều.

Liên Kiều phản ứng không kịp cả kinh lui về phía sau, nhất thời luống cuống dẫm phải vấy, thân người lão đảo ngã nhào.

“Đứa bé ——” nàng kêu lên, cũng không lo bản thân đang ngã xuống, chỉ lo cho đứa con trong bụng, nàng đã đồng ý với hấn sẽ giữ gìn sức khỏe!

Đương một khắc nàng sắp ngã xuống kia, một cánh tay trắng kiện kịp thời vươn tới, ôm lấy vai nàng, một kiếm cũng cùng lúc phóng ra, trực tiếp xuyên qua cổ họng Tô Lạp. Máu tươi bắn ra, tóe lên mặt nàng, nàng mở mắt chỉ nhìn thấy đôi mắt to của Tô Lạp tròn tròn nhìn chăm chăm vào mặt mình, hấn là chết không nhắm mắt.

“Vi thần đáng chết, đã làm nường nường sợ!” Cẩn thận đỡ Liên Kiều ngồi lại ghế, Mê Cách quỳ một chân trên đất tạ tội.

Một phen kinh hồn, Liên Kiều nhận lấy tấm khăn lông Y Mã đưa tới chùi máu trên mặt, phất tay một cái, vô lực nói: “Mê đại nhân không nên tự trách mình, người hộ giá có công, Bồn cung còn phải cảm ơn người mới đúng!”

Thấy hấn định nói gì, Liên Kiều khoát tay chặn lại nói: “Bồn cung mệt rồi, chuyện ở đây, hậu quả giao cho người xử lý!” Xoay người đi vào trong kiệu.

Đêm nay thật mệt mỏi! Thân thể mệt mỏi, tinh thần càng mệt mỏi hơn!

46. Chương 75-76

Chương 75: Công thành

Tô Lạp chết rồi, Liên Kiều rất đau lòng, cũng rất bi thương, nhưng phải đối đầu kẻ địch mạnh, có bao nhiêu thương tiếc cũng phải thu lại, bởi vì, nàng không có sự lựa chọn nào khác, nàng phải đối mặt với khiêu khích còn lớn hơn.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi tám vạn khoáng binh tới được Thượng Kinh, Long Tiêu mới biết mình đã trúng kế Liên Kiều.

“Rắc!” Ly rượu trong tay vỡ tan thành từng mảnh vụn, hấn lại bị nòng lừa. Khá lắm Liên Kiều, không hổ là nữ nhân Long Tiêu hấn coi trọng.

“Hoàng thượng! Không bằng chúng ta trực tiếp đánh vào thành đi!” Đại tướng quân bên cạnh đề nghị.

Công thành? Long Tiêu hơi khép mắt toát lên một tia nguy hiểm. Cũng tốt! Lúc hấn và nàng tranh đấu bằng vũ lực, nàng sẽ hiểu, hấn mới là bậc quân vương chân chính có thể nắm giữ cả thiên hạ!

“Công thành!”

Không cho Liên Kiều bất kỳ một cơ hội lấy lại hơi nào, Long Tiêu nhất tề phát động lệnh công thành ở cả tứ phía chung quanh.

Phía trên cổng thành, Liên Kiều đứng ở nơi việc công thành diễn ra ác liệt nhất chỉ huy ra lệnh.

“Mỗi một mũi tên đều phải nhúng vào dầu, đốt lửa rồi bắn đi.”

“Dạ!”

“Những chùy giáo kia, cũng tưới dầu lên, đốt lửa!”

“Dạ!”

“Tám vạn ở nguyên một chỗ, để dân binh lên trước, dân binh sử dụng cung tên không thuần thực, để tiết kiệm mũi tên, cho bọn họ dùng đá tảng mà ném, hay dùng cung tự chế cũng được. Chốt trận ở tường thành, không cho Lương quân thừa dịp tiến tới.”

“Dạ!”

Ba ngày ba đêm luân phiên công thành, Liên Kiều luôn cùng ở một chỗ với các tướng sĩ, khát uống chút nước lạnh, đói ăn chút lương khô, tướng sĩ ăn gì, nàng ăn cái ấy. Hành động này đã giúp nàng giành được sự kính trọng của trên dưới ba quân, khiến họ càng thêm anh dũng giết địch, thế sẽ quyết tâm thủ thành.

Mê Cách đã mấy lần khuyên Liên Kiều hồi cung nghỉ ngơi, nhưng lại bị nàng nghiêm khắc cự tuyệt, cuối cùng nàng hạ lệnh, người nào muốn khuyên nàng hồi cung, liền xử tội người đó, Mê Cách không còn cách nào khác, Y Mã đau lòng, Tiểu Đức Tử nhói tim. Hoàng hậu nương nương của bọn họ là nữ nhân đang mang thai! Sao chịu nổi khói lửa chiến tranh, tàn nhẫn vô tình!

Chỉ có Liên Kiều hiểu rõ lòng mình, thân thể của nàng không yếu như bọn họ tưởng tượng, nàng là thầy thuốc, tự có chừng mực, mọi sự cấp bách, nàng càng muốn ra vẻ cùng các tướng sĩ đồng cam cộng khổ, sẽ chia hoạn nạn. Tô Lạp nói không sai, nàng dối trá, nàng giả tạo, nàng ghê tởm, đúng vậy, nàng thừa nhận là nàng đang diễn trò, nàng phải diễn cho mọi người nhìn, bởi vì nàng đã tự hứa với mình phải bảo vệ thành trì của hấn, người dân của hấn, thiên hạ của hấn. Nhưng chỉ dựa vào một mình nàng thì làm sao nổi! Nàng phải nhờ dân chúng giúp một tay, người dân chính là cơ sở để giành chiến thắng. Lôi kéo nhân tâm là duy nhất cách duy nhất nàng có thể làm!

Lương Quốc không có cung tên bắn tầm xa, nên muốn bắn hạ binh lính Cách Tát trên tường thành cao vút tận mây là điều không thể, chỉ có thể dựa vào thang dây, nhưng mấy ngày liền rồi Lương quân vẫn không có cách nào leo lên được tường thành cao sừng sững ấy. Mà đụng phải chùy giáo trên tường thành Liên Kiều ra lệnh làm, cũng đã thiệt mạng không ít, rồi thì cung tên lửa, lại bắn chết vô số binh lính Lương Quốc, tạo ra ánh lửa bập bùng trùng điệp mấy dặm ngoài thành.

Công thành mấy ngày nay khiến Long Tiêu tổn thất nghiêm trọng.

“Hoàng thượng, tường thành Thượng Kinh vừa cao vừa dày, cửa thành cũng chắc chắn vô cùng, khó mà công phá trong thời gian ngắn!” Đại tướng quân quỳ xuống đất góp lời.

“Phế vật!” Long Tiêu lâm vào mù quáng, nhìn bóng dáng xinh đẹp trên tường thành, chỉ có thể nhìn, mà không thể chạm. Cẩn rằng một cái, Long Tiêu trầm giọng nói: “Ngưng chiến, lui ra xa mười dặm, tạm điều chỉnh”

Hắn muốn điều chỉnh lại sách lược công thành, chứ cứ theo cách đánh này, có lẽ đợi đến khi Mục Sa Tu Hạ quay về hắn vẫn chưa chiếm được Thượng Kinh. Hắn phải nghĩ biện pháp khác!

Nhìn Lương Quân lui về ngoại thành, lúc này Liên Kiêu mới chán nản đặt mình ngồi xuống ghế, mấy ngày liên tiếp ứng chiến khần trương, giờ mới được thả lỏng, từ trước tới nay chưa từng thấy mệt mỏi rã rời cả người bao giờ, vậy mà giờ nàng mệt đến mức mí mắt cũng không nhấc lên được.

Y Mã nén lệ đắp áo choàng cho Liên Kiêu, Mê Cách vì không muốn đánh thức nàng, sai người trực tiếp mang cả ghế lẫn người hồi cung.

Đường đi lắc lư, Liên Kiêu bỗng tỉnh lại, sóng mắt đảo quanh, như tìm ra lối đi tốt, dặn dò: “Trong lúc nguy cấp, gia cố cửa thành rất tốn nhân lực, để khoáng binh lên cửa thành canh giữ, bọn họ cần nghỉ ngơi!”

“Hoàng hậu nương nương. . . .” Đáy mắt Mê Cách đỏ bừng, đường đường là một đấng nam nhi cao bảy thước, khoe mắt lại ươn ướt, “Nương nương người đừng nói nữa... Nghỉ ngơi thật tốt, chút chuyện này thần sẽ tuân thủ làm theo, người đã mệt lắm rồi, đừng hao tâm tổn sức vì mấy chuyện vặt vãnh này nữa, vì thần van xin ngài!”

Nhắm mắt lại, Liên Kiêu khoát tay một cái nói: “Bổn cung tự có chừng mực, Mê đại nhân không cần quan tâm. Trái lại Long Tiêu đột nhiên lui ra mười dặm, hẳn là điều chỉnh lại sách lược công thành, không thể để mặc được!”

“Vi thần xin tuân theo dạy bảo của nương nương, chắc chắn sẽ đề cao cảnh giác, cẩn thận chú ý động tĩnh Lương Quân, không để Lương Quân có cơ hội để lợi dụng!” Mê Cách thề nguyện có ba quân làm chứng.

Mười ngày, Lương Quân ngưng chiến mười ngày, tĩnh lặng hồi lâu khiến Liên Kiêu thiếu chút nữa cho rằng Long Tiêu đã từ bỏ ý định công thành.

“Quân doanh địch có động tĩnh gì?” Mấy ngày nay nghỉ ngơi điều độ cũng làm Liên Kiêu tăng thêm chút sức lực, cả thân thể lẫn tinh thần đều phấn chấn hẳn lên.

“Hồi bẩm nương nương, giữa trại địch đang cho xây dựng rất quy mô!” Mê Cách lúc bẩm báo cũng thấy khó hiểu, không biết Long Tiêu rốt cuộc đang có âm mưu quỷ kế gì!

“Xây dựng quy mô?” Liên Kiêu cau mày trầm ngâm.

”Dạ, hơn nữa trông còn giống kiểu

“Đài cao!” Liên Kiêu nhỏ giọng kêu lên, nhìn về phía Mê Cách nói, “Có biết bọn họ dùng vật liệu gì không?”

“Bẩm nương nương, hình như là cọc gỗ.”

Cau mày đạo bước, Liên Kiêu trầm ngâm chốc lát nói: “Lệnh cho hộ bộ thu thập một số lượng lớn dầu hỏa trong thời gian nhanh nhất.”

“Dạ!”

Mê Cách lui ra, Liên Kiêu nhẹ nhàng xoa bụng, đã có thể cảm thấy thai máy rồi! Con à, nhất định phải vì mẹ mà gắng lên! Phải cùng mẹ bảo vệ Thượng Kinh, bảo vệ Cách Tát, chờ cha con trở lại!

Mười lăm ngày sau, Liên Kiêu đang nằm trên giường bỗng bị một hồi tiếng tù và lay tỉnh. Vội tung chăn gối, từ trên giường lật người dậy, chân không dẫm lên mặt đất lạnh lẽo.

“Quân địch công thành rồi!” Nàng thì thầm ra tiếng.

“Nương nương, xin người mau nằm xuống, khiến nô tỳ giúp người mặc y phục, như vậy sẽ lạnh đấy!” Y Mã vội vàng quỳ xuống đất cầu xin, Hoàng hậu nương nương của bọn họ sao chẳng biết quan tâm đến cơ thể của mình gì cả!

Liếc nhìn Y Mã trên đất, Liên Kiêu hít sâu một hơi, làm mình tỉnh táo hơn, ngồi lại giường hẹp, để Y Mã giúp mình đi giày, thay y phục.

Mặc xong, Liên Kiêu ra khỏi tấm cung, Mê Cách đã sớm chờ ngoài điện.

“Nương nương, quân địch công thành rồi!” Mê Cách quỳ xuống đất cung kính lên tiếng.

“Bổn cung biết! Truyền lệnh xuống, cho cung thủ đánh trận đầu, chuẩn bị cầu đá!” Liên Kiêu chỉ huy ứng chiến đầu vào đấy.

Đi lên trên cổng thành, dõi mắt nhìn quanh, chỉ thấy từng ngọn đài cao di chuyển từ nơi xa tới. Trên đài cao là từng dãy binh lính Lương quốc, tay ai cũng mang theo cung tên, thân khoác khôi giáp dày cộm, nghiêm trang đứng thẳng.

Mê Cách trầm giọng hạ lệnh: “Cung thủ chuẩn bị, bắn tên!”

Hỏa tiễn xé gió bay đi, nhưng hoàn toàn không thể đả thương binh lính Lương quốc. Chuyện gì thế kia? Dù cho khôi giáp có cứng rắn nặng nề, nhất thời không bắn thủng được, nhưng sao đến cả dầu hỏa cũng không thể thiêu cháy được áo giáp và y phục trên người quân sĩ? Mê Cách lặng người, mắt thấy đài cao từng bước tiến tới gần, hét lớn một tiếng: “Mang dầu hỏa hắt lên đài cao!”

Chúng tướng sĩ được lệnh, rồi rít đem dầu hỏa hắt ra.

“Bắn tên!” Ra lệnh một tiếng, làn hỏa tiễn lập tức ào ào lao về phía đài cao.

Nhưng đài cao kia lại không bốc cháy như đã định, ngược lại tất cả những mũi hỏa tiễn kia đều tắt ngúm. Chuyện gì xảy ra đây? Mê Cách không rõ, ngạc nhiên nhìn Liên Kiêu.

Lúc này Liên Kiêu mới ngộ ra, những tướng sĩ trên đài kia nhất định là mặc đồ chống cháy, xem ra lần này Long Tiêu đến, là đã chuẩn bị trước, tình thế bất buộc đây mà!

Liên Kiêu nhất thời cũng luống cuống tay chân, không nghĩ nổi cái gì, mắt thấy đài cao chậm rãi áp lên tường thành, Lương quân trên đài hô giết âm vang.

Cẩn rằng, lạnh giọng hạ lệnh: “Cung thủ lui ra, thương binh tiến lên!”

Binh sĩ cầm trường thương trong tay lúc này tham trận mang lại ưu thế tuyệt đối, trường thương đâm tới, những Lương quân đứng trên đài cao không đứng vững ào ào rơi xuống, tiếng hét vang, kêu gào thảm thiết không dứt vang lên bên tai.

Vậy mà lúc này, trường cung Lương Quân rốt cuộc cũng có đất dụng võ, quân binh Cách Tát nằm trong tầm ngắm đều bị bắn ngã khỏi tường thành.

Hai bên mặc dù đều tổn thất nghiêm trọng, nhưng Lương Quân người đông thể mạnh, nhu không địch nổi cương, vây cánh trên tường thành đã bị Lương quân đánh giết hồng một phần. Theo lỗ hồng ấy, Lương Quân anh dũng tiến lên, chém giết binh lính Cách Tát nhất thời không chống trả nổi.

“Thương binh lui ra, đao binh ra trận!” Phất cờ lệnh trong tay, áp chế sợ hãi trong lòng, Liên Kiêu tỉnh táo ra từng đạo chiến lệnh.

Trên thành tường, ngổn ngang thi thể binh lính Cách Tát, dưới tường thành lại càng thêm thây chất thành hàng, máu chảy thành sông! Các chiến sĩ thay phiên nhau tới xuống, ai ai cũng phủ đầy máu tươi không phân định nổi là binh sĩ nước nào, nhưng thương vong chiến tranh cũng không bởi vì thế mà giảm đi phần nào.

Cửa thành, Long Tiêu thoáng nhếch miệng cười tàn nhẫn lạnh lẽo chờ đợi, vui vẻ nhìn các tướng sĩ bên mình xé mở phòng tuyến ngày càng lớn, sẽ nhanh đánh được vào thành thôi, hấn chờ bọn họ mở cửa thành ra, nghênh đón hấn vào thành. Liên Kiêu, nữ nhân hấn yêu bằng cả sinh mạng, mệnh số đã định nằng phải là của hấn, nằng trốn không thoát đâu.

Chương 76: Vong tình

Công thành ba ngày ba đêm, quân đội Cách Tát tổn thất thảm trọng. Loại khí giới công thành mới của Long Tiêu, khiến Cách Tát binh lính dần dần không địch lại được, lỗ hồng trên tường thành ngày càng nhiều, nhìn một lượng lớn binh lính Lương Quốc chen chúc tiến vào, cõi lòng Liên Kiêu dần dần lạnh thấu, nằng rốt cuộc cũng không cố thủ được, mà thủ cũng không nổi!

“Nương nương, người mau chạy đi! Nơi này cứ để thần đi cản phía sau!” Mê Cách trung thành đỡ cho chủ, thề bảo hộ Hoàng hậu nương nương chu toàn!

“Không, Bồn cung sẽ không chạy trốn! Sẽ không bỏ lê dân bách tính cùng binh lính Cách Tắt lại một mình!”
Mấy ngày gió lửa, thây chất đầy đồng, Liên Kiều đứng ở bên trong thành, lặng yên nhìn cửa thành sắp bị phá mở.

“Hoàng hậu nương nương!” Mê Cách đột nhiên quỳ trên mặt đất, gương mặt khẩn cầu cực kỳ bi ai, “Thần van xin người, mau đi thôi! Đi nhanh đi! Không đi thì không còn kịp nữa đâu! Vì hoàng thượng, vì huyết mạch trong bụng nương nương, xin nương nương hãy suy nghĩ!”

Đương nhiên nàng đã nghĩ tới, nhưng cả kinh đô bị Lương Quốc bao vây, có thể trốn đi đâu đây? Cho dù chạy được ra ngoài, bằng thân thủ của nàng thì liệu có thoát được không? Thay vì làm tù binh mất hết tôn nghiêm, không bằng cố gắng tới cùng.

Khuyên mãi không được, Mê Cách định đứng trước người Liên Kiều, hắn đã chuẩn bị xong tinh thần, nguyện chết thay nương nương, vì Hoàng hậu nương nương, hắn xin dâng hiến tính mạng.

Các tướng sĩ Cách Tắt cố thủ ở cửa thành đã không tài nào ngăn nổi binh tướng Lương quân tới ngày càng đông, cửa thành dày chắc nặng nề cuối cùng bị mở ra, quân đội Lương Quốc tràn vào như thủy triều, nuốt sống tất cả binh sĩ Cách Tắt trong tích tắc!

Đứng ở tòa tháp cao nhất toàn thành, đáy mắt ngấn lệ, đôi tay nắm chặt thành quyền, đốt ngón tay trắng xanh, Liên Kiều không nhúc nhích đứng ở nơi đó, không để một giọt lệ nào trượt xuống

Mục Sa Tu Hạ, cuối cùng vẫn không đợi được hắn, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, mơ hồ mà tuyệt vọng

Dưới cửa thành, Long Tiêu cười trên lưng một con đại mã, nghênh ngang kiêu ngạo tiến vào thành. Hắn đang thị uy với nàng, khoe khoang với nàng, hắn muốn nói gì với nàng? Một nữ nhân chung quy không thể địch lại hắn, hắn mới là quân vương thống trị tất cả!

Giương mắt nhìn lên, hắn rút cuộc cũng cùng nàng đứng trong một toàn thành rồi, Long Tiêu mừng rỡ cười, nàng là của hắn.

Cờ lệnh vẫn cầm trong tay như cũ, lướt qua ánh mắt chiếm đoạt của Long Tiêu, nàng nhìn về phương Đông, đó là hướng hắn trở về. Nàng gắng hết sức cười rất mực mềm mại đáng yêu, cho dù hắn không thấy được, nụ cười của nàng vẫn luôn nở vì hắn!

Đôi mắt phủ sương đầm lệ, nàng như thấy một bóng đen nơi phương xa, là hắn sao? Hắn tới rồi sao? Tự giấu cột mình, sao có thể là hắn đây? Mình đúng là ngu ngốc!

Bỗng nhiên, Lương Quân bỗng nhao nhao lên, ánh mắt Long Tiêu vẫn đang tràn ngập hả hê bỗng khiếp sợ, xoay người nhìn về phía ngoài thành.

Hành động khác thường của hắn khiến Liên Kiều ngờ vực, theo ánh mắt của hắn, lại hướng tầm mắt về phương Đông xa xa! Nơi đó. Nơi đó cứ nhiên lại thực sự có chấm đen di chuyển, rồi chấm đen dần lan ra, thành một vệt đen dài không thấy đích.

Là hắn!

“Là vó sắt Cách Tắt chúng ta!” Mê Cách là người đầu tiên kêu lên.

Hạ, trở về! Hắn thật sự trở về!

Không thể không chế được, nước mắt cứ lặng lẽ lăn dài, nàng đã đợi được hắn! Không tự chủ bước xuống đài cao, nàng muốn lập tức chạy như bay vào trong ngực hắn, lồng ngực kiên cố ấm áp của hắn!

Dân chúng lẫn binh lính Cách Tắt trong thành vốn trầm lặng không có ý chí chiến đấu bỗng phấn chấn lên, tinh thần hăng hái, mọi người mừng rỡ như điên, âm âm hô to: “Cách Tắt vạn tuế! Ngô hoàng vạn tuế!”

Nhìn bóng người dao động, Long Tiêu hung tợn trừng mắt nhìn Liên Kiều, hắn không tin không chiếm được nàng, không cam lòng buông tha như thế. Tại sao hắn đã tới gần nàng như vậy, mà cuối cùng vẫn không có cách nào giữ chặt lấy nàng!

“Ngọc phi! Ngọc phi của trăm, nàng là Ngọc phi của trăm, nàng đi đâu! Không được chạy, đứng lại cho trăm, nàng là của trăm, là của trăm!” Long Tiêu đột nhiên như phát điên lên, hắn muốn nàng được nàng, có chết cũng phải giành được nàng!

“Hoàng thượng! Thu binh đi! Đại quân của Mục Sa Tu Hạ sắp tới rồi, mau thu binh!” Đại tướng quân sau lưng quỳ xuống đất liều chết can gián!

Không, hắn không cam lòng, không cam lòng! Hắn phải giành được nàng, chỉ thiếu một bước nữa thôi, là giành được rồi! Hắn không đi! Hắn sẽ không lui binh! Mạnh mẽ kẹp chặt bụng ngựa, quất roi ngựa, hắn đã trở nên mù quáng!

“Nương nương! Người đừng chạy nhanh như vậy! Cẩn trọng thân thể!” Mê Cách cùng một đám thị vệ theo sát phía sau, tâm tình cũng vô cùng kích động, Đế Vương của bọn họ đã quay về đúng thời điểm quân tình nguy cấp nhất! Sao lòng người có thể không phấn chấn đây!

“Hoàng thượng! Ngài trở lại đi! Mau lui binh!” Đại tướng quân cũng mù quáng, nhìn quân vương của mình phát điên, hắn cũng hung dữ nhìn dõi theo, nữ nhân khiến quân vương của bọn họ phát si phát cuồng như ma nhập. Đôi mắt hơi khép lại, chính là nữ nhân này, nếu như không có nàng, cũng sẽ không có cuộc chiến ngày hôm nay! Nếu như không có nàng, tướng sĩ Lương quốc sẽ không chết thương vô số, nếu như không có nàng, bọn họ sẽ có một đế vương cơ trí tinh táo lãnh đạo, nếu như không có nàng.

Trên đời này vốn không nên có nữ nhân này, hại nước hại dân! Cung tên trong tay bắt tri bắt giác giương lên, nhắm ngay giữ dung nhan tuyệt thế, vẻ đẹp như vậy, vốn không nên có ở trên đời.

Ngón tay nhẹ thả ra, dây cung căng hết cỡ bắn đi một mũi kinh tiễn, lao vút về phía Liên Kiều.

“Nương nương cẩn thận ——” khi Mê Cách cùng đám thị vệ sau lưng phát hiện ra thì đã không kịp, có muốn cản mũi tên kia cũng không được.

Nghe được thanh âm kia, Liên Kiều nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn một mũi tên vun vút bắn về phía mình, run rẩy đứng nguyên một chỗ, trong một giây mắt ấy, nàng cơ hồ như cảm nhận được mùi vị của cái chết.

Muốn nhắm mắt lẳng lặng chờ cái chết ập tới, lại không sao khép lại được, bóng dáng đen nhánh kia! Nàng muốn nhắm mắt nhìn hắn cho tới cùng!

“A!” Một tiếng kêu đau, va chạm nặng nề làm nàng nhú chặt lông mày, đau, lan khắp người. Nàng suy sụp ngã xuống, trên người là một thân hình khác đè lên!

“Hoàng thượng!” Đại tướng quân khó tin vào mắt mình thét lên một tiếng, không ngờ hoàng thượng lại dùng thân mình đỡ cho nữ nhân kia một mũi tên! align=“justify”> Tất cả mọi người đều ghen hòng trần trối nhìn một màn trước mắt, Long Tiêu, Đế Vương Lương Quốc, sau lưng cắm ngập một mũi trường tiễn, ôm chặt Hoàng hậu Cách Tát, an toàn bảo hộ dưới thân mình.

“Nàng không sao chứ!” Long Tiêu hốt hoảng nhìn nàng, nàng đang ở dưới người hắn, sắc mặt tái nhợt!

Thở nhẹ, mở mắt ra, nàng đưa tay ôm bụng mình, cảm nhận thai máy một cái thật mạnh mẽ, tươi tắn cười một tiếng, hoàn hảo không có việc gì! Giương mắt lên, vẻ mặt lo lắng Long Tiêu rơi vào trong mắt nàng.

“Có bị thương ở đâu không? Bụng à? Hài tử của nàng không sao chứ!” Long Tiêu kinh hồn bạt vía hỏi, trán rịn một tầng mồ hôi mỏng.

“Không có việc gì!” Nàng nhẹ đáp, nhìn hắn, đáy mắt dâng lên một tia mờ mịt.

Nhận được câu trả lời thuyết phục từ nàng, trái tim Long Tiêu thoải mái hơn, vừa nở một nụ cười, nhưng lại bị nỗi đau đớn xuyên tim hắn vẫn cất lực che giấu phá hủy! Đó là mũi tên đoạt mạng hắn.

“Long Tiêu!” Liên Kiều kêu lên!

“Hoàng thượng!” Tướng sĩ Lương Quốc sau lưng cùng hô lớn.

Hắn giơ một tay, ngăn đám quân sĩ kích động, rồi nhìn Liên Kiều phía dưới, cười lên: “Đây là lần đầu tiên nàng gọi tên ta!”

Nhìn hắn, trong lòng Liên Kiều ngổn ngang trăm mùi vị, không biết nên nói gì cho phải!

Mồ hôi trên trán Long Tiêu tuôn ra ngày càng nhiều, thậm chí có chút còn nhỏ giọt trên mặt Liên Kiều. Hắn nhìn nàng, nhìn thật chăm chú, như thể nhìn cả một đời cũng không đủ!

“Ngọc phi, nàng là Ngọc phi của trẫm!” Hơi thở của hắn bắt đầu nặng nhọc, thanh âm suy yếu, đứt quãng, “Nhớ kỹ, nàng là của trẫm. Hôm nay, nàng thiếu trẫm một mạng. Sau này, khụ, sau này. Phải trả trẫm! Phải trả.”

“Long Tiêu!” Liên Kiều gấp gấp kêu lên, hoảng sợ phát hiện một điểm đỏ tươi rịn ra trên nền chiến bào vàng óng trước ngực hắn, rồi loang thành một mảnh, một mảnh đỏ tươi kia quả là đáng sợ đến lóa mắt. Mũi tên kia đã đâm thương tâm mạch của hắn!

“Người. Tội gì phải thế!” Nàng rút cuốc cổ nói được một câu, nước mắt tuôn như mưa.

“Nàng khóc, là vì trẫm sao? Ha ha. Khụ khụ khụ. Khụ khụ.” Hắn đột nhiên cảm thấy mừng vui vô cùng, giống như tất cả đây đều đáng giá. Chỉ là tốt đẹp trong nháy mắt thật ngắn quá, hắn nghĩ lưu giữ lại khoảnh khắc ấy!

“Trẫm muốn nàng nhớ, khụ khụ. Cả đời này phải nhớ, nhớ trẫm, hừ —— a ——” Hai mắt Long Tiêu đột nhiên trợn trừng, chuyên chú nhìn chăm chăm nàng, chuyên chú, “Trẫm. Chờ nàng!”

Long Tiêu chết rồi, chết trong ngực của nàng, một sinh mệnh đã từng cố chấp như thế, giờ chỉ còn lưu lại một cái xác vô hồn.

Không nói nổi cảm xúc trong lòng bây giờ là vui hay buồn! Có một chút chết lặng, trong đầu hoàn toàn trống rỗng! Bất chợt, cái gì cũng không nghe ra. Nơi xa vang lên tiếng chân bước ầm ầm rung tai, nhưng nàng không nghe thấy, chỉ có thể nhìn tứ phía bắt đầu trở nên huyền ảo, mọi sự đều mơ hồ, chỉ còn mờ mịt, thứ duy nhất nàng trông thấy rõ chính là bóng áo giáp đen lấp lánh kim quang kia.

Bóng đen có thể mang lại cho nàng ánh sáng, ấm áp, tiếng cười, niềm vui.

47. Phiên Ngoại (hết)

Phiên ngoại

“A —— a —— ừm, a, a ——”

Mỗi một tiếng la hét trong điện đều làm Mục Sa Tu Hạ sợ hết hồn hết vía, hắn không biết đã đi qua đi lại ngoài điện bao lâu rồi, hắn chỉ biết Liên Kiều càng la càng thảm, từng chút từng chút làm trái tim hắn nhói đau. Chưa từng nghĩ tới nữ nhân sinh con lại khổ sở như vậy, đau như vậy, nàng chịu được sao? Hắn sắp điên rồi, điên đến nơi rồi!

Trải qua một khoảng thời gian chờ đợi mệt mỏi dài đằng đẳng, một tiếng trẻ con khóc vang lên khắp điện.

“Sinh rồi, sinh rồi!” Mục Sa Tu Hạ nghe được tiếng trẻ con khóc, kích động bật dậy, lao vào trong điện. Lại bị một lão ma ma đóng sập cửa không cho vào.

“Điều phụ lớn mật, dám c!” Tiếng kêu của Liên nhi rõ ràng đã sắp lả đi, hắn vội muốn chết, lão thái bà đáng chết lại còn đứng chặn ở cửa, nếu hôm nay không phải ngày hoàng nhi ra đời, hắn đã sớm một kiếm chém chết nàng.

“Hoàng thượng thứ tội! Ngài thực sự vẫn chưa thể đi vào!” Lão ma ma bị sát ý âm u dâng lên dưới đáy mắt hoàng thượng dọa sợ run cả người.

“Vì sao?” Hắn giận dữ quát lên!

“Hoàng. trong bụng Hoàng hậu nương nương vẫn tròn. Còn có một thai chưa sinh xong!” Lão ma ma lấp ba lấp bấp giải thích.

“Cái gì?” Hấn tung một quyền, đập vỡ cửa cung, “Đáng chết!” Trời ạ, Liên nhi của hấn lại vẫn phải tiếp tục thừa nhận nỗi đau đớn người thường không chịu nổi! Hấn rất đau lòng, đau đến mức trái tim cũng căng lên!

Qua đằng đằng một ngày một đêm sinh nở, Liên Kiều, Cách Tắt hoàng hậu, rốt cuộc thuận lợi sinh hạ một nam một nữ long phượng thai, mẹ tròn con vuông!

“Liên nhi ——” Mục Sa Tu Hạ thở dài cầm một bàn tay mềm mại của Liên Kiều, tràn ngập trong đôi mắt lúc này đều là thương yêu.

Vô lực nở một nụ cười, lúc này nàng một phần hơi sức cũng không có, đều đã hao tổn hết trong lúc sinh.

“Đừng nói gì cả, ta biết nàng mệt chết rồi!” Đau lòng hôn lên đầu ngón tay nàng, “Nhắm mắt lại ngủ một giấc, chờ nàng nghỉ ngơi xong, ta với con sẽ cùng chơi với nàng!”

Hơi sức gặt đầu cũng không có, nàng hài lòng sức cùng lực kiệt nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Trong ngự hoa viên, Mục Sa Tu Hạ cùng Liên Kiều mỗi người ôm một ô một tiểu hài tử ngồi trong lương đình. Không trung thấp thoáng bay lượn vài bóng trắng.

Vất vả lắm mới đỡ được nhũ tử ngủ thiếp đi, Mục Sa Tu Hạ nhìn về phía thê tử bên cạnh cười khổ: “Tiểu tử kia thật bướng bỉnh, cứ ăn no là chơi, đồ thể nào cũng không chịu ngủ, thật là đứa nhỏ không ngoan!”

Hôn một cái lên gương mặt hồng hào như trái táo của nữ nhi, Liên Kiều bất mãn trợn mắt nhìn trượng phu: “Còn không phải là giống chàng sao, khi con bướng bỉnh, không chịu nghỉ một khắc nào!”

“Nàng còn trách chuyện ta xuất binh đánh Phiên quốc?” Có chút uất ức, hấn cũng đâu muốn bỏ lại vợ con đi dẹp loạn Phiên quốc.

“Chàng còn nói nữa, lần trước xuất binh Phiên quốc thiếu chút nữa là không còn gặp được ta, không ngờ vừa trở lại không được mấy ngày chàng lại đi!” Nhớ tới lại tức, bởi vì hấn không có ở Thượng Kinh, suýt nữa Long Tiêu chiếm được thành. Hấn thật xấu, trở lại thấy không có việc gì lại đi chinh phạt Phiên quốc tiếp, thật là làm nàng tức chết.

“Không phải ta cũng về kịp rồi đó sao!” Thật ra thì ngay lúc bắt đầu hấn đã cảm thấy có gì đó không đúng, còn chưa đạt được Phiên quốc đã phát hiện hành tung quân đội Lương Quốc có điểm khả nghi, lại nhận được hồi báo của thám tử, nói rằng bên trong Phiên quốc căn bản không có nhiều Lương quân như thế. Lúc này mới nghĩ ra nhất định là Long Tiêu bày gian kế, hỏa tốc chạy về, trên đường còn nhận được tin tức chim bồ câu Liên Kiều nuôi mang tới cho hấn. Nên lúc đó mới có thể chưa tới một tháng đã về được Thượng Kinh.

“Hừ! Chàng còn nói à!” ngón tay ngọc xanh nhạt chọc chọc vào lồng ngực hấn, Liên Kiều tức giận không thông, “Đã trở lại rồi sao còn đi nữa? Chàng biết rõ là ta đang mang thai mà!”

Bắt được tay của nàng, sợ đầu ngón tay của nàng đau, hấn nhẹ giọng khuyên nhủ: “Được rồi, không phải ta về rồi sao? Liên nhi, nàng cũng đừng lại trách ta, ít nhất Lạc Phong lên làm quốc chủ cũng làm tăng đá lớn trong lòng ta được hạ xuống.”

Khe khẽ thở dài, Liên Kiều lại cau mày.

“Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái?” Thấy nàng cau mày than thở, Mục Sa Tu Hạ không khỏi khẩn trương.

Nhìn tình cảm ân cần trong đáy mắt hấn, Liên Kiều chán nản nói: “Đáng tiếc Tô Lạp chết rồi, Đằng Triệt cũng điên rồi, mất Phượng Hoàng cuối cùng cũng không lấy được.”

Thì ra nàng lo lắng cho hấn, trong lòng Mục Sa Tu Hạ cảm nhận được, lập tức an ủi: “Không nhất định.”

“Có ý gì?” Liên Kiều không hiểu ngắc đầu.

Ngồi xe kéo xa hoa lộng lẫy đi từ hoàng cung tới phủ thái tử, Đằng Triệt bây giờ đang ngụ tại đây.

Xuống khỏi xe kéo, bỗng bị một mùi khói gay mũi lan tới làm ho sặc sụa, thì ra phủ thái tử bị hỏa hoạn.

An trí Liên Kiều yên ổn trong xe, Mục Sa Tu Hạ phi thân nhảy vào phủ thái tử, lên xuống mấy cái, dừng bên ngoài nơi cháy lớn nhất, cả người toàn lửa, Đẳng Triệt vẫn còn sống lao từ trong nhà miệng cười ha hả: “Người sẽ không lấy được, vĩnh viễn cũng đừng mong lấy được, vĩnh viễn. . . .”

Bà phát điên rồi, điên khủng cuồng loạn lao đi, cuối cùng ngã xuống, mặc cho ngọn lửa cắn nuốt.

Nhìn Mục Sa Tu Hạ cuối cùng cũng chạy ra từ trong đám cháy, lòng Liên Kiều mới được thả lỏng. Chạy lên trước, ân cần nói: “Chuyện gì xảy ra vậy? Chàng không sao chứ!”

Trao cho nàng một nụ cười an tâm, đỡ nàng lên xe, xe kéo di chuyển, hần chậm rãi mở miệng: “Đẳng Triệt chết rồi!”

“Cái gì?” Nàng kêu lên, trong tâm trí vô thức nhớ lại cuộc sống trước kia trên thảo nguyên.

“Nàng là nữ nhân làm người ta phải kính nể.” Lần đầu tiên Mục Sa Tu Hạ tán dương một nữ nhân khác không phải Liên Kiều.

“Đúng vậy! Chịu nhục để tiếp tục sống, không dễ dàng gì!” Đẳng Triệt trong trí nhớ của nàng vẫn là một nữ nhân ít nói kiên cường.

“Chàng tìm được mắt Phượng Hoàng chưa?” Nàng hỏi. Đẳng Triệt chết rồi, tung tích mắt Phượng Hoàng cũng mờ mịt theo.

“Ta đã lấy được cả thiên hạ, còn cần mắt Phượng Hoàng làm gì?” Hần khinh thường.

“Chàng cũng giỏi quá nhỉ!” Liên Kiều toát mồ hôi, “Coi như chàng không chế được Phiên quốc, còn Lương Quốc! Bọn họ không phải đã lập tân đế rồi sao? Còn cả thiên hạ nữa mà!”

Nhưng mà đúng là nàng rất sợ hần cứ dăm ba ngày lại đông chinh tây chiến

Ôm nàng vào trong ngực, hần ghé vào bên tai nàng thì thầm: “Có được nàng, chính là có được thiên hạ!”

Trái tim nàng rung động, vì lời hần nói, lại càng vì vẻ mặt của hần, khê ngẩng đầu lên, đối mặt với hần, chủ động hôn hần, đủ loại ý nghĩa như mây bay lướt qua tâm trí, khoảnh khắc này chỉ có nam nhân này là chân thực nhất, cuộc đời này có thể yêu hần, làm bạn với hần, quả không uống phí !

————— Hoàn —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/y-nu-xuan-thu>